

Ellen G. White Estate

VIDNESBYRD FOR MENIGHEDEN

Bind. 4

ELLEN G. WHITE

**Vidnesbyrd for
menigheden bind 4**

Ellen G. White

**Copyright © 2020
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Indhold

Information about this Book	i
Vidnesbyrd 26 (1876) Bibel biografier	9
Menighedens enhed	16
Gå frem	21
Appetitten får frit løb	27
Den kristne krigsførelse	32
Den kristne krigsførelse	32
Vælg jordiske rigdomme	41
Sand godgørelse	52
Kristi medarbejdere	63
Følelsesmæssige vækkelser	69
Følelsesmæssige vækkelser	69
Tilbageholdelse af midler	72
Tilbageholdelse af midler	72
Den prøvende proces	79
Arbejde som bidrager til sundheden	89
Selvindbildt og egenkærlighed	93
Selvindbildt og egenkærlighed	93
De sociale omgivelser påvirker	99
Delte interesser	111
Ophøjelse af selvet	118
Missionærer I hjemmet	126
Vidnesbyrd 27 (1876) Villig lydighed	135
De tolv spejdere	139
Jerikos indtog	146
Jeremias irettesætter Israel	153
En lektie fra rekabiterne	161
En lektie fra rekabiterne	161
Guds advarsler afvises	163
Guds advarsler afvises	163
Trofast tilrettevisning påkrævet	171
Disciplin i familien nødvendig	177
Disciplin i familien nødvendig	177
Kritik mod dem, der bærer byrder	179

Kritik mod dem, der bærer byrder	179
Slaphedens onder	183
Slaphedens onder	183
Fuldstændig indvielse	196
Overensstemmelsens nødvendighed	203
Modstand mod redelige advarsler	209
Genstridighed, ikke uafhængighed	216
Genstridighed, ikke uafhængighed	216
Religion i familien	221
Religion i Familien	221
Selvkontrollens opgave	225
Selvkontrollens opgave	225
Guds befalingers hellighed	228
Egenkærlighed i menigheden og i familien	236
Appel til prædikanter	241
Vidnesbyrd 28 (1879) Erfaring og arbejde	251
Afholdsmøder	255
Afholdsmøder	255
Besøg i Indiana	257
Besøg i Indiana	257
Virkningerne af overarbejde	258
Virkningerne af overarbejde	258
Lejrmøder	260
Lejrmøder	260
Arbejde i Californien	265
Arbejde i Californien	265
Besøg i Oregon	268
Besøg i Oregon	268
Den østvendte grænse	276
Den østvendte grænse	276
Colorado	278
Colorado	278
Øststaternes lejrmøder	280
Øststaternes lejrmøder	280
I Battle Creek	284
I Battle Creek	284
Kansas-lejrmøderne	286
Kansas-lejrmøderne	286

Besøget i Texas	288
Besøget i Texas	288
Forberedelse for Kristi komme	289
Henvendelse til prædikanter	296
Forståelse for de fejlende	303
Sagen I Texas	311
Egenkærlige prædikanter	320
Retskaffenhed i handel	328
Religion i dagliglivet	337
Gudhengivenhed hos prædikanter	347
Vidnesbyrd 29 (1880) Dommen	358
Vor litteratur	362
Kristi sendebud	367
Talemåder	377
Talemåder	377
Uddannelse til prædikegerningen	379
Uddannelse til prædikegerningen.	379
Evangeliets tjenere	381
Vort college	390
Forældres pligt over for colleget	399
Forældres pligt over for colleget	399
Sagen i Iowa	401
College studerende	402
College studerende	402
Unge prædikanter	408
Unge prædikanter	408
Vore forlag	418
Hellige løfter	429
Testamenter og legater	442
Forholdet mellem menighedsmedlemmer	451
Uærlighed I menigheden	455
Betydningen af selvbeherskelse	460
Ubibelske ægteskaber	468
Herrens fattige	473
Sagen I Battle Creek	476
Talenternes udnyttelse	482
Vidnesbyrd 30 (1881) Guds tjenere	486
Advarsler og formaninger	499

Moralsk og intellektuel dannelse	505
Pligt mod den fattige	510
Helse og religion	513
Trofaste medarbejdere	515
Kristen indflydelse	525
Økonomisering og selvfornægtelse	530
Sanatoriets stilling og arbejde	535
Omgangsvenners indflydelse	545
Traktatforeningerne	549
Verdenskærlighed	565
Enkelhed I påklædning	581
Ordentlig uddannelse	599
Ansvar over for Gud	604

Vidnesbyrd 26 (1876)

Bibel biografier

[9]

BIBELSKE BIOGRAFIER

[De livsskildringer, bibelen indeholder, er pålidelige beretninger om mennesker, som engang levede. Fra Adam og ned igennem efterfølgende slægtled til apostlenes tid har vi en klar, usminket beretning om, hvad der faktisk hændte og om virkelige menneskers sande karakter. Det er årsag til manges forundring, at den inspirerede historie under omtalen af gode mænds liv skulle nævne kendsgerninger, der sætter plet på deres moralske karakter. Vantro mennesker griber disse synder med stor tilfredshed og latterliggør udøverne deraf. De inspirerede forfattere vidnede ikke usandhed for at afværge, at den hellige histories blade besudledes af beretningen om menneskelige skrøbeligheder og mangler. Guds skribenter skrev, som Helligånden indgav dem og havde selv intet herredømme over arbejdet. De nedskrev den bogstavelige sandhed og barske, frastødende kendsgerninger åbenbares af grunde, som vor begrænsede ånd ikke til fulde kan fatte.

Et af de bedste beviser på skriftens ægthed er, at sandheden ikke er besmykket eller dens hovedpersoners synder fortiet. Mange vil hævde, at det er en let sag at berette, hvad der er indtruffet i et sædvanligt menneskeliv. Men det er en bevist kendsgerning, at det er umuligt for et menneske at give en upartisk beretning om en samtidig; og det er næsten lige så vanskeligt at gengive beretningen om et menneske eller om et folk, hvis karriere vi er blevet bekendt med, uden at afvige fra den nøjagtige sandhed. Menneskesindet er så udsat for fordom, at det falder næsten umuligt at behandle emnet upartisk. Enten vil den pågældendes fejl fremtræde i skarpt relief, eller hans dyder vil stråle med ufordunklet glans netop i samme forhold, som forfatterens indstilling er ham gunstig eller ugunstig. Hvor upartisk historikeren end måtte have til hensigt at være, er alle

[10]

kritikere enige om, at det er en meget vanskelig sag virkelig at være uhildet.

Men guddommelig salvelse, hævet over menneskelig svaghed, fortæller den enkle, nøgne sandhed. Hvor mange biografier er ikke fremkommet om fejlfri kristne, som i deres daglige liv i hjemmet og i deres menighedsforhold skinnede som eksempler på ubesmittet fromhed! Ingen mangler skæmmede det skønne ved deres hellighed, ingen fejl omtales, der minder os om, at de var almindelige lerkar, udsatte for menneskenes sædvanlige fristelser. Men hvor ganske anderledes ville de ikke have set ud, hvis inspirationens pen havde skrevet beretningen om deres liv! Menneskelige skrøbeligheder ville være blevet åbenbaret, kamp mod egenkærlighed, forblindelse og stolthed, måske også skjulte synder og den stadige kamp mellem ånden og kødet.

Selv bladene i private dagbøger åbenbarer ikke forfatterens syndige handlinger. Undertiden omtales kampen mod det onde, men i almindelighed kun, når retten har sejret. Men de kan indeholde en tro skildring af rosværdige handlinger og ædle bestræbelser. Og dette endog når forfatterens oprigtige hensigt er at føre en pålidelig dagbog over sit liv. Det er nærmest en umulighed for os mennesker at lægge vore fejl frem i lyset til vore venners eventuelle beskuelse.

[11] Dersom vor gode bibel var blevet skrevet af uinspirerede mænd, ville den have fremstillet et ganske andet billede og den ville have været nedslående læsning for fejlende mennesker, der kæmper med naturlige skrøbeligheder og en træsk fjendes fristelser. Men sådan som den er, har vi en rigtig beretning om fremtrædende personligheters religiøse erfaringer i bibelhistorien, Mænd, der stod i yndest hos Gud og hvem han betroede et stort ansvar, blev undertiden overvundet af fristelse og begik synder, ligesom vi i vor tid kæmper, vakler og tit begår fejltrin. Men for vore mistrøstige hjerter er det opmuntrende at vide, at ved Guds nåde kunne de vinde ny styrke til atter at hæve sig op over deres onde natur; og med dette i tanke er vi rede til selv at genoptage kampen.

Det gamle Israels knurren og deres oprørske misfornøjelse såvel som de mægtige undergerninger, der blev udført for deres skyld, samt straffen for deres afgudereri og utaknemmelighed er skrevet tik gavn for os. Det gamle Israels eksempel er sat som en advarsel for Guds folk, for at de må sky vantro og undgå hans vrede. Dersom he-

bræernes misgerninger ikke var blevet omtalt i den hellige beretning og der kun var blevet fortalt om deres dyder, ville deres historie ikke have kunnet bringe os den lærdom, som den gør.

Vantro mennesker og de, der elsker synd, undskylder deres forbrydelser ved at henvise til synder hos mænd, som i gammel tid fik myndighed af Gud. De gør gældende, at når disse hellige mænd gav efter for fristelsen og bedrev synder, kan man ikke undres over, at også de kan gøre sig skyldige i urigtige handlinger og antyder derved, at de trods alt ikke er så onde, når de jo har sådanne fremragende eksempler på ugudelighed at se hen til.

Hensynet til retfærdighedens principper krævede en tro skildring af fakta til gavn for alle, der nogen sinde kom til at læse den hellige beretning. Her ser vi de synlige beviser på guddommelig visdom. Det kræves af os, at vi lyder Guds lov og vi oplyses ikke blot om straffen for ulydighed, men til hjælp og advarsel for os har vi skildringen af Adam og Eva i Paradis og af de sørgelige følger af deres ulydighed mod Guds befalinger. Beretningen er fuldstændig og tydelig.

Loven, der blev givet menneskene i Eden, er nedtegnet tilligemed den straf, de ville få i tilfælde af ulydighed. Derpå følger beretningen om fristelsen og faldet og den straf, der blev tildelt vore fejlende forfædre. Deres eksempel er givet os, som en advarsel mod ulydighed, for at vi kan være forvissede om, at syndens sold er døden, at Guds gengældende retfærdighed aldrig udebliver og at han af sine skabninger Kræver streng agtelse for sine befalinger. Hvor bestemte var ikke de straffebestemmelser, der blev knyttet til loven, da den blev givet på Sinai, hvor sikker var ikke den straf, der ville følge overtrædelse af denne lov og hvor tydelige er ikke de tilfælde, der omtales som beviser på denne kendsgerning! [12]

Sin opgave tro fortæller inspirationen os om de synder, som besejrede Noa, Lot, Moses, Abraham, David og Salomo og om, at selv Elias's stærke ånd sank under fristelsen i hans frygtelige prøve. Jonas's ulydighed og Israels afguderier omtales, åbent. Peters fornægtelse af Kristus den skarpe strid mellem Paulus og Barnabas, profeternes og apostlenes fejltrin og svagheder blotlægges alt sammen af Helligånden, som fjerner sløret fra det menneskelige hjerte. Liggende der foran os har vi de troendes liv med alle deres fejl og dårskaber, der skulle tjene til lærdom for alle efterfølgende slægter. Hvis de havde været uden svage sider, ville de have været mere

end menneskelige og med vor syndige natur ville vi tvivle på om vi nogen sinde kunne nå frem til en sådan grad af fuldkommenhed. Men når vi ser, hvor de kæmpede og faldt, hvor de igen fattede mod og sejrede ved Guds nåde, opmuntres vi og ledes til at trænge fremad over de hindringer, vor vanartede natur lægger i vejen for os.

Gud har altid været nøje med at straffe forbrydelse. Han sendte sine profeter for at advare de skyldige, fordømme deres synder og udtale dom over dem. De, der spørger, hvorfor Gud på en så tydelig måde påviser sit folks synder til hån for spottere og til de retfærdiges beklagelse, bør betænke, at det alt sammen er skrevet til lærdom for dem, for at de må undgå de onder, som omtales og kun efterligne deres retfærdighed, der tjente Herren.

Vi trænger netop til sådanne lærdomme, som bibelen giver os; for sammen med påvisningen af synd omtales, den straf, der følger. De skyldiges sorg og bodfærdighed og den syndbetyngede sjæls jammer kommer til os fra fortiden og fortæller os, at menneskene den gang som nu behøvede Guds tilgivende nåde. Det lærer os, at medens han straffer forbrydelsen, forbarmer han sig og tilgiver den angrende synder.

[13] I sit forsyn har Herren fundet det rigtigt at undervise og advare sit folk på forskellige måder. Ved direkte påbud, ved de hellige skrifter og ved profetiens ånd har han kundgjort sin vilje for dem, Min gerning har været at tale; tydeligt om Guds folks fejl og vildfarelser. At visse menneskers synder er blevet bragt for lyset beviser ikke, at de er værre i Herrens øjne end mange, hvis fejltrin ikke er blevet omtalt. Men jeg har set, at det ikke tilkommer mig at vælge min gerning, men ydmygt at lyde Guds vilje. Vildfarelser og urigtige handlinger i bekendende kristnes liv omtales til lærdom for dem, som er udsatte for at falde i de samme fristelser. Den enes erfaring tjener som en lysbøje til at advare andre imod de farlige klipper.

Således åbenbares Satans snarer og anslag, betydningen af at fuldkomme en Kristelig karakter samt de midler, hvormed dette kan opnås. Således antyder Gud, hvad der kræves, for at man kan opnå hans velsignelse. Hos mange er der en tilbøjelighed til at lade oprørske følelser opstå, hvis deres særskilte synder bliver påtalt. Ånden i den nuværende slægt siger: „Tal smiger til os!“ Men profetiens ånd taler kun sandhed. Ugudelighed findes i overflod og kærligheden hos mange, der bekender sig til at følge Kristus,, bliver kold. De er blinde

for deres egne hjerters ondskab og føler ikke deres svage, hjælpeløse tilstand. I sin miskundhed fjerner Gud dækket og viser dem, at der bag scenen er et øje, der ser deres skjulte skyld og bevæggrundene for deres handlinger.

De almindelige kirkesamfunds synder er bestrøgne med kalk. Mange af medlemmerne øver de groveste laster og er gennemsyrede af uretfærdighed. Babylon er falden og er blevet tilholdssted for alskens urene og afskyede fugle. Tidens mest oprørende synder finder ly under kristendommens kappe, Mange forkynder, at Guds lov er afskaffet og deres liv er visselig i overensstemmelse med deres tro. Hvis der ikke er en lov, er der heller ingen overtrædelse og derfor ingen synd; for synd er lovens overtrædelse.

Det kødelige sind er i fjendskab mod Gud og det modsætter sig hans vilje. Lad det blot engang afkaste lydighedens åg og det glider ubevidst ind i lovløshed og forbrydelse. Ugudelighed findes i overflod blandt sådanne, som taler smukt om ren og fuldkommen religiøs frihed. Deres færd er afskyelig for Herren og de samarbejder med sjælenes modstander. Den åbenbarede sandheds lys når ikke deres øjne og hellighedens prydelser er kun som skygger for den.

[14]

Det er forbavsende at se, på hvilken løs grundvold mange bygger deres forhåbninger om himmelen! De håner den Eviges lov, som om de ville trodse ham og gøre hans ord til intet. Ikke engang Satan selv ville med sit kendskab til den guddommelige lov vove at holde de taler, som nogle lovforagtende prædikanter afleverer fra prædikestolen; men han hoverer over deres bespottelse.

Det er blevet vist mig, hvad mennesket er uden kendskab til Guds vilje. Forbrydelse og ugudelighed fylder hans liv. Men hvilken forandring foregår der ikke i hans hjerte, når Guds ånd åbenbarer den fulde betydning af Guds lov for ham! Ligesom Belsazzar læser han den almægtiges håndskrift klart og tydeligt og overbevisning griber hans sjæl. Guds ords torden vækker ham op af hans dvale og han beder om barmhjertighed i Jesu navn. Gud lytter altid til denne ydmyge bøn. Han sender aldrig den bodfærdige utrøstet bort.

Herren har fundet det formålstjenligt at give mig et indblik i sit folks trang og fejltrin. Skønt det har voldt mig smerte, har jeg med troskab vist overtræderne deres fejl og midlerne til at afhjælpe disse, overensstemmende med Guds ånds anvisning. Dette har i mange tilfælde opægget bagvaskelsens tunge og skabt bitterhed mod

mig hos dem, jeg har arbejdet og lidt for. Men jeg er ikke af den grund veget fra min vej. Gud har givet mig min gerning og støttet af hans Kraft har jeg udført de pinlige pligter, han har pålagt mig. Således har Guds ånd udtalt advarsler og straffedomme, men dog ikke tilbageholdt den liflige forjættelse om barmhjertighed.

[15] Dersom Guds folk ville anerkende hans handlemåde med dem og tage imod hans lærdomme, ville de finde en lige vej for deres fødder og et lys til at lede dem gennem mørke og modløshed. David lærte visdom af Guds handlemåde med ham og bøjede sig i ydmyghed under den Højestes tugtelse. Profeten Natans trofaste skildring af den sande tilstand viste David hans egne synder og hjalp ham til at aflægge dem. Han modtog råd i sagtomdighed og ydmygede sig for Gud. Han udbryder: „Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen.“

Bodfærdige syndere har ingen grund til at fortvivle, fordi de er blevet påmindet om deres overtrædelser og advaret om deres fare. Netop disse bestræbelser for deres skyld viser, hvor meget Gud elsker dem og ønsker at frelse dem. For at arve det evige liv behøver de kun at følge hans råd og gøre hans, vilje. Gud viser sit fejlende folk deres synder, for at de i lyset af guddommelig sandhed må kunne se dem i al deres vederstyggelighed. Da er det deres pligt at frasige sig dem for altid.

Gud er lige så mægtig til at frelse fra synd i dag, som han var i patriarkernes, Davids, profeternes og apostlenes tid. Den mangfoldighed af tilfælde, som der berettes om i den bibelske historie, hvor Gud har befriet sit folk fra deres personlige synder, bør gøre indtryk på dem der i denne tid søger efter at modtage guddommelig undervisning og nidkær efter at fuldkomme en karakter, som vil kunne bestå den nøje undersøgelse i dommen.

Bibelens historie styrker det vansmægtende hjerte med håbet om Guds barmhjertighed, Vi behøver ikke at fortvivle, når vi ser, at andre har kæmpet sig igennem lignende nedstemmende forhold som vore egne og er faldet i fristelse, ligesom vi er, men dog har genoprettet det tabte og er blevet velsignet af Gud. De inspirerede ord trøster og opmuntrer den fejlende sjæl. Skønt patriarkerne og apostlene lå under for menneskelige skrøbeligheder, fik de dog ved troen et godt vidnesbyrd, kæmpede deres kampe i Herrens styrke og vandt herlig sejr. Således kan vi forlade os på kraften i det sonende offer og sejre i Jesu navn. Det menneskelige er menneskeligt overalt

i verden, fra Adams tid og ned til den nulevende slægt; og Guds kærlighed er uforandret gennem alle tider. *Vejl f menigh* bd. 1 side 360-365]

Menighedens enhed

MENIGHEDENS ENHED

[Kære brødre! Ligesom alle de forskellige lemmer i den menneskelige organisme forener sig og danner hele legemet og hvert af dem udfører sin gerning i lydighed mod den intelligens, der behersker det hele, således bør medlemmerne i Kristi menighed være forenede i et symmetrisk legeme, underlagt helhedens hellige intelligens.

Menighedens fremgang forhales ved medlemmernes urigtige handlemåde. Selv om det er vigtigt og nødvendigt at forene sig med menigheden, vil dette dog ikke gøre nogen til en kristen eller sikre frelse. Vi kan ikke sikre os ret til himmelen ved at få vore navne indskrevet i menighedsbogen, når vore hjerter er fremmede for Kristus. Vi bør være hans trofaste repræsentanter på jorden og arbejde i harmoni med ham. „I elskede! nu er vi Guds børn.“ Vi bør bevare dette hellige forhold i vor erindring og ikke gøre noget for at påføre vor faders sag vanære.

Vi har en høj bekendelse. Som adventister, der holder sabbatten, bekender vi os til at lyde alle Guds bud og at vente på vor Genløser komme. Et overmåde højtideligt advarselsbudskab er blevet overgivet til Guds få trofaste. Vi bør i vore ord og gerninger vise, at vi vedkender os det store ansvar, der er lagt på os. Vort lys bør skinne så klart, at andre kan se, at vi ærer Faderen i vort daglige liv, at vi er forenede med himmelen og er Jesu Kristi medarvinger, for at vi skal blive ham lige, når han åbenbares med kraft og megen herlighed.

Vi bør alle føle vort personlige ansvar som medlemmer af den synlige menighed og som arbejdere i Herrens vingård. Vi bør ikke vente på, at vore brødre, der er lige så skrøbelige som vi selv, skal hjælpe os fremad, for vor dyrebare frelser har indbudt os til at slutte os til ham og forene vor svaghed med hans styrke, vor vankundighed med hans visdom, vor uværdighed med hans fortjeneste. Ingen af os kan indtage en neutral stilling; vor indflydelse vil være for eller imod. Vi er aktive redskaber enten for Kristus eller for fjenden. Enten

samler vi med Kristus, eller vi adspredes. Sand omvendelse er en radikal forandring. Selve sindsretningen og hjertets tilbøjelighed bør vendes omkring og livet blive nyt igen i Kristus.

Gud fører et folk ud, for at det kan stå fuldkommen forenet på den evige sandheds grund. Kristus gav sig selv til verden, for at han måtte „rense sig et ejendomsfolk, der er ivrigt efter at gøre gode gerninger“. Hensigten med denne lustringsproces er at rense menigheden fra al uretfærdighed og fra splidens og stridens ånd, så at de kan opbygge i stedet for at nedbryde og, samle deres kræfter om den foreliggende store gerning. Gud har til hensigt, at hele hans folk skal komme til troens enhed. Kristi bøn umiddelbart før korsfæstelsen var, at hans disciple måtte blive et, ligesom han var et med Faderen, for at verden kunne tro, at Faderen havde sendt ham. Denne gribende og underfulde bøn rækker ned gennem tiderne helt til vore dage; for han sagde: „Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig.“

Med hvilken alvor bør ikke de, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere, søge at besvare denne bøn i deres liv! Mange indser ikke det hellige i menighedsforholdet og er uvillige til at finde sig i bånd og disciplin. Deres handlemåde viser, at de sætter deres eget skøn over den samlede menigheds skøn og at de ikke omhyggeligt vogter på sig selv, så de ikke opelsker en ånd, der sætter sig op imod dens røst. De, som har ansvarsfulde stillinger i menigheden, kan have fejl ligesom andre mennesker og de kan tage fejl i deres beslutninger; men til trods for dette har Kristi menighed på jorden fået en myndighed, som ikke må ringeagtes. Efter sin opstandelse gav Kristus sin menighed magt, da han sagde: „Hvem I forlader synder, dem er de forladt og hvem I nægter forladelse, dem er den nægtet.“

Menighedsforholdet må ikke opløses af uvæsentlige årsager; men når enkelte bekendende Kristi efterfølgeres vej krydses, eller når deres stemme ikke har så stor indflydelse, som de mener, den fortjener, vil de true med at forlade menigheden. Ved at forlade menigheden ville de dog selv komme til at lide mest; for ved at stille sig uden for dens indflydelsesområde udsætter de sig helt for verdens fristelser.

Enhver troende bør være helhjertet i sin tilknytning til menigheden. Dens fremgang bør være hans første interesse og med mindre

han føler, at det er hans hellige forpligtelse at gøre sin forbindelse med menigheden gavnlig for denne fremfor for sig selv, vil den være langt bedre stillet uden ham. Det står i enhver magt at gøre noget for Guds sag. Der er nogle, som bruger store summer til unødige luksus; de tilfredsstiller deres lyster, men føler det som en stor byrde at yde midler til at støtte menigheden. De er villige til at nyde fordelene af alle dens privilegier, men foretrækker at overlade det til andre at betale regningen. De, der føler en virkelig interesse for sagens fremme, vil ikke betænke sig på at sætte penge i arbejdet, når som helst og hvor som helst det tiltrænges. De bør tillige føle det som en højtidelig pligt at illustrere Kristi lære i deres karakter ved at have fred med hverandre og handle i fuldkommen harmoni som et udelt hele. De bør lade deres personlige skøn bøje sig for menighedslegemets skøn. Mange lever for sig selv. De betragter deres liv med stor tilfredshed og smigrer sig med, at de er ulastelige, medens de i virkeligheden ikke gør noget for Gud og lever i åbenbar strid med hans udtrykkelige ord. Overholdelsen af ydre former vil aldrig afhjælpe den store mangel i menneskesjælen. En bekendelse af Kristus er ikke nok til at sætte nogen i stand til at bestå prøven på dommens dag. Der bør være en fuldkommen fortrøstning til Gud, en hellig tillid til hans forjættelse og en fuld hengivelse under hans vilje.

[19] Gud har altid prøvet sit folk i trængselens ildovn for at forsøge deres fasthed og troskab og for at rense dem fra al uretfærdighed. Efter at Abraham og hans søn havde udholdt den sværeste prøve, som kunne lægges på dem, talte Gud ved sin engel til Abraham: „Nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, din eneste, for mig!“ Denne store troshandling får Abrahams karakter til at lyse med en forunderlig glans. Den illustrerer på en kraftig måde hans fuldkomne tillid til Herren, for hvem han ikke holdt noget tilbage, ikke engang sin søn ifølge forjættelsen.

Intet er for dyrebart for os at give til Jesus. Dersom vi giver ham de pengetalenter tilbage, som han har betroet i vor varetægt, vil han give os mere i hænde. Enhver bestræbelse, vi gør for Kristus, vil blive belønnet af ham og enhver pligt, vi udfører i hans navn, vil tjene til vor egen lykke. Gud overgav sin højt elskede søn til korsfæstelsens kvaler, for at alle, som tror på ham, kunne blive et i Jesu navn. Når Kristus bragte så stort et offer for at frelse menneskene og forene

dem med hverandre, ligesom han var forenet med Faderen, hvilket offer er så stort for hans efterfølgere at bringe for at kunne bevare denne enhed?

Dersom verden ser, at der råder en fuldkommen harmoni i Guds menighed, vil det for den være et kraftigt vidnesbyrd til gunst for den kristne religion. Splid, ulykkelige uoverensstemmelser og intetsigende menighedsstridigheder vanærer vor Genløser. Alle disse ting kan undgås, dersom selvet overgives til Gud og Jesu efterfølgere lyder menighedens røst. Vantroen indskyder den tanke, at personlig uafhængighed forøger vor betydning, at det at lade sine egne begreber om, hvad der er ret og rigtigt, vige for menighedens afgørelse, er svaghed; men at give efter for sådanne følelser og opfattelser er ikke uden fare og fører til anarki og forvirring. Kristus så, at enighed og kristeligt fællesskab var nødvendige for Guds sag og derfor pålagde han sine disciple at være et. Og, kristendommens historie fra den tid er et afgørende bevis på, at kun enighed gør stærk. Lad det private skøn bøje sig for menighedens autoritet.

Apostlene erkendte nødvendigheden af streng enhed og de arbejdede med alvor mod dette mål. Paulus formanede sine brødre med disse ord: „Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herre Jesu Kristi navn, at I alle skal være enige indbyrdes og at der ikke må findes splittelser iblandt jer, men at I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning.“ [20]

Han skrev også til sine brødre i Filippi: „Hvis da formaning i Kristus betyder noget, hvis opmuntring i kærlighed, hvis åndens fællesskab, hvis inderlig kærlighed og barmhjertighed betyder noget, så gør min glæde fuldkommen ved alle at være enige, ved at have den samme kærlighed, samme sjæl, samme sind. Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv og se ikke hver på sit eget, men også på de andres. Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus.“

Til romerne skrev han: „Og udholdenhedens og trøstens Gud give jer at være enige indbyrdes, som Kristus Jesus vil det, så I enigt og med een mund kan prise Gud, vor Herres Jesu Kristi fader. Tag jer derfor af hverandre, ligesom også Kristus har taget sig af os, til Guds ære.“ „Vær indbyrdes enige; tragt ikke efter de høje ting, men hold jer til de ringe; vær ikke kloge i egne tanker!“

Peter skrev til menighederne i adspredelsen: „Endelig: Vær alle enssindede, medfølende, kærlige imod brødrene, barmhjertige, ydmyge; gengæld ikke ondt med ondt, eller skældsord med skældsord men velsign derimod; thi til at arve velsignelse blev I kaldet.“

Og i sit brev til korinterne siger Paulus: „I øvrigt, brødre, glæd jer, vær fuldt beredte, lad jer formane, vær enige, hold fred, så skal kærlighedens og fredens Gud være med eder.“ *Vejl f menigh* bd. 1 side 366?370]

Gå frem

GÅ FREM

Israels umådelige hære forlod Ægypten i glad triumf, deres lange og forfærdelige trældom. Ægypterne ville ikke løslade dem før de var blevet advaret tydeligt af Guds domme. Hævnenglen havde hjemsøgt hvert hus blandt egypterne og havde slået den førstefødte ihjel iblandt alle familier. Ingen var gået fri, fra Faraos arving til fangens førstefødte i hans fangehul. Også det førstefødte af kvæget blev slået ihjel efter Herrens befaling. Men dødens engel gik forbi Israels børns hjem og tog ikke derind.

[21]

Rædselsslagen over de plager der var faldet over hans folk kaldte Faraos Moses og Aron til sig om natten og bad dem forlade Ægypten. Han var interesseret i at de gik med det samme; for han og hans folk frygtede at landet ville blive en stor begravelsesplads, medmindre Guds forbandelse blev fjernet fra dem.

Israels børn var glade for at få efterretning om deres frihed og skyndte sig at forlade deres trældoms?sted. Men vejen var svær og til sidst svigtede deres mod. Deres rejse førte dem over ufrugtbare bakker og øde sletter. Den tredje nat fandt de dem selv omgærdet af bjerge på hver side, medens det Røde Hav lå foran dem. De var rådvilde og angrede stærkt deres situation. De bebrejdede Moses for at føre dem til dette sted, for de troede de var gået forkert. „Dette er helt sikkert,“ sagde de, „ikke vejen til Sinajs ørken, heller ikke vore fædres forjættede land i Kanaan. Vi kan ikke komme længere; men vi må nu gå ud i Det Røde Havs vande, eller vende tilbage til Ægypten.“

Som om de fuldendte deres egne lidelser, se! ægypterhæren er på vej! Den imponerende hær ledes af Faraos selv, som angrede at han udfriede hebræerne og er bange for at han har sendt dem ud for at blive et stort folk til fjende imod sig. Hvilken pinefuld nat har dette ikke været for Israel?! Hvilken kontrast er dette ikke til den herlige morgen da de forlod Ægyptens trældom og med

[22] glæde påbegyndte ørkenvandringen! Hvor magteløs har de ikke følt sig for den mægtige fjenden! De skrækslagene kvinder og børns klage, blandet med forskræmt kvægs lave brølen og fårernes bræen, forøgede situationens triste forvirring.

Det var ham selv som havde påbudt Moses at slå lejr ved det Røde Hav og han havde yderligere sagt til ham: „Faraos vil da tænke om israelitterne, at de er faret vild i landet og at ørkenen har sluttet dem inde; og jeg vil forhærde Faraos hjerte, så han sætter efter dem og jeg vil forherlige mig på Faraos og hele hans krigsmagt og ægypterne skal kende, at jeg er Herren!“

Hans hånd opholdt de onder de var omgivet af. I deres vanvittige raseri havde de glemt den stav som Moses havde forvandlet Nilen til blod med og de ulykker som Gud havde hjemsøgt Ægypten med fordi de havde forfulgt hans udvalgte folk. De havde glemt alle Guds mirakuløse mellemkomster for deres bedste.

„Åh“, råbte de, „hvor meget bedre ville det ikke være for os hvis vi var forblevet i trældom! Det er bedre at leve som slaver end at dø af sult og træthed i ørkenen, eller dø i krig med vore fjender.“ De vendte sig til Moses med bitter kritik, fordi han ikke havde efterladt dem, hvor de var og ikke havde ført dem ud til fortabelse i ørkenen.

Moses var stærkt trængt fordi hans folk manglede så megen tro, især når de gentagne gange havde været vidne til Guds tegn. Han var bedrøvet over at de gav ham skylden for deres farer og vanskeligheder, skønt han blot havde fulgt Guds udtrykkelige befalinger. Men han var stærk i troen at Herren ville føre dem så sikkert og han

[23] mødte og beroligede sit folks bebrejdelser og frygt også selvom han ikke selv kunne se deres udfrielsesplan.

Egentlig var de der hvor de ikke havde mulighed for at frigøre sig, medmindre Gud selv gik ind for at redde dem; men de blev bragt ind i dette spor ved at adlyde de guddommelige befalinger og Moses frygtede ikke for konsekvenserne. Han „svarede folket: „Frygt ikke! Hold blot stand, så skal I se Herrens frelse, som han i dag vil hjælpe eder til, thi som I ser ægypterne i dag, skal I aldrig i evighed se dem mere. Herren skal stride for eder, men I skal tie!“

Det var ikke en let sag at holde Israels hære i venteposition for Herren. De var ophidsede og fulde af rædsel. De manglede disciplin og selvkontrol. Påvirket af deres afskyelige situation, blev de voldelige og ubesindige. De forventede at falde hurtig i deres mod-

standeres hænder og deres jammer og modbeskyldninger blev høje og dybtfølte. Den underfulde skystøtte havde ledsaget dem på deres vandring og tjente som beskyttelse mod solens varmestraler. Hele dagen havde den bevæget sig så mægtigt for dem og undertvunget sollys og storm; og om natten blev den til en ildstøtte der lyste for deres vej. De havde fulgt den som Guds signal til at gå fremad; men nu betvivlede de for sig selv om det ikke kunne være skyggen af en frygtelig ulykke der var ved at komme over dem, for havde den ikke ført dem på den forkerte bjergside ind i en ufarbar vej? Således viste Guds engel sig for deres bedragede tanker som ulykkens forløber.

Men nu hvor ægypterhæren nærmede sig dem, med forventning om at de var let bytte, rejste skysøjlen sig majestætisk over himlene, passerede over israelitterne og steg ned mellem dem og ægypterhæren. En mørkets mur lagde sig imellem de forfulgte og deres forfølgere. Egypterne kan ikke længere se hebræernes lejr og er tvunget til at standse. Men da nattens mørke bliver stærkere, bliver skymuren til et stort lys for hebræerne og oplyser hele lejren med dagens stråleglans.

[24]

„Da sagde Herren til Moses: „Hvorfor råber du til mig? Sig til israelitterne, at de skal bryde op! Løft din stav og ræk din hånd ud over havet og skil det ad i to dele, så israelitterne kan vandre gennem havet på tør bund.“

Da rakte Moses sin stav ud i lydighed for den guddommelige befaling og vandene skilte sig, rullede op som en mur på hver side og dannede en bred vej på havbunden for Israels børn. Ildstøttens lys skinnede op fra de skumklædte bølgetoppe og oplyste vejen som var skåret som en mægtig fure igennem det Røde Havs vande indtil det gik ud i mørket fra den fjerne kyst.

Hele natten lang lød Israels trampende hære og krydsede det Røde Hav; men skyen skjulte dem for deres fjenders øjne. Egypterne var trætte efter deres hurtige færd og havde slået lejr på kysten for natten. De så at hebræerne kun var ganske tæt på dem og da de tilsyneladende ikke havde nogen mulighed for at undvige, besluttede de sig for at overnatte en nat og pågribe dem næste morgen uden videre. Natten var meget mørk, skyerne synes at omgive dem som om de var til at føle på. Dyb søvn faldt over lejren; selv vagtfolkene sov på deres poster.

Til sidst vækkede et støjende vindstød hæren! Skyen kommer forbi! Hebræerne flytter på sig! Stemmer og støj af fodtrin kommer nede fra havet. Det er stadig så mørkt at de ikke kan se de undvigende folk, men de har fået besked på at gøre klar til forfølgelse. Hæernes klapren og vognenes rullen, hærføreres ordrer og gangeres vrinsken høres. Til sidst er hæren dannet til march og de går igennem mørket i retning mod den undvigende hær.

[25] I mørke og forvirring haster de af sted og ved ikke at de er kommet hen på en havbund og er indesluttet på hver side af fremspringende vandmure. De længes efter at sløret og mørket for skal bort og åbenbare for dem hebræerne og deres eget tilholdssted. Vognhjulene sank dybt ned i det bløde sand og hestene blev filtret sammen og uregerlige. Forvirringen tager overhånd, alligevel fortsætter de og er sikker på sejr.

Til sidst ændrer skyen sig til en ildsøjle for deres forbavsede øjne. Torden brager og lyn glimter, vandene ruller hen over dem og frygten griber deres hjerter. Midt i rædslen og forvirringen åbenbarer det glødende lys sig for de forbavsede ægyptere, de frygtelige vande hobet op på den høje og venstre side. De ser den brede sti som Herren har gjort for sit folk tværs gennem havets skinnende sand og ser det triumferende Israel i sikkerhed på den fjerne kyst.

Forvirring og forfærdelse griber dem. Midt i vredens elementer, hvori de hører en vred Guds røst, forsøger de at gå tilbage til den kyst de havde forladt. Men Moses rækker sin stav ud og de opretstående vande, syder, brøler og ivres efter deres rov at nedtrumle ægypternes hære. Stolte Farao og hans hære, forgyldte vogne og glimtende hær, heste og ryttere opsluges af et stormfuldt hav. Israels mægtige Gud har udfriet sit folk og deres takkesange går op til himlen, at Gud har gjort noget så underfuldt for deres skyld.

[Israels børns historie er skrevet til lærdom og formaning for alle kristne. Når israelitterne mødte farer og vanskeligheder og vejen syntes at være spærret, forlod troen dem og de knurrede mod den anfører, Gud havde udset til dem. De bebrejdede ham, at han havde bragt dem i fare, medens han kun havde adlydt Guds røst.

[26] Den guddommelige befaling var, at de skulle „bryde op“. De skulle ikke vente, til vejen var gjort klar og de kunne forstå hele planen for deres befrielse. Guds værk er fremadskridende og han vil åbne en vej for sit folk. At være betænkelig og knurre er at vise

mistillid til Israels Hellige. I sit forsyn førte Gud hebræerne ind i bjergenes befæstninger, med det Røde Hav foran dem, for at han kunne udvirke deres befrielse og for altid fri dem for deres fjender. Han kunne have reddet dem på en hvilken som helst anden måde, men han valgte denne fremgangsmåde for at prøve deres tro og styrke deres tillid til ham.

Vi kan ikke anklage Moses for at have gjort fejl, fordi folket knurrede imod hans handlemåde. Det var deres egne oprørske, ubøjede hjerter, der fik dem til at dadle den mand, Gud havde sendt til at lede sit folk. Medens Moses gik frem i Herrens frygt og i overensstemmelse med hans vejledning i fuld tillid til hans løfter, blev de, der skulle have støttet ham, mismodige og kunne ikke se noget andet foran sig end ulykke, nederlag og død.

Herren arbejder nu med sit folk, som tror den nærværende sandhed. Han har til hensigt at udvirke vigtige resultater og medens han i sit forsyn arbejder hen imod dette mål, siger han til sit folk: „Gå fremad!“ Vel er det sandt, at stien endnu ikke er åbnet; men når de går fremad i troens og frimodighedens kraft, vil Gud gøre vejen klar for deres øjne. Der er altid nogle, der vil klage, ligesom det gamle Israel gjorde og lægge skylden for deres vanskelige stilling på dem, Gud har oprejst i den bestemte hensigt at fremme sin sag. De indser ikke, at Gud prøver dem ved at føre dem til trange steder, hvor der ikke er nogen befrielse uden ved hans hånd.

Der er tider, da kristenlivet synes at være fuldt af farer og pligten synes at være svær at udføre. Fantasien forestiller sig overhængende fare til den ene side og trældom og død til den anden. Men Guds røst lyder klart, over alle nedslående forhold: „Gå fremad!“ Vi bør adlyde denne befaling, hvad følgen end måtte blive, selv om vore øjne ikke kan gennemskue mørket og selv om vi mærker de kolde bølger om vore fødder.

Hebræerne var trætte og forfærdede; men hvis de havde holdt sig tilbage, da Moses bød dem gå fremad, hvis de havde nægtet at nærme sig Det Røde Hav, ville Gud aldrig have åbnet vejen for dem. Ved at marchere ned til selve vandet, tilkendegav de, at de havde tro på Guds ord, som det var blevet udtalt ved Moses. De gjorde alt, hvad der stod, i deres magt at gøre og så udførte Israels mægtige sin del og skilte vandene, for at bane en vej for deres fødder.

De skyer, der samler sig om vor vej, vil aldrig vige for en haltende, tvivlende ånd. Vantroen siger: „Vi kan aldrig overvinde disse hindringer; lad os vente, til de er fjernet, så vi kan se vor vej klart.“ Men troen opmuntrer frimodigt til fremgang, idet den håber alt, tror alt. Lydighed mod Gud bringer den sikre sejr. Det er kun ved tro, vi kan opnå himmelen.

Der er megen lighed mellem vor og Israels børns historie. Gud førte sit folk fra Ægypten ud i ørkenen, hvor de kunne holde hans lov og lyde hans røst. Ægypterne, der ikke havde nogen agtelse for Herren, var lejret i deres nærhed; men det, som for israelitterne var et væld af lys, der bestrålede hele lejren og kastede glans over vejen foran dem, var for Faraos hærskarer en mur af skyer, som forøgede nattens mørke.

Således er der også i vor tid et folk, som Gud har gjort til vogtere af sin lov. For dem, der lyder, er Guds bud ligesom en ildstøtte, der oplyser og viser vejen til evig frelse. Men for sådanne, som ringeagter dem, er de som nattens skyer. „Herrens frygt er visdoms begyndelse.“ En forståelse af Guds ord er bedre end al anden kundskab. Når man holder hans befalinger, er der stor løn og ingen jordisk tilløkkelse bør lede en kristen til at vakle et øjeblik i sin troskab. Rigdom, ære og verdslig pragt er kun som slagger, der skal foregå i Guds vredes ild.

[28] Herrens røst, der byder hans trofaste at „bryde op“ og gå fremad, prøver ofte deres tro til det yderste. Men dersom de skulle vente med at lyde, indtil enhver skygge af uvished efter deres forståelse var fjernet og der ikke længer var nogen risiko for uheld eller nederlag, ville de overhovedet aldrig bevæge sig fremad. De, der mener, at det er umuligt for dem at bøje sig for Guds vilje og tro på hans forjættelser, før hele vejen foran dem er klarlagt og tydelig, vil overhovedet aldrig bøje sig. Tro er ikke kundskabens vished; den er „fast tillid til det, som håbes, overbevisning om ting, man ikke ser“. Lydighed mod Guds befalinger er den eneste vej til opnåelse af hans velbehag. „Gå fremad!“ bør være en kristens feltråb. *Vejl f menigh* bd. 1 side 371-373]

Appetitten får frit løb

APPETITTEN FÅR FRIT LØB

Kære brødre og søstre: Jeg er blevet vist nogle ting med hensyn til menigheden i _____. Jeg fik vist nogle enkeltsager som i mange henseender viser mange andre tilfælde. Blandt dem var søster A og hendes mands tilfælde. Herren overbeviste ham om sandheden, han blev betaget over sandhedens harmoni og ånd og blev velsignet ved at bekende sig til den. Men Satan kom og fristede ham med appetitten.

Bror A havde længe føjet sig i stimulanser, som havde haft en omtågende virkning på hans sind, svækket forstanden og formindsket de moralske kræfter. Fornuft og dømmekraft blev bragt i under åg af en fordærvet og unaturlig appetit og hans førstefødselsret, hans gudsgivne mandom, blev ofret for umådeholdne vaner. Havde bror A gjort Guds ord til sit studium og sin vejleder, havde han stølet på Gud og bedt om nåde til at overvinde, ville han få styrke i Jesu navn til at bremse fristeren.

Men bror A havde aldrig følt Guds store krav på sig. Hans moralske evner har været svækkede af hans æde og drikkevaner og af hans udskejelser. Da han antog sandheden havde han karakterdannelse for himlen. Gud ville forsøge og prøve ham. Han havde et arbejde at gøre for sig selv, som ingen anden kunne gøre for ham. På grund af hans levemåde har han mistet mange års dyrebar prøvetid, hvor han kunne have fået erfaring i religiøse anliggender og kendskab til Kristi liv og til det umådelige offer der blev gjort for menneskets skyld, for at befri det fra lænker Satan havde sat på det og gøre mennesket i stand til at kunne lovprise Kristi navn. [29]

Kristus betalte en dyr pris for menneskets indløsning. I fristelsens ørken led han sultens stærkeste smerter; og da han blev udtæret af sult, var Satan der med sine mange fristelser til at overøse Guds Søn med og udnytte sig af hans svagheder og overvinde ham og dermed forpurre frelsesplanen. Men Kristus var standhaftig. Han

overvandt til fordel for slægten, så han kunne udfri dem fra syndefaldets fordærv. Kristi erfaring er til vor fordel. Hans eksempel med at overvinde appetitten peger vejen ud for dem som kan blive hans efterfølgere og til sidst sidde sammen med ham på hans trone.

Kristus led sult i højeste forstand. I almindelighed har menneskeheden alt nødvendigt for livets opretholdelse. Og dog ønsker de, ligesom vore første forældre, alligevel det som Gud tilbageholder fra dem, fordi det ikke er godt for dem. Kristus hungrede efter mad og modstod Satans fristelser på appetitten. Eftergivelse af voldsom appetit skaber unaturlige ønsker hos faldne mennesker, som vil vise sig at blive til fordærv.

[30] Mennesket kom fuldkomment i sind og legeme af Guds hånd; i fuldstændig sundhed. Det tog mere end to tusinde år i appetittens føjelse og lystskabende lidenskaber at skabe en sådan tilstand i menneskeorganismen som formindsker den vitale styrke. I løbet af generationerne gik tilbøjelighederne hurtig nedad. Føjelse af appetitten og lidenskaber på een gang, førte til umådeholdenhed og voldsomhed; udsvævelser og vederstyggeligheder af enhver slags svækkede kræfterne og pådrog slægten sygdomme af enhver art, indtil den første generations livskraft og herlighed var forsvundet og i den tredje generation fra Adam, begyndte at vise tegn på forfald. De, hinanden afløsende generationer, degenererede hurtigere efter vandfloden.

Hele denne vægt af veer og ophobede lidelser kan opspores til føjelse af appetitten og lidenskaber. En overdådig levevis og brug af vin fordærver blodet, opflammer lidenskaberne og skaber sygdomme af enhver art. Men onderne er ikke her. Forældre efterlader sygdomme som arv til deres børn. Ethvert umådeholdent menneske, som får børn, overfører som regel sine tilbøjeligheder og onde tendenser til sit afkom; han giver dem sygdomme fra sit eget betændte og fordærvende blod. Tøjlesløshed, sygdomme og sindsyge overføres som smertens arv fra fader til søn fra slægt til slægt og denne bringer smerte og lidelse ind i verden og er ikke mindre end en gentagelse af menneskenes fald.

[En fortsat overtrædelse af naturens love er en stadig overtrædelsen af Guds lov. Den vægt af lidelse og smerte som nu hviler på menneskeheden overalt og den misdannelse, affældighed og åndssvagthed som viser sig alle vegne, gør at verden i dag ligner mere et

sygehus end det herlige hjem som den kunne have været efter Guds plan. Den nuværende slægt er svag både mentalt, åndelig og fysisk. Al denne elendighed har samlet sig fra generation til generation, fordi det faldne menneske med vilje bryder Guds lov. Menneskene gør ofte de største synder ved at give efter for fordærvet appetit. *Råd og vink* side 36]

Smagen som dannes for væmmelig og modbydelig giftig tobak, fører til ønske om stærkere stimulanser; som brændevin, som efter den ene påstand efter den anden tages for nogle indbildte sygdomme eller for at forhindre mulige sygdomme. Derved skabes en unaturlig appetit for disse skadelige og spændende stimulanser; og denne lyst har tiltaget indtil umådeholdenhedens grad for denne slægt er alamerende. Drikfældighed og brændevinsdrikkende mennesker ses over alt. Deres forstand svækkes, deres moralske kræfter svækkes, deres følsomhed lammes og Guds og himlens fordringer kan ikke erkendes, evige sager kan ikke påskønnes. Bibelen erklærer at ingen drunker skal arve Guds rige.

[Overdådige spisevaner og brug af alkoholiske drikke forgifter blodet, opflammer lidenskaberne og fører til mange forskellige sygdomme. Men elendigheden slutter ikke her. Børn arver ofte sygdommene fra forældrene. Almindeligvis vil alle som ikke har lært at vise mådehold, opdrage børn til at følge i samme spor. De bliver slaver under deres sanselige begær og ødelægger deres liv og helse. Tøjlesløshed, alle slags sygdomme, til og med åndsvaghed, er den skæbnesvangre arv som forældrene giver deres børn og som giver sig udslag i flere slægtled fremover. Vi er vidne til en tragisk gentagelse af menneskets fald og verden bliver fyldt med sorg og lidelse. Gennem frådseri og drukkenskab giver mænd og kvinder efter for sine lyster uden at ofre den mindste tanke på hvilke følger dette vil få. Den arv de giver sine efterkommere, består af en mængde sygdomme, et forkrøblet sind og en fordærvet moral. *Det kristne hjem* side 130-131]

[31]

Vi spørger: Hvad vil søster A's mand gøre? Vil han, ligesom Esau, sælge sin førstefødselsret for en ret linser? Vil han sælge sin gudslignende manddom for at føje smagen som kun bringer ham ulykke og fordærv? „Syndens løn er døden.“ Har denne broder ikke moralsk mod til at fornægte appetitten? Hans levevaner har ikke været i harmoni med sandheden og med irettesættelses *Vidnesbyrdene*

som Gud har fundet vel at give sit folk. Hans samvittighed var ikke helt død. Han vidste at han ikke kunne tjene gud og samtidig føje appetitten; derfor overgav han sig til Satans fristelser, som var for stærke for ham og han ikke kunne modstå ved egen styrke. Han blev overvundet. Han har tilskrevet sine mangel på interesse for sandheden andre årsager end den rigtige, for at dække over sit eget svage livsmål og den virkelige grund for hans guds?svigt, som var en ustyrlig appetit.

[32] Her er det hvor mange snubler; de vakler mellem appetitfornægtelse og at give efter for den og til sidst at overvindes af fjenden og opgive sandheden. Mange som er faldet fra sandheden giver som grund for dette at de ikke tror på *Vidnesbyrdene*. Nærmere undersøgelse viser at de havde nogle syndige vaner som Gud har fordømt igennem *Vidnesbyrdene*. Spørgsmålet er nu: Vil de opgive deres afgud som Gud fordømmer, eller vil de fortsætte deres forkerte føjelser og afvise det lys Gud har givet dem og irettesætter netop de ting som de glæder sig over? Det spørgsmål de skal have afklaret er: Skal jeg fornægte mig selv og modtage *Vidnesbyrdene* som var de fra Gud og som irettesætter mine synder, eller skal jeg forkaste *Vidnesbyrdene* fordi de irettesætter mine synder?

I mange tilfælde modtages *Vidnesbyrdene* fuldt ud, eftergivenheden og synden brydes af og reformation begynder med det samme i harmoni med det gudsgivne lys. I andre tilfælde værnes der om syndige svagheder, *Vidnesbyrdene* forkastes og der gives mange usande undskyldninger til andre som begrundelse ikke at tage imod dem. Den ægte begrundelse kommer ikke frem. Der er en mangel på moralsk tapperhed — en vilje, styrket og behersket af Guds Ånd, til at give afkald på skadelige vaner.

Det er ikke en let sag at overvinde en grundfæstet smag for narkotika og stimulanser. Kun i Kristi navn kan denne store sejr vindes. Han overvandt for menneskenes skyld i den lange faste af næsten seks uger i fristelsens ørken. Han sympatiserer med menneskens svaghed. Hans kærlighed for faldne mennesker var så stor at han gjorde et uendeligt offer så at han kunne nå mennesket i dets fordærv og gennem sin guddommelige kraft endelig ophøje mennesket til sin trone. Men det hviler sammen med mennesket hvad enten om Kristus udretter det for mennesket som han fuld ud er i stand til at gøre.

[Vil mon mennesket gribe fat om guddomskraften og med beslutsomhed og udholdenhed stå Satan imod, sådan som Kristus har givet eksemplet på ved sin kamp mod fjenden i fristelsens ørken? Gud kan ikke frelse mennesker mod deres vilje fra Satans kunstgreb. Mennesket må arbejde med sin menneskelige kraft og hjulpet af Kristi guddommelige magt for at kunne modstå og sejre for en hvilken som helst pris. Kort sagt: mennesket må sejre, som Kristus sejrede. Og så kan han ved den sejr, som det er hans forrettighed at kunne vinde ved Jesu almægtige navn, blive Guds arving og Jesu Kristi medarving. Dette kunne ikke ske, hvis Kristus alene vandt hele sejren. Mennesket må gøre sin del. Vi må vinde sejr for egen regning ved den kraft og nåde, som Kristus giver os. Mennesket må være Kristi medarbejder i arbejdet for at sejre og så vil det få del med Kristus i hans herlighed. *Guds sønner og døtre* 19. maj.]

[33]

Det er et helligt værk som vi er involveret i. Apostlen Paulus formaner sine brødre: „Da vi nu har disse forjættelser, mine elskede! så lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd og gennemføre hellighed i gudsfrygt.“ Det er en hellig opgave at vi ejer over for Gud at holde ånden ren, som et tempel for Helligånden. Hvis hjerte og sind helliges til Guds tjeneste og vi adlyder hans bud, elsker ham af hele hjerte, magt, sind og styrke og vor næste som os selv, skal vi findes ægte over for himlens redelige krav.

Igen siger apostlen: „Lad derfor ikke synden have herredømmet i jeres dødelige legeme, så I lyder dets lyster.“ Han tilskynder også sine brødre til alvorlig flid og stadig udholdenhed i deres bestræbelser for livets renhed og hellighed, med disse ord: „Enhver, der deltager i idrætskamp, er afholdende i alt; de andre for at få en sejrskrans, der visner, vi for at få en sejrskrans, der aldrig visner.“

Den kristne krigsførelse

Den kristne krigsførelse

[34] Paulus fremstiller den åndelige krigsførelse og dens belønning for os, i sammenligning med de forskellige lege hedningene indførte til ære for deres guder. Unge mænd som er oplærte til disse lege udviste nøje selvfornægtelse og den strengeste disciplin. Enhver eftergiveness der svækker fysiske kræfter var forbudt. Dem som underkastede sig optræningen blev ikke tilladt vin eller luksuriøs mad, for dette ville sække i stedet for at forøge den personlige livskraft, sundhedsaktiviteter, sjælsstyrke og fasthed. Mange vidner, konger og adelsmænd var til stede ved disse lejligheder. Det blev betragtet som den største ære at vinde en simpel krans som ville vidne i løbet af nogle få korte timer. Men efter konkurrenterne, for denne forgængelige kronens skyld, havde udvist streng afholdenhed og underkastet sig streng disciplin for at få egen livskraft og arbejde med håb om sejr, var de alligevel ikke sikret prisen. Prisen kunne kun gives en person. Nogle måtte arbejde lige så hårdt som andre og bruge deres yderste kræfter for at få den kronende ære; men da de rakte hånden ud for at få prisen, kunne en anden, kun et øjeblik før dem, gribe den eftertragede skat..

Sådan er det ikke i den kristne krig. Alle må tage del i dette væddeløb og sikrer sig sejr og evig ære hvis de underkaster sig betingelserne. Paulus siger: „Løb således, at I kan vinde sejrprisen!“ Han forklarer så de betingelser som er nødvendige at overholde for at få resultat. „Enhver, der deltager i idrætskamp, er afholdende i alt.“

Hvis hedenske mænd, som ikke blev styret af en oplyst samvittighed, som ikke havde gudsfrygt, kunne underkaste sig afsavn og træningsdisciplinen, fornægte sig enhver svækkende føjelighed blot på grund af en forgængelig sejrskrans og menneskers bifald, hvor meget mere burde så ikke de, som løber det kristne væddeløb, med udødelighedens håb og den høje himmels billigelse være villige til at

fornægte sig usunde stimulanser og svagheder, som nedbryder sjælen, svækker forstanden og bringer de højere kræfter under dyriske appetitter og lidenskaber.

Store skarer i verden er vidne til dette livs?spil, den kristne krigsførelse. Og dette er ikke det hele. Universets Monark og myriader af himmelske engle er tilskuer til denne slægt; de venter spændt på at se hvem der vil vinde herlighedens krone, som ikke visner. Med intens interesse lægger Gud og himmelske engle mærke til deres selvfornektende, selvopofrende og pinefulde anstrengelser, som deltager i det kristne væddeløb. Hvert menneskes løn vil gives efter den udholdende energi og trofaste alvor han lægger i for den store strid. [35]

I de førømtalte lege, var der kun een som kunne vinde. I det kristne væddeløb siger apostlen: „Jeg løber derfor ikke på må og få.“ Vi skal ikke skuffes ved enden af væddeløbet. For alle dem, som fuldt ud går ind for betingelserne i Guds ord og har en fornemmelse af deres ansvar at bevare fysisk kraft og legemsaktivitet, så de kan have velafbalancerede tanker og sund moral styrke, er væddeløbet ikke usikker at vinde i. De må alle vinde prisen og vinde og bære den evige herlighedskrone som ikke visner bort.

Apostlen Paulus fortæller os at „et skuespil er vi jo blevet for hele verden, både for engle og mennesker.“ En sky af vidner holder øje med vore kristne vandel. „Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, lægge alt det bort, som tynger og synden, som så let holder os og lad os med udholdenhed ile fremad i det kapløb, vi har foran os, mens vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender, som for at få den glæde, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse skammen og som nu har taget sæde på højre side af Guds trone.“

[Verden burde ikke være nogen målestok for os. Det er almindeligt at pirre appetitten med overdådige retter og unaturlige stimulanser, som ægger de dyriske tilbøjeligheder og hindrer vækst og udvikling af moralbegreberne. Der findes ikke nogen opmuntring til Adams sønner og døtre om at de vil blive sejrvindere i den kristnes løb, dersom de ikke samtidig bestemmer sig for at gennemføre måldehold i alle ting. Hvis de gør det, vil de ikke kæmpe som en, som bare slår vildt ud i luften.

[36] Hvis de kristne vil undertvinge deres legeme og holde både appetitten og drifterne under kontrol af en oplyst samvittighed og hvis de føler at det er deres pligt overfor Gud og deres medmennesker at lyde de love som styrer liv og helse, vil de blive velsignet med både fysisk og mental styrke. De vil kunne råde over større moralsk kraft i kampen mod Satan og i hans navn som sejret over appetitten for vor skyld, kan de for sin egen del blive mere end sejrvindere. I denne kamp kan alle som vil, tage del. *Råd og vink* side 55]

Jeg fik vist bror B's sag, at en mørk sky omgav ham. Himlens lys er ikke i hans bolig. Selvom han bekender sig til at tro sandheden, eksemplificerer han, i sit daglige liv, ikke dens helligende indflydelse over hjertet. Af naturen er han ikke godgørende, venlig, hengiven og høflig. Hans temperament er meget ugunstigt for ham selv, hans familie og den menighed der påvirkes af ham. Han har et arbejde at gøre med sig selv, som ingen andre kan gøre for ham. Han har brug for Guds Ånds forvandlede indflydelse. Vi er bundet af vor bekendelse som Kristi efterfølgere når vi prøver vore veje og handlinger i sammenligning med vor Forløseres eksempel. Vor ånd og opførsel må svare til den forskrift som vor Frelser gav os.

[Bror B har ikke et væsen som spreder solskin i hjemmet. Det er der han må begynde. Han ligner mere en sky end en solstråle. Han er for selvoptaget til at tale opmuntrende ord til de andre i familien. I særlig grad gælder dette den person som i særlig grad har krav på hans kærlighed og ømme respekt. Han er vrenten, hovmodig og selvrådig. Hans ord er som pile, de skærer sig dybt ind i andres følelsesliv og efterlader mange sår. Ved at vise mildhed og ved at tilstå at han har handlet galt og bekende sin synd, ville han gøre meget for at læge disse sår. Men også dette er han for stolt til.] Han gjorde ikke anstrengelser for at komme til lyset. Der er ingen ransagelse af hjerte, motiv, temperament, tale og opførsel hos ham, for at se om hans liv er eksemplet lig. Han anvender ikke Guds lov i sit liv og karakter som sin leveregel. Herren vil have folk der står redeligt og opret foran ham.

[37] Søster B har mange prøvelser og sine egne svagheder at kæmpe med og hendes lod burde ikke gøres sværere end nødvendigt er. [Bror B må blive mildere. Han burde prøve at udvikle høflighed og dannelse. Hustruen er hans lige på alle måder og har krav på at han behandler hende på en øm og venlig måde. Han burde ikke ytre et

eneste ord som kan kaste skygger ind i hendes sind. Arbejdet med at forandre karakteren begynder som regel i hjemmet. Her burde han fremelske hengivenhed og sejre over alle hårde, ufølsomme og uvenlige træk,] for dette hersker over ham. Hvis vi små dødelige mennesker skal kunne nå himlen, må vi overvinde det som Kristus overvandt. Vi må omdannes til hans billede; vor karakter må være pletfri. [*Råd og vink* side 172]

Jeg fik vist at bror B ikke har nogen stor fornemmelse af den kristnes nødvendige karakterudvikling. Han har ikke en rigtig fornemmelse af hans pligt for sine medmennesker. Han skal passe på ikke at sætte sig selv først, hvis en anledning giver sig, uanset om hans næste får fordele eller tab. Han betragter sin egen lykke som usædvanlig vigtig, men er ikke interesseret i sin næstes skæbne eller ulykke, som en Kristi efterfølger burde være. Satan kan bedrage ham fra renhed, blot for en ubetydelig fordel. Dette formørker hans egen sjæl og bringer mørke over menigheden. „Alt dette“, siger Satan, „skal være dit, hvis du vil forlade fuldstændig renhed. Alt dette vil jeg give dig hvis du blot vil behage mig med dette, eller gøre og sige det.“ Og for ofte er bror B blevet bedraget af fjenden til skade for sig selv og til andres sindsformørkelse.

Der er nogle andre i menigheden som behøver at se tingene fra et højere ståsted før de kan være åndeligt sindede og dér, hvor de kan se Guds tanker og vilje og sprede lys i stedet for at kaste en skygge. Bror B må få sine øjne salvet, så han kan se de åndelige ting klart og også Satans bedrag. Den kristne standard er høj og eksalteret. Men ak, Kristi bekendende efterfølgere fornedrer den helt ned i støvet.

Bror B, du må være fuldstændig årvågen, så du ikke overvindes af Satans fristelser og leve for dig selv og være skinsyg, misundelig, fordægtig og kværlantisk. Hvis du går rundt og knurrer, kommer du ikke et eneste skridt fremad på himmelvejen. Hvis du bare stopper et øjeblik i dine alvorlige anstrengelser og bønnelige bestræbelser for at undertrykke og beherske dig selv, er du i fare for at overvindes af en stærk fristelse. Du kan tage ukloge skridt. Du kan vise en ukristen ånd, som ikke blot vil bringe bitterhed til din egen sjæl, men bedrøvelse i andres sind. Du kan pådrage dem en rådvildhedens og bedrøvelsens byrde, som bringer deres sjæle i fare og du vil drages til ansvar for denne skadelige indflydelse. Bror B, hvis du vil undgå

[38]

den besmittelse der er i denne verdens lyster, må du besmykke dig med kristen bekendelse i alle ting.

Du vil sige: Dette er et hårdt arbejde, vejen er for trang, jeg kan ikke vandre på den. Er vejen mere lige her i dette brev, end du finder den tydelig markeret i Guds ord? Himlen er en livslang, udholdende, utrættelig anstrengelse værdig. Hvis du giver op nu og bliver modløs, vil du med vished miste himlen — miste evigt liv og den uvisnelige herlighedskrone. Dem som har et sæde ved Frelserens side, ved hans trone, er kun den klasse som har overvundet hvad han overvandt. En kærlighed for ren, helligende sandhed, kærlighed for den dyrebare Forløser, vil lette overvindelsesarbejdet. Hans styrke vil gladeligt gives til alle, som virkelig ønsker den. Han vil krone hver udholdende anstrengelse, gjort i hans navn, med nåde og fred.

Hvis vort daglige bestræbelse er at forherlige Gud og undertrykke selvet, vil han gøre sin styrke fuldkommen i din svaghed og du kan leve således, at du ikke får samvittighedsnag. Du kan få en god melding fra dem udenfor. Et velovervejet liv vil ikke blot være til stor nytte for dig selv, men vil være et klart lys, der skinner på andres stier og vil vise dem vejen til himlen.

[39] Bror B, hvordan har du styret dit eget temperament? har du forsøgt at overvinde din opfarende? Med den natur og de følelser du nu har, vil du miste himlen lige så sikkert som der er en himmel. For din egen skyld og for Kristi skyld, som har givet dig et umiskendeligt bevis på hans uendelige kærlighed, så bring dig selv nærmere til ham, så du kan omhylls af hans ånd. Opelsk en årvågenhed og bønnelighed så du kan fremstille rigtigt den hellige tro du bekender dig til som en efterfølger af vore dyrebare Forløser, som har efterladt et eksempel i sit eget liv. Efterlign vor Frelser. Lær af Kristus. Udhold en hårdhed som en god Jesu Kristi soldat, overvinde Satans Fristelser som han overvandt og bliv sejrherre over alle dine karaktermangler.

Kristus var sejrede fuldstændigt; og vi må være fuldkomne og fuldstændige, ikke mangle noget, uden plet eller skavank. Den genløsning som Kristus udrettede for mennesker var en uendelig omkostning for ham selv. Den sejr vi vinder over vore egne onde hjerter og over Satans fristelser vil koste os stærke anstrengelser, stadig årvågenhed og udholdende bøn; og vi vil da ikke blot høste lønnen, som er det evige livs gave, men vi vil forøge vor lykke på jorden ved

en pligtsfølelse og ved større respekt og kærlighed for dem omkring os.

Jeg fik vist at der er en udbredt mangel på hellighed og på oprigtigt og alvorligt arbejde i menigheden. Der er mange som behøver at blive omvendt. Bror C er ikke en støtte og til styrke for menigheden. Han vokser ikke i det guddommelige liv, som han vokser i alder. Han har bekendt sig til sandheden i årevis, alligevel har han været sløv til at lære og gennemleve dens grundsætninger; derfor er han ikke blevet helliget gennem sandheden. Han udsætter sig selv for Satans fristelser. I erfaringen er han stadig som et barn. Han lægger mærke til andre og bemærker deres fejl, selv om han burde ransage sit eget hjerte. Denne hurtige betvivlelse og ser fejlene i sine brødre og taler om dem til andre, irettsættes igennem Kristi ord til een, som Kristus så var mere interesseret i at forbande sine brødre end våge omhyggeligt og bede for at Satan ikke overvandt ham. Kristus sagde til sine disciple: „Hvad angår det så dig? Følg du mig!“

Det er alt hvad bror C kan gøre, i sin naturs svaghed, at vogte sin egen sjæl og lukke enhver vej Satan kan få adgang til ham på, for at kunne insinuere tvivl om andre. Han er i stor fare for at miste sin egen sjæl, når han ikke udvikler kristen karakter i prøvetiden. Han er træg til at følge Kristus. Hans sanser synes at være omtågede og næsten lammede så at han ikke værdsætter hellige sager højt nok. Nu i dette øjeblik må han rette sine fejl og overvinde sine mangler, hvis han skal arbejde i Guds styrke.

[40]

Der er adskillige i menigheden i ____ hvis navne jeg ikke kan nævne, som har sejre at vinde over deres lyster og lidenskaber. Nogle snakker for meget; de står i denne situation: „Rapportér,... og vi vil rapportere det.“ En sådan situation er i virkeligheden elendig! Hvis alle disse snakkehoveder blot ville tænke over, at en engel følger dem, skriver deres ord ned, ville der være mindre snak og meget mere bøn.

Der er børn af sabbatsholdere, som har lært fra deres ungdom af at helligholde sabbaten. Nogle af disse er meget gode børn, pligttopfyldende såvidt det angår timelige sager; men de nærer ingen bevisthed om synd og behovet for angert fra synd. Disse er i en farlig situation. De våger over de bekendendes kristne opførsel og arbejde. De ser nogle som gør store bekendelser, men som ikke er samvittighedsfulde kristne og de sammenligner deres egne synspunkter

og handlinger med disse anstødsstene; og idet der ikke er nogen udbrydende synder hos dem selv, smigerer de sig selv med, at de har ret.

Til disse unge har jeg lov at sige: Søg anger og omvend jer, så jeres synder kan udslettes. Der er ingen tid for jer at spille. Himmelen og evigt liv er værdifulde rigdomme, der ikke opnås uden anstrengelse fra jeres side. Uanset hvor fejlfrie jeres liv har været, har I — som syndere — skridt at tage. I er pålagt at omvende jer, tro og blive døbt. Kristus var helt igennem retfærdig; alligevel gav han — alverdens Frelser — mennesket et eksempel, ved at gå de skridt han forlanger af synderen for at blive et Guds barn og himmelens arving.

[41] Hvis Kristus, menneskets pletfrie og rene Forløser, indvilgede i at gå de nødvendige skridt synderen tager for omvendelse, hvorfor skulle da nogen, med sandhedens lys skinnende på deres stivej, tøve med at underlægge deres hjerter under Gud og i ydmyghed bekende at de er syndere og vise deres tro på Kristi soning i ord handlinger, — hvorfor skulle disse klassificere sig med dem, som bekender sig til at være hans efterfølgere? Der vil altid være nogle, som ikke udlever deres bekendelse, hvis daglige liv viser dem at være alt andet end kristne; men skulle dette være tilstrækkelig grund for nogen, til ikke at påtage sig Kristus ved dåben i tro på hans død og opstandelse?

Da Jesus selv var på jorden og vandrede omkring og lærte sine disciple, var der een iblandt de tolv som var en djævel. Judas bedrog sin Herre. Kristus kendte Judas' liv helt igennem. Han kendte til den begærlighed, Judas ikke kunne overvinde og i sine prædikener til andre gav han ham mange lektier, om dette emne. Ved sin svaghed, lod Judas dette træk i sin karakter, vokse og slå dybe rødder, så det fortrængte sandhedens gode sæd, sået i hjertet. Og det onde fik herredømmet, på grund af pengekærlighed, indtil han kunne sælge sin Herre for nogle få sølvstykker.

At Judas ikke havde rent hjerte, at han var så fordærvet af egenkærlighed og pengekærlighed, så han kunne begå så stor en forbrydelse, er ikke bevis på at der ikke var sande kristne, ægte Kristi disciple, som elskede deres Frelser og prøvede at efterligne hans liv og eksempel og adlyde hans lære.

Jeg fik vist at Judas regnedes blandt de tolv, med alle hans fejl og karaktermangler, er en lærerig lektie, som kristne kan have nytte

af at studere. Da Judas blev valgt af vor Herre, var hans situation ikke håbløs. Han havde nogle gode egenskaber. Ved hans omgang med Kristus i sit arbejde, når han lytter til Kristi prædikener, havde han en god anledning til se sine fejl og blive bekendt med sine karaktermangler, hvis han virkelig ønskede at blive en sand discipel. Vor Herre havde endda givet ham et hverv, hvor han kunne vælge enten at udvikle sin begærlighedsnatur eller se den og rette op på den. Han tog sig af de små midler, der var indsamlet til de fattige og til nødvendige udgifter Kristus og hans disciple havde i forkyndelsesarbejdet.

[42]

Disse små penge var en stadig fristelse for Judas og fra tid til anden, når han gjorde en lille tjeneste for Kristus, eller brugte lidt tid på religiøst øjemed, betalte han selv ud med de små midler, der var indsamlet til evangelielysets fremtrængen. Til sidst blev han så nærig at han beklagede sig bitterligt over den, over Jesu hoved, udgydte salve, var så dyr. Han grublede over dette og talte de penge som kunne være kommet i hans hænder hvis salven var blevet solgt. Til sidst beklagede han sig han åbenlyst over den ødselhed der var i gaven til Kristus. Vor Frelser irettesatte ham for denne begærlighed. Dette sveg i Judas' hjerte, indtil han, for en lille sum penge, indvilgede i at forråde sin Herre. Der vil være dem blandt sabbathholderene, som ikke er mere ægte i hjerte end Judas var; men disse burde ikke være undskyldning for ikke at følge Kristus.

Gud holder af Bror D's børn, men de er i frygtelig fare for føle sig helbredte og ikke har brug for en læge. Det vil aldrig frelse nogen at stole på sin egen retfærdighedsfølelse. Man må føle et behov for en Frelser. Kristus kom for at frelse syndere. Jesus sagde: „Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere.“ Farisæerne, som følte de var retfærdige og som satte deres lid til deres gode gerninger, følte ikke noget behov for en Frelser. De følte at de var gode nok uden Kristus.

Bror D's kære børn burde bede Jesus om at åbenbare deres syndighed for dem og da bede ham om at åbenbare sig selv som deres synds?tilgivende Frelser. Disse dyrebare børn må ikke bedrages og miste evigt liv. Hvis de ikke er omvendte kan de ikke komme ind i himmelens rige. De må vaske deres karakter?klæder rene i Lammets blod. Jesus indbyder dem til at tage de skridt som syndere må tage for at blive hans børn. Han har givet dem et eksempel i sit liv, at

[43]

underordnet sig dåbens forordning. Han er vort eksempel i alle ting.

Gud forlanger at disse børn skal give ham deres hjerters bedste og helligeste hengivenhed. Han har købt dem med sit eget blod. Han gør krav på deres gerning. De er ikke deres egne. Jesus har gjort et uendeligt offer for dem. En medynkende, kærlig Frelser vil modtage dem hvis de vil komme til ham, just som de er og bero sig på hans retfærdighed og ikke på deres egen fortjenester.

Gud ynkes over og elsker de unge i ____ og han ønsker at de skal finde lykke i ham. Han døde for at løskøbe dem. Han vil velsigne dem hvis de kommer til ham i ydmyghed og oprigtighed. Han vil blive grundlaget hos dem, hvis de søger ham af hele hjertet.

Vælg jordiske rigdomme

VÆLGE JORDISKE RIGDOMME

Jeg er blevet vist Guds folks tilstand. Det er bedøvet af verdens ånd. Det fornægter deres tro, ved deres gerninger. Jeg blev vist tilbage til det gamle Israel. Det havde stort lys og høje privilegier; alligevel levede det ikke op til lyset eller værdsatte deres fortrin og deres lys blev til mørke. De vandrede i deres egne øjnes lys i stedet for at følge Guds ledelse. Israels børns historie blev skrevet ned til fordel for dem, i de sidste dage, så de kan undgå deres vantro.

Bror E, du blev vist for mig omhyllet i mørke. Verdenskærligheden havde taget fuldstændig kontrol over dig. Dine allerbedste dage er gået. Din livskraft og udholdenhed, såvel som fysisk arbejde, er svækket; og nu, hvor du burde kunne se tilbage på et ædelt liv til velsignelse for andre og forherligelse af Gud, kan du blot begræde det og erkende en mangel på lykke og fred. Du lever ikke et liv som Gud billiger. Dine åndelige, dine evige interesser er sat i anden række. Hjerne, knogler og muskler er belastet til det yderste. Hvorfor dette forbrug af kraft? Hvorfor bære på denne ophobning af byrder og bekymringer for din familie. Hvad er din løn? Glæden at samle sig rigdomme på jorden, som Kristus har forbudt og som viser sig som en snare for din sjæl. [44]

I Kristi bjergprædiken siger han: „Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer og hvor tyve bryder ind og stjæler, men saml jer skatte i Himmelen.“ Samler du dig skatte i himlen, så gør det for dig selv, du arbejder for din egen skyld. Dine skatte, kære bror, er samlet på jorden og dine interesser og kærlighed er over dine skatte. Du har opelsket en pengekærlighed for huse og lande, ligetil det har opslugt hele dit sind og væsen og din kærlighed for verdslige besiddelser har været større end din kærlighed for din Skaber og for sjæle Kristus døde for. Denne verdens gud har forblindet dine øjne så at evige sager ikke værdsættes.

I fristelsens ørken mødte Kristus de mest forførende fristelser som kunne angribe mennesker. Her stødte han egenhændigt sammen med den listige, udspekulerede fjende og overvandt ham. den første store fristelse var over appetitten; den anden dristighed; og den tredje: verdenskærlighed. Satan har overvundet sine millioner ved at friste med appetitten. Når smagen fornøjes, bliver nervesystemet opildnet og hjernekræften svækket, gør det umuligt at tænke klart eller rationelt. Sindet er ude af balance. Dets højere og ædelere egenskaber forføres til at tjene dyriske lyster og de hellige, evige interesser lægges der ikke mærke til. Når dette er sket, kan Satan komme med sine to andre forførende fristelser og hurtig få adgang. Hans mangfoldige fristelser vokser ud fra disse tre store udgangspunkter.

[45] Indbildskhed er en almindelig fristelse; og når Satan angriber mennesker med fristelser, sejrer han ni ud af ti gange. Dem som *bekender* at være Kristi efterfølgere og ved deres tro hævder at indskrevet i krigshæren mod alt virkeligt ondt, styrter sig ofte ubetænksomt ud i fristelser, som man ikke kan komme ud af igen, uden mirakler. Meditation og bøn kunne beskytte dem og derved kunne de undgå den kritiske og farlige situation de har bragt dem selv i, da de lod sig forføre af Satan. Det er ikke overilet af os at holde Guds løfter i hævd, når vi dumdrigt styrter os i fare, overtræder naturens love og ignorerer den klogskab og dømmekraft Gud har udstyret os med. Dette er den mest åbenlyse indbildning.

Verdens troner og riger og herligheden fra dem kunne gives til Kristus hvis han blot ville bøje sig ned for Satan. Mennesker vil aldrig blive prøvet med så stærke fristelser som dem Kristus blev angrebet med. Satan kom med verdslig ære, rigdom og livets fornøjelser og fremstillede dem i deres mest tiltrækkende lys for at lokke og bedrage. „Alt dette“ sagde han til Kristus, „vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og til bede mig.“ Kristus afviste den listige fjende og kom sejrende ud.

Satan har bedre held med at komme ind til mennesker. Alle disse penge, al denne vinding, de mange jordlodder, denne magt, denne ære og rigdomme, vil jeg give jer, for hvad? Normalt er hans betingelser, at renheden må opgives, samvittigheden sløves og selviskheden får råderum. Når man helliger sig verdslighed, får Satan al den hyldest han beder om. Døren åbnes for ham, så han kan kom-

me ind når han vil, med sin onde irritation til følge, egenkærlighed, stolthed, havesyge, list og hele hans række af onde ånder. Mennesket fortrylles og forræderisk lokkes hen til ruin. Hvis vi overgiver os selv til hjertets og livets verdslighed, er Satan glad.

Kristi eksempel er for os. Han overvandt Satan, viste os hvordan vi også kan overvinde. Kristus modstod Satan med skriften. Han kunne godt bruge sin egen guddommelige kraft som sin udvej og tale ved egne ord; men han sagde: „Der står skrevet: „Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.“ Til den anden fristelse sagde han: „Der står også skrevet: „Du må ikke friste Herren din Gud.“ Kristi eksempel er for os. Hvis de hellige skrifter blev studeret og efterfulgt, ville den kristne styrkes i mødet med fjenden; men Guds ord forsømmes og katastrofe og nederlag er følgen.

[46]

Kære bror, du har ikke givet agt på de advarselsvidnesbyrd du fik for nogle år siden og viste at fjenden var på spor af dig og ville åbne denne verdens glans for dig og få dig til at vælge jordiske rigdomme og ofre den himmelske belønning. Bror E, du har ikke råd til dette; der er for meget på spil. „Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl? Thi hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?“ Du sælger din sjæl på et billigt marked. Du kan ikke tillade dig at gøre dette store offer. Gud har betroet dig talenter at forvalte. De er dine midler og din indflydelse. Han ønsker at forsøge og prøve dig. Du burde ikke miste tid, men burde straks begynde på at forøge din Mesters forråd. Var du begyndt på dette, ville din succes svare til din flid, udholdenhed og iver for at anvende for at anvende den kapital du fik i hænderne, dine talenter eller indflydelse — idet du sætter dine midler til side, som du kunne være hjulpet ved. ville have vendt mange sjæle fra vildfarelse til sandhed og retfærdighed. Disse sjæle ville have arbejdet for andre og derved ville indflydelsen og midlerne hele tiden have forøget og mangedoblet sig i Mesterens sag; og for den tro forbedrelse af dine talenter vil du høre de nådigste ord fra Mesteren som nogen sinde kan kommer for øret: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde.“

Bror E, havde du rettet dit intellekts styrke i den rette kanal, tjent din himmelske Fader, ville du være vokset stærkere i sandheden, stærkere i ånd og kraft og kunne nu være en menighedens støtte

[47] i ____ og, ved dit eksempel så vel som ved at begrunde vor tro fra skifterne, ville være en fremgangsrig lærer af sandheden. Var den sjælsstyrke, som du har brugt på at få ejendomme, blevet brugt på at bringe sjæle fra mørke til lyset, ville du have mødt Guds billigelse og få stor succes.

Dem som kun har små kapaciteter, som er ofret ved Guds kærlighed, kan gøre godt for Mesteren; men dem som har en hurtig skarpsindighed kan bruge den i hans ophøjede arbejde med store resultater. at indpakke de gudsbetroede talenter i en serviet og skjule dem i jorden og derved berøve ham deres indtjening, er en stor fejl. Vi er på prøve. Mesteren kommer for at undersøge vor handlingsvej og han vil forhøre sig om hvilken brug vi har gjort af de talenter, der er lånt os.

Bror E, hvilken brug gør du af de talenter Gud har lagt i din varetægt? Har du gjort hvad du kunne for at oplyse menneskers sind til sandheden, eller har du brugt al din tid på dine forretningsforviklinger og ikke helliget den til sandhedens arbejde? Det er en forbrydelse at bruge Guds gavmildhed sådan som du har gjort det, at reducere din fysiske styrke og skille din hengivenhed væk fra Gud. „I kan ikke tjene både Gud og mammon“ Du kan ikke elske denne verden og elske Guds sandhed. „I utro! ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende.“ „Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.“ Du er ikke nogen lykkelig mand. Din familie er ikke en lykkelig familie. Guds engle kommer ikke ind og bliver hos dig. Når Kristi religion hersker i hjertet, anerkendes samvittigheden og fred og lykke regerer; rådvildhed og forstyrrelser kan omringes, dog er der lys i sjælen.

[48] Underdanighed, kærlighed og taknemmelighed til Gud holder solskin i hjertet, selvom dagen kan være nok så overskyet. Selvfornægtelse og Kristi kors er foran dig. Vil du løfte korset? Dine børn er blevet velsignet af en moders bønner. De har elsket religion. De har prøvet at modstå fristelser og leve bønnens liv. Nogen gange har de prøvet meget hårdt; men dit eksempel for dem, din kærlighed og helligelse til verden og din tætte forbindelse til forretninger, har draget deres tanker fra åndelige ting og vendt dem til jorden igen. Satan har været på sporet af dem og fået dem til at elske verden og verdens

ting. De har gradvist mistet deres tillid til Gud og har forsømt skjult bøn og religiøse pligter og har fået vendt deres interesser bort fra hellige ting.

Kære bror E, du har gjort en stor fejltagelse ved at give dine mål til denne verden. Du er krævende og nogen gange utålmodig; og til tider kræver for meget af din søn. Han har mistet modet. I dit hjem har det været arbejde, arbejde, arbejde, fra tidlig morgen til sen aften. Din store farm har pådraget dit hjem ekstra bekymringer og byrder. Du har talt om forretninger; for forretninger var dine tanker fulde af og „hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.“ Har dit eksempel i din familie sat Kristus og hans frelse over farmens forretning og dit ønske for vinding? Hvis dine børn mister det evige liv, vil deres sjæles blod med sikkerhed findes på deres faders klæder.

Moderen gjorde trofast sin pligt. Han vil høre det „Vel du gode og tro tjener“ når hun rejser sig på opstandelsens morgen. Hendes første spørgsmål vil være for hendes børn, som var hendes bønnebyrde i den sidste del af hendes liv. Kan du give dem skønne karakteregenskaber der gør dem moralsk egnede for engles selskab, eller vil de smudses til og tilsøles af verdens snavs? Vil de „undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær og få del i guddommelig natur“? Vil de blive som søjler tilrettet efter paladsets lighed; eller vil de findes som verdenselskere, forbandet med havesygens ånd og deres klare og ædle egenskaber, begravet i forglemmelse? Din adfærd vil gøre meget for at afgøre dine børns fremtidige skæbne. Hvis du fortsætter med drage dit sind hen i verdslige bekymringer og rænkefuldhed, vil du forblive en anstødssten for dem. De ser at du, selvom du er kristendomsbekender, ikke har vokset åndeligt, men er i moralen en dværg. Dette er rigtigt. Dit sind har været helliget jordiske ting og som følge deraf, har du udviklet større kræfter i den retning. Du er afgjort en verdslig forretningsmand, men Gud havde [49] udtænkt at du skulle bruge dine evner og indflydelse på et højere kald.

Du er blændet og forblindet af denne verdens guder. Oh, hvilket frygteligt vanvid er over dig! Du kan samle dine jordiske rigdomme sammen, men de vil ødelægges ved den store kæmpebrand. Hvis vender tilbage til Herren nu, så brug dine talenter af midler og indflydelse til hans ære og send dine rigdomme du har til himmelen, du vil ikke møde et fuldstændigt tab.

Den store verdensbrand og ulykkerne til lands og til vands som har hjemsøgt vores land, var Guds specielle forsyn, en advarsel om det der vil komme over jorden. Gud vil vise menneskene at Han kan antænde afgudsbillederne med en ild som vand ikke kan slukke. Den store verdensbrand er lige forestående og da vil alt dette unyttige arbejde her i livet blive fejlet bort i løbet af et døgn. De himmelske skatte vil være i sikkerhed. Ingen tyv kan nærme sig dem eller noget møl fortære dem. *Herren kommer 2.okt]*

En ung mand kom til Kristus og sagde: „Mester! hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?“ Jesus bad ham holde lovene. Han vendte tilbage med svaret: „Det har jeg holdt alt sammen; hvad mangler jeg endnu?“ Jesus så kærligt på den unge mand og understregede nøje for ham hvad han manglede i at holde budene. Han elskede ikke sin næste som sig selv. Kristus viste ham hans sande karakter. Hans selviske kærlighed til rigdomme var en defekt, som ville, hvis den ikke blev fjernet, udelukke ham fra himlen. „Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!“ Kristus vil have ham til at forstå at han ikke krævede mere af ham end hvad han selv havde erfaring med. Alt hvad han bad om var at følge sit eget eksempel.

[50] Kristus forlod sine rigdomme og herlighed og blev fattig, så mennesker ved hans armod kunne blive gjort rige. Han kræver nu af ham for disse rigdommes skyld, at opgive jordiske ting og sikre sig himmelen. Kristus vidste at, så længe kærligheden var til verdslige rigdomme, ville de drages bort fra Gud; derfor sagde han til advokaten. „Gå hen og sælg, hvad du ejer og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!“ Hvordan tog han imod Kristi ord? Var han glad over at han kunne sikre sig himmelske rigdomme? Han blev meget ked af det, for han havde megen ejendom. For ham var rigdomme lig ære og magt. Hans store rigdomme var anbragt på sådan en måde at det synes at være en umulighed.

Her er rigdommens farer for det gerrige menneske. Jo mere det får, des sværere er det at være gavmild. At formindske sine rigdomme er det samme som at skille sig af med livet. I stedet for at gøre noget sådant, vender han sig fra den evige løns tiltrækningskraft, for at beholde og forøge sine jordiske rigdomme. Han samler sammen og hober op. Havde han holdt budene, ville hans verdslige besiddelser

ikke have været så store. Hvordan kunne han, medens han lagde planer og kæmpede for selvet, elske Herren sin Gud af hele sit hjerte, af hele sin sjæl og af hele sit sind og sin næste som sig selv? Har han delt om sig til de fattiges nødvendigheder og velsignet sine medmennesker med en del af sine midler efter deres mangler, ville han have været langt lykkeligere og ville have haft langt større himmelske rigdomme og mindre af jordiske, hvilke hengivenhed gives til.

Kristus forsikrede den unge mand som kom til ham, at hvis han ville lyde hans krav, ville han have en skat i himlen. Denne verdenselskende mand blev meget bedrøvet. Han manglede himlen, men han ønskede at beholde sin rigdom. Han fraskrev sig evigt liv for kærlighed til penge og magt. Oh, hvilken ulykkelig udskiftning! Dog gør mange dette, som ellers bekender at holde alle Guds bud. Du, kære broder, er i fare for at gøre det samme, men du indser det ikke. Bliv ikke fornærmet fordi jeg siger det så tydeligt til dig. Gud elsker dig. Hvor dårligt har du ikke gengældt hans kærlighed!

Jeg fik vist at dit hjerte i din første erfaring var helt glødende for sandheden; dit sind var opslugt i skriftens studier; du så en ny skønhed i hver linie. Da spirede den gode sæd, sået i dit hjerte, op og bar frugt til Guds ære. Men efter en tid kvalte dette livs bekymringer og rigdommenes bedrag den gode sæd fra Guds ord, sået i dit hjerte og du frembar ikke frugter. Sandheden kæmpede for overmagten i dig, men dette livs bekymringer og kærlighed til andre ting vandt sejr. Satan søgte, ved hjælp af denne verdens lokkemidler, at fængsle dig og lamme dine moralske kræfter så at du ikke ville have nogen sans for Guds krav på dig og han har næsten fået heldet med sig.

[51]

Min kære bror, nu må du bestræbe dig alvorligst og udholdende på at fordrive fjenden og forsvare din frihed; for han har gjort dig til slave af denne verden indtil din kærlighed for vinding er blev en herskende lidenskab. Dit eksempel for andre har været dårligt; selvished har været i højsædet. Ved bekendelsen siger du til verden: Mit borgerskab er ikke her, men deroppe; medens dine gerninger bestemt siger at du er en beboer på jorden. Som en snare skal domsdagen komme over alle som bor på jordens overflade. Din bekendelse er bare en forhindring for sjæle. Du har ikke de tilsvarende gerninger. „Jeg kender dine gerninger.“ (ikke ved bekendelse), siger det Sanddru Vidne. Gud sigter sit folk grundigt, forsøger deres

hensigter og deres motiver. Mange vil blot være som avner, — ingen hvede, ingen værdi i dem.

[52] Kristus har overdraget dig talenter i midler og i indflydelse og han har sagt til dig: udnyt disse til jeg kommer. Når Mesteren kommer og gør regnskab med sine tjenere og alle kaldes til nøje regnskab, efter hvordan de har brugt deres betroede talenter, hvordan vil så du, min kære bror, holde denne ransagelse? Vil du være rede til at give Mesteren sine talenter dobbelt tilbage, erlægge både indskud og renter, vise at du har været en klog såvel som en trofast og udholde medarbejder i hans tjeneste? Bror E, hvis du følger den vej du har gået i årevis, vil din sag rigtigt vises ved tjeneren som pakkede sit talent ind i en serviet og gravede den ned i jorden, som er, at skjule den i verden. Dem, som har fået betroet talenter, fik løn for arbejde i nøje forhold til troskab, udholdenhed og alvorlig bestræbelse på at handle med deres herres gods.

Gud fastholder dig som sin skyldner og også som skyldner overfor medmennesker som ikke har lyset og sandheden. Gud har givet dig lys, ikke til at skjule under en skæppe, men til at sætte på en lysteage så alle i huset kan få nytte deraf. Dit lys burde skinne for andre til at oplyse sjæle, hvem Kristus døde for. Guds nåde, som hersker i dit hjerte og bringer dit sind og dine tanker i underkastelse under Jesus, kunne gøre dig til en mægtig mand på Kristi og sandhedens side.

Paulus siger: „Både til grækere og barbarer, både til vise og uforstandige står jeg i gæld.“ Gud har åbenbaret sin sandhed for Paulus og derved gjort han til skyldner for dem i mørke, at han skal oplyse dem. Du har ikke haft en rigtig fornemmelse af dit ansvar over for Gud. Du handler med din Herres talenter. Du har evner som kunne gøre dig til en Kristi og hans engles medarbejder, hvis evnerne blev brugt i den rigtige retning. Var dit sind blevet vendt mod at gøre godt, fremsætte sandheden for andre, ville du nu være en resultatrig arbejder for Gud og, som løn, se mange frelste sjæle og de vil være som stjerner i din glædeskrone.

Hvordan kan værdien af dine huse og landområder sammenlignes med de dyrebare sjæle Kristus døde for? Med dig som redskab kan disse sjæle frelses sammen med dig i herlighedens rige, men du kan ikke tage den mindste del af dine jordiske rigdomme med dig. Få fat i, hvad du har lov til, bevar det med al den nidkære omsorg,

du er i stand til at udøve. Ikke desto mindre kan der komme en befaling fra Herren og på nogle få timer kan en ild, som ingen evner at kvæle, ødelægge det, du har opsamlet et helt liv og henlægge det til en bunke ulmende ruiner. Sådan gik det til med Chicago. Guds ord var udgået for at lægge den by i ruiner. Det er ikke den eneste by der vil se mærkerne fra Guds mishag. Han har gjort en begyndelse, ikke en ende. Hans vredes sværd er udstrakt over det folk, som ved deres stolthed og ondskab har opirret en retfærdig Guds mishag. Storme, jordskælv, hvirvelvinde, brand og sværd vil sprede ødelæggelse overalt, indtil menneskers hjerter vil svigte dem af frygt og idet de holder øje med de ting, som skal komme over jorden. Du ved ikke hvor lille rum der er mellem dig og evigheden. Du ved ikke hvor hurtigt din prøvetid kan afslutte.

[53]

Gør dig rede, min bror, for Mesteren gør krav på dine talenter, både indskud og renter! [For enhver, der bekender sig til Kristus, burde det være en livsopgave at frelse mennesker. Vi står i gæld til verden for den nåde, Gud har skænket os, for det lys, der har skinnet på os og for den sandhed, hvis skønhed og kraft er åbenbaret for os.] Du kan hellige hele din tilværelse på at samle dig rigdomme på jorden, men hvad vil de gavne dig når livet her slutter, eller når Kristus kommer til syne? Ikke en skilling kan du tage med dig. Og lige så meget som din verdslige ære og rigdomme har ophøjet dig her til forsømmelse af dit åndelige liv, ligeså meget vil du synke i moralsk værdi foran Guds store domstrone. [*I Mesterens Tjeneste* side 14]

Hvordan vil denne rigdom, som du har tiltusket din sjæl, kunne anvendes på dig, hvis du pludseligt skulle afslutte din prøvetid og din stemme ikke længere kan styre den? „Hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl?“ Dine midler er ikke mere værd end at de kan bruges til at dække livets daglige nødvendigheder og til at velsigne andre og fremme Guds sag med. Gud har givet dig advarsels- og opmuntringsvidnesbyrdene, men du har vendt dig bort fra dem. Du har betvivlet *Vidnesbyrdene*. Når du kommer tilbage og opsamler lysstråler og tager standpunkt at *Vidnesbyrdene* er fra Gud, så vil du få orden i din tro og vil så ikke veje i mørke og svaghed.

Du kan være til velsignelse for menigheden i _____. Du kan allerede nu være en støtte der, hvis du vil komme til lyset og vandre i

[54] det. Gud kalder efter dig igen. Han søger at nå dig, omhyllet med selviskhed som du er og dækket med dette livs bekymringer. Han indbyder dig til at tilbagetrække din hengivenhed fra verden og give den til himmelske ting. For at kende Guds vilje, må du studere, snarere end følge dine tilbøjeligheder og dit eget sinds naturlige lyster. „Hvad vil du have mig til at gøre?“ burde være dit hjertes alvorlige og ængstelige spørgsmål.

Guds tunge vrede vil falde på dem som har misbrugt deres tid og tjent mammon i stedet for deres Skaber. Hvis du lever for Gud og himlen, viser livets vej for andre, vil du gå fremad og opad til højere og helligere glæder. Du vil belønnes med et „Vel, du gode og tro tjener, gå ind til din herres glæde.“ Kristi glæde var at se sjæle genløst og frelst i sit herlige rige. Han, som, for at få den glæde, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse skammen og som nu har taget sæde på højre side af Guds trone.

At vinde denne verdens rigdomme og bruge dem på den måde du gjort og adskilt din kærlighed fra Gud, vil til sidst være en frygtelig forbandelse for dig. Du tager dig ikke tid til at læse, meditere, eller til at bede og du har ikke taget tid til at belære dine børn, at fremholde de højeste interesser for dem. Gud elsker dine børn; men de har kun fået lidt opmuntring til at leve et religiøst liv. Hvis du ødelægger deres tro på *Vidnesbyrdene* kan du ikke nå dem. Fattige fejlbarlige menneskers sind burde opdrages og uddannes i åndelige sager. Når oplæringen kun er med henblik på verden og får held med at erhverve ejendomme, hvordan kan da den åndelige vækst opnås? Det er umuligt. Du, min bror og din familie kunne have oprejst mænd og kvinder til Kristus Jesus til fuld vækst, hvis du blot havde halv så megen interesse for at udvikle kristen karakter og tjene Herren som du havde for at tjene verden.

[55] Gud er ikke veltilfreds med at hans tjenere skal være uvidende om hans guddommelige vilje; de er nybegyndere i åndelig fatteevne, men vise i verdslig visdom og kundskab. Dine jordiske interesser kan ikke sammenlignes med din evige krigsførelse. Gud har et højere arbejde for dig at gøre end at erhverve ejendomme. Du behøver et dybtgående og gennemgribende arbejde udført for dig. Hele din familie behøver det og må Gud hjælpe jer alle til at opnå fuldstændig kristen karakter. Dine børn kan og bør være en velsignelse for unge

i jeres samfund. Ved deres eksempel, ved deres ord og handlinger, kan de forherlige deres himmelske Fader og pryde religionens sag.

Sand godgørenhed

SAND GODGØRENHED

Kære bror og søster F: Jeg vil nu forsøge at skrive hvad der er vist mig om jer; for jeg føler at det er tid for denne menighed at få bragt deres hjerter i orden og gøre et omhyggeligt arbejde for evigheden. I begge elsker sandheden og ønsker at adlyde den, men I er uerfarne. Jeg fik vist at I ville sættes under forhold, hvor I forsøges og prøves og at karaktertræk ville åbenbares som I ikke var klar over at I havde.

Mange, som aldrig er blevet sat i prøvelser viser sig at være udmærkede kristne, deres liv synes fejlfrie; men Gud ser at de har karaktertræk der må afsløres for dem før de kan erkendes og rettes. Simon profeterede under Helligåndens inspiration og sagde til Maria om Jesus: „Se, det barn er sat til fald og oprejsning for mange i Israel og til et tegn, som skal modsiges ja også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge så at mange hjerters tanker skal blive åbenbaret.“ Efter Guds forudseenhed er vi sat i forskellige stillinger til at bruge sindets evner, beregnet på at udvikle karakteren under forskellige omstændigheder. „Thi den, der holder hele loven, men blot på et punkt snubler, er blevet skyldig i alle.“ Bekendende kristne kan leve et udadledigt liv, så vidt det angår ydre udseende; men når en ændring af forholdene kaster dem ud i en helt anden situation, opdages stærke karaktertræk, som ville forblive skjult, hvis omgivelserne var forblevet de samme.

[56]

Jeg fik vist at I har selviske træk som I må vogte jer meget imod. I vil være i fare for at vise hensyn til jeres fremgang og jeres bekvemmelighed, uagtet andres fremgang. I har ikke selvfornægtelsens dyd som ligner det store Forbillede. I burde opelske godgørenhed, som vil bringe jer i større harmoni med Kristi ånd, — i hans uegennyttige godgørenhed. I behøver mere menneske forståelse. Dette er en egenskab fra vor natur, som Gud har givet os til at gøre os næstekærlige og venlige mod dem vi er i kontakt med. Vi finder den hos mænd

og kvinder hvis hjerter ikke er i harmoni med Kristus og det er i virkeligheden en sørgelig ting, når hans bekendende efterfølgere mangler dette væsentlige træk i kristendommen. De efterligner ikke Forbilledet og det er umuligt for dem at genspejle Jesu billede i deres liv og optræden.

Når menneskelig forståelse blandes med kærlighed og godgørenhed og helliges af Jesu Ånd, er det en bestanddel som kan udrette meget godt. Dem som opelsker godgørenhed gør ikke blot godt for andre og velsigner dem som får den gode handling, men hjælper sig selv, ved at åbne deres hjerter for sand godgørenheds venlige påvirkning. [Hver gang lyset skinner på andre, vil det give genskin i vore egne hjerter. Ethvert venligt og medfølelse ord til de sorgfulde, enhver handling for at hjælpe de undertrykte og enhver gave til vore medmenneskers fornødenhed, som bliver givet eller gjort med Guds ære for øje, vil blive til velsignelse for giveren. Den, der virker på denne måde, adlyder en himmelsk lov og vil få Guds velbehag.] Fornøjelsen at gøre godt mod andre giver en gnist til følelser, som flammer op gennem nervebanerne, fremmer blodcirkulationen og fremkalder mental og fysisk sundhed. [*I Mesterens Tjeneste* side 321]

Jesus kendte godgørenhedens indflydelse på hjerte og på velgørens liv og han forsøgte at gøre det klart for sine disciple, fordelen at udøve denne dyd. Han siger: „Det er en større velsignelse end at modtage“ Han illustrerer den venlige godgørenhed, som burde udøves mod venner, naboer og fremmede, ved lignelsen om manden, der gik ned fra Jerusalem til Jeriko og han faldt i hænderne på røvere. De tog hans klæder fra ham og slog ham fordærvet; så gik de bort og lod ham ligge halvdød. Desuagtet den høje fromhedsbekendelse præsten og levitten havde gjort, blev deres hjerter ikke rørte af medfølelse for den lidende. En samaritaner som ikke havde gjort så meget krav på retfærdighed gik forbi og da han så den fremmedes behov, betragtede han ham ikke blot med tilfældig nysgerrighed, men så et menneske i nød og hans medfølelse kom i bevægelse. Han gik hen til ham, forbandt hans sår og hældte olie og vin på dem, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge og sørgede for ham. Og den næste dag forlod han ham og gav ham i værtens varetægt, men forsikring om at han ville betale alle omkostninger, når han kom tilbage. Kristus spørger: „Hvem af de tre synes du nu

[57]

har vist sig at være den mands næste, der faldt iblandt røvere?“ Han svarede: „Den, som øvede barmhjertighed imod ham.“ Da sagde Jesus til ham: „Gå du hen og gør ligeså!“

Her ønskede Jesus at lære sine disciple de moralske forpligtelser som binder et menneske til sit medmenneske. Enhver, som ikke fører grundsætningerne illustreret i denne lektie ud i livet, holder ikke loven, men bryder, ligesom levitten, Guds lov som han giver sig ud for at holde. Der er nogle som, ligesom samaritanen, ikke gør krav på ophøjet fromhed og dog har en god sans for deres pligt over for deres medmennesker og har langt mere næstekærlighed og venlighed end nogle, som bekender stor kærlighed til Gud, men svigter i gode gerninger mod hans skabninger.

Dem som virkelig elsker deres næste som sig selv, som ser deres ansvar og de krav lidende mennesker har på dem og gennemfører grundsætningerne i Guds lov i deres dagligdag. Og se, en lovkyndig stod op og stillede fælde for ham, idet han spurgte: „Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt liv?“ Da sagde han til ham: [58] „Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?“ Han svarede og sagde: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind og din næste som dig selv.“ Han sagde til ham: „Du har svaret rigtigt; gør dette, så skal du leve.“ Kristus viser her at den advokat, der elsker Gud af hele sit hjerte og vor næste som os selv, er fromhedens sande frugt. „Dette giver“, siger han, „ikke blot *tro*, men *gør* at du skal leve“. Det er ikke den bekendende tro alene, som binder Guds lovkrav, som udvirker kristendommen, men også gennemførelsen af denne lov.

I lignelsen, ophøjer Kristus samaritanen over præsten og levitten, som lagde stor vægt på tilbudslovens bogstav. Den ene adlød ånden i disse bud, medens de andre var tilfredse med at bekende en ophøjet tro på dem; men hvad er tro uden gerninger? Når Guds lovs forsvarer planter deres fødder fast på dets grundsætninger og viser at de ikke blot er tro i navn men tro i hjertet, gennemfører ånden i Guds bud i deres dagligdag og udøver sand godgørelse for mennesker, så vil de få moralsk styrke til at bevæge verden. Det er umuligt for dem som bekender lydighed mod Guds lov at fremstille tilbudslovens grundsætninger korrekt, når de ringeagter dens hellige påbud at elske deres næste som dem selv.

Den mest veltalende prædiken som kan forkyndes over tilbudsloven er at *gøre dem*. Lydighed burde gøres til en personlig pligt. Forsømmelse af denne pligt er åbenbar synd. Gud pålægger os forpligtelser ikke blot for at sikre himlen selv, men for at føle det som en bindende forpligtelse at vise andre vejen og, ved omsorg og uegennyttige kærlighed, lede dem mod Kristus, som kommer inden for vor virkekreds. Det er alarmerende at se den særlige mangel på principper, der karakteriserer mange bekendende kristne. Deres ligegyldighed over for Guds lov bedrøver dem, som vedkender sig dens hellige krav og vil vende dem fra sandheden, som ellers ville acceptere den.

For at kunne få et godt kendskab til os selv, er det nødvendigt at se i spejlet og opdage der vor egne defekter, benytte sig af Kristi blod, kilden, som er åbnet op for synd og urenhed, hvor vi kan vaske vore karakter?klædninger og fjerne syndens pletter. Men mange nægter at se deres fejl og rette dem; de ønsker ikke en oprigtig kendskab til sig selv.

[59]

Hvis vi vil opnå store resultater i moral og åndelig fortrinlighed må vi leve for det. Vi er personligt forpligtet over for samfundet for at gøre dette, for at vi hele tiden kan udøve en indflydelse til fordel for Guds lov. Vi burde lade vort lys skinne så alle kan se at det hellige evangelium har en indflydelse på vore hjerter og liv, så vi vandrer i lydighed til dets bud og ikke overtræder nogen af dets principper. Vi er i stor grad ansvarlig over for verden, for sjæle omkring os. Vore ord og handlinger viser hele tiden om vi er for eller imod Kristus og den lov han kom til jorden for at forsvare. Lad verden se at vi ikke er indsnævret i os selv til vore egne interesser og religiøse glæder, men at vi er frisindede og ønsker at de skal dele vore velsignelser og privilegier gennem sandhedens helligelse. Lad dem se, at den religion, vi bekender os til, ikke lukker, ej heller tilfryser sjælens adgangsveje og gør os usympatiske og fordringsfulde. Lad alle som vedkender at have fundet Kristus, tjene som han tjente til menneskers gavn, opelske en forstandig godgørenheds ånd. Vi vil da se mange sjæle følge lyset der skinner fra vore forskrifter og vort eksempel.

Vi burde alle opelske en elskelig natur og undertvinge os selv til samvittighedens styring. Mænd og kvinder, som modtager sandhedens ånd i deres hjerter, gøres bedre. Den arbejder som surdej indtil hele legemet kommer i overensstemmelse med dets principper. Den

åbner det hjerte, der er blevet frossen af gerrighed; den åbner ånden som altid har været lukket for lidende mennesker; og næstekærlighed og godhed ses som dets frugter.

[60] Gud forlanger at vi alle skal være selvopofrende arbejdere. Enhver del af sandheden kan føres ud i noget praktisk i vor dagligdag. Velsignet er de der hører Herrens ord og holder det. At *høre* det er ikke nok; vi må *handle*, vi må *udføre* det. Det er ved at adlyde budene, at der er en stor løn. Dem, som giver et praktisk bevis på sin godgørenhed, i form af deres forstående og medfølende handlinger mod fattige, lidende og uheldigt stillede, lindrer ikke blot vejen for lidende, men bidrager i stor del til deres egen lykke og er på vej til sjæls? og legemssundhed. Esajas har således tydeligt foreskrevet de gerninger som Gud vil godtage og velsigne sit folk med:

„Nej, faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker, at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd. Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget. Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: „Her er jeg!“ Fjerner du åget fra din midte, holder op at tale ondt og pege fingre, rækker du den sultne dit brød og mætter en vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørke, dit mulm skal blive som middag; Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt og give dig nye kræfter; du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter.“

[61] [Mellem sindet og legemet råder der et meget fint sammenspil. Når det ene påvirkes, reagerer det andet. Sindets tilstand har stor indflydelse på den fysiske organismes sundhed, Dersom bevidstheden om at have handlet ret og dersom følelsen af tilfredshed over at have været årsag til andres lykke er til stede og gør sindet let og glad, vil det skabe en glæde, som virker tilbage på hele organismen og medfører et hurtigere blodomløb og styrker hele legemet. Guds velsignelse er et lægende middel og de, der med rund hånd gør godt mod andre, vil erfare denne underfulde velsignelse i deres hjerte og liv. *Vejl f menigh* bd. 1 side 152]

Hvis jeres tanker kære bror og søster, blev ledt mere i en kanal, der bekymrer sig for andre, ville I selv få større velsignelser. I begge

har for lidt forståelse for mennesker. I nærer ikke følelser for andres behov. I holder jer for strenge og uforstående. I er blevet strenge, for nøjeregnende og hovne. I er i fare for at gøre jer til samvittighed for andre. I har jeres egne ideer om kristne pligter og sømmelighed og I vil måle andre med disse normer, — dette er at strække sig ud over rigtighedens bånd.

Andre mennesker har anskuelser og markante karaktertræk som ikke kan omdannes til jeres særlige synspunkter. I har mangler og fejl, lige så godt som jeres brødre og søstre og det er godt at huske dette når forskellighederne viser sig. Jeres forkerte handlinger er ligeså frygtelige mod dem som deres er mod jer og I burde være ligeså skånsomme mod dem som I ønsker at de skal være mod jer. I begge mangler større kærlighed og forståelse mod andre, en kærlighed og forståelse som Jesu mildhed. I jeres hjem I burde udvise venlighed, tale mildt til jeres barn, behandle det kærligt og lade være med at irettesætte det for enhver lille fejl, så barnet ikke bliver forhærdet af stadig uvenlig kritik.

I burde opelske Kristi mildhed og langmodighed. Ved en emsy, mistænkeliggørelse af andres motiver og opførsel, modvirker I ofte det gode I har gjort. I gemmer på følelser, som nedkøler, som afviser, men ikke tiltrækker og vinder. I må være villige til at være ligeså eftergivende og overbærende af natur som I ønsker at andre skal være. Egenkærlighed og egne anskuelser og metoder vil, i stort omfang, ødelægge jeres kraft til at gøre det gode I ønsker at gøre.

Søster F, du har for stor et ønske at herske. Du er meget følsom, hvis du ikke får din vilje, føler du dig meget såret, selv et rejser sig i sin vælde, for du har ikke en sagtmelig og lærvillig ånd. Her behøver du at være nøje på vagt; kort sagt, du behøver en fuldstændig omvendelse før din indflydelse kan være det den burde være. Den ånd du udviser vil gøre dig ynkelig hvis du fortsætter med at værne om den. Du vil se andres fejltagelser og vil være så ivrig efter at rette dem at du vil overse dine egne fejl og du vil få svært ved at fjerne splinten fra din broders øjne når en bjælke er i vejen i dit eget øje. Gud ønsker ikke at gøre din samvittighed til kriterium for andre. Du har en opgave at gøre, som er at gøre dig selv venlig og opelske uselvskhed i dine følelser, indtil det er din største fornøjelse at gøre dem omkring dig lykkelig.

I begge behøver at få blødgjort jeres hjerte og gennemsyret af Kristi ånd, så I, når I lever i en venlighedens og godgørenhedens atmosfære, kan hjælpe andre omkring jer til også at være sunde og lykkelige. I har indbildt jer den venlighed, som ikke var i overensstemmelse med Kristi religion. Dette er en fejltagelse. Vi må have sand kristen værdighed og samtidig være venlige og behagelige i vor optræden. Venlighed uden overfladiskhed er en af den kristnes nådegaver. I burde passe på ikke at indtage snæversynet religionssyn, ellers vil I begrænse jeres indflydelse og blive en utro Guds forvalter.

Afhold jer fra at irettesætte og kritisere. I egner jer ikke til at irettesætte. Jeres ord sårer og krænker kun, de helner og reformerer ikke. I burde overvinde jeres vane med at pille i ting, I synes er urigtige. Vær tolerante, vær large og overbærende i jeres bedømmelse af folk og af sager. Åben jeres hjerter for lyset. Husk på at pligten har en tvillingsøster, kærlighed; disse sammen kan næsten udrette alt, men adskilt, er ingen af de to i stand til at gøre godt.

[63] Det er rigtigt at I begge burde elske renheden højt og være op-
rigtig for jeres fornemmelse for ret. Pligtens lige vej burde være
jeres valg. Kærlighed til ejendomme, kærlighed til fornøjelser og
venskaber, burde aldrig kunne påvirke jer til at ofre et eneste rig-
tighedsprincip. I burde stå fast og følge en oplyst samvittigheds
anvisninger og jeres pligtsfølelse; men I burde vogte jer imod blind
tro og fordomme. Bliv ikke farisæiske.

I sår nu i den store livets mark og det som I sår nu vil I høste en dag. Hver tanke i jeres sind, alt hvad der rører sig i jeres sjæle, ethvert ord af jeres tunge, enhver handling, er frø der vil bære frugt til godt eller ondt. Høsttiden er ikke så langt borte. Alle jeres gerninger går forbi Guds øjne. Alle jeres handlinger og motiverne som ligger bag skal lægges frem for engles og Guds gennemsyn.

[Så vidt muligt bør I komme til overensstemmelse med jeres brødre og søstre. I bør overgive jer til Gud og ophøre med at vise barskhed og tilbøjelighed til at kritisere. I bør give slip på jeres egen ånd og tage imod den kære frelsers ånd. Ræk hænderne opad og grib hans hånd, for at berøringen kan inspirere og styrke jer og fylde jer med de liflige egenskaber i hans egen uforlignelige karakter. I kan åbne jeres hjerter for hans kærlighed og lade hans kraft forvandle jer og hans nåde være jeres styrke. Da vil I have en mægtig indflydelse til det gode. Jeres moralske styrke vil kunne tåle

den mest indgribende karakterprøve. I vil være rene og hellige i jeres retskaffenhed. Da vil jeres lys bryde frem som morgenrøden. *Vejl f menigh* bd. 1 side 370]

I behøver begge at komme i større harmoni med andre mennesker. Kristus er vort eksempel; han identificerede sig selv med lidende mennesker, han gjorde andres behov til sin egen betaling. Når hans brødre led, led han sammen med dem. Enhver ringeagt eller forsømmelse hans disciple begår, er det samme som den begås mod Kristus selv. Han siger: „Jeg var sulten og I gav mig ikke at spise, jeg var tørstig og I gav mig ikke at drikke.“

Kære bror og søster, I burde søge efter mere harmoniske karaktertræk. Er blot en at de væsentlige kvalifikationer borte, må resten regnes for næsten virkningsløst. Principperne, I bekender jer til, burde udføres i alle tanker, ord og handlinger. Selvet burde korsfæstet og hele mennesket underlægges Herren.

Menigheden er meget mangelfuld i kærlighed og ydmyghed. Nogle gemmer på en kold, nedslående tilbageholdenhed, et jernhårdt [64] sind, der frastøder dem, i deres virkekreds. Denne ånd er smitsom; den skaber en atmosfære, som får gode impulser og gode beslutninger til at visne bort; den kvæler den naturlige menneskelige forståelse, hjertelighed og kærlighed; og under dens indflydelse bliver folk tvunget og deres sociale og gode egenskaber ødelægges, fordi de ikke bruges. Ikke blot den åndelige helse berøres, men den fysiske helse lider under dens unaturlige nedtrykning. Mørket og kulden af denne asociale atmosfære genspejles i ansigtsudtrykket. De velvillige og sympatiske menneskers ansigter vil skinne af den sande godheds lyst, medens dem, som ikke har gode tanker og uselviske motiver, udtrykker deres hjertegemte følelser i ansigterne.

Søster F, dine følelser mod din søster er ikke sådan som Gud vil have dem til at være. Hun behøver søsterlig kærlighed fra dig og mindre magtsprog og uvenlig kritik. Din behandling af hende har skabt en nedtrykthed og en rastløshed, der er skadelig for hendes sundhed. Vær forsigtig med ikke at undertrykke og gøre din egen søster modløs. Du kan ikke presse noget ud af hende, du er fortørnet over hvad som helst hun siger, som har skin af at krydse din vej.

Din søster har et stort temperament. I denne henseende har hun et arbejde at gøre for sig selv. Hun burde være mere bøjelig, men du må ikke forvente at udvise en gavnlig indflydelse over hende, når

du er så streng og så mangelfuld i kærlighed og forståelse mod een du er så tæt knyttet som en søster og også er forenet med i troen. I begår begge fejl. I har begge givet plads for fjenden og selvet har haft meget at gøre med dine følelser og handlinger over for andre.

[65] Søster F, du har tilbøjelighed til at befale over din mand, din søster og til alle omkring dig. Din søster har lidt rigtig mange kvaler. Dette kunne hun have båret, hvis hun havde overgivet sig til Gud og støt på ham, men Gud er mishaget ved din opførsel over for hende. Det er unaturligt og helt forkert. Hun er ikke mere ubøjelig i sin optræden end du er i din optræden. Når sådanne to bestemte temperamenter kommer i kontakt med hinanden, er det meget dårligt for begge. I burde begge to omvendes på ny og forvandles til guddommelig lighed. I skulde hellere fejle, — hvis I fejler i det hele taget, — på barmhjertighedens og overbærenhedens side end på intolerancens.

[Milde forholdsregler, sagte svar og behagelige ord er langt bedre egnede til at forbedre og frelse end strenghed og hårdhed. Lidt for megen uvenlighed kan stille dig, hvor du ikke kan nå andre, medens en forsonlig ånd ville være et middel til at knytte dem til dig og du ville da måske kunne befæste dem på den rette vej. Du bør også være ledet af en tilgivende ånd og yde enhver god hensigt og handling fra dine omgivers side tilbørlig anerkendelse.] Sig rosende ord til din mand, dit barn, din søster og til alle du kommer i nærheden af. Stadig kritik ødelægger og formørker livet for enhver. [*Vejl f menigh* bd. 1 side 269]

Bring ikke skam over den kristne religion ved jalousi og intolerance mod andre. Dette vil blot give et dårligt indtryk af din tro. Ingen har nogen sinde forbedret sig fra det forkerte ved hjælp af kritik og irettesættelse, men mange er derved blevet drevet fra sandheden og har forhærdet deres hjerter imod overbevisningen. En ømhed, en venlig og vindende optræden, kan redde den fejlende og skjule en mangfoldighed af synder. Gud forlanger at vi skal have den kærlighed, som „udholder og er mild.“

[Kristi religion kræver ikke, at vi skal tabe personligheden i vor karakter, men blot at vi i nogen grad tillemper os efter andres følelser og vaner. Mange mennesker kan blive ført sammen til en enhed i religiøs tro, medens deres anskuelser, livsvaner og smag vedrørende timelige ting ikke stemmer overens; men hvis Kristi

kærlighed brænder i deres hjerter og de ser fremad til den samme himmel som deres evige hjem, kan de have det skønneste og mest forstandige fællesskab og en enighed, som er vidunderlig. Der findes næppe to mennesker, hvis erfaring er ens i alle enkeltheder. Den enes prøvelser er måske ikke en andens prøvelser og vore hjerter bør altid være åbne for venlig sympati, fulde af den inderlige kærlighed, Jesus havde til alle sine brødre. *Vejl f menigh* bd. 1 side 370]

[66]

[Overvind din tilbøjelighed til at være hård mod din søn, at ikke alt for hyppige irettesættelser skal gøre din nærværelse ubehagelig for ham og dine råd forhadte. Knyt ham til dit hjerte, ikke ved tåbelig overbærenhed, men med kærlighedens silkebløde snore. Du kan være bestemt og dog venlig. Kristus må være din hjælper. Kærlighed vil være midlet til at drage andres hjerter til dit eget og din indflydelse vil måske kunne befæste den på dem gode og rette vej.

Jeg har advaret dig mod tilbøjeligheden til at dadle og ønsker igen at give dig en advarsel med hensyn til denne fejl. Kristus irettesatte undertiden strengt og i nogle tilfælde kan det blive nødvendigt for os at gøre det samme; men vi bør betænke, at medens Kristus havde nøje kendskab til deres tilstand, som han revsede og vidste nøjagtigt, hvor megen tilrettevisning de kunne tåle og hvad der var nødvendigt for at rette på deres urigtige handle måde, vidste han også nøje, hvordan han skulle vise medynk med de fejlende, trøste de ulykkelige og opmuntre de svage. Han vidste nøje, hvorledes man skulle bevare sjæle fra modløshed og bringe dem håb, fordi han havde nøje kendskab til motiverne og de særlige prøvelser i enhver sind. Han kunne aldrig begå en fejltagelse. *Vejl f menigh* bd. 1 side 118-119]

Men *vi* kan fejlvurdere motiver; *vi* kan bedrages af udseendet; vi tror vi gør ret i at irettesætte fejl og går for langt, kritiserer for hårdt og sårer hvor vi ønskede at helbrede; eller vi viser vor sympati på en uklog måde og i uvidenhed, modarbejder den fortjente og betimelige irettesættelse. *Vor* bedømmelse kan være forkert, men Jesus var for viis til at fejle. Han irettesatte i medlidenhed og elskede dem, med en guddommelig kærlighed, som han irettesatte.

Herren forlanger at vi skal være hans vilje lydige, underlagt af hans Ånd og helliget til hans tjeneste. Selviskheden må bortlægges og vi må overvinde alle mangler i vor karakterer som Kristus overvandt. For at udrette dette arbejde, må vi dagligt dø i selvet.

[67] Paulus sagde: „Dag efter dag dør jeg.“ Han fik en ny omvendelse hver dag, gik et skridt fremad mod himlen. At vinde daglige sejre i det guddommelige liv er kun den vej som Gud anerkender. Herren er nådig, af øm medynk og rigelig i barmhjertighed. Han kender vor behov og svaghed og han vil hjælpe vore svagheder hvis vi kun stoler på ham og tror at han vil velsigne os og gøre store ting for os.

Kristi medarbejdere

KRISTI MEDARBEJDERE

[Det var en betydningsfuld tid for ___ under og efter teltmødet i 1874. Havde der været et hyggeligt og rummeligt hus til gudstjeneste på stedet, ville dobbelt så mange, som der nu blev vundet, have taget standpunkt for sandheden. Gud er med i vore bestræbelser. Vi kan spærre vejen for syndere ved vor forsømmelse og egenkærlighed. Man burde have gjort sig stor flid for at søge at frelse dem, der endnu var i vildfarelse, men dog havde interesse for sandheden. En lige så klog ledelse er påkrævet i Kristi tjeneste, som når det gælder ledelsen af hærafdelinger i en armé, der beskytter folkets liv og frihed. Ikke enhver formår at arbejde på en forstandig måde for sjæles frelse. Megen og grundig tænkning er nødvendig. Vi må ikke indtræde i Herrens værk på må og få og vente fremgang. Herren trænger til mænd med evner, tænkende mænd. Jesus kalder på medarbejdere, ikke på sløve og ligegyldige personer. Gud ønsker ret tænkende og intelligente mænd til at udføre den store gerning, som er nødvendig for sjæles frelse.

Håndværkere, sagførere, handlende og mænd i alle beskæftigelser og stillinger uddanner sig for at kunne blive dygtige i deres fag. Skulle Kristi efterfølgere være mindre dygtige og skulle de, medens de efter sigende er beskæftigede i hans tjeneste, være ukyndige angående de veje og midler, der skal benyttes? Den opgave at vinde det evige liv er højere; end alle jordiske hensyn, For at kunne lede sjæle til Jesus må man have kendskab til menneskenaturen og studere det menneskelige sind. For at vide, hvordan man skal nærme sig mennesker med sandhedens store emner, kræves der megen omhyggelig omtanke og inderlig bøn.

Når et tydeligt foredrag er blevet holdt, vil nogle ubesindige, impulsive, men dog oprigtige sjæle uventet tiltale sådanne, som ikke er med os og gøre den sandhed, som vi ønsker, at de skal modtage, frastødende for dem. „Denne verdens børn er klogere end lysets børn

[68]

over for deres, egen slægt.“ Forretningsmænd og politikere lægger vægt på høflighed. De bestræber sig for at være så tiltalende som muligt. De overvejer, hvorledes de kan gøre deres væsen og deres optræden sådan, at de kan opnå den største indflydelse over deres medmenneskers sind. De bruger deres kundskaber og evner på en så klog, måde som muligt for at opnå deres hensigt.

Mennesker, der bekender sig til at tro på Kristus, frembærer en mængde skrammel, der spærrer vejen til korset, Trods alt dette er der nogle, som er så dybt overbeviste, at de vil komme igennem alle nedstemmende forhold og besejre enhver hindring for at vinde sandheden. Men havde de, der tror på sandheden, rensat deres sind ved at adlyde den og havde de indset betydningen af en dannet optræden i Kristi gerning, kunne tyve sjæle være blevet frelst i stedet for een.

Når nogen er blevet omvendt til sandheden, behøver vedkommende tilsyn. Hos mange prædikanter synes nidkærheden at svigte, så snart deres anstrengelser viser nogen fremgang. De indser ikke, at disse nyomvendte trænger til pleje årvågen opmærksomhed, hjælp og opmuntring. De bør ikke overlades til sig selv og blive et bytte for Satans mægtige fristelser; de trænger til at oplæres, angående deres pligter, til at behandles med venlighed og ledes fremad og til at man besøger dem og beder med dem. Disse sjæle behøver den mad, der tildeles, hvert menneske i rette tid.

[69] Intet under, at nogle bliver modløse, nøler ved vejen og overlades til at fortæres af ulve. Satan er på sporet af alle. Han udsender sine redskaber for at føre de sjæle, han har mistet, tilbage til sine rækker. Der burde være flere fædre og mødre, som kunne tage disse nyfødte børn i deres favn og opmuntre dem og bede for dem, at de ikke må forvirres i deres tro.

Prædiken er kun en lille del af det arbejde, der skal udføres for sjæles frelse. Guds ånd overbeviser syndere om sandheden og lægger dem i menighedens arme. Prædikanterne kan gøre deres del, men de kan aldrig udføre den gerning, som menigheden bør gøre. Gud kræver, at hans menighed skal opsøge de, som er unge i tro og erfaring og opfordre dem til arbejdet. Menigheden skal ikke føre en ligegyldig samtale med dem, men tale sådanne ord, „som er æbler af guld i skåle af sølv.“ for at lede dem.

Vi trænger alle til at studere vor karakter og optræden, for at vi må kunne handle skønsomt med forskellige slags mennesker, således at vi kan gøre de bedste bestræbelser for at hjælpe dem til en rigtig forståelse af Guds ord og til et sandt kristenliv. Vi bør læse bibelen sammen med dem og lede deres sind bort fra timelige ting og hen til deres evige interesser. Det er Guds børns pligt at være missionærer for ham, at blive kendt med dem, der trænger til hjælp. Dersom nogen vakler under fristelse, bør man omhyggeligt tage sig af den pågældendes, sag og behandle den med klogskab; for hans evige interesser står på spil og de, der arbejder for ham kan ved deres ord og handlinger blive en duft af liv til liv eller af død til død.

Undertiden kan der forekomme et tilfælde, som bør gøres til genstand for overvejelse under bøn. Vedkommende må bringes til at se sin sande karakter, forstå sit eget ejendommelige sindelag og temperament og villig til at se sine svagheder. Han bør behandles med skønsomhed. Hvis han kan påvirkes, hvis hans hjerte bliver rørt af dette kloge og tålmodige arbejde, kan han blive knyttet til Kristus med stærke bånd og ledes til at forlade sig på Gud. Når et sådant arbejde bliver udført, ser hele det himmelske råd til og glæder sig; for en dyrebar sjæl er blevet udfriet af Satans snare og frelst fra døden! O, vil det ikke betale sig at arbejde med forstand for sjæles frelse? Kristus gav sit eget liv til pris for dem; og skal da hans efterfølgere spørge: „Er jeg min broders vogter?“ Skal vi ikke arbejde i harmoni med Mesteren? Skal vi ikke påskønne værdien af sjæle, som vor frelser døde for?

En del bestræbelser er blevet gjort for at vække børns interesse for sagen, men der er ikke gjort nok. Vore sabbatsskoler bør gøres mere interessante. De offentlige skoler har i de senere år i høj grad forbedret deres undervisningsmetoder. Anskuelsesundervisning, billeder og vægtavler er taget i brug for at klargøre vanskelige lektier for sindet. Netop på denne måde kan den nærværende sandhed forenkles og gøres overmåde interessant for børnenes modtagelige sind.

Forældre, som man ikke kan få adgang til på anden måde, kan tit nås gennem deres børn. Sabbats,skolelærere kan undervise børnene om sandheden og disse vil bringe det lærte hjem til familie kredsen. Men få lærere synes at forstå betydningen af denne del af arbejdet. Den undervisningsmetode, der med så stort held er blevet indført i de offentlige skoler, kunne med lignende resultater indføres i sabbats-

[70]

skolerne og blive et middel til at lede børn til Jesus og oplære dem i bibelens sandhed. Dette vil udrette langt mere godt end religiøs spænding af mere følelsesmæssige art, der forsvinder lige så hurtigt, som den kommer.

Kristi kærlighed bør opelskes. Der trænges til mere tro i den gerning, som vi mener skal udføres forud for Kristi komme. Der bør gøres mere selvfonægtende, selvopofrende arbejde i den rigtige retning. Man bør med omtanke og bøn overveje, hvordan man kan virke med størst fordel. Omhyggelige planer bør udarbejdes,. Vi har begavelser iblandt os, som både kan udtænke planer og gennemføre dem, hvis de blot kommer i virksomhed. Forstandige og godt ledede bestræbelser ville bringe store resultater.

Bedemøderne skulle være de mest interessante sammenkomster, der afholdes; men de bliver ofte dårligt ledet. Mange kommer til prædikener, men forsømmer bedemødet. Også her kræves der omtanke. Man bør søge Gud om visdom og der bør lægges planer for at lede møderne sådan, at de bliver interessante og tiltrækkende. Folket hungrer efter livets brød. Hvis de finder det i bedemødet, vil de søge dertil og tage imod det.

[71] Lange, kedelige taler og bønner er ikke passende nogen steder og særlig ikke ved vidnesbyrdmødet. De, som er frimodige og altid rede til at tale, får lov til at fortrænge de undselige og tilbageholdne. De mest overfladiske har i almindelighed mest at sige, Deres bønner er lange og mekaniske. De trætter englens og de mennesker, som hører på dem. Vore bønner bør være korte og ligefremme. Lad de trættende bønner fremkomme i lønkammeret, hvis nogen har sådanne at opsende. Slip Guds ånd ind i jeres hjerter, så vil den bortfejle alt tørt formsvæsen.

Musik kan være en stor kraft til det gode, men vi udnytter ikke denne del af gudstjenesten på den bedst mulige måde. Sangen foregår som regel efter indskydelse eller for at afpasses efter specielle tilfælde og til andre tider overlades det til de syngende at sjuske den igennem, så sangen og musikken får ikke den rette indvirkning på de tilstedeværendes sind. Sangen bør være præget af skønhed, følelse og kraft. Lad stemmerne opløftes i lovsang og andægtighed! Tag musikinstrumenter til hjælp, hvor dette praktisk lader sig gøre og lad herlig harmoni opstige til Gud som et velbebageligt offer!

Men det er undertiden vanskeligere at holde disciplin blandt sangerne og holde dem i arbejdsdygtig stand, end det er at rette på vaner med hensyn til bøn og formaning. Mange ønsker at følge deres egen skik; de modsætter sig råd og bliver utålmodige under ledelse. Der behøves velovervejede planer i Guds tjeneste. Sund fornuft er en ypperlig ting i tilbedelse af Herren. Tænkeevnen bør helliges til Kristus og der bør findes veje og midler til at tjene ham på den bedste måde. Guds menighed, der forsøger at gøre vel ved at efterleve sandheden og at frelse sjæle, kan være en kraft i verden, dersom den vil stille sig under Herrens ånds disciplin. Men den må ikke mene, at den kan arbejde i al evighed.

Som et samfund taber vi meget på grund af manglende medfølelse og omgang med hverandre. Den, der taler om uafhængighed og lukker sig inde i sig selv, fylder ikke den plads, Gud havde til hensigt, at han skulle fylde. Vi er Guds børn, indbyrdes, afhængige af hverandre med hensyn til lykke, Gud og mennesker har Krav på os. Vi må alle udføre vor del her i livet. Det er den rigtige udvikling af den selskabelige trang i vor natur, der bringer os i et sympatisk forhold til vore brødre og bringer os lykke i vore bestræbelser for at være til velsignelse for andre. Lykken i himmelen vil bestå i det rene fællesskab mellem hellige væsener den harmoniske omgang med de salige engle og med de genløste, som har tvættet deres kjortler og gjort dem hvide i Lammets blod. Vi kan ikke være lykkelige, så længe vi går helt op i vor interesse for os selv. Vi bør leve her i verden for at vinde sjæle for Frelseren. Hvis vi skader andre, skader vi os selv. Hvis vi velsigner andre, bliver vi selv velsignet; for indflydelsen af enhver god handling virker tilbage på vore egne hjerter.

[72]

Det er vor skyldighed at hjælpe hverandre. Det er ikke altid, vi kommer i berøring med omgængelige kristne, sådanne, som er elskværdige og venlige. Mange har ikke fået den rette opdragelse; deres karakter er skæv, de er hårde og knudrede og synes at være krogede i alle henseender. Når vi hjælper disse til at se deres mangler og rette på dem, må vi være forsigtige, at vi ikke bliver utålmodige og irriterede over vor næstes fejl. Nogle, der bekender Kristus, er ubehagelige; men det skønne ved kristelig dyd vil forvandle dem, dersom de med flid vil tage fat på den opgave at tilegne sig den sagtnodighed og ydmyghed, der findes hos ham, som de følger, idet

de husker på, at „ingen af os lever for sig selv“. Kristi medarbejdere! Hvilken ophøjet stilling!

Hvor findes de selvopofrende missionærer i disse store byer? Herren trænger til arbejdere i sin vingård. Vi bør være bange for at tilbringe den i ørkesløshed eller med at pryde legemet og at gøre en dårlig anvendelse af de kostbare timer, Gud har skænket os, for at vi skulle bruge dem til bøn, til at blive fortrolige med bibelen og til at arbejde for vore medmenneskers vel og således berede os selv og dem til den store gerning, der påhviler os.

[73] Mødre spilder unødigt arbejde på klædningsstykker til pryd for sig selv og deres børn. Det er vor pligt at klæde os enkelt og at klæde vore børn pænt, uden unyttig pynt, broderi eller stads og at passe på ikke at opelske hos dem en sådan interesse for klædedragt, at det vil blive til ødelæggelse for dem, men hellere søge at udvikle de Kristelige dyder. Ingen af os kan fritages for vore ansvar og i intet tilfælde vil vi kunne stå frem for Guds trone uden skyld, medmindre vi udfører den gerning, Herren har overladt til os.

Der er mangel på missionærer for Gud, trofaste mænd og kvinder, som ikke vil unddrage sig ansvar. Forstandigt arbejde vil bringe gode frugter. Der er virkelig et arbejde at udføre, Sandheden bør fremholdes for folket på en forsigtig måde af sådanne, som forener sagtmodighed med visdom. Vi bør ikke, holde os på afstand af vore medmennesker, men komme dem nær; for deres sjæle er lige så dyrebare som vore egne. Vi skal bringe lyset ind i deres, hjem, med en mild og stilfærdig ånd tilskynde dem til at stræbe efter det ophøjede privilegium, som tilbydes dem, bede med dem, når det synes belejligt og vise dem, at der er højere ting for dem at opnå og tale varsomt til dem om de hellige sandheder for disse sidste dage.

Blandt vort folk er der flere sammenkomster med sang end med bøn; men også disse sammenkomster kan ledes på en så ærbødig og opmuntrende måde, at de vil kunne øve en god indflydelse. Der er imidlertid for megen vittighed, tom tale og passiar til, at disse anledninger kan være gavnlige, højne tankerne og forædle opførselen.

Følelsesmæssige vækkelser

Følelsesmæssige vækkelser

Der har været for meget splittelse i ____ Når der viser sig en ny sensation, er der nogle, som fatter interesse for den mindre væsentlige side af sandheden, Hver mand og kvinde bør være på vagt, når der er forførelser i gang, som er egnede til at lede bort fra sandheden. Der er nogle, som altid er villige til at se og høre noget nyt og mærkværdigt; og i disse store byer har sjælefjenden rigeligt af sådanne ting, som kan vække nysgerrigheden og holde sindet borte fra de store og helliggørende sandheder for disse sidste dage.

Dersom enhver skiftende religiøs bevægelse leder nogle til ved deres tilstedeværelse og indflydelse at forsømme fuldt ud at støtte det mindretal, der tror på en upopulær sandhed, vil der være megen svaghed i menigheden, hvor der skulle være styrke. Satan bruger forskellige midler for at opnå sin hensigt; og hvis han under en populær religiøs maske kan lede vaklende og troskyldige sjæle bort fra sandhedens sti, har han udrettet meget ved at splitte Guds folk. Denne skiftende vækkelsesbegejstring, der kommer og går som tidevandet, har en skuffende overflade, der forleder mange ærlige mennesker til at tro, at det er den sande ånd fra Herren. Den medfører omvendelser i massevis. De, hvis sind er let påvirkeligt, de svage og eftergivende, strømmer til under dens fane; men når bølgen viger, finder man dem liggende tilbage på stranden. Lad jer ikke bedrage af falske lærere eller forlede af tomme ord. Man kan være forvissat om, at sjælefjenden har tilstrækkeligt med behagelige fabler til at kunne tilfredsstille enhver smag.

[74]

Der vil altid fremstå funklende meteorer, men den lysstribе, de efterlader, forsvinder øjeblikkelig i et mørke, der synes at være tættere, end det var før. Disse sensationsbetonede religiøse bevægelser, der skabes ved, at man fortæller anekdoter og optræder sært og originalt, er alle sammen overfladisk arbejde; og de af vor tro, som lader sig fortrylle og dåre af disse lysglimt, vil aldrig opbygge Guds sag.

De står rede til at trække deres indflydelse tilbage ved den ringeste anledning og til at formå andre til at overvære disse sammenkomster, hvor de hører ting, som svækker sjælen og skaber forvirring i sindet. Det er denne unddragelse af interesse fra virksomheden, der gør, at Guds sag vansmægter. Vi må være faste i troen; vi må ikke kunne rokkes. Vi har vor gerning, som er at lade sandhedens lys, som det er åbenbaret i Guds lov, skinne ind i andres sind og lede dem ud af mørket. Denne gerning kræver bestemt og ihærdig energi og et fast forsæt for at kunne gennemføres.

[75] Der er nogle i menigheden, som trænger til at klynge sig til vor tros klippe, at komme til ro og finde klippegrund i stedet for at drive omkring på stemningens overflade og handle efter indskydelse. Der findes åndelige krøblinger i menigheden. De er selvforskyldt syge; deres åndelige svækkelse er en følge af deres vaklende optræden. De kastes hid og did af de skiftende lærdomsvejr, er ofte forvirrede og henfalder i uvished, fordi de udelukkende handler ud fra følelser. De er sensations kristne, altid sultne efter noget nyt og forskelligartet; mærkelige lærdomme forvirrer deres tro og de er værdiløse for sandhedens sag.

Gud kalder på stabile mænd og kvinder, som har et fast forsæt, som man kan stole på i farens og prøvens stund, som er solidt forankrede og grundfæstede i sandheden ligesom de evige bjerge, sådanne, som ikke kan rokkes til højre eller til venstre, som altid går lige frem og altid er at finde på den rigtige side. Der er nogle, som man i religiøst farefulde tider næsten altid kan vente at finde i fjendens rækker; hvis de har nogen indflydelse, er det til den forkerte side. De føler sig ikke moralsk forpligtede til at vie al deres styrke til den sandhed, de bekender sig til. Sådanne vil få løn efter deres gerninger.

De, der kun gør lidt for Jesus til sjæles frelse og for at bevare sig selv ulastelige for Gud, vil kun opnå ringe åndelig styrke. Vi trænger stadig til at bruge den åndelige Kraft, vi besidder, for at den kan udvikles og forøges. Ligesom sygdom er en følge af overtrædelse af naturens love, således er åndelig tilbagegang en følge af Guds lovs overtrædelse. Og dog kan de selv samme overtrædere bekende sig til at holde alle Guds bud.

For at være åndeligt sunde må vi komme Gud nærmere, stille os i en inderligere forbindelse med himmelen og gennemføre lovens

grundsætninger i vort hverdagsliv. Gud har givet sine tjenere evner, der skal benyttes til hans ære og ikke henligge ørkesløse eller forspildes. Han har givet dem lys og kundskab om sin vilje, for at disse skal bringes ud til andre; og ved at meddele til andre bliver vi levende lysbærere. Hvis vi ikke gør brug af vor åndelige styrke, bliver vi svage, ligesom lemmerne på legemet bliver kraftesløse, når den syge tvinges til at være uvirksom i længere tid. Kræfterne udvikles ved at bruges.

Intet vil bringe større åndelig styrke og en større forøgelse af alvoren og dybden i vore følelser end dette at besøge og hjælpe de syge og de modløse, hjælpe dem til at se lyset og til at fæste deres tro på Jesus. Der er ubehagelige pligter, som nogen må udføre, hvis sjæle ikke skal blive overladt til fortabelse. De kristne vil finde en velsignelse i udførelsen af disse pligter, hvor ubehagelige de end måtte være. Kristus påtog sig den ubehagelige opgave at komme fra renhedens og den uovertrufne herligheds bolig for som et menneske iblandt mennesker at bo i en verden, der var brændemærket og formørket af forbrydelse, vold og uretfærdighed. Dette gjorde han for at frelse sjæle; og skulle de, der er genstand for en så forbavsende kærlighed og uforlignelig nåde, undskylde et liv i egoistisk magelighed? Skulle de vælge, hvad der er dem selv til behag, følge deres egne tilbøjeligheder og lade sjæle omkomme i mørket, fordi de vil møde skuffelser og modstand, hvis de arbejder for at frelse dem? Kristus betalte en umådelig pris for menneskenes genløsning og skulle de sige: „Min herre, jeg vil ikke arbejde i din vingård; jeg beder dig, hav mig undskyldt!“

Gud kalder på de magelige i Zion, at de skal stå op og bestille noget. Vil de ikke høre på Mesterens røst? Han ønsker bedende, trofaste arbejdere, som vil så ved alle vande. De, der således virker, vil forbavses over at finde, hvorledes prøvelser, der bæres med beslutsomhed i Jesu navn og kraft, vil give troen fasthed og forny frimodigheden. På ydmyghedens og lydighedens sti er der tryghed og styrke, trøst og håb; men de, der intet gør for Jesus, vil miste lønnen til sidst. Svage hænder vil være ude; af stand til at klynge sig til den mægtige og svækkede knæ vil ikke kunne holde os oppe på modgangens dag. Bibellæsere og kristne arbejdere vil få den herlige sejrpris og høre disse ord: „Vel, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din Herres glæde!“

[76]

Tilbageholdelse af midler

Tilbageholdelse af midler

[77] Guds velsignelse vil hvile over dem i ____ hvem Kristi sag ligger på hjerte. Vore brødrers og søstres frivillige gaver, skænket i tro og kærlighed til den korsfæstede Genløser, vil bringe dem selv velsignelser; for Gud lægger mærke til og ihukommer enhver godgørende handling, som hans hellige udfører. Ved opførelsen af et hus til gudstjeneste må der ske en større udøvelse af tro og tillid til Gud. De, der ikke vover noget, når det gælder forretningsforetagender, har kun ringe fremgang; hvorfor ikke også have tro på et foretagende for Gud og anbringe midler i hans sag?

Nogle er gavmilde med det lidt, de har, når de er fattige; men efter som de erhverver ejendom, bliver de karrige. Årsagen til, at de har så lidt tro, er, at de ikke vedblivende går fremad, efter som deres velstand øges og yder til sagen med virkelig, opofrelse.

Under den jødiske husholdning blev det krævet, at godgørenhed først skulle vises over for Herren. Ved indhøstningen og i vinhøsten skulle markens førstegrøde kornet og vinen og olien helliges som et offer til Herren. Eftersankningen og yderkanterne på marken var forbeholdt de fattige. Vor nådige himmelske Fader overså ikke de fattiges tarv. Førstegrøden af ulden, når fårene klippedes og af kornet, når hveden blev tærsket, skulle ofres til Herren; og det var påbudt, at de fattige, enkerne, de faderløse og de fremmede skulle indbydes til deres højtider, Ved hvert års udgang skulle alle lægge højtidelighed på, hvorvidt de havde gjort alt efter Guds befaling eller ikke.

Herren traf denne ordning for at indprente folket, at han i alle ting skulle være den første. Ved dette godgørenhedssystem skulle de have i erindring, at deres nådige Mester var den rette ejer af deres marker, deres hjerde og deres kvæg, at det var himmelens Gud, der sendte dem solskin og regn til deres såtid og høst og at alt, hvad de besad, var skabt af ham. Alt hørte Herren til og han havde sat dem til husholdere over sit gods.

Jødernes gavmildhed ved tabernaklets opførelse og ved templets bygning viser en godgørenhedens ånd, hvis lige aldrig har vist sig hos Kristne på noget senere tidspunkt. De var netop blevet udfriet fra deres langvarige trældom i Ægypten og vandrede omkring i ørkenen; men næppe var de blevet udfriet fra Ægyptens hære, der forfulgte dem på deres hastige rejse, før Herrens ord kom til Moses og sagde: „Sig til israelitterne, at de skal bringe mig en offerydelse; af enhver, som i sit hjerte føler sig tilskyndet dertil, skal I tage min offerydelse.“

[78]

Hans folks besiddelser var kun små og de havde ingen lovende udsigter til at forøge disse; men der forelå en opgave for dem at bygge et tabernakel for Gud. Herren havde talt og de måtte lyde hans røst. De holdt intet tilbage. Alle gav med villig ånd, ikke et vist beløb af deres indtægt, men en stor del af deres ejendom. De helligede det med glæde og af hjertet til Herren og behagede ham ved at gøre det. Var det ikke alt sammen hans? Dersom han Krævede det, var det så ikke deres pligt at lade ejeren få sit igen?

Ingen indtrængende opfordring var påkrævet. Folket bragte endog mere, end der behøvedes og blev anmodet om at holde op, da der allerede var indkommet mere, end man kunne bruge. Da templet skulle bygges, fik opfordringen om gaver en hjertelig modtagelse. Folket gav ikke modstræbende. De glædede sig over udsigten til opførelsen af et hus til gudstjeneste og gav mere end nok til formålet. David priste Herren i hele forsamlingens nærværelse og sagde: „Thi hvad er jeg og hvad er mit folk, at vi selv skulle evne at give sådanne frivillige gaver? Fra dig kommer det alt sammen og af din egen hånd har vi givet dig det.“ Og i sin bøn takkede David yderligere med disse ord: „Herre, vor Gud, al denne rigdom, som vi har bragt til veje for at bygge dit hellige navn et hus, fra din hånd kommer den og dig tilhører det alt sammen.“

David forstod godt, fra hvem al hans overflod kom. Vi ville ønske, at alle, som i dag fryder sig over Frelserens kærlighed, kunne forstå, at deres sølv og guld er Herrens og bør bruges til at fremme hans sag, så at de ikke af uvillighed holder det tilbage for at berige og tilfredsstille sig selv. Han har en uomtvistelig ret til alt, hvad han har lånt sine skabninger. Alt, hvad de besidder, tilhører ham.

Der er høje og hellige formål, som kræver midler og penge, der anvendt dertil, vil yde giveren en mere ophøjet og varig glæde, end

[79]

hvis de blev givet ud til personlig tilfredsstillelse eller på egenkærlig vis opdyndet af grådighed efter fortjeneste. Når Gud kræver vore skatte, hvilket beløb det end måtte dreje sig om, vil det villige svar gøre gaven til et helligt offer til ham og samle giveren en skat i himmelen, hvor møl ikke kan fortære og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler. Anbringelsen er sikker. Pengene lægges i poser, som ikke har huller; de er i sikkerhed.

Kan kristne, der roser sig af at have større lys end hebræerne, give mindre end disse? Kan kristne, som lever nær ved tidens afslutning, være tilfredse med deres, ofre, når disse ikke er halvt så store, som jødernes var? Deres gaver gavnedes deres eget folk; virksomheden i disse sidste dage strækker sig over hele verden. Sandhedens budskab skal gå til alle slægter og tungemål og folk; dets skrifter, som trykkes i mange forskellige sprog, skal spredes som løvet om efteråret.

Der står skrevet: „Da nu Kristus har lidt i kødet skal også I væbne jer med det samme sind.“ Og atter: „Den, der siger, at han bliver i ham, han er også selv skyldig at vandre således, som han vandrede.“ Lad os spørge: Hvad ville Frelseren have gjort under vore forhold? Hvilke anstrengelser ville han have gjort for sjæles frelse? Kristi eksempel besvarer dette spørgsmål. Han forlod sin kongeværdighed, lagde sin herlighed til side, opofrede sin rigdom og klædte sin guddommelighed i menneskelighed, for at han måtte kunne nå menneskene, hvor de var. Hans eksempel viser, at han gav sit liv for syndere.

Satan fortalte Eva, at en høj tilstand af lykke kunne opnås ved tilfredsstillelsen af en utøjlet appetit; men Guds forjættelse til menneskene er betinget af, at selvet fornægtes. Da Kristus led på det forsmædelige kors for menneskets genløsning, blev den menneskelige natur ophøjet. Kun ved korset kan menneskefamilien blive ophøjet til forbindelse med himmelen. Selvfornægtelse og kors møder os ved hvert skridt på vor himmelske vandring.

[80] Gavmildhedens ånd er himmelens ånd; egenkærlighedens ånd er Satans ånd. Kristi selvopofrende kærlighed åbenbares på korset. Han gav alt, hvad han havde, ja, endog sig selv, for at mennesket kunne blive frelst. Kristi kors appellerer til godgørenhed hos enhver, som følger den velsignede frelser. Det princip, som her illustreres, er at give, give. Gennemført i praktisk godgørenhed og gode gerninger er dette den sande frugt af kristenlivet. Verdslige menneskers princip

er at få, få og derved venter de at sikre sig lykke; men når dette gennemføres i sin yderste konsekvens, bliver frugten deraf elendighed og død.

At bringe sandheden ud til jordens beboere, at frelse dem fra deres skyld og ligegyldighed er Kristi efterfølgeres mission. Menneskene må have sandheden for at kunne helliges ved den og vi er de kanaler, gennem hvilke lyset fra Gud kommer. Vore talenter, vore midler og vor kundskab skal ikke blot være til gavn for os selv; de skal benyttes til sjæles frelse, til at løfte menneskene ud af deres liv i synd og gennem Kristus føre dem til den evige Gud.

Vi bør være nidkære arbejdere i denne sag og søge at lede syndere, der angret og tror, hen til den guddommelige Genløser og at indprente dem en ophøjet forståelse af Guds kærlighed til menneskene. „Således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ Hvilken uforlignelig kærlighed er dette ikke et emne for den mest dybsindige betragtning! Hvilken forbavsende kærlighed Gud dog havde til en verden, som ikke elskede ham! Tanken derpå har en ydmygende magt over sjælen og tager sindet til fange under Guds vilje. Mennesker, som er vanvittige efter vinding og som er skuffede og ulykkelige i deres stræben efter verden, behøver kundskab om denne sandhed for at stille den hvileløse hunger og tørst i deres sjæle.

I de store byer behøves missionærer for Gud til at bringe lyset til dem der sidder i dødens skygge. Der trænges, til erfarne hjælpere, som med sagtmodig visdom og i troens kraft kan løfte trætte sjæle op til den medlidende Genløseres bryst. O, egenkærlighed hvilken forbandelse! Den hindrer os i at være beskæftiget i Guds tjeneste. Den hindrer os i at indse pligtens krav, der burde bringe vore hjerter til at gløde af brændende nidkærhed. Med alle vore kræfter bør vi stræbe efter Kristi lydighed. At dele vor interesse med vildfarelsens ledere er at støtte den forkerte side og give vore fjender et fortrin. Guds sandhed kender ingen overenskomst med synd, ingen forbindelse med list, intet samkvem med overtrædelse. Der trænges til stridsmænd, som altid vil besvare opråbet og være rede til øjeblikkelig kamp, ikke til sådanne, som støtter fjenden, når man behøver deres hjælp.

Vor gerning er en stor gerning. Men mange, der bekender sig til at tro disse hellige sandheder, er lammede af Satans, snedige bedrag og gør intet for Guds sag, men hindrer den snarere. Hvornår vil de handle som dem, der venter på Herren? Hvornår vil de vise en nidkærhed, der svarer til deres tro? Mange holder i egenkærlighed deres midler tilbage og beroliger deres samvittighed med en plan om at gøre noget stort for Guds sag efter deres død. De opretter et testamente og skænker en stor sum til menigheden og dens forskellige interesser og slår sig til ro i følelsen af, at de har gjort alt, hvad der kræves af dem. Hvori har de fornægtet sig selv ved denne handling? De har tværtimod lagt egenkærlighedens sande væsen for dagen. Når de ikke længere har brug for deres penge, agter de at give dem til Gud. Men de vil beholde dem, så længe de kan, indtil en budbringer, som ikke lader sig afvise, tvinger dem til at give slip på dem.

Et sådant testamente er ofte et synligt bevis på virkelig begærlighed, Gud har gjort os alle til husholdere og har i intet tilfælde bemyndiget os til at forsømme vor pligt eller overlade det til andre at udføre den. Kravet om midler til at fremme sandhedens sag vil aldrig blive mere indtrængende end nu. Vore penge vil aldrig udrette mere godt end netop nu. Hver dags udsættelse med at bruge dem ret vil begrænse det tidsrum, da de vil kunne virke for sjæles, frelse. Hvis vi overlader til andre at udføre, hvad Gud har givet os at gøre, gør vi uret imod os selv og ham, som gav os alt, hvad vi har. Hvorledes skulle andre kunne udføre *vort* godgørenhedsarbejde på en bedre måde, end vi selv kan udføre det? Gud ønsker, at enhver i denne sag selv skal administrere sit testamente, medens han lever.

[82] Modgang, ulykkestilfælde eller intriger kan for altid sætte en stopper for påtænkte godgørenhedshandlinger, når den, der har samlet en formue, ikke længere er til stede og kan tage vare på den. Det er sørgeligt, at så mange forsømmer den nuværende anledning til at gøre vel og venter, indtil forvaltningen fratages dem, med at give Herren de midler tilbage, som han har lånt dem, for at de skulle bruges til hans ære.

Et fremtrædende træk i Kristi undervisning er den hyppighed og den alvor, hvormed han straffede begærlighedens synd og påpegede faren ved timelige erhvervelser og en overdreven kærlighed til vinding. I de riges herskabelige boliger, i templet og på gaderne sagde

han advarende til dem, der søgte efter frelse: „Vogt jer for alskens havepsyge!“ „I kan ikke tjene både Gud og mammon.“

Det, som berøver menigheden Guds velbehag og lammer dens åndelighed, er den tiltagende tragten efter at samle penge, den egenkærlighed, som ønsket om vinding afføder. Når hoved og hænder til stadighed er beskæftigede med at lægge planer og med at stræbe efter at opdygne rigdom, bliver Guds og menneskehedens Krav glemt. Hvis Gud har velsignet os med fremgang, er det ikke sket i den hensigt, at vor tid og opmærksomhed skulle ledes bort fra ham og vies til det, han har lånt os. Vi er ikke vore egne; vi er dyrt købte. Har vi glemt den uendelige pris, der blev betalt for vor genløsning? Er taknemmeligheden død i hjertet? Gør ikke Kristi kors et liv i egenkærlig magelighed og nydelse til skamme?

Tænk, om Kristus, træt af den utaknemmelighed og mishandling, der mødte ham fra alle hold, havde opgivet sin gerning! Tænk, om han aldrig var nået til det punkt, hvor han sagde: „Det er fuldbragt!“ Tænk, om han, modløs over den modtagelse, han fik, var vendt tilbage til himmelen! Tænk, om han aldrig havde gennemgået hin sjælekval i Getsemane, der fremtvang store blodsdråber fra hans porer!

I sit arbejde for slægtens genløsning var Kristus påvirket af en kærlighed, som er uden lige og af hengivenhed under Faderens vilje. Han arbejdede til bedste for menneskene lige til sin fornedrelses time. Han tilbragte sit liv i fattigdom og selvfornægtelse for den nedværdigede synder. I en verden, som var hans egen, havde han ikke det sted, hvor han kunne hvile sit trætte hoved. Vi høster frugterne af denne uendelige selvopofrelse; men når der er arbejde, som skal gøres, når vore penge behøves til støtte i Genløserens gerning til sjæles frelse, unddrager vi os pligten og beder om at blive undskyldt. Lav dorskhed, skødesløs ligegyldighed og syndig egoisme tillukker vore sanser for Guds krav.

O, skal Kristus, himmelens majestæt, herlighedens konge, bære det tunge kors, bære tornekronen og drikke den bitre kalk, medens vi mageligt læner os tilbage, priser os selv og glemmer de sjæle, „for hvem han døde for at kunne genløse dem med sit dyrebare blod? Nej, lad os give, medens vi har evne dertil! Lad os arbejde, medens det er dag. Lad os hellige vor tid og vore midler til Guds tjeneste,

for at vi må kunne nyde hans velbehag og modtage hans belønning!
Vejl f menigh bd. 1 side 374-388]

Den prøvende proces

DEN PRØVENDE PROCES

Kære bror G. Jeg er meget bekymret over at du accepter lyset og kommer ud af mørket. Du er blevet fristet stærkt af Satan; han har brugt dig som sit redskab i forhindringen af Guds værk. Deri har han meget stor held med dig; men deraf følger ikke, at du skal fortsætte på vildfarelsens sti. Jeg ser med stor bæven på din sag. Jeg ved at Gud har givet dig et stort lys. Da du var syg sidste efterår var Guds forsyn over dig så at du kunne bære frugt til hans ære.

Vantro tager plads i din sjæl og Herren hjemsøgte dig, så du kunne få den manglende erfaring. Han velsignede os i bønner for dig og han velsignede dig i svaret på vore bønner. Herren har planlagt at forene vore hjerter i kærlighed og tillid. Helligånden vidnede med din ånd. Guds kraft, i bønnesvaret, kom over dig; men Satan kom med fristelser og du lukkede ikke døren for ham. Han kom ind og har haft meget travlt. Det er den ondes plan at først arbejde på et menneskes tanker og da, igennem dette menneske, arbejde på andre. Han har da sørget for at hegne op om vor vej og forhindre vort arbejde dér, hvor vor indflydelse kunne mærkes til fordel for sagen.

[84]

Herren har bragt dig i forbindelse med sit arbejde i ___ med et forstandigt fortsæt; han planlagde at du skulle opdage dine karaktermangler og overvinde dem. Du ved hvor hurtig du bliver irriteret, når tingene ikke går efter dit hoved. Kunne du dog forstå, at denne utålmodighed og irritabilitet må overvindes, ellers vil dit liv vise sig at være en fuldstændig fiasko, du vil miste himlen og det var bedre om du aldrig var blevet født.

[Vor sag står for himmelens domstol. Der afleverer vi vort regnskab dag efter dag. Enhver vil få løn efter sine gerninger. Brændofre og slagtofre var ikke velbehagelige for Gud i fordums tid, medmindre gaven blev ydet i den rette ånd. Samuel sagde: „Mon Herren har lige så meget behag i brændofre og slagtofre som i lydighed mod Herrens røst? Nej, at adlyde er mere værd end slagtoffer og at være

lydhør er mere værd end vædderfedt.“ For alverdens penge kan man ikke tilkøbe sig Guds velsignelse eller sikre sig en eneste sejr.

Mange ville gerne yde et hvilket som helst offer undtagen netop det ene, som de *bør* yde, nemlig at overgive sig selv og bøje deres vilje ind under Guds vilje. Kristus sagde til sine disciple: „Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i himmeriget.“ Dette er en lærdom om ydmyghed. Vi må alle blive ydmyge som små børn for at kunne arve riget.

[85] Vor himmelske fader ser menneskenes hjerter og han kender deres karakter bedre, end de selv kender den. Han ser, at nogle er modtagelige og har evner, som, ledet i det rette spor, kunne bruges til hans ære og behage til hans værks fremme. Han stiller disse mennesker på prøve og bringer dem ved sit vise forsyn i forskellige stillinger og under forskelligartede forhold og forsøger dem, for at de må kunne vise, hvad der er i deres hjerter og åbenbare de svage punkter i deres karakter, som har været skjulte for deres egen bevidsthed. Han giver dem anledning til at rette på disse svagheder, til at fjerne de skarpe kanter i deres natur og til at berede sig til hans tjeneste, så de kan være rede, når han kalder dem til handling og engle fra himmelen må kunne være sammen med menneskelige bestræbelser i det værk, der må udføres på jorden. For de mennesker, der ifølge Guds plan skal beklæde ansvarsfulde stillinger, åbenbarer han i nåde deres skjulte fejl, for at de må skue indad og kritisk ransage de udviklede sindsbevægelser og stemninger i deres egne hjerter og opdage, hvad der er forkert. Således vil de kunne omdanne deres tilbøjeligheder og forædle deres væsen. I sit forsyn bringer Gud menneskene derhen, hvor han kan prøve deres moralske kræfter og åbenbare bevæggrundene for deres handlinger, så de må kunne udvikle det gode, som er i dem og aflægge, hvad der er urigtigt. Gud ønsker, at hans tjenere skal få at vide, hvad der rører sig i deres egne hjerter. For at opnå dette tillader han ofte, at de kommer i trængselens ild for at blive rensed. „Men hvem kan udholde den dag, han kommer og hvem kan stå, når han kommer til syne? Han er jo som metalsmelterens ild og tvætternes lud. Han sidder og smelter og renser sølv; han renser Levi sønner, lutrer dem som guld og sølv, så de kan frembære offergave for Herren i retfærdighed.“

Guds folks renselse kan ikke fuldbyrdes, uden at de lider. Gud tillader trængselens ild at fortære slagterne, at skille det værdiløse

fra det værdifulde, for at det rene, skinnende metal kan komme til syne. Han sender os fra den ene ild til den anden og prøver vor sande værdi. Hvis vi ikke kan udholde disse prøver, hvad vil vi så gøre i trængselstiden? Dersom medgang eller modgang afslører falskhed, stolthed eller egenkærlighed i vore hjerter, hvad vil vi så gøre, når Gud prøver enhvers gerning med ild og blotlægger de lønlige ting i alle hjerter?

Sand dyd lader sig villigt prøve; hvis vi er uvillige til at lade Herren ransage os, er vor stilling i sandhed alvorlig. Gud er den, som renser og lutrer sjælene; i ildovnens hede skilles slagterne for altid ud fra det ægte sølv og guld i den Kristelige karakter. Jesus overvåger prøven. Han ved, hvad der skal til for at rense det dyrebare metal, så det kan genspejle hans guddommelige kærligheds glans.

Gud fører sit folk nær til sig ved strenge, prøvende erfaringer, ved at vise sine børn deres egen svaghed og udygtighed og ved at lære dem at støtte sig til ham som deres eneste hjælp og beskyttelse. Dermed er hans formål opnået. De er beredte til at gøre tjeneste i ethvert påkommende kritisk tilfælde, til at fylde vigtige, ansvarsfulde og betroede stillinger og til at opfylde den store hensigt med besiddelsen af de evner, de har fået. Gud sætter menneskene på prøve; han forsøger dem på alle måder og således tilegner de sig uddannelse, belæring og disciplin. Jesus, vor Genløser, menneskenes repræsentant og overhoved, udstod denne prøvende proces. Han led mere, end vi kan komme til at lide. Han bar vore skrøbeligheder og blev fristet i alle ting i lighed med os. Han led ikke dette for sin egen skyld, men på grund af vore synder; og nu kan vi ved at forlade os på vor sejrherres fortjeneste blive sejrvindere i hans navn.

Guds gerning med at smelte og rense må fortsættes, indtil hans tjenere er så ydmygede, så døde fra selvet, at de, når de kaldes til aktiv tjeneste, kun har hans ære for øje. Da vil han godkende deres bestræbelser; de vil ikke handle overilet, efter indskydelse; de vil ikke storme af sted og derved bringe Herrens sag i fare, fordi de er slaver af fristelser og lidenskaber og følger deres eget kødelige sind, som er sat i brand af Satan. O, hvor frygteligt skæmmes ikke Guds sag på grund af menneskenes fordærvede vilje og ukuede natur! Hvor megen lidelse påfører de ikke sig selv ved at følge deres egne stridige lidenskaber! Gud fører menneskene over det samme felt gang på gang og forstærker trykket, indtil fuldkommen ydmyghed

[86]

og en karakterens forvandling bringer dem i harmoni med Kristus og med himmelens ånd og de har vundet sejr over sig selv.

[87] Gud har kaldet mænd fra forskellige stater og har prøvet og forsøgt dem for at se, hvilken karakter de ville udvikle, for at se, om det kunne overlades til dem at holde skansen i ___ og for at se, hvorvidt de ville kunne erstatte manglerne hos de mænd, som allerede er der og om de ved at se de fejl, disse mænd har gjort, ville undgå deres eksempel, som ikke er skikkede til at deltage i Guds hellige værk. Han har sendt mænd i ___ stadige advarsler, irettesættelser og råd. Han har ladet et stort lys tilstrømme den, som gør tjeneste i hans sag der på stedet, for at vejen foran dem må være klar. Men dersom de foretrækker at følge deres egen visdom og foragter lyset, ligesom Saul gjorde, vil de visselig fare vild og indvikle sagen i vanskeligheder. Lys og mørke er blevet forelagt dem, men de har alt for ofte valgt mørket.

Laodikea?budskabet gælder Guds folk, der bekender sig til at tro den nærværende sandhed. Størstedelen er lunkne bekendere, som har et navn, men ingen nidkærhed. Gud tilkendegav, at han ønskede mænd i virksomhedens store nøglestilling til at rette på de forhold, som rådede der og til at stå som trofaste vægtene på pligtens post. Han har givet dem lys på ethvert punkt for at undervise, opmuntre og befæste dem, efter som tilfældet krævede. Men trods alt dette viser det sig, at de, der skulle være trofaste og sande, brændende af kristelig nidkærhed og med et behageligt væsen, sådanne, som kender og elsker Jesus med alvor, findes at hjælpe fjenden med at svække og afskrække dem, som Gud bruger til at opbygge virksomheden. Udtrykket „lunken“ er anvendeligt på denne klasse. De bekender sig til at elske sandheden, men mangler kristelig varme og hengivenhed. De vover ikke helt at gå bort og løbe den vantros risiko; men de er uvillige til at afdø fra selvet og nøje efterleve grundsætningerne i deres tro.

Det eneste håb for dem i Laodikea er et klart syn på deres stilling over for Gud, kundskab om arten af deres sygdom. De er hverken kolde eller varme; de indtager et neutralt standpunkt og samtidig smigrer de sig med, at de ikke trænger til noget. Det sanddru vidne hader denne lunkenhed. Han afskyr ligegyldigheden hos denne klasse mennesker, Han siger: „Gid du var kold eller varm!“ Ligesom lunkent vand er de vample for hans smag. De er hverken interesse-

rede eller egoistisk hårdnakkede. De deltager ikke på en grundig og hjertelig måde i Guds, værk, således at de gør sig til et med dets interesser, men holder sig i frastand og står parate til at forlade deres post, når deres timelige personlige interesser Kræver det. Nådens indvortes gerning i deres hjerter mangler. Om sådanne siges der: „Du siger: Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget og ved ikke at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.“

[88]

Tro og kærlighed er den sande rigdom, det rene guld, som det sanddru vidne råder den lunkne til at købe. Hvor rige vi end måtte være på jordiske skatte, vil al vor formue ikke sætte os i stand til at købe de kostelige lægemidler, der kurerer den sjælens sygdom, som hedder lunkenhed. Intelligens og jordisk rigdom magtede ikke at fjerne manglerne hos menigheden i Laodikea eller at afhjælpe dens beklagelige tilstand. Den var blind, men mente, at den var vel faren. Guds ånd oplyste ikke dens sind og den indså ikke sin syndighed; derfor følte den ikke sin trang til hjælp.

At være uden Guds ånds dyder er i sandhed ilde; men endnu frygteligere er tilstanden, når man således er blottet for åndelighed og er uden Kristus og alligevel søger at forsvare sig ved at sige til dem, der er bekymrede for en, at man ikke trænger til deres frygt og medynk. Frygtelig er selvbedragets magt over menneskesindet! Hvilken blindhed at antage lys for mørke og mørke for lys! Det sanddru vidne råder os til, at vi af ham køber guld, som er prøvet i ilden, hvide klæder og øjensalve. Guldets, der her omtales som prøvet i ilden, er tro og kærlighed. Det gør hjertet rigt, for det er blevet lutret, indtil det er rent og jo mere det prøves desto mere stråler dets glans. De hvide klæder er en ren karakter, Kristi retfærdighed, der meddeles synderen. Denne er i sandhed et klædningsstykke af himmelsk vævning og kan kun købes hos Kristus for et liv i villig lydighed. Øjensalven er den visdom og nåde, der sætter os i stand til at skelne mellem det onde og det gode og til at opdage synden i en hvilken som helst forklædning. Gud har givet sin menighed øjne, som han kræver de skal salve med visdom, så de kan se klart; men mange ville stikke menighedens øjne ud, hvis de kunne, fordi de ikke ønsker, at deres gerninger skal komme for lyset, for at de ikke skal blive irettesat. Den guddommelige øjensalve vil give forstanden klarhed. Kristus er alle dyders opbevarer. Han siger: „Køb af mig!“

[89]

Nogle vil måske sige, at vi ophøjer vor egen fortjeneste ved at vente Guds velbehag på grundlag af vore gode gerninger. Det er sandt, at vi ikke kan tilkøbe os en eneste sejr ved vore gode gerninger; men vi kan alligevel ikke opnå sejr uden dem. Det køb, Kristus anbefaler os, består kun i, at vi efterkommer de betingelser, han har stillet os. Sand dyd, som er af uberegnelig værdi og som vil udholde forsagelsens og modgangens prøve, opnås alene gennem tro og ved ydmyg lydighed i bøn. Nådens dyder, der udholder trængselens og forfølgelsens prøver og derved klart beviser deres ægthed og oprigtighed, er det guld, som er prøvet i ilden og befundet at være ægte. Kristus tilbyder at sælge denne kostelige skat til mennesket: Køb af mig „Guld, lutret i ilden“. Den døde, følelsesløse pligtopyldelse gør os ikke til kristne. Vi må komme ud af en lunken tilstand og opleve en sand omvendelse; i modsat fald går vi glip af himmelen.

Guds forsyns styrelse iblandt hans folk blev påpeget for mig og jeg så, at enhver prøve, der forekommer under den lutrende og rensende proces blandt bekendende kristne, godtgør, at nogle er som slagter. Det fine guld viser sig ikke altid. I enhver religiøs krise er der nogle, som falder for fristelse. Guds rystelse blæser skarer bort som tørt løv. Modgang forøger antallet af kristendoms bekendere. Modgang udrenser dem af menigheden. De udgør en klasse, hvis ånd ikke holder fast ved Gud. De går bort fra os, fordi de ikke er af os; for når trængsel eller forfølgelse for ordets skyld kommer, tager mange anstød.

[90] Lad disse se nogle få måneder tilbage til den tid, da de behandlede andres sager, det var i en lignende stilling som den, de nu selv befinder sig i. Lad dem omhyggeligt genkalde i erindringen hvordan de følte over for disse fristede. Havde nogen den gang fortalt dem, at de trods deres nidkærhed og deres arbejde for at vise andre til rette, selv omsider ville befinde sig i en lignende tilstand af mørke, ville de have sagt, ligesom Hazael sagde til profeten: „Hvad er din træl, den hund, at han skal kunne gøre slige store ting!“

De er hyldet i selvbedrag. Hvilken fasthed lægger de ikke for dagen i stille vejr! Hvilke modige sømænd de dog er! Men når prøvelsens og fristelsens rasende storme kommer, da lider deres sjæle skibbrud. Mennesker kan have fortrinlig begavelse, gode evner og glimrende egenskaber; men een mangel, een lønlig synd, der næres vil vise sig at betyde for karakteren, hvad den ormstukne

planke betyder for skibet fuldstændig ulykke og ruin. *Vejl f menigh* bd. 1 side 389-394]

Kære bror, Gud har i sit forsyn bragt dig fra din gård til ____, så du kunne tage de prøvelser du ikke kunne få hvor du var. Han har givet dig nogle irettesættelses?vidnesbyrd, som du, efter bekendelse, har antaget; men din ånd var stadig irriteret af irettesættelser. Du er ligesom dem, som forlod Jesus, da han kom med tætgående, faktiske sandheder om dem. Du har ikke antaget troen for at rette manglerne, der ses i din karakter. Du har ikke ydmyget din hovmodighed for Gud. Du har været i krig mod Guds ånd, som blev vist i irettesættelser. Dit kødelige ukuelige hjerte er ikke til at styre. Du har ikke disciplineret dig selv. Fra tid til anden har dit utæmmede temperament, din opsætsighed, vundet fuldstændig overhånd over dig. Hvordan kan en så impulsiv, ukuelig sjæl være blandt rene engle? Den kan ikke få adgang til himlen, som du selv ved. Er det sådan, kan du ikke begynde for hurtigt at rette det onde i dig selv. Bliv omvendt og bliv som et lille barn.

Broder, du er hovmodig, stolt i dine tanker om dig selv. Alt dette må lægges bort. Dine pårørende har set for mange af disse temperaments?udbrud. Din omsorgsfulde, gudfrygtige moder har gjort sit bedste for at formilde din opførsel og give efter for dig og har prøvet at fjerne alt, der fremkalder denne selvophøjende, ukontrollable opførsel hos sin søn. Men overtalelse, tryglen og forsøg på pacificering har fået dig til tro at dette impulsive temperament er uhelbredeligt og at det er dine venners opgave at leve med det. Al [91] denne forkælelse og overbærenhed har ikke afhjulpet det onde, men har mere autoriseret det.

Du har ikke kæmpet mod dette onde og besejret det. Når nogen har gået på tværs af dig er du blevet så provokeret at du glemmer din mandighed og at du er blevet skabt i Guds billede og efter hans lighed. Du har ødelagt og vansiret dette billede. Du har ikke haft selvkontrol eller magt over din vilje. Du har været egensindig og overgivet dig til Satans magt. Hver gang du har overgivet dig til heftige udbrud og selv styre det hele og lade din dømmekraft løbe af i følelser, har det blot styrket denne stive, ustyrlige vilje. Herren så at du ikke kender dig selv og at du uden tvivl vil miste sædet hos Golgata?mennesket, hvis du ikke ser dig selv og din syndige vej i

det sande lys og hvis du ikke ser din forværring i Guds øjne, hvor disse temperements?udbrud styrkes hver gang du bliver hidsig.

Gud kalder på dig, bror G, til anger og omvendelse og blive som et lille barn. Hvis sandheden ikke har en helligende indflydelse på dit liv og former din karakter, vil du miste en arv i Guds rige. Herren har i sit forsyn udvalgt dig til at være knyttet mere direkte til sin sag og sit værk. Han tog dig som en utrænet kampmand, ny i hæren og underlagte dig regler, forordninger og ansvar og lærte dig at eksercere. Først arbejdede du pænt og forsøgte at være trofast på din post. Du bar prøvelserne bedre end nogensinde før i dit liv. Men Satan kom med sine besnærende fristelser og du blev let bytte for dem. Herren ynkedes over dig og lagde sin hånd på dig for at redde dig. Han gav dig en rig erfaring, som du ikke har benyttet dig af, som du skulle. Ligesom Israels børn, glemte du hurtigt Guds hjælp til dig og hans store nådegaver. Bror G, du blev oprejt, i svar på bøn og Gud gav dig en ny frist; men du har ladet dig fylde af skinsyge og misundelse og har mishaget ham stærkt. Han planlagde du skulle derhen, hvor du udviklede karakteren, hvor du kunne se og rette dine fejl.

[92]

Der har været en stor brist i din opdragelse og uddannelse, som barn og ung. Nu må du lære den store lektie at styre sig selv, — som du skulle have lært i de første dage. Gud bragte dig derhen, hvor det var anderledes for dig og hvor du kunne optugtes af Helligånden, så du kan få moralsk styrke og selvkontrol til at sejre. Det vil kræve den stærkeste anstrengelse, den mest ihærdige og sikre beslutning og stærkeste energi at styre sig selv. Du har længe været irriteret af undertrykkelse og dit temperament har raset som en indespærret løve, når noget har været på tværs af dig. Den opdragelse dine forældre skulle have givet dig, må du nu selv sørge for at få. Når en gren er ung og lille, er den let at bøje; men nu, efter at den er blevet knudret og kroget, hvor vanskelig er så ikke opgaven?! Dine forældre gav den lov til at blive så deformeret; og nu kan du kun ved Guds nåde, sammen med dine egne ihærdige anstrengelser, blive sejrherre over din vilje. På grund af Kristi fortjenester kan du skille dig af med det, som mærker og deformerer sjælen og som udvikler en misdannet karakter. Du må bortlægge det gamle menneske, med dets fejl og tage det nye, Kristus Jesus. Tag hans liv til dig, som din vejleder; da vil dine talenter og din forstand udvikles til Guds tjeneste.

[Oh! om mødrene blot ville arbejde med visdom, besindighed og beslutsomhed på at opdrage og undertrykke deres børns sanselige natur, hvor ville megen synd da blive standset i starten og hvilket utal af prøvelser ville menigheden da blive sparet for!] Hvor mange familier som nu er ulykkelige, ville være lykkelige. [Mange sjæle vil gå tabt for evigt på grund af, at forældrene forsømte at give deres børn en passende opdragelse og lære dem at bøje sig for autoriteten i deres ungdom. At kæle for fejl og dække over oprør er ikke at lægge øksen ved det ondes rod, men vil vise sig at være til tusinder af sjæles undergang. Hvorledes vil forældrene kunne stå Gud til regnskab for deres frygtelige pligtforsømmelse? *Barnet i hjemmet* side 172]

Bror G, du er villig til at stå ved hovedkvarteret og diktere andre, [93] men du vil ikke selv lade dig diktere. Din stolthed brænder lige i øjeblikket, du forsøger. Egenkærlighed og arrogance er uregerlige ting i din karakter, som forhindrer åndelig vækst. Dem som har dette temperament må gribe nidkært fat i arbejdet og dø i selvet, ellers vil de miste himlen. Gud går ikke på kompromis med disse ting, som svage og forfejlede forældre gør.

I mit sidste syn fik jeg vist at du afviser rettelser og irttesættelser, du vælger den egen vej og vil ikke optugtes, Gud har ikke mere brug for dig i sit hellige værk. Var du begyndt at rette din egen sjæl med Herren, ville du have set så stort et arbejde blive gjort for dig selv, at du ikke ville bruge så meget tid på bror H's formodede fejl, være ved dem bag hans ryg. De sidste tredive års arbejde burde give tillid til Bror H's renhed. „Ære til den, ære er behørig.“

[Mænd i ansvarsfulde stillinger bør stadig udvikles. De må ikke stole på en tidligere erfaring og føle, at det ikke er nødvendigt at blive faglærte arbejdere. Skønt mennesket ved sin indtræden i verden er den mest hjælpeløse blandt Guds skabninger og den mest fordærvede i sin natur, har det dog mulighed for uafbrudt fremgang. Det kan oplyses ved kundskab og forædles ved dyd og det kan skride fremad i åndelig og moralsk værdighed, ind til det med hensyn til forstandens fuldkommenhed og karakterens renhed kun er lidet ringere end englens. Når sandhedens lys skinner ind i menneskenes sind og Guds kærlighed udgydes i deres hjerter, kan vi ikke forestille os, hvad de kan blive, ej heller hvilken stor gerning de kan udrette.]

Jeg ved, at det menneskelige hjerte er blindt for sin egen sande tilstand; men jeg kan ikke undlade at gøre en anstrengelse for at hjælpe dig. Vi elsker dig og ønsker at se dig gå fremad til sejr. Jesus elsker dig. Han døde for dig og ønsker, at du må blive frelst. Vi nærer ingen tilbøjelighed til at holde dig i ___ men vi ønsker meget, [94] at du gør et grundigt arbejde med din egen sjæl, retter på alt, som er urigtigt i den og gør enhver mulig anstrengelse for at beherske dig selv, for at du ikke skal gå glip af himmelen. Dette har du ikke råd til. For Kristi skyld stå djævelen imod, så skal han fly fra dig. *Vejl f menigh* bd. 1 side 394]

Arbejde som bidrager til sundheden

ARBEJDE SOM BEDRAGER TIL SUNDHEDEN

Kære bror og søster I: Jeg er blevet vist at I har begået fejl i opdragelsen af jeres børn. I fik tankerne i ___ fra Dr. J, som I har spurgt ud før I spurgte patienterne og jeres børn. Disse tanker vil ikke kunne stå igennem. Fra Dr. J's ståsted kan de ikke synes så stødende; men set fra en kristens ståsted er de direkte farlige. Den belæring som Dr. J har givet dig om at undgå fysisk arbejde har vist sig at være til skade for mange. Ikke?gøre?noget systemet er farligt. Behovet for fornøjelser, som han lærer det og pålægger sine patienter det, er en vildfarelse. For at udfylde tiden og optage tankerne, skal de erstattes med en nyttig, sund beskæftigelse og fysisk arbejde. Fornøjelser som Dr. J anbefaler ophidser hjernen mere end nyttig beskæftigelse.

Legemsøvelse og arbejde kombineret med hinanden har en heldig indflydelse på sindet, styrker musklerne, forbedrer kredsløbet og giver den syge oprejsning ved at kende sin udholdenhed; hvorimod, var han afskåret fra legemsøvelser og fysisk arbejde, ville han kun have opmærksomheden rettet mod sig selv. Han kan let komme til at se sig selv som værre end han i virkeligheden har det og bilde sig selv ind han er syg, hvilket får ham til at tro, at han overbebyrder sin egen styrke. Generelt burde han gå ind i et eller andet målrettet arbejde, bruge sine kræfter og ikke misbruge dem. Da vil han finde ud af, at legemsøvelser er et bedre redskab til at helbrede ham end den vandbehandling han får.

Mentale og fysiske kræfter der ikke bruges, holder mange invalider i en svag tilstand, som får dem til at føle sig magtesløste i helbredelsen. Det giver dem også bedre anledning til at føje en uren indbildning, — en indbildning som har bragt mange af dem i den tilstand de nu er i. De har fået at vide at de har brugt for meget af deres livskraft på hårdt arbejde, skønt arbejdet i ni ud af ti tilfælde, blot har været til hjælp for dem og var det middel der reddede dem

[95]

fra fuldstændig ruin. Da deres tanker var så optaget, havde de ikke så god en anledning til at forringe deres legemer og fuldende deres selvdestruktion. Fik alle disse mennesker lov til ikke at arbejde med hjerne og muskler, var det meget sandsynligt at de blev fanget af Satans fristelser.

Dr. J har anbefalet at kønnene blev sammenblandet; han har lært at fysisk og mental sundhed kræver tættere kontakt med hinanden. En sådan lære har gjort og gør meget skade på uerfarne børn og unge og er en stor tilfredsstillelse for mænd og kvinder med en tvivlsom karakter, hvis lidenskaber aldrig er blevet styret og som af denne grund lider af forskellige svækkende sygdomme. Disse personer er fra et *sundhedsmæssigt synspunkt* undervist om at være meget sammen med det modsatte køn. Derved har de fået åbnet en dør for fristelser. Derved åbnes en dør for dem, lidenskaber opvækkes som en løve i deres hjerter, ethvert hensyn undertrykkes og alt ophøjet og ædelt helliges til lysterne. Dette er en tidsalder hvor verden myldrer af fordærv. Var mænd og kvinders tankegang og legemer sunde, var dyriske lidenskaber underlagt højere intellektuelle tankekræfter, ville det være forholdsvis sikkert at oplære at drenge og piger og de lidt ældre unge, ville få gavn af hinandens selskab.

[96] Hvis denne tidsalders unge var rene og ufordærvede, kunne pigerne have en opblødende indflydelse på drengenes tanker og metoder og drengene kan, med deres stærkere og fastere naturer, have en tendens, der forædler og styrker pigernes karakter. Men det er et smerteligt faktum, at der ikke en pige af et hundrede, som er rensindede og der er ikke en dreng ud af hundrede hvis moral er ubesmittet. Mange, som er ældre, har udskejet sig så længe, at de er blevet besmittet i sjæl og legeme og fordærvelsen har taget fat i en stor klasse, som færdes blandt mænd og kvinder, som veldannede gentlemans og pæne damer. Det er ikke tiden hvor vi anbefaler det som gavnligt for sundheden at blande kønnene, hvor de skal være, så meget så muligt, i hinandens selskab. Denne fordærvede tidsalders forbandelse er at der ikke er nogen dydighed og ærbarhed.

Dr I, du har fremført disse tanker i salonen. De unge hørte dig og dine bemærkninger har haft en stor påvirkning på dine egne børn, såvel som på andre. Det var bedre om disse tanker var blevet i _____. Ved meget hårdt arbejde er det skadeligt for unges kroppe der vokser. Hvor hundredevis af mennesker har nedbrudt deres legemsbeskaffen-

hed, alene ved at arbejde for meget, har inaktivitet, overspisning og lediggang sået sygdommens frø i kroppen på tusinder, som hurtigt og sikkert ødelæggelses.

Grunden til at unge har så lidt hjerne? og muskelstyrke er fordi de ikke gør så meget nyttigt arbejde. „Se, din søster Sodomas brøde var overmod; brød i overflod og sorgløs tryghed blev hende og hendes døtre til del, men de rakte ikke den arme og fattige en hjælpende hånd; de blev hovmodige og øvede vederstyggelighed for mine øjne; derfor stødte jeg dem bort, så snart jeg så det.“

Der er kun få af denne fordærvede tidsalders unge som blot kan klare studierne til en almindelig uddannelse. Hvorfor? Hvorfor beklager børnene sig over svimmelhed, hovedpine, blødende næse, hjertebanken, træthedsfornemmelse og almindelig afmattele? Vil dette ikke tillægges deres intense studier? [Svage og eftergivende forældre har medfølelse med deres børn, fordi de tænker, at børnenes lektier er for stor en opgave for dem og at deres minutiøse flid med lektierne ødelægger deres helbred. Naturligvis er det ikke tilrådeligt at overfylde de unges sind med for mange og vanskelige lektier. Men har I forældre ikke set dybere ind i denne sag end til blot at godkende den forklaring, jeres børn kommer med? Har I ikke været lidt for villige til at tro på den tilsyneladende gode grund til deres upasselighed? Det tilkommer forældre og værger at finde den dybereliggende årsag. *Barnet i hjemmet* side 429]

[97]

I nioghalvfems ud af hundrede tilfælde er det blevet vist dig, om du ville åbne din forståelse og se, at det ikke er studiet alene der skadede det for dine børn, men at deres egne forkerte vaner tappede hjernen og hele kroppen for livsvigtige energi. Nervesystemet blev slået i stykker af hyppige spændinger og derved blev grunden lagt for en for tidlig alderdom og sikker opløsning. Ensidig belastning slår tusindvis og titusindvis ihjel.

[Børn bør have deres tid besat. Et passende åndeligt arbejde og legemlig motion udendørs vil ikke ødelægge jeres drenges konstitution. Nyttigt arbejde og kendskab til husgerningens mysterier vil være gavnlig for jeres piger og en del udendørs beskæftigelse er direkte nødvendig for deres konstitution og helbred.] Børn bør lære at arbejde. Flid er den største velsignelse som mænd, kvinder og børn kan få. [*Barnet i hjemmet* side 327]

I har fejlet i opdragelsen af jeres børn. I har været for føjelige. I har favoriseret dem og fritaget dem fra arbejde, for nogle af dem, er det tydeligt upassende. Passivitet, en mangel på regelmæssigt arbejde, har skadet dem stærkt. Fristelser er alle vegne, klar til at ruinere unge for denne verden og den næste. Lydighedens sti er den eneste sikre sti.

[98] I har været blinde over for den magt som fjenden havde over jeres børn. Husligt arbejde, endda så de blev trætte, ville ikke have skadet dem en femtedel så meget som dovenskaben ville have gjort. De kunne have undgået mange farer hvis de var blevet undervist tidligere om at bruge deres tid med nyttigt arbejde. De ville ikke have pådraget sig en så rastløs natur, et så stort ønske for forandring og for at komme i selskaber. De kunne have undgået mange fristelser for forfængelighed og unyttige fornøjelser, letfældig læsning, tom snak og vrøvl. Deres tid ville være gået mere med deres oprejsning og uden at fristes til det modsatte køns selskab og undskyldte sig selv på en dårlig måde. Forfængelighed og påtagethed, unyttighed og direkte synd, har været følgen af denne ladhed. Forældrene og specielt jer, har snarere smigeret og føjet dem til deres store skade.

Selvindbildt og egenkærlighed

Selvindbildt og egenkærlighed.

Kære bror, du har gjort en sørgelig fejltagelse da du stod foran patienterne i salonen, som du ofte har gjort og ophøjet dig selv og din hustru. Dine egne børn har lært noget fra de bemærkninger og har formet deres karakter. Nu vil du ikke finde det særlig let at rette op på de indtryk som er gjort. Det har været stolthed og selvindbilskhed. De har tænkt at de, som dine børn, var bedre end andre børn. Du har været bekymret for at folk ikke skulle give dig den respekt du skal have som Helseinstituttets læge. Dette har vist en svaghedens åre, som har forhindret dig i åndelig vækst. Det har også ført dig til skinsyge over andre og frygter at de vil fortrænge dig eller ikke værdsætte din stilling og værdi højt nok. Du har også ophøjet din hustru, fremsætte hende for patienterne som en højere skabning. Du har været ligesom en blind mand; du har tillagt hende egenskaber, hun slet ikke har.

Du burde have husket på at din moralske værdi vurderes på dine ord, handlinger og gerninger. Disse kan aldrig skjules, men vil påføre dig den rette værdighed overfor dine patienter. Hvis du udviser interesse for dem, hvis du arbejder for dem, vil de være klar over det og du vil få deres tillid og kærlighed. Men snak vil aldrig få dem til at tro at dit vanskelige arbejde for dem har bebyrdet dig og opbrugt dine kræfter, skønt de ved at de ikke har fået din særlige opmærksomhed og omhu. Patienterne vil få tillid og kærlighed til dem, som viser særlig interesse for dem og som arbejder for deres helbredelse. Hvis du gør dette arbejde, som ikke kan være ugjort, som patienterne betaler deres penge for at få gjort, så behøver du ikke at søge agtelse og respekt gennem tale; du får det ligeså godt når du arbejder.

Du er ikke blevet fritaget fra egenkærlighed og derfor fik du ikke den velsignelse, som Gud giver sine uselviske arbejdsfolk. Dine interesser har været delte. Du har haft en så særlig bekymring for

[99]

dig selv og dine, at Herren ikke havde nogen grund til at arbejde specielt for dig og sørge for dig. I denne henseende har din opførsel diskvalificeret dig til din stilling. Jeg så for et års tid siden at du anså dig for kompetent til at lede institutionen alene. Var det dig og kun dig som kunne få udbyttet eller skadet af tab eller vinding, ville du anse det for din pligt at passe særligt på at tabene ikke forekom og at patienter på hospitalet ikke skulle dræne instituttet for midler. Du ville undersøge tingene og ville lade dem blive en uge længere end det var absolut nødvendigt. Du ville se mange måder hvorpå du kunne nedbringe udgifterne og vedholde institutionens ejendomme. Men du er kun ansat og den iver, interesse og dygtighed du mener at have for sådan en institution viser sig ikke. Patienterne får ikke den opmærksomhed de har betalt for og som de har lov at forvente.

[100] Det blev vist for mig at du ofte vender dig bort fra enkeltpersoner, som behøvede dine råd og vejledning. Du blev fremstillet for mig som tilsyneladende ligegyldig, synes mere utålmodig og kunne knapt nok lytte til hvad de sagde, hvilket var af stor betydning for dem. Det var som om du havde stort hastværk, satte dem til side til senere, skønt nogle meget få passende forstående og opmuntrende ord kunne have beroliget tusind ængstelser og givet fred og forvisning i stedet for uro og pine. Det viste sig at du skræmte i samtalen med patienterne. Du forstod ikke deres følelser, men holdt dig selv på afstand, skønt du burde vise mere fortrolighed. Du var for fjern og utilgængelig. De så på dig som børn til en forældre og havde ret til at få kærlighed fra dig som de ikke opnåede. „Mig og mine“ kom ind imellem dig og arbejdet, din stilling krævede af dig. Patienterne og sygehjælperne behøver ofte dine råd; men de føler sig ikke trygge ved at gå til dig og føler sig ikke frie til at tale med dig.

Du har forsøgt at fastholde en overdreven værdighed. Trods dine bestræbelser har du ikke opnået formålet, men har mistet den tillid og kærlighed som du burde have vundet, hvis du var fordringsløs, havde sagtmodighed og ydmyghed i sindet. Sand helligelse og overgivelse til Gud vil give plads til dig i alles hjerter og vil klæde dig med en, ikke påtaget men ægte værdighed. Du er blevet ophøjet af påskønnende ord som er sagt til dig. Kristi liv må være vort mønster, der lærer dig at gøre godt hvert sted som du er. Selvom han sørger for andre, vil Gud sørge for dig. Himmelens Majestæt undgik ikke at blive træt. Han gik på fødderne fra sted til sted for at hjælpe den

lidende og trængende. Selvom du har nogen kundskab og lidt kendskab til menneskeorganismen og kan behandle sygdomme fra sin årsag, — selvom du endog kan have menneskers og engles tunger, — er der alligevel visse egenskaber der er nødvendige, ellers har alle dine gaver ingen særlig værdi. Du må have en kraft fra Gud som kun kan ses af dem, der stoler på ham og som helliger sig selv til det hverv, han har givet dem. Kristus må være en del af den kundskab du har. Hans visdom må tages i betragtning, i stedet for din egen. Da vil du forstå at være et lys i sygeværrelset. Du mangler frihedens ånd, kraft og tro. Din tro er svag, fordi den ikke bruges. Den kan ikke være livskraftig og sund. Dit arbejde for de syge i hjerte og legeme, vil ikke få succes som det kunne få og patienter vil ikke få fysisk og åndelig styrke som de kunne, hvis du ikke tager Jesus med i dine besøg. Hans ord og gerninger skal ledsage dig. Så vil du mærke at de mennesker, dine forstående bønner og ord har velsignet, vil velsigne dig igen.

[101]

Du har ikke mærket din fulde afhængighed af Gud og din unyttighed og svaghed uden hans særlige visdom og nåde. Du bekymrer dig, frygter og tvivler fordi du har arbejdet for meget i egen styrke. Hos Gud kan du have fremgang. I sindsydmtyghed og hellighed finder du megen fred og styrke. De, som føler deres egen svaghed og mørke, skinner klarest; for de gør Kristus til deres retfærdighed. Din styrke burde komme fra din enhed med ham. Bliv ikke trætte i gode gerninger.

Himmelens Majestæt har indbudt alle de trætte: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.“ Grunden til at byrden nogen gange synes så tung og åget så snærende er fordi du har sprunget den sagtmodighed og ydmyghed over vor guddommelige Herre har. Stop med at tilfredsstille og ophøje selvet; men lad snarere selvet blive skjult i Jesus og lær af ham, som har indbudt dig og lovet dig hvile.

Jeg så at Helseinstituttet aldrig kan få fremgang, når dem i ansvarsbetyngede stillinger på instituttet, har mere interesse for sig selv end for institutionen. Gud mangler uselviske mænd og kvinder som medarbejdere for hans sag; og dem som påtager sig ledelsen af Helseinstituttet burde føre tilsyn med hver afdeling, udvise sparsom-

melighed, tage sig af småtingene, vogte sig imod tab. Kort sagt, de burde være så omhyggelige og skønsomme i deres ledelse, som om de selv var ejerne.

[102] Du er blevet besværet med en følelse af at det ikke var din forretning. Alt i tilknytning med instituttet er dit anliggende. Hvis nogle ting kommer dig for øje som du ikke kan tage dig af, henhører under en anden ledelse, så bed om hjælp hos nogle, som vil give disse ting passende opmærksomhed. Hvis dette er for besværligt for dig, burde nogle overtage dit sted, nogle som kan udrette alle opgaverne grundigt og overdrages til en der har dit ansvarsområde.

I dit modtagelsesværelse har du ofte pålagt patienter og sygehjælpere med unødvendige byrder og problemer og jeg så at du ikke udrettede det halve af de opgaver der påhvilede en læge. Du lagde ikke ordentlig mærke til dine patienters sygdomme. Patienterne er ikke blinde; de bemærker din forsømmelse af dem. De er borte fra deres hjem og betaler for at få omsorg og behandling som de ikke kunne få hjemme. Alt denne udkældten i modtagelsesværelset er skadelig for institutionen og mishagende for Gud.

Det er sandt at du har haft tunge byrder at bære, men i mange tilfælde har du bebrejdet patienterne og sygehjælperne skønt problemerne var i din egen familie. De kræver din hjælp hele tiden, men hjælper ikke dig til gengæld; der er ingen i dit hjem til at holde dine hænder oppe eller opmuntre dig. Havde du ingen byrder uden for Instituttet kunne du udrette meget mere og ikke miste styrke og mod. Det er din pligt at sørge for din familie, men det er overhovedet ikke nødvendigt for dem at være så hjælpeløse som de er og så stor en byrde kommer på dig. De kunne hjælpe dig hvis de ville.

[103] Det er din pligt også at bevare din sundhed; og hvis dine familiebyrder er så store at din arbejdsplads overbebyrder dig og du ikke kan give tid og opmærksomhed til patienter og Instituttet som i virkeligheden er deres ret, så skulle du trække dig tilbage fra din stilling og søge at komme der hen, hvor du kan øve din familie, dig selv og dit arbejde ret. Den stilling nu har du er en betydningsfuld stilling. Det kræver en klar forstand, styrke i hjerne, nerver og muskler. Alvorlig helligelse til arbejdet er nødvendig for at det lykkes og intet mindre end dette kan gøre foretagendet godt. For at der kan være liv i noget, må det have levende, uegennyttige medarbejdere til at styre det.

Søster I, du har ikke været den hjælp for din mand som du burde have været. Din opmærksomhed har været mere mod dig selv. Du har ikke indset det nødvendige at vække dine slumrende kræfter til at opmuntre og styrke din mand i hans arbejde, eller velsigne dine børn med den rette påvirkning. Var du gået ihærdig i gang med pligterne, Gud har pålagt dig, havde du hjulpet med at bære din ledsagers byrder og forenet dig med ham til at opdrage jeres børn ordentligt, ville tingenes orden i jeres familie være ændret.

Men du har overgivet dig til tungsind og bedrøvelse og dette har bragt en sky over dit hjem i stedet for solskin. Du har ikke opmuntret til håb og glæde og din indflydelse har nedtrykt dem, som du burde have hjulpet med venlige ord og handlinger. Alt dette er et resultat af selvished. Du har krævet din mands og børns opmærksomhed og forståelse og alligevel ikke anset det for din pligt at glemme dig selv og arbejde for deres lykke og velvære. Du har givet utålmodigheden frit løb og har irettesat dine børn hårdt. Dette har bekræftet dem i deres onde handlemåde og afskåret hengivenhedens bånd som ellers skulle binde forældrenes og børnenes hjerter sammen.

Du har manglet selvkontrol og har kritiseret din mand over for dine børn. Dette har mindsket hans myndighed over for dem og også din. Du har været meget svag; skønt dine børn har kommet til dig med andres klager, har du straks taget deres parti og har uklogt kritiseret dem de klagede over. Dette har fået dine børn til at altid klage over dem, som ikke forsvarer dem, hvad de tror de fortjener. Du har indirekte ansporet den ånd i stedet for at bringe den til tavshed. Du har ikke behandlet dine børn så fast og retfærdigt som du burde.

[104]

Du har haft prøvelser. Du har været betynget i sindet. Du har været ked af det, men har uretmæssigt pådraget andre denne ulykkelighed. Hovedårsagen skal findes hos dig selv. Du har ikke gjort dit hjem til hvad det burde være og hvad det kunne have været. Det er alligevel i din magt at rette fejlene der. Drag ud fra den kolde og stive tilbageholdenhed. Giv mere kærlighed, hellere end kræve det; opelsk glæde; lad solen skinne i dit hjerte og den vil skinne på dem omkring dig; vær mere social i din væremåde; søg at vinde dine børns tillid, så de kan komme til dig og få råd; indgyd ydmyghed og uselvished i dem og giv dem det rette eksempel.

Vågn op, min kære bror og søster, til jeres families behov. Vær ikke blinde, men tag fat i enhedens, stilhedens, det bønnerige og

troens arbejde. Bring jeres hjem i orden og Gud vil velsigne jeres anstrengelser.

De sociale omgivelser påvirker

DE SOCIALE OMGIVELSER PÅVIRKER

Jeg fik vist, den 10. december, 1892, bror K's families tilstand. Han har været en sand troende og elsker af sandheden, men har drukket af verdensånden. Kristus sagde: „Hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.“ Bror K, dine jordiske rigdomme gør krav på din interesse og opmærksomhed i en sådan grad at du ikke afser tid til at tjene Gud; dog er din hustru utilfreds med at du giver ham så ringe en gave som du gør. Et verdsligt vanvid har taget besiddelse i hendes hjerte. Ingen af jer tager tilstrækkelig tid til meditation og bøn. Gud frarøves jeres daglige tjeneste og du selv får et større tab end mistede du den største jordiske rigdom.

Søster K, du er endnu længere fra Gud end din mand er. Din overensstemmelse med verden har forjaget din Frelser fra dit hjerte; i din hengivelse er der ingen plads til ham. Du har kun en lille tilbøjelighed til bøn og hjerteransagelse. Du overgiver dig selv til mørkets magters fyrste. „Ved I ikke, at når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle, så er I trælle under ham, som I lyder, enten under synden til død eller under lydigheden til retfærdighed?“

[105]

Søster K, du ved ikke hvad du gør; du ser ikke at du fører krig mod din Skaber når du drager din mand væk fra sandheden. Din opmærksomhed er på de fordele verden giver. Du har ikke opelsket en kærlighed for helligelse, men er mere glad for at opirre og få travlt med at erhverve dig rigdomme. Du er opslugt i dit ønske om at være som verden, at du får den lykke som verden giver. Din jordiske ærgerrighed er større end dit ønske for retfærdigheden og for en andel i Guds rige.

Din kostbare prøvetid bruges på at arbejde for din timelige velfærd, på klæder og mad og drikke efter verdens metoder. Oh hvor utilfredsstillende, hvor lille er den løn man får dog ikke?! Du bærer tungere byrder i dine verdslige ønsker og jagen, end din Frelser nogen sinde kunne tænke sig at lægge på dig. Din Genløser indbyder

dig: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtomodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.“ Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.“ Min søster, Kristus vil have at du skal fralægge din tunge vægt ved hans fødder og underkaste din genstridige hals under hans lette åg.

[106] Hvad nu hvis din prøvetid ville slutte i denne tid? Hvordan ville du stå Mesterens undersøgelse? Hvordan har du brugt de talenter og den indflydelse Gud har lånt dig, til kloge forbedringer, til hans ære? Gud har givet dig livet og dets velsignelser, ikke blot for at behage dig selv, men så du kan gavne andre og gøre godt. Mesteren har betroet dig talenter som du burde lægge ud til vekselernerne; så han, når han kræver dem tilbage, kan få sit tilbage med renter.

Din indflydelse og midler er blevet givet dig for at prøve dig, for at afsløre hvad der er i dit hjerte; du burde bruge dem for at vinde sjæle til Kristus og således fremme jeres Forlørsers sag. Hvis du ikke gør dette, gør du en frygtelig fejltagelse. Hver dag du bruger på at tjene selvet og fornøje dine venner ved at give efter for deres verdenskærlighed og forsømme din bedste Ven, som døde for at give dig liv, mister du meget.

Søster K, du troede at det ikke var godt for dig at være forskellig fra dem omkring dig. Du er i et fællesskab som er blevet prøvet på sandheden og har forkastet den og du har kædet dine interesser og kærlighed sammen med deres, indtil du i alle henseender er én af dem. Du elsker deres selskab; alligevel er du ikke lykkelig, selvom du bilder dig selv ind at du er det. Du har sagt i dit hjerte: „Det er nyttesløst at tjene Gud: og hvad nytte er det til at vi har holdt hans anordning og at vi har vandret sørgmodigt for Hærskarers Herre?“

[Det er slet ikke let for en familie at repræsentere Jesus og holde Guds lov blandt vantro naboer. Det kræves, at vi skal være levende breve, der kendes og læses af alle mennesker. Dette forhold indebærer et alvorligt ansvar. For at kunne leve i lyset, må I være der, hvor lyset skinner. Lige meget hvad det skal koste, så bør broder K føle det som en hellig pligt at samles med sin familie i hvert fald til den årlige sammenkomst for dem, der elsker sandheden. Det ville styrke både ham og dem og sætte dem i stand til at udholde prøver og gøre deres pligt. Det er ikke godt for dem at skulle gå glip af den forret at kunne samles med trossøskende, for sandheden mister sin

betydning for dem, deres sind bliver ikke mere oplyst og oplivet af dens helliggørende indflydelse og de mister deres åndelighed. De bliver ikke styrket af den levende forkyndelse. Verdslige tanker og forehavender optager dem til stadighed og udelukker åndelige emner af sindet. *I Mesterens Tjeneste* side 235]

[De fleste kristnes tro vil vakle, hvis de til stadighed forsømmer at komme sammen til samtale og bøn. Hvis det var umuligt for dem at nyde sådanne religiøse privilegier, ville Gud sende lys direkte fra Himmelen ved sine engle for at oplive, opmuntre og velsigne sit adspredte folk. Men det er ikke hans hensigt at gøre et under for at støtte sine helliges tro. Det kræves af dem, at de skal elske sandheden tilstrækkeligt til at gøre sig lidt umage for at sikre sig de privilegier og velsignelser, Gud har forundt dem. Det mindste, de kan gøre, er at vie nogle få dage årlig til en forenet bestræbelse for at fremme Kristi sag og til venskabelig udveksling af råd og sympati. *Vejl f menigh* bd. 2 side 318]

[107]

Mange helliger næsten al deres tid til deres egne timelige interesser og fornøjelser og under sig ikke nogle få dage og omkostningen det medfører at tage et stykke vej fra deres hjem for at mødes en gruppe samlet i Herrens navn. Herrens ord definerer begærlighed som afgudsdyrkelse; hvor mange afgudsdyrkere er da så ikke, endog blandt dem, der bekender at være Kristi efterfølgere?!

Det forlanges at vi samles og frembærer sandhedens vidnesbyrd. Guds engel sagde:

„Da talte de, som frygter Herren, med hverandre. Og Herren lyttede og hørte efter og en bog blev skrevet for hans åsyn, for at de kunne ihukømmes, som frygter Herren og slår lid til hans navn. Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskares Herre og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham.“

Det vil da betale sig at udnytte privilegierne inden for vor rækkevidde og, ved et offer, at samles med dem, som frygter Gud og tale til ham; for han fremstilles som den, der lytter til disse vidnesbyrd, medens englene skriver dem ned i en bog. [Gud vil ihukomme dem, der kommer sammen og som slår lid til hans navn og han vil handle nænsomt med dem under den store verdensbrand. De vil i hans øjne være som dyrebare juveler.] Det er ikke nyttesløst at tjene Gud. Der er en ubetalelig belønning til dem, der helliger deres liv til hans

[108] tjeneste. Kære bror og søster, I har gradvist gået ind i mørket indtil det næsten ikke kan opfattes med sanserne og har vokset til at være som lys for jer. Nu og da gennemtrænger nogle svage glimt mørket og vækker sindet; omgivelserne udelukker lysstrålerne og mørket synes at blive tættere end før. [*I Mesterens Tjeneste* side 256]

Det ville være bedre for jeres åndelige krigsførelse om I flyttede bopæl for nogle år siden. Sandhedens lys prøvede det samfundsfællesskab som I lever i. Nogle få modtog nådes? og advarselsbudskabet, medens det blev afvist af mange. Endnu en anden klasse antog den ikke fordi der var et kors at løfte. De tog et naturligt standpunkt og tænkte at hvis de ikke bekriger imod sandheden ville de gøre det ganske godt, men lyset undlod de at modtage og værne om og gik så ud i mørket. De forsøgte at stilne samvittigheden ved at sige til Guds Ånd: „Gå bort for en tid; når jeg har et passende tidspunkt, vil jeg kalde på dig.“ Dette passende tidspunkt er aldrig kommet. De forsømte den gyldne anledning, der aldrig igen er vendt tilbage til dem, for verden har udelukket lyset de afviste. Dette livs interesser og fornøjelsernes trylleri optager deres sind og hjerter, medens deres bedste Ven, den velsignede Frelser, er afvist og glemt.

Søster K drages væk fra Gud på grund af hendes ikke-troende venner og slægtninge, som ikke elsker sandheden og ikke har forståelse for offeret og selvfornægtelse der må gøres for sandhedens sag, selvom hun selv har fremragende naturlige egenskaber. Søster K har ikke mærket vigtigheden af adskillelse fra verden, som Guds befaling påbyder. Hendes øjnes syn og hendes øres høreelse har fordærvet hendes hjerte.

[109] Johannes Døber var et menneske fyldt med Helligånden fra sin fødsel af og hvis der var nogen som kunne forblive upåvirket af fordærvende påvirkninger fra deres tidsalder, var det helt sikkert ham. Dog vovede han ikke at stole på sin styrke; han adskilte sig selv fra sine venner og slægtninge, så hans naturlige hengivenhed ikke ville vise sig som en snare for ham. Han ville ikke sætte sig selv unødigt i vejen for fristelser ejheller hvor livets overdådighed eller endog fornødenheder ville føre ham til at give efter for magelighed eller tilfredsstille sin appetit og derved mindske sin fysiske og mentale styrke. Ved en sådan opførsel ville hans betydningsfulde mission ikke kunne lykkes.

Han underkastede sig selv ørkenens afsavn og ensomhed, hvor han kunne bevare den hellige fornemmelse af Guds majestæt ved at studere hans store naturbog og der blive kendt med hans karakter som åbenbaret i hans underfulde gerninger. Det var en atmosfære, der egnede sig til fuldstændig moralsk kultur og holder frygten for Herren hele tiden i hævd. Johannes, Kristi forløber, udsatte ikke sig selv for dårlig omgang med andre og verdens fordærvende påvirkninger. Han frygtede at hans samvittighed ville påvirkes, så synd ikke ville virke så umådelig syndigt. Han valgte snarere at have sit hjem i ørkenen, hvor hans sanser ikke bliver forvrænget af omgivelserne. Skulle vi ikke lære noget fra dette eksempel, fra een som Kristus ærede og om hvem han sagde: „Blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber“ ?

De første tredive år af Kristi liv var hen tilbagetrukket fra offentligheden. Tjenende engle ventede på livets Herre medens han vandrede side om side med småbønder og landarbejdere blandt Nazarets bjerge, ubemærket og uden æres?tilkendegivelse. Disse ædle eksempler burde lære os at undgå onde indflydelser og undgå deres selskab som ikke lever ret. Vi bør ikke bilde os selv ind at vi er stærke nok til at sådanne påvirkninger ikke kan påvirke os, men vi bør i ydmyghed vogte os selv mod farer.

Det gamle Israel blev på en særlig måde ledt af Gud til blive forblive et særskilt folk, fra alle andre nationer. De skulle ikke have lov til at vidne om deres medborgeres afgudsdyrkelse, medmindre deres egne hjerter var fordærvede. Kendskab til ugudelige skikke ville således blive mindre ondt i deres øjne. Få indser deres egen svaghed og at menneskehjertets naturlige syndighed for ofte lammer deres ædelste anstrengelser.

Syndens skadelige indflydelse forgifter sjælens liv. Vor eneste sikkerhed er adskillelse fra dem, som indlever sig i dens mørke. Herren har påbudt os at gå bort fra dem og være borte derfra og ikke røre den urene ting og han vil modtage os og vil være en fader for os og vi skal være han sønner og døtre. Hvis vi vil optages i Guds familie og blive den himmelske Konges børn, må vi gå ind på hans betingelser; vi må gå ud af verden og stå som et særskilt folk for Herren og adlyde hans anordninger og tjene ham.

Lot valgte Sodoma til sit hjem, fordi han så at der var fordele ved det, ud fra et verdsligt synspunkt. Men efter at han havde etableret

sig og vokset sig rig på jordiske rigdomme, blev han overbevist om, at han havde gjort en stor fejltagelse og ikke taget dette samfunds moralske niveau i betragtning, som han nu havde dannet sit hjem i.

Sodomas indbyggere var fordærvede, daglig hørte han på ussel tale og hans retfærdige sjæl blev plaget af den vold og de forbrydelser han i magtesløshed ikke kunne forhindre. Hans børn blev mere lig disse onde folk, for omgangen med dem, havde fordærvet deres moralske sans. Med disse ting i betragtning, synes de verdslige rigdomme han havde fået for små og ikke den pris værd han havde betalt. Hans familieforbindelser var blevet omfattende, hans børn havde giftet sig ind blandt sodomitterne.

Herrens vrede blev tilsidst optændt mod denne bys onde indbyggere, Guds engle besøgte Sodoma for at få Lot ud, at han ikke skulle gå til i byens omstyrtelse. De bad Lot bringe sin familie, sin hustru og sønner og døtre som giftede sig ind i det onde Sodoma og sagde at han skulle undfly dette sted. „thi,“ sagde englenerne, „vi står i begreb med at ødelægge stedet her, fordi skriget over dem er blevet så stort for Herren, at Herren har sendt os for at ødelægge dem.“

[111] Og Lot gik ud og bad sine børn indtrængene og sagde, idet han gentog englernes ord: „Stå op, gå bort herfra, thi Herren vil ødelægge byen!“ Men for svigersønnerne var han som en der drev spøg med dem; for de havde levet så længe i Sodoma at de tog del i folks syndere. Og døtrene blev påvirket af deres mænd til at tro ad deres far var blevet vanvittig. De var langt borte, hvor de var. De var rige og havde mange besiddelser; og de kunne ikke tro at det var muligt at det skønne Sodoma, et rigt og frugtbart land, ville ødelægges af en syndshævrende Guds vrede.

Lot vente sorgfuldt tilbage til englenerne og gav beretning om sit mislykkede forsøg. Da påbød englenerne ham at stå op og tage sin hustru og to døtre, som stadig var hjemme, med; og forlade byen. Men Lot var bedrøvet. Tanken at forlade børnene og sin kone, for hun nægede at gå uden børnene, sønderbrød hans hjerte. De ville alle være gået fortabt i Sodomas frygtelige ruin, hvis Herren ikke, i sin store barmhjertighed, havde sendt sine engle til undsætning.

Lot blev lammet over den store katastrofe der skulle til at ske, han blev bedøvet af sorg over tanken at forlade alle hans kære jordiske ejendele. Men idet han stod der, tog Guds engle fat i hans hånd og hans hustrus og to døtres hænder og bragte dem ud af byen og lod

dem flygte for deres liv og hverken se bagud eller stå på hele sletten, men flygte op i bjergene.

Hvor uvillig var Lot ikke at adlyde englen og tage længst muligt væk fra fordærvede Sodoma, der var udpeget til fuldstændig ødelæggelse! Han havde ikke tiltro til Gud og bad om at blive. Livet i den onde by havde svækket hans tro og tillid til Herrens retfærdighed. Han bad om at ikke gøre det han var pålagt, medmindre noget ondt ville ramme ham og han skulle dø. Engle blev sendt på den særlige mission at redde Lot og hans families liv; men Lot var så længe blevet omgivet af fordærvende påvirkninger at hans sanser var sløvet og han kunne ikke skelne mellem Guds gerninger og hans hensigter; han kunne ikke lægge sig selv over i Guds hænder og gøre hans befalinger. Han bad hele tiden for sig selv og denne vantro kostede ham hans hustrus liv. Hun så tilbage på Sodoma og, under knurren imod Guds handle måde, blev hun forvandlet til en saltstøtte, så hun kunne stå til advarsel for alle dem, der ignorerer himlens særlige nådegaver og forsyn. Efter denne frygtelige straf, vovede Lot ikke længere at tøve på vejen, men flygtede op i bjergene, ifølge englens anvisning. Hans døtres syndige opførsel, efter at de havde forladt Sodoma, var følgen af de onde selskaber, medens de var dér. Fornemmelsen af rigtigt og forkert var blevet omtåget for dem og synd viste sig ikke som synd for dem.

[112]

Lots tilfælde burde være til advarsel for alle som ønsker at leve et gudfrygtigt liv og adskille sig selv fra alt, der har til hensigt at bortlede dem fra Gud. Lot blev så længe iblandt det onde at han kun kunne frelse sig selv og to døtre og selv deres moral var fordærvet, fra deres ophold i Sodoma.

Gud mener det han siger og han er ikke til at spøge med. Oh! hvor mange kortsynede, syndige mennesker anråber ikke Gud, for at få ham til at komme når det passer dem; skønt Gud kunne omgive deres frelse og give dem værdifulde sejre, hvis de blot ville overgive sig uforbeholdent i Guds hænder.

Søster K, du er i fare for at sætte dig mål, som er meget skadelige for dig. Gud har et arbejde til dig at gøre som ingen andre kan gøre for dig og uden dette arbejde kan din sjæl ikke frelses. Gud elsker dig og vil modstræbende lade dig gå fortabt i almindeligt fordærv. Han indbyder dig til at forlade de ting, som forhindrer din åndelige vækst og til at finde den styrke og trøst hos ham, som du behøver. Du

har en varetægt og byrder at bære for din familie som ofte bekymrer dig; men hvis du kun gør det, der er nødvendigt for din timelige behagelighed og lykke, vil du få tid til at læse din bibel med bønlig interesse og udvikle en kristen karakter.

[113] Bror K, du har haft megen modgang; men du må være alvorlig, fast og beslutsom over for din opgave for familien og tage med dig hvis det er muligt. Du burde ikke spare på noget, for at overtale dem til at tage med på din rejse mod himmelen. Men hvis moder og børn ikke vælger at ledsage dig, men hellere søger bort fra dine opgaver og religiøse privilegier, må du, endog alene, gå fremad. Du må leve i guds frygt. Du må udnytte dine muligheder for at gå til møder og få den åndelige styrke du kan, for du vil få brug for den i kommende dage. Lots ejendomme blev fortæret helt op. Hvis du mister noget, skal du ikke miste modet; og hvis du blot kan redde en *del* af din familie, er det langt bedre end at miste alt.

Kære bror og søster, som forældre er I, i høj grad ansvarlig for jeres børns sjæle. I har sat dem i verden; og I bør, ved forskrift og eksempel, lede dem til Herren og himmelens sale. I bør indprente dem at deres timelige interesser er af lille betydning, sammenlignet med deres evige lykke.

Disse kære børn lever blandt verdslige folk og de indsuger en kærlighed for livets forfængeligheder. Jeres søn L er en kærlig og livlig dreng; men han behøver en moders årvågne omsorg, hvis daglige erfaring i kristenlivet vil sætte hende i stand til at rådgive og belære ham. Han er netop i den alder hvor en nænsom, klog moder kan forme ham; men jeg frygter, søster K, at du hellere vil forme dine børn efter verdens moder og ikke belære at livets vigtige gerning er at danne karakter, som ville sikre evigt liv.

[114] Hvis L ikke bliver kendt med religiøse emner og praktisk kristendom, vil hans liv blive en fejltagelse. Han burde se at han behøver uddannelse i åndelige ting, så han kan bruge sine evner helt for Gud. Herren kalder på unge mænd til arbejdet i hans vingård. Unge mænd burde ikke forsømme de absolut nødvendige uddannelsesgrene. Men hvis de vender hele deres opmærksomhed på verdslige studier og ikke bliver forstandige på det store religionsspørgsmål og ikke erhverver sig kristen erfaring, bliver de uegnede for Guds arbejde. Uanset hvor gunstige uddannelsesfordelene er, er noget udover bogkundskaberne nødvendige for at frelse sjælen og lede

andre til anger. Helliges nogle år til at erhverve sig videnskab alene, forbereder dette ikke til at være en dygtig medarbejder i Guds tjeneste.

Unge mænd burde bruge megen tid på studier; men de burde også forene fysisk arbejde med deres åndsarbejde og praktisere den kundskab de har fået, så at alle tankeevnerne og legemskræfterne under nyttig anvendelse kan udvikles lige meget. De bør ikke forsømme ting, der er nødvendige for frelse, ejheller betragte dem som mindre vigtigt end nogen andet i dette liv.

Kære bror og søster, Gud elsker jeres familie og ønsker at overøse hans særlige velsignelser over jer, så I kan blive retfærdighedens redskaber og lede andre mod himmelen. Hvis bror K er helt helliget til Gud, kunne han gøre en masse godt i et samfund hvor hans råd og indflydelse bedre kunne modtages og forstås. Vi har store forhåbninger om at I begge vil rette det som er forkert i jeres livsførelse og forny jeres tro og lydighed over for Gud, modtage ny styrke fra ham, som lovede at hjælpe dem, der påkalder hans navn.

Unge bror L, du har gjort en stor fejltagelse i dit liv. Ved nøje udøvelse af dine studier har du forsømt udviklingen af alle dine evner. Den moralske vækst bør aldrig formindskes når man tager uddannelse, men bør opelskes i langt højere grad end hvad normalt anses for nødvendigt. Min kære unge broder, du har været ivrig efter at få kundskab. Denne iver er prisværdig; men for at tilfredsstille den, har du forsømt dine evige interesser og gjort dem sekundære efter dine studier. Gud og himmelen har haft en underordnet position i din hengivenhed. Guds hellige lovs påbud er ikke blevet overholdt i dit daglige liv, på en hellig måde. Du har vanhelliget sabbaten ved at bringe dine studier ind i de hellige timer, som ikke var dine, eller til dit eget formål. Gud sagde: „Da må du intet arbejde udføre.“

„Varer du din fod på sabbatten, så du ej driver handel på min helligdag, kalder du sabbatten en fryd, Herrens helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig fra handel og unyttig snak, da skal du frydes over Herren; jeg lader dig færdes over landets høje og nyde din fader Jakobs eje. Thi Herrens mund har talet.“ Du har snarere overgivet dig til tilbøjelighederne end til pligterne og ladet dine studier gå forud for den Allerhøjestes udtrykte bud.

Vore lejemøder arrangeres og afholdes under store udgifter. Guds tjenere som forsvarer den upopulære sandhed, arbejder over-

mådeligt meget ved disse store samlinger for at frembære nådesbudskabet fra en korsfæstet Genløser til stakkels faldne syndere. At forsømme eller behandle disse budskaber ligegyldigt er at ringeagte Guds nåde og hans advarende og bønfoldende røst. Dit fravær fra disse møder har været meget skadelig for din åndelige velfærd. Du har mistet den styrke som du kunne have fået derigennem, ved at lytte til det forkyndte Guds ord og omgås sandheds?troende. Dit sind er blevet dysset ned i et dødbringende sløvhed over din sjæls velvære. Du har højnet din verdslige uddannelse over kundskab, der vindes i Kristi skole. Erfaring i et sandt religiøst liv er nødvendigt for at forme en gudsantagelig karakter og for at få de sande dyder der vil bære himmelens lys.

Hvilken iver har du ikke udvist for at disciplinere dit til studium, blive velbevandret med dine tekstbøger, så du kan få en hæderlig eksamen for lærere, venner og andre interesserede. Hvor ivrig har du ikke været for at bevise at du har studeret flittigt og har trofast brugt din tid på at fylde dit hoved med nyttig kundskab! Du har været lige så nidkær for dine studier som du har været for at få dine venners og læreres anbefaling. Med rette har du fået den ære du har fået for lærdommen. Men hvordan er dine tanker blevet opdraget i religion? Har du ikke ubetænksomt sat Guds rige og hans retfærdighed ned under din voksende videnskabskundskab? Jo, nogle af menneskeevnerne fik mere styrke for de timelige sagers skyld, men sindets højere kræfter bør helliges helt til Gud. Disse kræfter kontroller mennesket, disse danner dets liv og karakter. Og selvom du ikke skal forsømme dine timelige studier, har du ikke ret til at give dem hele din opmærksomhed, men burde hellige dig selv især til din himmelske faders moralske og åndelige fordringer.

Hvor lidt iver har du ikke udvist for at udnytte de religiøse fortrin du har inden for rækkevidde og få et mere gennemgribende kendskab til Guds love og beslutsomhed til at underkaste dig dem. Du har kun gjort dig få anstrengelser for at blive en trofast og forstandig kristen. Hvordan vil du da vare rede til at gennemgå det store tilbageblik, hvor dine gerninger og ord og dit hjertes inderste tanke, opåbnes for den store Dommer og de forsamlede hellige og englene? Du har haft små mål at opnå åndelig egnethed, bestå den nøje undersøgelse under nærværelse af den ophøjede skare. Hvad vil da blive den endelige afgørelse med hensyn til dine moralske og religiøse resultater, den

beslutning som man ikke viger fra? Hvad vil være den ære du får, fordi du bevarer den forlangte overensstemmelse mellem religion og kundskabsjagt? Vil du stå som en der har et fast moralmod, ihvor menneskekundskabens fortræffelighed er vist i enhed med en hellig nidkærhed for Gud og lydigheden mod hans lov?

Min bror, du bør overveje Guds visdom sin alt i alle. Religion må gå hånd i hånd med naturvidenskaben, for at gøre din uddannelse til et helligt middel til gode gerninger og vende andre til sandheden. Jo mere vi lærer i Kristi skole, des mere ivrige er vi efter at vokse i denne kundskab. Alle vore erhvervelser er af lille værdi medmindre karakteren forædles ved religion. Gud har særlige opgaver som enhver enkelt skal udføre og en beslutning vil ske i hvert tilfælde, om den redelighed disse pligter bliver udført i.

Herren sætter os ofte i vanskelige situationer, der stimulerer os til større anstrengelser. I sit forsyn kommer der nogen gange særlige plager, for at prøve vor tålmodighed og tro. Gud giver os lektier i tillid. Han vil lære os, hvor vi skal se efter hjælp og styrke i nødens stund. Derved opnår vi en praktisk kundskab til hans guddommelige vilje, som vi behøver så meget af i vor livserfaring. Troen vokser sig stærk i alvorlig kamp med tvivl og frygt. Bror, du kan sejre, hvis du lægger nøje mærke til din optræden. Du burde hellige dit unge liv til Guds sag og bede for fremgang. Du burde ikke lukke dine øjne for din fare, men burde straks forberede dig på enhver vanskelighed i din kristne vækst. Tag tid til eftertanke og til ydmyg og alvorlig bøn. Der er mærke på dine talenter og du er håbefuldt med hensyn til din fremtidige vækst; men hvis du ikke begriber dit naturlige hjertes svaghed vil du blive skuffet.

[117]

Du er netop begyndt i livet; du har nået en alder hvor du bærer ansvar for dig selv. Dette er en kritisk periode for dit liv. I din ungdom tilsår du livets mark. Det som du sår vil du også høste; sådan som frøene er, sådan vil høsten være. Hvis du forsømmer og er ligeglad med evige ting vil du selv lide stort tab og, gennem din indflydelse, forhindre andre fra at fuldbyrde deres forpligtelse over for Gud.

Begge verdener ligger foran dig. Hvilken vil du vælge? Vær viis og tag det evige liv. Vig ikke bort fra din renhed, uanset hvor ubehagelige dine pligter kan vise sig i nærværende nødsituation. Det er som om at du gør store ofre for at bevare din sjælsrenhed, men tøv ikke; pres på i gudsfrygt og han vil velsigne dine anstrengelser og

belønne dig tusindfold. Opgiv ikke dine religionskrav og privilegier for at tilfredsstille dine ikke-kristne venner og bekendtes ønsker. Du er kaldet til at tage standpunkt for sandheden, endog hvis den skulle være i direkte modstand mod dem, som er tæt knyttet til dig. Gud forbød at denne sidste prøvelse overhovedet skulle komme over dig, for at forsøge og prøve din renhed for det rette.

Læg din kristne karakters grundlag på den evige Frelsesklippe og lad bygningen være fast og sund.

[118] Vi håber at din moder vil hjælpe dig og dine brødre og søstre med at udvikle sand karakter efter Kristi mønster, så I må være moralsk egnede for hellige engles selskab i herlighedens rige.

Delte interesser

DELTE INTERESSER

Kære bror M: I det syn jeg fik sidste januar fik jeg vist nogle ting om jer begge. Jeg blev vist at I ikke voksede i åndelig henseende, som det er jeres opgave og privilegium at gøre. Arbejdets storhed og opåbning af Guds forudseenhed burde oprøre jeres hjerter. Kristus planlagde at hans troende børn skulle være verdens lys og jordens salt. Det hellige liv, det kristne eksempel, af et godt menneske i et fællesskab spreder et lys der genspejles på andre. Hvor stor ville da ikke en forsamling af troendes indflydelse, der alle vandrer efter Guds bud da så ikke være?!

Forkyndelsen af ordet er forordnet af Gud til opvækkelse og overbevisning af syndere. Og når den levende forkynder eksemplificerer sit eget liv i Kristi selvfornægtelse og opofrelse, når hans samtale og handlinger er i harmoni med det guddommelige Mønster, så vil hans indflydelse være kraftfuld på dem som lytter til hans røst. Men alle kan ikke være ordets lærere fra talerstolen. Forskellige personers opgaver varierer og der er et arbejde for alle at gøre. Alle kan hjælpe sagen ved at give uselvisk af deres midler til hjælp i værkets forskellige grene. De kan give midler til udgivelse af traktater og tidsskrifter, der spredes iblandt folket og udbreder sandheden. Dem som giver penge til sagens fremskyndelse bærer en del af værkets byrde; de er Kristi medarbejdere; for Gud har udstyret mennesker med betroede midler, der skal bruges helligt og klogt. De er redskaber som himlen har forordnet til gode gerninger og mennesker skal lægge disse talenter ud til vekselererne.

Kære brødre, hav altid i sinde at I er Guds forvaltere og at han holder jer ansvarlige for de timelige talenter han har lånt jer, til skønsom brug til hans ære. Ransager I ikke jeres hjerter og undersøger I ikke de motiver som I handler efter? Jeg fik vist at I er i fare for at elske jeres ejendomme. Jeres ører er ikke så gode til at høre Mesterens kald, i person af sine hellige og i hans sags ønsker. I

[119]

investerer ikke jeres rigdomme i kristendommens virksomhed med glæde. Hvis I ønsker jer en skat i himmelen bør I sikre jer det, når I har anledningen. Hvis I anser det for sikrere at give jeres midler til større ophobninger af jordiske rigdomme og ganske sparsomt investere i Guds sag, så bør I være tilfredse med at modtage himmelske rigdomme efter jeres investering i himmelske aktier.

I ønsker at se Guds sag vokse, men I gør jer kun ganske få personlige anstrengelser i dette område. Hvis I og andre som bekender vor hellige tro, kunne se jeres sande position og erkende jeres ansvar over for Gud, ville I blive alvorligere Kristi medarbejdere. „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke.“ I dette kan der ikke være delte interesser, for hele hjertet, sjæl og sind omfatter hele mennesket.

Apostlen siger: „Eller ved I ikke, ... at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt.“ Når den fattige, fordømte synder ligger under Faderens lovs forbandelse, ekslede Jesus ham så meget at han gav sig selv for denne overtræder. Han genløste ham ved sit blods kraft. Vi kan ikke fatte den dyrebare løsesum, der er betalt for at genløse faldne mennesker. Hjertets bedste og helligste hengivenhed burde gives igen for en så forunderlig kærlighed. De timelige gaver du nyder er blot løn, til hjælp for Guds riges fremme.

[120] Jeg taler om tiendeordningen, hvor dårlig den end ser ud for jer! Hvor lille en beregning er det ikke?! Hvor nyttesløst er det ikke at måle med matematiske regler, tid, penge og kærlighed mod en kærlighed og offer der er umålelig og ikke kan beregnes! Tiende for Kristus! Oh, en lille, ubetydelig, skammelig belønning for det som koster så meget! Fra Golgathas kors kalder Kristus på en betingelsesløs overgivelse. Han lovede de unge mand at hvis han solgte alt hvad han havde og gav det til de fattige og løftede hans kors og fulgte ham, ville han have en skat i himmelen. Vi alle burde helliges til Gud. Himmelen kom til verden for at dø et offer for menneskets synder. Og hvor kold og selvisk er menneskehjertet ikke, når det kan vende sig fra en så uforlignelig kærlighed og sætte sig selv på denne verdens nyttesløse sager.

Når selviskheden vil sejre over dig, så hav ham i sinde, som forlod himmelens herlige sale og lagde kongelige klæder til side for din skyld og blev fattig så du ved hans fattigdom kunne blive rig. Vil du så ignorere denne store kærlighed og grænseløse barmhjertighed

ved ikke at lade dig besvære og fornægte dig selv for hans dyrebare skyld? Vil du klynge dig til dette livs rigdomme og ikke hjælpe i fremskyndelsen af sandhedens store værk?

[Israels børn fik forud pålæg om at bringe et offer for hele forsamlingen for at rense den for ceremoniel urenhed. Slagtofet var en rød kvie, som repræsenterede det mere fuldkomne offer, der skulle forløse fra syndens besmittelse. Dette var et lejlighedsoffer til renselse for alle, som af nødvendighed eller tilfældigvis havde rørt ved en død. Alle, der på nogen måde kom i berøring med døden, betragtedes som ceremonielt urene. Dette var for eftertrykkeligt at indskærpe hebræerne den kendsgerning, at døden kom som følge af synd og derfor er syndens repræsentant. Den *ene* kvie, den *ene* ark og den *ene* kobberslange peger på en indtryksfuld måde hen til det *ene* store offer, Kristi offer.

Kvien skulle være rød, hvilket var et symbol på blodet. Den måtte være uden fejl eller lyde og aldrig have båret åg. Her var atter et forbillede på Kristus,. Guds søn kom frivilligt for at fuldbyrde forsoningsværket. Der påhvilede ham intet forpligtende åg; han var selvstændig og stod over enhver lov. Englene var som Guds fornuftige udsendinge under forpligtelsens åg; intet personligt offer fra deres side kunne sone faldne menneskers brøde. Kristus alene var fri for lovens, krav og kunne påtage sig den syndige slægts genløsning. Han havde magt til at give sit liv og til at tage det igen. „Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig.“

[121]

Men dette herlige væsen elskede den stakkels synder og påtog sig en tjeners, skikkelse for at dø for menneskets skyld. Jesus kunne være forblevet ved sin faders højre hånd og have båret sin kongelige krone og sin kongedragt. Men han valgte at ombytte al sin rigdom, sin ære og himmelens herlighed med menneskenes fattigdom, sin høje stilling som anfører med Getsemanes rædsler og med Golgatas ydmygelse og kvaler. Han blev en smertens mand, kendt med sygdom, for at han ved lidelsens og blodets dåb kunne rense og genløse en skyldig verden. „Se, jeg kommer,“ var det glade samtykke, „at gøre din vilje, min Gud“.

Offerkvien blev ført uden for lejren og slagtet på den mest respektindgydede måde. Således led Kristus uden for Jerusalems porte for Golgatha lå uden for byens mure. Dette var for at vise, at Kristus

ikke døde for hebræerne alene, men for hele menneskeslægten. Han forkynder en falden verden, at han er kommet for at blive dens Genløser og han tilskynder alle til at tage imod den frelse, han tilbyder dem. Efter at kvien på den højtidelige måde var slagtet, tog præsten, iført rene hvide klæder, blodet i sine hænder, idet det flød ud af ofrets krop og stænkede det syv gange i retning af templet. „Og da vi har en stor præst over Guds hus, så lad os træde frem med et oprigtigt hjerte, i troens fulde vished, bestænkede på hjerterne og derved rensede fra en ond samvittighed og tvættede på legemet med rent vand.“

[122]

Kviens krop skulle brændes til aske, hvilket betegnede et helt og fyldestgørende offer. Asken blev derpå opsamlet af en mand, som ikke var besmittet ved berøring med en død og anbragt i et kar, der indeholdt vand fra en rindende strøm. Denne rene, ubesmittede mand tog så en kvist af cedertræ med skarlagenfarvet tøj og et bundt ysop og stænkede af karrets indhold på teltet og det forsamlede folk. For grundigheds skyld blev denne ceremoni gentaget flere gange og udført som en renselse fra synd.

Efter at have udgydt sit dyrebare blod træder Kristus i sin egen pletfri retfærdighed således ind på det hellige sted for at rense helligdommen. Og der indføres den skarlagenfarvede flod i den tjeneste, hvis hensigt var at forlige Gud med menneskene. Nogle vil måske betragte kviens slagting som en ceremoni uden mening; men den blev udført efter Guds befaling og indebærer en dyb betydning, som ikke har mistet sin anvendelighed i vor tid.

Præsten brugte cedertræ og ysop, dyppede disse i det rensende vand og bestænkede de urene. Dette var et symbol på Kristi blod, som blev udgydt for at rense os fra moralske urenheder. De gentagne bestænkelse belyser grundigheden af det værk, der må udføres for den angrende synder. Alt, hvad han har, må helliges. Ikke alene bør hans egen sjæl tvættes ren og lutres, men han bør bestræbe sig for, at hans familie, hans huslige anliggender, hans ejendom og alt, hvad han har, helliges til Gud.

Efter at teltet var blevet bestænket med ysop, blev der over døren hos de rensede skrevet: Jeg er ikke min egen, Herre, jeg er din. Således bør det være ned dem, der bekender sig til at være rensede ved Kristi blod. Gud kræver ikke mindre nu, end han gjorde i gammel tid. I sin bøn hentyder salmisten til denne ceremoni, når han siger:

„Rens mig for synd med ysop, tvæt mig hvidere end sne.“ „Skab mig, o Gud, et rent hjerte, giv en ny, en stadig ånd i mit indre.“ „Glæd mig igen med din frelse, giv mig til støtte en villig ånd!“

Kristi blod har virkekraft, men det må stadig anvendes. Gud ønsker ikke alene, at hans tjenere skal bruge de midler, han har betroet dem, til hans ære, men han vil, at de skal *hellige* sig selv til hans sag. Dersom I, mine brødre, er blevet egenkærlige og I forholder Herren, hvad I med glæde skulde give til hans tjeneste, behøver I en grundig bestænkelse med blodet, således at I helliger jer selv og hele jeres ejendom til Gud. *Vejl f menigh* bd. 1 side 396-398]

[123]

Mine højtærede brødre, I har ikke den alvorlige og uselviske helligelse til Guds værk som han forlanger af jer. I har givet jeres opmærksomhed til timelige ting. I har oplært jeres tanker til forretning for derved at gavne jer selv. Men Gud kalder jer til at komme i tættere enhed med ham, så han kan forme og træne jer til sin værk. Der lød en alvorlig udtalelse til det gamle Israel at mennesker som forbliver urene og nægter at rense sig selv skal skæres bort fra forsamlingen. Dette har en særlig betydning for os. Hvis det var nødvendigt i gamle dage for den urene at blive rensset ved blodbestænkelse, hvor nødvendigt er det da så ikke for dem i disse sidste dages farer og udsat for Satans fristelser, at få Kristi blod påført deres hjerter til daglig. „Thi hvis blod af bukke og tyre og aske af en kvie, når det stænkes på de besmittede, helliger og bringer kødelig renhed, hvor meget mere vil da ikke Kristi blod, fordi han i kraft af en evig Ånd frembar sig selv som et lydefrit offer for Gud, rense vor samvittighed fra døde, gerninger, så vi kan tjene den levende Gud.“

I burde begge gøre meget mere end I har gjort med at bære byrderne i Herrens værk.

Jeg bønfaller jer at vågne op fra jeres døsighed, forlade verdslige sagers nyttesløse forgudelse og alvorligt sikre jer en titel til jeres evige arv. Arbejd medens det er dag. Bring ikke jeres sjæle i fare når i forspilder jeres anledninger. Gør ikke jeres evige interesser af sekundær betydning. Sæt ikke verden før religionen og slid hårdt dag efter dag efter dets rigdomme, medens faren for evig bankerot truer jer. Hver dag bringer jer nærmere til den endelige domsdag. Vær rede til at opgive de talenter der er jer lånt og ved fornuftig brug har trukket renter.

[124] I har ikke plads til at ofre himmelen eller sætte jeres sikkerhed på spil. Lad ikke rigdommenes bedrag få jer til at forsømme evige rigdomme. Satan er en listig fjende og han er altid på sporet af jer og prøver at løbe jer op og opnå jeres ruin. Vi er i ventetiden; lad jeres lænder omhylles og jeres lys skinne, så I kan vente på Herren når han kommer tilbage fra brylluppet, så I, når han banker på, straks kan åbne døren.

Våg brødre, den første formørkelse af jeres lys, den første forsømmelse af bøn, det første symptom på åndelig slummer. „Den, som holder ud indtil enden, han skal blive frelst.“ Det er ved stadig udøvelse af tro og kærlighed at troende kommer til at skinne som lys i verden. I gør kun en ringe beredelse for Mesterens komme hvis I tjener mammon skønt I efter bekendelsen tjener Gud. Når han viser sig, må I da kunne give ham de talenter som han I har gravet ned i jorden, forsømte og misbrugte talenter — en splittet kærlighed.

I begge har bekendt at være Kristi tjenere. Hvor nødvendigt er det ikke at I adlyder jeres Mesters anvisninger og er trofaste i jeres pligter. „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn; og vi er det. Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke har kendt ham.“ Denne kærlighed er uden sammenlignelse, den giver mennesket sønneforholdet til Gud. Derfor forventer Faderen lydighed fra sine børn; derfor forlanger han en ret forvaltning af den ejendom han har lagt i deres hænder. Det er ikke deres eget, til egen personlig tilfredsstillelse; men det er Herrens kapital, som de er ansvarlig over for ham at forvalte.

Herrens børn, hvor et dyrebart løfte. Hvor fuldbyrdet er Frelserens soning ikke for vor skyld! Med et uforanderligt kærligt hjerte, forsvarer Forløseren stadig med sit hellige blod til synderens bedste. De sårede hænder, den gennemborede side, de ødelagte fødder, beder veltalende for faldne mennesker, hvis løsesum er indkøbt for en så uendelig pris. Oh, en uforlignelig nedladelse! Hverken tid eller begivenheder kan mindske virkningen af det sonende offer. Som en vellugtende røgelsessky stiger kærkomment til himlen og Aron stænkede blodet på det gamle Israels nådestol og rensede folkets fra skyld, således antages det slagtede Lams fortjeneste af Gud i dag som renselse fra syndens besmittelse.

[125] „Våg og bed, at I ikke skal falde i fristelse.“ Der er hårde kampe for jer at kæmpe. I burde tage hele retfærdighedens rustning på og

prøve jer selv som stærke og sande i jeres Genløseres tjeneste. Gud ønsker ingen dovne mennesker på sin mark, men samarbejdere med Kristus, årvågne skilvagter på deres post, korsets årvågne soldater, rede til at udføre og vove alt for den sag de er hvervet til.

Det er ikke rigdomme eller forstand der giver lykke; det er sand moral værdi og en fornemmelse at opgaven er udført. I må have sejerherrens belønning og stå foran Kristi trone og synge hans pris på den dag han samler sine hellige; men jeres klæder må renses i Lammets blod og kærlighed må dække jer som et klæde og I findes pletfrie og uden rynke.

Johannes sagde: „Derefter så jeg og se, en stor skare, som ingen kunne tælle, af alle folkeslag og stammer og folk og tungemål stod foran tronen og foran Lammet iførte lange, hvide klæder og med palmegrene i hænderne; og de råbte med høj røst og sagde: „Frelsen tilhører vor Gud, som sidder på tronen og Lammet.“ Jeg svarede ham: „Min herre! du ved det.“ Da sagde han til mig: „Det er dem, som kommer fra den store trængsel og de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Derfor står de nu foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel; og han, som sidder på tronen, skal opslå sit telt over dem. „De skal ikke sulte mere og ikke tørste mere, ikke heller skal sol eller nogen hede stikke dem.“ Thi Lammet, som står midt for tronen, skal være deres hyrde og lede dem til kilderne med livets vand; og „Gud skal tørre hver tåre af deres øjne.“

Ophøjelse af selvet

OPHØJELSE AF SELVET

[126] Kære bror N. I mit sidste syn blev dit tilfælde fremstillet for mig. Jeg fik vist at der er brister i din kristne karakter som må overvindes før du kan udvikle hellighed i Herrens frygt. Du elsker sandheden, men du mangler at blive helliget ved den. Du er ikke selvisk ej heller tilbageholden i din gavmildhed eller i din støtte til sandhedens sag; men der er en slags egenkrælighed som eksister i dit hjerte. Du er gift med din egen modsætning og hæver din egen dømmekraft over andres. Du er i fare for at ophøje dig selv over dine brødre, fordi du betragter din forstand og erfaring for at være dem overlegen. Heri undlader du at gennemleve apostlens formaning: „Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv.“ Du har dine ideér, dine hensigter og dine planer og du forestiller dig at de aldrig kan være forkerte.

I dit hjem har du altid taget påtaget dig for meget ledelsesansvar. Når dine anskuelser eller planer er blevet krydset, har du følt dig irriteret og såret, i stedet for at indrømme, eller søge kompromis med dem du er uenig med, tænker at de ligeså godt som du selv har ret til at dømme selvstændigt. Du kunne ikke udholde at din familie betvivle dine planer eller give forslag der adskilte sig fra dine meninger. Som følge af disse episoder har din familie normalt undertrykt deres ønsker under dine og ladet dig gå din egen vej, for at bevare hjemmets harmoni. Derfor har der været meget langmodighed i din familie, megen tålmodig eftergiveness efter dine indfald. For dig er dette blot en rigtig overholdelse af din legitime myndighed; du betragter den som sund og korrekt ledelse fra din side.

Hver gang du beslutter dig for at gennemføre din egen beslutning for enhver pris, har det drevet dine venner til modsatte yderlighed og føler sig bedst modsat dig, har du følt og tilkendegivet at alle sådanne modsætninger blev ansporet af fjendens fristelser. Dette har

gjort dig mere ivrig efter at gennemføre dine egne tanker, uanset andres ønsker.

Du er i fare for at få problemer fordi du er uvillig til at give frihed for andre til at dømmе og mene anderledes. Det er godt for dig at huske på at deres fremgangsmåder og deres anskuelser kan være ligeså vigtige for dem, som dine er for dig. Vi er meget tilbøjelige til at miste denne kendsgerning for øje, når vi kritiserer andre for ikke at være enig med os. Du styrer dine familiemedlemmer for strengt. Du er meget overpertentlig med at give dem linie for linie og forskrift for forskrift og hvis de vover at mene noget andet end dig, gør det dig kun mere besluttet for at handle efter dit eget sind og vise at du er mester i dit eget hjem og at du ikke er til at kollidere med.

[127]

Det er som om, du mener, det er nok for dig at sige, at den ting må gøres for at få den gjort på netop den måde du angiver. På denne egenmægtige måde sætter du ofte dit sind og dømmekraft mellem din familie og deres egen gode fornemmelse for hvad er rigtigt og ret under forholdene. Du har gjort en sørgelig fejltagelse med at nedbryde din hustrus vilje og dømmekraft og kræver at hun uforbeholdent overgiver sig til din overlegne visdom ellers bringes der disharmoni ind i hjemmet.

Du bør ikke forsøge at herske over din hustrus handlinger, eller behandle hende som en krybende slave. Løft aldrig dig selv over hende og undskyldte dig selv ved at tænke: „Hun er for uerfaren og for ringe til mig.“ Forsøg aldrig at binde hendes vilje overdrevent til din, for hun har en individualitet som aldrig kan smeltes sammen med din. Jeg har set mange familier lide skibbrud på grund af overherredømmet fra deres overhoved, hvorimod alle kunne bevæge sig harmonisk og godt hvis de havde holdt rådslagning og nået endighed.

Min bror, du er indbildsk. Du kommer uden for dit eget område for at udøve autoritet. Du bilder dig selv ind at du kender den bedste måde at gøre på i dit køkken. Du har dine egne særlige ideer for hvordan alt bør gøres i din afdeling og du forventer at alle indretter sig som maskiner til disse ideer og overholder de særlige ordrer du behager.

Det er nyttesløst at få dine venner til at sagtmødt opgive hvert ønske og tilbøjelighed til fordel for din vilje. Alle mennesker er ikke

[128]

ens og det er godt at det er sådan, for hvis de var helt ens, ville der være mindre harmoni og naturlig tilpasningsevne over for hverandre end der er nu. Men vi er alle repræsenteret som lemmer af legemet, forenet i Kristus. I dette legeme er der forskellige lemmer og et lem kan ikke udrette nøjagtig det samme som andre. Øjne er til at se med og de kan under ingen omstændigheder udføre ørernes arbejde, som er at høre; ej heller kan ørerne tage mundens sted, munden kan heller ikke udrette næsens arbejde. Alligevel er alle disse organer nødvendige for det fuldkomne hele og arbejde i en skøn harmoni med hinanden. Hænderne har deres opgaver og fødderne deres. En skal ikke sige til den anden, „Du er ringere end mig;“ hænderne skal ikke sige til fødderne, „Vi har ikke brug for jer;“ men alle er forenede i legemet til deres specielle arbejde og burde respekteres lige med andre, idet de bidrager til den fuldkomne helheds velbefindende og nytte.

Vi kan ikke alle have samme sindelag, heller ikke opføde de samme ideer; men een skal være til gavn og velsignelse for den anden; at der er een, som lider mangel, kan en anden dække behovet. Du har visse mangler i karakter og naturlige tilbøjeligheder som gør at du har brug for at komme i kontakt med et anderledes tænkende mennesker, så du selv kan blive afbalanceret. I stedet for at lede så arrogant, burde du rådføre dig med din kone og træffe fælles beslutninger. Du opmuntrer ikke til selvstændige anstrengelser på din families side; men hvis dine særlige anvisninger ikke gennemføres omhyggeligt, finder du for ofte fejl hos den skyldige.

Hvor din hustru og andre familiemedlemmer er uden taktfølelse eller dygtighed, burde du være mere overbærende med at tage tøjlerne så fast i dine hænder; men er dette ikke tilfældet, er din opførsel helt uberettiget. Efter at du har informeret venligt om dine synspunkter om madlavning og husførelse og tilkendegivet hvad du ønsker i denne henseende, så gå ikke længere, men lad dem bruge dine forslag efter deres valg. De vil hellere behage dig, end hvis du tyede til afgørende begrænsninger. Og selv om de ikke indrettede sig efter dine synspunkter, så bliv ikke stædigt ved at herske og få alt gjort efter din metode. Du må huske på at andres naturlige uafhængighed må respekteres. Hvis din hustru arbejder på en måde, der behager hende, har du ikke ret til at blande dig i hendes arbejde og

irritere og bebyrde hende med dine mange antydninger og tanker om hendes ledelse.

Du har mange gode og ædelmodige karaktertræk. I almindelighed er du en høflig og venlig mand, over for folk uden for din familie. Måske er dette i nogen grad tiltalende, da du ikke vover at udøve din naturlige tilbøjeligheder for andre end dem du anser for ringere. Hvis din overlegenhed ikke anerkendes tilstrækkeligt i samfundet, må de lade den blive hjemme, hvor du tror ingen vil efterkomme dens krav.

Du bør ransage dig og fremkalde en forandring hos dig selv. Hvis du er villig til at ofre din selvished, fordringsfulde natur, dine ynglings'idéer kan du få et fredfyldt og lykkeligt hjem, som englenerne vil glæde sig ved at se. Er det bedre at få din vilje, end at se en korrekt handlefrihed og frihed i dit hjem? Dit hjem er ikke altid hvad det burde være, men du er hovedårsagen til dets stridigheder. Hvis du står som en Kristi repræsentant på jorden, så indskærber jeg dig ikke at give et falsk billede af din velsignede Forløser, som var sagtmodig og mild, venlig og tilgivende.

Du må erkende, at det er svært for folk som selv har sunde tanker og ideer, at arbejde nøjagtig på den måde andre lægger ud for dem. Du har derfor ingen ret til at hæmme din hustru og familie med dine indfald og gnavenhed om deres arbejde. Det vil blive svært for dig at ændre adfærd på een gang, men beslut dig for at du ikke vil gå ud i dit køkken medmindre det er for at opmuntre og rose de arbejdendes ledelsesform. Lad rosen tage kritikkens plads.

[130]

Opelsk karaktertræk, modsat dem, der her kritiseres. Søg at udvikle godhed, tålmodighed, kærlighed og alle nådegaver som vil få en forvandlende indflydelse i dit hjem og som vil gøre din families og venners liv lysere. Bekend at du har handlet forkert og vend da helt om og stræb efter at være retfærdig og rigtig. Søg ikke at gøre din hustru til slave af din vilje, men indgyd trøst og lykke hos hende af din venlighed og dit uselviske ønske. Drag hende i nær forståelse med dig selv. Giv hende anledning til at bruge sine evner og prøv ikke at forkvakle hendes sind og forme hendes dømmekraft, indtil hun mister sin mentale identitet.

Hun er et Guds barn og en kvinde med fine evner og god smag, een som har en ydmyg opfattelse af sig selv. Og du har dikteret hende så længe og frataget hendes selvstændige tænkning at det

har fået hende til at lukke sig selv inde i sig selv og ikke udvikle den rette kvindelighed som er hendes ret. Når du rådfører dig med din hustru om ting, der er ligeså vigtige, som for dig, ved du godt oprøres i dit hjerte når hun siger noget modsat din mening. Du såres og skades i dit hjerte og selvet tager dig i besiddelse og udelukker den hensynsfuldhed du burde have overfor din livsledsager.

Den samme ånd du udøver der hjemme vises mere eller mindre i dit menighedsforhold. Din faste vilje, dine strenge meninger, udtrykkes og bliver videst muligt herskende. Dette vil aldrig føre til noget; du må føle nødvendigheden at din dømmekraft overgives til andre ind imellem og ikke i nogen grad fastholde det, der nærmer sig hårdnakkethed. Hvis du ønsker Guds daglige velsignelse må du modulere din herskesyge natur og få den til at svare til det guddommelige Mønster.

[131] Du sårer ofte din hustru uden du ved noget af det, for du vogter ikke dine ord og handlinger med den ømhed du burde. Derved mindsker du hendes kærlighed for dig og opfostrer en kulde som indsniger sig ubemærket ind i hjemmet.

Hvis du ville tænke mindre på dig selv og mere på dit hjemsskatte, give din familiemedlemmer den passende betydning og lade dem bruge deres egen dømmekraft, vil du bringe velsignelse over dig selv og dem og vil øge den respekt de nærer for dig.

Du har været tilbøjelig til at betragte dine brødre med en slags foragt, som fejlede og som pga. deres naturlige temperament fandt det svært at overvinde de onder der omgav dem. Men Jesus ynkes over dem; han elsker dem og bærer over med deres svagheder ligesom han gør med dine. Du gør forkert når du ophøjer dig selv over dem, som ikke er så stærke som du. Du gør forkert i at indelukke dig i en selvretfærdig ånd, takke Gud for at du ikke er som andre mennesker, men at din tro og iver overgår de fattige og svage, der stræber efter det rigtige under mismod og mørke.

Engle, fra en ren og hellig himmel, kom til denne besmittede verden for at vise deltagelse for den svageste, mest hjælpeløse og trængende, da Kristus selv steg ned fra sin trone for at hjælpe sådanne mennesker. Du har ingen ret til at holde dig borte fra disse snublende mennesker, hellere hævde din tydelige overlegenhed over dem. Kom i bedre harmoni med Kristus, ynkes over den fejlende, opløft de hænder der hænger ned, styrk de svage knæ og påbyd det frygtsomme

hjerter at blive stærkt. Ynkes over dem og hjælp dem, ligesom Kristus ynkes over dig.

Du har ønsket at gøre et arbejde for Mesteren. Her er et arbejde du kan gøre som er ham antageligt — netop det arbejde, englenerne er hvervet til at udføre. Du må samarbejde med dem. Men du vil aldrig kaldes til at forkynde ordet for folk. Du skal have et almindeligt godt kendskab til vor tro, men du mangler en lærers egenskaber. Du har ikke evner til at tilpasse dig andres behov og veje. Du har ikke tilstrækkelig kraft til at tale højt. Endda til konferencemøderne taler du for lavt til at tilhørerne kan høre dig. Min kære bror, du skal også passe på at du ikke er for kedelig. Selv ved de små møder, er dine bemærkninger for lange. Alt hvad du siger kan være sandt nok, men for at finde vej til sjælen burde ordene ledsages af gløden i den åndelige kraft. Hvad vi siger skal lige være til et punkt og ikke så længe at tilhørerne trættes, ellers vinder emnet ikke indpas i deres hjerter.

[132]

Der er masser af arbejde for alle at udføre. Du, min kære bror, kan med al sikkerhed gøre en god tjeneste for Herren, ved at hjælpe dem som allermest behøver hjælp. Du kan føle at dit arbejde i den retning ikke påskønnes nok; men husk på at vor Frelasers arbejde også betragtedes letsindigt af dem han hjalp. Han kom for at frelse dem, der var tabt, men netop dem han forsøgte at redde afviste hans hjælp og til sidst lagde ham i døden.

Hvis det mislykkedes nioghalvfems gange ud af hundrede, men redder en sjæl fra fordærv, den hundredede gang, har du gjort en ædel gerning for Mesterens sag. [Som Kristi medarbejder må du vise stor tålmodighed med dem, du arbejder for og ikke foragte det ganske almindelige arbejde, men se frem til det gode resultat. Når de, du arbejder for, ikke helt er, som du synes, så siger du tit ved dig selv: „De kan passe sig selv, de er ikke værd at hjælpe.“ Hvis nu Jesus havde været ligesådan over for de stakkels udstødte, hvad så? Han døde for at frelse elendige syndere og hvis du vil arbejde i samme ånd og på samme måde, inspireret af hans eksempel, du efterligner og overlade resultaterne til Gud, så vil du aldrig i dette liv kunne måle, hvad godt du har udrettet. *I Mesterens Tjeneste* side 274]

Du har lyst til et højere arbejde end det som byder dig, af sig selv. Du vil kun påvirke de intellektuelle og ærefulde mennesker. Men

denne klasse vil helt sikkert skuffe dine forventninger. Fortsætter de for længe at begå overtrædelser, mærker de selv deres fortabte og håbløse tilstand. Ligesom Kristus gjorde, bør du arbejde i al ydmyghed og så vil du ikke miste din løn. Det er ligeså ærefuldt at arbejde blandt ydmyge og ringe, lede dem til Frelseren, som blandt rige og store. Frem for alt, påtag dig ikke ansvar som du ikke kan bære.

[133] Altmuligt skal gøres for at gøre møderne for vore folk interessante. Du kan være en stor hjælp i dette, hvis du lægger den rette plan. Især vore sociale samlinger bør ledes på en ordentlig måde. Nogle få tydelige ord om din vækst i det guddommelige liv, sagt med en klar, tydelig stemme, på en alvorlig måde, uden egentlig tale, ville være til opbyggeligt for andre og en velsignelse for din egen sjæl.

Du behøver Guds Ånds blødgørende og underdanige indflydelse på dit hjerte. Ingen skal få den idé at kun et korrekt kendskab til sandheden vil kunne imødekomme Guds krav. En kærlighed og god vilje har ingen egentlig værdi, når den kun er der ved venners anerkendelse, for det er kun naturligt for det ikke?genfødte hjerte. Dem som bekender sig til at være Guds børn og vandre i lyset, burde ikke føle sig forulempet eller ophidset når deres spor krydses.

Du elsker sandheden og er ivrig efter dens fremgang. Du vil blive sat i forskellige situationer, for at du kan blive forsøgt og prøvet. Du kan udvikle en sand kristen karakter hvis du vil underkaste dig selv disciplin. Dine livsvigtige interesser er på spil. Det du behøver mest er sand hellighed en selvopofrende ånd. Vi kan opnå en sandhedskundskab og se de mest skjulte mysterier, endda give vore legemer til at brændes for dens skyld; og alligevel — har vi ikke kærlighed og overbærenhed er vi som rungende malm og en klingende bjælde.

Opdyrk en natur der sætter andre højre end dig selv. Vær mindre selvtilstrækkelig, mindre selvsikker; vær om tålmod, overbærenhed og broderlig kærlighed. Vær rede til at hjælpe den fejlende og hav medynk og øm forståelse mod dem som er svage. Du behøver ikke at forlade dine forretninger for at ære Herren; men du må, fra dag til dag, i enhver handling og i ethvert ord, i din daglige dont, ære ham du tjener, derved påvirke dem du kommer i kontakt til at gøre det rigtige.

Vær venlig, mild om hjertet og tilgivende mod andre. Lad selvet segne i Jesu kærlighed, så du kan ære din Forløser og gøre det arbejde han har udpeget dig at gøre. Hvor lidt kender du ikke til de stakkels sjæles hjertekvaler, som har været bundet i mørkets lænker og som mangler fasthed og moralsk styrke. Stræb efter at forstå andres svaghed. Hjælp den trængende, korsfæst selvet og lad Jesus tage plads i din sjæl, for at du kan gennemføre sandhedsprincipperne i din dagligdag. Da vil du som aldrig før, være til velsignelse for menigheden og for alle dem du kommer i kontakt med. [134]

Missionærer I hjemmet

MISSIONÆRER I HJEMMET

Kære søster: Jeg er blevet vist at du har visse fejl som du bør se vigtigheden af at rette, for at kunne nyde Guds velsignelse. Mange af dine prøvelser har du bragt over dig selv på grund af din frie tale. Du føler at det er en dyd at tale klart og fortælle folk lige netop hvad du tænker om dem og det de gør. Du kalder dette åbenhjertighed; men det er tværtimod uhøflighed og vækker kamplyst hos dem du kommer i kontakt med. Hvis andre gjorde det samme imod dig, ville det være mere end hvad du kunne udholde. Dem som har vænnet sig til at tale tydeligt og strengt til andre, er ikke glad for at få den samme behandling igen.

[135] Du har bragt mange klager over dig selv, som kunne undgås hvis du havde en ydmyg og stille ånd. Du opægger til strid; for når din vilje krydses, opildnes du til konflikt. Din tilbøjelighed at herske er en konstant kilde til besvær for dig selv. Du er blevet skinsyg og mistroisk af natur. Du er hoven og opirrer strid ved at kritisere og fordømme hurtigt. Du har opelsket en hævn-gerrighedsånd så længe at du hele tiden har brug for Guds nåde til at blødgøre og undertrykke din natur. Den dyrebare Frelser har sagt: „Velsign dem der forbander jer,“ „og bed for dem, der håner og forfølger jer.“

Kære søster, jeg fik vist at du bringer mørke over din egen sjæl, når du dvæler ved andres fejltagelser og ufuldkommenheder. Du vil aldrig få deres synder at svare for, men du har et arbejde at gøre for din egen sjæls skyld og for din egen familie, et arbejde ingen andre kan gøre for dig. De behøver at korsfæste selvet og hindre din tilbøjelighed at fremhæve andres fejl og snakke tankeløst. Du kan samtale om emner, du får de allerbedste resultater ud af. Det er altid sikkert at tale om Jesus, om den kristnes håb og om vor tros skønheder. Lad din tunge helliges til Gud, så din tale altid kan forskønnes med nåden. „I øvrigt, brødre! alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der

er elskeligt, hvad der har godt lov al dyd og alt, hvad der er ros værd: det skal I have i tanke!“

Apostlens formaning burde følges ganske tydeligt. Det er ofte en stor fristelse at tale om ting som ikke gavner taleren eller tilhøreren, men som er ond og ufrugtbar for begge. Vor prøvetid er for kort til at dvæle over andres ufuldkommenheder. Vi har et arbejde foran os som kræver den omhyggeligste flid den strengeste årvågenhed, sammen med uophørelig bøn, ellers er vi ikke i stand til at overvinde manglerne i vor karakter og kan ikke kopiere det guddommelige Forbillede. Vi burde alle søge at efterligne Kristi liv. Da vil vi have en helliggørende indflydelse på dem vi omgås. Det er en forunderlig ting at være kristen, helt Kristus lig, fredsommelig, ren og ubesmittet. Kære søster, Gud må være med os i alle vore bestræbelser, ellers vil de ikke være til nytte. Vore gode gerninger vil ende i selvretfærdighed.

I din egen familie er der meget at rette op på. [Du har forsømt at give dine børn den opmærksomhed og opmuntring, de behøver. Du har ikke knyttet dem til dit hjerte med kærlighedens ømmeste bånd. Din forretning lægger stærkt beslag på din tid og dine kræfter og leder dig til at forsømme dine hjemlige pligter. Men du er blevet så fortrolig med denne byrde, at det ville synes at være et stort offer at skulle nedlægge den; dog ville det fremme din åndelige interesse og dine børns lykke og deres moral, om du kunne gøre dette. Det ville være godt for dig at lægge dine besværlige bekymringer til side og finde et tilflugtssted på landet, hvor indflydelsen til at svække de unges moral ikke er så stærk.

[136]

Det er sandt, at du heller ikke ude på landet ville være helt fri for vanskeligheder og brydsomme bekymringer; men du ville undgå mange onder og lukke døren til for en flod af fristelser, der truer med at overvælde dine børns sind. De behøver beskæftigelse og afveksling. Ensformigheden i deres hjem gør dem urolige og hvileløse og de er kommet i vane med at omgås de vanartede drenge i byen og tilegner sig således en gadens opdragelse. *Vejl f menigh* bd. 2 side 64]

Du har brugt så meget tid på missionsarbejde, som ikke har noget med vor tro at gøre og du er blevet så bebyrdet med bekymringer og ansvar, at du ikke har ladet Guds arbejde for denne tid være og har haft for lidt fritid til at være inden for hjemmets fire vægge for

dine børns skyld. Du har ikke undersøgt deres mangler, heller ikke forstået deres aktive, udviklende tankegange; således har du ikke givet dem de simpelste nydelser som ville glæde uden det er til skade. Det ville være en ubetydelig byrde for dig at give dine børn større opmærksomhed og ville være af større værdi for dem.

[Alle børn vil have fordele af at bo på landet. Et aktivt liv i frisk luft vil styrke både kroppens og sindet helse. De burde have et jordstykke der hvor de kan dyrke forskellige blomster og grønsager og på den måde kombinerer skaberglæde og trivsel med nyttigt arbejde. Barnet vil udvikle smagsans og dømmekraft ved dette arbejdet. Kendskabet til alt det skønne og nyttige Gud har skabt, vil løfte sindet op til ham som er alle tings Skaber og Herre. *Hvor bør vi bo* side 17

[137] Dine børns far var hård, ubøjjelig, ufølsom, kold og streng når han var sammen med dem, streng i sin opdragelse og urimelig i sine krav. Han var en mand af et særligt temperament, indesluttet i sig selv, tænker kun på sig selv og rækker ud efter midler der tilfredsstiller sig selv og sikrer sig andres højagtelse. Hans magelige og udsvævende vaner, sammen med hans manglende forståelse og kærlighed for dig og hans børn, har, på et tidligt tidspunkt, fjernet din hengivenhed fra ham. Dit liv har været fyldt med hårde og særlige prøvelser, medens han var fuldstændig ligeglad med dine bekymringer og byrder.

Disse ting har efterladt deres indtryk på dig og dine børn. Særlig har de haft tendens til at lukke din karakter inde. Du har næsten ubevidst udviklet en selvstændighed, der siger at du ikke skal bero dig på din mand, du har gået den vej du mener er bedst, uden at være fortrolig med ham. Da dine bedste bestræbelser ikke blev påskønnet, har du mentalt styrket dig til at handle efter egen bedste bedømmelse, uanset kritik eller ros. I bevidstheden om at din mand foruretter og fejlbedømmer dig, har du gemt på en bitterhedsfølelse mod ham og får du kritik har du hævnnet dig på den der ikke kan lide din opførsel.

Men ser du din mands fejl helt igennem, har du ikke set på din egne. Du har fejlet ved at tale om hans fejl over for andre og derved fået trang til at dvæle over ubehagelige emner og hele tiden tænke på dine skuffelser og prøvelser. Derved har du fået for vane at gøre mest ud af dine sorger og vanskeligheder, hvor mange af dem skabes ved overdrivelse og sladder til andre.

Hvis du ville vende din opmærksomhed bort fra ydre irritationer og samle dem om din familie ville du være lykkeligere og ville

blive midler for det gode. Kendsgerningen at dine børn ikke har fået faderens rette råd og eksempel gør det mere påkrævet for dig at være en omsorgsfuld og hengiven moder. Din opgave er mere i dit hjem og hos din familie. Her er der et virkeligt missionsarbejde at udføre. Dette ansvar kan ikke lægges over på andre; det er den livsgerning Gud har bestemt til dig.

Bruger du hele din tid til forretnings?småting, frarøver du dig selv tid til meditation og bøn og frarøver dine børn den tålmodige omhu og opmærksomhed de har krav på fra deres moder. Du finder ud af at du kan skynde dig igennem med mange af dine egne opgaver, lettere og hurtigere end du tålmodigt kan lære dine børn at gøre dem for dig; alligevel ville det være meget bedre lægge visse ansvar over på dem og lære dem at gøre sig nyttige. Dette ville opmuntre og optage dem, ligeså vel som det vil hjælpe dig.

[138]

Du tager betydningsfuld tid til dem, der ikke har særlige store krav på dig og derved forsømmer du moderens hellige pligter. Gud har ikke pålagt dig de mange byrder som du har påtaget dig. Du har besøgt og hjulpet dem som ikke har halvt så meget brug for din tid og omsorg som dine egne børn har. De danner nu deres karakter for himmelen eller for evig fortabelse. Gud vil ikke støtte dig i at tjene så mange, som faktisk lider under Guds forbandelse, på grund af deres udsvævende og onde livsførelse.

Den første store livsgerning er at være en missionær derhjemme. Iklæd jer selv med ydmyghed og tålmodig, langmodighed og kærlighed og tag fat på arbejdet Gud har forordnet dig at udrette, som ingen andre kan gøre for jer. Det er et arbejde som du vil holdes ansvarlig for på gengældelsens dag. Guds velsignelse kan ikke hvile på et udisciplineret hjem. Venlighed og tålmodighed må herske i hjemmet for at det kan være lykkeligt.

Fra et verdsligt synspunkt, er penge magt; men fra den kristnes ståsted, er kærligheden magten. Forstandsmæssig og åndelig styrke omfattes af dette princip. Ren kærlighed har en særlig virkning til at gøre godt og kan ikke gøre andet end godt. Den forebygger uendighed og sorg og bringer den sandeste lykke i stedet for. Rigdomme har ofte en fordærvende og ødelæggende indflydelse; magt er stærk til at skade; men sandhed og godhed er den rene kærligheds redskab.

Min søster, hvis du kunne se dig selv som Gud ser dig, ville det være tydeligt for dig at uden en gennemgribende omvendelse kan du

[139] aldrig komme ind i Guds rige. Hvis du ville have i tanke at ligemeget hvilket mål du måler andre med, skal det også kunne bruges på dig, du vil da blive mere forsigtig med hvad du siger, mildere og mere forsonlig i din opførsel. Kristus kom ind i verden for at bringe al modstand og myndighed under sig, men krævede ikke lydighed ved diskussionens styrke eller ved befalinger; han gik omkring og gjorde godt og lærte sine efterfølgere ting som vakte deres fred. Han oprørte ikke til strid, han harmedes ikke over personlige fornærmelser, men forhånelserne, de falske anklager, den grusomme piskning fra dem der dømte ham til døden, imødekom han med ydmyg underdanighed. Kristus er vort eksempel. Hans liv er en praktisk illustration af han guddommelige lære. Hans karakter er en levende fremstilling af måden at gøre godt på og overvinde det onde.

Du har næret vrede mod din mand og andre som har fejlet over for dig, men har ikke indset hvori du har fejlet og gjort tingene værre med din egen forkerte opførsel. Du har været bitter mod dem som har såret dig og dine følelser har fået luft i bebrejdelser og kritik. Dette vil kun hjælpe dit bebyrdede hjerte en lille stund, men det har efterladt et varigt ar på din sjæl. Tungen er et lille lem, men du har opelsket dets utilbørelige brug til den er blevet en fortærende ild.

Alle disse ting har fået dig til at kontrollere din åndelige vækst. Men Gud ser hvor svært det er for dig at blive tålmodig og tilgivende og han ved hvordan der ynkes og hjælpes. Han kræver at du reformerer dit liv og retter dine fejl. Han ønsker at din fastlåste, ubøjelighed, skal underkues ved hans nåde. Du burde søge Guds hjælp, for du behøver fred og stilhed i stedet for storm og strid. Kristi religion påbyder dig at handle mindre ud fra impulser og mere ud fra hellig fornuft og en klar, rolig bedømmelse.

[140] Du lader dine omgivelser påvirke dig for meget. Lad daglig årvågenhed og bøn være din sikre klippegrund. Da vil Guds engle stå omkring dig og sprede klart og værdifuldt lys over dit sind og opretholde dig med deres himmelske styrke. Din indflydelse over dine børn og din opførsel over for dem, burde være sådan at disse hellige besøgende tiltrækkes din bolig, at de kan assistere dig i at gøre din familie og dit hjem til det Gud vil have det til at være. Når du egenhændigt forsøger at gennemføre dit eget, stødes de himmelske engle bort og holder sig borte fra dig i sorg, lader dig kæmpe alene.

Dine børn har det karakteraftryk deres forældre har givet dem. Hvor omhyggelig skulle din behandling af dem da ikke være; hvor varsom skulle du ikke da være med at irettesætte og rette deres fejl. Du er for streng og krævende og har ofte behandlet dem i ophidselse og vrede. Dette har næsten borttaget de gyldne kærlighedsbånd, der binder deres hjerter til dit. Du bør altid indprente dine børn at du holder af dem, at du arbejder for deres skyld; at deres lykke er dyrebar for dig; og at det kun er din mening at gøre det bedste for dem.

Du burde tilgodese deres små ønsker, når som helst det er rimeligt. Dit nuværende bosted giver kun lidt variation eller fornøjelse for dine unge hvileløse børnesind, men det bliver vanskeligere med årene. Din største bekymring må under gudsfrygt være for dine børn. Som en kristen moder, er dine forpligtelser hverken lette eller små; og for at kunne beskæftige børnene ordentlig, bør du lægge nogle af dine andre byrder ned og bruge din tid og kræfter på dette arbejde. Dine børns hjem bør være det mest ønskværdige og lykkelige sted i verden for dem og moderens tilstedeværelse bør være det som tiltrækker mest.

Satans kraft over de unge i denne tidsalder er frygtelig. Hvis deres tanker ikke er afvejede på religiøse præmisser, vil deres moral fordæves af de onde børn de kommer i kontakt med. Du tror du forstår disse ting, men du gør galt i at medtage det ondes forførende kraft i de unge menneskers sind. Deres største fare er manglen på ordentlig oplæring og opdragelse.

Lige gyldige forældre lærer ikke deres børn selvfornegtelse. Den mad de sætter foran deres børn pirrer mavens sarte kåbe. Denne spænding meddeles til hjernen gennem nerverne og resultatet er at dyriske lidenskaber vækkes og styrer moralen. Fornuften gøres således til tjener for sindets lavere egenskaber. Hvadsomhelst der kommer i maven og omdannes til blod bliver en del af legemet. Børn bør ikke få lov til at spise grovæderføde, som flæsk, pølser, krydderier, fede kager og konditorkager; for derved svækkes deres blod, nervesystemet opirres urimeligt og moralen er i fare for at blive påvirket. Det er umuligt at leve umådeholdent med hensyn til kost og alligevel beholde en stor grad tålmodighed. Vor himmelske Fader sendte helsereformens lys for at vejlede imod en fordærvet appetits onde følger; så dem, der elsker renhed og hellighed kan bruge de

gode ting Gud har givet dem med skønsomhed; og, ved at udvise mådehold dagliglivet, kan helliges gennem sandheden.

Du behandler ikke dine børn ens. Nogen gange føjer du dem til deres skade, medens du andre gange nægter dem underordnede fornøjelser som ville gøre dem meget glade. Du vender dig irriteret bort fra dem og forhåner deres enkle bønner og glemmer at de kan skabe glæder, som du synes er tåbelige og barnlige. Du nedlader dig ikke fra dit aldersstade til at forstå og opvarte dine børns ønsker. Heri efterligner du ikke Kristus. [Han gjorde sig til ét med de ringe, de trængende og de hårdt ramte. Han tog små børn på sine arme og steg ned på børnenes niveau. Hans store kærlige hjerte kunne forstå deres prøvelser og behov og kunne tage del i deres glæder. Når han var træt i sin ånd af uroen og røret i den overbefolkede by og forbindelsen med rænkefulde og skinhellige mænd, fandt han hvile og fred i de uskyldige børns selskab. Hans tilstedeværelse virkede aldrig frastødende på dem. Himmelenes majestæt nedlod sig til at besvare deres spørgsmål og forenkede sin betydningsfulde undervisning for at imødekomme deres barnlige forståelse. I deres unge modtagelige sind såede han sandhedens sæd, som ville spire og give en rig høst i deres modne alder. *Barnet i hjemmet* side 257]

I disse børn, som blev bragt til ham, så han kunne velsigne dem, så de fremtidige mænd og kvinder, som arvinger af hans nåde og borgere i hans rige og nogle af dem, der ville blive til martyrer for hans navns skyld. Nogle uforstående disciple befalede at børnene skulle tages bort, så de ikke skulle forstyrre Mesteren; men idet de vendte bedrøvede bort, irettesatte Kristus sine efterfølgere og sagde: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre, thi Guds rige hører sådanne til.“

Han vidste at disse børn ville lytte til hans råd og acceptere ham som deres Forløser, medens dem som var verdsligsindede og hårdhjertede ville være mindre egnede til at følge ham og finde plads i Guds rige. Disse små havde, ved at komme til Kristus og modtage hans råd og velsignelse, hans afbillede og hans nådige ord aftrykt på deres modtagelige sind og det kunne aldrig udviskes. Vi burde lære en lektie fra denne kristus?handling, at de unges hjerter er de mest modtagelige over for kristenhedens lære, lette at påvirke i sønlig kærlighed og dyd og gode til at beholde indtryk de har fået. Men

disse sarte, unge mennesker burde man komme til med venlighed og lære dem med kærlighed og tålmod.

Min søster, bind dine børn til dit hjerte ved hjælp af kærlighed. Giv dem den rette omsorg og opmærksomhed i alle ting. Giv dem de rette klæder, så de ikke krænkes i deres udseende, for denne verden er skadende for deres selvrespekt. Du har set at verden giver sig af med moder og klæder, men dekorerer ikke personens sind og moral. Undgår du dette onde, nærmer du dig den modsatte yderlighed og giver ikke dine egne klæder tilstrækkelig opmærksomhed og så heller ikke dine børns. Det er altid rigtigt at være ordentlig og være klædt behørigt efter din alder og livsstadie.

Orden og renlighed er himlens lov; og for at komme i harmoni med den guddommelige orden, er det din pligt at være ordentlig og smagfuld. Dine tanker om dette emne er fordrejede. Selv om du fordømmer verdens ødselhed og forfængelighed, fejler du alligevel i dine store krav til sparsommelighed - helt over i det nærige. Du fornægter dig selv, hvad er rigtigt og ordentligt og som du burde have og som Gud har givet dig midler til at købe. Du klæder hverken dig selv eller dine børn passende. Vort ydre udseende bør ikke vanære Ham vi bekender os til at følge, men bør genspejle tillid til hans sag.

[143]

Apostlen siger: „Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre.“ Du har fået dine midler til der, hvor der er brug for dem, ikke til ophobning, for at blive ødelagt ved storbanden. Du er pålagt at nyde Herrens gode gaver og bør bruge dem til dit eget velbefindende, til godgørende formål og i gode gerninger til hans sags fremme, for derved at samle dig rigdomme i himmelen.

Du er, i Guds visdom, blevet hjemsøgt af mange lidelser, for at blive bragt nærmere nådens trone. Han blødgører og underlægger sine børn ved hjælp af sorger og prøvelser. Denne verden er Guds arbejdsværksted, hvor han danner os for himmelens sale. Han bruger høvlen på vore skælvende hjerter indtil ruheden og uregelmæssighederne er fjernet og vi er egnede til vore rette steder i den himmelske bygning. Gennem trængsler og modgang bliver kristne rensede og styrkede og udvikler en karakter efter forbilledet Kristus har givet. Indflydelsen fra et sandt, gudfrygtigt liv kan ikke måles.

Den rækker ud over hjemmets og vennernes umiddelbare kreds og spreder lys der vinder sjæle for Jesus.

Vidnesbyrd 27 (1876)

[144]

Villig lydighed

VILLIG LYDIGHED

[Abraham var en gammel mand, da han modtog den overraskende befaling fra Gud, at han skulle ofre sin søn Isak som et brændoffer. Abraham blev betragtet som en gammel mand endog i den dalevende slægt. Hans ungdoms fyrighed var svundet hen. Det var ikke længere let for ham at tåle møje og at trodse farer. I ungdommens kraft kan et menneske møde stormen med stolt bevidsthed om styrke og hæve sig over nedstammede forhold, der ville få modet til at svigte senere hen i livet, når han med vaklende trin nærmer sig graven.

Men i sit forsyn tilbageholdt Gud sin sidste og yderst svære prøve for Abraham, indtil årenes vægt hvilede tungt på ham og han længtes efter hvile fra bekymring og møje. Herren talte til ham og sagde: „Tag din søn Isak, din eneste, ham du elsker,“ „og bring ham der som brændoffer“. Den gamle mands hjerte stod stille af rædsel. At miste en sådan søn ved sygdom ville have knust den ømme faders hjerte og bøjet hans hvidhårede hoved i sorg; men nu får han påbud om med egen hånd at udgyde denne søns dyrebare blod. Det forekom ham at være en frygtelig umulighed.

Men Gud havde talt og hans ord måtte adlydes. Abraham var højt oppe i årene, men dette fritog ham ikke for pligten. Han greb troens stav og med stum angst tog han sit dejlige barn ved hånden og drog af sted for at adlyde Guds ord. Den prægtige gamle patriark var menneskelig; hans følelser var som vore og hans hengivenhed lignede vor. Han elskede sin dreng, som var hans trøst i alderdommen og den, til hvem Herrens løfte var givet.

[145]

Men Abraham standsede ikke for at spørge, hvordan Guds forjættelser skulle gå i opfyldelse, hvis Isak blev ofret. Han tog ikke tid til at ræsonnere med sit eget forpinte hjerte, men efterkom den guddommelige befaling lige til bogstaven, indtil ordet kom, netop som kniven skulle til at trænge ind i barnets bævende legeme: „Ræk ikke

din hånd ud mod drengen;“ „thi nu ved jeg, at du frygter Gud og ikke sparer din søn, din eneste, for mig.“

Denne store troshandling er nedskrevet på den hellige histories blade for at stråle ud over verden som et ophøjet eksempel indtil tidens ende. Abraham bad ikke om, at hans fremskredne alder måtte fritage ham for at adlyde Gud. Han sagde ikke: „Mine hår er grå, min manddoms styrke er forsvundet; hvem skal trøste mit hensygnende liv, når Isak ikke er mere? Hvorledes skal en gammel fader kunne udgyde sin eneste søns blod?“ Nej, Gud havde talt og mennesket må lyde uden at tvivle, knurre eller forsmægte på vejen.

I vore menigheder i dag behøver vi Abrahams tro til at oplyse mørket, der samler sig omkring dem, udelukker Guds kærligheds liflige sollys og forkrøbler åndelig vækst. Alderen vil aldrig kunne fritage os for at adlyde Gud. Vor tro bør blive frugtbar på gode gerninger; for uden gerninger er troen død. Hver pligt, som udføres, hvert offer, der bringes i Jesu navn, bringer en overmåde stor løn. I selve plighthandlingen taler Gud og skænker sin velsignelse. Han kræver en fuldstændig overgivelse af vore evner af os. Sind og hjerte, hele vort væsen må overlades til ham; i modsat fald opnår vi ikke at blive sande kristne.

[146] Gud har ikke forholdt menneskene noget, der kan skaffe dem evig rigdom. Han har dækket jorden med skønhed og udstyret den til deres brug og bekvemmelighed i deres timelige liv. Han har givet sin søn i døden for at genløse en verden, der var falden som følge af synd og dårskab. En så uforlignelig kærlighed og et så umådeligt offer Kræver vor strengeste lydighed, vor helligste kærlighed og vor ubegrænsede tro. Men alle disse dyder, åbenbaret i deres fuldeste udstrækning, vil dog aldrig kunne ligestilles med det store offer, der blev gjort for os.

Gud Kræver beredvillig og ubetinget lydighed mod alle sine love; men menneskene sover, eller de er lammede af forførelser fra den onde, der indskyder undskyldninger og udflugter og overvinder deres skruper ved at sige, som han sagde til Eva i haven: „I skal ingenlunde dø,“ Ulydighed virker ikke alene forhærdende på hjerte og samvittighed hos den skyldige, men bidrager til at fordærve troen hos andre. Hvad de til at begynde med syntes var meget urigtigt, vil efterhånden komme til at se anderledes ud, fordi de stadig har det

for øje, indtil de til sidst betvivler, at det virkelig er synd og ubevidst henfalder til den sande vildfarelse.

Ved Samuel befalede Gud Saul at drage ud og slå amalekitterne og fuldstændigt at ødelægge alt, hvad der tilhørte dem. Men Saul adlød kun delvis denne befaling; han ødelagde det dårlige blandt kvæget, men skånedes det bedste og sparede den ugudelige konge. Den følgende dag mødte han profeten Samuel og hilste ham med den smigrende selvros: „Herren velsigne dig! Jeg har holdt Herrens befaling!“ Men profeten svarede øjeblikkelig: „Hvad er det for en brægen af småkvæg, som når mit øre og brølen af hornkvæg, jeg hører?“

Saul blev forvirret og søgte at unddrage sig ansvaret ved at sige: „*De* tog dem med fra amalekitterne; thi *folket* skånedes det bedste af småkvæget og hornkvæget for at ofre det til Herren din Gud; på det andet derimod lagde vi hånd.“ Samuel irettesatte nu kongen og mindede ham om Guds udtrykkelige befaling med pålæg om at ødelægge alt, hvad der tilhørte Amalek. Han påviste hans overtrædelse og erklærede, at han havde været ulydig mod Herren. Men Saul ville ikke erkende, at han havde handlet urigtigt; han undskyldte på ny sin synd ved at fremholde, at han havde skånet det bedste af kvæget for at ofre det til Herren.

Samuel blev bedrøvet i sit hjerte, fordi Saul vedblivende nægtede at indse og bekende sin synd. Sørgmodigt spurgte han: „Mon Herren har lige så meget behag i brændofre og slagtofre som i lydighed [147] mod Herrens røst? Nej, at adlyde er mere værd end slagtoffer og at være lydhør er mere værd end vædderfedt; thi genstridighed er trolddomssynd og egensindighed er afgudsbrøde. Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet dig, så du ikke mere skal være konge!“

Vi bør ikke se pligten i øjnene og opsætte at efterkomme dens krav. En sådan opsættelse giver anledning til tvivl; vantro sniger sig ind, dømmekraften vildledes og forstanden formørkes. Til slut vil Guds ånds irettesættelser ikke kunne nå ind i hjertet hos den forførte, der er blevet så forblindet, at han mener, de ikke sigter til ham eller er anvendelige i hans tilfælde.

Den kostbare prøvetid svinder og kun få indser, at de har fået den i den hensigt, at de skal berede sig for evigheden. De gyldne timer bortødsles til timelige sysler, til fornøjelse, til åbenbar synd. Guds

lov ringeagtes og glemmes; men hvert bud er ikke desto mindre bindende. Hver overtrædelse vil medføre sin straf. Lyst til verdslig vinding leder til vanhelligelse af sabbatten; men denne hellige lovs Krav er ikke ophævet eller afsvækket. Guds befaling angående dette punkt er klar og uomtvistelig; han har uigenkaldeligt forbudt os at arbejde på den syvende-dag. Han har sat den til side som en dag, der er helliget til ham.

Mange er de forhindringer, der ligger på deres vej, som ønsker at vandre i lydighed mod Guds befalinger. Der er stærke og lumske indflydelser, som binder dem til verdens skikke; men Herrens kraft kan sønderbryde disse lænker. Han vil fjerne enhver hindring for sine trofastes fødder eller give dem styrke og mod til at overvinde enhver vanskelighed, når de alvorligt beder om hjælp. Alle forhindringer vil vige for et oprigtigt ønske om og en ihærdig bestræbelse for at gøre Guds vilje, hvad det end måtte koste selvet, måtte end selve livet ofres. Stråler fra himmelen vil oplyse mørket for dem, der under prøvelse og vanskelighed går fremad, idet de ser hen til Jesus som deres tros begynder og fuldender.

[148] I fordums tider talte Gud til menneskene ved profeters og apostles mund. I disse dage taler han til dem ved sin ånds vidnesbyrd. Der har aldrig været en tid, da Gud underviste sit folk mere alvorligt, end han nu underviser dem om sin vilje og om, på hvilken måde han vil, at de skal forholde sig. Men vil de drage nytte af hans undervisning? Vil de tage imod hans tilrettevisning og agte på hans advarsler? Gud vil ikke nøjes med en delvis lydighed; han vil ikke godkende noget kompromis med jeget. *Vejl f menigh* bd. 1 side 399-402]

De tolv spejdere

DE TOLV SPEJDERE

Herren befalede Moses at sende mænd ud for at undersøge Kanaans land, som han ville give Israels børn. Fra hver stamme skulde der udvælges en leder til dette formål. De gik; og efter fyrre dage vende de tilbage fra deres undersøgelse og kom hen til Moses og Aron og hele Israels forsamling og viste dem landets frugter. Alle var enige om at det var et godt land og det viste den rige frugtbarhed som de bragte som bevis. En drueklase var så stor at to mænd bar den mellem sig på en stang. De bragte også figner og granatæbler frem, som voksede der i overflod. Efter de havde talt om landets gode frugtbarhed, havde alle, på nær to, talt meget nedslående om at få det. De sagde at folkene, der boede i landet, var meget stærke og byerne var omgivet med meget store og høje mure og mere end det, de så den store Anaks efterkommere dér. De beskrev da hvordan folkene var placeret rundt i Kanaan og frygtede at det ville være umuligt for dem, nogen sinde at besidde dette land.

Da folket lyttede til denne beretning, gav de frit løb for deres skuffelser, i bitre bebrejdelser og klage. De tænkte ikke på at det var Gud, som havde bragt dem ud af den fare de var i også ville sikkert give dem landet. De lod slet ikke Gud komme på tale. De handlede som om de tager Jeriko by, nøglen til Kanaans land, ved kun at satte lid til hærens kræfter. Gud havde erklæret at han ville give dem landet og de skulle betro ham fuldt ud at han ville fuldbyrde sit ord. Men deres ukuelige hjerter var ikke i harmoni med hans planer. De reagerede ikke på, at han havde arbejdet så underfuldt for deres skyld, bragt dem ud af deres egyptiske trældom, skåret en sti for dem igennem havets vande og ødelagt Faraos forfølgende hær. I deres vantro begrænsede de Guds arbejde, havde mistro til den hånd, der hidtil havde ledt dem så sikkert. Her gentog deres tidligere fejlagtige knurren mod Moses og Aron. „Så er dette enden på alle vore store forhåbninger,“ sagde de. „Dette er landet vi har rejst hele vejen fra

[149]

Egypten for at tage i besiddelse.“ De bebrejdede deres ledere for at bringe trængsler over Israel og beskyldte dem igen for at bedrage folket og føre dem på vildspor.

Moses og Aron kastede sig til jorden med ansigterne i støvet for Gud. Kaleb og Josua, de to som ud af alle tolv spejdere stolede på Guds ord, sønderrev deres klæder i sorg da de så at disse ugunstige beretninger havde taget modet fra hele lejren. De dristede sig til at tale med dem; men forsamlingen var fyldt med vanvid og skuffelse og ville ikke lytte til de to mænd. Tilsidst trængte Kaleb sig op foran og hans klare og rungende røst blev hørt igennem hele mængdens råb og skrig. Han modsagde sine medspejders feje synspunkter, som havde svækket hele Israels tro og mod, Han påkaldte sig folkets opmærksomhed og de stoppede deres beklagelser for et øjeblik, for at lytte til ham. Han talte om det land han havde besøgt. Han sagde: „Lad os gå der hen med det samme og tage det i besiddelse; for vi kan godt indtage det.“ Men idet han talte, afbrød de utrofaste spejdere ham og sagde: „Vi kan ikke drage op imod dette folk, thi det er stærkere end vi!“

[150] Disse mænd begyndte forkert, de satte deres hjerter op imod Gud, imod Moses og Aron og imod Kaleb og Josua. Hver gang de gik frem i denne forkerte retning blev de mere besluttede på at opbygge mismod mod ethvert forsøg på at få Kanaans land. De fordrejede sandheden for at kunne gennemføre deres skadelige hensigt. De fremstillede klimaet som usundt og alle folkene med kæmpevækst. De sagde: „Vi så der kæmperne Anaks sønner, der er af kæmpeslægten og vi forekom både os selv og dem som græshopper!“

Dette var ikke kun en dårlig beretning, men også en løgn. Det var modsigende; for hvis landet var usundt og havde opspist indbyggerne, hvordan kunne det så være at de havde fået så meget de havde? Når mænd i ansvarlige stillinger overgiver deres hjerter til vantro, er der ingen grænser for hvad ondt de kan gøre. Få indser, når de starter på denne farlige vej, hvor langt Satan vil lede dem.

Denne efterretning havde en frygtelig indflydelse på folk. De bebrejdede Moses og Aron bitterligt. Nogle sukkede og jamrede sig og sagde: „Gid vi var døde i Ægypten eller her i ørkenen!“ Da deres følelser rejste sig mod Herren; og de græd og knurrede, sagde de: „Hvorfor fører Herren os til dette land, når vi skal falde for sværdet og vore kvinder og børn blive til bytte? Var det dog ikke bedre for

os at vende tilbage til Ægypten?“ Og de sagde til hverandre: „Lad os vælge os en fører og vende tilbage til Ægypten!“

Derved tilkendegav de deres respektløshed over for Gud og for de ledere han havde udpeget til dem. De spurgte ikke Herren hvad de skulle gøre, men sagde: „Lad os vælge os en fører!“ De tog tingene i deres egne hænder, følte at de selv var kompetente til at lede deres sager uden guddommelig hjælp. De anklagede ikke blot Moses for bedrageriskhed, men også Gud, ved at love dem et land som de ikke kunne eje. De gik faktisk så langt som at udpege een blandt dem, til fører og lede dem tilbage til deres lidelsers og trældomsågs land, hvorfra Gud havde udfriet dem med sin stærke almægtige arm. [151]

Moses og Aron lå stadig over for Gud i nærværelse af hele forsamlingen og bad stille om guddommelig nåde for det oprørske Israel. Deres lidelse var for stor, til at beskrives med ord. Kaleb og Josva pressede sig igen, igennem mængden op foran og igen hørtes Kalebs røst i sorrig alvor over menighedsforsamlingens beklagelser: „Landet, vi har rejst igennem og undersøgt, er et såre, såre godt land. Hvis Herren har behag i os, vil han føre os til det land og give os det, et land, der flyder med mælk og honning. Gør kun ikke oprør imod Herren og frygt ikke for landets befolkning, thi dem tager vi som en bid brød; deres skygge er vejet fra dem, men med os er Herren; frygt ikke for dem!“

Kananæerne havde opfyldt deres mål for uretfærdighed og Herren ville ikke længere bære over med dem. Hans værn om dem blev fjernet og de ville være let bytte for hebræerne. De var ikke forberedt til kamp, for de følte sig så stærke at de bildte sig selv ind at ingen hær var frygtelig nok til at sejre over dem.

Kaleb mindede folket om at landet var sikret Israel ved Guds pagt; men deres hjerter var så fyldt med skinsyge og de ikke længere ville høre. Hvis blot to mænd havde bragt den dårlige beretning og alle ti havde opmuntret dem til at tage landet i eje, i Herrens navn, ville de stadig tage de to mænds anvisninger alvorligt frem for de ti, på grund af deres onde vantro. Men der var kun to, som forsvarede det rigtige, medens ti var i åbent oprør mod deres ledere og mod Gud.

Den største hidsighed rasede hos folket; deres værste lidenskaber er vækket og de nægter at lytte til fornuft. De ti upålidelige spejdere sluttede sig til i deres fordømmelse af Kaleb og Josva og råbene lød

[152] på at stene dem. Den sindsyge pøbel greb kastevåben til at dræbe disse trofaste mænd med. De styrtede frem med sindsyge hyl, men se! stenene faldt ud af deres hænder, en stilhed kom over dem og de rystedes af rædsel. Gud lagde sig imellem for at bremse deres overilede plan. Ligesom en lysflamme, oplystes tabernaklet af hans nærheds herlighed og menighedsforsamlingen så Herrens signal. Een, der var mægtigere end de, havde åbenbaret sig og ikke een eneste vovede at fortsætte sin modstand. Enhver knurren blev bragt til tavshed og spejderene, som havde bragt deres onde beretninger, krøb skrækslagne sammen med tilbageholdt åndedræt.

Moses rejste sig fra sin ydmyge stilling og gik ind i tabernaklet for at have fortrolig samtale med Gud. Da havde Herren i sinde at udslette det oprørske folk med det stamme. Han ønskede at gøre Moses, et større folk end Israel; men hans folks ydmyge leder ville ikke gå med til denne plan. „Men Moses sagde til Herren: „Ægypterne har hørt, at du i din væld har ført dette folk bort fra dem; og ligeledes har alle dette lands indbyggere hørt, at du, herre, er midt iblandt dette folk, thi du, herre, åbenbarer dig synligt, idet din sky står over dem og du vandrer foran dem om dagen i en skystøtte og om natten i en ildstøtte. Hvis du nu dræber dette folk alle som een, vil de folk, der har hørt dit ry, sige: fordi Herren ikke evnede at føre dette folk til det land, han havde tilsvoret dem, lod han dem omkomme i ørkenen.“

Moses afviser endnu at få Israel udslettet og få gjort sig et mægtigere folk end de. Denne gudsbegunstigede tjener viser sin kærlighed for Israel og viser sin nidkærhed for sin mesters herlighed og dennes folks ære. Hidtil endda har du tilgivet dette folk fra Ægypten; du har været langmodig og nådig hidtil mod dette utaknemmelige folk; og uanset hvor uværdigt folket er, er din barmhjertighed den samme. Han beder: Vil du derfor ikke nok spare dette folk og give endnu et eksempel på guddommelig tålmodighed, som du allerede har givet?

[153] Moses fik overtalt Gud til at skåne folket, men på grund af deres hovmod og vantro kunne Herren ikke gå med til at udføre mirakler for deres skyld. Derfor bad han i sin guddommelige barmhjertighed om at gå den sikreste vej og vende tilbage til ørkenen mod det Røde hav. Som straf for deres oprør, dekreterede han at alle voksne som forlod Ægypten, undtagen Kaleb og Josva, skulle udelukkes fra Kanaan for evigt. De havde tydeligvis ikke holdt deres løfte om

lydighed mod Gud og dette løste Gud fra pagten som de gentagende gange havde overtrådt. Han lovede at deres børn skulle have det prægtige land, men erklærede at deres egne legemer ville blive begravet i ørkenen. Og de ti upålidelige spejdere, hvis onde beretninger havde fået Israel til at knurre og gøre oprør, blev udslettet af Guds kraft for øjnene af folket.

Da Moses kundgjorde Israel Guds vilje om dem, var det som om de oprigtigt angrede deres syndige opførsel. Men Herren vidste at de sørgede som følge af deres onde opførsel og ikke havde en dyb fornemmelse af deres utaknemlighed og ulydighed. Men deres anger kom for sent; Guds retfærdige vrede blev vækket og deres dom var fældet og den kunne ikke appelleres. Da de fandt ud af at Herren ikke ville give efter for sin kendelse, rejstes deres egenvilje igen og de erklærede at de ikke ville vende tilbage til ørkenen.

Ved at befale dem at vende tilbage fra deres fjenders land, prøvede Gud deres tilsyneladende underdanighed og fandt at den ikke var virkelig. De vidste at de havde begået dybe synder ved at lade deres ubesindighed styre dem og forsøge at slå de spejdere ihjel, som bad dem adlyde Gud; men de var kun forfærdede over at de havde gjort en frygtelig fejltagelse, konsekvenserne af det ville vise sig som katastrofale for dem selv. Deres hjerter var uforandrede og de behøvede blot et påskud for at kunne gøre et lignende udbrud. Dette viste sig da Moses, under Guds myndighed, befalede dem at gå tilbage til ørkenen.

De havde gjort oprør mod hans bud da han påbød dem at tage op og tage det land han havde lovet dem og nu, da han bød dem at gå fra det igen, var de ligeså ulydige og erklærede at de ville tage kampen op med deres fjender. De opstillede sig i krigerers klæder og rustninger og stillede sig foran Moses, i egen hensigt at gå i krig, men var frygtelig mangelfulde i Guds og hans bedrøvede tjeners øjne. De nægtede at lytte til deres leders alvorlige advarsler, at ulykke og død ville blive følgen af deres dristighed.

Da Gud ledte dem op og tage Jeriko, lovede han at gå med dem. Arken med hans lov skulle være et symbol på ham selv. Moses og Aron, Guds udpegede ledere, skulle lede ekspeditionen under hans egen påpasselige ledelse. Med et sådant tilsyn kunne intet skade dem. Men nu, i modsætning til Guds befaling og deres lederes alvorlige

[154]

forbud, uden Guds ark og uden Moses, marcherede de ud for at møde fjendernes hære.

Medens israelitterne havde brugt tid på deres onde opsætsighed, havde amalekitterne og kanaanitterne beredt sig til krig. Overmodigt udfordrede israelitterne fjenden, som ikke havde vovet at angribe dem; men ligeså snart de gik ind på fjendens område, mødte amalekitterne og kanaanitterne dem med store styrker og slog dem voldsomt tilbage, med stort tab. Marken, hvor massakren skete, blev rød af deres blod og deres lig dækkede jorden. De blev jaget fuldstændigt på flugt og tilintetgjort. Udslettelse og død var følgen af deres oprørske forsøg. Men Kalebs og Josvas tro blev belønnet rigeligt. Efter Guds ord, blev disse trofaste mennesker bragt ind i det forjættede land. Krysterne og oprørerne gik fortabt i ørkenen, men de retfærdige spejdere åd af Esjkols druer.

[155] Historien om de tolv spejders efterretninger har noget at fortælle os som et folk. Scenen for krysteragtig beklagelse og vende sig væk, når der er risiko for at blive modsagt, bliver gentaget blandt os i dag. Den samme uvillighed vises ved forsigtighed over for redelige beretninger og sande råd, ligesom i Kalebs og Josuas dage. Guds tjenere, som bærer byrde for hans sag og praktiserer streng selvfor-nægtelse og lider afsavn for at kunne hjælpe hans folk, påskønnes sjældent bedre nu end dengang.

Det gamle Israel blev gentagne gange vejret og fundet for lette. Få modtager de redelige advarsler de får fra Gud. Mørke og vantro bliver ikke mindre, idet vi nærmer os tiden for Kristi genkomst. Sandhed bliver mindre og mindre velsmagende for kødeligt?sindede; deres hjerter er træge til at tro og angrer for sent. Guds tjenere kunne godt miste modet, hvis det ikke var for de stadige beviser deres Mester giver dem i hans visdom og hjælp. Længe har Herren båret over med hans folk. Han har tilgivet deres flygtighed og ventet på at de giver ham plads i deres hjerter; men falske tanker, skinsyge og mistillid har presset ham ud.

Få er de Israels?bekendere, hvis sind er blevet oplyst af guddommelig visdoms åbenbaringer, vover at komme frimodigt frem, som Kaleb gjorde og stå fast for Gud og det rigtige. For dem Herren har valgt til at udføre hans arbejde vil ikke vendes fra retsindighedens vej til at tilfredsstille den egenkærlige og uhellige, de vil blive skydeskive for had og ondskab. Satan er helt vågen og er på vagt i

disse sidste dage og Gud kalder åndeligt faste og modstandsdygtige mennesker til at modstå hans list.

En gennemgribende omvendelse er nødvendig blandt bekendere sandhedstroende, for at de kan følge Jesus og adlyde Guds vilje — ikke en underkastelse båret af omstændighederne, som det var for de forfærdede israelitter da den Mægtiges kraft blev åbenbaret for dem, men en dyb hjertefølt anger og synds aflæggelse. Dem som blot er halvt omvendte er som et træ, hvis grene hang på sandhedens side, men hvis rødder, er fast forangret i jorden og strækker sig ud i verdens golde jord. Jesus ser forgæves efter frugter på dets grene; han finder ikke andet end blade.

Tusinder ville acceptere sandheden hvis de kunne gøre således uden at fornægte selvet, men denne klasse vil aldrig kunne opbygge Guds sag. Disse ville aldrig kunne gøre sig gældende over for fjenden, — verden, egenkærligheden og kødets lyster, — og stole på at deres guddommelige leder giver dem sejr. Menigheden behøver tro- [156] faste Kaleb'er og Josua'er, som vil acceptere evigt liv på Guds enkle betingelse om lydighed. Vore menigheder mangler medarbejdere. Verden er vor mark. Der mangler missionærer i byer og landsbyer der er mere bundet i afguderier end østens hedninger er, som aldrig havde set sandhedens lys. [Den sande missionsånd har forladt menigheden med den høje bekendelse; hjertet brænder ikke længere af kærlighed til sjæle og af ønsket om at føre dem ind i Kristi fold. Der er brug for flittige arbejdere. Er der ingen til at besvare kaldet, der lyder fra alle kanter: „Kom over og hjælp os“? *I Mesterens Tjeneste* side 44]

Kan dem som bekender at være Guds lovs forvaltere og som venter på Jesu snarlige genkomst i himmelens skyer, stå uden sjæles blod på sig, hvis de vender det døde øre til folks skrigende mangler, — folk som vandrer i skykkerne? Der er bøger der skal udarbejdes og uddeles, der er lektioner der skal undervises i, der er selvopofrende opgaver der skal udføres! Hvem kommer til undsætning! Hvem vil, for Kristi skyld, fornægte selvet og sprede lys til dem, som sidder i mørke?

Jerikos indtog

JERIKOS INDTOG

Efter Mose' død, blev Josua udpeget til Israels leder, til at føre dem ind i det forjættede land. Han var godt udrustet til dette vigtige hverv. Han havde været førstetjener for Moses det meste af tiden under israelitternes ørkenvandring. Han havde set Guds underfulde gerninger udført ved Moses og forstod folkets tilbøjeligheder godt. Han var en af de tolv spejdere, som blev sendt ud for at undersøge det forjættede land; og en af de to, der gav trofast beretning om dets rigdomme og som opmuntrede folket til at tage det i besiddelse under Guds styrke.

[157] Herren lovede Josua at han ville være med ham ligesom han havde været med Moses og han ville gøre Kanaan til ejendom ved en let sejr, på betingelse af at han ville være tro mod alle hans bud. Josua havde været meget bekymret for sin opgave at lede folket ind i Kanaans land; men denne forsikring fjernede hans frygt. Han befalede Israels børn at gøre sig klar til en tredages rejse og alle krigsmænd berede sig til kamp. Da svarede de Josua: „Alt, hvad du har pålagt os, vil vi gøre og vi vil gå overalt, hvor du sender os; som vi har adlydt Moses i alt, vil vi adlyde dig. Måtte kun Herren din Gud være med dig, som han var med Moses! . Enhver, som sætter sig op imod dine befalinger og ikke adlyder dine ord i alt, hvad du pålægger ham, skal dø. Vær kun modig og uforsagt!“

Gud ville at israelitternes vandring over jorden skulle være mirakuløs. Josua påbød folket at hellige sig selv, for i morgen ville Herren gøre undere blandt dem. Til det udpegede tidspunkt, påbød han præsterne at tage arken med Guds lov og bære den frem for folket. „Men Herren sagde til Josua: „I dag begynder jeg at gøre dig stor i hele Israels øjne, for at de kan vide, at jeg vil være med dig, som jeg var med Moses.“

Præsterne adlød deres leders påbud og bar pagtens ark frem for folket. De hebræiske hære stillede sig op til march og fulgte

dette symbol på guddommelig nærvær. Den brede kolonne fyldte jordanbredden ud og, idet præsternes fødder trådte ned i flodens kant, skiltes vandene ovenfra og nedenunder bevægede vandet sig bort og efterlod flodsengen helt tør. Præsterne med Guds ark passerede og Israel fulgte bagefter. Halvvejs over Jordan fik præsterne ordre til at standse i flodbunden, indtil hebræerhæren var nået over. Det var for at indprente dem endnu stærkere, at dette var de samme kræfter som fik deres fædre til at krydse Det Røde hav fyrré år tidligere.

[158]

Mange som krydsede Det Røde Hav da de var børn og krydsede nu Jordan ved et lignende mirakel, var nu krigsmænd, beredt til kamp. Efter at Israels hær var kommet over, befalede Josua præsterne at komme op af floden. Da de, med arken, stod sikkert på den anden bred, fjernede Gud sin mægtige hånd og det ophobede vand løb ned igen, et mægtigt vandfald i strømmenes naturlige kanal. Jordan strømmede videre, en uimodståelig flodstrøm og oversvømmede alle dets breder.

Men før præsterne var kommet op af floden, så dette underfulde mirakel aldrig kunne glemmes, bad Herren Josua udvælge ansete mænd fra hver stamme, til at tage stene op, fra hvor præsterne stod i flodsengen og bære dem på skuldrene til Gilgal og der rejse et mindesmærke på at Gud havde fået Israel tørskoet over Jordan. Dette skulle være et stadigt minde om miraklet, som Herren havde udført for dem. Idet årene gik, ville deres børn spørge om dette monument og de kunne igen og igen berette dem om denne underfulde historie, indtil den uudsletteligt var indprentet i deres sind til sidste generation.

Da amoritternes konger og kanaaæernes konge hørte at Herren havde standset Jordans vande for Israels børn, rørtes deres hjerter med frygt. Israelitterne havde dræbt to af Moabs konger og deres mirakuløse passage over det buldrende og voldsomme Jordan, fyldte folket med stor rædsel. Da omskar Josua al folket der var blevet født i ørkenen. Efter denne ceremoni holdt de påske på Jerikos sletter. „Men Herren sagde til Josua: „I dag har jeg bortvæltet ægypternes forsmædelse fra eder.“

Hedenske folk bragte skam over Herren og hans folk fordi hebræerne ikke tog Kanaans land i besiddelse, som de ventede i arv lige efter udgangen fra Ægypten. Deres fjender triumferede fordi Israel havde vandret så længe i ørkenen og de satte sig stolt op imod

[159]

Gud og erklærede at Han ikke kunne lede dem ind i Kanaans land. Herren havde nu tydeligt vist sin kraft og partiskhed ved at lede sit folk over Jordan på tørt land og deres fjender kunne ikke længere bringe skam over dem. Mannaen som indtil nu var faldet, ophørte nu; for israelitterne var nu ved at tage Kanaan i besiddelse og spise dette gode lands frugter, nu var der ikke længere brug for den.

Da Josua trak sig tilbage fra Israels hære for at meditere og bede efter Guds særlige nærværelse, så han en høj ærværdig mand, klædt i kamplignende klæder, med et draget sværd i sin hånd. Josua genkendte ham ikke som en af Israels krigere og dog så han ikke ud som en fjende. I sin iver tiltalte han ham og sagde: „Og det skete, medens Josua opholdt sig ved Jeriko, at han så op og fik øje på en mand, som stod foran ham med draget sværd i hånden. Josua gik da hen til ham og sagde: „Er du en af vore eller en af vore fjender?“ Han svarede: „Ingen af delene, jeg er fyrsten over Herrens hær; lige nu er jeg kommet!“ Da faldt Josua til jorden på sit ansigt og tilbad og sagde til ham: „Hvad har min herre at sige sin tjener?“ Og fyrsten over Herrens hær svarede Josua: „Drag dine sko af fødderne, thi det sted, du står på, er hellig!“ Det gjorde Josua.“

Guds herlighed helligede helligdommen og derfor gik præsterne aldrig ind på det Guds nærværs helligede sted med sko på deres fødder. Støvpartikler kunne hænge på dem, som kunne vanhellige det hellige sted; derfor blev præsterne pålagt at lade deres sko blive i forgården før de gik ind i helligdommen. I forgården, ved siden af tabnaklets dør, stod et kobberalter, hvori præsterne vaskede deres hænder og deres fødder før de gik ind i tabernaklet, så al urenhed kunne fjernes. Alle, som havde tjeneste i helligdommen blev pålagt af Gud at berede sig særligt før de gik ind på det sted, hvor hans herlighed blev åbenbaret.

[160] Det var Guds søn som stod som en bevæbnet kriger foran Israels leder. Det var ham, som havde ledt hebræerne gennem ørkenen, omgivet af en skystøtte om dagen og ildstøtte om natten. For at indprente Josua at denne mand ikke var mindre end Kristus, sagde denne fornemme mand: „Drag dine sko af fødderne!“ Da fortalte han Josua, hvordan Jeriko skulle indtages. Alle krigsførende mænd skulle befales til at omringe byen en gang om dagen, i seks dage og på den syvende-dag skulle de marchere rundt om Jeriko syv gange.

Derefter gav Josua ordrene til præsterne og folket som Herren havde givet ham dem. Han stillede Israels hære i fuldstændig orden. Først stod en udvalgt gruppe bevæbnede mænd, klædt i deres krigs-lignende klæder; ikke for at bruge deres færdigheder i hæren — lige nu, men blot for at tro og adlyde anvisningerne de får. Derefter fulgte syv præster med trompeter. Da kom Guds ark, glintrende af guld, en stråleglans var over den, båret af præster i rige og mærkelige klæder, der betegnede deres hellige embede. Israels umådelige hær fulgte i perfekt orden, hver stamme efter hver sin standard. På denne måde omringede de byen med Guds ark. Ingen andre lyde kunne høres, end mægtige hæres trampen og basunernes højtidlige klang, genlød ud i bakkerne og kom tilbage i Jerikos gader.

Med undren og rædsel bemærkede den dømte bys vagtfolk enhver bevægelse og sagde det til myndighederne. De kunne ikke forestille sig hvad alt dette skulle betyde. Jeriko havde udfordret Israels hære og himmelens Gud; men da de så de mægtige hære marchere rundt om deres by en gang om dagen i al pomp og krigs?majestæt, med den hellige arks større storslåethed og de følgende præsters pragt, slog denne indtryksfulde mystiske scene rædsel i fyrsternes og folkenes hjerter. Så ville de igen efterse deres stærke forsvarsværker og forvissede sig om at de sarkens kunne modstå det mægtigste angreb. Mange latterliggjorde tanken at skade, kunne komme over dem ved disse besynderlige demonstrationer; men andre var skræmte da de så possisionens majestæt og glans, der hver dag viklede sig så storslået omkring byen. De huskede for fyrre år siden, at Det Røde Hav havde delt sig for dette folk og at en passage lige havde åbnet sig for dem, gennem Jordanfloden. De vidste ikke hvilke andre undere Gud kunne gøre for dem; men de holdt deres porte omhyggeligt lukkede og vogtede sig med mægtige krigere.

[161]

I seks dage udførte Israels hære deres rundtur omkring byen. Den syvende-dag kom og ligeved daggry opstillede Josua Herrens hære. Nu fik de ordre på at marchere syv gange omkring Jeriko og ved et kraftigt basunstød, der lyder ret højt, har Gud da givet dem byen. Den imponerende hær marcherede højtideligt omkring de ofrede mure. Guds strålende ark oplystes i morgengryet, præsterne med deres glimtende brystplader og juvelerede mærker, krigerne med deres glimtende rustninger udgjorde et overdådigt optog. De var tavse som var de døde, dog fra de mange taktfaste fodtrin og bas-

unernes lejlighedsvisе stød, brød den tidlige morgens fuldstændige stilhed. De massive mure af solide sten så truende ud, de trodsede menneskers vedholdende angreb.

Pludseligt gjorde den umådelige hær holdt. Basunerne brød igennem i eet stød der rystede hele jorden. Samstemmende splittede hele Israel luften med et mægtigt råb. De solide stenvure, med deres massive tårne og murtinder, vaklede og gyngede bort fra deres fundamenter og med et brag ligesom tusinde gange torden, faldt smuldrende til jorden. Fjendens indbyggere og hære blev lammet af rædsel og forbavselse, gav ingen modstand og Israel marcherer ind og indtager den mægtige by Jeriko.

Hvor let kunne himmelens hære ikke nedbryde de mure der synes så frygtelige for de falsk rapporterende spejdere?! Guds ord var det eneste våben der blev brugt. Den Israels Mægtige havde sagt: „Se, jeg giver Jeriko og dets konge og krigere i din hånd.“ Hvis en enkel kriger brugte sin styrke på at holde murerne imod, kunne Guds herlighed være svækket og hans vilje forpurret. Men arbejdet blev overladt den Almægtige; og var murtindernes fundament blevet lagt i jordens midte og deres top nåede himmelens hvælving, ville resultatet være det samme, når Herrens hærleder fører sine englelegioner til angreb.

[162]

Gud havde længe planlagt at give Jeriko by til sit favoriserede folk og ophøje sit navn blandt jordens folk. Fyrre år tidligere, da han ledte Israel ud af trældom, havde han i sinde at give dem Kanaans land. Men ved deres onde knurren og skinsyge havde de fremkaldt hans vrede og han havde ladet dem vandre i kedsommelige år i ørkenen, indtil alle dem som havde forhånet ham, med deres vantro ikke var længere. Ved Jerikos erobring erklærede Gud over for hebræerne at deres fædre kunne have fået denne by fyrre år tidligere, hvis de havde stølet på ham, hvad deres børn gjorde.

Historien om det gamle Israel er skrevet for vor skyld. Paulus siger: „Dog, de fleste af dem fandt Gud ikke behag i; de blev jo slået ned i ørkenen. I dette er de blevet eksempler til advarsel for os, for at vi ikke skal begære, hvad ondt er, således som de gjorde.“ „Dette skete med dem, så de kan være advarende eksempler og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet. Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!“

Mange der, ligesom i det gamle Israel, bekender sig til at holde Guds bud har vantro hjerter, medens de i det ydre overholder Guds love. Skønt de er begunstiget med stort lys og dyrebare privilegier, vil de ikke desto mindre miste det himmelske, som de oprørske israelitter allerede gjorde ved ikke at gå ind i det jordiske Kanaan som Gud havde lovet, som løn for deres lydighed.

Som et folk mangler vi tro. I disse dage er det kun få, der følger anvisningerne fra Guds udvalgte tjener ligeså lydigt, som Israels hære gjorde det, ved indtagelsen af Jeriko. Hærføreren for Herrens hær åbenbarede ikke sig selv for hele menighedsforsamlingen. Han kommunikerede kun med Josua, som fortalte historien om dette møde til hebræerne. Den hvilede over dem, så de kunne tro eller betvivle Josuas ord, følge befalingerne han gav i Herrens hærs Hærførers navn, eller sætte sig op imod hans anvisninger og fornægte hans myndighed. *De* kunne ikke se englehæerne ført af Guds Søn, som ledte deres fortrop; og de kunne have sagt: „Hvilke meningsløse træk er disse og hvor latterligt er det ikke at marchere dagligt rundt om byens mure, blæse i vædderhorn i medens?! Dette kan ikke have nogen virkning på disse stærke tårnhøje fæstninger.“

[163]

Men hele planen med denne ceremoni i så lang tid, før murens endelige styrt, krævede imidlertid større tro blandt israelitterne.

De skulle blive fuldstændigt indprentede med at deres styrke ikke var i menneskers visdom, heller ikke i deres magt, men kun i deres frelses Gud. De var blevet vandt til at opfatte sig selv som uovervindelige og stole helt på deres guddommelige Leder.

Opfører dem, som i dag bekender at være Guds folk, sig således under lignende forhold? Mange vil uden tvivl ønske at kunne følge deres egne planer og vil foreslå andre veje og måder at få den ønskede slutning på. De vil nødig underkaste sig så simpelt et arrangement og et der ikke giver dem anden ære end lydighedens fortjeneste. De vil også betvivle muligheden for at en så mægtig by blev indtaget på den måde. Men pligtens lov er den højeste. Den burde have magten over menneskelig fornuft. Tro er levende kraft der gennemtrænger alle barrierer, springer alle hindringer over og planter dets banner midt i fjendens lejr.

Gud vil gøre så forunderlige ting for dem, der stoler på ham. Det er fordi hans bekendende folk stoler så meget på deres egen klogskab og ikke giver Herren anledning til at åbenbare sin kraft til

deres bedste, at de ikke har mere styrke. Han vil hjælpe sine troende børn i enhver nødsituation, hvis de vil have fuld tillid til ham og adlyde ham ubetinget.

[164] Der er dybe mysterier i Guds ord; der er uforklarlige mysterier i hans forsyn; der er mysterier i frelsesplanen som mennesker ikke kan fatte. Men begrænsede mennesker, med stærke ønsker om at tilfredsstille nysgerrigheden og løse de uendelige problemer, følger ikke den tydelige vej der er vist af Guds åbenbarede vilje og snager i hemmelighederne, skjult siden verdens grundlæggelse. Mennesket bygger sine teorier, mister sand tros enkelhed, bliver for indbildsk til at tro Herrens udmeldinger og murer sig selv ind i sin egen indbildskhed.

Mange der bekender vor tro har det således. De er svage og kraftløse fordi de stoler på deres egen styrke. Gud arbejder mægtigt for et trofast folk, som adlyder hans ord uden indvendinger eller tvivl. Himmels majestæt jævned Jerikos mure, med sine englehære, uden menneskelig medhjælp. Israels bevæbnede krigere havde ingen grund til at være stolt over deres bedrifter. Alt blev gjort gennem Guds kraft. Lad folkene opgive selvet og ønsket at arbejde efter sin egne planer, lad dem ydmygt underkaste sig guddommelig vilje og Gud vil genopfriske deres styrke og give sine børn frihed og sejr.

Jeremias irettesætter Israel

JEREMIAS IRETTESETTER ISRAEL

Herren gav Jeremias et irettesættelsesbudskab han skulle bringe sit folk. Han skulle anklage dem for at de til stadighed afviser Guds råd: „Men jeg har talt til eder årle og silde, uden at i ville høre mig. Jeg sendte alle mine tjenere profeterne til eder årle og silde, for at de skulle sige: „Omvend eder hver fra sin onde vej, gør gode gerninger og hold eder ikke til andre guder, så i dyrker dem; så skal I bo i det land, jeg gav eder og eders fædre.“

Gud bad dem indtrængende om ikke at opægge ham til vrede over deres hænders og hjerters værk, „men de hørte ikke.“ Da forudså Jeremias jødernes fangenskab, som straf for ikke at give agt på Herrens ord. Kaldæerne blev brugt som redskaber af Gud til at revse sit u lydige folk. Deres straf skulle svare til deres indsigt og til de advarsler de havde foragtet. Gud havde længe udsat sine domme fordi han ikke ville ydmyge sit udvalgte folk, men nu ville han hjem søge dem med sit mishag over dem, som en sidste anstrengelse for at stoppe dem på deres onde vej.

[165]

I disse dage har han ikke indført en ny plan for at sikre sit folks renhed. Ligesom de gamle, beder han fejlende mennesker, som be kender sig til hans navn om at angre og vende sig fra deres onde veje. Ligesom den gang, forudsiger han, ved sine udvalgte tjeneres mund, de farer de har for sig. Han støder i advarselsbasunen og irettesætter synd ligeså redeligt som i Jeremias dage. Men i vor tids Israel, er der de samme fristelser at passe på og de samme råd at hade, som der var i det gamle Israel. De vender for ofte det døde øre til ord, Gud giver ved sine tjenere til sandhedsbekenderes gavn. Selv om Herren i sin barmhjertighed for en tid tilbageholder deres syndstraf, ligesom i Jeremias' dage, vil han ikke altid holde sin hånd tilbage, men vil hjem søge uretfærdighed med retfærdig dom.

Herren befalede Jeremias at stå i Herrens hus' retssal og sige hele Judæas folk, som kom for at bede, alt hvad han lagde ham i

munden og ikke formindske et ord, så de kunne lytte og vende sig fra deres onde veje. Så ville Gud angre den straf, han havde i sinde at give dem, på grund af deres ondskab.

[166] Herrens uvillighed mod at revse sit vildfarende folk vises her ganske godt. Han udsætter sine domme; han beder dem indtrængende om at vende tilbage til deres lydighed. Han har bragt dem ud af trældomsåget, så de trofast kan tjene ham, den eneste sande og levende Gud; men de havde vandret i afgudsdyrkelse, de havde ringeagtet advarslerne fra hans profeter. Alligevel udsætter han sin revselse for at give dem endnu en anledning til at angre og afværge straffen for deres synd. Gennem sin udvalgte profet, sender han dem nu en klar og tydelig advarsel og lægger den eneste vej, der er, foran dem, hvorved de kan undgå deres fortjente straf. Dette er en fuldstændig anger af deres synd og en bortvenden fra deres onde veje.

Herren befalede Jeremias at sige til folket: „Sig til dem: Så siger Herren: Hvis i ikke hører mig og følger den lov, jeg har forelagt eder, så i hører mine tjenere profeternes ord, som jeg årle og silde sendte eder, skønt i ikke ville høre, så gør jeg med dette hus som med Silo og giver alle jordens folk denne by at forbande ved.“ De forstod denne hentydning til Silo og det tidspunkt, hvor filisterne overvandt Israel og Guds ark blev taget.

Elis synd var at han så for let på sine sønners misgerning, som havde hellige embeder. Faderens forsømmelse i at irettesætte og styre sine sønner, pådrog Israel en frygtelig katastrofe. Elis sønner blev dræbt, Eli selv mistede sit liv, Guds ark blev taget fra Israel og tredive tusinde menneske blev slået ihjel. Alt dette skete fordi der blev taget let på synd og fik lov til at blive iblandt dem. Hvilken lektie er dette ikke for mennesker i ansvarsfulde stillinger i Guds menighed. Den beder dem om at nøje fjerne de fejl der vanærer sandhedens sag.

I Samuels dage, mente Israel, at tilstedeværelsen af arken med Guds lovbud, ville give dem sejr over Filistrene, uanset om de angrede deres onde gerninger eller ej. I Jeremias' tid troede Jøderne at nøje overholdelse af den gudsbestemte tempeltjeneste ville beskytte dem fra straffen for deres onde opførsel.

[Den samme fare er til stede i dag blandt det folk, der bekender sig til at tage vare på Guds lov. De er tilbøjelige til at smigre sig

med, at den respekt, de viser budene, vil bevare dem for Guds retfærdigheds magt. De nægter at lade sig irettesætte for det onde og beskylder Guds tjenere for at være for nidkære med at rense lejren for synd. Den Gud, som hader synd, kræver af dem, der bekender sig til at holde hans lov, at de skal holde sig fra uretfærdighed. [167]

Ikke at ville omvende sig og lyde hans ord vil få lige så alvorlige følger for Guds folk i dag, som den samme synd fik det for det gamle Israel. Der er en grænse, hvor hans dom ikke tøver længere.] Jerusalems ødelæggelse står som en alvorlig advarsel for øjnene af det moderne Israel, således at irettesættelserne gennem hans udvalgte redskaber ikke kan ignoreres ustraffet. [*I Mesterens Tjeneste* side 54]

Da præsterne og folket hørte budskabet Jeremias overbragte dem i Herrens navn, blev de vrede og erklærede han skulle dø. De blev højrøstede i deres anklager mod ham og råbte: „Hvor tør du profetere i Herrens navn og sige: Det skal gå dette hus som Silo og denne by skal ødelægges, så ingen bor der!“ Og alt folket stimlede sammen om Jeremias i Herrens hus.“ Således blev Guds budskab foragtet og den tjener han betroede det truet med døden. Præsterne, upålidelige profeter og hele folket vende sig i vrede mod ham, som ikke ville sige behagelige ting til dem og profetere falsk.

Guds sikre tjenere har normalt lidt den bitreste forfølgelse for religionens falske lærere. Men de sande profeter vil altid foretrække skam og endda død, snarere end troløshed mod Gud. Den uendeliges øjne er over de guddommeliges irettesættelsesredskaber og de bærer et tungt ansvar. Men Gud betragter den uretfærdighed de har været udsat for i form af fordrejelse, falskneri eller misbrug som var den forøvet mod ham selv; og straffer derefter.

Judæas fyrster havde hørt om Jeremias ord og kom ud af kongens hus og indsatte indgangen for Herrens hus. „Så sagde præsterne og profeterne til fyrsterne og alt folket: „Denne mand har gjort halsløs gerning, thi han har profeteret mod denne by, som i selv hørte.“ Men Jeremias gik frimodigt frem for fyrsterne og alt folket og sagde: „Herren sendte mig for at profetere mod dette hus og denne by alle de ord, i hørte. Bered dog eders veje og eders gerninger og hør på Herren eders Guds røst, at Herren må angre det onde, han har talet imod eder. Men se, jeg er i eders hånd; gør med mig, hvad der er godt og billigt i eders øjne! Dog skal I vide, at hvis i dræber mig, så [168]

bringer i uskyldigt blod over eder og denne by og dens indbyggere; thi sandelig sendte Herren mig for at tale alle disse ord til eder.“

Var profeten blevet skræmt af de myndiges trusler og skarens råb og skrig, ville hans budskab være uden virkning og han kunne miste sit liv. Men, med det mod, hvorved han udførte sin smertelige pligt, gav folket ham respekt og Israels fyrster vendte om, til egen fordel. Således skaffede Gud forsvarer, til sin tjener. De argumenterede med præster og falske profeter, — viste hvor ukloge de yderligheder var som de forsvarede.

Indflydelsen fra disse magtfulde personer fremkaldte en reaktion i folkenes sind. Da forenede de ældste sig i protest mod præsternes beslutning om Jeremias' skæbne. De kom med Mikas tilfælde, som profeterede domme over Jerusalem og sagde: „Zion skal pløjes som en mark, Jerusalem blive til grushobe, tempelbjerget til krathøj.“ De stillede dem spørgsmålet: „Mon kong Ezekias af Juda og hele Juda dræbte ham? Frygtede de ikke Herren og bad ham om nåde, så Herren angrede det onde, han havde truet dem med? Vi er ved at bringe stor ulykke over vore sjæle.“

Ved Ahikam og andres bøn, blev profeten Jeremias liv sparet; selvom mange af præsterne og falske profeter ville være tilfreds med at han var lagt i døden under påskud af optøjret, for de kunne udholde de sandheder han sagde om deres ondskab.

[169] Men Israel forblev uomvendt og Herren så at de måtte straffes for deres synd; så han påbød Jeremias at gøre nogle åg og bånd og lægge dem på sin skulder og sende dem til Edoms, Moabs, ammoniternes, Tyrus og Zidons konger og påbyde budbringerne at sige at Gud har givet hele dette land til Nebukadnezar, Babylons konge og at alle disse nationer skal tjene ham og hans efterkommere for en tid, indtil Gud udfrier dem. De skulle erklære at hvis disse folk nægtede at tjene Babylons konge, ville de blive straffet med hungersnød, sværd og pest, indtil de blev fortæret. „I skal ikke,“ siger Herren, „høre på eders profeter og spåmænd, eders drømmere, sandsigere og troldmænd, som siger til eder: „I skal ikke komme til at trælle for Babels konge; thi det er løgn, de profeterer for eder for at få eder bort fra eders jord, idet jeg da driver eder bort og i går til grunde. Men det folk, der bøjer hals under Babels konges åg og træller for ham, vil jeg lade blive på sin jord, lyder det fra Herren, så det kan dyrke den og bo der.“

Jeremias erklærede at de skulle bære trældomsåget i halvfjerds år; og fangerne som allerede var i Babylonkongens hånd og karrene fra Herrens hus som var blevet taget også skulle forblive i Babylon indtil tiden var gået. Men ved afslutningen af de halvfjerds år ville Gud udfri dem fra deres fangenskab og vil straffe deres undertrykkere og nedlægge Babylons stolte konge.

Ambassadører kom fra forskellige nævnte nationer for at rådføre sig med Judæas konge om at gå i krig mod Babylons konge. Men Guds profet, med underdanighedens symboler, afleverede Herrens budskab til disse nationer og påbød dem at bringe det til deres forskellige konger. Dette var den letteste straf som en nådig Gud kunne give et så oprørsk folk, men hvis de kæmpede mod trældommens dekret, skulle de mærke hans revselse allermest. De blev advaret grundigt om ikke at lytte til deres falske lærere, som profeterede løgne.

[170]

Nationernes forsamlede råd forbavsedes og kendte ingen bånd da Jeremias, bærende på underlæggelsens åg på sin hals, gjorde Guds vilje dem bekendt. Men Hananja, en af de falske profeter, Gud havde advaret imod gennem Jeremias, opløftede sin røst imod den profeti der var lydt. Med ønske om at få kongens og hans råds gunst, påstod han at Gud havde givet ham opmuntrende ord til jøderne. Han sagde: „Om to år fører jeg tilbage hertil alle Herrens hus' kar, som kong Nebukadnezar af Babel tog herfra og førte til Babel; og Jojakims søn, kong Jekonja af Juda og alle de landflygtige fra Juda, som kom til Babel, fører jeg tilbage hertil, lyder det fra Herren; thi jeg sønderbryder Babels konges åg.“

Jeremias sagde, under fyrsternes og folkets nærvær, at det var hans hjertes alvorligste ønske om Gud ville begunstige sit folk så meget at karrene fra Herrens hus kunne bringes tilbage og fangerne bringes tilbage fra Babylon; men dette kunne kun ske på betingelse af at folket angrede og vendte sig fra deres onde vej til lydighed mod Guds lov. Jeremias elskede sit land og ønskede brændende at den foreskrevne ødelæggelse kunne afværges ved folkets ydmygelse, men han vidste at ønskede var forgæves. Han håbede at Israels straf ville være så let så muligt, derfor bad han dem alvorligt at underlægge sig Babylons konge i den tid Herren havde bestemt.

Han bad dem om at høre de ord han talte. Han citerede Hoseas, Habakkuks og Zefanias profetier og andre irettesættelses- og advar-

[171] sels?budskaber der var som hans egne. Han henviste til begivenheder som var sket i deres historie, hvor profetier om straf og ikke?angrede synder var gået i opfyldelse. Som i dette tilfælde, satte mænd sig op imod Guds budskab og forudsagede fred og fremgang for at stoppe folkets frygt og få gunst fra dem i høje stillinger. Men alle tidligere gange var Guds domme blevet hjemsøgt over Israel, ligesom de sande profeter havde forudsagt. Han sagde: „Men når en profet profeterer om fred, kendes den profet, Herren virkelig har sendt, på at hans ord går i opfyldelse.“ Hvis Israel vælger at løbe risikoen, vil fremtiden virkelig afgøre hvem var den falske profet.

Men Hananja blev opbragt ved dette, tog åget fra Jeremias' hals og brød det. „Og Hananja sagde i alt folkets nærværelse: „så siger Herren: Således sønderbryder jeg om to år kong Nebukadnezar af Babels åg og tager det fra alle folkenes hals.“ men profeten Jeremias gik sin vej.“ Han havde gjort sit arbejde: han havde advaret folket om deres fare; han havde udpeget den vej hvorved de kunne få Guds gunst igen. Men skønt hans eneste forbrydelse var at han trofast havde overbragt Guds budskab til et vantroende folk, havde de forhånet hans ord og mænd i ansvarsfulde stillinger anklagede ham og prøvede at få folket til at lægge ham i døden.

Men Jeremias fik et andet budskab: „Gå hen og sig til Hananja: Så siger Herren: Du har sønderbrudt ågstænger af træ, men jeg vil lave ågstænger af jern i stedet. Thi så siger Hærskares Herre, Israels Gud: Et jernåg lægger jeg på alle disse folks hals, at de må trælle for kong Nebukadnezar af Babel; de skal trælle for ham, selv markens vildt har jeg givet ham.“ så sagde profeten Jeremias til profeten Hananja: „Hør, Hananja! Herren har ikke sendt dig og du har fået dette folk til at slå lid til løgn. Derfor, så siger Herren: Se, jeg slænger dig bort fra jordens flade; du skal dø i år, thi du har prædikeret frafald fra Herren.“ Og profeten Hananja døde samme år i den syvende måned.“

[172] Denne falske profet havde styrket folkets vantro på Jeremias og hans budskab. Han havde ondskabsfuldt erklæret sig selv at være Herrens budbringer og han led døden som konsekvens af sin frygtelige forbrydelse. I den femte måned profeterede Jeremias Hananjas død og i den syvende måned viste hans død at profetens ord var sande.

Gud sagde at hans folk skulle reddes, at det åg han ville lægge på dem skulle være let, hvis de uden at klage ville underlægge sig hans plan. Deres trældom blev vist ved et træåg, som var let at bære; men modstanden blev mødt med en tilsvarende hårdhed, i form af jernåget. Gud ville holde Babylons konge fastlåst, så der ikke skulle mistes flere liv eller en plagende undertrykkelse; med ved at forhåne hans advarsler og påbud pådrog de sig selv hele trældomsågets kulde. Det var langt behageligere for folket at få budskabet fra den falske profet, som spåede fremgang. Det sårede deres stolthed at se deres synder lige for deres øjne; de ville meget hellere fjerne dem fra deres syn. De var i et sådant moralsk mørke at de ikke indså omfanget af deres skyld eller påskønnede irettesættelses- og advarselsbudskaberne de fik fra Gud. Havde de en rigtig fornemmelse af deres ulydighed, ville de have anerkendt det rigtige i Herrens handlemåde og vedkendt sig hans profets myndighed. Gud bad dem om at angre, så han kunne spare dem for ydmygelse og så et folk, der påkalder hans navn, ikke bliver underordnet en hedensk nation; men de spottede hans råd og gik efter falske profeter.

Herren påbød da Jeremias at skrive breve til hærfører, ældste, præster, profeter og alle som blev taget til fange i Babylon, påbød dem ikke at blive vildledt og tro deres udfrielse var nær, men underordne sig roligt under deres fangevogtere, udføre deres hverv og gøre sig fredfyldte hjem blandt deres erobrere. Herren påbød dem at ikke lade deres profeter eller spåmænd bedrage dem med falske forventninger; men han forsikrede dem ved Jeremias' ord at de efter halvfjerds års trældom skulle udfries og vende tilbage til Jerusalem. Han ville lytte til deres bønner og give dem sin gunst når de vendte sig helhjertet til ham. „Jeg vil lade mig finde af eder, lyder det fra Herren og vende eders skæbne og sanke eder sammen fra alle de folkeslag og alle de steder, jeg har bortstødt eder til, lyder det fra Herren og føre eder tilbage til det sted, fra hvilket jeg førte eder bort.“

[173]

Med hvilken medfølelse informerede Gud ikke sit tilfangetagne folk om sine planer med Israel. Han vidste hvilken lidelse og katastrofe de ville erfare, hvis de kom til at tro at de hurtigt blev udfriet fra trældomsåget og bragt tilbage til Jerusalem, ifølge de falske profeters forudsigelse. Han vidste at denne tro ville gøre deres stilling meget vanskelig. Ethvert tegn på oprør fra deres side ville

have gjort kongen opmærksom og streng og deres frihed ville været indskrænket, som følge deraf. Han ønskede at de stille og roligt skulle underlægge sig deres skæbne og gøre deres trældom så behagelig så mulig.

Der var to andre falske profeter, Akab og Zedekias, som proferede løgne i Herrens navn. Disse mænd bekendte sig som hellige lærere; men deres livsførelse var fordærvet og de var slaver af syndens fornøjelser. Guds profet havde fordømt den onde opførsel disse mænd viste og advarede dem om deres fare; men istedet for at angre og forny sig, blev de vrede på den trofaste dadelsmand for deres synder og forsøgte at forhindre hans arbejde ved at oprøre folket til at betvivle hans ord og handler modsat Guds råd, med hensyn til at underlægge sig Babylons konge. Herren bevidnede gennem Jeremias at disse falske profeter skulle overgives til Babylonkongens hænder og dræbes for hans øjne og denne forudsigelse blev opfyldt i god tid.

Andre falske profeter rejste sig for at så forvirring blandt folkene, idet de vendte dem bort fra lydighed mod gudgivne befalinger ved Jeremias. Men Guds domme blev udtalt mod dem som følge af deres frygtelige synd, at gøre oprør mod ham.

[174] Netop sådanne folk satte sig op i disse dage og frembringer forvirring og oprør blandt folk, som bekender at adlyde Guds lov. Men lige så sikkert som den guddommelige dom blev hjemsøgt over de falske profeter, lige så sikkert er det at disse onde arbejdere vil få deres fulde straf?udmål; for Herren har ikke flyttet sig. Dem, som profeterer løgne opmuntrer mænd til at se synd som noget småt. Når disse frygtelige følger af deres forbrydelser viser sig, forsøger de, om muligt, at få den, der har advaret dem, gjort ansvarlig for deres vanskeligheder, ligesom jøderne anklagede Jeremias for deres onde skæbne.

Dem, som anstifter oprør mod Herren kan altid finde falske profeter, som vil retfærdiggøre dem og deres handlinger og smigre dem lige til deres undergang. Lyvende ord giver ofte mange venner, ligesom i Akabs og Zedekias tilfælde. Disse falske profeter fandt, i deres falske iver for Gud, mange flere troende og efterfølgere end den sande profet, som overbragte Herrens enkle budskab.

En lektie fra rekabiterne

En lektie fra rekabiterne

Gud befalede Jeremias at samle rekabiterne i Herrens hus, i et af kamrene og give dem vin og indbyde dem at drikke. Jeremias gjorde som Herren befalede ham. „Men de svarede: Vi drikker ikke vin, thi vor fader Jonadab, Rekabs søn, gav os det bud: I og eders børn må aldrig drikke vin.“

„Da kom Herrens ord til mig således: så siger Hærskares Herre, Israels Gud: Gå hen og sig til Judas mænd og Jerusalems borgere: Vil i ikke tage ved lære og høre mine ord? Lyder det fra Herren. Jonadabs, Rekabs søns, bud er blevet overholdt; thi han forbød sine sønner at drikke vin og de har ikke drukket vin til den dag i dag, men adlydt deres faders bud.“

Her sættes rekabitternes lydighed i kontrast med hans folks ulydighed og oprør og som ikke vil tage imod hans irettesættelse og advarsel. Rekabitterne adlød deres faders befaling og nægtede at fristes til overtrædelse af hans befalinger. Men Israel nægtede at lytte til Herren. Han siger: „Jeg har talet til eder årle og silde, uden at i ville høre mig. Jeg sendte alle mine tjenere profeterne til eder årle og silde, for at de skulle sige: „Omvend Eder hver fra sin onde vej, gør gode gerninger og hold eder ikke til andre guder, så i dyrker dem; så skal I bo i det land, jeg gav eder og eders fædre.“ Men i bøjede ikke eders øre og hørte mig ikke. Fordi Jonadabs, Rekabs søns, sønner overholdt deres faders bud, medens dette folk ikke ville høre mig, derfor, så siger Herren, Hærskares Gud, Israels Gud: Se, jeg bringer over Juda og Jerusalems borgere al den ulykke, jeg har truet dem med, fordi de ikke hørte, da jeg talede og ikke svarede, da jeg kaldte ad dem.

[175]

Men til rekabitternes hus sagde Jeremias: Så siger Hærskares Herre, Israels Gud: Fordi i har adlydt eders fader Jonadabs bud og overholdt alle hans bud og gjort alt, hvad han bød eder, derfor,

så siger Hærskares Herre, Israels Gud: Ingen sinde skal Jonadab, Rekabs søn, fattes en mand til at stå for mit åsyn.“

Rekabitterne fik ros for deres hurtige og villige lydighed, medens Guds folk ikke ville lade sig irettesætte af deres profeter. Fordi han talte til dem, men de hørte ikke, fordi han kaldte dem, men de svarede ikke, fældede Gud dom imod dem. Jeremias gentog fordømmelsesordene fra Herren for de trofaste rekabitter og, i Guds navn, lyste velsignelser over dem. Således lærte Gud sit folk at trofasthed og lydighed mod hans krav, vil genspejles til dem i velsignelser, ligesom rekabitterne blev velsignet for deres lydighed mod deres faders befaling.

[176] Når en god og klog faders anvisninger, en fader som brugte de bedste og mest effektive midler for at sikre efterslægten mod umådeholdenhedens onde, når hans anvisninger blev adlydt så nøje, burde Guds autoritet holdes meget mere i hævd, da han er helligere end mennesker. I barmhjertighed kommer han med en mangfoldighed af midler, for at få mennesker til at se og angre deres synder. Hvis de fortsætter med at ignorere hans irettesættelser og handle imod hans erklærede vilje, vil ruin følge efter, for Guds folk får kun velstand ved barmhjertighed, på grund af hans himmelske budbringeres omsorg. Han vil ikke opretholde og holde vagt over et folk, som lader hånt om hans råd og afviser hans dadel.

Guds advarsler afvises

Guds advarsler afvises

Jeremias var allerede berøvet sin frihed, fordi han ville adlyde Gud og give kongen og andre ansvarsbetyngede personer i Israel de advarsler, som han havde fået af Guds mund. Israelitterne ville ikke acceptere disse irettesættelser ejheller betvivle deres opførsel. De havde udvist stor vrede og foragt for irettesættelsens ord og for de domme som blev forudsagt, skulle komme over dem hvis de fortsatte med oprør mod Herren. Skønt Israel ikke ville høre de guddommelige råd, gav det ikke rådene mindre virkning, Gud ophørte ikke med at irettesætte og true dem med hans mishag og domme, som ikke ville adlyde ham.

Herren befalede Jeremias og sagde: „Tag dig en bogrulle og skriv deri alle de ord, jeg har talt til dig om Jerusalem og Juda og om alle folkene, fra den dag jeg først taledes til dig, fra Josias dage og til den dag i dag. Måske vil Judas hus mærke sig al den ulykke, jeg har i sinde at gøre dem, for at de må omvende sig hver fra sin onde vej, så jeg kan tilgive deres brøde og synd.“

Her vises Herrens ulyst til at opgive sit syndige folk. Og hvis Israel ikke havde forsømt hans irettesættelser og advarsler så meget, så de ville glemme dem igen, ville han udskyde sine domme over dem og give dem en fuld udredning for deres ulydighed og irriterende synder helt fra Josias dage ned til deres egen tid og udredning for de domme han udtalte som følge af deres overtrædelser. Derved havde de en ny anledning til at se deres synd og angre. Her ser vi at Gud ikke fornøjer sig ved at plage sit folk, men gør det med en omhu, der overgår en medynkende fader for et egensindigt barn, han beder sit omstreffende folk indstændigt, om at vende tilbage til lydighed. [177]

I lydighed til Guds påbud befalede profeten Jeremias de ord som Herren gav ham til Baruk, hans skriver, som skrev dem ned i en rulle. Se Jer. 36,4. Dette budskab var en irettesættelse af mange Israels synder og en advarsel om konsekvenserne der ville følge, ved

fortsættelse af deres onde opførsel. Det var en alvorlig appel om at de måtte give afkald på deres synder. Efter det var blevet skrevet, satte Jeremias, som var fange, sin skribent til at læse rullen op for folket, der var samlet „i Herrens hus på en fastedag.“ profeten sagde: „Måske når deres klage Herrens åsyn, måske omvender de sig hver fra sin onde vej; thi stor er vreden og harmen, som Herren har udtalt mod dette folk.“

Skribenten adlød profeten og rullen blev læst op for hele Judæas befolkning. Men dette var ikke det hele; han blev befalet at læse det for fyrsterne. De lyttede med stor interesse og frygten var stemplet i deres ansigter da de spurgte Baruk ud om den mystiske skrift. De lovede at fortælle kongen alt hvad de hørt om ham og hans folk, men rådede skriveren til at skjule sig, da de frygtede at kongen ville forkaste vidnesbyrdet, Gud havde givet gennem Jeremias og ikke blot søge at slå profeten, men også hans skriver.

[178] Da kongen, ved fyrsterne, fik at vide hvad Baruk havde læst, beordrede han rullen straks bragt hen til sig og læst op. Men i stedet for at give agt på dens advarsler og skælven for den fare der hang over ham selv og hans folk, kylede han den i raseri i ilden, selvom nogle højtstående havde bedt om ikke at brænde den. Da denne onde monaks vrede rejste sig imod Jeremias og hans skriver, sendte han straks bud, for at tage dem; „men Herren skjulte dem.“ Efter at kongen havde brændt de hellige ruller, kom Guds ord til Jeremias og han sagde: „Tag dig en anden bogrulle og optegn i den alle de ord, som stod i den første bogrulle, den, kong Jojakim af Juda brændte. Og til kong Jojakim af Juda skal du sige: Så siger Herren: Du brændte denne bogrulle og sagde: Hvorfor skrev du i den: Babels konge skal komme og ødelægge dette land og udrydde både folk og fæ?“

En barmhjertig Gud havde nådigt advaret folket for deres skyld. „Måske,“ sagde den medlidende Skaber“, vil Judas hus mærke sig al den ulykke, jeg har i sinde at gøre dem, for at de må omvende sig hver fra sin onde vej, så jeg kan tilgive deres brøde og synd.“ Gud ynkedes over menneskers blindhed og forstokkethed; han sender lys til deres formørkede forstand ved at irettesætte og true og får de mest indbildte til at mærke deres uvidenhed og angre deres fejl. Han ville få den selvglade til at mærke utilfredshed med sine resultater og søge større velsignelse ved tættere forbindelse med himlen.

Guds plan er ikke at sende budbringere, som vil behage og smigre syndere; han lader ingen freds?budbringere dysse den uhellige ned i kødelig tryghed. Men han lægger tunge byrder på den fejlendes samvittighed og gennemborer hans sjæl med spidse domfældelsespile. De tjenende engle overbringer ham Guds frygtelige domme, for at uddybe hans fornemmelse af hans store mangel og de tilskynder ham til det pinefulde råb: „Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?“ Den hånd som ydmyger til støvet, irtettesætter synd, gør stolthed og ærgerrighed til skamme, opløfter den angerfulde og plagede og spørger af den dybeste forståelse: „Hvad vil du at jeg skal gøre for dig?“

Når mennesket har syndet mod en hellig og nådig Gud, kan han ikke gøre det bedre end at angre oprigtigt og bekende sine fejl i tårer og sjælsbitterhed. Dette er hvad Gud kræver af ham; han vil ikke acceptere mindre end et brudt hjerte og en angerfuld ånd. Men kongen og hans herrer afviste, i hovmod og stolthed, Guds indbydelse at vende tilbage; de ville ikke give agt på denne advarsel og angre. Denne storslåede anledning var deres sidste. Gud havde erklæret at hvis de ikke ville høre hans røst, ville han påføre dem en frygtelig straf. De nægtede at høre og han fællede sine domme over Israel; han hjemsøgte mennesker med særlig vrede, som hovmodigt satte sig op mod den Almægtige.

„Derfor, så siger Herren om kong Jojakim af Juda: Han skal ikke have nogen mand til at sidde på Davids trone og hans lig skal slænges hen og gives dagens hede og nattens kulde i vold; jeg vil hjemsøge ham, hans afkom og hans tjenere for deres brøde og bringe over dem og Jerusalems borgere og Judas mænd al den ulykke, jeg har udtalt over dem, uden at de ville høre.“

Bogrullens destruktion var ikke enden på det hele. De skrevne ord var lettere at komme af med end den irtettesættelse og advarsel som de indeholdt og den pludselige straf, som Gud havde fættet mod det oprørske Israel. Skriftrullen blev dog lavet igen på Herrens befaling. En Uendeliges ord skulle ikke ødelægges. „Så tog Jeremias en anden bogrulle og gav den til skriveren Baruk, Nerijas søn; og han optegnede i den efter Jeremias' mund alle ordene fra den bog, kong Jojakim af Juda havde brændt. Og flere lignende ord lagdes til.“

[180]

Gud sendte ikke domme over sit folk uden først at advare dem til anger. Han bruger ethvert middel til at bringe dem tilbage til lydigheden og hjemsøger ikke deres synder med domme, før han har givet dem rigelig anledning til at angre. Menneskers vrede forsøgte at forhindre gudsprofetens arbejde ved at berøve hans frihed, men Gud kan tale til mennesker gennem fængselsmure og endda drage mere nytte af sine tjenere ved de midler deres forfølgere forsøger at begrænse deres virke med..

Mange foragter nu de trofaste irettesættelser de har fået af Gud i vidnesbyrdet. Jeg er blevet vist at nogle, i disse dage, er gået så langt, som at brænde de nedskrevne irettesættelser og advarsler, ligesom Israels onde konge gjorde. Men modstand mod Guds trusler forhindrer ikke deres fuldbyrdelse. At trodse Herrens ord, udtalt gennem hans udvalgte redskaber, vil blot fremkalde hans vrede og i sidste instans bringe ruin over forbryderen. Harme optændes ofte i synderens hjerte mod den agent Gud vælger til at overlevere sin irettesættelser. Sådan har det altid været og i dag er den samme ånd som forfulgte og fængslede Jeremias for at adlyde Herrens ord.

Når mennesker ikke giver agt på gentagende advarsler, er de tilfredse med falske lærer, som smigrer deres forfænglighed og styrker deres synd, men som ikke hjælper dem på trængslens dag. Guds udvalgte tjenere burde komme ud for tapperhed og tålmodighed uanset hvilke prøvelser og lidelser de kommer ud for på grund af bebrejdelser, forsømmelser eller fordrejelser fordi de fralægger sig den opgave Gud har givet dem. De burde huske på at de gamle profeter og verdens Frelser også udholdt mishandlinger og forfølgelser for verdens skyld. De må vente så meget modstand som da bogrullerne, skrevet efter Guds diktat, blev brændt.

[181]

Herren gør et folk skikket for himmelen. Karaktermangler, hårdnakkethed, egenkærlig afgudsdyrkelse, uvenlig kritik, had og strid opvækker Guds vrede og må aflægges af hans lovlydige folk. Dem, der lever i disse synder, er bedragede og er ført bag lyset af Satans kneb. De tror at de er i lyset selvom de famler i mørke. Nu knurrer de blandt os, ligesom der var nogen der knurrede i det gamle Israel. Dem der uklogt ansporer mennesker til oprør, skønt deres egenkærlighed gør ondt under en fortjent irettesættelse, er ikke Guds venner, den store Irettesætters venner. Gud vil sende irettesættelser og advarsler til sit folk så længe de fortsætter på jorden.

Dem som tappert tager stilling på den rigtige side, som opmuntrer til underdanighed af Guds åbenbarede vilje og styrker andre i deres bestræbelser for at bortlægge deres forkerte gerninger, er sande venner af Herren, som i kærlighed prøver at rette sit folks fejl, så han kan vaske dem og rense dem fra al besmittelse og gøre dem skikkede for hans hellige rige.

Zedekias hjalp Jojakim med at regere i Jerusalem. Men hverken den nye konge eller hans hof, eller landets folk lyttede til Herrens ord gennem Jeremias. Kaldæerne begyndte at belejre Jerusalem, men kom fra det en tid, for at vende sig mod ægypterne. Zedekias sendte et bud til Jeremias og bad ham bede til Israels Gud for deres skyld; men profetens forfærdelige svar var at kaldæernes hær ville vende tilbage og ødelægge byen. „Så siger Herren: Når ikke eder selv ved at sige: „kaldæerne drager bort fra os for alvor!“ thi de drager ikke bort. Ja, om, i så slog hele kaldæernes hær, der angriber eder, så der kun blev nogle sårede tilbage, hver i sit telt, så skulle de stå op og afbrænde denne by.“

Jeremias betragtede sit færdige arbejde og forsøgte at forlade byen; men han blev forhindret af en af de falske profeters sønner, som berettede at han var ved at slutte sig til fjenden. Jeremias fornægtede den løgnagtige anklage, men ikke desto mindre blev han bragt tilbage. Fyrsterne var parat til at tro den falske profets syn fordi de hadede Jeremias. Det var som om det var ham, der havde pådraget dem ulykken, han havde forudsagt dem. I deres vrede slog de ham og kastede ham i fængsel.

Efter at have været i fangehullet i mange dage, sendte kongen Zedekias bud efter ham og spurgte ham i smug om der var noget fra Herren. Jeremias gentog igen sin advarsel at nationen ville overgives i babylonerkongens hånd.

„Derpå sagde Jeremias til kong Zedekias: „hvad synd har jeg gjort imod dig, dine mænd og dette folk, siden i har kastet mig i fængsel? Og hvor er nu eders profeter, som profeterede for eder, at Babels konge ikke skulle komme over eder og dette land? Så hør da, herre konge! Lad min bøn nå dig og lad mig ikke bringe tilbage til statsskriveren Jonatans hus, af jeg ikke skal dø der!“ Da bød kong Zedekias, at man skulle holde Jeremias i varetægt i vagtforgården; og der gaves ham daglig et stykke brød fra bagerens gade, indtil brødet slap op i byen. Således sad nu Jeremias i vagtforgården.“

Den onde konge turde ikke åbenlyst vise nogen tro på Jeremias, men hans frygt fik ham til at søge information hos ham. Alligevel var han for svag til at trodse sine adelsmænds og folkets misbilligelse og underkaste sig Guds vilje som profeten erklærede. Til sidst gik embedsmænd, som var ophidsede fordi Jeremias stadig profeterede ondt til kongen og sagde at så længe profeten levede ville han ikke standse med at forudsige katastrofe. De hævdede at han var en fjende for nationen og at hans ord havde svækket folkets hænder og bragt ulykke over dem og de manglede at lægge ham i døden.

Den feje konge vidste at disse anklager var falske; men for at formildne embedsmændene i nationens høje og indflydelsesrige stillinger, foregav han at tro deres falsknerier og overgav Jeremias i deres hænder og gøre med han hvad de behagede. Så blev profeten kastet „i kongesønnen Malkijas cisterne i vagtforgården, idet de hejsede ham ned med reb. Der var ikke vand i cisternen, men dynd og Jeremias sank i dyndet.“ Men Gud oprejste venner for ham, som tryglede kongen for hans skyld og fik ham igen flyttet til fængselsafdelingen.

[183] Kongen sendte igen hemmeligt bud efter Jeremias og bad ham fortælle nøjagtigt om Guds hensigt med Jerusalem. „Jeremias svarede Zedekias: „Hvis jeg siger dig det, vil du da ikke lade mig dræbe? Og selv om jeg råder dig, vil du dog ikke høre mig.“ Da tilsvor kong Zedekias i al hemmelighed Jeremias: „Så sandt Herren lever, som har skabt vor sjæl, jeg vil ikke lade dig dræbe eller give dig i disse mænds hånd, som står dig efter livet.“ Så sagde Jeremias til Zedekias: „Så siger Herren, Hærskares Gud, Israels Gud: Hvis du overgiver dig til Babels konges fyrster, skal du redde dit liv; denne by skal ikke afbrændes og du og dit hus skal blive i live; men overgiver du dig ikke til dem, skal byen gives i kaldæernes hånd og de skal afbrænde den og du skal ikke undslippe deres hånd.“ Men kong Zedekias sagde til Jeremias: „Jeg er ræd for de judæere, der er løbet over til kaldæerne, at kaldæerne skal overgive mig i deres hånd og at de skal drive spot med mig.“ Så sagde Jeremias: „Det gør de ikke! Adlyd kun Herrens ord, som jeg taler til dig, så skal det gå dig vel og du skal blive i live.“

Her blev Guds langmodige barmhjertighed udvist. Endda på dette sene tidspunkt kunne folkenes liv være sparet og byen reddet fra kæmpebrand, hvis hans krav blev indfriet. Men kongen mente at

han var gået for langt for at trække det tilbage. Han var bange for jødernes liv, bange for at blive latterliggjort, bange for sit liv. Det var for ydmygende, på dette sene tidspunkt, at sige til folket: „Jeg anerkender at Herrens ord er talt gennem sin profet Jeremias, jeg tør ikke føre krig mod fjenden, efter alle disse advarsler.“

Under tårer bønfuldt Jeremias kongen om at redde sig selv og folket. Under smerte forsikrede han ham at han ikke kunne undfly med sit liv og at alle hans ejendomme ville tilfalde Babylons konge. Han kunne ikke redde byen, hvis han ville. Men han var begyndt på det forkerte spor og ville ikke gå samme vej tilbage. Han ønskede at følge falske profeters og menneskers råd, hvem han virkelig foragtede og som gjorde nar af hans karaktersvaghed, for ikke at kunne opgive deres ønsker så hurtigt. Han opgav sin manddoms prægtigste frihed for at blive krybende slave for offentlig modstand. Selvom han ikke havde noget decideret ondt øjemed, havde han heller ikke fasthed til at stå frimodigt for det rigtige. Selvom han var overbevist om den sandhed, som Jeremias udtalte, havde han ikke moralsk modstandskraft til at adlyde hans råd, men fortsatte stadig på den forkerte vej.

[184]

Han var endda for svag til at fortælle sine hofmænd og folk at han havde haft et møde med profeten, så vidt havde menneskefrygt taget ham i besiddelse. Hvis denne fejje hersker var stået tappert for folket og sagt at han troede profetens ord allerede var halvt opfyldte, hvilken katastrofe kunne da være undgået! Han burde have sagt: „Jeg vil adlyde Herren og redde byen fra fuldstændig ødelæggelse. Jeg tør ikke se bort fra Guds bud fremfor menneskers frygt eller gunst. Jeg elsker sandheden, jeg hader synd og jeg vil følge Israels Mægtiges råd. Så ville folket have respekteret hans mod og dem som vaklede mellem tro og vantro ville have taget fast ståsted for det rigtige. Netop denne frygtløshed og rigtige handlemåde ville have indgydt hans undersåtter med beundring og loyalitet. Han kunne have fået en stor støtte og Israel ville være sparet for utallige brandulykker, massakrer og hungersnød.“

Men Zedekias' svaghed var en forbrydelse han betalte så frygtelig en straf for. Fjenden fejede ned over byen, ligeom en mindre lavine og lagde byen øde. Hebræerhærerne blev slået tilbage i forvirring. Nationen var besejret. Zedekias blev taget til fange og hans sønner blev dræbt for hans øjne. Da blev han ført bort fra Jerusalem

[185] som fange og hørte sit ulykkelige folks skrig og flammernes brøl, der opslugte deres hjem. Hans øjne blev stukket ud og da han kom til Babylon omkom han ynkeligt. Dette var straffen for vantro og efterfølgelsen af ugudelige råd.

Der er mange falske profeter i disse dage, for hvem synd ikke synes særlig modbydelig. De beklager sig over at folks fred unødigt forstyrres af Guds budbringers irettesættelser og advarsler. Ligesom for dem dengang, dysser de syndige sjæle ned i en skæbnesvanger ro med deres behagelige og bedrageriske lære. Det gamle Israel blev således fortryllet af fordærvede præsters smigrene budskaber. Deres forudsigelse om velstand var behageligere end den sande profet, som rådede til anger og underkastelse.

Guds tjenere bør vise en øm medfølelse og vise for alle at de ikke er påvirket af nogen personlige motiver i deres omgang med folk og at de ikke finder fornøjelse i at give vredesbudskaber i Herrens navn. Men de må aldrig vige fra at påpege synder, der fordærver Guds bekendende folk, heller ikke ophøre med at få dem til at vende sig fra deres fejl og adlyde Herren.

Dem som forsøger at dække over synd og gør det tydeligt mindre skærpene for lovbryderens sind, gør de falske profeters arbejde og må forvente Guds gengældelsesvrede ved en sådan handle måde. Herren vil aldrig tilpasse sine veje efter et fordærvet menneskes ønsker. Den falske profet fordømte Jeremias for at plage folket med sine strenge forudsigelser og han forsøgte at berolige dem ved at love fremgang. Han mente at det stakkels folk ikke hele tiden skulle erindres om deres synder og trues med straf. Denne fremgangsmåde styrkede folket til at modstå den sande profets råd og forstærke deres fjendskab mod ham.

Gud har ingen sympati for den, der gør ondt. Han giver ingen frihed til at dække over sit folks synder, heller ikke at råbe, „fred, fred,“ når han har erklæret at der ikke vil være fred for den onde. Dem som anstifter oprør mod tjenere, som Gud har udsendt for at få sine budskaber ud, de gør oprør mod Herrens ord.

Trofast tilrettevisning påkrævet

[186]

TROFAST TILRETTEVISNING PÅKRÆVET

Det følgende vidnesbyrd, fik jeg i mit sidste syn den 5. januar 1875, jeg skrev det i mit telt mellem møderne ved Vermont?lejr mødet i august 1875. Det fremlægger tingenes tilstand i ___ i januar 1875. Tingenes udvikling i den efterfølgende sommer har fuldt ud retfærdiggjort den tilsyneladende strengthed af vidnesbyrdet. I september læste jeg dele af det for denne menighed og et stort arbejde begyndte hos vore medarbejdere; alligevel giver jeg vidnesbyrdet i dette ydmyge arbejde, til gavn for denne menighed og andre.

Mørke for styringen hvor kun Guds ånd burde herske. Men få, som involverer sig i arbejdet, indser det nødvendige i at have et personligt forhold og et personligt ansvar uanset hvilken afdeling de har ansvar for. Få føler helligheden i det arbejde de er involveret i. De betragter det for at være på almindeligt niveau sammen med ordinære virksomheder.

Selvisheden hersker over mange, som burde vide at et liv i selvopofrende kærlighed er et fredfyldt og frit liv. Dem som søger lykken, ved at tilfredsstille sig selv og hovedsageligt gå efter ens egne interesser er på det forkerte spor af lykken, endda på jorden. Enhver som er upålidelig i det mindste i sine opgaver er upålidelig i de store. Hvis han forsømmer at udføre de små hverv han får, på en trofast måde, viser han sig selv som uduelig til at bære tungere ansvar; han viser at han ikke er helhjertet i arbejdet og at han ikke har et eneste øje rettet mod Guds herlighed.

Nogle er hurtige til at definere pligter der tilhører andre og indser den fulde betydning af *deres* ansvar, men undlader at se deres eget ligeså hurtigt. Personlig troværdighed og ansvar er der særlig brug for på Helseinstituttet (nu sanatoriet), på kontoret, i menigheden og i skolen. Hvis alle knyttet til disse institutioner lyttede ivrigt, for at høre hvad Jesus anviste *dem* til at gøre, i stedet for at sige hvad den og den skal gøre, ville vi være vidne til en stor forandring i alle

[187]

værkets afdelinger. Hvis ethvert hjertesprog var, „Jeg må lytte til Kristi lære og adlyde hans røst; ingen kan gøre arbejdet for mig; andres omsorg kan aldrig udbedre min forsømmelse,“ så vil vi se Guds sag skride frem som aldrig før.

Det er denne tilbageholdenhed, venten på at andre skal gøre det, der bringer åndelig afmattelse. At spare på ens kræfter er en sikker måde at gøre dem mindre på. Jesus kræver ubetinget lydighed og villig underkastelse af alle sine tjenere. Der må ikke være nogen halten eller selv?eftergivenhed i Kristi tjeneste. Der er ingen samklang mellem Kristus og Belial. Hvilken mangel på helligelse til Guds værk, hvilken mangel på ansvarsfølelse har der ikke været i ____.

A's hjerte har ikke været helliget Gud. Han har evner og talenter som han må aflægge regnskab for, til alle tings store Giver. Hans hjerte har været uhelliget og hans liv er hans bekendelse uværdig; alligevel har han været tæt knyttet til Guds hellige arbejde i mere end en snes år. Hvilket lys har han ikke haft, hvilke privilegier! Han har nydt de mest pragtfulde anledninger til at udvikle en solid kristen karakter. Kristi ord, da han græd over Jerusalem kan bruges på ham: „Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred! Men nu er det skjult for dine øjne.“ En Guds gengældelse hænger over dig, „fordi du ikke agtede på din besøgstid.“

B er af samme type, men ikke så meget selvisk. Begge er mere fornøjelseselskere end gudselskere. Deres opførsel hænger overhovedet ikke sammen med kristenlivet. De mangler stabilitet, nøgternhed og helligelse til Gud. Hos B er nådesarbejdet i det hele taget for overfladisk. Han ønsker at blive en kristen, men stræber ikke efter at fastholde sejren over selvet og efterleve sin overbevisning om rigtigt og forkert. Gerninger, ikke tomme ord og intentioner, er Gud antagelig.

[188] A, du har hørt Guds ord i irettesættelser, råd, i advarsler, såvel som i kærlige bønner. Men at høre er ikke nok. „Og vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv.“ Det er let at blive båret af sted af strømmen og råbe Hosianna sammen med mængden; men i hverdagslivets stilhed, hvor der ikke er nogen særlig spænding, kommer prøven for sand kristenhed. Det da at dit hjerte bliver koldt og din iver mindskes og religiøse aktiviteter bliver usmagelig for dig.

Du forsømmer tydeligt at gøre Guds vilje. [Kristus siger: „I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg byder jer.“ Dette er betingelsen, der stilles; dette er den prøve, der bestemmer menneskenes karakter. Følelser er ofte bedrægelige, indre stemninger udgør ingen sikker betryggelse, fordi de er skiftende og påvirkes af ydre omstændigheder. Mange vildledes ved at forlade sig på følelsesmæssige indtryk. Det afgørende er: Hvad *udretter* du for Kristus? Hvilke opofrelser gør du? Hvilke sejre vinder du? En egenkærlig ånd besejret, en fristelse til at forsømme pligten bekæmpet, lidenskab underkuet, villig og glad lydighed mod Kristi vilje dette er et langt større bevis på, at du er et Guds barn, end rykvis fromhed og følelsesmæssig gudsfrygt. *Vejl f menigh* bd. 2 side 84]

I har begge har ikke brudt jer om at blive irettesat; det har altid vækket misfornøjelse og knurren i jeres hjerter mod jeres bedste Ven, som altid har forsøgt at gøre jer godt og hvem I har enhver grund til at respektere. I har adskilt jer fra ham og har foruroliget Guds Ånd da i satte jer op imod de ord, han gav sine tjenere at sige om jeres opførsel. I har ikke lyttet til disse advarsler og har således forkastet Guds Ånd og vendt den fra jeres hjerter og er blevet ligeglade med jeres optræden.

Bror A, du burde have fået en værdifuld erfaring i de mange år du er blevet velsignet af det store lys Gud har ladet skinne på din stivej. Jeg hørte en stemme sige vedrørende dig: „Det er et ufrugtbart træ; hvorfor skal dets frugtløse grene skygge for et sted et frugtbart træ kunne have glæde af? Skær det over; for hvorfor besværer det grunden?“ Så hørte jeg det bedende tonefald fra den Barmhjertiges søde røst sige: „Skån den lidt længere. Jeg vil grave omkring dets rødder; jeg vil beskære det. Giv det en chance mere; hvis det ikke bliver godt, kan du skære det over.“ Så det uproduktive træ tilstås lidt mere prøvetid, lidt længere tid for det gølge liv til at blomstre og bære frugt. Vil denne tilståede anledning blive udnyttet? Vil der blive givet agt på advarslerne fra Guds Ånd? Jesu ord om Jerusalem efter at byen havde ringeagtet frelsen, Forløseren så nådigt, siges i det væsentlige også til dig: „Jerusalem, Jerusalem! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke.“ Kristus bønfuldt, han indbød; men hans kærlighed var det folk ugengældt, han kom for at frelse. Du har ikke gjort noget bedre på *din* dag end de stakkels, selv?bedragede

og forblindede jøder gjorde på deres. Du kunne have udnyttet dine privilegier og anledninger og udviklet kristen karakter; men dit hjerte har været oprørt og du „ville ikke“ ydmyge dig selv til at blive rigtig omvendt og leve i lydighed mod Guds påbud.

De ufornuftige følelser og knurren som nogle har givet udtryk for, har også sat sig fast i dig, selvom du ikke turde sige det højt på samme måde. Det ville være bedre for kontoret og for alle det angår om du var blevet adskilt fra det for nogle år siden. Jo mere lys du har fået, jo flere privilegier du har nydt, des mindre oprigtighed og retskaffenhed har du udvist. Dit hjerte har været kødeligt og du har ikke talt Guds ord. Selvom du har værnet om advarsler og råd og har fået det stærkeste bevis på at Gud var med i dette og at hans stemme talte til dig, har du alligevel ringeagtet og forkastet de højtidelige irettesættelser og fortsat på din egensindige og viljefulde vej.

[190] Nogle gange er din frygt opvakt, men stadig erkender du ikke din ulykkelige åndelige tilstand og absolutte fare. Du har gentagne gange faldet tilbage i den samme ligegyldighedstilstand og selviskhed. Din anger er aldrig blevet dyb nok til at fuldkomme den fuldstændige reformation. Du har haft et overfladisk arbejde, men ikke den fuldstændige forvandling der er nødvendig for at blive godkendt hos Gud. „Den, som følger mig,“ siger Kristus, „skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.“ Men i det meste af dit kristendomsbekendende liv, har du vandret i mørke fordi du ikke har taget forbindelsen med himmelen og modtaget Guds Ånds rene lys.

Hvis du havde en daglig omgang med Herren og opelskede kærlighed for sjæle, ville du vokse ud af selvet og blive en alvorlig medarbejder i Herrens vingård. Du ville indse hvordan den trofaste pligtsopfyldelse i livets opgaver ville beskytte dig mod egenkærlighed og selvtilfredsstillelse. Du har ikke været ihærdig nok med at få en større erfaring hver dag. På dette tidspunkt burde du være et pålideligt menneske i enhver ansvarsfuld stilling, men selviskhed har præget alt hvad du har haft med at gøre. Du har været klog efter eget hoved, men har ikke fået visdom fra de mange års erfaring.

B har været frugtesløs. Han kunne have gået stadig fremad, vokse i nåden, men det ydre udseende synes at være vigtigere for ham end den indre besmykkelse også når det gælder den ydmyge og stille ånds klædning, som Gud regner som af høj værdi. Ikke-troende som har arbejdet på kontoret, men ikke har fået den nærværende

sandheds lys, som du har fået, har ikke desto mindre været langt mere trofaste og samvittighedsfulde end nogen af jer, som jeg henvender mig til. Havde I samlet ihærdigt med Kristus, ville nogle af disse nu være sammen med os i sandheden. Men jeres livsførelse har været en anstødssten for dem. Gud ser på disse ikke-troende med større ømhed og gunst end på dem, som tror sandheden og alligevel fornægter ham i deres gerninger. Den tro som lægges til side efter Kristi behag og tages på og af som en klædning, er ikke Kristi religion, men en uægte sag, som ikke står endog denne verdens prøver.

Sand religion ses altid tydeligt i vore ord og opførsel og i enhver handling i livet. Hos Kristi efterfølgere, bør religion aldrig skilles fra forretninger. De bør gå hånd i hånd og Guds bud bør der tages strengt hensyn til i alle detaljer i verdslige sager. Viden om at vi er Guds børn burde give en god klang af karakter også for hverdagslivets pligter. Det gør os ikke dovne i vore forretninger, men inderlige i ånden. En sådan religion kan bestå en kritisk verdens ransagelse, med en meget ren samvittighed.

[191]

Enhver arbejder på kontoret bør betragte sig selv som Guds forvalter og bør gøre sit arbejde med nøjagtighed og pålidelig vagtsomhed. Det stadige spørgsmål bør være: „Er dette i overensstemmelse med Guds vilje? Vil dette behage min Forløser?“ Bibelreligionen ophøjer fornuften til Kristus er indblandet i alle tankerne. Enhver handling, ethvert ord, ethvert øjeblik i vore liv bør bære vor hellige tros aftryk. Alle tings ende er nær og vi har ingen tid at spille, eller bruge til fornøjelse og misforstå Gud.

Herren er ikke til at spøge med. Dem som forsømmer hans nådegaver og velsignelser på denne anledningens dag, vil pådrage sig selv uigennemtrængeligt mørke og vil kunne modtage Guds vrede. Sodoma og Gomorra blev hjemstøgt af den Almægtiges forbandelse på grund af deres synd og uretfærdighed. Der er dem på vor dag, som, i samme grad, har misbrugt Guds barmhjertighed og ringeagtet hans advarsler. Det vil gå Sodoma og Gomorra tåleligere på dommens dag, end for dem som bærer Kristi navn og alligevel vanærer ham for deres uhellige livsførelse. Denne klasse samler sig selv en frygtelig straf, når Gud i sin vrede skal hjemstøge dem med sine domme.

Syndere, som ikke har fået det lys og de privilegier som syvendeds adventister har nydt, vil, i deres uvidenhed, være bedre stillet for Gud, end dem, som var upålidelige i deres tætte tilknytning med

[192] hans værk og bekende at elske og tjene ham. Kristi tårer på bjerget, kom fra et forpint og brudt hjerte, på grund af hans ubetingede kærlighed og hans udvalgte folks utaknemlighed. Han havde arbejdet utrætteligt på at frelse dem fra den skæbne de var så sikre på at bringe over sig, men de afviste hans barmhjertighed og kendte ikke deres besøgstid. Deres privilegiums dag afsluttede, alligevel var de så forblindede af synd, at de ikke var klar over det.

Jesus så hen over århundrederne, helt til endens tid og tog alle de menneskers sager op, som havde gengældt hans kærlighed og formaninger med egenkærlighed og forsømmelse. Og alle, som gengælder ham sådan, giver han disse højtidelige ord og erklærer at de ikke kender deres besøgstid. Jøderne samlede mørke gengældelses?skyer omkring sig; og i dag, pådrager mange, på samme måde, sig Guds vrede, fordi anledninger ikke udnyttes, Jesu råd og kærlighed forhånes og hans tjenere er foragtet og hadet for at tale sandheden.

Der er ikke noget sted på jordens overflade, hvor så stort et lys er blevet givet som i _____. Selv det gamle Jerusalem var ikke så begunstiget med himlens lysstråler, skinende på den vej, folk skulle betræde. Alligevel har de ikke vandret, i trofast lydighed, i lysets fulde stråleglans og tjene Gud nat og dag. En sygelig og forkrøblet religion er følgen af at ikke følge Herrens Ånds åbenbarede lys. Kraften og kærligheden vokser når det bruges og de kristne nådegaver kan kun udvikles ved omhyggelig opdyrkelse.

Disciplin i familien nødvendig

Disciplin i familien nødvendig

Manges tilstand i ___ er virkelig alamerende; især for de fleste unge. Familier er flyttet til stedet for ikke at bebyrde menigheden, men for at blive den til hjælp. Med et betydeligt antal medlemmer er resultatet blevet det stik modsatte. Forældre forsømmer at opdrage deres børn ordentligt; og det har været den onde kilde i mange familier. De unge er ikke blevet tæmmet som de burde. Forældre har forsømt at følge anvisninger i Guds ord om dette og børnene har [193] tøjlerne i deres egne hænder. Konsekvensen er, at de faktisk styrer deres forældre, i stedet for at de kommer under deres myndighed.

Forældrene er blinde over for deres børns egentlige tilstand, som bedrager dem helt. Men dem, som har mistet kontrollen over deres børn, er ikke glade over at andre vil styre dem eller påpege deres brister, i hensigten at rette dem. Guds sag er blevet forhalet i ___ af forældre, der bringer deres uregerlige og uopdragne børn i denne store menighed. Mange lever med den stadige pligtforsømmelse, at opdrage deres børn i Herrens tugt og formaning; dog er det netop dem som siger mest om de unges ondskab i ___, skønt det er deres egne børns forkerte eksempel og onde indflydelse der har demoraliseret de unge mennesker i deres omgang med dem.

Sådanne familier har pådraget denne menighed dens tungeste byrder. De kommer med falske ideer. Det er som om de forventer menigheden er ufejlbarlig og at den påtager ansvar for at gøre disse børn kristne, børn de ikke selv kan styre eller begrænse. De pådrager selv menigheden en frygtelig og knusende vægt. De kunne være til hjælp hvis de ville opgive deres egenkærlighed og bestræbe ære til Gud og gengælde de fejltagelser de har gjort i deres liv. Men sådan gør de ikke; de holder sig selv højt, parat til at kritisere den manglende åndelighed i menigheden, hvis største ulykke er at den gælder for mange medlemmer, der er som de selv — døde, betyngende personer, hvis hjerter og liv ikke er helliget og hvis vej er

forkert. Institutionerne i ____ har båret rundt med for mange sygelige og livløse legemer for deres egen velstands og åndeligheds skyld.

Kritik mod dem, der bærer byrder

Kritik mod dem, der bærer byrder

[Menigheden lider af mangel på uegennyttige kristelige arbejdere. Hvis alle, der som regel er ude af stand til at modstå fristelse og som er for svage til at stå alene, ville holde sig borte fra ____, ville der være en meget renere åndelig atmosfære på dette sted. De, som er optaget af andres fejltagelser og mangler, som samler den usunde luft af deres næstes forsømmelser og fejlgreb omkring sig og således gør sig selv til menighedens ådselædere, ernærer sig af affald og er ingen fordel for det samfund, de udgør en del af, men er en virkelig byrde for de omgivelser, hvor de trænger sig ind.

[194]

Hvad menigheden trænger til, er ikke byrder, men alvorlige arbejdere, ikke kritikere, men sådanne, som kan opbygge Zion. Der er virkelig trang til missionærer i virksomhedens store hjerte — mænd, som vil holde skansen, være urokkelige i at forsvare deres ære, hvem Gud har sat i spidsen for sit værk og som vil gøre deres yderste for at støtte sagen i alle dens afdelinger, endog med opofrelse af deres egne interesser og deres liv, om så skulle kræves. Men det blev mig vist, at der er få, som har sandheden indvævet i selve sjælen og som kan tåle Guds ransagende prøvelse. Der er mange, som har grebet sandheden, men sandheden har ikke grebet dem, så den har kunnet forvandle deres hjerter og rense dem fra al egenkærlighed. Nogle af dem, der kommer til ____ for at hjælpe til i virksomheden, såvel som mange af de ældre medlemmer har et frygteligt regnskab at aflægge hos Gud for den hindring, de har været for værket på grund af deres egenkærlighed og mangel på helligelse i deres liv.

Religion har ingen frelsende kraft, hvis karakteren hos dem, der bekender sig til den, ikke svarer til deres, bekendelse. Gud har i nåde skænket stort lys til sit folk i ____ men Satan har sin gerning at udføre og han sætter sin kraft ind med størst styrke i virksomhedens store hjerte. Han griber mænd og kvinder, som er egoistiske og mangler helligelse og gør dem til vægtere, der skal overvåge Guds trofaste

tjenere, drage deres ord, deres handlinger og deres bevæggrunde i tvivl og kritisere og knurre over deres irettesættelser og advarsler. Ved hjælp af dem skaber han mistænksomhed og misundelse og søger at svække de trofastes frimodighed, at behage de vanhellige og gøre Guds tjeneres arbejde til intet.

[195] Satan har haft stor magt over forældres sind gennem deres udisciplinerede børn. Forsømmelighed er en synd, der står skrevet imod mange forældre, som holder sabbatten. Lyst til snak og sladder er et af Satans særlige midler til at så strid, til at skille venner og til at undergrave manges tro på vore standpunkters rigtighed. Brødre og søstre er alt for villige til at tale om de fejl og mangler, som de mener findes hos andre og navnlig hos dem, der usvigeligt har frembåret de budskaber med tilrettevisning og advarsel, som Gud har givet dem.

Disse klageres børn lytter med åbne øren og indsuger utilfredshedens gift. Forældre lukker således i blindhed de døre, gennem hvilke børnenes hjerter ville kunne nås. Hvor mange familier er der ikke, som krydrer deres daglige måltider med spørgen og tvivl! De kritiserer deres venners karakter sønder og sammen og serverer dem som en lækker dessert. En kostelig sladderhistorie sendes bordet rundt til bemærkninger ikke blot fra de voksne men fra børnene. Derved vanæres Gud. Jesus sagde: „Hvad I har gjort imod een af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig.“ Det er derfor Kristus, de ringeagter og taler ilde om, når de bagtaler hans tjenere.

Guds udvalgte tjeneres navne er af visse personer, hvis pligt det er at forsvare dem, blevet behandlet med uærbødighed og i nogle tilfælde med fuldkommen foragt. Børnene har ikke undgået at høre deres forældres uærbødige bemærkninger angående Guds tjeneres tilrettevisninger og advarsler. De har forstået de hånlige vittigheder og nedsættende udtalelser, som tid efter anden har lydt i deres øren og dette har bidraget til, at hellige og evige interesser i deres bevidsthed er kommet til at stå på samme trin som almindelige timelige anliggender. Hvilken gerning disse forældre dog udfører ved at gøre deres børn til vantro mennesker endog i deres barndom! Det er på denne måde, børn oplæres til at være uærbødige og til at sætte sig op imod himmelens tilrettevisning for synd. Åndeligt forfald må uundgåeligt få overhånd, hvor sådanne onder findes. Forblindede af fjenden undrer disse selv samme forældre sig over, at deres børn er så tilbøjelige til vantro og til at nære tvivl om bibelens sand-

hed. De undrer sig over, at det er så vanskeligt at påvirke dem ved moralsk og religiøs indflydelse. Hvis de havde åndeligt klarsyn, ville de straks opdage, at denne sørgelige tingenes tilstand er følgen af deres egen indflydelse i hjemmet, frugten af deres misundelse og mistillid. Således oplæres mange til vantro i bekendende kristnes familiekredse.

[196]

Der er mange, som finder en særlig fornøjelse i at drøfte og dvæle ved virkelige eller indbildte mangler hos dem, der bærer tunge ansvar i forbindelse med institutionerne inden for Guds værk. De overser det gode, som er blevet udrettet og de fordele, der er opnået som følge af besværligt arbejde og usvigelig hengivenhed for sagen og fæster deres opmærksomhed ved et eller andet tilsyneladende fejlgreb, en eller anden ting, som efter at være gjort og følgerne har vist sig, efter deres mening kunne have været gjort på en bedre måde og med gunstigere resultater, medens sandheden er, at hvis det var blevet overladt til dem at gøre arbejdet, ville de enten have nægtet at foretage sig noget under de foreliggende nedstemmende forhold, eller de ville have administreret med større uforsigtighed end dem, der fulgte Guds forsøgs anvisning og udførte arbejdet.

Men disse ustyrlige, snakkesalige mennesker vil fæste sig ved de mere ubehagelige sider af værket, ligesom mos klynger sig til klippens ujævnheder. Sådanne mennesker forkrøbles åndeligt ved uafbrudt at dvæle ved andres mangler og fejl. De er moralsk ude af stand til at se gode og ædle handlinger, uegennyttige bestræbelser, sandt heltemod og selvopofrelse. De bliver ikke ædlere og mere højsindede i deres liv og deres forhåbninger, mere ædelmodige og kloge i deres forestillinger og planer. De udvikler ikke den næstekærlighed, som bør kendetegne en kristens liv. De udarter mere og mere hver eneste dag og bliver mere indskrænkede i deres fordom og synsmåde. Smålighed er deres element og den atmosfære, der omgiver dem, er giftig for fred og lykke. *Vejl f menigh* bd. 1 side 403-405]

___s store synd er at de ikke har værnet om det lys Gud har givet dem gennem sine tjenere. Kristus sagde til sine apostle: „Den, som tager imod, hvem jeg sender, tager imod mig; og den, som tager imod mig, tager imod ham, som sendte mig.“ Her er det gjort klart at dem, som afviser budskaberne fra Guds tjenere, afviser ikke blot Sønnen, men også Faderen.

[197]

Videre siger han: „Men hvor I kommer ind i en by og de ikke vil tage imod jer, dér skal I gå ud på dens gader og sige: „Endog det støv, som hænger ved vore fødder fra jeres by, tørrer vi af til jer; dog, det skal I vide, at Guds rige er kommet nær“ Jeg siger jer: det skal gå Sodoma tåleligere på hin dag end den by. Ve dig, Korazin! ve dig, Betsajda! thi hvis de kraftige gerninger, som er sket i jer, var sket i Tyrus og Zidon, så havde de for længe siden omvendt sig og siddet i sæk og aske. Men det skal gå Tyrus og Zidon tåleligere ved dommen end jer. Og du, Kapernaum! Mon du skal ophøjes indtil Himmelen? Til dødsriget skal du fare ned! Den, som hører jer, hører mig og den, som ringeagter jer, ringeagter mig; men den, som ringeagter mig, ringeagter den, som udsendte mig.“

Hvor alvorlige er disse ord dog ikke! Hvor vigtigt er det ikke at vi ikke findes i færd med at forkaste de advarsler og formaninger, som Gud overbringer gennem sine ydmyge redskaber; for ringeagtes lyset til hans budbringere, ringeagtes verdens Frelser, herlighedens Konge. Mange løber denne frygtelige risiko og pådrager sig derved Guds dom. Den Almægtige er ikke til at spøge med, ejheller ignoreres hans røst ustraffet.

Slaphedens onder

Slaphedens onder

Brødrene C og D afhjælper ikke problemerne i ___ som de burde have gjort. Havde de begge taget ydmygt fat, i Guds frygt og begge vedholdt gode gerninger i menigheden og på kontoret, ville de have været en stor velsignelse for Guds arbejde. Havde de følt et ansvar over for Gud og opdraget og oplært deres børn, ville de have været værdige eksempler for andre. Disse børn behøvede ikke blot skoleuddannelse, men også hjemmeopdragelse, så deres mentale og moralske styrke kunne udvikles tilstrækkeligt, at de hver især kan udfolde sig. De fysiske, mentale og åndelige evner bør udvikles for [198] at danne en god velafbalanceret karakter.

Børn bør overvåges, vejledes og opdrages for at kunne udrette dette med godt resultat. Det kræver dygtighed og tålmod at forme de unge på rette måde. Visse onde tilbøjeligheder skal omhyggeligt betvinges og irettesættes mildt; sindet skal stimuleres til det rigtige. Barnet skal forsøge at styre selvet og alt dette skal gøres på en klog måde, ellers mislykkes det ønskede mål.

[Det er ikke uden grund, om forældre siger: „Hvem er duelig hertil?“ Gud alene er deres duelighed og hvis de lader ham ude af betragtning og undlader at søge hans hjælp og råd, er deres opgave i sandhed håbløs. Men ved bøn, bibelstudium og alvorlig nidkærhed fra deres side kan denne vigtige pligt lykkes fint for dem og de vil blive belønnet hundredfold for deres indsats og omhu.] Men snak og bekymringer om det ydre har taget en kostbar tid, som kunne være brugt på bøn om visdom og styrke fra Gud, til at udføre deres allerhelligeste opgave. Forældre, som er klar over frelsen vil ordne tingene således, at de vil være imødekommende for det rette karaktergrundlag i deres børn. Dette står næsten altid i deres magt. [Kilden til visdom, hvorfra de kan hente al den nødvendige kundskab i den retning, står åben. *Barnet i hjemmet* side 61]

Bibelen, en righoldig undervisningsbog, burde være deres lærebog. Hvis de oplærer deres børn efter dens forskrifter, sætter de ikke blot deres unge fødder på den rette sti, men de oplærer sig selv til de helligeste pligter. Indtryk, der gøres på den unges sind, er svære at udlette. Hvor vigtigt er det så ikke, at disse indtryk er af den rigtige slags, at de bøjrer den unges bevægelige evner i den rette retning.

[199] Nogle forældre er kommet til ____ med deres børn og sat dem i menigheden som om de fra nu af fralagde sig al ansvar for deres moralske og religiøse oplæring. Bror og søster C og bror og søster D har gjort en afgjort fejl med deres børneopdragelse, ligesom de ikke har haft ordentlig styr på dem selv. Deres børn har brugt deres frihed til at gøre, hvad de fandt for godt. De har været fri for pligter i hjemmet og har foragtet tvang. Et nyttigt liv er for dem som et liv i slid og slæb. En slap styring i hjemmet har gjort dem uegnede til hvadsomhelst og som naturlig følge deraf, har de gjort oprør mod skoleordnen. Forældrene har indkasseret deres beklagelser og de tror på dem og i forståelse for deres indbildte besværligheder, har de opmuntret deres børn til dårlige gerninger. Disse forældre har i mange tilfælde troet de tydelige usandheder, der er blevet prakket dem på af deres bedrageriske børn. Nogle få eksempler af sådanne uregerlige og hykleriske børn gør meget for nedbrydelsen af al myndighed i skolen og demoraliserer de unge mennesker i vor menighed.

[Der er fuldkommen orden i Himmelen, fuldkommen harmoni og enighed. Hvis forældrene derfor forsømmer at sætte deres børn under passende myndighed her, hvor kan de da gøre sig noget håb om, at de vil blive regnet for egnet selskab for de hellige engle i en fredfyldt og harmonisk verden?] Eftergivende forældre der retfærdiggør deres børn i deres onde gerninger, skaber derved disharmoniske elementer for samfundet og undergraver både skolens og menighedens autoritet. [samme side 223]

[Børnene har brug for årvågen pasning og vejledning som aldrig før, for Satan kæmper for at få magt over deres sind og hjerter og for at drive Guds Ånd ud. Den frygtelige tilstand blandt vor tids unge udgør et af de stærkeste tegn på, at vi lever i de sidste dage; men manges ødelæggelse kan spores direkte tilbage til forældrenes forkerte behandling af børnene. Knur over irettesættelser har slået rod og bærer opsætsigheds frugt. Skønt forældrene ikke er tilfredse

med den karakter, deres børn udvikler, kan de ikke se de fejl, der gør dem til det, de er. *samme* side 172]

Eli bebrejdede sine sønner, men satte ikke straks grænser for dem. Denne kærlige hengivne fader blev advaret af Gud at straf ville følge hans forsømmelse, men endnu engang nærede han ikke nødvendigheden at straks bortlægge dette modbydelige onde fra Israel. Han burde straks selv have taget det rette mål; men i stedet for dette sagde han, med bemærkelsesværdig underdanighed: „Han er Herren; han gøre, hvad ham tykkes bedst!“ Hvis han var blevet opvækket til hans forsømmelses fulde skyld, kunne Israel være blevet reddet fra nederlagets ydmygelse og Guds ark ville ikke være faldet i fjendens hænder.

[200]

[Gud fordømmer den skødesløshed, der leger med synd og forbrydelser og den følelsesløshed, der er sen til at opdage dens ødelæggende tilstedeværelse i bekendende kristnes familie.] Han drager i høj grad forældre til ansvar for deres afkoms fejl og tåbeligheder. Gud hjemsøgte ikke blot Elis sønner med sin forbandelse, men Eli selv og dette frygtelige eksempel burde være en advarsel til denne tids forældre. [*samme* side 172]

Da jeg så vore unges farlige situation og fik vist hvor ligegyldig forældrene var overfor deres lykke, blev mit hjerte sygt og jeg besvimedede; engle blev berørt og græd af sorg. De unge går ud i verden og ind i Satans hænder. De bliver mindre påvirkelige over for Guds nådes liflige indflydelse, mere frække og trodsige og viser mere ligegyldighed for evige anliggender. Jeg så Satan plante sit banner i deres hjem, som bekender at være Guds udvalgte, men dem, som vandrer i lyset, burde kunne se forskellen mellem fjendens sorte banner og Kristi blodstænkte standard.

Børn burde blive oplært ved forskrift og eksempel. Forældre burde imødekomme deres betydningsfulde ansvar med frygt og bæven. Inderlige bønner burde sendes op efter guddommelig styrke og vejledning for denne opgave. [I mange hjem bliver forfængelighedens og egoismens sæd sået i børnenes hjerter, næsten mens de endnu er spæde. Deres morsomme små udtalelser bliver kommenteret og rost i deres nærværelse og gentaget med overdrivelser for andre. De små lægger mærke til dette og svulmer af selvfølelse. De drister sig til at afbryde samtalerne og bliver frække og uforskammede. Smiger og overbærenhed plejer deres forfængelighed og egenrådighed, indtil

[201]

den yngste ikke så sjældent regerer hele familien, fader og moder indbefattet.

Den tilbøjelighed, der dannes ved denne opdragelse, kan ikke lægges af, når barnet vokser op og bliver mere fornuftigt. Den vokser sammen med barnet og det, der kunne forekomme morsomt hos den lille, bliver noget foragteligt og forkasteligt ved manden eller kvinden. De søger at herske over deres omgangskreds og hvis nogen nægter at bøje sig for deres ønsker, føler de sig krænkede og forurettede. Det skyldes, at de til skade for dem selv er blevet favoriserede i de unge år i stedet for at lære den selvfornægtelse, der kræves for at bære livets møje og besvær. *samme* side 136]

[Ofte forkæler forældrene deres små børn og giver efter for dem, fordi det forekommer lettere at styre dem på den måde. Det går mere gnidningsløst at lade dem få deres vilje end at bremse de uregerlige tilbøjeligheder, der kommer op i dem. Men det er en fej metode. Det er syndigt således at unddrage sig ansvaret; for der kommer en tid, hvor disse børn, hvis ubeherskede tilbøjeligheder har fæstnet sig som egentlige laster, vil bringe skam og skændsel over dem selv og deres familie. De går ud i det pulserende liv, uforberedte på dets fristelser og uden tilstrækkelig styrke til at kunne holde dets indviklede forhold og besværligheder ud; lidenskabelige, overmodige og uregerlige søger de at få andre til at bøje sig for deres vilje og når dette mislykkes, mener de, at verden har behandlet dem forkert og vender sig imod den. *samme* s 173]

[Hvad der læres som barn, enten godt eller ondt, læres ikke forgæves. I ungdommen udvikles karakteren til det gode eller det onde. I hjemmet kan der gives ros og falsk smiger; i verden bliver enhver bedømt efter sin opførsel. De forkælede, som al autoritet i hjemmet har bøjet sig for, bliver dér daglig udsat for ydmygelser ved at skulle bøje sig for andre. Mange lærer netop der deres rette plads at kende gennem livets praktiske undervisning. Ved uventede afvisninger, skuffelser og deres overordnedes usminkede udtalelser finder de ofte deres virkelige stude og bliver ydmyget, så de forstår og accepterer deres rette plads. Men det er en hård og unødvendig ildprøve at gennemgå for dem og den kunne have været undgået, hvis de havde fået den rigtige opdragelse som børn.

De fleste af disse dårligt opdragne mennesker lever i et skævt forhold til verden og svigter, hvor de burde have slået sig igennem.

De kommer efterhånden til at føle, at verden nærer uvilje imod dem, fordi den ikke smigrer og forkæler dem og de hævner sig ved at nære uvilje mod verden og byde den trods. Omstændighederne tvinger dem undertiden til at lægge sig efter en ydmyghed, de ikke føler; men den udstyrer dem ikke med en naturlig ynde og deres sande katarakter vil med sikkerhed komme til syne før eller senere. *samme* s 176]

Hvis sådanne personer har deres egne familier, bliver de egenmægtige herskere i hjemmene og udviser det egenkærlige og urimelige temperament, som de er tvunget til at skjule delvist fra den ydre verden. Deres afhængige børn mærker meget alle fejlene i deres tidligere opdragelse. Hvorfor vil forældre opdrage deres børn sådan, at de kommer i krig med dem de omgås?

Deres religiøse erfaring formes af den opdragelse de får i barndommen. [De alvorlige prøvelser, der viser sig at være så farlige for menighedens fremgang og som får de ikke-troende til at tage anstød og vende sig bort i tvivl og skuffelse, skyldes i almindelighed en ukuet og oprørsk ånd, som er resultatet af forældrenes eftergivenhed over for børnene. Hvor mange mennesker har ikke lidt skibbrud og hvor mange forbrydelser er der ikke begået under indflydelse af en hastigt opstået lidenskab, som kunne have været bremset i barndommen, da sindet var modtageligt og hjertet let at påvirke til det gode og var underlagt en kærlig moders vilje. Dårlig børneopdragelse er årsagen til megen moralsk elendighed.]

Børn, der får lov til at gøre, som de vil, er ikke lykkelige. Det ukuede hjerte har ikke i sig selv faktorer som hvile og tilfredshed. Sind og hjerte må opdrages og underlægges passende begrænsninger, for at karakteren kan komme i harmoni med de vise love, der styrer vort væsen. Rastløshed og utilfredshed er en frugt af selviskhed og overdreven nydelse.] Hjertets jord, vil, ligesom en have, frembringe ukrudt og tornebuske, hvis de smukke blomsters frø ikke sås der og får pleje og pasning. Ligesom det er i den synlige natur, sådan er det med mennesket. [*samme* s 207]

[203]

De unge i ____ er i en foruroligende tilstand. Selvom nogle i menigheden er blevet bebyrdet med hensyn til dem, der har ansvarsfulde stillinger og har kværuleret og knurret over irettesættelser, smigeret deres tvivl og sladret om andres anliggender, er deres egne sjæle blevet omgivet i mørke og deres børn er blevet gennemsyret af den

ånd, der arbejdede i deres forældre. Dette gemyt vil nedbryde alle bånd og al myndighed. Gud holder disse forældre ansvarlige for den ondsindethed og det oprør der kommer fra unge mennesker, de har varetægten over.

Satan har fantastisk god held med sine planer. Erfarne mænd, familiefædre, som viser stædig trods når deres vej krydses, viser tydeligt hvad de ikke kan eller ikke kan kontrollere *sig selv*. Hvordan kan de da kunne styre deres børn, som følger i deres fodspor og gør oprør mod myndighed og al anden begrænsning, når de selv gør oprør mod menighedens og institutionernes myndigheder, som de er knyttet til? Nogle af disse bekendende kristne har overgivet sig selv i Satans hænder og er blevet hans redskaber. De påvirker sjæle mod sandheden ved at vise lydighedsnægtelse og hvileløs utilfredshed. Selvom de bekender sig som retfærdige, går de stik imod den Almægtige og før de er klar over deres synds omfang, har de fuldført fjendens mål. Indtrykkene er sket, mørkets skykke er kastet, Satans pile har fundet deres mærke. Sandelig, en smugle surdej har gennemsyret hele massen. Vantro har sneget sig ind og fæstnet sit greb om mennesker, der kunne have accepteret sandheden fuldt ud.

[204] Disse Satans krampagtige arbejdere, ser imidlertid troskyldigt på dem, som er drevet ud i tvivl og som står ubevægelig over for irretesættelse eller anmodninger. Medens disse personer, som har været under en sådan indflydelse, er gået længere i vantro, end de selv havde vovet, roser de sig selv af, at de i sammenligning med dem, er de dydige og retfærdige. De forstår ikke, at de sørgelige problemer, kommer af deres egne tøjlesløse tunger og onde oprør, at den fristede er faldet på grund af deres onde indflydelse. Det dem der begyndte vanskelighederne; de såede anarkiens og vantroens frø.

Ingen familie retfærdiggøres, ved at bringe børn til ____, som ikke er under deres forældres kontrol. Hvis deres forældre har ignoreret Guds ord om at undervise og oplære deres børn, er ____ ikke stedet for dem. Det vil kun være middel til at demoralisere de unge mennesker på det sted og bringe strid, hvor fred og lykke burde regere. Lad sådanne forældre tage det forsømte arbejde op og betvinge og opdrage deres børn før de tør belaste menigheden i ____ med dem.

Mange er lige så skyldige i børneforsømmelse som Eli var og Guds straf vil lige så sikkert komme over dem, som den kom over

ham. Bror E's tilfælde var bemærkelsesværdig. Guds hånd blev udrakt i vrede for hans straf, ikke kun over hans børn, men også over ham selv. Guds ord var tydeligt, men dets formaninger er blevet trådt under fode; de advarsler han fik, de irettesættelser han fik tildelt, gik upåagtede hen og forbandelsen faldt over ham. Det er en frygtelig ting at forsømme børns opdragelse. De vil ikke blot gå tabt som følge deraf, men også forældrene selv, som er kommet så langt væk fra Gud som at miste al fornemmelse for helligt ansvar og de vil stå i den allerfarligeste situation, hvad angår evigt liv.

Eftergivende forældre, lad mig, til jeres belæring, give de anvisninger bibelen har for behandling af en oprørske søn: „Når nogen har en vanartet og genstridig søn, der ikke vil adlyde sine forældres røst og, selv når de trygler ham, ikke adlyder dem, så skal hans forældre tage ham med magt og føre ham ud til de ældste i hans by og til porten der og sige til byens ældste: „Vor søn her er vanartet og genstridig: han vil ikke adlyde os, men er en ødeland og drukkenbolt.“ Derpå skal alle mændene i hans by stene ham til døde. Således skal du udrydde det onde af din midte og hele Israel skal høre det og gribes af frygt.“

[205]

Både unge og gamle, som er knyttet til kontoret bør der ses nøje efter, så deres indflydelse ikke arbejder direkte imod formålet med kontoret. Hvis nogen er ansat, hvis indflydelse er sådan, at den fører bort fra Gud og sandheden, burde der ikke være et øjeblik tvivl det relevante i deres ansættelse. De burde fjernes fra kontoret med det samme, for de spreder bort fra Kristus, i stedet for at samle med ham. De er faktisk Satans tjenere.

Hvis unge mennesker er tilknyttet kontoret, som ikke respekterer forældrenes myndighed og er uregerlige der hjemme, foragter råd og betvingelse, vil Guds forbandelse falde over dem. Forbandelsen vil ikke kun hvile over dem, men over kontoret og deres arbejde bør indstilles da de kan få yderligere anledning til at fordærve unge, de omgås. Dem, som har ansvarsbetyngede stillinger på kontoret, er ansvarlig for den påvirkning det udvirker; og hvis de er ligeglade med ulydigheden og forhærdelsen i deres arbejde, så får de del i deres synd.

Forbrydelserne i ____ er der blevet dækket over. Gud kalder på en anden orden på tingene. De unge i hans værk burde udvælges efter dem som forbedres, renses og forædles ved tilknytning til Guds

sag. Der behøves trofaste vagtfolk ved hver post, især ved værkets store hjerte. Dem som bekender sandheden burde, ligesom søvnløse skilvagter, vogte sagens interesser på kontoret; på hellig måde, burde de vogte sig selv og hinanden fra åndelig besmittelse.

[206] Dem som har indsuget uafhængighedens ånd og kommet til ___-som studerende på vor skole, tror at de kan gøre hvad det behager dem i alle ting. De burde rives hurtigt ud af denne vildfarelse og komme under ordentlig disciplin. Men især burde de unge, der bor i ___ komme under de strengeste regler, og vogte deres dyd og moral. Hvis de nægter at underkaste sig disse regler, bør de udvises af skolen og afskæres kontakten med dem de demoraliserer ved deres eksempel.

Forældre, der bor et stykke væk, sender deres børn til ___, for at få en uddannelse, nærer fuldkommen tillid til at de kan få ordentlig moralsk oplæring og ikke udsættes for forkert indflydelse. Det er behørigt for disse gæster på vor skole, at den moralske atmosfære er rensset. Der har udviklet sig en manglende sømmelighed og en ligegyldighed med dyder blandt en vis klasse unge mænd og kvinder i ___. Nogle af disse har et meget lavt moralmål og påvirker de unge studerende, som er blevet sendt derhen langt væk fra og har ikke forældrenes råd og beskyttelse. Dette bør der gøres noget ved med det samme, for det er alvorlig vigtigt.

Nogle unge i ___ får en demoraliserede indflydelse. Det er som om de regner det for godt at være selvstændige og være respektløse for deres forældre. Paulus giver en udførlig beskrivelse for denne klasse unge med disse ord: „Du skal vide at i de sidste dage skal der komme strenge tider. Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme, ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode, forrædere, fremfusende, opblæste, lystens venner snarere end Guds venner.“

Denne klasses påvirkning på unge i ___ gør meget skade. Deres tale og eksempel er forfærdelig lav. De unge, hvis moral er grundlagt, hvis tanker er af ophøjet karakter, finder ikke deres selskab tiltrækkende og vil derfor være uden for deres rækkevidde. Men der er unge mænd og kvinder, som fornøjer sig ved netop sådanne personers selskab. Satan har markant held med at lamme visse personers åndelige fornemmesler, som har troet sandheden og har

omtåget deres sind med falske ideer, indtil de ikke kan skelne det rigtige fra det forkerte. Derefter forledes de til at få deres tillid til Guds tjenere undermineret og de føres direkte ud i vantro.

[207]

Hvis den unge vælger selskab med dem, hvis liv er deres bekendelse til ære, vil de kunne undgå mange alvorlige farer. Satan søger hele tiden efter deres ruin, som er uvidende om hans bedrag og føler dog ingen særlig behov for bønner og råd fra erfarne og gudfrygtige venner. Mange af de unge som kommer til ___ med gode beslutninger at leve et kristen liv, kommer til at være sammen med unge, som tager dem i hånden og under venskabet forklædning, fører dem direkte i Satans snare. Fjenden kommer ikke altid som en brølende løve; han viser sig ofte som en lysets engel, påtager sig venskabelig udseende, giver særlige fristelser, som det er svært for den uerfarne at modstå. Nogen gange udfører han sine bedragerier mod den uforsigtige ved at fremkalde medynken i deres forstående natur og fremstille sig for dem som et retskaffent væsen, der har været forfulgt uden årsag.

Satan finder villige redskaber til at gøre sit arbejde. Han udøver en dygtighed i den retning, der er udviklet efter års erfaring. Han bruger den kundskab der er opsamlet gennem tiderne for at fuldbyrde sine ondskabsfulde planer. Uvidende unge spøger sig selv ind i Satans hænder, for at han kan bruge dem som redskaber til sjæles ruin. Dem, som overgiver sig til Satans magt, vinder ingen lykke derved. De er aldrig tilfredse eller slapper af. De er misfornøjede, utilfredse og irritable, utaknemmelige og oprørske. Sådan en, er den unge mand der nu betragtes. Men Gud vil have barmhjertighed med ham hvis han virkelig angre og bliver omvendt. Hans synder kan bortvaskes ved hjælp af Jesu soneblod.

Verdens frelser giver den vildfarne det evige livs gave. Han venter på et svar på hans kærligheds- og tilgivelsesgave med en ømmere medfølelse end den, der får en jordisk far eller mor til at tilgive en egensindig, angrende og lidende søn. Han råber efter den omvandrende: „Vend om til mig, så vil jeg vende om til eder.“ Hvis synderen ikke vil give agt på den barmhjertige røst som kalder efter ham med en øm, medfølede kærlighed, vil hans sjæl efterlades i mørke. Hvis han forsømmer den anledning han får og fortsætter sin onde vej, vil Guds vrede, i et uventet øjeblik, bryde ud over ham. „Hvo nakken gør stiv, skønt revset tit, han knuses brat uden

[208]

læggedom.“ Denne unge mand har taget sin faders myndighed let og forhånet opdragelse. Herrens frygt er visdoms begyndelse. Den lægger grundlaget for en god uddannelse. Dem som, med en god anledning, ikke har lært denne første store lektie, er ikke kun uegnede til tjeneste i Guds sag, men er direkte til skade for det samfund de lever i.

Salomon formaner den unge: „Hør, min søn, på din faders tugt, opgiv ikke din moders belæring. Thi begge er en yndig krans til dit hoved og kæder til din hals. Min søn, sig nej, når syndere lokker! Visdommen råber på gaden, på torvene løfter den røsten; oppe på murene kalder den, tager til orde i byen ved portindgangene: Hvor længe vil i tankeløse elske tankeløshed, spotterne finde deres glæde i spot og dårerne hade kundskab? Vend eder til min revselse! Se, jeg lader min ånd udvælde for eder, jeg kundgør eder mine ord:

„Fordi jeg råbte og i stod imod, jeg vinked og ingen ænsed det, men i lod hånt om alt mit råd og tog ikke min revselse til jer, derfor ler jeg ved eders ulykke, spotter, når det, i frygter, kommer, når det, i frygter, kommer som uvej, når eders ulykke kommer som storm, når trængsel og nød kommer over jer. Da svarer jeg ej, når de kalder, de søger mig uden at finde, fordi de hadede kundskab og ikke valgte Herrens frygt; mit råd tog de ikke til sig, men lod hånt om al min revselse. Frugt af deres færd skal de nyde og mættes med egne råd; thi tankeløses egensind bliver deres død, tåbers sorgløshed bliver deres undergang; men den, der adlyder mig, bor trygt, sikret mod ulykkens rædsel.“

[209]

Orden bør holdes i hævd på vore forskellige institutioner i ____ . Lydighedsnægtelse bør underkendes. Ingen, som er blevet oplært af sabbatsholdende forældre og har haft privilegiet at høre sandheden og alligevel gør oprør mod dets lære, kan blive på kontoret. Ingen kan være tilknyttet Guds hellige arbejde, som taler letsindig om den eller betragter vor hellige tro med respektløshed. Dem som har været knyttet til kontoret ganske lang tid og har haft rigelig anledning til at blive bekendt med vor tro og alligevel viser modstand mod sandheden, bør ikke længere blive på kontoret. Deres indflydelse er imod sandheden, hvis de fortsætter med at negligere lyset og ringeagter frelsen. Netop denne ligegyldighed har en afkølede indflydelse på andres tro og den drager dem bort fra Gud. Disse forhædede og uimodtagelige personer bør ikke have stillinger, der kunne blive

udfyld af nogen, som vil respektere sandheden og vige for Guds Ånds indflydelse, ved at være så tæt knyttet til dette hellige arbejde.

Påvirkningen fra vore unge folk på kontoret er ikke hvad det burde være. A og B har faktisk arbejdet imod sagen. Deres indflydelse og opførsel har været sådan, at ikke-troende væmmes og vender dem bort fra vor tro og fra Kristus. Den unge som ikke bryder sig om Guds ords advarsler og ringeagter hans Ånds *vidnesbyrd* kan kun være en levende forbandelse for kontoret og bør adskilles fra det.

De unge, som virker demoraliserende bør ikke have tilknytning til vor college. Dem som har en elskovssyg sentimentalisme og gør deres ophold på skolen til en anledning for kurmageri og upassende usømmeligheder, bør komme under de strengeste restriktioner. Autoriteten må fastholdes. Retfærdighed og Barmhjertighed er tvillingesøstre, der står side om side.

[210]

Hvis der ikke gøres noget for at rette tingenes tilstand, der hersker i ____, vil det hurtigt blive et arnested for umoralitet og udsvævelser. Sover forældre og dem med ansvar på vore institutioner, medens Satan tager børnenes sind i besiddelse? Gud afskyer de synder der fostres og skjules i menigheden, gemmes på kontoret og beskyttes under forældrenes tag. Lad forældre og dem med myndighed, alvorligt tage fat på arbejdet og udrense dette onde fra dem.

Vi lever i de sidste dage. Johannes udbryder: „Ve jorden og havet! thi Djævelen er kommet ned til jer; hans harme er stor, fordi han ved, hans tid er kort.“ Kristus er den eneste tilflugt i disse farefulde tider. Satan arbejder i det skjulte og i mørke. Han drager Kristi efterfølgere ganske listigt bort fra korset og gør dem selvglade og ondskabsfulde.

Der står vitale interesser på spil i ____ og Satan bekæmper alt, der vil styrke Kristi sag og svække sin egen magt. Omhyggeligt lægger han planer for at underminere Guds arbejde. Han hviler ikke et øjeblik, når han ser det rigtige få herredømme. Han har legioner af onde engle, som han sender til alle steder, hvor lyset fra himmelen skinner på folk. Her sætter han sine vagtfolk for at gribe enhver uagtsom mand, kvinde eller barn og presse dem ind i hans tjeneste.

Værkets store hjerte er i ____; og, ligesom menneskehjertet sender sine levende blodstrømme ud til alle legmedele, således skal ledelsen på dette sted, vor menighedshovedkvarter, påvirke alle troende. Hvis det fysiske hjerte er sundt, er det blod, der sendes fra det ud i systemet også sundt; men hvis dets udspring er urent, bliver hele organismen

syg af livsstrømmens gift. Således er det med os. Hvis værkets hjerte fordærves, lider hele menigheden, med dets forskellige grene og interesser spredt over jordens overflade, som følge deraf.

[211] Satans største arbejde er ved vor tros hovedkvarterer. Han gør sig umage for at fordærve mænd i ansvarsbetyngede stillinger og overtale dem til at være upålidelige i deres opgaver. Han indgyder sine mistanker og skinsyge i deres tanker, hvis opgave det at gøre Guds arbejde trofast. Når Gud forsøger og prøver disse hjælpere og gør dem egnede til deres poster, gør Satan sit yderste for at bedrage og forlokke dem, så de ikke blot selv bliver ødelagt, men må påvirke andre til at gøre forkert og skade det store arbejde. Han prøver med alle sine midler at ryste tilliden hos Guds folk, med advarsels og irettesættelsesrøsten, med hvilken Gud vil rense menigheden og bringe hans sag fremgang.

Det er Satans plan at svække Guds folks tro på *Vidnesbyrdene*. Dernæst følger skepsis over vor tros vitale punkter, vor standpunkts grundpiller, derefter tvivl om de hellige skrifter og så den nedadskridende færd mod fortabelse. Når *Vidnesbyrdene*, som der før blev troet på, betvivles og opgives, ved Satan at de bedragede ikke vil stoppe ved dette; og han forøger sine anstrengelser, indtil han sætter dem i åbent oprør, som bliver uhelbredeligt og ender med ødelæggelse.

Satan har fået markante fordele i ____, fordi Guds folk ikke har bevogtet yderposterne. De mænd, hvis arbejde Gud har sagt han vil antage, hvis de var helt helligede, var netop dem der blev bedraget, svigtede deres opgaver og vist sig som en frygtelig byrde og modarbejdelse, i stedet for den hjælp og velsignelse de burde være. Disse mænd, som er blevet betroet at friholde befæstningen, har næsten forrådt den i fjendens hænder. De har åbnet portene for en listig fjende, som har forsøgt at tilintetgøre dem.

[212] Erfarne mænd har set listende hænder slå låsen fra, så Satan kan komme ind; alligevel har de ikke sagt noget om den tilsyneladende ligegyldighed der er kommet som følge. Nogle har været glade for at se dette, da det var som en formildelse af deres tidligere forsømmelse, som gjorde det nødvendigt at få andre til at udfylde de ansvarsfulde poster, som de havde misbrugt eller forsømt. Denne mangel på årvågenhed fra disse nyansattes side, synes at undskylde de tidligere ansatte for deres mangel på trofasthed, ligesom det viste

sig at andre var ligeså værdiløse i opgaven. Disse personer indser ikke at Gud drager dem til ansvar for enhver fordel den fjende fik, som fik adgang til befæstningen. Efterfølgende trøstesløshed og ruin ligger for de upålidelige skilvagtters dør, som, på grund af deres forsømmelse, blev agenter i fjendens hænder, der så fik sjæle ødelagt. Mænd i ansvarsbetyngede stillinger bør søge efter Guds visdom og vejledning og ikke stole på deres egen dømmekraft og kundskab. Ligesom Salomon burde de bede alvorligt efter tro og lys og Gud vil give frit ud af hans overdådige beholdning.

Gud vil have sit arbejde gjort forstandigt, ikke på en tilfældig måde. Han vil have det gjort i tro og omhyggelig nøjagtighed, så han kan sætte sit anerkendende tegn på det. Dem som elsker ham og vandrer i frygt og ydmyg for ham, vil han velsigne og føre og knytte til himmelen. Hvis arbejderne sætter sin lid til ham, vil han give dem visdom og rette deres svagheder, så at de er i stand til at gøre Herrens arbejde, fuldkomment.

Vi må tage rustningen på os og berede os til at modstå alle Satans angreb med succes. Hans ondskab og grusomme magt er ikke let at vurdere. Når han forpurres på et punkt, finder han et nyt sted og en ny taktik og prøver igen, udretter undere for at bedrage og ødelægge menneskenes børn. De unge bør advares omhyggeligt mod hans kraft og ledes tålmodigt og bønligt til at kunne udholde prøvelserne, der med sikkerhed kommer over dem i dette liv. De bør ledes til at gribe om Guds ord og blive opmærksom på råd og vejledning.

Levende tro i en korsfæstet Forløseres fortjeneste vil bære dem gennem pinslernes og prøvelsernes ildovn. Skikkelsen af den Fjerde person vil være hos dem i ovnens heftige hede, som ikke vil efterlade blot lugten af ild på deres klæder. Børn burde opmuntres til at blive bibelstuderende og få faste religiøse principper, der vil stå farernes prøve, der med sikkerhed erfares af alle, som lever på jorden i de sidste dage af verdens afslutning.

Fuldstændig indvielse

FULDSTÆNDIG INDVIELSE

Det efterfølgende vidnesbyrd blev skrevet i januar 1875 og dets sandfærdighed indrømmede bror C, som sagde det gav ham lys og håb.

Bror C, du er faldet bort fra Gud. Dit syn på Guds krav har aldrig været for klare, heller ikke for udtrykkelige. Du har ingen undskyldning for at blive forsømmelig og mindre vagtsom, fordi så mange bekendende kristne opfører sig forkert. Du har ikke været helliget Gud. Du har ikke følt dig afhængig af ham til at holde dig og derfor er du blevet overvundet og bragt ud i tvivlens slaveri; vantroens trældom har bundet din sjæl. Du ærer ikke Gud i dit liv. Vor tro ser nogen gange meget tvivlsom ud, for dig. Grunden til dette er hos dig selv. I verden er sandhed og falskhed så blandet at det ene ikke altid kan ses klart fra det andet. Men hvorfor har en, som bekender sandheden så lidt styrke? Fordi han ikke forstår sin egen uvidenhed om sin egen svaghed. Vidste han dette, hvis han havde mere mistro til sig selv, ville han føle betydningen af guddommelig hjælp til at bevare ham fra fjendens list. Vi behøver at være aktive, arbejdende kristne, uselviske i hjerte og liv og have øjnene rettet mod Guds herlighed. Oh, hvilke forlis møder vi ikke overalt! hvilke tavse læber og golde liv! „Dette er på grund af fald for fristelse,“ sagde englen, „intet ødelægger sjælefreden mere end syndig vantro.“

[214] Du bør ikke opgive i fortvivlelse, mene at du må leve og dø i tvivlens og vantroens trældom. I Herren har vi retfærdighed og styrke. Læg det på ham og ved hans kraft, kan du slukke alle fjendens ildpile og komme ud af det, som mere end sejrherre. Du kan blive helliget ved sandheden; eller du kan, hvis du vælger det, vandre i vantroens mørke, miste himmelen og miste alt. Vandrer du i lyset og gennemfører Guds vilje, kan du overvinde din selviske natur.

Du har været parat til at give af dine midler, men har tilbageholdt dig selv. Du har ikke følt kaldet, at gøre ofre som indbefatter omsorg;

du har ikke været villig til at gøre noget arbejde for Kristus, om det var nok så lidt. Gud vil bringe dig over grunden igen og igen, indtil du med ydmygt hjerte og betvinget sind består hans prøve og er helt helliget til hans tjeneste og arbejde. Så kan du vinde evigt liv. Du må være et helt udviklet menneske i Kristus Jesus, ellers bliver du til en åndelig dværg, der ikke vinder sejre. Min bror, hvad vil du vælge? Vil du leve et selvfornægtende og selvopofrende liv, gøre dit arbejde med glæde og fornøjelse, udvikle kristen karakter og presse frem mod evig løn? eller vil du leve for dig selv og miste himlen? Gud er ikke til at spøge med; Kristus accepterer ingen delt tjeneste. Han beder om alt. Det vil ikke nytte at tilbageholde noget. Han har købt dig for en uendelig pris og han forlanger at alt du har skal overgives til ham som et villigt offer. Hvis du er helt helliget ham i hjerte og liv, vil troen tage tvivlens sted og tilliden tage mistillidens og vantroens sted.

Min bror, du er i direkte fare fordi du ikke gennemfører helserformen mere strengt hos dig selv og hos din familie. Dit blod er urent og du fordærver og ophidser det stadig ved at tilfredsstille smagen. Bliv aldrig bedraget af disse stimulansers brug; for dette vil ikke blot føre til reaktion og tab af fysisk styrke, men til en lammet forstand. Strenge mådeholdne spise- og drikkevaner, med fast tillid til Gud, vil forbedre din fysiske, mentale og moralske sundhed. Du er af et meget nervøst temperament. Du har kun lidt selvkontrol og ophidses du, siger og gør du ofte ting, som du bagefter fortryder. Du burde påkalde dig en viljefasthed til hjælp i din krig mod dine egne tilbøjeligheder. Du må holde din sjæls veje åbne for at modtage sandhed og lys. Men når noget kommer der forsøger og prøver dig, kommer fordomme ofte ind og du sætter dig straks op imod det du mener begrænser din frihed eller krænker dine rettigheder. [215]

Guds ord giver os tydelig den sandhed, at vor fysiske natur vil komme i krig med den åndelige. Apostlen pålægger os at afstå fra kødelige lyster, som er i krig mod sjælen. En fordærvet appetit bliver en modstridende lyst. Appetitten føjes til skade for fysisk styrke, skaber sygdom i sjælen. Den lyst apostlen omtaler er ikke begrænset til overtrædelse af det syvende bud, men til enhver eftergivelse af smagen, som mindsker fysisk styrke er en modstridende lyst. Apostlen erklærer at han, som får særlige sejre og bedre i retfærdigheden må være „mådeholden i alt.“ Mådehold i spise og drikke på vore

borde, såvel som mådehold i enhver anden henseende, er absolut nødvendig hvis vi skal overvinde det Kristus overvandt. Gud har givet os lys, ikke til at behandle ligegyldig, men til at være vor vejleder og hjælp.

Du må opdyrke selvkontrol. Den lektie du burde have lært i din ungdom, bør kunne mestres nu. Optugt dig selv til at dø i selvet, bringe din vilje under Kristi vilje. En dyb gennemgribende omvendelse er absolut nødvendig, ellers vil du, min kære bror, miste det evige liv. Din tjeneste i Guds sag må være mere hjertelig, hel og gennemgribende. Du kan ikke udvikle kristen karakter ved at tjene Gud, når du føler du vil gøre tingene sådan og forsømme det når det passer dig. En afgjort ændring må finde sted i dit liv og du må få en anden erfaring end den du har haft, ellers vil Gud ikke acceptere din tjeneste.

[216] Vor himmelske Fader har været dig meget nådig. Han har behandlet dig nænsomt. Sygdomme kom over dig, da du ikke var rede til at dø, for du har ikke udviklet en kristen karakter og har ikke været moralsk egnet for himmelen. Satan stod ved vor side for at plage og ødelægge, så du kan regnes blandt overtrædere. Brændende og virkningsfulde bønner blev almindelige for din skyld. Engle blev sendt for at vente og våge omkring dig, for at vogte og beskytte dig fra Satans kraft og bevare dit liv. Gud har i sin uforlignelige kærlighed givet dig en anden prøvelse. Ikke på grund af nogen godhed eller dyd hos dig, men på grund af hans barmhjertighed, har han besvaret troens bønner. Din prøvetid er blevet forlænget så du kan få anledning til at indløse fortiden, overvinde dine kraktermangler og vise i dit liv den helligelse til Gud, som han kræver af dig. Du har haft taknemmelighedsfølelser, men du har ikke erfaret den hjertefølte taknemmelighed og blevet passende ydmyg, som skulle optændes af hans uovertræffelige kærlighed.

Du har ikke tilstrækkeligt følt dine forpligtelser over for Gud, for at spare dit liv. Du har, af dine egne lunefulde grunde, igen og igen fritaget dig selv fra religiøse opgaver, som påhviler os til alle tider og under alle omstændigheder. Modløshed er ingen undskyldning for Gud til at forsømme en enkelt opgave. Du er ikke din egen; du er blevet købt med Kristi blod. Han gør krav på alt, du har mulighed for at gøre; din tid og styrke er ikke din egen.

Gud tilkendegav at du kunne oplæres til at gøre en del i hans sag, men det var nødvendigt at du skulle oplæres og optugtes til at arbejde i harmoni med Guds plan. Du kunne få den nødvendige erfaring hvis du ville; du fik privilegiet bragt til dig, at fornægte dine tilbøjeligheder, idet din Frelser gav dig et eksempel i sit liv. Men du har ikke sat dig selv i stand til at lære alt det du kunne og alt det, det var vigtigt for dig at lære, for at blive en rigtig medarbejder i Guds sag. Der var nogle ting, der skulle reformeres i dig selv, før Herren kunne bruge dig effektivt som sit instrument.

Bror C, det var et offer for dig at forlade din gård; der nød du dit liv. Du kom ikke til ___ af eget valg. Du kendte ikke til forlagsarbejdet. Men du var besluttet på at gøre det bedste du kunne og i mange henseender har du gjort det godt. Men mange ting har rejst sig som anstødsstenene på din vej. Bror F's fremgangsmåde var forkert i mange henseender; men bevarede ikke din indvielse til Gud; du slog dig sammen med ham i ånden og gjorde dig ikke fri.; du mishagede Gud i mange ting og adskilte din sjæl fra ham. Satan vandt stor magt over dig; dine skridt var lige ved at smutte; du var næsten gået i vantro, da sygdom standsede din færd. Det var i stor nåde at Gud sparede dig og gav dig en ny livsfrist. Men du har ikke overgivet dig helt til ham; din hårdnakkethed er ikke blevet underkastet og blødgjort; du behøver en ny omvendelse. Du blev let irriteret; du har gjort dig hård mod alt, du mente ville genspejles på dig; dine følelser blev opildnet som et lyn, når noget rørte din stolthed. Se, min kære bror, dette er helt forkert. Dette må du overvinde, ellers vil fjenden få sejr over dig. [217]

Du følte dig syg om hjertet, fordi du ikke holder af arbejdet i ____. Du har set tilbage til ____, for dit hjerte er dér og du selv burde være hvor dit hjerte er. Gud har forsøget og prøvet dig; hvordan har du stået prøven? Du skal udjævnes og poleres, få de ru og takkede punkter i din karakter fjernet, så du kan forædles til himmelens rige. Hvor svært er det ikke for menneskenaturen at fornægte tilbøjelighederne; hvor svært er det ikke for mennesker at forlade smigrende, verdslige lokkemidler og ved deres Frelsers og medmenneskers kærlighed, fornægte deres egne fornøjelser for at komme direkte i Guds tjeneste.

Bror C, du tager ikke hjerte og sjæl med i arbejdet. Du har aldrig gjort det til en direkte personlig interesse, det har du det ikke godt

[218] med. Var du indstillet på dette, kunne du have oplært dig til at bedre forstå værket; men du har, i stort omfang, holdt dig langt borte fra det; du har ikke knyttet dig tæt til det og prøvet at blive fortrolig med dets forskellige grene.

Du er ikke så social og venlig som du burde være og din kolde og utilgængelige opførsel er ikke Gud velbehagelig. Du lader dine følelser let oprive. Ingen kan udfylde en stilling i forbindelse med Guds værk ordentligt, som styres af følelser og handler ud fra impulser. Dit sind må komme i tættere kontakt med Gud og i forståelse og interesse må du lade dig klassificere med dem, der arbejder i hans værk, ellers er du ikke til nytte for sagens fremme i _____. Du er for selvstændig og afvisende; du behøver at blødgøre og omdanne din natur til andres sind og følelser. Som forretningsmand og kristen kan du gøre meget godt for Guds sag, hvis du blot vil overgive din vilje og dine veje til Herren. Du behøver at helliges ved sandheden, have det ophøjede i tanke over enhver personligt hensyn og enhver selvsk interesse.

Jeg vil vise dig hen til Jesu liv som et fuldkommet forbillede. Hans liv blev karakteriseret ved uegennyttig godgørenhed. Dyrebare Frelser! Hvilke ofre har han ikke gjort for os, så vi ikke skal gå fortabt, men have evigt liv! Himlen vil være billig nok, hvis vi opgiver enhver selvsk interesse for at opnå den. Har vi råd til at gå vor egen vej og tage os selv ud af Guds hænder, fordi det er behageligere for det naturlige hjerte? Gud forlanger fuldstændig underkastelse og fuldstændig lydighed. Evigt liv betyder alt for os. Du kan komme i tæt kontakt med Gud, hvis du vil lide kvaler for at komme ind ad den snævre port.

Du vil aldrig blive klar over dine mangler, hvis du ikke kommer derhen, hvor disse mangler blev udviklet under trange kår. Du har ikke haft det på den måde du burde, siden du kom til _____. Du gik ikke frit og hjerteligt ind i arbejde og gjorde det til din hovedinteresse. Du har gemt på en selvstændighed, der ikke ville fastholdes, hvis du indså din sande stilling: at du er en lærling, lærer hvordan man arbejder på den allerbedste måde for Guds sags fremme; at du er en elev, der vil vide om det, som du ikke kender til. Du kunne have gjort meget større fremskridt, hvis du alvorligt havde prøvet at tjene Gud, som en virkningsfuld arbejdsmand.

[219]

Du har været for tilbageholden. Du er ikke kommet i tæt forbindelse med mennesker, der arbejder i værkets forskellige afdelinger; du har ikke rådført dig med dem så indgående du burde, for at handle forstandigt. Havde du gjort dette, kunne du være en nyttigere hjælper. Du har handlet for meget efter din egen bedømmelse og gennemført dine egne ideer og planer. Der har manglet harmoni mellem medarbejderne. Dem som kunne have hjulpet dig, har ikke villet give deres kundskab til dig, fordi denne fortrolighed mangler fra din side og også fordi du handler så meget ud fra impulser og følelser at de var bange for dig.

Verdens Frelser var englenes kærlighed, han var en fyrste i himmelens kongelige sale; men han lagde sin herlighed til side og klædte sin guddommelighed med menneskelighed. Han blev den ydmyge og beskedne Jesus. Han forlod sine rigdomme og herlighed i himlen og blev fattig så vi, ved hans armod, kunne blive rige. I tre år rejste han fra sted til sted, en hjemløs omstrejfende. Men selviske mennesker vil græmme sig og klage hvis de blev kaldet, til at forlade deres små jordiske rigdomme for Kristi skyld, eller arbejde i det sjælevindende arbejde, for hvem han gav sit dyrebare liv. Oh, hvilken utaknemlighed! Ingen kan fatte forløsningens velsignelser, hvis man ikke med glæde kan oppe sig og give ofre for Kristi kærlighed. Ethvert offer for Kristus beriger giveren og enhver lidelse og afsavn, for hans dyrebare sags skyld, forøger den overvundnes endelige glæde i himlen.

Du ved kun lidt om virkeligt offer og ægte selvfornægtelse. Du har kun haft lille erfaring med dine genvordigheder og belastning af dine kræfter. Din byrde har været let, medens andre er blevet tyngtet ned af alvorlige ansvar. Den unge der spurgte Jesus hvad han skulle gøre for at få evigt liv, fik svaret: „Hold budene.“ Han svarede overbevist og stolt: „Alt dette har jeg holdt fra barndommen af, hvad mangler jeg da?“ Jesus så ynkene på den unge mand; han elskede ham og han vidste at de ord han talte for evigt ville adskille den unge fra ham selv. Ikke desto mindre berørte Jesus et ømt punkt på ham. Han sagde til ham: „Gå og sælg alt hvad du har og giv det til de fattige og du skal have en skat i himmelen; og kom så og følg mig.“ Den unge mand manglede himmelen, men ikke nok til at tilbageholde sin hengiven fra sine jordiske rigdomme. Han nægtede at give efter for Guds betingelser, for at få evigt liv. Han

[220]

var meget sorgfuld; for han havde megen ejendom, som han mente var for dyrebar til at omveksles til evig løn. Han havde spurgt om han kunne blive frelst og svaret blev givet; men hans verdslige hjerte skulle gøre rigdommens offer, for at blive en Kristi discipel. Hans beslutning var at opgive himmelen og holde sig til sine jordiske rigdomme. Hvor mange tager nu netop den samme beslutning, som afgjorde denne unge mands skæbne?

Har nogen af os anledning til at gøre noget for Kristus, hvor ivrigt burde vi ikke gribe det og med allerstørste alvor gøre alt hvad vi kan for at blive medarbejdere sammen med ham. De prøvelser der prøver vor tro allerhårdest og får det til at se ud som at Gud har forladt os, er til for at føre os nærmere til Kristus, så vi kan lægge alle vore byrder for hans fødder og erfare den fred han vil give os i bytte. Du behøver en ny omvendelse; du behøver at blive helliget ved sandheden og i ånden, blive som et barn, sagtmødig og ydmyg og stole helt på Kristus som din Forløser. Din stolthed og selvstændighed lukker dit hjerte for Guds Ånds velsignede påvirkning og gør det uimodtageligt, som en sammenkørt grusvej. Du har stadig en stor lektie om tro at lære. Når du overgiver dig helt til Gud, når du falder helt nedbrudt for Jesus, vil du blive belønnet ved en sejr, en glæde du aldrig har erfaret. Idet du ser tilbage på fortiden med klare øjne, vil du se at

[221] når livet synes indviklet og til byrde, var Jesus selv nær ved dig og han forsøgte at føre dig til lyset. Din Fader var ved din side, bøjende sig over dig i ubeskrivelig kærlighed, hjemsøgte dig for dit bedste, ligesom forædleren rensrer det dyrebare malm. Når du mener du er forladt, har han været nær dig for at trøste og støtte. Vi ser sjældent Jesus som han er og er aldrig så hurtig til at modtage hans hjælp som han er til at hjælpe os.

Hvilken sejr vil du ikke vinde, når du lærer at følge Guds åbne forsyn med taknemmeligt hjerte og besluttet på at leve med øjnene rettet mod hans hærlighed, syg eller rask, i overflod eller i mangel. Selvet lever og skælver ved enhver berøring. Selvet må korsfæstes før du kan overvinde i Jesu navn og modtage den trofastes belønning.

Overensstemmelsens nødvendighed

OVERENSSTEMMELSENS NØDVENDIGHED

Guds Ånd vil ikke blive der, hvor der er splittelse og strid blandt de troende i sandheden. Også hvis der ikke gives udtryk for dette. De tager hjertet i besiddelse og driver den fred og kærlighed ud, der burde kendetegne den kristne menighed. De er følgen af selviskhed i sin største betydning. Dette onde kan tage form af overdrevet selviskhed eller form af en overdrevet længsel efter andres bifald også hvis dette bifald fås ufortjent. Selvophøjelsen må opgives af dem, som bekender at elske Gud og holde hans bud, ellers skal de ikke forvente at blive velsignet af hans guddommelige gunst.

Moralsk og religiøs indflydelse på Helseinstituttet må være af høj karat for at imødekomme himmelens bifald. Får selviskheden lov at herske, vil den bedrøve Guds Ånd. Læger, overlæger og sygehjælpere bør arbejde i overensstemmelse med Kristi ånd, — den ene værdsætter andre bedre end, sig selv.

Apostlen Judas siger: „Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod.“ Forskelsbehandlingen skal ikke være unfair. Ingen støtte skal gives til nogen der mener: „Hvis du støtter mig, vil jeg støtte dig.“ Dette er en uhellig, verdslig politik, som mishager Gud. Det er betalene støtte og beundring for vindings skyld. Det viser visse personers partiskhed. De forventer at få fordele ved dem. Dette er at søge deres gode vilje på grund af svaghed, så vi kan beundres frem for andre, der er ligesom os selv. Det er svært at se ens egen fejl, men enhver bør se hvor grusom misundelse, konkurrence, mistro, uvenlig kritik og splid er.

[222]

Vi beder til Gud vor Fader; vi hævder at være børn af én familie og når vi er tilbøjelige til at respektere andre mindre og mindsker deres indflydelse, når de opbygger os, så behager vi fjenden og sårer ham, vi bekender os til at følge. Den ømhed og barmhjertighed Jesus har åbenbaret i sit eget dyrebare liv burde være til eksempel for os,

på den måde vi behandler vore medmennesker på og især dem der er vore brødre i Kristus.

Gud gør hele tiden godt imod os, men vi er for ligeglade med hans gunst. Vi er blevet elsket med en uendelig ømhed og dog har mange af os så lidt kærlighed for hinanden. Vi er for strenge mod dem vi tror er vildfarne og er meget følsomme for den mindste kritik eller tvivl om vor egen opførsel.

Antydninger kastes ud i skarp kritik mod hinanden, men samtidig er de samme personer blinde for deres egne fejl. Andre kan se deres vildfarelse, men de kan ikke se deres egen fejl. Vi modtager dagligt af himmelens gavmildhed og kærlig taknemmelighed bør springe op i vore hjerter til Gud, hvilket burde få os til at føle med vor næste og gøre deres sag til vor egen. Tanker og meditation over Guds godhed mod os vil lukke sjælens adgangsveje for Satans antydninger.

[223] Guds kærlighed til os prøves hver dag; alligevel tænker vi ikke over hans gunst og er ligeglade med hans bønner. Han forsøger at indprente os med sin Ånd af ømhed, hans kærlighed og overbærenhed; men vi ser sjældent mærkerne af hans venlighed og har en lille fornemmelse af den kærlighedslektie, han ønsker vi skal lære. Nogle, ligesom Haman glemmer al Guds gunst, fordi Mordokaj ligger foran og er ikke bragt i unåde; fordi deres hjerter er mere fyldt af fjendskab og had end kærlighed — ånden fra vor kære Forløser, som gav sit dyrebare liv for sine fjender. Vi bekender at have den samme fader, begrænses til det samme evige hjem, nyde den samme højtidelige tro og tro det samme prøvende budskab; og dog er mange i strid med hinanden ligesom uregerlige børn. Nogle som arbejder i denne samme gren af arbejdet er i strid med hinanden og dermed i strid med Kristi Ånd.

Ros har fordærvet mange hjerter. Dem som har været i forbindelse med helseinstitutionen, har til tider kritiseret de lagte planer og Satan har gjort at de har fået indflydelse på andres sind, som har accepteret disse personer som fejlfri, medens de uskyldige har været anklaget som fejlede. Det er det onde hovmod der fryder sig over det nyttesløse i ens arbejde. Den praler sig af ens gode egenskaber og forsøger at få andre til at virke ringere så en selv ophøjes, tilrane sig selv mere ære end det kolde hjerte kan give Gud. Kristi disciple vil give agt på Mesterens belæring. Han har påbudt os at elske hinanden, endog som han har elsket os. Religion er funderet på

kærlighed til Gud, som også fører os til næstekærlighed. Den er fuld af teknemmelighed, ydmyg og langmodighed. Den er selvopofrende, langmodig, nådig og tilgivende. Den helliger hele livet og påvirker andre.

Dem, som elsker Gud kan ikke rumme had eller fjendskab. Når den himmelske basis for evig kærlighed fylder hjertet, vil den flyde ud til andre, ikke kun fordi de modtager yndest, men fordi kærlighed er handlingsgrundlaget og omdanner og mildner karakter, behersker impulser, styrer lidenskaberne, undertvinger fjendskab og ophøjer og forædler hengiven kærlighed. Denne kærlighed er ikke indskrænket til blot at være „mig og mine“, men er så bred som verden og så høj som himmelen og er i harmoni med den engle?medarbejderne [224] har. Kærlighed, der bevares i sjælen, formildner hele livet og spreder en lutrene indflydelse på alle omkring. med denne, er vi ikke kun lykkelige, lad skæbnen smile eller lade være. Hvis vi elsker Gud af hele hjertet, må vi også elske hans børn. Denne kærlighed er Guds ånd. Det er den himmelske besmykkelse der giver sand ædelhed og værdighed for sjælen og opsluger vort liv i Mesterens liv. Uanset hvor mange gode egenskaber vi kan have, hvor ærefulde og fine vi kan betragte os selv, hvis sjælen ikke er døbt med den himmelske nåde af kærlighed til Gud og hinanden, er vi mangelfulde i sand godhed og ikke egnet for himlen, hvor alt er kærlighed og harmoni.

Nogle som tidligere elskede Gud og dagligt nød hans gunst er nu ustandselig hvileløse. De vandrer om i mørke og fortvivlet mørke fordi de plejer selvet. De søger så hårdt på at begunstige sig selv så alt andet opsluges i dette. Gud har i sit forsyn villet at ingen kan få lykke ved at leve for sig selv alene. Vor Herres glæde bestod i at udholde møje og skam for andre, så de kunne få gavn deraf. Vi er i stand til at blive lykkelige, ved at følge hans eksempel og leve for at velsigne vore medmennesker.

Vi er indbudt af vor Herre til at tage hans åg på og bære hans byrde. Derved kan vi blive lykkelige. Ved at bære vore egne selv?påtvungede åg og bære vore egne byrder, finder vi ikke hvile; men ved at bære Kristi åg er der hvile for sjælen. Dem som ønsker at gøre et stort arbejde for Mesteren, kan finde det lige der hvor de er, ved at gøre godt, glemme sig selv, være selvopofrende, huske på andre og sprede solskin hvor de end går.

Der er meget brug for at Kristi medynkende ømhed udvises til alle tider og på alle steder — ikke med blind forståelse som dækker over synd og bringer Guds sag til skamme ved onde gerninger, men med kærlighed som styrende bestanddel i livet, som flyder naturligt ud til andre i gode gerninger, i erindring om hvad Kristus har sagt:

[225] „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.“

Dem på Helseinstituttet er forpligtet i et stort værk. Under Kristi liv var syge og plagede genstand for hans særlige omsorg. Da han sendte sine disciple ud hvervede han dem til at helbrede den syge såvel som at forkynde evangeliet. Da han sendte de halvfjerdsindstyve ud påbød han dem at helbrede syge og derefter forkynde at Guds rige var kommet nær til dem. Deres fysiske sundhed skulle der først sørges for, for at vejen kunne beredes for dem og de sandheder nåede dem, som apostlene forkyndte.

Verdens frelser brugte mere tid og arbejde på at helbrede den forpinte for deres sygdomme, end på at forkynde. Hans sidste formaning til sine apostle, sine repræsentanter på jorden, var at lægge hænderne på syge, så de helbredes. Når Mesteren kommer, vil han rose dem, som har besøgt syge og hjulpet den forpintes trang.

Vi er langsomme til at lære bagatellernes store indflydelse og deres indflydelse på sjæles frelse. På Helseinstituttet har dem, som ønsker at være missionærere, en stor mark at arbejde på. Gud ønsker ikke at nogen af os skal være enkelte privilegerede, som der skal ses på, med stor agtelse, medens andre ikke agtes. Jesus var himmelsens Majestæt, alligevel bøjede han sig ned for at hjælpe dem ydmyge, uagtet person eller stand.

Dem som har hele hjertet med i arbejdet vil finde nok at gøre for Mesteren med Helseinstituttet, ved at hjælpe de lidende mennesker de har ansvar for. Vor Herre anbefalede at følge sit eksempel, efter at have gjort det mest ydmygende hverv for sine disciple. Det var at de hele tiden skulle have i tanke at de ikke måtte føle sig bedre end den laveste hellige.

Dem, som bekender vor ophøjede tro, som holder Guds bud og venter vor Herres snarlige komme, bør skille sig ud og være adskilt

[226] fra verden omkring dem, et særskilt folk, ivrig på gode gerninger. Blandt de særheder, som skal udskille Guds folk fra verden i disse sidste dage, er deres ydmyghed og sagtomdighed. „Lær af mig,“

siger Kristus, „for jeg er ydmyg og sagtmodig af hjertet og I skal finde hvile for jeres sjæle.“ Her den hvile, som så mange efterlyser og forgæves bruger tid og penge på at få. I stedet for at stræbe efter lige megen ære position hos hverandre, eller måske endda mere, burde vi prøve at blive Kristi ydmyge og trofaste tjenere. Selvophøjelsens ånd skaber strid blandt apostlene, endda medens Kristus var hos dem. De stredes om hvem, der skulle være den største blandt dem. Jesus satte sig og talte til de tolv og sagde til dem: „Hvis nogen ønsker at blive de første, skal de blive de allersidste og alles tjener.“

Da de to sønners mor spurgte om hendes sønner skulle have særlig gunst, den ene ved den højre hånd og den anden ved den venstre i hans rige, indprentede Jesus dem at ære og herligheden i hans rige var modsætningen til denne verdens ære og herlighed. Hvem der vil være stor må være en ydmyg tjener for andre og hvem der vil være herre må være tjener, ligesom Guds Søn var tjener for menneskebørnene.

Vor Frelser lærte sine disciple atter ikke at være ivrige efter position og navn. „Men I skal ikke lade jer kalde „rabbi“; Ej heller skal I lade jer kalde „førere“; Og den, der er størst iblandt jer, skal være jeres tjener. Men den, som ophøjer sig selv skal ydmyges og den, som ydmyger sig skal ophøjes.“ Jesus nævnte advokaten for den hellige lovsamling fra Sinaj. „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind og din næste som dig selv.“ Han sagde at hvis han ikke gjorde det ville han ikke komme ind til det evige liv.

„Din næste som dig selv.“ Så kommer spørgsmålet: „Hvem er så min næste?“ Svaret på dette er lignelsen om den barmhjertige samaritan, som lærer os at det menneske, der behøver vor medfølelse og vore gode pligter er hos vor næste. De lidende og nødstedte i alle klasser er vor næste og når vi kender til deres mangler, er det vor pligt at lindre dem så vidt muligt. En grundsætning trækkes frem i denne lignelse, som det ville være godt for Kristi efterfølgere at indføre. [Udfyld først de nødlidendes tarv og trang og afhjælp deres fysiske behov og lindre deres lidelser, så vil I få uhindret adgang til hjertet, hvor I kan så den gode sæd, som bærer frugt i et retskaffent, gudfrygtigt liv. *I Mesterens Tjeneste* side 160]

[227]

For at være lykkelig, må vi tilstræbe os den karakter som Kristus udviste. En markant særhed hos Kristus var hans selvfornægtelse og

godgørenhed. Han kom ikke for at søge sit eget. Han gik omkring og gjorde godt, — dette var hans mad og drikke. Vi kan, ved at følge Frelserens eksempel, komme i hellig forbindelse med ham og ved at dagligt søge at efterligne hans karakter og følge hans eksempel, kan vi være til velsignelse for verden, gøre os selv tilfredse her og sikre os evig løn derefter.

Modstand mod redelige advarsler

MODSTAND MOD REDELIGE ADVARSLER

Den 3. januar, fik jeg vist at der skulle gøres et stort arbejde for dem, som bekender tro på sandheden, i Californien; før Gud kan arbejde for dem. Mange bilder sig selv ind at de gør det rigtige for Gud, skønt de ikke har sandhedens principper i deres hjerter. Denne klasse kan komme i gang blot ved, ihærdigt og i udholdende alvor, at søge agtpågivenhed mod det Sande Vidnes råd. De er i en kold, ydre og frafalden tilstand. Disse taler det Sande Vidne til: „Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund. Fordi du siger: „Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget“ og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen, derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se. Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig!“

[228]

Bror G, Gud har krav på dig, som du ikke reagerer over for. Din åndelige styrke og vækst i nåden vil svare til det kærlighedsarbejde og de gode gerninger du glædeligt gør for din Frelser, som ikke tilbageholder noget, ikke engang sit eget liv, så han kunne frelse dig. Du har apostlens formaning: „Bær hverandres byrder; således opfylder I Kristi lov.“ Det er ikke nok at blot bekende tro på Guds bud; du må være en gerningernes gører. Du overtræder hans lov. Du elsker ikke Gud af hele dit hjerte, magt, sind og styrke; du lever heller ikke i lydighed mod de sidste seks bud og elsker din næste som dig selv. Du elsker dig selv højere end du elsker Gud eller din næste. At holde Guds bud kræver mere af os end du er villig til at udrette. Gud forlanger gode gerninger af dig, selvfornægtelse, selvopofrelse

og helligelse til andres gode, så sjæle ved din hjælp kan bringes til sandheden.

Vore gode gerninger alene vil ikke frelse nogen af os, men vi kan ikke frelses uden gode gerninger. Og efter at vi har gjort alt hvad vi kan gøre, skal vi sige i Jesu navn og styrke: „Vi er kun unyttige tjenere.“ Vi skal ikke tro at vi har gjort store ofre og at vi skal få den store løn for vore svage tjenester.

[229] Selvretfærdighed og kødelig sikkerhed har lukket sig om dig som jernbånd. Du behøver at blive nidkær og angre. Du har ikke været heldig med at forstå dem, som er imod Herrens arbejde, ved sine tjenere på denne kyst. Du har haft sympati for forkerte mennesker. Fordi dit hjerte ikke var godt med Gud, fik du ikke lyset han sendte dig. Du sætter din hårdnakkede vilje op, for at modstå den irettesættelse som Herren gav dig i kærlighed. Du vidste dette var sandt, men prøvede at lukke dine øjne for din egentlige situation. Uanset om du giver agt på Guds irettesættelse? og advarselsstemme eller ej; eller om du reformerer dig, eller beholder dine karaktermangler, vil du en dag indse hvad du har mistet, ved at trodse dig og åndeligt bekrige Guds tjenere. Din bitterhed mod ældre — er forbavsende. Han har døjet og ofret og slidt på denne kyst for at gøre Guds arbejde. Men i din blindhed vovede du, da du ikke var helliget i hjerte og liv, sammen med I og J, at behandle Guds tjener på en grusom måde. „Rør ikke mine salvede,“ sagde Gud, „gør ikke mine profeter ondt!“ Det er ikke lige så let at bringe dig selv i orden, som du har gjort mod mennesker, Gud sendte med lys og sandhed til folk. Pas på hvordan din indflydelse vender sjæle fra den sandhed, Gud har sendt sine tjenere at forkynde, for en stor ulykke hænger over dig.

Satan har brugt dig som sit redskab, til at så tvivl og gentage antydninger og fordrejelser, som er grundlaget i et uhelligt hjerte, hvilket Gud ville have rensset fra sit snavs. Men du ville ikke lade dig undervise, ville ikke lade dig rette, forkastede irettesættelse og fulgte din egen vilje og vej. Sjæle er blevet tilsmudsede af denne bitterhedens rod og er, ved hjælp af disse tvivlende og knurrende mennesker, sat i stedet for irettesættelsesvidnesbyrdene som Gud sendte, — men de ville ikke kunne nå frem til dem. Disse sjæles blod vil blive tilskrevet dig og til dem du harmoniserer med.

Gud har givet os, som hans tjenere, vort arbejde. Han har givet os et budskab at frembære til sit folk. I tredive år har vi modtaget Guds ord og talt dem til hans folk. Vi har skælvet ved det ansvar, som vi har accepteret under megen bøn og meditation. Vi har stået som Guds ambassadører, i Kristi sted har vi bønfuldt sjæle om at blive forligt med Gud. Vi har advaret om farerer, da Gud har vist os sit folks farer. Vort arbejde er blevet os givet af Gud. Hvordan vil da deres tilstand blive, som ikke vil høre de ord Gud har sendt dem, fordi de krydser deres løbebane eller irectesætter deres fejl? Hvis du er helt overbevist om at Gud ikke har talt ved os, hvorfor så ikke handle efter din tro og ikke have mere at gøre med et folk, som er under så stor et bedrag, som dette folk er? Hvis du har handlet efter Guds Ånds diktater, er du rigtig på den og vi er forkerte. Gud enten lærer hans menighed, irectesætter deres fejl og styrker deres tro, eller også gør han det ikke. Enten er det Guds værk, eller ikke. Gud gør intet i partnerskab med Satan. Mit arbejde i de sidste tredive år bærer Guds stempel eller fjendens stempel. Der er intet halvt i denne sag. *Vidnesbyrdene* er af Guds Ånd, eller af djævelen. Når du sætter dig selv op imod Guds tjenere, gør du enten et arbejde for Gud eller for djævelen. „Ved deres frugter skal I kende dem.“ Hvilket mærke bærer dit arbejde. Det er indbydende at se kritisk på følgerne af din opførsel.

[230]

et er ikke nyt at mennesker bliver vildledt af ærkebedrageren og de sætter sig selv op imod Gud. Se din opførsel kritisk an, før du fortsætter på den sti, du færdes på. Jøderne var bedraget. De forkastede Kristi læresætninger, fordi han viste deres hjerters hemmeligheder og irectesatte deres synder. De ville ikke komme frem i lyset, i frygt for at deres handlinger ville blive irectesat. Da vælger hellere mørke end lys. „Og dette, er dommen,“ sagde Kristus, „at lyset er kommet til verden og menneskene elskede mørket mere end lyset; thi deres gerninger var onde.“ Jøderne fortsatte deres forkastelse af Kristus indtil de, i deres bedragede, forvildede tilstand, tænkte at de gjorde Guds tjeneste ved at korsfæste ham. Dette var følgen af at afvise lyset. Du er i fare for et lignende bedrag, det vil være gavnligt for dig, bror G, at tænke over hvor den sti, du nu går på, egentlig fører hen. Gud kan arbejde uden dig, men du kan ikke gøre noget uden Gud. Han tvinger ingen til at tro. Han sætter lys foran mennesker og Satan frembringer sit mørke. Når bedrageren hele tiden råber:

[231] „Her er der lys; her er sandheden,“ siger Jesus; „Jeg er sandheden; jeg har det evige livs ord. Hvis nogen følger mig, skal han ikke vandre i mørke.“ Gud giver os beviser nok, til at vi kan afbalancere vor tro til sandhedens side. Hvis vi overgiver os til Gud, vælger vi lyset og forkaster mørket. Hvis vi ønsker at fastholde det naturlige hjertes selvstændighed og afvise Guds rettelser, vil vi, ligesom jøderne, hårdnakket gennemføre vore hensigter og vore tanker, lige op i ansigtet af det tydeligste bevis og vil komme ud for et lige så stort bedrag, som de kom ud for; og i vore blinde forgæbelser kan vi gå ligeså langt som de og alligevel bilde os selv ind, at vi gør Guds arbejde.

Bror G, du vil ikke være så længe, hvor du er nu. Den sti du er begyndt på afviger fra sandhedens sti og skiller dig fra det folk, Gud prøver, for at rense det til den endelige sejr. Enten vil du komme i samklang med dette legeme og arbejde alvorligt på at besvare Kristi bøn, eller også vil du blive mere og mere vantro. Du vil drage din etablerede tro i tvivl, punkt efter punkt og blive mere egenrådig og Guds arbejde for denne tid bliver mørkere og mørkere for dig, indtil du anser lys for at være mørke og mørke for lys.

Satan har stor kraft til at indvikle sjæle ved at forvirre dem, som ikke værner om det lys, Forsynet har sendt dem. Menneskesjæle som er underlagt Satans styring føres konstant væk fra sandhedens lys hen i vildfarelse og mørke. Hvis du giver Satan den mindste adgang, vil han kræve mere og mere og vil våge på udposter for at få bedst anledning til at fremme sin sag og ruinere din sjæl.

[232] Bror og søster G, ingen af jer er i sikkerhed. I foragter irettesættelser. Var der snarere sagt behagelige ord til jer, end ubehagelige irettesættelser, var I blevet prist og smigret, ville I nu indtage et meget vanskelig standpunkt, med det I gør med jeres tro på *Vidnesbyrdene*. Der er nogle i disse sidste dage, som vil råbe: „Sig behagelige ting til os, profeter løgne.“ Men dette er ikke min opgave. Gud har sendt mig som sit folks revser; og ligeså sikkert som han har pålagt mig den tunge byrde, vil han gøre dem, der har fået dette budskab, ansvarlige for den måde de behandler det på. Gud er ikke til at spøge med og dem som foragter hans arbejde vil få efter deres gerninger. Jeg har ikke valgt dette ubehagelige arbejde af mig selv. Det er ikke et arbejde, som vil give mig menneskers gunst og taknemmelighed. Det er et arbejde, som kun få værdsætter.

Men dem, som forsøger at gøre mit arbejde dobbelt så vanskeligt, ved deres forkerte fremstillinger, misundelse og vantro. De skaber derved fordomme for andre, mod de *vidnesbyrd*, Gud har givet mig og begrænser mit arbejde. De har noget at gøre op med Gud, imens jeg skal gå frem som Forsynet og mine brødre åbner vejen for mig. I min Forlørsers navn og styrke, skal jeg gøre hvad jeg kan. Jeg skal advare, råde, irettesætte og opmuntre eftersom hvad Guds Ånd, dikterer, uanset om mennesker vil høre eller lade være. Min opgave er ikke at behage mig selv, men at gøre min himmelske Faders vilje, som har givet mig mit arbejde.

Kristus advarede sine disciple: „Vogt jer for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men i deres indre er glubske ulve. Af deres frugter skal I kende dem. Kan man plukke druer af tjørn eller figener af tidsler? Således bærer hvert godt træ gode frugter og det dårlige træ bærer slette frugter. Et godt træ kan ikke bære slette frugter og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter. Ethvert træ, der ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden. Altså: af deres frugter skal I kende dem.“ Her er en prøve og, bror G, du kan få brug for den hvis du vil. Du behøver ikke at gå i usikkerhed og tvivl. Satan er nær ved, for at antyde forskellig slags tvivl, men hvis du åbner dine øjne i tro, finder du tilstrækkelig bevis for tro. Men Gud vil aldrig fjerne alle tvivlsårsager fra noget menneske. Dem som holder af at dvæle i tvivlens atmosfære og undersøge vantro kan få dette lidet misundelsesværdige privilegium. Gud giver tilstrækkelige beviser for at det kødelige sind kan tro; men den som vender sig fra bevisernes vægt, fordi der er nogle få ting som han ikke kan få anskueliggjort for sin begrænsede forståelse, — han vil efterlades i vantroens kolde atmosfære og drages i tvivl og vil lide troens skibbrud. Det er som om du ser det som en dyd at være på tvivlens side, fremfor troens side. Jesus har aldrig roset vantro; han har aldrig anbefalet tvivl. Han gav sit folk beviser på sin Messias rang, i miraklerne han udførte, men der var nogle som anså det for en dyd at tvivle og som vil bortforklare disse vidnesbyrd og finde noget at betvivle og kritisere i al godt arbejde.

Høvedsmanden, som ønskede at Kristus skulle komme og helbrede sin tjener, anså sig for uværdig til at få Jesus ind under sit tag; hans tro var så stærk i Kristi kraft, at han bad ham blot sige et ord og arbejdet ville blive gjort. „Da Jesus hørte det, undrede han sig og

[233]

sagde til dem, der fulgte ham: „Sandelig siger jeg Eder: så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel. Og jeg siger Eder: mange skal komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriget. Men Rigets' egne børn skal kastes ud i mørket udenfor; dér skal der være gråd og tænderskæren.“ Og Jesus sagde til høvedsmanden: „Gå kun, det skal ske dig, som du troede!“ Og tjeneren blev rask i samme stund.“

Her fremhævede Jesus tro i modsætning til tvivl. Han vidste at Israels børn ville snuble på grund af deres vantro, som ville få dem til at forkaste det store lys og ende med deres domfældelse og overtrædelse. Thomas erklærede at han ikke ville tro, hvis han ikke kunne sætte sin finger i naglegabene og stikke sin hånd i sin Herres side. Kristus gav ham det bevis han ønskede og irettesatte så hans vantro: „Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror.“

[234] I denne mørkets og vildfarelsens tidsalder, er det som om at mennesker, der bekender at være Kristi efterfølgere, tror at de er frie til at modtage eller forkaste Herrens tjenere efter behag og at de ikke vil blive draget til regnskab for dette. Det er vantro og mørke, som får dem til dette. Deres følsomhed er sløvet af deres vantro. De bryder deres samvittighed og er ikke oprigtige imod deres overbevisning og svækker deres moral. De ser andre i det samme lys som sig selv.

Da Kristus udsendte de tolv, befalede han dem: „Hvor I kommer ind i en by eller landsby, skal I forhøre jer om, hvem i den der er det værd og hos ham skal I blive, indtil I drager videre. Når I træder ind i huset, så bring jeres hilsen; og hvis huset er det værd, skal jeres fred komme over det; men hvis det ikke er det værd, skal jeres fred vende tilbage til jer selv. Og hvis man ikke tager imod jer og ikke hører jeres ord, så gå ud af det hus eller den by og ryst støvet af jeres fødder. Sandelig siger jeg eder: det skal gå Sodomas og Gomorras land tåleligere på dommens dag end denne by.“ De blev advaret mod at vogte sig mod mennesker, for de skulle overgives til rådene og piskes i synagogerne.

I dag er menneskers hjerter ikke blødere, end da Kristus var på jorden. De vil gøre alt i deres magt for at hjælpe den store fjende i at gøre det så svært så muligt for Kristi tjenere, præcis som folk gjorde med Kristus, da han var på jorden. De vil piske med bagtalelsens og falskhedens tunge. De vil kritisere og de anstengelser som Guds

tjener leder dem til at gøre, de vender imod ham. De vil med deres onde gætterier, se bedrageri og uærlighed, hvor alt er rigtigt og hvor der er fuldkommen renhed. De tillægger Guds tjenere egenkærlige motiver, skønt Gud selv leder dem og skønt de faktisk selv burde give deres liv hvis Gud forlangte det og derved kunne fremme Guds sag. De som har gjort det mindste og givet den mindste indsats i sandhedens sag, er de hurtigste til at udtrykke trosmangel i Guds tjeneres renhed, som er sat til at bære finansielle ansvar i det store arbejde. De som har tillid til Guds arbejde er villige til at vove noget for dets fremme og deres åndelige velstand vil stå i forhold til deres gerninger i tro. Guds ord er vor norm, men hvor få følger det! Vor religion vil kun have lidt værdi for vore medmennesker, hvis den kun er teoretisk og ikke praktisk. Verdens og egenkærlighedens indflydelse føres omkring af mange, som bekender at følge bibelen. De er ligesom en sky, afkøler den atmosfære som andre er i.

[235]

Genstridighed, ikke uafhængighed

Genstridighed, ikke uafhængighed

Bror G, det vil være en tung opgave for dig at opelske ren, uselvisk kærlighed og uegennyttig godgørenhed. Du kender ikke så meget til at opgive dine meninger og ideer og nogen gange opgive din egen bedømmelses evne og lade dig lede af andres råd. Bror og søster G, I begge behøver mindre af selvet og mere af Guds nåde. I begge mangler selvbeherskelsens vane, så jeres tanker kan underkastes Kristi Ånd. Det er Guds nåde som I behøver, for at jeres tanker kan disciplineres til at flyde i den rette kanal, så jeres ord kan udtrykke de rigtige ting og så jeres lidenskaber og appetit kan komme under fornuftens kontrol og tungen kan tøjles mod letsindighed og syndig og uvenlig kritik. „Hvis en ikke fejler med sine ord, så er han en fuldkommen mand, i stand til også at holde hele sit legeme i tømme.“ Den største sejr vi har fået i Kristi religion, er at styre os selv. Vore naturlige tilbøjeligheder må styres, ellers vil vi aldrig kunne sejre, som Kristus sejrede.

Der er nogle blandt Kristi bekendende efterfølgere, som har åndeligt fordøjelsesbesvær (dyspeptiker). De har gjort sig selv til invalider og deres åndelige svaghed er en direkte følge af deres egne mangler. De adlyder ikke Guds love og de lever ikke efter hans buds grundsætninger. De er dovne i hans sag og arbejde og gør ikke noget selv; men når de tror de ser noget de kan kritisere, så er de aktive og ivrige. En kristen, som ikke arbejder, kan ikke være sund. [236] Åndelig sygdom er følgen af pligtforsømmelse. For at et menneskes tro kan blive stærk, må han være meget sammen med Gud i stille bøn. Hvordan kan et menneskes godgørenhed være til velsignelse for ham, hvis den aldrig udøves? Hvordan kan vi bede Gud om hjælp til sjæles omvendelse, hvis vi ikke gør alt i vor magt for at bibringe dem kundskab om sandheden? I har pådraget jer selv en svaghed, som har gjort jer nytteløse for jer selv og menigheden. Midlet er anger, bekende og fornyelse. I behøver moralsk kraft og Guds nådes

virkelige næring. Intet andet giver jeres gudfrygtighed kraft og støtte end at arbejde for den sags fremme, I bekender at holde af, i stedet for at binde den ind. Der er kun en god kur på åndelig dovenskab og det er at arbejde — arbejde for sjæle, som behøver jeres hjælp. I stedet for at styrke sjæle har I taget modet fra og svækket deres hjerter og hænder, som vil se Guds sag vokse.

Gud har givet jer evner som I kan bruge godt, eller til misbrug for jeres egen og andres skade. I har ikke erkendt de krav som Gud har på jer. Det bør altid være på sinde at vi er i denne verden for at danne karakteren til den næste. Og al vor omgang med vore medmennesker bør være med henblik på deres evige interesse og på vor egen; men hvis vor samtale med dem bruges på fornøjelse og på vor egen selviske tilfredshed, hvis vi er lette og spøgende, hvis vi føjer os i forkerte handlinger, samarbejder vi ikke med Gud, men modarbejder ham afgjort. Det dyrebare liv, Gud har givet os, skal ikke formes af vantroende slægtninge, til at fornøje det kødelige sindelag, men bruges på en måde som Gud kan anerkende.

Hvis bror J nød Guds kærlighed, ville han være en kanal for lys. Han har for lidt moralsk styrke, med stærke tendenser til vantro. Han er ynkværdig for de himmelske engle, for han er omgivet af mørke. Hans ører hører næsten hele tiden om vantro og mørke. Tvivlsspørgsmål falder hele tiden ned foran ham. Tungen er en syndig verden. Tungen kan intet menneske tæmme; den er et uregerligt onde, fuld af dødelig gift. Hvis bror J ville klynge sig fastere til Gud og føle at han bør bevare sin renhed for Gud, endda på bekostning af sit naturlige liv, ville han få styrke ovenfra. Hvis han lader sin tro påvirkes af den mørke og vantro som omgiver ham — tvivlsspørgsmålene og megen snak — vil han hurtig være i al mørke, tvivl og vantro og vil ikke have lys eller styrke i sandheden.

Han skal ikke tro, at ved at søge kompromis med sine venner, som er bitter mod vor tro, gør det lettere for sig selv. Hvis han kun har det eneste formål at adlyde Gud for enhver pris, vil han få hjælp og styrke. Gud elsker og ynkes over bror J. Han kender enhver rådvildhed, enhver modløshed, enhver bitter tale. Han kender til det hele. Hvis han vil lægge sin vantro til side og stå urokkelig hos Gud, vil hans tro, under udøvelse styrkes. „Og min retfærdige skal leve af tro;“ men „hvis han unddrager sig, har min sjæl ikke behag i ham.“

[237]

Jeg så brødrene J og G er i særlig fare for at miste det evige liv. De så ikke at de stod direkte i vejen for Guds værks fremme i ____.

Da teltmødet blev afholdt der, første gang vi var ved denne kyst, blev hundredvis overbevist om sandheden; men Gud kendte til det stof menigheden var sammensat af. Hvis sjæle kom ud og frem til sandheden, var der ingen til at give dem næring og værne om dem og lede dem til et ophøjet liv. Bror I var af et misundeligt, kritiserede og skinsygt gemyt. Hvis han ikke kunne være først fremme, ville han ikke gøre noget. Han satte sig selv langt højre end Gud satte ham. Et menneske af hans temperament vil ikke, ret længe, være enig med nogen; for det er hans natur at kæmpe og stille sig i opposition mod det, der ikke passer ham. Herren lod ham gå sin egen vej og lod ham vise hvilken slags han var af. Han indførte i menigheden og forsøgte at gennemføre der, den samme ånd, som han havde indført i sin familie. Hans bitterhed og hans forfærdelige tale mod Guds tjenere er skrevet i bogen. Han vil møde dem igen. Han gik bort fra os, fordi han ikke var af os. Og på ingen måde skal menigheden opmuntre ham til at forene sig med den igen; for, med det humør han har nu, han ville endda skændes med Guds engle. Han ville herske over og diktere englenes arbejde. En sådan ånd kan ikke komme ind i himmelen. I og J, som Gud ser misbilligende på, vovede at modarbejde Guds tjenere, tale ondt om dem og tillægge dem onde motiver. De har prøvet at ødelægge brødrenes tillid til disse medarbejdere, såvel som til *Vidnesbyrdene*. Men hvis arbejdet er Guds, kan de ikke styrte det. Deres anstrengelser vil være forgæves. Bror G, du var i et sådant mørke, da du mente disse mænd gjorde det rigtige. Du har gentaget deres ord og talt om en?mands?magt. Oh, hvor lidt vidste du ikke om det du talte om!

Nogle har været hurtige at sige noget, give en beskyldning, mod Guds tjenere og være skinsyge og kritiske. Og kunne de finde en anledning hvor de, i deres iver for Guds sag, mener at prædikanter har talt bestemt og måske strengt, så de pludselig ville skælde ud, gemme på den største bitterhed og anklage Herrens tjenere for forkerte motiver. Lad disse kværunter spørge, hvad de ville have gjort under lignende omstændigheder og med lignende byrder på sig. Lad dem se, ransage og fordømme deres egen fejl, undertrykke opførsel og deres egen selvstændighed og irritabelhed; og da uden at synde selv, kaste den første kritik?sten på brødre, som vil have

dem i arbejdsorden. En hellig Gud vil ikke bringe sjæle ud til sandheden, for at de skal komme under den påvirkning, der har hersket i menigheden. Vor himmelske Fader er for viis til at bringe sjæle ind i sandheden, for at blive formet af disse mænds indflydelse, som er uhelliget i hjerte og liv. Disse mænd er ikke i overensstemmelse med sandheden. De er ikke i forening med legemet, men trækkes væk fra menigheden. De arbejder på tværs af dem, Gud bruger til at bringe sjæle til sandheden.

Hvem vil give dem næring, som bør stille sig lydig mod alle Guds bud? Hvem vil opfostre fædre og mødre til dem, som behøver hjælp og styrke? Ved disse brødre hvad de gør? De står direkte på syndernes vej. De blokerer vejen ved deres egen forkerte opførsel. Sjæles blod vil være på deres klæder, hvis de ikke angrer og ændrer deres kurs fuldstændigt. Tror disse misfornøjede personer at de gør det rigtige og at sabbathholdernes legeme er blevet vildledt? „På deres frugter skal I kende dem.“ Hvem velsigner Gud? Hvem leder ham? Hvem arbejder for ham? Hvem gør godt i arbejdet for sandhedsudbredelsen til andre? Tror disse mænd at legemet vil komme til dem og opgive deres erfaring og synspunkter, for at følge disse uhelligede menneskers vurderinger? eller vil de komme i harmoni med legemet?

[239]

Bror G praler af sin selvstændige tænkning og dømmekraft, medens han blokerer vejen for syndere, ved sin uhellige livsførelse og sin modstand mod arbejde, ved at udøve blind krig mod Kristus, i skikkelse af hans tjenere. Bror G han er vildfarede om den sande selvstændigheds egenskab. Selvstændighed er ikke stædighed, selvom stædighed ofte forveksles med selvstændighed. Når bror G har dannet en mening og sagt den i sin familie eller i menigheden med en betydelig tiltro og med nogen reklame, er han tilbøjelig til at gøre det klart at han er har ret i ethvert argument han kan give. Han er skal passe på, meget på, at han ikke lukker øjnene og bryder sin samvittighed ved denne fremturen; for fjendens fristelser er stærke for ham. Hans stolthedsopfattelse er svær at opgive også når lyset og vidnesbyrdet tilstrækkeligt nok til at overbevise ham, — hvis han ville lade sig overbevise. Han mener, at hvis han skulle indrømme at have uret, ville han være en genspejling af hans dømmekraft og skarpsindighed.

[240]

Bror G, du er i stor fare for at miste din sjæl. Du ønsker forrang. Til tider tager du det tungt når du føler dig ringeagtet. Du er ikke et lykkeligt menneske. Du vil ikke være lykkelig, hvis du forlader Guds folk, bliver fornærmet over tydelig tale og kendsgerninger, som mange af Kristi efterfølgere gjorde, fordi den udtalte sandhed var for tæt på. Du vil ikke blive et lykkeligt menneske, for du vil tage dig selv med dig. Du har ikke ret, du gør problemer for dig selv. Dit temperament er din fjende og går du derhen hvor du vil, tager du selv ulykkelighedens byrder med dig. Det er en ære at bekende en fejl, ligeså hurtig som den kan ses.

er er mange ting i Guds værk du finder fejl i, fordi det er naturligt for dig at gøre sådan. Og siden du har vendt dit ansigt imod det lys Gud har åbenbaret dig om dig selv, mister du hurtig din dømmekraft og er mere end før snar til at finde fejl i alt. Du giver din mening til kende med diktatorisk tillid og behandler andres spørgsmål om din mening som udskælden på dig. Sand, forædlet selvstændighed er aldrig for ringe til at søge råd hos erfarne og vise og den behandler andres råd med respekt.

Religion i familien

Religion i Familien

Bror G du må omvendes, ellers mister du evigt liv. Du kan ikke være et lykkeligt menneske, før du får visdommens ydmyghed. Du og din hustru har for længe arbejdet på tværs. I må lægge denne kritik, disse mistanker, skinsyge og ulykkelige skænderier på hylden. Den ånd som er udviklet i jeres familie, føres videre i jeres religiøse erfaring. Vær forsigtige med hvordan I taler om hverandres fejl under jeres børns nærværelse; og vær forsigtig med hvordan I styrer jer selv. I ser kun det dårlige og onde i jeres ældste søn; I giver ham ingen anerkendelse for gode egenskaber, som I, hvis han dør, pludseligt ville overbevises om at han havde. Ingen af jer behandler jeres søn konsekvent. I dvæler over hans fejl, under andres påhør og viser at I ikke har tillid til hans gode karaktertræk.

Hver især har I tilbøjelighed til at se på den andens fejl og alle andres; men I er forblindede over for jeres egne fejl og mange vildfarelser. I er begge nervøse, lette at opildne og irritere. I behøver [241] visdommens ydmyghed. I klynger jer til jeres egne svagheder, lidenskaber og fordomme, som om I ikke længere ville være lykkelige, hvis de ikke var der, skønt de er torne — stikkende og kvæstende torne. Jesus indbyder jer til at lægge det åg ned, I har båret på, som har gnavet om jeres hals og tage sit åg på, som er nemt og hans byrde, som er let. Hvor tung er ikke egenkærlighedens, begærlighedens, stolthedens, lidenskabens, jalousiens og onde mistankers last. Hvor meget griber mennesker ikke disse forbandelser omkring dem og hvor uvillige er de ikke til at opgive dem. Kristus forstår hvor svære disse selvforskyldte byrder er og han indbyder os til at lægge dem ned. De tugt belastede og trætte sjæle indbyder han at komme til sig og tage hans byrde i stedet, som er let, i bytte for byrder de binder på sig selv. Han siger: „I finde hvile for jeres sjæle.“ Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.“ Vor Frelsers pålæg er alle pålidelige

og samdrægtige og hvis de bæres med glæde, bringer de sjælen fred og hvile.

Når bror G en gang har taget standpunkt på den forkerte side, er det ikke let for ham at indrømme at han har begået fejl. Men hvis han kan få sin forkerte handlemåde ud af tankerne og komme ud af andres hukommelse og gøre nogle forandringer til det bedre, uden at bekende sin fejl åbent, vil han gøre sådan. Men alle disse fejl og ubekendte synder står registreret i himmelen og vil ikke udslettes før han indvilliger i de anvisninger, Guds ord giver: „Bekend derfor jeres synder for hverandre og bed for hverandre, for at I må blive helbredt.“ Hvis bror G har fundet en anden plan end den Herren har givet os, er det ikke en sikker vej og vil til sidst vise sig at være hans ruin. Denne anden vej er ruinerende for menigheden og ruierende for hans families velstand og lykke. Han må blødgøre sit hjerte og lade ømhed, ydmyghed og kærlighed ind i sin sjæl. Han må opelske uselviske kvaliteter. Bror og søster G, I burde opelske egenskaber som gør jer rene, glemmer selvet og mere interesseret i dem I kommer i kontakt med. Der er blodåre af egenkærlighed og selvømsorg som ikke gør jeres lykke større, men bringer jer sorg. I har en kamp med jer selv, som kun I selv kan udkæmpe. I begge bør styre tungen og holde meget af det tilbage I giver udtryk for. Det første onde er at tænke forkert; derefter kommer de forkerte ord. Men I lader opelskelsen af kærlighed, hensynsfuldhed og respekten for hverandre være ugjort. Vær godt hensynsfulde for hinandens følelser og søg at vogte helligt over hverandres lykke. Dette kan i kun gøre i Jesu navn og styrke.

Søster G har gjort store anstrengelser for at vinde sejre, men hun har ikke fået megen opmuntring fra sin mand. I stedet for at søge Gud i alvorlig bøn og bede efter styrke til at overvinde fejlene i deres karakter, har de vogtet over hinanden og blevet svækket ved at finde fejl hos hinanden. Hjertets have er ikke blevet passet.

Hvis bror G havde modtaget det lys som Herren sendte ham for måneder siden og talt rent ud med sin hustru, hvis begge havde brudt deres hjerter for Herren, hvor anderledes ville deres nuværende tilstand da ikke blive. De begge har ringeagtet Guds Ånds irettesættende og bønlig ord og ikke fornyet deres liv. At lukke øjnene for det lys Gud sendte dem gjorde ikke een af deres fejl mindre alvorlig i Guds øjne, det gør heller ikke deres ansvar mindre.

De har hadet den irettesættelse Herren gav dem i medynk. Bror G har af naturen et venligt og ømt hjerte, men det er overtrukket af egenkærlighed, forfængelighed og onde tanker. Hans hjerte er ikke tykhudet, men han mangler moralsk styrke. Han er en kujon lige så snart selvfornegetelsens og selvopofrelsens nødvendig kommer frem for ham, for han elsker sig selv. At styre selvet, sætte vagt om hans ord, anerkende at han har gjort forkert eller talt forkert, er for ydmygende for ham at bære; og hvis han nogen sinde skal frelles, må korset alligevel løftes op.

Bror og søster G, I skal begge vogte jeres ord; for lige så sikkert som der ikke er skildvagter over jeres tanker og handlinger, ligeså vil I tage modet fra hinanden og gøre det sikkert at ingen af jer kan blive frelst. I begge må vogte jer imod overilethed, som fremkalder overilede ord og handlinger. Vrede der har fået frit løb, fordi I mener at være misbrugt, er Satans ånd og fører til stort moralsk onde. Når I styres af en overilethed frarøver I jer selv jeres fornuft, for en tid. Så kan I ikke styre jeres ord og handlinger, skønt I gør jer selv ansvarlig for alle de onde følger. Det som gøres i hast og vrede kan ikke undskyldes. Denne handling er ond. Med et enkelt ord sagt overilet og i vrede, kan I efterlade en brod i venners hjerter, som aldrig vil glemmes. Hvis I ikke udviser selvkontrol, vil I blive et meget ulykkeligt par. Hver især tillægger I jeres ulykkelige liv hinandens fejl; men gør det ikke mere. Gør det til en regel at aldrig sige et kritisk ord til hinanden, men ros og pris hvor I kan.

[243]

Nogle anser det for en dyd at være tøjlesløse og de vil prale af deres dristige vane, at tale om de ubehagelige ting i hjertet. De lader en vrede udtømme sig selv ved en strøm af irettesættelser og kritik. Jo mere de snakker, jo mere oprevne bliver de og Satan står ved siden af for at fremhjælpe dette, for det passer ham. Ordene irriterer ham de siges til og de vil blive kastet igen, provokere til endnu hårdere ord, indtil en lille ting er blæst op til en stor flamme. I begge føler at I har alle de prøvelser som I overhovedet kan udholde og at jeres tilværelse er den mest ulykkelige. Begynd straks på at styre jeres tanker, jeres ord og jeres handlinger. Når I hver især mærker bitterheden rejse sig, så gør det til en regel at selv bede ydmygt til Gud, som vil lytte til den bøn, som ikke kommer ud af hykleriske læber.

Enhver lidenskab må under den oplyste samvittigheds styring. „Så ifør jer da som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhertighed godhed ydmyghed sagtomdighed, tålmodighed; bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden; ligesom Herren tilgav jer, således skal også I gøre! Og [244] over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er det fuldkomne bånd. Og lad Kristi fred råde i jeres hjerter; til den blev I kaldede som lemmer på samme legeme; og vær taknemmelige!“

Hvis I er på opbyggelsens stude og lægger nåde til nåde, vil Gud forøge sin nåde til jer. Når I lægger til, forøger han. Hvis I gemmer på en vane og Gud ser og hører alt hvad I gør og siger og nøje nedskriver alle jeres ord og handlinger og I ser det hele igen, så vil I, med alt I gør og siger, forsøge at følge en oplyst og årvågen samvittigheds ordre. Jeres tunger vil blive brugt til Guds ære og vil være en kilde til velsignelse for jer selv og andre. Men hvis I adskiller jer fra Gud, som I har gjort, så tag jer i agt for at jeres tunger ikke skal vise sig som en uretfærdig verden og pådrage jer en frygtelig dom; for sjæle vil gå tabt på grund af jer.

Selvkontrollens opgave

Selvkontrollens opgave

Appetitten fra vor dyriske natur bør holdes stærkt i ave. Denne appetit fik vi af vigtige grunde, for det gode og ikke for at blive dødens tjenere ved forvrængede og ganske uforenlige lyster. Lysten for tobak, som du, bror G, giver efter for og styrker, er en uforenelig lyst mod din sjæl. Et umådeholdent menneske kan ikke være et tålmodigt menneske. Den næsten umærkbare smagsglæde vil skabe lyst til stærkere stimulanser. Hvis tanker, lidenskaber og appetit holdes passende nede, vil tungen kunne styres. Få den moralske styrke til hjælp og opgiv brugen af tobak for altid. Du har prøvet at skjule for andre at du bruger tobak, men du skjulte det ikke for Gud. „Tvæt hænderne, I syndere! og rens hjerterne, I tvesindede! Klag jeres nød og sørg og græd; jeres latter skal vendes til sorg og jeres glæde til bedrøvelse! Ydmyg jer for Herren, så skal han ophøje jer.“ Jeg anbefaler disse ord til jer i Jesu navn, som har givet mig mit hverv. Afvis dem ikke.

[245]

Du ville aldrig have afvist *Vidnesbyrdene* som du har, hvis dine forkerte gerninger ikke var blevet irttesat. Du mente at det var lettere at ofre *Vidnesbyrdene* og lukke dine øjne for det lys Gud gav dig, end at opgive din tobak og rense dit liv for letsindighed og spøg sammen med ikke-troende. Renselsesprocessen indbefatter fornægtelse og tvang, som du ikke har moralsk styrke til at udholde; derfor mener du at kunne undskylde dine synder, med din utro mod det lys Gud har sendt dig. Husk på, at du skal møde alt dette igen; for det er skrevet i bogen, sammen med alle advarslerne og irttesættelserne, som Gud har betroet mig at give dig.

Bror J er ynkværdig, for han har af naturen en mangelfuld organisme. Hans håb er lille. Hans vantro og tvivl styrer hans dømmekraft. Det ligger til ham at sætte sig selv på tvivlens og spørgsmålenes side. Den eneste måde at overvinde dette store onde på, er at opelske de modsatte karaktertræk. Han bør holde vantroen nede

og ikke opelske den. Han bør ikke give udtryk for sin tvivl. Han har ingen ret til at betro andre sine karaktermangler; — det gør dem kede af det og de mister modet. Hvis han påvirkes af dette sørgelige onde, skal han ikke forbitre andres lykke og indføre sin vantro og kølne sine brøders tro. Han er tilbøjelig til at springe næsten alt over i alle prædikener og formaninger, hvori han kunne fremdrage trøst og opmuntring og tager noget op, som han tænker vil give en undskyldning for hans spørgen og kritik. Hans sjæls adgangsveje står åben og er ubevogtede så Satan kan komme ind og forme hans sind efter sit ønske.

[246] Jeg fik vist at dine møder mister interesse, fordi Guds Ånd ikke er med dem. Brødre og søstre er i fuldstændig trælbundne på grund af disse to mænd. De tør ikke bruge deres frihed og tale ud om deres tro i deres enfoldighed, for her er bror J, med sine kolde, strenge, kritiske øjne på vagt for at opfange ethvert ord, så han kan bruge sit vantro sinds evner. Med disse to sammen, har Guds Ånd græmmet sig bort fra møderne. Når brødrene tilkendegiver dragens ånd, at føre krig mod dem, som tror at Gud har viderebragt lys og trøst til dem ved *Vidnesbyrdene*, er det tid til brødrene og søstrene at forsvare deres frihed og udvikle en fri samvittighed. Gud har givet dem lys og det er deres privilegium at værne om lyset og tale om det til styrkelse og opmuntring af hinanden. Bror J vil forvirre sindet ved at få det til at se ud som om at lyset Gud har givet gennem *Vidnesbyrdene* er et tillæg til Guds ord, men derved fremstiller han sagen i et falsk lys. Gud har fundet det passende at derved bringe sit folk hen til sit ord og give dem en klarere forståelse af det.

Menigheden i ___ bliver svagere og svagere på grund af den indflydelse, som har været udvirket over dem — ikke en indflydelse der hjælper dem frem, men en der blokerer hjulene. Det er bror J's forret at lægge sin vantro til side og gå fremad i lys, hvis han vil. Hvis han nægter dette, vil Guds sag gå frem på samme måde, uden hans hjælp. Men Gud har udtænkt at menigheden i ___ skal gennemgå en forandring. Enten vil den gå frem eller også gå baglæns. Gud kan udrette mere med seks sjæle, som er enige og af samme sind og dømmekraft, end med snesevis mennesker, som gør det samme, som bror J og G har gjort. De har ikke taget lysets engle med sig til mødet, men mørkets engle. Møderne har ikke givet noget udbytte og nogen gange været til direkte skade. Gud kalder på disse mænd,

at komme over på Herrens side og forenes med legemet og ikke forhindre dem, som vil være helt for Herren.

Hovedårsagen til at så mange bekendene Kristi disciple falder i svær fristelser og arbejder for anger, er at de ikke kender sig selv. Her er det, at Peter blev så grundigt efterprøvet af fjenden. Her er det, at tusindvis vil gøre deres tros skibbrud. I tager ikke jeres fejl og vildfarelser til hjerte og plager jeres sjæle med dem. Jeg bønfaller jer at rense jeres sjæle ved at adlyde sandheden. Knyt jer selv til himmelen. Og måtte Herren redde jer fra selvbedrag.

Guds befalingers hellighed

GUDS BEFALINGERS HELLIGHED

[Højt agtede broder K. I januar 1875 blev det vist mig, at der er hindringer i vejen for menighedens åndelige fremgang. Guds ånd bedrøves, fordi der er uret i manges hjerter og liv; den tro, de bekender sig til, stemmer ikke overens med deres gerninger. Jehovas hellige hviledag bliver ikke holdt, som den bør. Hver uge ranes der fra Gud ved et eller andet indgreb på ydergrænserne af hans hellige tid og de timer, der skulle vies til bøn og betragtning, bliver anvendt til verdslige sysler.

Gud har givet os sine befalinger, ikke blot for at man skal tro på dem, men for at de skal adlydes. Da den store Jehova havde lagt jordens grundvold og havde klædt hele verden med skønhed og fyldt den med, hvad der var nyttigt for menneskene da han havde skabt alle undere på land og i hav indstiftede han sabbattens dag og gjorde den hellig. Gud velsignede og helligede den syvende-dag, fordi han på den hvilede fra hele sin underfulde skabelsesgerning. Sabbatten blev til for menneskene og han vil, at de skal afstå fra deres arbejde på den dag, ligesom han selv hvilede efter sin gerning i de seks skabelsesdage.

Når de, der højagter Jehovas befalinger, har fået lys angående det fjerde bud vil de adlyde det uden at spørge, hvorvidt det er praktisk muligt eller belejligt at vise en sådan lydighed. Gud skabte mennesket i sit billede og gav det et eksempel på helligholdelsen af den syvende-dag, som han helligede og gjorde hellig. Det var hans hensigt, at menneskene på den dag skulle tilbede ham og ikke beskæftige sig med nogen verdslige sysler. Ingen, der undlader at tage hensyn til det fjerde bud efter at være blevet oplyst angående sabbattens krav, kan kendes uskyldig i Guds øjne.

Broder K, du indrømmer Guds krav om sabbattens helligholdelse, men dine gerninger svarer ikke til den tro, du bekender. Du stiller din indflydelse på de vantros side, for så vidt som du overtræder

Guds lov. Når dine timelige forhold synes at kræve opmærksomhed, overtræder du det fjerde bud uden samvittighedsnag. Du gør [248] overholdelsen af Guds lov afhængig af, hvad der falder dig belejligt, viser lydighed eller ulydighed, efter som din forretning kræver, eller din tilbøjelighed tilsiger dig. Dette er ikke at hædre sabbatten som en hellig indstiftelse. Du bedrøver Guds ånd og vanærer din Genløser ved at handle på en så uforsvarlig måde.

En delvis overholdelse af sabbatsloven bliver ikke antaget af Herren og øver en dårligere virkning på synderes sind, end om du ikke bekendte dig til at være sabbatsholder. Du indser, at dit liv modsiger din tro og taber tillid til kristendommen. Herren mener, hvad han siger og menneskene kan ikke ustraffet tilsidesætte hans befalinger. Adams og Evas eksempel i Edens have bør være en tilstrækkelig advarsel til os imod enhver ulydighed mod den guddommelige lov. Vore stamforældres synd ved at høre på fjendens fristelse bragte skyld og sorg over verden og førte til, at Guds søn forlod de kongelige boliger i himmelen og indtog en ringe plads på jorden. Han blev udsat for hån, forkastelse og korsfæstelse netop af dem, han kom for at velsigne. Hvilken umådelig bekostning havde ikke hin ulydighed i Edens have til følge! Himmelen majestæt blev ofret for at frelse menneskene fra straffen for deres forbrydelse.

Gud vil ikke behandle nogen overtrædelse af hans lov mildere nu end den gang, han udtalte dommen over Adam. Verdens frelser hæver sin røst til protest mod dem, der betragter de guddommelige bud med skødesløshed og ligegyldighed. Han sagde: „Derfor: den, der bryder et af de mindste blandt disse bud og lærer menneskene således, han skal kaldes den mindste i himmeriget; men den, der holder dem og lærer andre dem, han skal kaldes stor i himmeriget.“ Vort liv er en lærdom, der enten går helt ind for sandheden eller går helt imod den. Dersom dine gerninger synes at forsvare overtræderen [249] i hans synd og dersom din indflydelse støtter overtrædelse af Guds befalinger, er du ikke alene selv skyldig, men du er til en vis grad ansvarlig for at andre føres ud i vildfarelse.

I selve begyndelsen af det fjerde bud sagde Gud: „*Kom i hu,*“ fordi han vidste, at menneskene i deres mangfoldige bekymringer og forviklinger ville fristes til at undlade at efterkomme lovens fulde krav, eller de ville under trykket af deres timelige beskæftigelse glemme dens hellige betydning. „I seks dage skal du arbejde og gøre

al din gerning.“ udføre livets almindelige gøremål til timelig fordel eller fornøjelse. Disse ord er meget tydelige; ingen kan tage fejl.

Br. K, hvordan tør du vove at overtræde et så højtideligt og vigtigt bud? Har Herren gjort en undtagelse, ifølge hvilken du er fritaget fra den lov, han har givet hele verden? Udelades dine overtrædelser i regnskabsbogen? Er han gået med til at undskylde din ulydighed, når folkeslagene skal stå frem for ham til dom? Bedrag ikke dig selv med den tanke, at din synd ikke vil bringe sin fortjente straf. Dine overtrædelser vil blive hjemsøgt med kæppen, fordi du havde lyset, men har vandret i åbenbar strid dermed. „Den tjener, som kender sin Herres vilje og alligevel ikke har gjort noget rede eller handlet efter hans vilje, han skal have mange hug.“

Gud har givet menneskene seks dage, i hvilke de kan gøre deres eget arbejde og udføre livets almindelige sysler; men han gør krav på een dag, som han har sat til side og helliget. Han giver den til menneskene som en dag, da de kan hvile fra arbejde og hengive sig til gudsdyrkelse og til udvikling af deres åndelige liv, Hvilken oprørende voldshandling er det ikke for et menneske at stjæle den eneste dag, Jehova har helliget og bruge den til sine egne egoistiske formål!

For dødelige mennesker er det den groveste anmasselse at driste sig til at gå på akkord med den Almægtige for at kunne beskytte deres egne små, timelige interesser. Lejlighedsvis at bruge sabbatten til verdslig gerning er en lige så hensynsløs krænkelse af loven som helt at forkaste den; for det er at gøre Herrens befalinger til en sag, som er afhængig af, hvad der er belejligt. „Jeg Herren din Gud er en nidkær Gud,“ lyder det som en torden fra Sinaj. Ingen delvis lydighed, ingen splittet interesse bliver godkendt af ham, som erklærer, at fædres brøde vil blive hjemsøgt på børn indtil tredje og fjerde led, dem, som hader ham og at han vil vise miskundhed i tusind led mod dem, der elsker ham og holder hans bud. Det er ingen ringe sag at rane fra en nabo og dybt er det brændemærke, der sidder på den, som er fundet skyldig i en sådan handling; dog kan den, der ville afsky at besvige et menneske, uden skamfølelse fraregne sin himmelske fader den tid, han har velsignet og sat til side til et særligt formål.

[250]

Min kære broder, du arbejder i strid med den tro, du bekender og din eneste undskyldning er en ynkelig påberåbelse af, hvad der er

belejligt. Guds tjenere i fortiden blev kaldet til at give deres liv for at hævde deres tro. Din handlemåde stemmer dårligt overens med de kristne martyrs, der led hunger og tørst, pinsler og død hellere end at give afkald på deres religion eller opgive sandhedens principper.

Der står skrevet: „Hvad nytter det, mine brødre! om en siger, han har tro, når han ikke har gerninger? kan troen måske frelse han?“ Hver gang du lader dine hænder arbejde på sabbatsdagen, fornægter du faktisk din tro. De hellige skrifter lærer os, at tro uden gerninger er død og at livets vidnesbyrd fortæller verden, hvorvidt man er sin bekendelse tro eller ikke. Din handlemåde nedsætter Guds lov i dine verdslige venners agtelse. Den siger til dem: „Du kan adlyde budene, eller du kan lade være. Jeg tror, at Guds lov på en måde er bindende for menneskene; men når det kommer til stykket, er Herren ikke særlig nøje, hvad en streng overholdelse af dens forskrifter angår og en lejlighedsvis overtrædelse hjemses ikke strengt fra hans side.“

Mange undskylder deres krænkelser af sabbatten ved at henvise til dit eksempel. De hævder, at hvis en så god mand, som tror, at den syvende-dag er sabbat, kan udføre timelige sysler på den dag, når forholdene synes at kræve det, kan de visselig uden fordømmelse gøre det samme. Mange sjæle vil stå frem for dig i dommen og bruge din indflydelse som undskyldning for deres ulydighed mod Guds lov. Skønt dette ikke vil være noget forsvar for deres synd, vil det være et frygteligt vidnesbyrd imod dig.

Gud har talt og det er hans mening, at menneskene skal lyde. Han spørger ikke, om det falder bekvemt at gøre det. Livets og herlighedens herre tog ikke hensyn til, hvad der var bekvemt eller fornøjeligt, da han forlod sin høje stilling som anfører for at blive en smertens og sorgens mand og påtog sig vanære og død for at udfri menneskene fra følgerne af deres ulydighed. Jesus døde, ikke for at frelse menneskene i deres synder, men fra deres synder. Mennesket skal forlade sin vejs vildfarelse for at følge Kristi eksempel, tage sit kors op og følge ham, fornægte sig selv og lyde Gud, hvad det end måtte koste.

Jesus sagde: „Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.“ Er vi Guds tro tjenere, bør der ikke være noget spørgsmål i vort sind, om vi vil lyde hans befalinger eller rådspørge vore timelige interesser. Hvis de, der

tror på sandheden, ikke holdes oppe af deres tro i disse forholdsvis fredelige tider, hvad skal så holde dem oppe, når den store prøve indtræder og befalingen udgår mod alle dem, der ikke vil tilbede dyrets billede og tage dets mærke på deres pande eller på deres hånd? Denne højtidelige stund er ikke langt borte. I stedet for at blive svage og ubeslutsomme bør Guds folk nu samle styrke og frimodighed til trængselstiden.

Jesus, vort store guddommelige Mønster, lærte os i sit liv og i sin død den strengeste lydighed. Han døde, den retfærdige for de uretfærdige, den uskyldige for de skyldige, for at Guds lovs ære kunne blive bevaret, uden at menneskene gik fuldstændig til grunde. Synd er overtrædelse af loven. Dersom Adams synd medførte en så usigelig elendighed og krævede Guds kære søns opofrelse, hvad vil så deres straf blive, der ser sandhedens lys og gør det fjerde bud i Herrens lov til intet?

[252] Omstændighederne vil ikke berettige nogen til at arbejde på sabbatten af hensyn til timelige vinding. Dersom Gud undskylder een mand, kan han undskylde alle. Hvorfor kan br. L, som er en fattig mand, ikke arbejde om sabbatten for at tjene sit udkomme, når han derved ville kunne underholde sin familie? Hvorfor kan ikke andre brødre, eller vi alle sammen, kun holde sabbatten, når det falder belejligt at gøre det? Røsten fra Sinai giver svaret: „I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende-dag skal være hviledag for Herren din Gud.“

Forsyndelser begået af sådanne, som tror på sandheden, påfører menigheden stor svaghed. De er anstødssten på synderes vej og hindrer disse i at komme til lyset. Broder, Gud kalder dig til at komme helt over på hans side og lade dine gerninger vise, at du agter på hans forskrifter og holder sabbatten ukrænket. Han byder dig vågne op og gøre din pligt og at være tro i de ansvar, der påhviler dig. Følgende højtidelige ord rettes til dig: „Varer du din fod på sabbatten, så du ej driver handel på min helligdag, kalder du sabbatten en fryd, Herrens helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig fra handel og unyttig snak, da skal du frydes over Herren; jeg lader dig færdes over landets høje og nyde din fader Jakobs eje. Thi Herrens mund har talt.“

Ligesom mange af vore brødre er du ved at blive indviklet med overtrædere af Guds lov, ser tingene i samme lys, som de gør og

falder i deres vildfarelser. Gud vil med sine straffedomme hjemløge dem, der bekender sig til at tjene ham, men dog i virkeligheden tjener mammon. De, der af hensyn til personlig fordel sætter sig ud over Herrens udtrykkelige påbud, samler ulykke over sig selv i fremtiden. Menigheden i ____ bør undersøge nøje, om de ikke ligesom jøderne har gjort Guds tempel til en købmandsbod. Kristus sagde: „Der står skrevet: Mit hus skal kaldes et bedehus; men I gør det til en røverkule.“

Er ikke mange iblandt vort folk ved at falde i den synd at ofre deres religion for verdslig vindings skyld, idet de bevarer gudfrygtighedens skin, medens hele deres sind beskæftiger sig med timelige interesser? Guds lov må sættes foran alt andet og adlydes efter ånd og bogstav. Dersom Guds ord, der med frygtindgydende højtidelighed blev talt fra det hellige bjerg, bliver betragtet med ringeagt, hvordan vil så hans ånds vidnesbyrd blive modtaget? De, hvis sind er så formørkede, at de ikke kan indse autoriteten i de bud, Herren selv har givet menneskene, kan kun modtage lidt godt fra et svagt redskab, som han har udvalgt til at undervise sit folk.

[253]

Din alder fritager dig ikke for lydighed mod de guddommelige befalinger, Abraham blev hårdt prøvet i sin høje alderdom. Herrens ord forekom den hårdt hjemløgte gamle mand frygtelige og upåkrævede, men han betvivlede aldrig deres retfærdighed eller nølede med at vise lydighed. Han kunne have påberåbt sig, at han var gammel og svag og at han ikke kunne ofre sin søn, som var hans livs glæde. Han kunne have mindet Herren om, at hans påbud var i strid med de løfter, han havde fået vedrørende denne søn. Men Abrahams lydighed var fri for knurren eller bebrejdelse. Hans tillid til Gud var ubetinget.

Abrahams tro bør være vort forbillede; men hvor få er der ikke, som med tålmodighed vil udholde den enkle prøve at blive tilrettestvist for de synder, der stiller deres evige velfærd i fare! Hvor få er der ikke, som modtager irettesættelse med ydmyghed og høster gavn deraf! Guds krav på vor tro, vor tjeneste, vor hengivenhed bør imødekommes med glad villighed. Vi står i en grænseløs gæld til Herren og bør uden betænkning efterkomme det mindste af hans krav. Man behøver ikke at træde hele den moralske lov under fødder for at blive en forbryder. Ved at sætte os ud over et bud bliver vi

overtrædere af hele den hellige lov. Men ønsker vi at holde loven i sandhed, må vi strengt overholde ethvert bud, Gud har pålagt os.

[254] Gud tillod sin egen søn at gå i døden for at lide straffen for lovens overtrædelse; hvordan vil han så handle med dem, der trods alt dette vover sig ud på ulydighedens vej efter at have fået sandhedens lys? Menneskene har ingen ret til at påberåbe sig deres bekvemmelighed efter deres ønsker i denne sag. Gud vil sørge for dem. Han, som mættede Elias ved bækken ved at gøre en ravn til sit sendebud, vil ikke tillade, at hans trofaste mangler føde.

Frelseren spurgte sine disciple, som var trykkede af fattigdom, hvorfor de var ængstelige og besværede med hensyn til, hvad de skulle spise, eller hvad de skulle klæde sig med. Han sagde: „Se til himmelens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade og dog giver jeres himmelske fader dem føden; er I ikke meget mere værd end de?“ Han pegede på de yndige blomster, som en guddommelig hånd havde dannet og farvet og sagde: „Og hvorfor er I bekymrede for klæder? Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser; de arbejder ikke og spinder ikke; men jeg siger jer, at end ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder da Gud således græsset på marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skulle han så ikke meget snarere klæde jer, I lidetroende?“

Hvor er Guds folks tro? Hvorfor er de så vantro og så mistillidsfulde over for ham, som sørger for deres behov og opholder dem ved sin kraft? Herren vil prøve sit folks tro; han vil sende trusler, der vil blive efterfulgt af trængsler, hvis disse advarsler ikke bliver påagtet. Han vil afbryde syndens skæbnesvangre dvale, hvad det end skal koste dem, der er afvejet fra deres troskab mod ham og vække dem til forståelse af deres pligt.

[255] Min broder, din sjæl må oplives og din tro forøges. Så længe har du under et eller andet påskud undskyldt din ulydighed, at din samvittighed er blevet dysset til ro og ikke længere minder dig om dine vildfarelser. I så lang tid har du fulgt din egen bekvemmelighed med hensyn til at holde sabbatten, at dit sind er blevet uimodtageligt for indtryk vedrørende din ulydighed; men du er dog ikke mindre ansvarlig, for du har selv bragt dig i denne stilling. Begynd straks at lyde de guddommelige befalinger og forlad dig på Gud. Væk ikke hans vrede, at han ikke skal hjemsøge dig med frygtelig straf. Vend tilbage til ham, inden det er for sent og få forladelse for dine

overtrædelser. Han er rig på miskundhed; han vil give dig sin fred, hvis du kommer til ham i ydmyg tro. *Vejl f menigh* bd. 1 side 408-414]

Egenkærlighed i menigheden og i familien

EGENKÆRLIGHED I MENIGHEDEN OG I FAMILIEN

Kære bror M: Jeg er blevet vist i et syn at du har mangler i din karakter, der må rådes bod på. Du har ikke ret i dit syn på og følelser for din hustru. Du værdsætter hende ikke. Hun har ikke fået de forstående ord og kærlighed fra dig som du burde give hende. Det gør ikke din mandighed mindre at du roser hende for den omsorg hun giver og de byrder hun bærer i familien.

Du er egenkærlig og nøjeregnende. Du bemærker småting og taler om små fejl hos din hustru og børn. Kort sagt, du prøver at justere deres samvittighed med din egen; du prøver at være samvittighed for dem. Din hustru har sin egen identitet, som aldrig kan smelte sammen med sin mands. Hun har en personlighed, som hun skal bevare, for hun er selv regnskabsskyldig for Gud. Du kan ikke, bror M, drages til ansvar for Gud for den karakter din hustru danner. Hun vil alene bære dette ansvar. Gud er ligeså villig til indprente din gudfrygtige hustrus karakter, som han er for at indprente din samvittighed for hende.

[256]

Du forventer for meget af din hustru og børn. Du kritiserer for meget. Hvis du selv får dannet dig et glad og lykkeligt gemyt og taler venligt og ømt til dem, vil du bringe solskin i dit hus i stedet for skyer, sorg og ulykke. Du tænker for meget på din mening; du har taget yderliggående standpunkter og har ikke indvilliget i at din hustrus vurdering har den vægt, den bør have i din familie. Du har ikke selv opelsket respekt for din hustru, du har heller ikke opdraget dine børn til at respektere hendes bedømmelse. Du har ikke sat hende lige med dig, men snarere taget tøjlerne og styret det hele i dine egne hænder og holdt dem med et fast greb. Du har ikke en hengiven, medfølelse natur. Disse karaktertræk må du opelske, hvis du vil sejre og hvis du ønsker Guds velsignelse i din familie.

Du er meget fastlåst og ubøjelig og det gør det meget vanskeligt for din familie. Du behøver at få dit hjerte blødgjort af Guds nåde.

Du behøver en sådan kærlighed i hjertet som er karakteriseret ved Kristi gerninger. Kærlighed kommer fra Gud. Det er en plante med himmelsk vækst og kan ikke vokse og blomstre i det naturlige hjerte. Når den er der, er der sandhed, liv og kraft. Den kan ikke leve uden handling; — hvornår det end sker, vokser den sig og breder sig. Den vil ikke bemærke små fejltagelser og hænge sig i detaljer. Den vil herske når diskussion, når enhver sagt lille ting, viser sig som nyttesløs og ubrugelig. Den allerbedste måde at forny din families karakter og styre dens færd på, er ved kærlighedens princip. Det er faktisk en magt og vil udrette det som ingen penge eller anden styrke kan.

Min bror, dine ord som er hårde og usympatiske, skærer og sårer. Det er meget let for dig at kritisere og finde fejl, men dette skaber kun ulykke. Du vil hurtig blive krænket over at få det at vide af andre, som du siger til andre. Du har anset det for en svaghed at være venlig, øm og forstående og har anset det for under din værdighed at tale ømt, venligt og kærligt til din hustru. Her går du fejl af hvad sand mandighed og værdighed består af. Din tilbøjelighed til at lade venlige handlinger være ugjorte er en tydelig svaghed og mangel i din karakter. Det som du ser på som svaghed, betrager Gud som sande kristne dyder, som enhver kristen bør efterleve; for dette var den ånd Kristus tilkendegav.

Du har en meget egenkærlig natur og tænker højere tanker om dig selv, end du burde. Ofte tager du ekstreme, enestående og fantasifulde synspunkter om skifterne og ofte klynger du dig lige så nidkært til dem som jøderne gjorde til deres traditioner. Når du ikke er lærvillig, vil du være i konstant fare for at give menigheden vanskeligheder, medmindre du giver dig til at rette disse fejl i den mægtige Sejrherres styrke. Det som gør din situation alarmerende er at du mener at kende disse ting bedre end dine brødre og at du er meget vanskelig at komme nær. Du har en selvretfærdig og farisæisk ånd, som siger: „Hold afstand, kom ikke nær til mig; for jeg er helligere end du.“

[257]

Du har ikke set dit eget hjertes fordærv og at du næsten har gjort livet til en fiasko. Dine anskuelser kan ikke og må ikke herske i Guds menighed. Du behøver at opelske alle de kristne nådegaver, men især næstekærlighedens, som er langmodig og venlig, misunder ikke, praler ikke, opblæses ikke, „gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget,

lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag, glæder sig ikke over uretten, men glæder sig over sandheden; den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.“ „Så ifør jer da som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed. godhed ydmyghed sagtmødighed, tålmodighed; bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden; ligesom Herren tilgav jer, således skal også I gøre! Og over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er det fuldkomne bånd. Og lad Kristi fred råde i jeres hjerter; til den blev I kaldede som lemmer på samme legeme; og vær taknemmelige!“

Du lægger mærke til de små afvigelser fra det du mener er rigtigt og du forsøger strengt at rette dem. Så længe du er så hoven og diktatorisk, hurtig til at iagttage en broders fejl, ransager du ikke dit eget hjerte, for at se onderne i dit liv. Du udviser stor moralsk svaghed, ved at give efter for din appetit og lidenskaber. Tobaksslaveriet har en sådan styring over dig, at selvom du beslutter dig igen og igen for at overvinde denne vane, gennemfører du det ikke. Denne forkerte vane har forvansket dine sanser. Min bror, hvor er din selvfornægtelse? Hvor er din moralske kraft at overvinde? Kristus overvandt appetittens magt i fristelsens ørken for din skyld. Han gjorde det muligt for dig at overvinde for vor egen skyld. Nu er kampen din. I Sejrherrens navn kan du nu fornægte din appetit og selv vinde sejr.

[258] Du kræver meget af andre; hvad er du villig til at gøre for at få sejr over væmmelige, sundhedsødelæggende, sjælsbesudlende lyster? Kampen er din. Ingen kan kæmpe den for dig? Andre kan bede for dig, men arbejdet må være helt dit eget.

ud kalder dig ikke til at leje med fristeren, men til at rense dig selv fra al kødets og ånds skidt og udvikle hellighed i hans frygt. Du skal arbejde hurtigt for at fjerne dine karakterbrister. Du er i Guds værksted. Hvis du vil underlægge dig tilhugning, tilretning og pudsning, så de skarpe hjørner kan fjernes, den knudrede og ujævne overflade kan glattes og tilrettes af Guds udjævnende kniv, vil du ved hans nåde gøres rede til den himmelske bygning. Men hvis du klynger dig til selvet og ikke vil udholde den prøvende proces, tilretning til den himmelske bygning, kan du ikke få plads i den opbygning, som dannes til sidst, uden lyden af økse eller hammer. Hvis din natur ikke bliver forvandlet, hvis du ikke er forædlet og ophøjet af den helliggørende sandhed for disse sidste dage, vil du findes uværdig blandt rene og hellige engle.

Kan du tillade dig at klynge dig til dine beskidte vaner og til sidst findes blandt ikke-troende og uhelligede? Kan du tillade dig at løbe en risiko i denne sag? Du har for meget på spil når du vover den selv-føgende kurs du har fulgt. Du har været fremme og sige sandheden til ikke-troende på en meget udtrykkelig og stødende måde, som havde en meget dårlig indflydelse på dem. En selvmodsigende fortaler for sandheden, bruger Satan på særlig måde, til at fremkalde væmmelse hos dem, der under den rigtige indflydelse ville få et godt indtryk. Du burde have blødere metoder og når du forsvarer sandheden, så lad det være i ydmyghed.

„Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer.“ Den frygt der tales om her, er ikke mistillid eller vaklen, men en passende forsigtighed og årvågenhed på ethvert punkt, så ukloge ord ikke bliver sagt, eller ophidselse for overhånd og derved efterlader dårlige indtryk og bringer dem ud af ligevægt. Gudsfrygt, ydmyghed og sagtomdighed er der mange som mangler, ellers kan de ikke overbringe Guds sandhed rigtigt. [259]

En af vore største farer er egenmægtighed og stolthed. Den store ulykke som er hos dig og din familie kommer direkte fra stolthedens drift. Nyttens af et så stolt menneske, må være stærkt begrænset, for denne stolthed og egenkærlighed holder det inden for en snæver sfære. Han vil ikke være gavmild og rundhåndet. Hans anstrengelser er ikke så langstrakte men indskrænkede. Under hans samtale og opførsel vil denne stolthed kunne opdages, dersom den er der.

Kære bror, den indflydelse din karakter er blevet dannet under har gjort dig arrogant og overlegen. Denne ånd udviser du i din familie og blandt dine naboer og alle du omgås. For at overvinde disse forkerte vaner, må du våge og bede. Du bør nu være helt seriøs, for du har kun lidt tid at arbejde i. Tro ikke at du er nok i din egen styrke. Det er kun i den mægtige Sejrherres navn at du kan vinde sejr. I samtale med andre, dvæl ved Guds barmhjertighed, godhed og kærlighed i stedet på hans strenge dømmekraft og retfærdighed. Klyng dig fast på hans løfter. Du kan ikke gøre noget i din egen styrke, men i Jesu styrke kan du gøre alt. Hvis du er i Kristus og Kristus er i dig, vil du forvandles, fornyes og helliges. „Hvis I bliver i mig og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad som helst I vil og I skal få det.“ Forvis dig om at Kristus er i dig, så dit hjerte er brudt, underlagt og ydmygt. Gud accepterer kun den ydmyge og angerfulde.

[260] Himmelen er en livslang, udholdende anstrengelse værdig; ja, den er alt værd. Gud vil hjælpe dig i dine bestræbelser, hvis din stræben blot er hos ham. Der er et arbejde at gøre i din familie, som Gud vil hjælpe dig til at udrette, hvis du griber det rigtig fat. Jeg bønfaller dig at bringe dit eget hjerte i orden og så tålmodigt forsøge at arbejde for din families frelse, så Guds engle kan komme ind i dit hjem og være sammen med dig.

Appel til prædikanter

APPEL TIL PRÆDIKANTER

[Vi lever i en meget alvorlig tid. Alle har et arbejde at udføre, der kræver flid. Dette er især tilfældet med hyrderne, som er sat til at vogte og føde Guds hjord. Den, hvis særlige arbejde det er at lede folket ind på sandhedens sti, bør være en dygtig ordets udlægger, i stand til at afpasse sin undervisning efter folkets tarv. Han bør være så inderlig forenet med Herren, at han kan være en levende lysbærer, et Guds talerør.

En sand hyrde må have en rigtig forståelse af ordet og tillige af den menneskelige karakter. Vor tro er upopulær. Menneskene vil ikke overbevises om, at de svæver i så stor vildfarelse; et stort værk må udrettes og for tiden er der kun få til at udføre det. I almindelighed udfører en mand det arbejde, som to burde dele; thi evangeliets gerning er nødvendigvis forenet med tilsynsmanden, således at der falder et dobbelt ansvar på arbejderen i missionsmarken.

En Kristi tjener bør være en der studerer bibelen, for at han kan være udrustet med et rigt forråd af bibelske vidnesbyrd; thi en prædikant er kun stærk, når han er forskanset med bibelske sandheder. Argumenter er gode til sine tider, men langt flere vil kunne overbevises ved ligefremme forklaringer af Guds ord. Kristus belyste sin undervisning så tydeligt, at de mindst begavede uden vanskelighed kunne forstå den. Han anvendte ikke lange vanskelige ord i sine taler, men brugte et sprog, som er ligefrem og afpasset for den jævne befolkning. Han gik ikke dybere i de emner han behandlede, end de kunne følge med.

Der er mange godt begavede mænd, som er godt inde i skrifterne, men hvis virksomhed i høj grad hindres ved deres mangelfulde arbejdsmetode. Nogle prædikanter, som deltager i arbejdet for sjæles frelse, opnår ikke det bedste resultat, fordi de ikke med grundighed gennemfører det værk, de begyndte med så megen begejstring. Andre kan ikke bruges, fordi de fastholder forudfattede ideer og

[261]

gør disse fremtrædende, hvad der har til følge, at de ikke afpasser deres undervisning efter folkets virkelige behov. De har intet begreb om nødvendigheden af at lempe sig efter forholdene og møde menneskene, som de er. De sætter sig ikke ind i deres stilling, som de ønsker at hjælpe og løfte op på kristendommens sande bibelske stade.

For at en prædikant skal have virkelig fremgang, må han vie sig helt til arbejdet for sjæles frelse. Det er af den største vigtighed, at han står i et inderligt samfund med Frelseren og stadig søger råd og vejledning hos ham og forlader sig på hans hjælp. Nogle har ingen fremgang, fordi de stoler på argumenternes kraft alene og ikke beder inderlig til Gud om, at hans visdom må vejlede dem og hans nåde hellige deres bestræbelser. Lange foredrag og trættende bønner virker afgjort skadeligt på en religiøs interesse og formår ikke at overbevise folks samvittighed. Denne prædikelyst lægger en dæmper på en religiøs interesse, der ellers kunne have bragt gode resultater.

Et sandt Kristi sendebud er i fuld harmoni med ham, som han repræsenterer og det mål, som optager ham, er sjælens frelse. Jordisk rigdom svinder ind og bliver til intet i sammenligning med værdien af en eneste sjæl, for hvem vor Herre og Mester døde. Han, som vejer bjergene med vægt og højene på vægtskåle, anser et menneskes sjæl for at være af ubegrænset værdi.

I prædikegerningen er der kampe at udkæmpe og sejre at vinde. Kristus siger: „I må ikke mene, at jeg er kommen for at bringe fred på jorden; jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd.“ Begyndelsen af den kristne menigheds virksomhed var ledsaget af genvordigheder og bitter kummer; og de første apostles efterfølgere finder, at de må møde lignende prøvelser; savn, bagtalelse og modstand af enhver art møder dem i deres arbejde. De må være mænd med urokkeligt mod og åndelig rygrad.

[262]

Stort moralsk mørke hersker og kun sandhedens kraft kan fordrive skyggerne fra et menneskesind. Vi kæmper med mægtige vildfarelser og den stærkeste fordom og dersom vi ikke får særskilt hjælp fra Gud, vil vore bestræbelser hverken kunne frelse sjæle eller forædle vor egen moralske natur. Menneskelig dygtighed og den allerstørste naturlige begavelse og dannelse er ude af stand til at

vække sjælen op til forståelse af, hvor syndig synden er og til at fordrive den fra hjertet.

Prædikanter må passe på, at de ikke venter for meget af personer, som endnu famler i vildfarelsens mørke. De bør udføre deres arbejde godt og stole på, at Gud vil meddele søgende sjæle den Helligånds hemmelighedsfulde, livgivende indflydelse, uden hvilken deres arbejde vil være forgæves. De må behandle menneskene med tålmodighed og visdom og altid erindre, hvor mangeartede de omstændigheder er, som har udviklet så forskellige træk hos de enkelte personer. De bør også nøje våge over sig selv, at ikke selvet får overhånd og Jesus lades ude af betragtning.

Nogle prædikanter opnår ikke fremgang, fordi de ikke skænker værket deres udelte opmærksomhed, når overordentlig meget afhænger af ihærdig og vel planlagt virksomhed. Mange er ikke arbejdere; de udfører ikke deres gerning udenfor talerstolen. De unddrager sig den pligt at gå fra hus til hus og virke på en forstandig måde i familie kredsen. De trænger til at opelske den sjældne kristelige høflighed, som ville gøre dem venlige og hensynsfulde overfor sjæle, der står under deres omsorg, så de med iver og troskab kunne virke for dem og lære dem livets vej.

Prædikanter kan gøre meget til at danne karakteren hos dem, som de omgås. Dersom de er strenge, kritiske og fordringsfulde, vil de sikkert møde de samme uheldige træk hos de mennesker, over hvem de øver den stærkeste indflydelse; selv om resultatet måske ikke er, hvad de ønskede, så er det ikke desto mindre virkningen af deres egen indflydelse.

Jeg kan ikke vente, at folket vil nyde fred og enighed, medmindre deres åndelige ledere, i hvis fodspor de følger, har udviklet disse principper i en høj grad og lægger dem for dagen i deres liv. En Kristi tjener har et stort ansvar at bære, dersom han vil være et eksempel for folket og en sand fortolker af sin Mesters lære. Vor Frelserens renhed og moralske ærefrygt indgød menneskene ærefrygt, medens hans uegennyttige kærlighed, hans mildhed og godhed vandt deres hjerter. Han var fuldkommenheden legemliggjort. Dersom Kristi repræsentanter ønsker at se en lignende frugt af deres arbejde som den, der kronede Frelserens virksomhed, må de alvorligt lægge vind på at efterligne ham i hans dyder og udvikle de karaktertræk, der vil gøre, at kommer til at ligne ham.

[263]

Et frugtbringende arbejde for synderes frelse kræver megen omtanke og visdom fra Gud. Dersom arbejderens hjerte er fyldt med Guds nåde, vil hans undervisning ikke irritere tilhørerne, men blødgøre deres hjerter og oplade dem for modtagelsen af sandheden.

Arbejderne i missionsmarken bør ikke tillade sig selv at blive modløse, men hvad end deres omgivelser måtte være, bør de udvise håb og tro. Prædikantens arbejde er kun lige begyndt, når han har fremholdt sandheden fra talerstolen. Han bør da søge at blive bekendt med sine tilhørere. Mange begår en stor fejl deri, at de ikke kommer i nær berøring med dem, som mest trænger til deres hjælp. Med bibelen i hånd bør de på en høflig måde søge at forhøre sig om de indvendinger, som måtte opstå hos dem, der begynder at spørge: „Hvad er sandhed?“

Sådanne bør forsigtigt og ømt ledes fremad og undervises som elever i en skole. Mange må lære at komme bort fra teorier, som de er indgroet i. Når de indser, at de har været i vildfarelse angående bibelske emner, kommer de i forlegenhed og tvivl. De trænger til den ømmeste medlidenhed og den mest forstandige hjælp; man må undervise dem med forsigtighed; bede for dem og med dem og våge over dem med venligste omhu. De, som har givet efter for fristelsen og er kommet bort fra Gud, behøver bistand. Denne klasse fremstilles i Kristi undervisning ved det tabte får. Hyrden forlod de 99 i ørkenen og søgte efter det tabte, indtil han fandt det, hvorefter han gik hjem med glæde, bærende det på sine skuldre. Ligeledes ved lignelsen om kvinden, som søgte efter den tabte penning, indtil hun fandt den og sammenkaldte veninder og naboer, for at de kunne glæde sig med hende, fordi det tabte var fundet. Himmelske engles forbindelse med den kristnes gerning er her tydelig åbenbaret. Der er mere glæde hos Guds engle i himlen over én synder, som omvender sig, end over 99 retfærdige, som ikke har omvendelse behov. Også Faderen og Sønnen glæder sig. Hele himlen interesserer sig for menneskenes frelse. Den, der har været et middel til at frelse en sjæl, har lov til at glæde sig; thi Guds engle har fulgt hans bestræbelser med den dybeste interesse og glæder sig med ham over hans vellykkede gerning.

Hvilket grundigt arbejde vi derfor bør udføre for vore med mennesker og hvilken medfølelse vi bør nære for dem! Det er en stor forret at være en Kristi medarbejder for sjælens frelse. Han søgte ved

tålmodig, uegennyttig bestræbelse at nå menneskene i deres faldne tilstand og redde dem fra syndens følger; derfor bør hans disciple, som hans ords forkyndere, nøje efterligne deres store Mønster.

For at prædikanterne skal kunne udføre dette store og anstrengende arbejde, er det nødvendigt, at de er i besiddelse af et godt helbred. For at opnå dette må de være regelmæssige i deres livsvaner og føre en sund levevis. Mange klager bestandig over forskellige slags ildebefindende. Årsagen dertil er næsten udelukkende den, at de ikke arbejder viselig, ej heller følger sundhedens love. De tilbringer for megen tid inde i overophedede værelser med dårlig luft. Her hengiver de sig til intens læsning eller skrivning, får kun ringe legemsbevægelse og har ikke megen forandring i arbejdet. Som følge heraf får de det dårligt og åndskræfterne svækkes.

Hele organismen trænger til den styrkende indflydelse af bevægelse ude i fri luft. Nogle timers legemligt arbejde hver dag ville bidrage til at forny de fysiske kræfter og bringe det trætte sind hvile. Det ville forbedre det almindelige velbefindende og mere af en sjælehyrdes gerning kunne udføres. Den uafladelige læsning og skrivning, som mange prædikanter hengiver sig til, gør dem uskikket til hyrdegerningen. Kostbar tid, som burde tilbringes med at hjælpe de trængende i det rette øjeblik, benytter de til abstrakte studier.

[265]

Nogle prædikanter har endog på en tid, da de har haft en stor åndelig interesse, anvendt en god del af deres tid til at skrive og det har ofte været tilfældet, at det, de skrev, ikke havde nogen særlig forbindelse med deres foreliggende arbejde. Dette er en meget stor fejl; thi på en sådan tid er det en prædikants pligt at bruge alle sine evner og kræfter til at fremme Guds sag. Hans tanker bør være klare og dreje sig om dette ene mål at frelse sjæle. Dersom hans sind er optaget med andre ting, vil sagen måske derved miste mange, som kunne være blevet frelst, dersom de i tide havde fået den rette undervisning. Nogle prædikanter lader sig let afvende fra deres gerning. De taber modet eller føler længsel efter at komme hjem og lader en stigende interesse dø hen, fordi ingen tager sig af den. Den skade, som sagen således lider, kan næppe beregnes. Når en virksomhed påbegyndes for at udbrede sandheden, bør vedkommende prædikant føle det som sit ansvar, at den gennemføres og bringer et resultat. Dersom hans gerning synes at være uden frugt, bør han under alvorlig bøn søge at komme til klarhed over, hvorvidt arbejdet er, hvad

det burde være. Han bør ydmyge sin sjæl for Herren, ransage sig selv og i tro klynge sig til de guddommelige forjættelser og så fortsætte sine bestræbelser, indtil han er forvisset om, at han trofast har udført sin pligt og gjort alt, hvad der stod i hans magt, for at opnå det forønskede resultat.

[266] Prædikanter rapporterer ofte, at de har efterladt den bedste interesse på én plads for at optage virksomhed på et nyt sted. Dette er urigtigt; de burde have fuldført det arbejde, de begyndte; thi ved at efterlade arbejdet ufuldendt gør de mere skade end gavn ved at ødelægge virkefeltet for den arbejder, som kommer efter. Ingen ager er mindre lovende end den, der er blevet dyrket netop nok til at give ukrudtet en mere yppig vækst.

Hvad der behøves i nye missionsmarker, er megen bøn og forstandigt arbejde. Der er brug for „Guds mænd“, ikke blot mænd, som kan tale, men sådanne, som har en erfaringsmæssig kundskab om gudfrygtighedens hemmelighed og som kan afhjælpe folkets store trang — sådanne, som fuldt ud fatter betydningen af deres stilling som Kristi tjenere og med glæde vil tage korset op, som han har lært dem at bære.

Når arbejderne fristes til at afsondre sig og hengive sig til læsning og skrivning på en tid, da andre pligter kræver deres øjeblikkelige opmærksomhed, bør de være stærke nok til at fornægte sig selv og vie sig til det arbejde, der ligger for. Dette er utvivlsomt en af de hårdeste prøver, som en lærelysten person kan blive kaldet til at gennemgå.

Sjælehyrdens pligter bliver ofte skammelig forsømte, fordi prædikanten mangler kraft til at betvinge sin personlige tilbøjelighed til at trække sig tilbage i ensomhed for at læse. Sjælehyrden bør gå fra hus til hus og besøge sin hjord, undervise, samtale og bede med hver familie og sørge for deres sjæles velfærd. De, der har lagt et ønske for dagen om at lære principperne i vor tro at kende, bør ikke forsømmes, men grundig undervises i sandheden. Guds årvågne og nidkære tjener bør ikke lade nogen anledning til at gøre godt gå ubenyttet hen.

Visse prædikanter, som er blevet indbudt til at besøge familier i deres hjem, har tilbragt de få timer, besøget varede, i et ensomt, ledigt værelse for at dyrke deres trang til læsning og skrivning. Familien, som beværtede dem, høstede intet gavn af deres besøg. Prædikanten

modtog den udviste gæstfrihed uden at yde et tilsvarende vederlag i arbejde, som var så stærkt påkrævet.

Det er let at nå, menneskene ved indbyrdes omgang. Men mange prædikanter nærer en stærk ulyst til husbesøg; de har ikke opelsket omgængelighed, har ikke tilegnet sig den elskværdighed, som vinder hjerterne. Det er af stor vigtighed, at en prædikant færdes meget blandt sit folk, for at han kan blive bekendt med de forskellige sider af menneskenaturen, let sætte sig ind i folks tankegang, afpasse sin undervisning efter deres evner og tilegne sig den store menneskekærlighed, som kun de er i besiddelse af, der nøje studerer menneskenes karakter og sætter sig ind i deres behov. [267]

De, der afsondrer sig fra folk, har ingen betingelse for at kunne hjælpe dem. En dygtig læge må forstå de forskellige sygdommes art og have nøje kendskab til menneskelegemets bygning. Han må punktlig tage sig af sine patienter. Han ved, at udsættelse er farlig. Når han lægger sin øvede hånd på den lidendes puls og omhyggeligt giver agt på sygdommens særegne kendetegn, sætter forud erhvervede kundskaber ham i stand til at bestemme sygdommens art og den behandlingsmåde, der er nødvendig for at standse dens videre udvikling. Ligesom lægen tager sig af fysiske lidelser, således tager Kristi sande hyrde sig af den syndsbetyngede sjæl. Og hans arbejde er så meget vigtigere end den førstes, som det evige liv er af større værd end vor jordiske tilværelse. Prædikanten møder en uendelighed af uensartede karakterer og det er hans pligt at gøre sig bekendt med medlemmerne i familier, der lytter til hans undervisning, for at kunne bestemme, hvilke midler bedst vil være egnet til at påvirke dem i den rigtige retning.

Med disse alvorlige ansvar for øje vil det spørgsmål trænge sig frem: „Hvem er dygtig dertil?“ Arbejderens hjerte er nær ved at forsmægte, når han tænker på de forskellige svære pligter, der påhviler ham; men Kristi ord styrker sjælen med denne trøsterige forvisning: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ De vanskeligheder og farer, der truer dem, som elsker, burde lede ham til at være varsom og forsigtig i sin omgang med dem og til at våge over dem som den, der skal aflægge regnskab. Han bør på en forstandig måde bruge sin indflydelse for at vinde sjæle for Kristus og indprente sandheden hos interesserede. Han bør drage omsorg for, at ikke verden med sine

skuffende tillokkelser leder dem bort fra Gud og forhærder deres hjerter mod hans nådes indflydelse.

[268] Sjælehyrden må ikke herske tyrannisk over sin betroede hjord, men være et mønster for den og vise den vejen til himmelen. Han bør følge Kristi eksempel og gå i forbøn hos Gud for dem, der står under hans omsorg, indtil han ser at hans bønner er hørt. Jesus udviste både menneskelig og guddommelig sympati overfor menneskene. Han er vort mønster i alle ting. Gud er vor Fader og Hersker og en evangeliets tjener er Guds Søns repræsentant på jorden. De samme principper, som råder i himmelen, bør råde på jorden; den samme kærlighed, som besjæler englene, den samme renhed og hellighed, som hersker i himlen, bør så vidt mulig efterlignes på jorden. Gud holder prædikanten ansvarlig for den magt, han udøver, men han bifalder ikke, at hans tjenere forventer denne magt til tyranni overfor hans hjord, som er betroet til deres varetægt.

Gud har givet sine tjenere dyrebar kundskab om hans sandhed og han ønsker, at de nøje skal forene sig med Jesus og ved at vise sympati komme deres brødre nær for at kunne udrette så meget godt for dem som muligt. Verdens forløser søgte ikke sin egen bekvemmelighed, men drog omkring og gjorde godt. Han stod i en inderlig forening med Faderen, for at han ved deres forenede kraft kunne påvirke menneskenes hjerter og frelse dem fra evig fortabelse. På samme måde bør hans tjenere opelske den sande kærlighed og medfølelse, dersom de skal kunne vente fremgang i arbejdet.

[269] Jesus nærrede en sådan medynk med arme syndere, at han forlod de himmelske sale og lagde sin kongelige klædning af, forringede sig selv og blev menneske, for at han kunne sætte sig ind i menneskers trang og hjælpe dem ud af det dybe fald. Når da han har givet menneskene et så uomtvisteligt bevis på sin kærlighed og ømme medlidenhed, hvor nødvendigt er det da ikke, at hans repræsentanter skulle efterligne hans eksempel ved at komme i nær berøring med deres medmennesker og hjælpe dem at udvikle en sand kristelig karakter! Men nogle har været alt for villige til at deltage i menighedssager og har aflagt skarpe og ukærlige vidnesbyrd mod de fejlende. Ved en sådan handlemåde har de givet efter for en naturlig tilbøjelighed, som de med fast hånd burde have undertrykt. Sådant er ikke en kristens besindige dom, men en hård kritik, som skyldes et heftigt sind.

Menighederne trænger mere til undervisning end til irettesættelse. I stedet for at dadle dem for strengt for deres mangel på åndelighed og for pligtforsømmelse bør prædikanten ved ord og eksempel lære dem at vokse i nåden og i kundskab om sandheden. „Thi dens tjener jeg er blevet ifølge den husholdergerning fra Gud, som blev mig givet, at jeg overalt skal forkynde jer Guds ord, den hemmelighed, der har været skjult igennem alle tider og slægter, men nu er blevet åbenbaret for hans hellige; for dem ville Gud kundgøre, hvilken rigdom på herlighed denne hemmelighed rummer blandt hedningerne, nemlig Kristus i jer, herlighedens håb. Ham forkynder vi, idet vi påminder ethvert menneske og lærer ethvert menneske med al visdom, for at vi kan fremstille ethvert menneske som fuldkomment i Kristus. Det er også det, jeg arbejder og kæmper for med hans kraft, som virker mægtigt i mig.“

Vore prædikanter, som er nået en alder af 40 eller 50 år, bør ikke føle, at deres arbejde er mindre værdifuldt end før. Mænd, som er kommet noget til års og har vundet en erfaring, er netop dem, som bør udføre et godt og frugtbart arbejde. Der er særlig trang til sådanne for tiden; menighederne har ikke råd til at undvære dem. Sådanne bør ikke tale om legemlig eller åndelig svaghed ej heller føle, at deres arbejdsdag er til ende.

Mange af dem har lidt under alvorlig åndelig overanstrengelse, uden nogen lindring ved legemsøvelse. Følgen er en svækkelse af deres kræfter og en tilbøjelighed til at fratager sig ansvar. Hvad de behøver, er mere aktivt arbejde. Dette gælder ikke blot dem, hvis hår er blevet hvidt af tidens rimfrost, men selv unge mænd er henfaldet i den samme tilstand og er blevet åndeligt svage. De har en række udarbejdede foredrag; men kommer de uden for disses område, er de ude på dybet.

Den sjælehyrde af dem gamle skole, der rejste fra sted til sted på hesteryggen og anvendte megen tid til at besøge sin hjord, havde trods alle sine strabadser og savn et bedre helbred end vore prædikanter nu, der så meget som muligt undgår al legemlig anstrengelse og stænger sig inde med deres bøger. Aldrende og erfarende prædikanter bør som Guds tjenere anse det som deres pligt at gå fremad, gøre fremskridt hver dag, blive mere og mere dygtige til deres gerning og stadig samle noget nyt at fremholde for folket. Ethvert forsøg på at udlægge evangeliet burde være bedre end det foregående. For hvert

år bør de udvikle en dybere gudsfrygt, et ømmere sindelag, en større åndelighed og en grundigere kundskab om bibelske sandheder. Jo ældre en prædikant er og jo mere erfaring han har, desto bedre bør han være i stand til at påvirke hjerterne, fordi han kender dem bedre. *Vidnesbyrd til menigheden side 142-151]*

Prædikanter som har opnået alder og erfaring, bør som Guds ansatte tjener føle det som en pligt at gøre fremgang, dagligt skride fremad, stadig blive mere dygtige i deres gerning og altid samle noget nyt til at give folket. Hvert forsøg på at udlægge evangeliet bør være bedre end det foregående. Hvert år bør de udvikle en dybere fromhed, et ømmere sindelag, en større åndelighed og et grundigere kendskab til Bibelens sandheder. Jo større deres alder og erfaring er, desto bedre bør de kunne virke på menneskenes hjerter, fordi de har en mere fuldkommen kundskab om dem.

I denne tid behøves der mænd, som ikke frygter for at hæve røsten til forsvar for det, som er ret, hvem der så end står dem imod. De bør være i besiddelse af stor retskaffenhed og et prøvet mod. Menigheden behøver sådanne mænd og Gud vil samarbejde med dem i deres bestræbelser for at opretholde alle grene af evangeliets værk. *Vidn t menigh side 142-151]*

Vidnesbyrd 28 (1879)

Erfaring og arbejde

[271]

ERFARING OG ARBEJDE

Grunden til at jeg for tiden sender et andet *vidnesbyrd* ud til mine kære brødre og søstre, er at Herren har vist sig selv så nådig over for mig og har igen åbenbaret meget vigtige ting for dem, som bekender sig til at holde Guds bud og vente på Menneskesønnens komme. Mere end tre år er gået siden jeg fik synet den 3.januar 1875 og nu viser Guds kærlighed og kraft. Men før jeg går ind i synerne jeg fik for nylig, vil jeg give et kort overblik over mine erfaringer, det sidste et eller to år.

Den 11.maj, 1877 forlod vi Oakland, Californien, til fordel for Battle Creek, Michigan. Jeg har været besværet af smerte i mit hjerte i adskillige måneder og lidt meget af åndedrætsbesværligheder på min rejse over slættene. Vanskelighederne forlod mig ikke da vi nåede Michigan. Andre havde vort hjem i Battle Creek og vi havde ingen slægtninge der at tage os, alle vore børn er i Californien. Uanset hvad gjorde venlige venner hvad de kunne for mig; men jeg føler mig ikke fri til at bebyrde dem, når de i forvejen havde ansvar for deres egne familier.

Et telegram er blevet sendt til min mand. Når nu han er i Battle Creek, om han ville tage sig af nogle vigtige ting i værket, mere konkret at tage sig af planlægningen af det store sanatoriebyggeri. Som svar på disse kald kom han og blev alvorligt involveret i prædiken, skrivning og holde bestyrelsesmøder på *Revi*evkontoret, colleget og sanatoriet. Han arbejdede altid om natten. Dette betyngede ham frygtelig meget. Han følge vigtigheden af disse institutioner, men især sanatoriebyggeriet, hvori mere end halvtreds?tusinde dollar blev investeret. Hans stadige mentale uro beredte vej for pludseligt nedbrud. Vi mærkede begge vor fare og besluttede at tage til Colorado og trække os tilbage og nyde hvile. Medens vi planlagde rejsen, synes en stemme at sige til mig: „Tag rustningen. Jeg har et arbejde

til jer i Battle Creek.“ Stemmen synes så tydelig at jeg uvilkårligt vendte mig for at se, hvem talte. Jeg så ingen og ved fornemmelsen af Guds tilstedeværelse blev mit hjerte sønderbrudt i ømhed. Da min mand kom ind i lokalet, fortalte jeg ham om mine oplevelser i sindet. Vi græd og bad sammen. Vi havde forberedt os på at rejse om tre dage, men nu blev alle vore planer ændret.

Den 30.maj, havde sanatoriets patienter og personale planlagt på at bruge dagen to mil fra Battle Creek i en smuk lille skov der afgrænsede Goguak? søen, jeg blev opfordret til at tage med og tale til patienterne. Gik jeg efter hvordan jeg havde det, så skulle jeg ikke have vovet noget, men jeg tænkte at dette måske kunne blive en del af arbejdet jeg skulle udrette i Battle Creek. Til normal tid, blev bordene dækket af vegetarkost, som blev spist med god appetit. Klokkerne blev møderne startet med bøn og sang. Jeg havde god tid til at tale til folk. Alle lyttede med den dybeste interesse. Efter at jeg var færdig med at tale, rejste Judge Graham fra Wisconsin, en sanatoriepatient, sig og foreslog at lektien blev trykt og omdelt blandt patienterne og andre til gavn for deres moral og fysisk. Således kunne de talte ord ikke glemmes eller ignoreres. Forslaget vandt bifald ved et enstemmigt valg og talen blev offentliggjort en lille folder kaldet: *Sanatoriepatienterne i Goguac Lake*.

[272] Skoleåret for Battle Creek Colleget nærmede sig nu sin afslut-
 [273] ning. Jeg var meget bekymret for de studerende, mange af dem var enten uomvendte eller frafaldne fra Gud. Jeg ønskede at tale til dem og gøre noget for deres frelse før de skulle spredes til hjemmene, men jeg var for svag til at arbejde for dem. Med alt det jeg har fortalt om, har jeg alle de beviser jeg kunne bede om, at Gud ville støtte mig i arbejdet for de studerendes frelse.

Der blev arrangeret møder i vort guddyrkelseshus for de studerende. Jeg brugte en uge på at arbejde for dem, holde møder hver aften og på sabbaten og den første dag. Mit hjerte blev rørt ved at se guddyrkelseshuset næsten fyldt med studerende fra vor skole. Jeg prøvede at indprente dem med at et liv i renhed og bøn ville ikke være en hindring for at få gennemgribende videnskabskundskab, men det ville fjerne mange hindringer for deres indlæring. Ved at komme i forbindelse med Frelseren, bringes de ind i Kristi skole; og hvis de studerer omhyggeligt i denne skole, vil usædelighed og umoralitet blive udstødt af deres midte. Når dette fortrænges, vil

en større kundskab være resultatet. Alle, som bliver elever i Kristi skole, udmærker sig både i kvalitet og omfang, i deres uddannelse. Jeg fremstillede Kristus for dem som den største lærer, al visdoms kilde, den største opdrager verden nogen sinde har kendt.

„Herrens frygt er visdoms begyndelse.“ Et kendskab til Gud og til hans betingelser vil åbne den studerendes forståelse til at indse sit ansvar over for Gud og for verden. Her vil han føle at hans talenter må udvikles på en måde, som giver de allerbedste resultater. Dette kan ikke gøres medmindre alle religionens forskrifter og principper er knyttet til den studerendes skoleuddannelse. Under ingen omstændigheder må han adskille sine studier fra Gud. I sin jagt efter kundskaber søger han efter sandheden; og hele sandheden kommer fra Gud, sandhedens kilde. Studerende som er dydige og besjælet af Kristi Ånd vil med alle deres evner kunne gribe kundskab.

[274]

Battle Creek Colleget blev oprettet for at undervise i videnskab og samtidig lede de studerende til Frelseren, hvorfra al sand kundskab flyder. Uddannelse uden bibelreligion er afklædt sin sande stråleglans og herlighed. Jeg forsøgte at indprente de studerende med den kendsgerning, at vor skole skal være højere stillet ud fra et uddannelsesmæssigt synspunkt end nogen anden undervisningsinstitution. Det gør den ved at åbne mere ophøjede livsmål, perspektiver op for den unge og oplære dem til en bedre kundskab om menneskets opgave og evige interesser. Det store formål med vort college var at give et rigtigt syn på tingene og vise videnskabens og bibelreligionens overensstemmelse.

Herren styrkede mig og velsignede vore anstrengelser. En masse kom frem til forbøn. Nogle af disse havde ved manglende årvågenhed og bøn mistet deres tro og tegnet på gudsforbindelsen. Mange bedyrede, at de ved dette skridt modtog Guds velsignelse. Som følge af møderne, gav ganske mange sig selv til dåben.

Da afslutningsaktiviteterne for studieåret skulle afholdes i Gogucac Lake, blev det besluttet at dåben skulle være der. Gudstjeneste her var af dyb interesse for den store forsamling og blev gennemført med passende højtidelighed og blev passende afsluttet med denne hellige handling. Jeg talte ved handlingens begyndelse og afslutning. Min mand førte fjorten af de dyrebare unge sjæle ned i den skønne søs vand og begravede dem med deres Herre i dåben. Adskillige af dem, som blev dåbskandidater, valgte at få dåbshandling i deres

hjem. Således afsluttede mindegudstjenesten for dette collegeår på vor elskede skole.

Afholdsmøder

Afholdsmøder

Men mit arbejde var ikke endnu blevet gjort i Battle Creek. Straks efter vi var kommet tilbage fra søen, blev vi bedt indstændigt om at tage del i en afholdsmøde?serie, et ret prisværdigt initiativ for at få det bedre blandt Battle Creeks indbyggere. Denne bevægelse omfattede Battle Creek Reform Klubben, sekshundrede medlemmer og Kvindernes Kristne Afholdsunion, tohundrede og tres medlemmer. Gud, Kristus, Helligånden og bibelen var velkendte ord hos disse alvorlige medarbejdere. Meget godt var allerede blevet gjort og arbejdernes aktivitet, den måde de arbejdede på og ånden over deres møder, lovede mere godt for den kommende tid. [275]

Det var på foranledning af Barnums store menageri i denne by den 28. juni at damerne fra Kvindernes Kristne Afholdsunion slog et godt slag for afholdenhed og reform. De organiserede en enorm sundhedsrestaurant for at huse de mange mennesker, der kom fra landet for at besøge menageriet og forhindre at de besøgte saloner og drikkesteder, at de ikke udsættes for fristelser. Mammutteltet, der kunne rumme femtusinde folk, brugt af Michigan konferensen til lejr møder, var egnet til denne lejlighed. Under denne enorme telt dug blev der rejst femten, tyve borde til at beværte gæster.

Ved indbydelsen satte sanatoriet et stort bord op i midten af den store pavillon, der blev rigeligt dækket med delikate frugter, kornprodukter og grøntsager. Dette bord dannede hovedbordet og var meget høje stillet end de andre. Selvom det var mere end tredive fod lang, blev det dækket så meget at det være nødvendigt at sætte et andet op, omkring to tredjedele så langt, som også blev fyldt.

På opfordring fra arrangementkomiteen Mayor Austin, W. H. Skinner, kasseimester i den Første Nationale Bank og C. C. Peavey talte jeg i mammutteltet, søndag aften den 1. juli over emnet kristen afholdenhed. Gud hjalp mig denne aften og selvom jeg talte i halv-

fems minutter, lyttede forsamlingen på femtusinde personer i næsten åndeløs tavshed.

Besøg i Indiana

[276]

Besøg i Indiana

Den 9.-14. august deltog jeg i lejermødet i Indiana, sammen med min datter Mary K. White. Min mand så at det var umuligt for ham at forlade Battle Creek. Ved dette møde styrkede Herren mig til at arbejde alvorligt. Han gav mig klarhed og kraft til at appellere til folk. Idet jeg så på mændene og kvinderne dér, var de velklædte og havde en dominerende indflydelse. Jeg sammenlignede dem med den lille forsamling for seks år siden, som for det meste var fattige og uden uddannelse, jeg kunne udbryde: „Hvad har Herren udrettet!“

Om mandagen led jeg meget med mine lunger, jeg var blevet svært forkølet, men jeg bad til Herren om at styrke mig, så jeg kunne gøre en anstrengelse for sjæles frelse. Jeg kom over min sygdom og blev velsignet med stor frihed og kraft. Jeg appellerede til folk om at give deres hjerter til Gud. Omkring halvtreds kom frem til forbøn. Der blev udvist den dybeste interesse. Femten blev begravet med Kristus i dåben som følge af mødet.

Vi satte os for at deltage i Ohio og øststats lejrmøderne; men da vore venner mente at det ville være uforsvareligt med min fysiske tilstand, besluttede vi at vende tilbage til Battle Creek. Min hals og mine lunger gjorde meget ondt og mit hjerte var stadig angrebet. Efter megen tid med megen lidelse, underkastede jeg mig en behandling på sanatoriet.

Virkningerne af overarbejde

Virkningerne af overarbejde

[277] Min mand arbejdede uafslædigt for Guds sags skyld i værkets forskellige afdelinger omkring Battle Creek. Hans venner var forbavsede over den masse arbejde han nåede. Sabbats formiddag, den 18. august talte han i vort gudskyrkelseshus. Om eftermiddagen var hans sind tæt på en svær overanstrengelse efter fire sammenhængende timer, medens han lyttede til manuskriptoplæsningen af *Profetiens Ånd* bind 3. Sagen var uhyre interessant og ville oprøre sjælen ganske meget, for det var forholdet til Kristi prøvelser, korsfæstelse, opstandelse og himmelfart. Før vi var klar over det, var han blevet meget træt. Han begyndte at arbejde om søndagen klokken fem om morgnen og fortsatte indtil tolv om natten.

Den næste morgen, omkring halvsvy, blev han svimmel og blev truet af lammelse. Vi frygtede meget for denne forfærdelige sygdom, men Herren var nådig og sparede os for lidelse. Dog blev hans angreb efterfulgt af en stor fysisk og mental afkræftelse; og nu, synes det faktisk umuligt for os at deltage i øststaternes lejrmøder, eller for mig at deltage i dem og forlade min mand, i nedtrykt tilstand og med svagt helbred.

Da min mand lå sådan ned sagde jeg: „Dette er fjendens værk. Vi må ikke underkaste os hans kraft. Gud vil arbejde for vort bedste.“ Om onsdagen havde vi en særlig bønnestund, hvor Guds velsignelse kunne hvile over ham og gøre ham rask. Vi bad også efter visdom så vi kunne kende vor pligt med hensyn til deltagelse af lejrmøder. Herren havde mange gange styrket vor tro til at gå frem og arbejde for ham under modløshed og sygdomme; og ved sådanne gange havde han forunderligt beskyttet os og holdt os oppe. Men vore venner sagde at vi burde hvile og at det synes selvmodsigende og urimeligt for os at forsøge sådan en rejse og udsætte os for lejrlivets udmattelse og fare. Selv forsøgte vi tanken at Guds sag alligevel

ville gå frem om vi blev sat til side og ikke havde noget med den at gøre. Gud ville oprejse andre til at gøre hans arbejde.

Uanset hvad kunne jeg ikke få hvile og frihed med tanken at være væk fra arbejdsmarken. For mig var det som om Satan ville hegne op om min vej og forhindre mig i at fremføre mit vidnesbyrd og gøre det arbejde Gud havde givet mig at gøre. Jeg var ved at ville gå alene og gøre min del, stole på at Gud ville give mig den nødvendige styrke, da vi modtog et brev fra bror Haskell, ihvor han udtrykte taknemmelighed mod Gud, så bror og søster White kunne deltage i New England-lejrmødet. Ældre Canright havde skrevet at han ikke ville være tilstede, da han ikke kunne forlade arbejdet i Danvers og også at ingen i den gruppe kunne undværes fra teltet. Ældre Haskell skrev i sit brev at han havde forberedt alt for det store møde i Groveland; og at han havde besluttet at holde mødet, med Guds hjælp også hvis han skulle gennemføre det alene.

[278]

Vi fremlagde igen sagen for Herren i bøn. Vi ved at dem mægtige Helbreder kan gøre både min mand og mig rask, hvis det er til hans ære at gøre dette. Det synes hårdt at rejse ud, trættende, sygeligt og afskrækkende; men nogen gange følte jeg at Gud ville gøre rejsen til velsignelse for os, hvis vi gik i tillid til ham. Denne tanke kom ofte op i mit sind: „Hvor er din tro? Gud har lovet: „Som dine dage skal din styrke være.“

Jeg forsøgte at opmuntre min mand; han mente at hvis jeg følte mig i stand til at udstå lejermødernes besværligheder og arbejde, ville det være bedst om jeg tog af sted; men han kunne ikke udholde tanken at ledsage mig i sin svage tilstand, ude af stand til at arbejde, han var omtåget af fortvivlelse og selv genstand for medynk fra sine brødre. Han kunne kun sidde lidt op siden hans pludselige angreb og synes ikke at blive bedre. Vi søgte Herren igen og igen og håbede at der ville være en lille sprække i skyen, men der kom ikke noget lys. Medens vognen ventede på at tage os til depotet, gik vi igen og igen frem for Herren i bøn og bad ham om at hjælpe os på vor rejse. Vi besluttede begge at gå frem i tro og vove os ud på Guds løfter. Dette træk fra vor side krævede betydelig tro; men da vi tog plads i vognene, følte vi at vi var på pligtens sti. Vi gjorde holdt på rejsen og sov godt om natten.

Lejrmøder

Lejrmøder

[279] Omkring klokken otte fredag aften nåede vi Boston. Næste morgen tog vi det første tog til Groveland. Da vi ankom til lejrrarealet, øsede det bogstaveligt. Ældre Haskell havde arbejdet konstant indtil da og der blev berettet om fortrinlige møder. Der var syvogfyrre telte på arealet, ved siden af tre store telte, et for forsamlingen på 30 x 38 m. Møderne sabbats eftermiddag var af største interesse. Menigheden blev oplivet og styrket, da syndere og frafaldne vækkes til at fornemme deres fare.

Søndag formiddag var det stadig overskyet; men før folk skulle samle sig, skinnede solen frem. Både og tog udtømte deres levende fragt på jorden i tusindtal. Ældre Smith talte om formiddagen om øststatsspørgsmålet. Emnet havde særlig interesse og folk lyttede med største opmærksomhed. Om eftermiddagen var det vanskeligt for mig at få adgang til talerstolen på grund af den stående menneskemængde. Da jeg nåede den, var der et hav af hænder foran mig. Kæmpeteltet var fuldt og tusindvis stod udenfor og dannede en levende mur, adskillige meter tyk. Mine lunger og hals gjorde meget ondt, alligevel troede jeg at Gud ville hjælpe mig i denne betydningsfulde anledning. Medens jeg talte, glemtes min træthed og smerte da jeg så et jeg talte til et folk, der ikke betragtede mine ord som tom tale. Prædikenen tog over en time og der var hele tiden den allerstørste opmærksomhed. Da afslutningssalmen blev sunget, bad embedsmænd fra Haverhills Afholdenheds Reform Klub mig om, ligesom sidste år, at tale for deres klub mandag aften. Jeg havde en aftale om at tale i Danvers, så jeg måtte afvise invitationen.

Mandag formiddag havde vi en bedestund i vort telt for min mand. Vi fremlagde hans situation for den Store Læge. Det var en dejlig stund; himlens fred hvilede over os. Disse ord kom uafsladeligt frem i mig: „Dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro.“ Vi følte Guds velsignelse hvile over os. Vi samledes da i det store telt;

min mand sammen med mig og talte en kort tid, udtrykte dyrebare ord fra et hjerte blødgjort og glødende af en dyb følelse af Guds barmhjertighed og godhed. Han bestræbte sig at få sandhedstroende til at indse, at det er deres privilegium at få forsikringen om Guds nåde i deres hjerter og at de store sandheder vi tror skulle hellige livet, forædle karakteren og have en frelsende indflydelse på verden. Folks grådkvalte øjne viste at deres hjerter var berørte og smeltede af disse bemærkninger. [280]

Så fulgte vi arbejdet op som vi havde efterladt om sabbaten og formiddagen blev brugt på et særligt arbejde for syndere og frafaldne, hvorfra der kom to hundrede frem til bøn, fra tiårsbarnet til gråhårede mænd og kvinder. Mere end en snes af disse satte deres fødder på livets vej for første gang. Om eftermiddagen blev mere end otteogtredive personer døbt og en lignende antal ventede med dåben til de kom hjem igen.

Mandag aften tog jeg vognene til Danvers sammen med ældre Canright og forskellige andre. Min mand var ikke i stand til at følge med mig. Da lejrmødets umiddelbare stress forlod mig, fandt jeg ud af, at jeg var syg og havde kun lidt styrke; alligevel bragte vognene os hurtigt til min aftale i Danvers. Her måtte jeg stå overfor helt fremmede, som var blevet forudindtaget af falske historier og ond sladder. Jeg tænkte at hvis jeg kunne få lungestyrke, klar stemme og fri for hjertesmerter, kunne jeg være Gud meget taknemmelig. Disse tanker og følelser holdt jeg for mig selv og under stor pine kaldte jeg, for mig selv, på Gud. Jeg var for træt til at samle mine tanker i sammenhængende ord, men jeg følte at jeg måtte have hjælp og jeg bad om den af hele mit hjerte. Jeg måtte have fysisk og mental styrke, hvis jeg skulle tale den aften. Jeg sagde om og om igen i min stille bøn: „Jeg hænger min hjælpeløse sjæl på dig, O Gud, min Befrier. Svigt mig ikke i denne, min nødens stund.“

Efterhånden som mødetiden nærmede sig, kæmpede min ånd sig i smertelig bøn efter styrke og kraft fra Gud. Da den sidste salme blev sunget, gik jeg op for at stå. Jeg stod op og var meget svag og vidste at hvis nogen lykke ville følge mig, så ville det være ved den Mægtiges styrke. Herrens Ånd hvilede over mig idet jeg forsøgte at tale. Jeg følte det som et elektricitetschok i mit hjerte og al lidelse fjernedes øjeblikkeligt. Jeg havde lidt megen smerte i nerverne omkring hjernen; dette var også helt væk. Min pirrende [281]

hals og ømme lunger blev oplivet. Min venstre arm og hånd var blevet næsten ubrugelige som følge af smerte i mit hjerte, men den naturlige følsomhed blev nu genoprettet. Mit sind var klart, min sjæl var fuld af Guds lys og kærlighed. Guds engle synes at være på hver side, ligesom en ildmur.

Teltet var fuldt og omkring tohundrede personer stod udenfor sejldugen og kunne ikke finde pladser inden for. Jeg talte ud fra Kristi svar på de skriftkloges spørgsmål om det største bud i loven: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.“ Matthæus 22,37 Guds velsignelse hvilede på mig og min smerte og svaghed forlod mig. Foran mig var et folk jeg nok ikke mødte igen før dommen; og ønsket for deres frelse fik mig til at tale alvorligt og i guds frygt, så jeg kunne blive fri for deres blod. En stor frihed fulgte med min anstrengelser, som tog en time og ti minutter. Jesus var min hjælper og hans navn skal have al ære. Tilhørerne var meget opmærksomme.

Vi vendte tilbage til Groveland tirsdag og kom til lejropbruddet, teltene blev slået ned, vore brødre sagde farvel og klar til at gå ombord i deres vogne og vende tilbage til deres hjem. Dette var et af de bedste lejrmøder jeg nogensinde havde fulgt. Før vi forlod stedet forsøgte ældre Canright og Haskell, min mand, søster Ings og jeg et stille sted i lunden og forenede os i bøn for sundhedens velsignelse og Guds nåde der hvilede så rigeligt over min mand. Vi følte stærkt behovet for min mands hjælp, da så mange indtrængende kald om at prædike, kom fra alle retninger. Denne bønnestund var en meget dyrebar stund og den liflige fred og glæde der kom over os, var vor forvisning om at Gud hørte vore bønner. Om eftermiddagen tog [282] ældre Haskell os med i sin vogn og vi begav os til South Lancaster for at hvile i hans hjem en tid. Vi foretrak denne rejserute, da vi mente det ville være sundest for os.

Vi fik daglige kampe med mørkets kræfter, men vi opgav ikke vor tro eller blev det mindste afskrækkede. Min mand blev fortvivlet på grund af sygdomme og Satans fristelser synes at forstyrre hans tanker meget. Men vi havde ingen tanker om at blive overvundet af fjenden. Ikke mindre end tre gange om dagen fremlagde vi hans situation for den Store Læge, som kan helbrede både sjæl og legeme. Hver bedestund var dyrebar for os; hver gang havde vi særlige manifestationer af Guds lys og kærlighed. Da vi bad til Gud for min

mands skyld hos bror Haskells, var det som om Herren var blandt os under handlingen. Dette blev aldrig glemt. Det var som om lokalet blev oplyst af englernes tilstedeværelse. Vi priste Herren af vore hjerter og med vore stemmer. En blind søster, der var tilstede, sagde: „Er det et syn? er det himmelen?“ Vore hjerter var i så nær fællesskab med Gud at vi mærkede de hellige timer for hellige til at sove dem bort. Vi trak os tilbage for at hvile; men næsten hele natten gik med at tale og meditere over Guds godhed og kærlighed og lovprise ham af glæde.

Vi besluttede at rejse med privatvogn en del af vejen til Vermont lejrmødet, idet vi mente det ville være bedst for min mand. Ved midt dagen stoppede vi i vejrabatten, tænde et bål, beredte vor frokost og have en bedestund. De dyrebare stunder i selskab med bror og søster Haskell, søster Ings og søster Huntley vil aldrig blive glemt. Vore bønner steg op til Gud hele vejen fra South Lancaster til Vermont. Efter tre dages rejse, tog vi de offentlige vogne og fuldendte vor rejse.

Dette møde var til særlig gavn for Vermonts situation. Herren gav mig styrke til at tale til folk så ofte som en gang hver dag. Jeg giver det efterfølgende fra ældre Uriah Smiths beretning om mødet, udgivet i *Review and Herald*:

[283]

„Bror og søster White og bror Haskell var til dette møde, til brødrenes store glæde. Sabbatten, den 8. september, blev udpeget til fastedag med særlig henblik på bror Whites sundhedstilstand og blev fejret på lejrpladsen. Det var en god dag. Vi var frie til at bede og gode tegn på at disse bønner ikke var forgæves. Herrens velsignelse var med sit folk i stort mål. Sabbats eftermiddag talte søster White af stor frihed og virkning. Omkring ethundrede kom frem til forbøn og udviste dybe følelser og megen alvor for at søge Herren.“

Vi tog direkte fra Vermont til New York lejrmødet. Herren gav mig fri til at tale til folk. Men nogle var ikke forberedte til at få nytte af mødet. De indså ikke deres tilstand og søgte ikke Herren alvorligt, bekendte deres frafald og bortlagde deres synder. Et af lejrmødernes store mål er at vore brødre kan mærke deres fare for at blive overbebyrdet med dette livs bekymringer. Der vedblev et stort tab da disse privilegier ikke udnyttedes.

Vi vendte tilbage til Michigan og efter nogle få dage tog vi til Lansing for at deltage i lejrmødet der, som fortsatte i to uger.

Her arbejdede jeg meget alvorligt og blev støttet af Herrens Ånd. Jeg blev velsignet stærkt i min tale til studerende og i arbejdet for deres frelse. Dette var et bemærkelsesværdigt møde. Guds Ånd var tilstede fra begyndelsen til slutningen. Som resultat af mødet, blev ethundredeogtredive døbt. En stor del af disse var studerende fra vort college. Vi blev glade for at se Guds frelse ved dette møde. Efter at have brugt nogle få uger i Battle Creek, besluttede vi os at krydse slættene til Californien.

Arbejde i Californien

Arbejde i Californien.

Min mand arbejdede kun lidt i Californien. Det var som om at hans helbredelse lod vente på sig. Vore bønner steg ikke mindre op til himmelen der og nogen gange fem gange om dagen og ofte hvilede Guds fred på os. Jeg var ikke et spor modløs. Var ikke i stand til at sove meget om natten, en stor del af tiden blev brugt på bøn og taknemmelighed til Gud for hans nådegaver. Jeg mærkede hele tiden Guds fred herske i mit hjerte og kunne faktisk sige at min fred var som en flod. Uforudsete og uventede prøvelser kom over mig, som, udover min mands sygdomme, næsten overmandede mig. Men min tillid til Gud var ikke rystet. Han var oprigtigt en nærværende hjælp i enhver nødens stund. [284]

Vi besøgte Healdsburg, St. Helena, Vacaville og Pacheco. Min mand fulgte med mig når vejret var godt. Vinteren var snarere en prøve for os; og eftersom min mand var blevet sundere og vejret i Michigan var blevet mildere, vendte han tilbage til behandling på sanatoriet. Dette hjalp ham meget og han genoptog skrivningen i vore blade med sædvanlig klarhed og styrke.

Jeg turde ikke ledsage min mand over slættene; for stadig sorg og bekymring og søvnløshed havde pådraget mit hjerte vanskeligheder, som var alarmerende. Vi mærkede stærkt afskedens time drog nærmere. Det var umuligt at tilbageholde vore tårer; for vi vidste ikke om vi skulle mødes igen i denne verden. Min mand vendte tilbage til Michigan og vi besluttede at det var bedst om jeg besøgte Oregon og frembar mit vidnesbyrd for dem, som aldrig havde hørt mig.

Jeg forlod Healdsburg den 7.juni for at komme til Oakland og mødtes med Oakland og San Francisco menighederne under det store telt i San Francisco, hvor bror Healey arbejdede. Jeg mærkede vidnesbyrdets byrde og et stort behov for at udholde personlige anstrengelser fra disse menigheders side, til at bibringe andre kundskab

[285] om sandheden. Jeg er blevet vist at San Francisco og Oakland var missionsmarker og altid ville være det. Deres medlemsforøgelse ville være langsom; men hvis alle i disse menigheder var levende medlemmer og ville gøre hvad de kunne for at bringe andre lyset, ville mange flere bringes ind i rækkerne og adlyde sandheden. De daværende sandhedstroende var ikke så interesserede i andres frelse som de burde være. Passivitet og magelighed i Guds sag resulterer sig i frafald fra Gud selv og ved deres eksempel vil de hindre andre i at gå fremad. Uselvisk, udholdende, aktiv anstrengelse vil fremkalde de allerbedste resultater. Jeg prøvede at indprente dem det, som Herren havde vist mig, at han ville have sandheden overbragt til andre af alvorlige, aktive medarbejdere, ikke dem som blot bekender at tro den. De bør ikke blot overbringe sandheden i ord, men ved et velovervejnet liv og være sandhedens levende repræsentanter.

Jeg fik vist at dem, som udgør disse menigheder burde blive bibelstuderende og studere Guds vilje så alvorligt, at de kan lære til at blive medarbejdere i Guds sag. De burde så sandhedens frø, hvor de end er, i hjemmet, på arbejdet, på markedspladsen såvel som i mødehuset. For at blive fortrolig med bibelen, bør de læste den omhyggeligt og under bøn. For at kaste sig selv og deres byrde på Kristus, må de straks forsøge at indse værdien af Kristi kors og lære at bære det. Hvis de vil leve et helligt liv må de straks have gudsfrygten foran sig.

Det er prøvelser der får os til at se hvad vi er. Det er grunden til fristelserne, der giver glimt af eens virkelige karakter og viser nødvendigheden for at gode træk opelskes. Ved at stole på Guds velsignelse, er den kristne sikker overalt. Han vil ikke fordærves i byen. I kontorlokalet vil der lægges mærke til hans sædvanlige strenge renhed. I købmandsbutikken vil enhver del af hans arbejde gøres med nøjagtighed, med øjnene rettet mod Guds ære. Når ethvert medlem opfører sig sådant, vil en menighed blive vellykket. Velstand vil aldrig følge disse medlemmer før de enkelte medlemmer knyttes nøje til Gud, med en uselvsk interesse for medmenneskers frelse. [Prædikanter kan holde behagelige og kraftige prædikener og der kan gøres et stort arbejde for at opbygge menigheden og få den til at trives, men hvis ikke de enkelte medlemmer gør deres del, som

[286] Jesu Kristi tjenere, så vil menigheden altid være i mørke og ikke have nogen kraft. Skønt verden er hård og mørk, vil indflydelsen fra

et virkeligt eksemplarisk liv være en kraft til det gode. *I Mesterens Tjeneste* side 84]

En person kan ligeså godt forvente en høst hvor han aldrig har sået, eller kundskab hvor han aldrig har søgt efter den, som forvente at blive frelst i ladhed. En lediggænger og en dovenkrop vil aldrig få succes med at nedbyrde stoltheden overvinde fristelsens kraft til syndige fornøjelser, som holder ham fra hans Frelser. Sandhedens lys, helligelse af livet vil åbenbare modtageren af dette lys hans hjertets syndige lidenskaber, som stræber efter overherredømmet og gør det nødvendig for ham at udspænde hver nerve og bruge alle kræfter for at modstå Satan, så han kan sejre igennem Kristi fortjeneste. Når han fra alle sider skal påvirkes til at ledes bort fra Gud, må hans bønner være utrættelige efter hjælp og styrke fra Jesus, så han kan overvinde Satans bedrag.

Nogle i disse menigheder er i konstant fare, fordi dette livs bekymringer og verdslige tanker optager sindet så meget, at de ikke tænker på Gud eller himmelen og deres egne sjæles fornødenheder. De rejser sig fra deres sløvhed nu og da, men falder tilbage igen i dyb slummer. Hvis de ikke rejser sig helt fra deres slummer, vil Gud fjerne lyset og velsignelserne han gav dem. Han vil, i sin vrede, fjerne lysestagen fra sit sted. Han har gjort disse menigheder til forvaltere af hans lov. Hvis de forkaster synd og ved altid og alvorlig fromhed viser stabilitet og underkaster sig Guds ords forskrifter og er trofaste i udførelsen af religiøse pligter, vil de hjælpe til at befæste lysestagen på sit sted og vil få bevis på at herskerens Herre er med dem og Jakobs Gud er deres tilflugtssted.

Besøg i Oregon

Besøg i Oregon

[287] Søndag den 10.juni, dagen hvor vi skulle drage til Oresgon, blev jeg lammet af hjertesygdom. Mine venner tænkte at det var næsten formasteligt af mig, at tage damperen, men jeg tænkte at jeg burde hvile, hvis kom ombord på båden.

I selskab med en kvindelig ven og ældre J. N. Loughborough forlod jeg San Francisco om eftermiddagen den 10. på damperen „Oregon.“ Kaptajn Conner, som havde ansvaret for denne prægtige damper, passede meget på sine passagerer. Da vi passerede Golden Gate videre ud i det åbne ocean, blev det meget uroligt. Vinden var imod os og damperen slog sig frygteligt, da oceanet var rasende oprørt af vinden. Jeg lagde mærke til den overskyede himmel, de rullende bølger blev tårnhøje og skummet genspejlede regnbuens farver. Det så frygteligt stort ud og jeg blev fyldt med ærefrygt da jeg beskuede dybets mysterier. Det er forfærdeligt i dets vrede. Der er en frygtelig skønhed i at blive løftet op på dets stolte bølger i raseri og så falde tilbage i sørgmodig hulken. Jeg kunne se Guds kraft komme frem i de hvileløse vandes bevægelser, sukkende under de nådeløse vindes aktivitet, som kastede bølgerne der opad som var det under plagernes rystelser.

Vi var i en skøn stolthed, kastet hid og did i de hvileløse bølgers skånsel; men der var en usynlig kraft der havde et uafbrudt greb over vandene. Gud alene har magt til at holde dem inden for deres bestemte grænser. Han kan holde vandene i sin hule hånd. Dybet vil adlyde sin Skabers røst: „Hertil og ikke længere! Her standse dine stolte vover!“

Hvilke stof til eftertanke gav ikke det vide store Stillehavsocean?! I optræden var det meget modsat det „stille hav“; det var vanvittigt og rasende. Idet vi ser hen over vandene, synes intet andet så uhåndterligt, så fuldstændig uden lov og orden, som det store dyb. Men oceanet adlyder Guds lov. Han bringer vandene i balance

og markerer deres underlag. Idet jeg så på himlene ovenover og vandene neden under, spurgte jeg: „Hvor er jeg? Hvor skal jeg hen? Intet andet end tøjlefrie vande er omkring mig. Hvor mange har således taget ud på vandene og aldrig igen set de grønne marker eller deres lykkelige hjem! De blev kastet ned i dybet som et sandskorn og således endte deres liv.“ [288]

Idet jeg så på de hvidklædte brølende bølger, erindrede jeg den scene i Kristi liv, hvor disciplene, i lydighed til deres Mesters befaling, tog i deres båd til den anden side af søen. En frygteligt uvejr brød ud over dem. Deres skib ville ikke adlyde deres vilje og de blev drevet hid og did, indtil de nedlagde deres årer i fortvivlelse. De ventede at de nu ville gå fortabt; men da uvejret og bølgerne talte med døden, viste Kristus, som de havde efterladt på en anden side, sig for dem, vandrede roligt på de lamende, hvidklædte bølger. De var blevet forvirret af deres nyttesløse anstrengelser og deres situations tilsyneladende håbløshed og havde opgivet alt som tabt. Da de så Jesus på vandene, blev deres frygt større; de udlagde det som en forløber til deres kommende død. De skreg i stor frygt. Men i stedet for at bringe døden, kom han som livets budbringer. Hans røst blev hørt gennem elementernes rasen. „Det er mig, frygt ikke!“ Hvor hurtigt ændres scenen ikke fra fortvivlelsens rædsel til troens og håbets glæde i den elskede Mesters nærvær! Disciplene mærkede ikke længere uro ejheller dødsangst, for Kristus var hos dem.

Skal vi nægte lydighed mod al krafts Kilde, hvis lov som endog havet og bølgerne adlyder? Skal jeg være bange for, at betro mig til hans beskyttelse, som har sagt, at ikke en spurv falder til jorden uden at vore himmelske fader ved af det?

Da næsten alle var gået ned i deres kahytter, fortsatte jeg på dækket. Kaptajnen havde forsynet mig med en liggekurvestol og uldtæpper til beskyttelse mod den kolde luft. Jeg vidste at hvis jeg gik ned i kahytten kunne jeg blive syg. Natten kom, mørket dækkede havet og de styrtende bølger stampede vort skib frygteligt. Dette store fartøj var blot et skår på de nådeløse vande; men det blev bevogtet og beskyttet på sin vej af himmelske engle, hvervet af Gud til at gøre hans befalinger. Var det ikke for dette, kunne vi godt være opslugt på et øjeblik, ikke efterladt et spor af dette prægtige skib. Men den Gud, som føder ravnene og som tæller vore hovedhår, glemmer ikke os. [289]

Kaptajnen mente at det var for koldt for mig at blive på dækket. Jeg fortalte ham at hvad angik min sikkerhed, ville jeg hellere blive der hele natten, end at gå ned i min kahyt, hvor to damer var søsyge og hvor jeg ikke kunne få frisk luft. Han sagde: „Du vil ikke blive pålagt at bruge din kahyt. Jeg vil se efter et godt sovested til dig.“ Jeg blev hjulpet af tjenere ned i den øvre salon og en hår?madres blev lagt på gulvet. Selvom alt dette blev gjort så hurtigt som muligt, blev jeg dog meget syg. Jeg lå ned på min seng, rejste mig ikke fra den før næste tirsdag morgen. Indtil da spiste jeg kun en gang, nogle få skefulde nærende te og sprøde kiks.

Under denne fire?dages rejse, vovede nogen at forlade deres rum lejlighedsvis, blege, svage og vaklende og begav sig op på dækket. Elendighed stod skrevet i alle ansigter. Livet selv synes ikke tiltrækkende. Vi længes alle efter den hvile vi ikke kunne finde og se noget stå stille. Nu blev der ikke taget hensyn til personernes betydning. Vi kan her lære en lektie om hvor lille mennesket er.

Vor rejse fortsatte meget uroligt indtil vi passerede skæret og kom ind på Colombia?floden, som var blikstille. Jeg blev hjulpet op på dækket. Det var en skøn morgen og passagerne myldrede op på dækket som en bisværn. De så først meget elendige ud; men den styrkende luft og det glade solskin, efter vind og storm, vækkede hurtig glæde og munterhed.

[290] Den sidste nat vi var om bord var jeg min himmelske fader meget taknemmelig. Jeg lærte en lektie jeg aldrig vil glemme. Gud havde talt til mit hjerte i stormen og i bølgerne og i stilheden, der fulgte efter. Skal vi da ikke tilbede ham? Skal mennesket sætte sin vilje op imod Guds vilje. Skal vi være ulydig mod en mægtig Herskers befalinger? Skal vi strides med den Allersøjeste, som er al kraftens kilde og fra hvis hjerte flyder uendelig kærlighed og velsignelse til skabninger i hans varetægt?

Mit besøg i Oregon var af særlig interesse. Her mødte jeg, efter fire års adskillelse, mine kære venner bror og søster Van Horn, som vi gør krav på som vore børn. Bror Van Horn gav ikke en dækkende og så god rapport om sit arbejde som han med rette kunne. Jeg var derfor noget overrasket og meget glad, for at finde at Guds sag var i så god forfatning som den var i Oregon. Ved disse trofaste missionæreres utrættelige anstrengelser, blev en syvende-dags adventist konference

oprettet også adskillige prædikanter kom til at arbejde i dette store område.

Tirsdag aften den 18.juni, mødte jeg et betragtelig antal sabbatsholdere i denne stat. Jeg blev blød om hjertet ved Guds Ånd. Jeg gav mit vidnesbyrd for Jesus og udtrykte min taknemmelighed for det dejlige privilegium det er, at stole på hans kærlighed og gøre krav på hans magt til at sammen med os redde syndere fra fortabelse. Hvis vi vil se Guds værk vokse, må vi have Kristus til at bo i os; kort sagt, vi må udvirke Kristi gerninger. Hvor vi end ser os omkring, viser den hvidende høst sig; men arbejderne er få. Jeg mærkede mit hjerte var fyldt med Guds fred og draget i kærlighed for hans dyrebare folk, med hvem jeg bad den første tid.

[Søndag den 23. juni talte jeg i metodistkirken i Salem om afholdenhed. Der var usædvanlig mange til stede og jeg følte mig fri til at behandle dette mit yndlingsemne. Jeg blev opfordret til at tale samme sted igen næste søndag efter lejr mødet, men blev forhindret på grund af hæshed. Men den følgende tirsdag aften talte jeg i den samme kirke. Jeg fik mange indbydelser til at tale om afholdenhed i flere større og mindre byer i Oregon, men min helbredstilstand tillod ikke, at jeg opfyldte disse ønsker.] Uafbrudt tale og ændringer i indeklimaet, pådrog mig en midlertidig men streng hæshed. [*Helse og livsstil* side 257.]

[291]

Vi kom til lejr mødet med følelser af dyb interesse. Herren gav mig styrke og nåde da jeg stod foran folket. Da jeg så på den åndfulde tilskuerskare, brød mit hjerte sammen for Gud. Dette var det første lejr møde vore folk holdt i denne stat. Jeg prøvede at tale, men blev afbrudt af gråd. Jeg var meget bekymret for min mand på grund af hans dårlige helbred. Medens jeg talte, kom jeg i tanker om et møde i Battle Creek?menigheden, min mand sad midt i forsamlingen, med Herrens bløde lys hvilede på og omkring ham. Hans ansigt bar sundhedstegn og han var tilsyneladende meget lykkelig.

Jeg prøvede at give folk den taknemmelighed vi burde føle for Guds ømme medfølelse og store kærlighed. Hans godhed og herlighed gjorde indtryk på mig på en bemærkelsesværdig måde. Jeg blev overvældet af en fornemmelse af hans uforlignelige barmhjertighed og hans arbejde blev gjort ikke kun i Oregon og i Californien og Michigan, hvor vore vigtige institutioner er placeret, men også i udlandet. Vi kan aldrig give andre det billede som så levende er

for en ved den lejlighed. Arbejdets omfang kom for et øjeblik frem for mig og jeg mistede synet til mine omgivelser. Anledningen og folkene jeg talte til gik igennem mine tanker. Lyset, det dyrebare lys fra himmelen, skinnede i stor glans på de institutioner, som er engageret i det højtidelige og ophøjede arbejde — nemlig at genspejle lysstråler, som himlen har ladet skinne på dem.

[292] Gennem hele lejr mødet synes Herren at være mig nær. Da det sluttede, var jeg temmelig træt, men frigjort i Herren. Det var tid med nyttigt arbejde og det styrkede menigheden til at fortsætte med sin krig for sandheden. Lige før lejr mødet begyndte, blev mange ting, i den rette stund, åbnet op for mig i et syn; men stilheden forbød mig at nævne noget om dette til nogen den gang. Efter mødet var afsluttet, havde jeg om natten en anden bemærkelsesværdig tilkendegivelse af Guds kraft.

Om søndagen under lejr mødet talte jeg om eftermiddagen på borgerstedet. Guds kærlighed var i mit hjerte og jeg dvælede over evangeliereligionens enkelthed. Mit eget hjerte smeltede og flød over af Jesu kærlighed og jeg længes efter at fremstille ham sådan, at alle kunne henrykkes af hans karakters herlighed.

Under mit ophold i Oregon besøgte jeg fængslet i Salem, sammen med bror og søster Carter og søster Jordan. Da det blev tid til gudstjeneste, blev vi ført til kapellet, som blev gjort venligt af meget lys og ren og frisk luft. Da klokken lød, åbnede to mænd de store jerndøre og fangerne myldrede ind. Dørene blev lukket sikkert bag dem og for første gang i mit liv, var jeg indespærret bag fængselsmure.

Jeg havde forventet at se nogle modbydeligtudseende mænd, blev skuffet; mange af dem synes at være forstandige og nogle var mænd med evner. De var klædt i den rå, men ordentlige fængselsdragt, deres hår var glat og deres støvler pudsede. Da jeg så på de forskellige ansigtsudtryk tænkte jeg: „Alle disse mænd har fået særlige gaver, eller talenter, til at bruges til Guds ære og til gavn for verden; men de har foragtet disse himlens gaver, misbrugt dem.“ Da jeg så unge mænd fra atten til tyve og tredive år, tænkte jeg på deres ulykkelige mødre og på den sorg og samvittighedsnag som blev deres bitre del. Mange af disse mødres hjerter er blevet brudt på grund af deres børns ugudelige opførsel. Men havde de gjort deres pligt over for

disse børn? Havde de ikke ladet dem få deres egen vilje og lært dem Guds love og hans krav på dem?

Da alle var samlet, læste bror Carter en salme. Alle havde bøger og slog hjerteligt i med sang. En, som var en dygtig musiker, spillede orgel. Jeg åbnede så mødet med bøn og alle stemte igen i med sang. Jeg talte fra Johannes ord: „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn; og vi er det. Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke har kendt ham. I elskede, nu er vi Guds børn og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er.“

[293]

Jeg forstærkede det uendelige offer for dem, som Faderen gjorde, ved at give sin elskede søn for faldne mennesker, så de ved lydighed kan forvandles og blive anerkendt som Guds sønner. Menigheden og verden kaldes til at beskue og beundre en kærlighed, som er uden for menneskelig fatteevne og som selv himmelens engle forbavses over. Denne kærlighed, som er så dyb, så bred og så høj at den inspirerede apostel, ikke kan finde et sprog til at beskrive den, kalder på menigheden og verden til at betragte den — gøre den til tema for betragtning og beundring.

Jeg frembragte for tilhørerne Adams synd, med overtrædelse af Faderens udtrykkelige bud. Gud oprejste mennesket, fuldstændig helligt og lykkeligt, men det mistede sin guddommelige gunst og ødelagde sin egen lykke ved ulydighed mod Faderens lov. Slangen nedstyrkede Adams synd til håbløs elendighed og fortvivlelse. Men i sin forunderlige og medynkende kærlighed, lod Gud ikke mennesket gå fortabt i deres håbløse, faldne situation. Han gav sin højtelskede Søn til deres frelse. Kristus kom ind i verden, hans guddommelighed blev iklædt ydmyghed, han gik over den grund hvor Adam faldt; han bestod den prøve Adam ikke kunne klare; han overvandt alle Satans fristelser og derved genløste Adams skændige fejl og fald.

Jeg henviser her til Kristi lange faste i ørkenen. Det syndige at give efter for appetitten og dens magt over menneskenaturen, kan man aldrig helt forstå; hvis ikke Kristi lange faste, under sin egenhændige kæmp med mørkets magters fyrste studeres og forstås. Menneskers frelse var på spil. Ville Satan eller verdens Forløser komme sejrrig ud? Det er umulig for at fatte med hvilken intens

[294]

interesse Guds engele vogtede over deres elskede Befalingsmands prøvelser.

Jesus blev fristet på alle punkter som vi, så han kan vide hvordan de hjælpes, som bliver fristet. Hans liv er vort eksempel. Han viser ved sin villige lydighed, at mennesker kan holde Guds lov og at overtrædelse af loven, ikke lydighed mod den, bringer det i trældom. Frelseren var fuld af medfølelse og kærlighed. Han har aldrig foragtende afvist den oprigtigt angrende, uanset hvor stor skylden er; men han anklagede hykleri af enhver art ganske strengt. Han er bekendt med mennesknes synder, han kender alle deres handlinger og læser deres skjulte motiver; alligevel vender han sig ikke bort fra dem med deres synd. Han beder og argumenter med synderen og i en forstand sætter han sig selv på niveau med ham, da han selv har båret menneskenes svaghed. „Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld.“

Det menneske som har vansiret Guds billede i sin egen sjæl, ved et korrupt liv, kan ikke ved menneskelig anstrengelse udrette en radikal ændring hos sig selv. Han må acceptere evangeliets tilvejebringelser; og blive forsonet med Gud ved lydighed mod hans lov og tro på Jesus Kristus. Hans liv må derfra styres fra et nyt princip. [Ved anger, tro og gode gerninger kan man opnå et retfærdigt sind og kan på grund af Kristi offer gøre krav på forrettigheden ved at være Guds barn. Når den guddommelige sandheds grundregler modtages og næres i hjertet, vil de føre os til et højdepunkt af moralske egenskaber, som vi ikke havde anset det for muligt at nå op til. „og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er. Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.“ *Guds sønner og døtre* 4.jan]

Her er et arbejde mennesket skal udføre. Det må se spejlet i øjnene, Guds lov, se manglerne i sin moralkarakter og bortlægge sine synder, vaske karakterklæderne i Lammets blod. Misundelse, stolthed, ondsindethed, bedrageri, strid og forbrydelser vil renses fra hjertet, som er modtager af Kristi kærlighed og nærer håb om at

[295]

blive ham lig, da vi skal se ham som han er. Kristi religion forædler og ophøjer ham, der har den, uanset hans forbindelser eller livsstadie. Mennesker, som bliver oplyste kristne oprejser sig fra deres tidligere

karakter?stadie til større mental og moralsk styrke. Dem som er faldet og degenereret af synd og forbrydelser kan, ved Frelserens fortjeneste, ophøjes til et stade, der kun er lidt mindre end engles.

Men påvirkningen af evangeliehåbet får ikke synderen til at se Kristi frelse som en sag af fri nåde, da han så vil fortsætte med at leve i overtrædelse af Guds lov. Når sandhedens lys drager på hans sind og han forstår Guds betingelser til fulde og indser omfanget af hans overtrædelser, vil han forny sine leveveje og blive loyal mod Gud, med den styrke han fik fra sin Frelser og føre et nyt og renere liv.

Da jeg var i Salem kom jeg til at kende bror og søster Donaldson, som ønskede at deres datter skulle vende tilbage til Battle Creek sammen med os og gå på colleget. Hun havde et dårligt helbred og det var noget af en kamp for dem, at skilles fra hende, deres eneste datter, men de åndelige fortrin hun ville få der, fik dem til at ofre sig. Og vi er her glade for at sige at dette kære barn blev begravet med Kristus i dåbens vande, ved sidste lejrmøde. Her er et andet bevis på at det er vigtigt at syvende-dags Adventister sender deres børn til vor skole, hvor de kan bringes direkte under en frelsende indflydelse.

Vor rejse fra Oregon var ujævn, men jeg blev ikke syg som ved min tidligere rejse. Denne båd „Idaho“ slog sig ikke, men rullede. Vi blev behandlet meget venligt på båden. Vi gjorde mange gode bekendtskaber og uddelte vore blade til forskellige, som førte til nyttige samtaler. Da vi kom til Oakland fandt vi at teltet var rejst der og at ganske mange havde grebet sandheden under bror Healeys arbejde. Vi talte adskillige gange under teltet. Om sabbaten og på den første dag mødtes menighederne i San Francisco og Oakland og vi havde interessante og udbytterige møder.

Jeg var meget ivrig efter at deltage i lejrmødet i Californien, jeg fik indtrængende kald til at deltage i lejrmøderne i øst. Sådan som jeg havde fået at vide tingene havde udviklet sig i øststaterne, vidste jeg at jeg havde et vidnesbyrd at frembære, især for vore brødre i New England Konferensen og jeg kunne ikke længere tillade mig at være i Californien.

Den østvendte grænse

Den østvendte grænse

Den 28.juli forlod vi Oakland, sammen med vor datter Mrs. Emma White og Edith Donaldson, for at rejse mod øststaterne. Vi kom til Sacramento samme dag og blev mødt af bror og søster Wilkinson, som gav os en hjertelig velkomst og tog os med til deres hjem, hvor vi blev velbesøgt under vort ophold. Efter aftale, talte jeg søndag. Huset var godt fyldt med en opmærksom menighed og Herren gav mig frihed til at tale til dem fra sit ord. Mandag tog vi igen vognene og stoppede i Reno, Nevada, hvor vi havde aftalt at tale tirsdag aften i det telt, som ældre Loughborough gav en kursus?serie i. Jeg talte frit til omkring fire hundrede opmærksomme tilhørere, over Johannes ord: „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn; og vi er det. Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke har kendt ham.“

Idet vi passerede over den store amerikanske ørken i hede og alkali?støv, blev vi meget trætte af den golde udsigt, skønt vi nød alle bekvemmeligheder og bevægede os rask og jævnt over sporerne, trukket af vor jernhårde ganger. Jeg blev mindet på de gamle hebræere, som rejste over klipper og golde ørkener i fyrre år. Heden, støvet og den ujævne vej fremkalder beklagelser og udmattende suk fra mange, som betrødte den kedsommelige sti. Jeg tænkte at hvis vi var nød til at rejse på fødderne over den golde ørken og ofte tørste, svede og blive trætte, ville rigtig mange af os knurre mere end israelitterne.

[297]

Bjergenes kedsommelige udseende på landstrækningen er ofte blevet skildret af pen og pensel. Alle som glædes ved naturens stor-slæthed og skønhed må føle et gys af glæde når de ser disse store gamle bjerge, skønne bakker og vilde og klippefyldte flodsenge. Dette er særlig sandt for den kristne. Han ser granitklipperne pludrende strømme, værket af Guds almægtige hånd. Han længes efter at bestige de høje bakker; for så er det som om at han er nærmere

himmelen, selvom han ved at Gud hører sine børns bønner i den dybe dal, såvel som på bjergtoppen.

Colorado

Colorado

På vej fra Denver til Walling's Mills stopper bjerget, hvor min mand tilbragte sommermånederne. Vi standsede i Boulder City og så med glæde vort lærreds?overspændte mødested, hvor ældre Cornell holdt en mødeserie. Vi fik et godt hvil i søster Dartts komfortable hjem. Teltet var blevet lånt ud til at holde afholdsmøder i og, ved en særlig indbydelse, talte jeg til en teltfuld opmærksom tilhørskare. Skønt træt af rejsen, hjalp Herren mig til at fortælle folk om det nødvendige af streng mådehold i alle ting. Og det var med godt resultat.

Mandag den 8.august, mødte jeg min mand og så han var blevet sundere, mere glad og aktiv, hvilket jeg følte Gud taknemmelig for. Ældre Canright, som havde brugt nogen tid sammen med min mand i bjergene, var på den tid kaldt hjem til sin syge hustru; og om søndagen, ledsagede min mand og jeg ham til Boulder City for at få vognene. Om aftenen talte jeg i teltet og næste morgen vendte vi tilbage til vort midlertidige hjem i Walling's Mills. Den næste sabbat talte jeg igen til de fremmødte i teltet. Efter mine kommentarer havde vi et konferensemøde. Der kom nogle fremragende vidnesbyrd frem. Adskillige holdt deres første Sabbat. Jeg talte til folk aftenen efter sabbaten og også søndag aften.

[298] Hele familien var tilstede i bjergene, undtagen vor søn Edson. Min mand og børn mente at jeg var meget træt, havde arbejdet uafbrudt siden Oregon lejrmødet, så var det mit privilegium at hvile; men jeg fik indprentet i mit sind at deltage i øststaternes lejrmøder, især det i Massachusetts. Min bøn var at hvis det var Guds vilje for mig at deltage i disse møder, ville min mand lade mig tage af sted.

Da vi vendte tilbage fra Boulder City, fandt jeg et brev fra bror Haskell og bad os begge om at deltage i lejrmødet; men hvis min mand ikke kunne komme, ønskede han mig om muligt. Jeg læste brevet for min mand og ventede på hvad han ville sige. Efter et kort

øjeblikks tavshed, sagde han: „Ellen, du må deltage i New England lejr mødet.“ Den næste dag blev vore kufferter pakket. Klokken to om morgenen, under månens lys, gjorde vi vore vogne klar og halvsv gik vi op i toget. Rejsen var alt andet end behagelig; for varmen var streng og jeg var meget træt.

Øststaternes lejr møder

Øststaternes lejr møder

Da vi kom til Battle Creek, erfarede vi at der var en aftale om at tale søndag aften i mammut?teltet, opslået på college?grunden. Teltet var fyldt til bristepunktet og mit hjerte blev draget i dybe appeller til folk.

Jeg blev kun hjemme en lille periode og så var jeg, sammen med søster Mary Smith Abbey og bror Farnsworth, igen på farten, på vej til øststaterne. Da vi ankom til Boston, var jeg meget udmattet. Brødrene Wood og Haskell mødte os ved depotet og ledsagede os til Ballard Vale, mødestedet. Vi blev budt velkommen af vore gamle trosvenner, med en hjertelighed som, for en tid, var hvile for mig. Vejret var usædvanligt varmt og forandringen fra Colorados forfriskende klima til Massachusetts trykkende hede gør at dette synes næsten uudholdeligt. Jeg prøvede at tale til folk, endskønt jeg var meget træt og blev styrket af at frembære mit vidnesbyrd. Ordene synes at gå direkte ind i hjertet. Det var nødvendigt at arbejde meget ved dette møde. Nye menigheder var blevet oprejst siden vort sidste lejr møde. Dyrebare sjæle havde modtaget sandheden og disse behøvede at blive ført frem til en dybere og grundigere kundskab om praktisk gudsfrygt. Herren gav mig frihed til at frembære mit vidnesbyrd.

[299]

En gang under dette møde gjorde jeg bemærkninger om at økonomisere med klæder og forbrug af midler. Der er fare for at blive uforsigtige og overlede i brugen af Herrens penge. Unge mænd som involverer sig i telt(missions)?arbejde bør være forsigtige med ikke at afholde unødige udgifter. Når teltene kommer ud på nye marker og når missionsarbejdet udbygges, vil sagen mangle meget og uden at være nærig, bør den strengeste sparsommelighed anvendes i dette tilfælde. Det er lettere at inddrive en pengeseddel, end at anbringe den. Der er mange behagelige og fornøjelige ting som ikke er nødvendige og som kan undværes uden ligefrem at lide nød. Det er

meget let at mangedoble hotelregninger og jernbanebiletter, udgifter der kunne være undgået eller gjort rigtig meget mindre. Vi har kørt over vejen til og fra Californien tolv gange og har ikke brugt en eneste dollar på mad i restauranterne eller i spisevognen. Vi spiser vore måltider fra vore madkasser. Efter at have været af sted i tre dage, bliver maden ganske gammel, men lidt mælk eller varm suppe dækker vor nødtørft.

Ved en anden anledning talte jeg om ægte helligelse, som er intet mindre end daglig selvfornægtelse og daglig tilslutning til Guds vilje. Da jeg var i Oregon, fik jeg vist at nogle af de nye menigheder i New England Konferensen var i fare for den fordærvende indflydelse, der kaldes „helligelse“. Nogle blev bedraget på dette lærdomspunkt, medens andre, som kender dens bedrageriske indflydelse, indser deres fare og vender sig fra den. Paulus' helligelse var en konstant kamp med selvet. Han sagde: „Jeg dør daglig.“ Hans vilje og hans ønsker hver dag, konfliktede med Guds opgave og vilje. I stedet for at følge tilbøjeligheden, gjorde han Guds vilje, uanset hvor ubehagelig og korsbærende den var for hans natur.

[300]

Vi kaldte på dem, som ønskede at blive døbt og på dem som holdt sabbaten for første gang, om at de må komme frem. Femogtyve svarede. De kom med fremragende vidnesbyrd og før lejrmødets afslutning modtog toogtyve dåben.

Vi var glade for at møde vore gamle venner af arbejdet her på dette sted. Vi stiftede bekendtskab med dem for tredive år siden. Vor højt elskede bror Hastings er ligeså dybt interesseret i sandheden i dag som han var dengang. Vi var glade for at møde søster Temple og søster Collins af Dartmouth, Massachusetts og bror og søster Wilkinson, i hvis hjem vi blev underholdt for mere end tredive år siden. Nogle af disse kæres pilgrimsrejser kan slutte engang; men er de trofaste til enden, vil de få livets krone.

Vi blev interesseret i bror Kimbal, som er stum og har været missionær blandt stumme. På grund af hans udholdende arbejde har en ganske lille gruppe antaget sandheden. Vi mødte denne trofaste broder til vort årlige lejrmøde, omgivet af nogle af hans stumme indlemmede medlemmer. Nogle af dem, som kan høre, skriver så meget af prædiken ned, som de kan og så sidder han omgivet af sine stumme venner og læser og forkynder det aktivt igen og igen for

dem, med sine hænder. Han har utvungen benyttet sig af sine midler til at fremme missionsarbejdet og derved ære Gud med sine midler.

[301] Vi forlod Ballard Vale morgen, den 3. september, for at deltage i Maine-lejrmødet. Vi nød en god hvile i unge bror Mortons hjem, nær Portland. Han og hans gode hustru gjorde vort ophold sammen med dem meget behageligt. Vi var på Maine lejrgunden før sabbaten og var glade for at møde nogle af sagens prøvede venner her. Der er nogle, som altid er på deres pligtspost, om det er solskin eller storm, der kommer. Der er også en klasse solskinskristne. Når alt går godt og det er behageligt for dem, er de brændende og nidkære; men når der er skyer og ubehagelige ting, har disse intet at sige eller gøre. Guds velsignelse hvilte på de aktive arbejdere, medens dem, som ikke gjorde noget, ikke fik den gavn af mødet, som de kunne. Herren var med sine tjenere, som arbejder trofast på at overbringe både det lærdomsmæssige og det praktiske. Vi ønskede meget, at se mange af dem, der ikke gav vidnesbyrd om at de var blevet velsignet af Gud, få glæde af dette møde. Jeg længes efter at se dette dyrebare folk, komme frem til deres ophøjede privilegier.

Vi forlod lejrgunden om mandagen og følte os meget udmattede. Vi havde tænkt os at deltage i Iowa og Kansas lejrmøderne. Min mand havde skrevet at han ville møde mig i Iowa. Ude af stand til at deltage i Vermontmødet, tog vi direkte fra Maine til South Lancaster. Jeg havde svært ved at ånde og mit hjerte smertede mig hele tiden. Jeg hvilede i søster Harris rolige hjem, som gjorde alt i sin magt for at hjælpe mig. Torsdag aften vovede vi at genoptage vor rejse til Battle Creek. Jeg turde ikke betro mig selv til vognene i længere tid, i min tilstand; så vi stoppede i Rome, New York og talte til vort folk på sabbaten. Der var godt besøgt.

Mandag formiddag besøgte jeg bror og søster Ira Abbey i Brookfield. Vi havde en udbytterig samtale med denne familie. Vi mærkede interesse og ivrige efter at de til sidst skulle sejre i den kristne krig og vinde evigt liv. Vi var meget ivrige efter at bror Abbey skulle overvinde sine skuffelser, lægge sig selv uforbeholdent op af Kristi fortjenester, få gennemført overvindelsen og til sidst bære sejrherrens krone.

Om tirsdagen tog vi vognene til Battle Creek og den næste dag kom vi hjem, hvor jeg var glad for at hvile igen og få behandling på sanatoriet. Jeg følte at jeg var helt begunstiget med denne institutions

fordele. Sygehjælperne var venlige og omsorgsfulde og rede til enhver tid af dagen eller natten, til at gøre deres yderste og hjælpe mig med mine sygdomme.

I Battle Creek

I Battle Creek

[302] National?lejr?mødet blev holdt i Battle Creek, den 2.?14. oktober. Dette var den største samling af syvendedags adventister der nogen sinde er blevet holdt. Mere end fyrre prædikanter var tilstede. Vi var alle glade for at møde ældre Andrews og Bourdeau fra Europe og ældre Loughborough fra Californien. Ved dette møde fik vi rapporter fra arbejdet i Europa, Californien, Texas, Alabama, Virginia, Dakota, Colorado og i alle nordstaterne fra Maine til Nebraska.

Her var jeg lykkelig for at slutte mig til min mand i arbejdet. Selvom jeg var meget træt og led af hjertevanskeligheder, gav Herren mig styrke til at tale til folk næsten hver dag og nogen gange to gange om dagen. Min mand arbejdede meget hårdt. Han var tilstede ved næsten alle forretningsmøder og talte næsten hver dag i sin sædvanlige, klare og tydelige stil. Jeg tænkte at jeg nok ikke havde styrke til at tale mere end to eller tre gange under mødet; men da mødet skred frem, fik jeg mere kraft. Ved adskillige anledninger stod jeg på mine fødder i fire timer og bød folk komme frem til forbøn. Jeg har aldrig før følt Guds særlige hjælp mere mærkbart end under dette møde. På trods af dette arbejde fik jeg stadig mere styrke. Og til Guds ros kan jeg her skrive at jeg var langt sundere ved mødets afslutning, end jeg havde været i seks måneder.

Om onsdagen i den anden mødeuge forenede nogle få af os i bøn for en søster, som var plaget af modløshed. Jeg blev velsignet meget da jeg bad. Herren synes at være meget nær. Jeg blev rykket bort i et syn om Guds herlighed og fik vist mange ting. Så gik jeg til mødet og med en alvorlig fornemmelse af vort folks tilstand, gjorde korte udtalelser om de ting, jeg havde fået vist. Siden har jeg fået nedskrevet noget af dette i vidnesbyrd til enkeltpersoner, i appeller til prædikanter og i adskillige andre artikler i denne bog.

Dette var møder med en alvorlig kraft og med dybeste interesse. Adskillige tilknyttet til vort forlagsvirksomhed blev overbeviste og

omvendt til sandheden og frembar klare og kloge vidnesbyrd. Vantro personer blev overbeviste og stillede sig under Prins Immanuels banner. Dette møde var en absolut sejr. Ethundrede og tolv blev døbt før det afsluttede.

Den efterfølgende uge, blev arbejdet med tale, bøn og nedskrivning af vidnesbyrd mere belastende end under mødet. To eller tre møder blev afholdt hver dag for vore prædikanters skyld. Disse var af stor interesse og meget vigtige. Dem, som frembærer dette budskab til verden, bør have en daglig erfaring med Guds sager og i enhver forstand omvendte mennesker, helliget ved sandheden, som de overbringer andre, fremstille Jesus Kristus i deres liv. Da og ikke før, vil de få held med deres arbejde. Der blev gjort det alvorligste arbejde for at drages nærmere til Gud, ved bekendelse, ydmygelse og bøn. Mange sagde at de så og mærkede vigtigheden af deres arbejde, som Kristi tjenere, som de aldrig før havde set og følt. Nogle mærker arbejdets storhed dybt og deres ansvar over for Gud, men vi længes efter at se en større manifestation af Guds Ånd. Jeg vidste at når vejen var ryddet, ville Guds Ånd komme ind, ligesom på pinsefestens dag. Men der var så mange i så stor afstand fra Gud, at de ikke lod til at vide, hvordan tro udvises.

[303]

Appeller til prædikanter, andre steder i dette nummer, udtrykker mere fyldigt hvad Gud har vist mig om deres sørgelige tilstand og deres store privilegier.

Kansas-lejrmøderne

Kansas-lejrmøderne

Sammen med min datter Emma, forlod vi Battle Creek, den 23. oktober, for at komme til Kansas lejrmødet. I Topeka, Kansas, forlod vi vognene og red med en privat transport tolv miles til Richland, mødestedet. Vi fandt teltene i en lille skov. Det var blevet sent på sæsonen for lejrmøder og der var gjort alle forbehold for det kolde vejr, hvor koldt det skulle blive. Der var sytten telte på grunden ved siden af det store telt, som husede en del familier; og hvert telt havde en kakkelovn.

[304] Sabbats morgen begyndte det at regne, men ikke et møde blev aflyst. Der faldt omkring en tomme sne og luften var bidende kold. Kvinder med små børn klyngede sig til kakkelovnene. Det var rørende at se ethundrede og halvtreds folk, samlet til årsmøde, under disse forhold. Nogle kom tohundrede miles derfra, i privatvogn. Alle synes at hungre efter livets brød og tørste efter frelsens vand.

Ældre Haskell talte fredag eftermiddag og aften. Sabbats morgen følte jeg mig kaldet til at sige nogle opmuntrende ord til dem, som havde gjort så store anstrengelser for at følge mødet. Søndag eftermiddag var der ganske mange tilhørere udenfor, i betragtning af at mødet var placeret så langt fra færdselsårer.

Mandag formiddag talte jeg til brødrene, ud fra Malakias' det tredje kapitel. Så kaldte vi de frem, som ønskede at blive kristne og som ikke havde bevis for deres accept med Gud. Omkring tredive svarede. Nogle opsøgte Herren for første gang og nogle, som var medlemmer af andre menigheder, tog standpunkt for sabbaten. Vi gav alle anledning til at tale og Herrens frie Ånd var med på vort møde. Efter at bønner var blevet opsendt for dem, som kom frem, blev dåbskandidaterne udspurgt. Seks blev døbt.

Jeg var glad for at høre ældre Haskell fortælle folk nødvendigheden af at give familierne læsestof, især de tre bind af *profetiens ånd* og de fire bind af *Vidnesbyrdene*. Dette kunne læses højt under de

lange vinteraftener af nogle familiemedlemmer, så at hele familien kunne blive undervist. Jeg talte så om nødvendigheden af at forældre opdragede og oplærte deres børn ordentligt. Det største bevis på kristenhedens kraft verden kan se er en velordnet og veldisciplineret familie. En sådan vil anbefale sandheden mere end andre kan, for den er et levende vidne på sin praktiske magt over hjertet.

Tirsdag formiddag afsluttede mødet og vi tog sammen med min datter Emma, ældre Haskell og bror Stover, til Topeka og tog vognene til Sherman, Kansas, hvor et andet lejrmøde var planlagt. Dette møde var interessant og udbytterigt. Det synes lille i sammenligning med vore lejrmøder i andre stater, da der kun var omkring ethundrede brødre og søstre til stede. Det var planlagt som en almindelig samling for de adspredte. Nogle var kommet fra sydlige Kansas, Arkansas, Kentucky, Missouri, Nebraska og Tennessee. Ved dette møde slog min mand følge med mig og herfra tog vi, til Dallas, Texas sammen med ældre Haskell og vor datter.

[305]

Besøget i Texas

Besøget i Texas

Torsdag tog vi til bror McDearmans i Grand Prairie. Her mødte vor datter sine forældre, bror og søster, som var kommet dødens dør nær, på grund af feberen, der hærgede i denne stat sidste sæson. Det var os en stor glæde at afhjælpe denne hjemløste families mangler, som i de senere år gavmildt havde bistået os i vore lidelser.

Vi forlod dem, noget sundere, for at deltage i Plano lejrmødet. Dette møde var blevet afholdt den 12. og 19. november. Vejret var fint til at begynde med; men snart begyndte det at regne og dette, sammen med stærke vinde, forhindrede omkringboende tilhørere i at komme. Her var vi glade for at møde vore gamle venner, ældre R. M. Kilgore og hustru. Og vi var ganske glade for at se en stor og forstandig skare af brødre på stedet. Uanset hvilke fordomme der har været mod folk fra det nordlige, var der intet af den slags at finde blandt disse kære brødre og søstre.

[306] Mit vidnesbyrd har aldrig før blevet modtaget så hurtigt og hjerteligt end hos disse folk. Jeg blev meget interesseret i arbejdet i den store Texas-stat. Det har altid været Satans mål at lægge beslag på enhver vigtig mark; og han har sandsynligvis aldrig haft mere travlt med andre staters sandhedsundervisning, end han har haft med Texas'. Dette er det bedste bevis jeg har for, at der her et stort arbejde at udrette.

Forberedelse for Kristi komme

FORBEREDELSE FOR KRISTI KOMME

[I det syn, der blev givet mig i Battle Creek under vort fælles lejrmøde, så jeg, hvilken fare der er for, at vi som et folk skal blive opslugt af verden i stedet for at blive ligedannet med Kristi billede. Vi befinder os nu på selve grænsen til den evige verden; men det er sjælefjendens hensigt at lede os til at udskyde tidens afslutning til en fjern fremtid. Satan vil på enhver tænkelig måde angribe dem, der bekender sig til at være Guds lovlydige folk og til at forvente Frelserens andet komme i himmelens skyer med Kraft og megen herlighed. Han vil lede så mange som muligt til at udskyde den onde dag og til i deres ånd at ligne verden og efterligne dens skikke. Jeg blev ængstelig, idet jeg så, at verdens ånd beherskede hjerte og sind hos mange, der højlydt bekender sig til sandheden. De opelsker egenkærlighed og følger deres egne lyster; men sand gudsfrygt og usvigelig retskaffenhed lægger de sig ikke efter.

Guds engel pegede på dem, der bekender sig til sandheden og gentog med højtidelig stemme disse ord: „Men vogt jer, at jeres hjerte ikke nogensinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer. Thi som en snare skal den komme over alle dem der bor på hele jordens flade. Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske og til at bestå for menneskesønnen.“

I betragtning af tidens korthed bør vi som et folk våge og bede og ikke i noget tilfælde lade os aflede fra den højtidelige gerning at berede os for den store begivenhed, der forestår. Fordi tiden tilsyneladende forhales, er mange blevet skødesløse og ligegyldige med deres ord og handlinger. De ved ikke, at de er i fare og indser eller forstår ikke Guds miskundhed, idet han forlænger deres prøvetid, for at de må få anledning til at danne en karakter for det fremtidige, evige liv. Hvert øjeblik har den allerstørste værdi. Der tilstås dem tid, ikke, for at de skal, bruge den til at tænke på deres egen magelighed

[307]

og på at blive boende på jorden, men for at de skal benytte den til at overvinde enhver mangel i deres karakter og til ved deres eksempel og personlige bestræbelse at hjælpe andre til at se hellighedens prydelser. Gud har et folk på jorden, som i tro og hellig forhåbning gennem søger bogrullen med profetier, der hurtigt opfyldes og søger at rense deres sjæle i lydighed mod sandheden, for at de ikke skal findes at mangle bryllupsklædningen, når Kristus åbenbares.

Mange, der har kaldt sig adventister, har været tidsfæstere. Man har fastsat det ene tidspunkt efter det andet, når Kristus skulle komme; men følgen har været, at det gang på gang har slået fejl. Det nøjagtige tidspunkt for vor Herres komme ligger ifølge skriftens erklæring uden for dødelige menneskers viden. Selv englenerne, som tjener dem, der skal arve frelse, kender ikke dag eller time. „Men den dag og time kender ingen, ikke engang himmelens engle, ja ikke engang Sønnen, men kun Faderen alene.“ Fordi de gentagne gange fastsatte tidspunkter er passeret, befinder verden sig i en mere afgjort tilstand af vantro end nogen sinde før angående Kristi nært forestående komme. Den ser med foragt på deres nederlag, der ville fastsætte et bestemt tidspunkt; og fordi menneskene således er blevet bedraget, vender de sig bort fra den sandhed, der støttes af Guds ord, at alle tings ende er *for hånden*.

[308] De, der så formasteligt forkynder en bestemt tid, tilfredsstiller derved sjælenes modstander, for de styrker vantro i stedet for kristendom. De fremholder skriftsteder og ved hjælp af falsk udlægelse påviser de en række argumenter, der tilsyneladende beviser deres standpunkt. Men deres fejltagelser åbenbarer, at de er falske profeter, at de ikke tolker den inspirerede tale på den rette måde. Guds ord er sandhed og virkelighed; men menneskene har forvansket dets mening. Sådanne vildfarelser har bragt Guds sandhed for disse sidste dage i vanry. Prædikanter i alle samfund spotter adventisterne; men Guds tjenere må alligevel ikke tie. De tegn, der forudsiges i profetien, går hurtigt i opfyldelse rundt omkring os. Dette bør ansøre enhver sand Kristi efterfølger til nidkær handling.

De, der mener, at de må forkynde et vist tidspunkt for at gøre indtryk på folket, arbejder ikke ud fra et rigtigt standpunkt. De vil måske kunne påvirke folks følelser og fremkalde frygt hos dem; men de handler ikke på grundlag, af principper. Der skabes en bevæget stemning; men når tiden hengår, som den gentagne gange er gjort,

vil de, der byggede på tid, falde tilbage til kulde, mørke og synd og det bliver næsten umuligt at vække deres samvittighed uden ved et eller andet, der virker stærkt spændende.

I Noas dage henlå den gamle verdens beboere over, hvad de betegnede som overtroisk frygtagtighed og bange forudannelser hos retfærdighedens prædiker. Han blev stemplet som en visionær natur, en sværmer, en urostifter. „Som det gik til i Noas dage, således skal det også gå i Menneskesønnens dage.“ Menneskene vil forkaste det højtidelige advarselsbudskab i vore dage, ligesom de gjorde i Noas tid. De vil henvise til disse falske lærere, som har forudsagt begivenheden og fastsat den bestemte tid og sige, at de tror ikke mere på vor advarsel end på deres. Dette er verdens standpunkt i dag. Vantro er vidt udbredt og forkyndelsen af Kristi komme bliver latterliggjort og spottet. Dette gør det så meget mere vigtigt, at de, der tror den nærværende sandhed, viser deres tro ved deres gerninger. De bør helliges ved den sandhed, de bekender sig til at tro; for de er en duft af liv til liv eller af død til død.

Noa forkyndte folket i sin samtid, at Gud ville give dem et hundrede og tyve år til at omvende sig fra deres synder og finde tilflugt i arken; men de afslog den nådige indbydelse. Der blev givet dem rigelig tid til at omvende sig fra deres synder, overvinde deres slette livsvaner og udvikle en retfærdig karakter. Men tilbøjeligheden til synd, som til at begynde med var svag hos mange, styrkedes ved at blive tilfredsstillet gang på gang og drev dem fremad mod uigenkaldelig ødelæggelse, Guds nådige advarsel blev forkastet med hån. spot og latterliggørelse og de blev overladt til i mørke at følge den vej, deres syndige hjerter havde valgt. Men deres vantro afværgede ikke den forudsagte begivenhed. Den indtraf og stor var Guds harme, som den viste sig i den almindelige ødelæggelse.

[309]

Følgende Kristi ord bør trænge sig ind i hjertet hos alle, der tror den nærværende sandhed: „Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogensinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer.“ Vor fare fremstilles for os af Kristus selv. Han kendte de vanskeligheder, vi skulle møde i de sidste dage og ønskede, at vi skulle forberede os på dem, „Som det gik til i Noas dage, sådan skal det også gå i Menneskesønnens dage.“ De spiste og drak, plantede og byggede, tog til ægte og blev

bortgiftet lige til den dag, da Noa gik ind i arken og syndfloden kom og rev dem alle bort.

Guds dag vil finde menneskene optaget på samme måde med verdslige foretagender og forlystelser, spisen og drikken og frådseri, tilfredsstillelse af en fordærvet lyst ved den skadelige brug af spirituøse drikke og den narkotiske tobak. Sådan er forholdet allerede nu i verden og disse nydelser forekommer endog blandt dem, der bekende sig til at være Guds folk, hvor der findes nogle, som følger verdens skikke og er delagtige i dens synder. Jurister, håndværkere, landmænd, handlende, ja endog forkyndere på prædikestolen råber „fred og ingen fare“, når fordævelsen hastigt kommer over dem.

Troen på Kristi nært forestående komme i himmelens skyer vil ikke lede en sand kristen til at blive forsømmelig og ligegyldig i livets almindelige sysler, De, der forventer Kristi snare åbenbarelse, vil ikke være ørkesløse, men flittige i arbejdet. Deres gerning vil ikke blive udført på en skødesløs og uredelig måde, men med troskab, punktlighed og grundighed. De, der smigrer sig med, at ligegyldighed angående det, som hører dette liv til, er et synligt bevis, på deres åndelighed og deres adskillelse fra verden, bedrager sig selv. Deres sanddruhed, troskab og retskaffenhed stilles på prøve i timelige anliggender. Er de tro i det mindste, vil de være tro i meget.

[310] Ifølge hvad der er blevet vist mig, er her et punkt, hvor mange ikke vil bestå prøven. De udvikler deres sande karakter under varetagelsen af timelige anliggender. De lægger utroskab, intriger og uærlighed for dagen i omgangen med medmennesker. De betænker ikke, at deres delagtighed i det tilkommende, evige liv afhænger af, hvordan de stiller sig til det, som angår det nærværende liv og at den strengeste retskaffenhed er uundværlig for udviklingen af en retfærdig karakter. Uærlighed praktiseres overalt i vore rækker og dette er årsagen til lunkenhed hos mange, der bekender sig til at tro sandheden. De har en dårlig forbindelse med Kristus og bedrager deres egne sjæle. Det smerter mig at udtale, at der er en foruroligende mangel på ærlighed endog blandt dem, der holder sabbatten.

Jeg blev henvist til Kristi bjergprædiken. Her har vi den guddommelige lærers påbud: „Alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem; thi sådan er loven og profeterne.“ Denne Kristi befaling er af den største betydning og bør nøje adlydes. Den er som æbler af guld i skåle af sølv. Hvor

mange gennemfører i deres liv det princip, Kristus her har pålagt os og behandler andre, som de selv ville ønske at blive behandlet under lignende forhold? Læser, vær så venlig at svare!

En redelig mand efter Kristi målestok er den, der lægger ubøjelig retskaffenhed for dagen. Urigtige lodder og falske vægtskåle, som mange benytter for at fremme deres egne interesser i verden, er en vederstyggelighed i Guds øjne. Men mange, der bekender sig til at holde Guds bud, handler med urigtige lodder og falske vægtskåle. Når en mand virkelig har forbindelse med Gud og i sandhed holder hans lov, vil hans liv åbenbare denne kendsgerning; for alle hans handlinger vil være i overensstemmelse med Kristi lære. Han vil ikke sælge sin hæderlighed for vindings skyld. Hans principper hviler på den sikre grundvold og hans optræden i timelige anliggender er en genpart af hans principper. Fast retskaffenhed lyser som guld midt iblandt verdens bundfald og slagter. Bedrag, falskhed og utroskab kan besmykkes og skjules for menneskers blik men ikke for Guds øjne. Guds engle, som følger karakterens udvikling og vejer moralsk værd, nedtegner i himmelens bøger disse små handlinger, der åbenbarer karakteren. Dersom en arbejder er utro i livets daglige sysler og ikke ænser sin gerning, dømmes verden ikke forkert, om den vurderer hans religiøse standard efter hans adfærd i arbejdet. [311]

„Den som er tro i det små er også tro i det store og den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store.“ Det er ikke mængden eller størrelsen, der gør en ting rigtig eller urigtig. Som en mand handler mod sine medmennesker, således vil han handle med Gud. Den, der er utro med den uretfærdige mammon, vil aldrig kunne betros den sande rigdom. Guds børn må ikke undlade at huske på, at de i alle deres handlinger stilles på prøve, vejes på helligdommens vægtskåle.

Kristus har sagt: „Et godt træ kan ikke bære slette frugter og et råddent træ kan ikke bære gode frugter.“ „Altså: af deres frugter skal I kende dem.“ En mands gerninger i livet er den frugt, han bærer. Hvis han er utro og uærlig i timelige anliggender, bærer han torne og tidsler; han vil være utro i det religiøse liv og bedrage Gud med tiende og offergaver.

Bibelen fordømmer al usandhed, al urigtig færd og al uærlighed med de stærkeste udtryk. Ret og uret påvises tydeligt. Det er vist mig, at Guds folk har stillet sig på fjendens grund; de har givet

efter for hans fristelser og fulgt hans planer, indtil deres følsomhed er sløvet i en forfærdelig grad. Når alt kommer til alt, anser man ikke en ubetydelig afbøjning fra sandheden, en lille afvigelse fra Guds fordringer, for at være særlig syndig, hvor det drejer sig om økonomisk vinding eller tab. Men synd er synd, enten det er ejeren af millioner eller betleren på gaden, der begår den. De, der tilvender sig gods ved falske fremstillinger, fører fordømmelse over deres sjæle. Hvad som helst der erhverves ved svig og bedrag, vil kun blive til forbandelse for modtageren.

[312] Adam og Eva måtte lide de frygtelige følger af ulydighed mod Guds udtrykkelige befaling. De kunne have ræsonneret sådan: Dette er en meget lille synd og vil aldrig blive taget i betragtning. Men Gud behandlede sagen som et frygteligt onde; og de ulykkelige følger af deres overtrædelse vil mærkes gennem alle tider. I den tid vi lever i, bliver synder af langt større omfang, ofte begået af sådanne, som bekender sig til at være Guds børn. I forretningsanliggender bliver usandheder ofte sagt og udøvet af dem, der bekender sig til at være Guds folk og påfører dem hans vrede og bringer skam over hans sag. Den mindste afvigelse fra sandhed og retskaffenhed er en overtrædelse af Guds lov.

Vedvarende hengivelse til synd gør det til en vane for den pågældende at handle urigtigt, men dette formindsker ikke syndens onde natur. Gud har fastsat uigenkaldelige principper, der ikke kan ændres uden en forandring af hele hans væsen. Dersom Guds ord blev gransket med troskab af alle, der bekender sig til at tro på sandheden, ville de ikke være dværge i åndelige spørgsmål. De, der ringeagter Guds krav her i livet, ville ikke respektere hans autoritet, om de var i himmelen.

Bibelen er en ufejlbarlig vejleder. Bibelen påpeger tydeligt enhver art af umoral og dens følger fremlægges klart for os. Eftergivenhed over for de lavere lidenskaber fremstilles for os i sit mest oprørende væsen. Ingen behøver at fare vild, hvor formørket hans forstand end måtte være. Det er blevet vist mig, at denne synd hyldes af mange, som bekender sig til at vandre i alle Guds bud. Gud vil dømme enhver efter hans gerninger.

Kristus sagde: „I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig.“ Bibelen er en ufejlbarlig vejleder. Den kræver fuldkommen renhed i ord, i tanke

og i handling. Kun sådanne, som har en ærbar og pletfri karakter, vil få tilladelse til at træde frem for en ren og hellig Guds åsyn. Dersom Guds ord blev studeret og adlydt, ville det lede menneskenes børn, ligesom israelitterne blev ledet af en ildstøtte om natten og en skystøtte om dagen. Bibelen er Guds vilje udtrykt for menneskene. Den er den eneste fuldkomne målestok for karakteren og påpeger menneskets pligt under alle forhold i livet. Her i dette liv påhviler der os mange ansvar, hvis forsømmelse ikke alene vil volde os selv lidelse, men påføre andre tab.

[313]

Mænd og kvinder, som bekender sig til at højagte bibelen og følge dens lære, undlader i mange henseender at opfylde dens krav. I børneopdragelsen følger de deres egen fordærvede natur i stedet for Guds åbenbarede vilje. Denne pligtforsømmelse medfører, at tusinder af sjæle går fortabt. Bibelen fastsætter regler for den rette børnetugt. Hvis disse krav blev påagt af forældrene, ville vi i dag se en anden klasse unge mennesker indtræde på handlingens arena. Men forældre, som bekender sig til at læse bibelen og følge bibelen, handler i direkte modstrid med dens lærdomme. Vi hører sorgens og angstens råb fra fædre og mødre, som begræder børns opførsel, lidet anende at de selv påfører sig denne sorg og angst og ødelægger deres børn ved deres misforståede kærlighed. De ser ikke det ansvar, Gud har pålagt dem: at lære deres børn rigtige vaner fra den spæde alder.

Forældre, I er i høj grad ansvarlige for jeres børns sjæle. Mange forsømmer deres pligter i de første år af børnenes liv, idet de tænker, at når disse bliver ældre, vil de sørge nøje for at undertrykke det onde og opdrage dem til det gode. Men tiden til at udføre denne gerning er netop, medens de små er spædbørn i deres arme. Forældre gør ikke ret i at kæle for deres børn og lempe sig efter deres luner; ej heller er det rigtigt at behandle dem hårdt. En fast, bestemt, ligefrem handlemåde vil føre til de bedste resultater. *Vejl f menigh* bd. 1 side 415-421]

Henvendelse til prædikanter

HENVENDELSE TIL PRÆDIKANTER

[314] En stor og højtidelig sandhed er blevet betroet os, som vi holdes ansvarlige for. Denne sandhed fremstilles for ofte som en kold teori. Prædiken efter prædiken over trospunkter er blevet holdt til folk, som kommer og går. Nogle af disse vil aldrig få en så god anledning til at blive overbevist og omvendt til Kristus. Gyldne anledninger gå tabt, når der gives udførlige prædikener, som fremhæver selvet, men ikke ophøjer Kristus. En teori om sandheden, uden den livsnødvendige gudsfrygt, kan ikke fjerne det moralske mørke, som indhyller sjælen.

Meget dyrebare sandhedsjuveler, gengives ofte uden kraft af kloge ord, i hvilke de er iklædt, medens Guds Ånds kraft mangler. Kristus fremstillede sandheden i sin enkelhed og han nåede ikke blot de fornemmeste mennesker, men også jordens laveste. Den prædikant, som er Guds ambassadør og Kristi repræsentant på jorden, som ydmyger sig selv så Gud kan ophøjes, vil have virkelige egenskaber i veltalenhed. Sand, kærlig, en tæt forbindelse med Gud og en daglig, levende erfaring med kendskabet til Kristus, vil endog gøre den stammende tunge veltalende.

Når jeg ser manglerne i unge menigheder, når jeg ser og erkender deres store behov for vital gudsfrygt og deres mangel på sand religiøs erfaring, bedrøves mit hjerte. Jeg ved at dem, som frembærer sandhedens budskab til dem, ikke belærer dem ordentlig med alt hvad er nødvendigt for at udvikle en velsymmetrisk karakter i Kristus Jesus. Dette er blevet forsømt for længe af sandhedens lærere. Om evangeliet siger Paulus: „Thi dens tjener er jeg blevet ifølge den husholdergerning fra Gud, som blev mig givet, at jeg overalt skal forkynde jer Guds ord, den hemmelighed, der har været skjult igennem alle tider og slægter, men nu er blevet åbenbaret for hans hellige; for dem ville Gud kundgøre, hvilken rigdom på herlighed denne hemmelighed rummer blandt hedningerne, [bemærk hemmeligheden udlægges] nemlig Kristus i jer, herlighedens håb. Ham

forkynder vi, idet vi påminder ethvert menneske og lærer ethvert menneske med al visdom, for at vi kan fremstille ethvert menneske som fuldkomment i Kristus. Det er også det, jeg arbejder og kæmper for med hans kraft, som virker mægtigt i mig.“

Her er Kristi tjeneres arbejde, deres kvalifikationer og kraften af Guds nåde virkende i dem, klart defineret. Gud har for nylig fundet det godt at vise mig store mangler hos mange, som bekender sig som Kristi repræsentanter. Kort sagt, hvis de er mangelfulde i tro og på kundskab til den livsvigtige gudsfrygt bedrager ikke blot dem selv, men det mislykkedes også for dem at fremstille alle mennesker fuldkomne i Kristus. Mange som de bringer til sandheden er blottet for sand gudsfrygt. De kan have en teori om sandheden, men de er ikke omvendt helt igennem. Deres hjerter er kødelige; de bliver ikke i Kristus og han i dem. Det er prædikantens pligt at overbringe teorien om sandheden; men han bør ikke hvile ved dette alene. Han bør antage Paulus' valgsprog: „Det er også det, jeg arbejder og kæmper for med hans kraft, som virker mægtigt i mig.“

[315]

En vital forbindelse med overhyrden vil gøre underhyrden til en levende Kristi repræsentant, faktisk et lys for verden. En forståelse af alle vore trospunkter er faktisk nødvendig, men det er af større betydning at prædikanten ofres ved den sandhed som han overbringer, med det formål at oplyse sine tilhørers samvittighed. Ved en mødeserie, ikke ved en prædiken, burde teoriens bestanddele gives alene, der bør heller ikke gøres en lang kedsommelig bøn. Sådanne bønner hører Gud ikke. Jeg har lyttet til mange langtrukne, prædikenagtige bønner, der var ukaldede og ikke hørte til der. En bøn med halvt så mange ord, sendt op i inderlighed og tro, ville have blødgjort tilhørernes hjerter; men i stedet for dette, har jeg set dem vente utålmodigt, men forventning om at hvert ord ville afslutte bønnen. Havde prædikanten kæmpet med Gud i sit kammer, indtil han mærkede at hans tro kunne gribe det evige løfte, „bed, så skal I få,“ ville han være kommet til pointet med det samme og bede med alvor og tro, for hvad han manglede.

Vi må have arbejdet nyomvendt; ellers har menighederne, som er oprejst ved dette arbejde, ingen rod i sig selv og kan ikke stå alene. Den trofaste Kristi tjener vil tage byrden på sin sjæl. Han vil ikke hungrer efter popularitet. Den kristne tjener bør aldrig gå op på talerstolen før han først har søgt Gud, i sit inderste og er kommet i

[316] tæt kontakt med ham. Vi må, i ydmyghed, løfte hans tørstige sjæl til Gud og fornyes med nådens dug, før han skal tale til folk. Med Helligåndens salvning, får han en byrde for sjæle som han ikke vil sende bort fra forsamlingen uden først at have præsenteret Jesus Kristus for dem, synderens eneste tilflugt og give dem alvorlige appeller for at han vil nå deres hjerter. Han bør føle at han aldrig skal møde disse tilhørere igen, før på Guds store dag.

Mesteren som har valgt ham, som kender alle menneskers hjerter, vil give ham tunge og ytring, så han kan sige de ord han burde sige på rette tidspunkt og med kraft. Og dem, som bliver rigtig overbevist om synd og glædes ved Vejen, Sandheden og Livet, vil finde nok at gøre uden at rose og prise tjenerens (prædikantens) evner. Kristus og hans kærlighed vil ophøjes over ethvert menneskeredskab. Mennesket vil tabes af syne fordi Kristus ophøjes og er tankernes tema. Mange omvendte til prædikanten, som ikke er virkelig omvendte til Kristus. Vi forbavses over sløvheden, som svækker de åndelige sanser. Der er en mangel på vital kraft. Livløse bønner sendes op og vidnesbyrd frembæres som ikke virker opbyggeligt eller styrker tilhørernes hjerter. Det tilkommer enhver Kristi tjener at forhøre sig om det er således.

[317] Paulus skriver til sine brødre i Kolossæ: „Således var I jo lært af Epafras, vor elskede medtjener, som er jer en tro Kristi tjener; det er også ham, der har fortalt os om jeres kærlighed i Ånden. [Ikke en uhelliget kærlighed til forkynnderens elegance, evner eller talekunst, men en kærlighed, født af Guds Ånd, som hans tjener fremstillede i sine ord og karakter.] Derfor har vi, fra den dag vi hørte det, heller ikke holdt op at bede for jer og ønske at I må blive fyldte af indsigt i Guds vilje med al visdom og åndelig forståelse, så I kan vandre Herren værdigt, i alle måder ham til behag, idet I bærer frugt og vokser i al god gerning ved erkendelsen af Gud og styrkes med al styrke efter hans herligheds væld til al udholdenhed og tålmodighed med glæde og takker Faderen, som gjorde jer skikkede til at få del i de helliges arvelod i lyset.“

Tjenere som arbejder i stæder og byer for at overbringe sandheden bør ikke blive tilfredse, heller ikke at deres arbejde er til ende, før dem, som har accepteret sandhedens teori, indser dens virkelige hellige kraft og er helt omvendte til Gud. Gud ville være mere tilfreds med at få seks oprigtigt omvendt til sandheden, som følge af deres

arbejde, end at få tres til den nominelle bekendelse og alligevel ikke rigtig omvendte. Disse tjenere burde bruge mindre tid på at prædike prædikener og reservere en del af deres kræfter på at besøge og bede med dem, som er interesserede, give dem en gudfrygtig belæring og til sidst at de må „fremstille hvert menneske fuldkommet i Kristus Jesus.“

Guds kærlighed må være levende i sandhedslærerens hjerte. Hans eget hjerte skal være besjælet af den dybe og inderlige kærlighed, som Kristus havde; så vil den flyde ud til andre. Prædikanter bør lære, at alle som antager sandheden burde frembringe frugterne til Guds ære. De bør lære at selvopofrelse må udøves hver dag; så mange ting, der er blevet værnet om, kan opgives; og så mange pligter, hvor ubehagelige de end måtte synes, må blive udført. Forretningsanliggender, sociale foretagender, magelighed, ære, anseelse, — kort sagt, alt må holdes underlagt Kristi overordnede og altidøverste krav. Prædikanter som ikke er vitalt kærlige, som skaber en interesse blandt folk, men efterlader arbejdet i ubehandlet tilstand, efterlader en overordentlig svær arbejdsmark til andre. Det er vanskeligt for dem at komme ind på den og afslutte det arbejde som de ikke fuldendte. Disse mænd vil blive prøvet; og hvis de ikke gør deres arbejde mere trofast, vil de, efter en lidt længere prøve, lægges til side som grundens besværlige elementer, upålidelige vagtfolk.

Gud vil ikke have mænd frem som lærere, som ikke har lært deres lektier flittigt og som ikke fortsætter med at studere, så de kan fremstille ethvert punkt af den nærværende sandhed på en forstandsmæssig og acceptabel måde. Med kendskab til teorien bør de stadig kunne få et grundigere kundskab til Jesus Kristus. Regler og studier er nødvendige; men sammen med dem bør prædikanten kombinere det med alvorlig bøn, så han kan være pålidelig, ikke bygge på træ, hø eller kornstubbe, som fortæres ilden på den sidste dag. Bøn og studium bør gå hånd i hånd. Får en prædikant bifald og ros, er det ikke bevis på at han har talt under Åndens indflydelse.

Medmindre der passes godt på dem, er det for ofte tilfældet at unge nyomvendte sætter mere deres tillid til deres prædikant end til deres Forløser. De mener at de har fået stor gavn af deres præstegering. De forestiller sig at han har mere ophøjede gaver og nådegaver og at ingen andre kan gøre det samme som han; derfor tillægger de dette menneske og hans arbejde en overdreven betydning. Dette er

en tillid som får dem til at forgude mennesket og se mere på ham end på Gud og derved ikke behager Gud eller vokser i nåden. De gør prædikanten stor skade, især hvis han er ung og udvikler sig som en lovende evangelist.

Hvis disse lærere virkelig er Guds mænd, får de deres ord fra Gud. Deres måde at henvende sig på kan være mangelfuld og behøver megen forbedring, men hvis Gud indblæser inspirerende ord igennem dem, er kraften ikke af mennesker, men af Gud. Giveren bør have æren og hjertets hengivenhed, medens prædikanten bør værdsættes, elskes og respekteres for sit arbejde, fordi han er Guds tjener, der frembærer nådens budskab til syndere. Guds Søn fordunkles ofte af mennesker, som står mellem ham og folk. Mennesket roses, forkæles og ophøjes og folk får knap nok et glimt af Jesus, som med dyrebare lysstråler genspejlende fra sig, skulle fordunkle alt andet.

[319] Den Kristi prædikant, som er bibragt med Ånden og sin Mesters kærlighed, vil arbejde sådan at Guds og hans kære Søns karakter kan gøres tydelig på den mest fyldige og klareste måde. Han vil forsøge at få sine tilhørere gjort forstandige i deres opfattelse af Guds karakter, så hans ære og herlighed kan erkendes på jorden. Et menneske omvendes ikke hurtigere end der fødes et ønske i hans hjerte for at gøre andre bekendt, hvilken dyrebar ven han har fundet i Jesus; den frelsende og helligende sandhed kan ikke holdes inde i hans hjerte alene. Kristi Ånd som oplyser sjælen er fremstillet i lyset, som fordriver al mørke; det sammenlignes med salt, på grund af dets konserverende egenskaber; og gennemsyrrer, hvilket udøver sin forvandlende kraft, i det skjulte.

Dem som Kristus har knyttet til sig vil, så vidt det ligger i dem, arbejde ihærdigt og udholdent, ligesom han har arbejdet, for at frelse sjæle, som går fortabt blandt dem. De vil nå folk i bøn, alvorlig og inderlig bøn og med personligt arbejde. Det er umuligt for dem, som fuldstændig omvendte til Gud og nyder fællesskabet med ham, at forsømme deres vitale interesser, som går fortabt uden Kristus.

Prædikanten bør ikke gøre hele arbejdet selv, men han bør forene sig med dem som har grebet fat i sandheden. Han vil således lære andre at overtage det arbejde han forlader. En arbejdende menighed, vil altid være en voksende menighed. De vil altid finde en stimulans

og en styrke i forsøget på at hjælpe andre og derved vil de styrkes og opmuntres.

[Jeg har læst om en mand, der en vinterdag arbejdede sig gennem den høje sne, men blev døsig af kulden, som næsten umærkeligt tærede hans livskraft bort. Og da han næsten var frosset ihjel af den hårde kuldes favntag og var ved at opgive kampen for livet, hørte han en anden vandringsmand klage sig, der var ved at omkomme ligesom han selv. Hans medmenneskelighed blev vakt og han følte, han måtte komme ham til hjælp. Han gned den stakkels mands overisede lemmer og efter at have arbejdet længe med ham fik han ham op at stå; men da han ikke kunne holde sig oprejst, tog han ham i sin medlidende favn og bar ham gennem de selv samme snedriver, som han ikke havde troet, at han selv kunne have arbejdet sig igennem. Og da han havde båret sin kammerat til et sikkert sted, gik det op for ham, at han ved at redde sin næste også havde reddet sig selv. Hans store anstrengelser for at redde den anden havde sat fart i blodet, som var ved at stivne i hans årer og der var kommet naturlig varme i hans lemmer. Denne lærdom bør hele tiden fremholdes for de nye trossøskende, ikke blot med ord, men også i eksempel, så de i deres kristne erfaring kan opleve lignende resultater. *I Mesterens Tjeneste* side 112]

[320]

Disse lektier må hele tiden indprentes på de unge troende, ikke kun ved forskrift, men ved eksempel, så de i deres kristne erfaring kan føre lignende resultater ud i livet. Lad dem, som er ved at opgive håbet og er tilbøjelig til at tro at livets vej er prøvende og vanskelig, gå ud for at arbejde og hjælpe andre. Ved dette, sammen med bøn efter guddommeligt lys, vil deres egne hjerter banke hurtigere af Guds nådens opkvikkende indflydelse; deres egen kærlighed vil gløde mere af guddommelig varme og hele deres kristen liv vil være mere virkeligt, mere alvorligt og mere bønnerigt.

En Kristi tjener bør være en bønnens mand, en mand af ømhed og kærlighed, men aldrig grov og rå, spøgende eller pjattet. Kløvne og teaterskuespillere kan være pjankede, men det er helt under det menneskes værdighed, som har valgt at stå mellem levende og døde og være Guds talerør.

Hver dags arbejde optegnes nøjagtigt i Guds bøger. Da mennesker påberåber sig åndelig oplysning, vil I give alle de mennesker, I kommer i forbindelse med, en moralsk klang på karakteren. Som

evangeliets trofaste tjenere, bør I bøje alle tanker og alle jeres livs anledninger til at gøre arbejdet vellykket og fremstille hvert menneske fuldstændigt i Kristus Jesus. For at kunne dette, må I bede alvorligt. Evangeliets prædikanter må være i besiddelse af den kraft, som udrettede de fantastiske mirakler for Galilæas ydmyge fiskere.

Der er brug for moralske og intellektuelle kræfter, for at trofast kunne udføre de vigtige opgaver, der påhviler jer. Men man kan godt have disse kræfter og alligevel kan der være stor mangel på guds frygt. Helligåndens begavelse er absolut nødvendig, for at det store arbejde skal kunne lykkes. Kristus sagde: „Uden mig kan I slet intet gøre.“ Ved Kristi styrke, kan I gøre alt.

FORSTÅELSE FOR DE FEJLENDE

Kære bror A: Jeg er stået tidligt op for at skrive til dig. Yderligere lys er blevet givet mig på det sidste, hvilket jeg er ansvarlig for. Herren har åbenbaret sig to gange for mig, medens jeg var i denne stat. Da jeg bad med ham i nattestunden, fik jeg vist i et syn mange ting, der havde med Guds sag at gøre. Tingenes tilstand i menigheden, colleget, sanatoriet og forlagene i Battle Creek og Guds arbejde i Europa og England, i Oregon og Texas og på andre nye marker, blev fremstillet for mig. Det største behov for det nystartede arbejde på de nye marker, er det guddommelige præg. Mange af disse nye marker vil være i fare for at antage sandheden eller forsvare den, men ikke har hjertets virkelige omvendelse. Når de prøves af storm og fristelser, vil de finde at deres hus ikke er bygget på en klippe, men på glidende sand. Enhver prædikant må have praktisk gudsfrygt og skal udvikles i hans daglige liv og karakter. Hans prædikener bør ikke kun være teoretiske.

Jeg fik vist nogle ting, der ikke var gode for sandhedssagens fremgang i Texas. Brødrene B og deres familier har ikke hidtil været til velsignelse eller hjælp for Guds sag på noget sted. Deres indflydelse er blevet vist mig før; — og det smagte ikke godt. De kan ikke opbygge Guds sag, fordi de ikke har de grundstene hos sig, som gør det muligt for dem at udøve en sund indflydelse på Guds og sandhedens side. Hvis I havde Guds sindelag, ville I ikke have været så vægelsindede, især efter at I er blevet advaret så kraftigt af dem I skulle have haft tillid til. Behagelige ord og skønne taler har bedraget jer. Disse brødre er ikke helt ens, men begge har karaktermangler. Hvis de hele tiden vogter sig og beder alvorligt til Gud i tro, kan de få held med at holde sig selv i rette position. Ved Jesus Kristus kan de forvandles i karakter og opnå moralsk udmærkelse til at møde Herren, når han kommer; men Gud vil ikke pålægge dem noget vigtigt ansvar, for så vil sjæle bringes i fare. Disse mænd er ikke

egnede til at lede Guds hjord. Dér hvor deres ord burde være få og velvalgte, ærbare og fordringsløse, er deres naturlige karaktertræk indvævet i alt hvad de gør og siger og Guds arbejde ødelægges.

I to og bror C har ikke den sande bedømmelseskraft. I har haft for stor tillid til disse mænds arbejde. Et skib kan være godt i næsten alle henseender; men hvis der blot er en mangel, — et ganske lille stykke tømmer falder ud, — er alle om bord i livsfare. Alle led på en kæde, skal være gode, kun et defekt led ødelægger dets værdi. Personer som har fremragende egenskaber, kan have nogle bestemte karaktertræk, som gør dem uegnede til at få betroet Guds højtidelige og hellige arbejde. Men disse mænd er mangelfulde i næsten alt der angår kristen karakterfasthed. Deres eksempel er ikke efterlignelse værdig.

Der er meget der må gøres for dig, min bror, før dit arbejde kan blive, hvad det burde være. Din forståelse er blevet formørket. Forståelse og enighed med dem, som kommer af en dårligere støbning, ophøjer og forædler dig ikke, men fordærver og tærer din ånd og vil ødelægge din nyttighed og adskille dig fra Gud. Du er af en impulsiv natur. Hjemmelivets og sagens byrder hviler ikke særlig tungt på dig og hvis ikke du hele tiden er under Guds Ånds forædlende indflydelse, vil du være i fare for at blive grov og rå. For at kunne fremstille Kristi karakter rigtig, må du åndeliggøres og bringes i tættere forbindelse med Gud i det store arbejde som du er involveret i. Dine egne tanker må højnes, dit eget hjerte helliges, for at du kan blive en medarbejder sammen med Jesus Kristus. „Tvæt jer, I, som bærer Herrens kar!“

[323] Guds arbejde i Texas ville stå højere i dag hvis brødrene B ikke havde forbindelse med det. Jeg kunne nævne mere specielle grunde til hvorfor det er sådan, men gør det ikke nu. Lad det være nok at sige at disse mænd ikke er ret med Gud. Når de føler sig selvtilstrækkelige og kompetente overfor næsten alle kald, har de ikke gjort sig umage for at rette deres ubehagelige karaktertræk som blev overført til dem fra fødslen, men som kunne overvindes ved opdragelse, dannelse og oplæring. De har gjort nogle forbedringer i den retning; men vejes de på vægtene, vil de stadig findes for lette.

Guds ord vrimler af grundsætninger for at rette livsvaner og vidnesbyrdene, generelle og personlige, er beregnet på at gøre mere opmærksom på særlig disse principper; men alt dette har ikke gjort

særligt indtryk på deres hjerter og sind og får dem til at se det nødvendige i absolut reform. Hvis de havde det korrekte syn på dem selv, i modsætning til det fuldkomne Forbillede, ville de sætte den tro højt, der arbejder ved kærlighed og renser sjælen. Disse brødre, AB undtaget, er af naturen egenmægtige, diktatoriske og selvtilstrækkelige. De anser ikke andre for at være bedre, end de selv er. De er misundelige på ethvert menighedsmedlem som, de tror sættes højere end dem selv. De bekender at de har en god samvittighed; men de hænger sig i småting og sluger en kamel når de har med deres brødre at gøre, som de er bange for vil betragte dem overlegne. De hænger sig i detaljer og taler om småting, udlægger ord og handlinger efter deres egen mening. Dette gælder især to af disse brødre.

Disse mænd, især AB, er frie og utvungne talere. Deres glatte måde at sige tingene på, har et sådant skin af ærlighed og ægte interesse for Guds sag, at den har tendens til at bedrage og omtåge dem, som hører dem. Mit hjerte smertes af sorg når jeg skriver dette, fordi jeg kender denne families virkemåde, hvor den end mærkes. Jeg havde ikke tænkt mig at tale om disse personer igen, men den alvorlige opåbning af disse ting, tvinger mig til at skrive endnu en gang. Hvis ordets tjenere, som bekender at være i forbindelse med Gud, ikke kan se sådanne mænds indflydelse, er de uegnede til at være Guds sandheds lærere. Hvis disse personer blot ville holde sig på deres rigtige plads og aldrig forsøge at lære eller lede, ville jeg ikke sige noget; men når jeg ser at Guds sag er i fare for at lide, kan jeg ikke være tavs.

[324]

Disse brødre burde ikke have lov til at være overalt på et sted og sammensætte ledelsen i menigheden. De mangler den naturlige kærlighed. De udviser ikke forståelse, kærlighed og finere følelser mod andre, men følger sig i misundelse, jalousi, skænderi og strid bland dem selv. De har ikke et blidt sind. Kristi kærlighed, mildhed og sagtmødighed hjælper ikke til at ordne deres erfaring. Gud forbød at noget sådant skulle være i menigheden. Hvis disse personer ikke omvendes, kan de ikke se himmelens rige. De har det meget bedre med at rive ned, lave revner og finde pletter og stænke på andre, end at vaske deres egne karakterklæder for syndens snavs og gøre dem hvide i Lammets blod.

Men nu kommer jeg til den mest smertelige del af historien om bror D Herren har fået mig gennemgå en undersøgelse, hvor du og

bror C kommer meget frem. Gud bedrøvedes over jer begge. Jeg så og hørte det, som smertede mig og beklagede mig. En sådan urimelig, gudløs adfærd som blev udvist ved denne undersøgelse var netop det der kunne ses fra brødrene B; men min største overraskelse og sorg var at mænd som bror C og du selv, skulle have andel i denne skamfulde, ensidige undersøgelse.

[325] Til bror C, som var advokat og betvivlede og bragte småtingene frem i det stærkeste lys, vil jeg sige: Jeg vil ikke have det arbejde i min varetægt, for verdens rigdommes skyld. Du blev simpelt hen bedraget og forlokket af en fremmet ånd, der ikke ser ud af noget og ikke giver respekt. Misundelse, jalousi, onde tanker og tvivlsom snak var meget fremme den gang.

Du tror jeg er for streng, men jeg kan ikke være streng nok i denne sag. Troede I alle at når I dømmer den uskyldige, at Gud stort set var ligesom jer? Bror D's senere tilstand var en følge af den holdning I tog den gang. Havde du udvist retfærdighed og forståelse, ville han i dag kunne have en indflydelse for sandheden og den vil tælle med en kraft som en sagtmodig og stille ånd udviser. Bror D var ikke en hurtig taler og AB's glatte ord og ærlige udsagn, sagt med en tilsyneladende koldblodighed og oprigtighed, havde virkning. Det stakkels blinde menneske burde være betragtet med medfølelse og ømhed; men i stedet for dette blev han sat i det værst tænkelige lys. Gud så det og vil ikke holde nogen af jer skyldfrie, som havde del i denne unfair undersøgelse. Bror A, det vil ikke være så morsomt for dig, når du sidder i domslokalet med en blind bror imod dig. Du bør lære en lektie af denne erfaring; nemlig, at lukke dine ører for dem, som vil hindre dig i at hjælpe dem, som Gud vil have du støtter, hjælper, har medlidenhed med og styrker.

Bror C og du kunne ikke se manglerne hos bror B; I kunne heller ikke se de modsatte karaktertræk hos bror D. Men hans indflydelse vil, helliget af Guds Ånd, tælle på Guds sag med ti gange større kraft end bror B's indflydelse. Du har gjort meget for at skade bror D; og jeg råder dig til at angre denne fejl ligeså hjerteligt som du har begået den. I Mesterens navn, bønfalder jeg dig at afryste dig menneskelig indflydelse og lukke dine ører for sladder. Lad ingen lægge et vidnesbyrd i din mund; men I stedet for mennesker som ikke er helliget, hverken ude eller hjemme, lad Gud give dig en byrde for sin sag.

Bror C behøver Guds blødgørende og forædlende Ånd i sit hjerte. Han må udvise den i sit hjem. „Afsky det onde, hold jer til det gode.“ Lad den egenmægtige, diktatoriske og kritiske ånd blive bortlagt fra hans hjem, med al ondsindethed. Den samme undertrykthed og fordømmelse vil føres videre ud i menigheden. Hvis hans følelser blødgøres noget for en tid, vil han være på en venligere måde; men hvis de kommer over til det modsatte, vil han også handle derefter. Han har ikke udvist selvkontrol og selvdisciplin. Når Bror D har en mangel, har hans dommere og dem som fordømte ham ti. [326]

Bror A, hvorfor tog du ikke helt den undertryktes side? Hvorfor gik du ikke på kompromis med denne sag? Hvorfor løftede du ikke din stemme, ligesom din Frelser og sagde: „Den af jer, der er syndfri, lad ham være den første, der kaster sten på hende!“ Du har gjort en frygtelig fejltagelse, som kan føre til tabet af mere end en sjæl, ikke desto mindre gjorde du det i uvidenhed. Havde du blot sagt et ømt og medfølelse ord til bror D, ville det være blevet tilskrevet din konto i himmelen. Men du havde ikke mere sans for det arbejde du gjorde for tid og for evigheden, end de havde, der fordømte Kristus; og du har dømt og fordømt din Frelser i skikkelse af hans hellige. „Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.“ Hykleri støder altid sammen med den strengeste dadel fra Jesus; når de mest syndige mennesker kom til Jesus i oprigtig anger og blev antaget, tilgivet og trøstet.

Troede du, at bror D kunne komme til at tro, at det forkerte var rigtig og det rigtige var forkert, fordi hans brødre ville have ham til at tro på det? Han var syg og nervesvag. Alt synes mørkt og usikkert for ham. Hans tillid til dig og bror C er borte og hvem skal han da stole på? Han blev kritiseret for en ting og så for en anden, indtil han blev forvirret, forstyrret og fortvivlet. Dem som drev ham ud i denne tilstand, har begået en større synd.

Hvor var medlidenheden, blot den helt almindelige humanitære? Verdslige ville ikke, i almindelighed, have været så ligegyldige, så blottet for barmhjertighed og belevenhed; og de ville have haft en større medfølelse med et menneske på grund af hans meget skrøbelige tilstand, de ville tilregnes det ømmeste hensyn og næstekærlighed. Men her var der et blindt menneske, en broder i Kristus og adskillige af hans brødre sad som dommere over hans sag. [327]

Du ville, mere end en gang, bryde ud i høj latter under en brors prøvelserne, medens han blev jagtet som en kanin til sin død. Der sad bror C, så naturlig, venlig og forstående og kritiserede sine brødre for at leve af et så grusomt dræbe?spil. Dog var der her et stakkels blindt menneske, af meget større værdi end fugle, dannet i Guds billede og som er sat over disse målløse skabninger. Dog „si myggen fra og slug kamelen“ ville have været hans dom, som taler som intet andet menneske har talt, hvis hans røst var blevet hørt af dine mennesker.

Dette menneske som havde en sådan medlidenhed for fugle, kunne have udvist en prisværdig medlidenhed og kærlighed for Kristus, i skikkelse af hans forpinte helligede folk. Men I var som mennesker med bind for øjnene. Bror B gav en letfordøjelig og god prædiken. Bror D var ikke en nogen bekvem taler. Hans tanker kunne ikke ikklædes et sprog, som gøres til en sag, han var alt i alt for overrasket til at få det bedste ud af situationen. Hans skarpe, kritiserende brødre blev til anklagere og satte den blinde mand i en uheldig situation. Gud lagde mærke til det, der skete den dag. Disse mænd, eksperter i at kaste slør over og gøre sig klog på noget og tilsyneladende sejre, selvom den blinde bror, misbrugt og mishandlet, føler at alt synker under hans fødder. Hans tillid til dem han troede var Kristi repræsentanter blev rystet frygteligt. Det moralske chok han fik, har vist sig som hans ruin, åndeligt og fysisk. Enhver, som var engageret i dette værk her, bør nære den dybeste samvittighedsnag og anger for Gud.

[328] Bror D har gjort en fejltagelse ved at gøre denne byrde af skam og ufortjent kritik tungere. Den byrde burde påhvile andre hænder end disse. Han har elsket Guds sag, af hele sin sjæl. Gud har vist sin omhu for den blinde og givet ham lykke, men endog dette er blevet vendt imod ham, af hans misundelige brødre. Gud har lagt det i ikke-troendes hjerter at være venlige og forstående mod ham, fordi han er en blind mand. Bror D har været en kristen gentleman og har endog fået hans verdslige fjender til at stifte fred med ham. Gud har været som en øm fader for ham og har udjævnet hans stivej. Han burde have været ægte i sin sandhedskundskab og tjent Gud med et simpelt hjerte, uanset kritik, misundelse og falske beskyldninger. Det var det standpunkt du tog, bror A, der var det endelige slag for bror D. Man burde ikke have ladet ham slippe sit tag på Gud, skønt prædikanter og folk opførte sig på en måde, han ikke kunne se

var rigtig. Fæstnet til den evige Klippe, burde han have stået fast i principperne og gennemført sin tro og sandheden uanset risikoen. Oh, hvor var det nødvendigt for bror D at klynge sig tættere til den Arm, der er mægtig til at redde.

Hele dette livs værdi og storhed stammer fra sin tilknytning til himmelen og det fremtidige, evige liv. Guds evige arm omfavner den sjæl, der vender sig til ham efter hjælp, uanset hvor svag denne sjæl kan være. Bjergenes dyrebare ting skal gå til; men den sjæl der lever for Gud, ubevægelig af kritik, uanfægtet af bifald, skal blive hos ham, for evigt. Guds stad vil åbne sine gyldne porte for at modtage ham, som lærte, da han var på jorden, at holde sig til Gud, for vejledning og visdom, for trøst og håb midt iblandt tab og sorg. Englens sange vil byde ham velkommen og for ham vil livets træ afgive sine frugter.

Bror D har svigtet hvor han skulle sejre. Men Guds medynkende øjne er på ham. Selvom at menneskers medfølelse kan svigte, elsker Gud stadig og ynkes og rækker sin hjælpende hånd ud. Hvis han blot vil være ydmyg, sagtmodig og beskeden af hjerte, vil Gud stadig løfte sit hoved op og plante sine fødder fast på Tidsaldernes Klippe. „Om også bjergene viger, om også højene rokkes, min kærlighed viger ej fra dig, min fredspagt rokkes ikke, så siger Herren, din forbarmer.“

Ingen af os kan undskyldes, under nogen former for prøvelser, for at løsne vort greb på Gud. Han er vor styrkes kilde, vor fæstning i enhver prøvelse. Når vi råber til ham efter hjælp, vil hans hånd strækkes ud, mægtig til at redde. Bror D burde føle dette, have Gud som sin far, han kunne håbe og glæde sig, selvom alle menneskevennerne svigter ham. Jeg bønfaller ham, ikke at frarøve Gud sin tjeneste, fordi svigtende mennesker har fejlbedømt ham, men skynd dig og hellig dig selv til Gud og tjen ham af alle kræfter. Gud elsker ham og han elsker Gud; og hans gerninger må svare til hans tro, uanset hvilken opførsel mennesker må udvise mod ham. Hans fjender kan pege på hans nuværende position, som bevis for at de havde ret, i deres vurdering af ham. Bror D's opførsel har været overilet og uden passende eftertænkning. Han væmmes ved sin sjæl og han mener den er blevet for såret for meget, til at kunne helbredes igen. Dem som har behandlet ham så hårdt, har i deres liv og karakter været langt fra ulastelige. Hvis Gud havde behandlet andre med de

[329]

krogede veje og den ufuldkommenhed, som de har behandlet bror D med, ville de været gået til grunde for lang tid siden. Men en medfølelse Gud har båret over med dem og ikke behandlet dem efter deres synder.

Gud har behandlet bror D rigtigt og han bør give igen på Guds nådige behandling, uanset om mennesker har vist så lidt ømhed og almindelige menneskelige følelser. Det er bror D's privilegium at skjule sig i Kristus, fra tungekamp og mærke den uudtømmelige taknemmeligheds?, tilfredsheds? og fredskilder står åben for ham og er tilgængelig hvert øjeblik. Havde han ubegrænsede jordiske rigdomme, ville han ikke være ligeså rig, som han kan blive nu på rettigheden, at være på den rigtige side og drikke sig mæt af frelsens strømme.

[330] Hvad har Gud ikke gjort for bror D, ved at lade sin Søn dø for ham? og vil hans Søn ikke sammen med Gud, give ham alt? Hvorfor skulle han være utro over for Gud, fordi mennesker har været utro mod ham? Hvor meget stærkere end døden, er den kærlighed der binder moderens hjerte til sit plagede barn; „glemmer en kvinde sit diende barn, en moder, hvad hun bar under hjerte? Ja, selv om de kunne glemme, jeg glemmer ej dig.“ Nej, ikke en eneste sjæl, som sætter sin lid til Ham, vil blive glemt. Gud tænker på sine børn, med den ømmeste omsorg og tager erindingsbogen frem, så han aldrig skal glemme sine egne børn.

Ethvert menneskebånd kan gå til grunde, venner viser sig upålidelige for hinanden, mødre holder op med at tage sig af deres egne, himmelen og jorden får større afstand tilsidst; men intet kan ændre Jehovas kærlighed.

Havde menigheden accepteret deres anstrengelser ville bror og søster D have været en stor hjælp for menigheden, i at bringe dem frem til en højere grad af forståelse. Men misundelse, onde gætterier og skinsyge har drevet dem bort fra menigheden. Havde de forladt deres prøvelser, hurtigere end de gjorde, ville det havde været bedre for dem.

Salem, Oregon, den 8.juli 1878.

Sagen I Texas

SAGEN I TEXAS

Gud har vist mig meget med hensyn til Satans arbejde i Texas og nogles ukristnes opførsel, som er kommet der fra Michigan. Jeg fik vist at brødrene B ikke har antaget det vidnesbyrd i deres hjerte, som er givet dem. De har mere tillid til sig selv end til profetiens ånd. De har følt at lyset ikke kom fra himmelen, men at det stammede fra beretninger jeg fik om dem. Dette er ikke rigtigt. Men lad mig spørge: Var der ikke hold i disse beretninger? Fordømmer deres livshistorie ikke deres opførsel?

Ingen i den familie har haft en religiøs erfaring, som ville kvalificere ham til at tage en ledende stilling med at lære andre sandheden. „Tvæt jer, I, som bærer Herrens kar!“, var det som Guds engel sagde. „I er ikke Guds udvalgte kar der kan gøre noget af hans hellige arbejde. I ødelægger og undergraver, men renser og velsigner ikke.“ Du har, bror B, altid holdt en lav standard i kristenheden. En tid var du ikke helt klar over, at du har indflydelse. Da du fik denne indflydelse, beherskede du dig selv mindre og omsatte hjertets naturlige tilbøjeligheder til handling, indtil sandhedselskerne følte at du er en stor hindring for Guds arbejdes fremmarch. Dette er ikke i ond mening, men de faktiske forhold. [331]

Hvis du altid vil vise venlighed, respekt, ædel kærlighed og ædelmodighed mod endog onde mennesker, kan du regnes for god i Kristi tjeneste. Hvis Kristi ånd bor i dig, vil du fremstille ham i dine ord, i dine handlinger, endog i dit ansigtsudtryk. Din adfærd vil blive et udtryk for sagtnodighed, ikke stolt og pralende. Du vil ikke søge at ophøje og forherlige selvet. Ydmyghed er en kristens nådegave, som du ikke kender til. Du har tragtet efter overherredømmet og har forsøgt at få din magt og overlegenhed at mærke, ved at herske over og diktere andre. Dette gælder især A og B. Han og hans kone kan ikke fremme moralen og det åndelige ståsted i Guds sag på grund af deres indflydelse. Jo mere begrænset deres sfære er i Guds sag,

des bedre vil det være for sagen. Deres ord og handlinger, i hvad de har med at gøre, er ikke pålideligt. Dette er tilfældet med A B og hans brødre i almindelighed. Verden og menigheden har ingen ret til at sige at deres religionsdyrkelse er forgæves. De er verdslige og rænkefulde og er på lur for en god handel. De er hårde og strenge over for dem, de kommer i forbindelse med. De er misundelige, skinsyge og opblæste.

Dem som repræsenterer sandheden på den måde, rejser en mægtig barriere for andres frelse. Hvis de ikke forvandles, var det bedre om de aldrig havde grebet sandheden. Deres tanker styres mere og mere af Satan end af Guds Ånd. Bror A B's hustru har af naturen et venligt hjerte, men hun er blevet formet af sin mand. Hun er en skødesløs taler. Hendes tunge stikker ofte som helvedets ild; den er utæmmelig. „Ved megen tale,“ siger Salomon, „undgås ej brøde, klog er den, der vogter sin mund.“ Dette passer godt i hendes tilfælde. Hun gør overdrivelser og frembærer falske vidner og overtræder derved hele tiden Guds bud, skønt hun påberåber sig at være lovlydig. Hun mener ikke at hun gør noget forkert, men hendes hjerte er ikke helliget ved sandheden.

Når I, brødre B, går ind i diskussion med andre om vore tros punkter, har I uden undtagelser sovet over de ting, som angår kristendommen. I kan ikke forestille jer den farlige stilling I er i. Denne sløvhed breder sig over menigheden og over enhver som er kristendomsbekendende ligesom I, fornægter Kristus ved jeres gerninger. I leder andre ind på den samme ubesindighedens sti, som I træder på. Guds ord erklærer at uden hellighed, skal intet menneske se Gud. Jesus døde for at indløse os fra al uretfærdighed og for at rense sig et særligt folk, nidkær i gode gerninger. „Thi Guds nåde blev åbenbaret til frelse for alle mennesker og opdrager os til at sige nej til ugudelighed og verdslige: begæringer og leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i den nuværende verden.“ Kristus siger: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“ Hvad har jeres bønner at sige, når I ser på misgerningen i jeres hjerter? Medmindre I forandrer jer helt, vil I snart blive trætte af irettesættelser, som Israels børn blev; og ligesom dem vil I falde bort fra Gud. Nogen gange anerkender I irettesættelser i ord, men I antager dem ikke i hjertet. I fortsætter som altid, blot mindre påvirkelige overfor Guds Ånds indflydelse og bliver mere og mere forblindede, har min-

dre visdom, mindre selvkontrol, mindre moralsk styrke og mindre iver og smag for religiøse aktiviteter; og hvis I ikke omvendes, vil I til sidst slippe helt jeres greb på Gud. I har ikke gjort afgørende ændringer i jeres liv, siden I er blevet irettesat, fordi I ikke har set og erkendt jeres kraktermangler og den store kontrast mellem jeres liv og Kristi liv. Det har været jeres taktik at have en holdning, hvor I ikke helt mister jeres brøders tillid.

Jeg fik vist at ___?menighedens tilstand er sørgelig. Din og din hustrus indflydelse, bror AB, har resulteret i, som du og alle kan se, i splid og strid, og vil vise sig som en fuldstændig ruin for menigheden, medmindre i enten rejser eller bliver omvendte. Du tærer på dem du er knyttet til. du har forståelse, fordi alle ikke ser dig som Gud ser. Deres opfattelse er forvansket af dine mange ord og skønne taler. Dette er en sørgelig og nedslående tilstand af tingene.

[333]

Jeg fik vist at så vidt det angår tale, er AB kvalificeret til at lede møder; men når den moralske udmærkelse vejes, findes han for let. Hans hjerte er ikke med Gud. Når andre sættes i en ledende stilling, har de den modsatte mening end hvad han selv og hans hustru har. Denne uhelligede ånd udvises ikke åbenlyst, men arbejder i det skjulte for at hindre, forvirre og afskrække dem, som prøver at gøre det allerbedste de kan. Gud ser dette og det vil få en belønning til sin tid. Regler eller fordærv er denne brors politik og hans hustru er for øjeblikket ikke bedre selv. Hendes sanser er forvrængede. Hun har det ikke rigtigt med Gud.

Bror AB, en optegnelse af den sørgelige historie du gør, bliver udfærdiget i himmelen. I hjertet er du i krig med irettesættelsevidnesbyrdene. E's familie har været og er stadig bedragede af dig. Andre er mere eller mindre forvirrede fordi du taler så godt om den nærværende sandhed. Harmoni og enighed eksisterer ikke i menigheden i _____. Du har ikke modtaget og brugt det lys du har fået. Havde du givet agt på Salomons ord ville du ikke kunne findes på en så glat sti, som du er på i dag. Han ser: „Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand.“ Fuldstændig underkastelse under Guds vilje og veje, ville, sammen med dyb mistillid til egen klogskab, have ført dig ind på en sikrere sti.

Din tillid til dig selv har været meget stor. Aldrig så snart er en bror blevet bedt om at lede møder, eller tage en tillidspost frem for

dig selv, før du har besluttet at han ikke skal have heldet med sig og med din trodsighed vil du sætte dig imod.

[334] Den opførsel mod bror D var grov. Hans hjerte blev oprørt af den dybeste sympati for dig. Han har været din ven, men at han afbrød forbindelsen med dig var nok til at skabe en skinsyge i dig, som var ligeså grusom som graven. Og derefter blev en blind mand behandlet, en som burde få den bedste omsorg og de dybeste forståelse fra alle. Det var din trodsighed og dit bedrageri som fik andre til at føle mere med dig end med ham. Da han så sagens klare lys ikke kunne bringes frem for brødrene og blev fuldt overbevist at det forkerte sejrede over det rigtige, blev han så såret at han blev desperat. Det var dér at han slap sit tag på Gud. Han fik en delvis lammelse. Han vær næsten ruineret, mentalt og fysisk. Ved menighedsmøderne, blev der talt om ikke særlig vigtige ting, der blev gjort meget ud af ikke særligt vigtige ting; og folk fik forkerte, grusomt forkerte indtryk af de tilstedeværende.

At forsøge at skade et menneske, som er i fuld besiddelse af alle sine evner er en stor synd; men at behandle et blindt menneske sådan, et menneske som burde behandles så han mærker tabet af sit syn så lidt så muligt, er synd af langt større størrelsesorden. Var du et fintfølede menneske, eller en kristen, som du bekender til at være, kunne du ikke have misbrugt ham som du gjorde. Men bror D har en Ven i himmelen, som har bedt for hans sag og styrket ham i at gribe Guds løfter påny. Da bror D blev gal af sin sorg og den [335] behandling han havde fået, opførte han sig som en sindssyg. Dette blev brugt imod ham som tegn på at han havde en forkert ånd. Men den alt?seende Dommer vejer motiverne og han vil belønne efter hvordan gerningerne har været.

Jeg fik vist at brødrene B og deres familier synker lavere og lavere ned. „Skyer de er uden vand, drives omkring af vinde; træer hvis frugter visner, er uden frugt;“ og hvis de fortsætter på den måde de har gjort, vil de tilsidst være „to gange døde, rykket op med rode.“ Ved at læne sig op af deres egen forstand, er de kommet derned hvor de ikke har nogen praktisk gudsfrygt, ingen himmel, ingen Gud som er deres.

Hvis Guds folk var helt knyttet til Gud, ville de kunne se grænserne for disse menneskers rækkevidde, deres fordomme, misundelse, skinsyge og tillid til dem selv. Den modvilje deres onde hjerter kan

have imod Guds Ånds *Vidnesbyrd*, vil ikke, i Guds forsyn, blive fjernet. De kan snuble og falde over spørgsmål om deres egen oprindelse. Men Guds folk bør kunne se at deres stolte hjerter aldrig er blevet ydmyget og deres højeædlede udseende aldrig er blevet fornedret. Bibelen er klar på alle punkter som angår kristen pligt. Alle som gør Guds vilje skal kende læren. Men disse personer søger lys fra deres egne voksllys og ikke fra Retfærdighedens Sol.

Ingen, som ikke giver udtryk for sit hjertes inderste indre, kan kaldes et troværdigt menneske. Falskhed består faktisk af et ønske om at bedrage; og dette kan vises ved udtryk eller et ord. Kendsgerningerne kan vises og siges sådan at de udgør falsknerier. Nogle eksperter til dette og de vil undskylde dem selv fra streng sandfærdighed. Der er nogle som, for at rive ned eller skade andres omdømme, af ren ondskab, vil starte falske rygter om dem. Selvinteressens løgne siges ved at købe og sælge goder, kvæg eller andre handelsvarer. Forfængelighedens løgne siges af mennesker, som gerne vil se ud til noget de ikke er. En historie kan ikke gå igennem dem uden der skal pyntes på den. Oh, hvor meget gøres ikke i verden, som [336] gøreren en dag vil ønske ikke bliver gjort! Men optegnelsen af ord og handlinger i himmelens bøger vil fortælle en sørgelig historie om de falsknerier der er sagt og gjort.

Falskhed og bedrag af enhver form er synd imod Guds sandhed. Guds ord er klart på disse punkter. I skal ikke „I må ikke lyve, I må ikke bedrage hverandre.“ „Og alle løgnerne, deres plads er i søen, som brænder med ild og svovl; det er den anden død.“ Gud er en oprigtighedens og sandhedens Gud. Guds ord er en sandhedens bog. Jesus er et trofast og sandt vidne. Menigheden er sandhedens vidne og grund. Alle den Allershøjstes forskrifter er aldeles sande og retfærdige. Hvordan vil da udflugter og bedragerisk overdrivelse se ud i hans øjne? For de falsknerier han ytrede fordi han tragter efter de gaver, som profeten afviste, blev Elisass tjener slået med spedalskhed, som endte kun med døden.

[Ikke engang livet selv må købes på bekostning af sandhed. Ved et ord eller et nik kunne martyrerne have fornægtet sandheden og reddet deres liv. Ved at gå med på at kaste et eneste korn røgelse på afgudsalteret kunne de være sparet for pinebænken, skafottet eller korset. Men de værgede sig ved at vise falskhed i ord eller i handling, selv om livet var den gave, de ville få ved at gøre det.

Fængsel, tortur og død med en ren samvittighed bød de velkommen fremfor udfrielse på betingelse af bedrag, usandhed og frafald. Ved sandfærdighed og tro på Kristus fortjente de uplettede kjortler og juvelbesatte kroner. I Guds øjne var deres liv ædelt og ophøjet fordi de holdt fast ved sandheden under de sværeste forhold. *Vejl f menigh* bd. 2 side 60]

[337] Mennesker er dødelige. De kan være oprigtig gudfrygtige og alligevel have mange fejl i forståelsen og mange karaktermangler, men de kan ikke blive Kristi efterfølgere og endnu være i forbund med ham som „som elsker og øver løgn.“ Et sådant liv er et bedrageri, et evindeligt falskneri, et skæbnesvangert bedrag. Det er en nøje prøve på mænd og kvinders mod. De bliver bragt ansigt til ansigt med deres egne synder og rent ud sagt indrømme dem. At sige, „Den fejltagelse må tilskrives mig,“ kræver det indre princip styrke, som verden kun har i begrænset grad. Men han som har mod til at sige dette i oprigtighed vinder afgjort sejr over selvet og lukker effektivt døren for fjenden.

Troskab mod sandhedens strengeste principper vil ofte skabe de nuværende besværligheder og kan medføre et timeligt tab, men den vil forøge lønnen for det fremtidige liv. Religion består ikke blot af et system tørre doktriner, men af praktisk tro, som helliger livet og retter opførslen i familiekredsen og i menigheden. Mange kan svare tinde af mynte og kommen, men forsømme de tungere sager: Guds barmhjertighed og kærlighed. At vandre ydmygt med Gud er nødvendigt for at udvikle kristen karakter. Gud forlanger udelte principper i mindste detaljer af livets tilskikkelser. Kristus sagde: „Den, som er tro i det små, er også tro i det store.“

Det er hverken storhed eller de tilsyneladende ubetydelighed i forretningsanliggender der gør det godt eller dårligt, ærligt eller uærligt. Ved den afvigelse fra retskaffenhed sætter vi os selv på fjendens grund, og må så gå frem, skridt for skridt, til enhver grad af uretfærdighed. En stor del af kristenverden adskiller religionen fra deres forretninger. Tusinde af små triks og små uærligheder udøves i omgangen med deres medmennesker, som røber hjertets sande tilstand og viser dets fordærv.

Du, bror A B, ærer ikke sandhedens sag. Kilden behøver at blive rensset, så strømmene kan blive rene. Din hustru har for travlt med at finde dårlige pletter på hendes brødrers og søstres karakter. Medens

hun søger at lue sin næstes haver, har hun forsømt sin egen. Hun må gøre ihærdige anstrengelser for at opbygge en pletfri karakter. Her er den frygteligste fare for at hun vil svigte. Hvis hun mister himmelen, mister hun alt. I begge bør rense sjælstemplet, som er blevet frygteligt forurennet. Jeres tanker er blevet sørgelig forvanskede. „Herrens frygt er visdoms begyndelse!“ Vær meget skinsyg og mistroisk på selvet, men brug aldrig jeres tunger til at udtrykke den hjertets skinsyge om andre. Et stort arbejde er der for jer begge at gøre og ydmyge jer selv så meget for Gud, at han vil antage jeres anger. Hidtil har I været hørere men ikke ordets udholdende gørere. Igen og igen har I indrømmet at i gjorde det forkerte, men det kødelige sindelag er forblevet uforandret. I har gjort en lille forandring med følelsernes indflydelse, men der er ikke gjort en reformering i det principielle. Jeg så at tiden nu er opfyldt hvor der må gøres noget ved jeres sager, medmindre der sker en fuldstændig ændring i jeres liv. Guds menighed må ikke gå på kompromis jeres grove veje og lave standard for kristendom.

[338]

En af jer brødre er nok på et sted. I er hele tiden i strid og krig blandt jer selv, forhadet og hader hinanden. Men selvom I er et mundheld for dem i verden I omgås, er I alligevel så langt fra Gud at I ikke kan se, at I ikke er helt rigtige. I behøver hver især et nærmere syn på Kristi karakter, at I må se klarere hvad der skal blive ham lig. Hvis I ikke alle ændrer jeres opførsel og fuldstændig overvinder jeres opblæste, diktatoriske og uhøflige handlemåde, vil I vanære sagen, hvor I end er; og det ville have været bedre for jer om I aldrig var blevet født. Tiden er kommet for hvor I skal vende til højre og ikke til venstre. „Er Herren Gud, så hold eder til ham og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!“ Den deformede karakter der har udviklet sig i jer er en vanære for kristennavnet. Ingen menighed vil have fremgang under jeres herredømme eller vejledning, for I er ikke forbundet med Gud. I er pralende, stolte og selviske og vil forme andre efter samme mønster som jer selv.

Guds menighed har længe været bebyrdet med jeres ukristelige handlinger og opførsel. Gud hjælper jer til at se og føle jeres evige interesser kræver fuldstændig forvandling. Ved jeres eksempel,ledes andre på vildspor fra den rene og ophøjede hellighedens strid. Rigtige store mænd er altid beskedne. Ydmyghed er en nådegave som sidder naturligt på dem som et klæde. Dem som har fyldt deres

[339]

sind med nyttig kundskab og som besidder ægte evner og dannelse, er dem som er mest villige til at indrømme svagheden i deres egen forståelse. De er ikke selv?tillidsfulde eller skrydende; men i synet på de højere evner til hvilke, de kan oprejse en stor forstand, de har det selv som, at de lige er begyndt opstigningen. Det er den overfladiske tænker, han som kun har en begyndelse eller overfladiske kundskaber, som anser sig selv for at være vis og som påtager sig en væmmelig betydning.

I dag kunne i være ærede og betroede mænd, men I har alle været så selvtilfredse at I ikke har udnyttet det lys og de privilegier som er blevet tilstået jer nådigt. Jeres sind er ikke blevet udvidet af ved de kristne nådegaver, ejheller er jeres kærlighed blevet hellighed ved samfund med Livgiveren. Der er en smålighed, en jordiskhed, som præger den ydre karakter og afslører ubetvivleligt at I har vandret på jeres eget hjertes vej og efter jeres egne øjne og at I er fyldt med jeres egne påfund.

Når mennesker er forbundet med Gud og oprigtig søger efter hans billigelse, ophøjes, forædles og helliges de. Ophøjelsesarbejdet må mennesket selv gøre igennem Jesus Kristus. Himmelen kan give det ethvert fortrin, hvad angår timelige og åndelige sager, men det er helt nyttesløst hvis det ikke er villig til at tilegne sig disse velsignelser og hjælpe sig selv. Menneskets egne kræfter må bruges, ellers vil det til sidst vejes på vægtene og erklæres for lette; det vil være et nederlag for det hvad dette liv angår og vil miste det fremtidige liv.

[340]

Alle som ihærdigt søger hjælp oven fra og underkaster og korsfæster selvet, kan blive resultatrig i denne verden og kan vinde det fremtidige, evige liv. Denne verden er menneskenes arbejdsmark. Dets beredelse for den fremtidige verden afhænger af den måde det kommer ud af sine pligter på. Han er, af Gud planlagt til at være til velsignelse for samfundet; og han kan ikke, hvis han vil leve og dø for sig selv. Gud har bundet os sammen som medlemmer i en familie og dette forhold er enhver bundet til at værne om. Der er tjenester der passer andre, som vi ikke kan se bort fra og alligevel holde Guds bud. At leve, tænke og handle for selvet alene er at blive unyttig som Guds tjenere. Højtlydende titler og store talenter er ikke nødvendige for at blive gode borgere eller eksemplariske kristne.

Vi har i vore rækker for mange, som er hvileløse, snaksomme, roser sig selv og som tager frihed til at sætte sig selv forrest, uden

ærbødighed for alder, erfaring eller embede. Menigheden mangler i dag hjælp fra personer med modsatte karaktertræk, beskedene, rolige, gudfrygtige mænd, som vil bære ubehagelige byrder når de får dem på sig, ikke for navnets skyld, men for at yde deres Mester tjeneste, som døde for dem. Personer med denne karakter mener ikke at det er under deres værdighed at rejse sig op for den gamle og behandle den gråhårede med respekt. Vore menigheder behøver at blive luget ud. Der eksisterer for megen selvhøjnelse og selvtilstrækkelighed blandt medlemmerne.

Dem som frygter og ærer Gud, vil han oplyse til ære. Mange kan ophøjes så meget at de former det forbindende led mellem himmelen og jorden. Han kom fra sin Skabers hånd med en symmetrisk karakter, omgæret med en så mange muligheder for at udnytte dem, at han, guddommelig indflydelse kombineret med menneskelige anstrengelser, kan ophøje sig selv næsten til en engels sfære. Alligevel vil han, med denne ophøjelse, være intetanende om sin godhed og storhed.

Gud har givet mennesket forstandsmæssige evner, der regner sig til den højeste dannelse. Havde brødrene B set den naturlige grovhed og råhed i deres karakter og med ihærdig omsorg dannet og oplært sindet, styrket deres svage karakterpunkter og overvundet deres skærende mangler, ville nogle af dem være accepteret som Kristi budbringere. Men som de er nu kan Gud ikke antage nogen af dem som sine repræsentanter. Deres sind er ikke blevet oplært ved studie, iagttagelse, eftertanke og en stadig anstrengelse for at disciplinere sig selv grundigt for livets pligter. Udnyttelse af midlerne er inden for alles rækkevidde. Ingen er så fattige og har så travlt end at Jesus ikke kan hjælpe dem til at forbedre sig.

EGENKÆRLIGE PRÆDIKANTER

Bror og søstre F: jeg har fået udvist stor nåde og uendelig kærlighed af Gud til at give jer en anden prøvelse. Det vil være en direkte nødvendighed at I holder jer fast til den mægtige Helbreder, så I kan få fysisk og åndelig styrke. I har et dårligt helbred, men I er i fare for at tro at I er i en værre tilstand end I virkelig er. I har ikke haft udholdenhedens styrke, fordi I ikke har værnet om en tålmodig, optimistisk og tapper ånd. I har givet efter for sygdomme i stedet for at rejse jer over dem. Fristelser vil angribe jer fra højre og venstre side, men ved udholdende fortsatte gode gerninger kan I overvinde jeres karaktermangler. Jeg fik vist at jeres fødder faktisk stod på undergangen, men Gud ikke helt svigter nogen af jer. Hans uforlignelige barmhjertighed, at give jer en anden anledning til at bevise jeres loyalitet mod ham, kalder jer til at vandre i stor ydmyghed og til at vogte selvet. I har forkælet og føjet jer selv så meget at I nu må arbejde i en modsat retning.

Du, bror F, har været meget selvisk og dette har været foragteligt i Guds øjne. Du og din hustru har igen og igen stødt på dette onde. Dine kræfter er blevet formindsket stærkt, af selvtilfredsstillelse og føjelighed af selvet. Ingen af jer er mangelfulde i naturlig fornuft og dømmekraft; men I har fulgt tilbøjelighederne fremfor pligtens sti og har ikke trængt de forkerte karaktertræk tilbage og styrket en svag moral.

Bror F, af naturen af du en utålmodig, irritabel, fordringsfuld mand der hjemme; og efter et kort bekendtskab viser du dette på nye steder. Du taler ofte på en utålmodig og bydende måde. Dette må angres helt bort. Du må begynde på ny. Gud har i sin bundløse nåde givet dig en anden chance. Din hustru har meget i sig selv at kæmpe imod og du bør være på vagt at du ikke kaster hende på Satans grund.

Irritabelhed, uvenlig kritik og stærke udtalelser må opgives. Hvilken tid har du sat for at vinde sejr over din perverse vilje og manglerne i

din karakter? Med den fremgang du gør nu, kan din prøvetid afslutte før du har gjort bestemte anstrengelser, der er nødvendige for at du kan sejre over selvet. Du vil, i Guds forsyn, komme i situationer hvor dine særheder, hvis de anvendes, vil prøves og afsløres. Du hverken ser eller erkender virkningen af din ubetænksomme, ivrige, beklagende og jamrende ord.

Du og din hustru har en anden gylden anledning til at lide for Kristi skyld. Det I gør, denne jamren, vil I ikke få løn for; Hvis I er villige, glade, har den samme ånd som Peter havde efter sit frafald, vil I blive til sejrherre. Han mærkede sin feje fornægtelse af Kristus resten af sit liv; og da han skulle til at lide sin martyrdom for sin tro, var denne ydmygende kendsgerning altid for ham og han anmodede om at han ikke måtte blive korsfæstet på præcis samme måde som hans Herre led, i frygt for at det ville være for stor en ære efter sit frafald. Denne anmodning var om han måtte blive korsfæstet med hovedet nedad. Hvilken fornemmelse havde Peter dog ikke for sin synd, at fornægte sin Herre! Hvilken omvendelse har ikke erfaret! Hans liv derefter var i liv i anger og ydmyghed.

I må have grund til at skælve, når I ser Gud igennem hans lov. Da Moses på den måde så Guds majestæt, udbrød han: „Jeg er forfærdet og skælver.“ Loven forkyndte død over overtræderen; så blev det forsonende offer frembragt for Moses. Kristi rensende blod blev åbenbaret til at rense synderen og hans frygt blev fejlet bort, som morgentåge for den oprejsendes sols stråler. Sådan så han det kunne være med synderen. Gennemgribende anger mod Gud og tro mod vor Herre Jesus Kristus, der er skrevet tilgivet, Retfærdighedens sol spreder sine klare, helbredende stråler over ham, spreder den tvivl og frygt der omtåger sjælen. Moses kom ned fra bjerget hvor han havde været i samtale med Gud, hans ansigt skinnede af himmelsk lys som blev genspejlet på folket. For dem så han ud som en engel, direkte fra herligheden. Den guddommelige klarhed var tydelig for disse syndere; de undveg Moses og bad om at den strålende herlighed måtte blive dækket for deres øjne så den ikke dræbte dem, hvis de kom ham for nær.

Moses havde været studerende. Han var veluddannet i hele ægypternes lærdomme, men dette var ikke den eneste egenskab han manglede, for at berede ham til hans arbejde. Han blev, i Guds forudseenhed, oplært i tålmodighed og beherske sine lidenskaber. I

selvfornægtelsens og prøvelsernes skole skulle han få en uddannelse som ville være yderst vigtig for ham. Disse prøvelser ville berede ham til at udøve en faderlig omsorg over alle, som behøvede hjælp. Ingen kundskab, ingen studier, ingen veltalenhed kunne være en erstatning for denne erfaring i prøvelser for en, som skulle vogte sjæle, som de der skal aflægge regnskab. Ved at udføre en ydmygs arbejde og glemme selvet og interessere sig for hjorden han har fået i sin varetægt, blev han udrustet til det mest ophøjede arbejde noget menneske nogen sinde har fået, at være hyrde for får af Herrens græsgang. Dem som frygter Gud i verden må være forbundet med ham. Kristus er den mest fuldkomne lærer verden nogen sinde har kendt. At få visdom og kundskab fra ham, var af større værdi for Moses en al ægypternes lærdom.

Bror og søster F, jeg bønfaller jer — gør alvor og kom til Gud ved Jesus Kristus. „Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.“ Han som spreder sine talenter og midler i selv?føjelighed, i tilfredsstillelsen af lavere lidenskaber, vil høste fordærv. Denne høst er sikker. Hans tanker vil miste påvirkelighed og kraft. han forstand vil spredes og hans liv afkortes. Gud forlanger at I skal gøre grundigere anstrengelser for at undertrykke og kontrollere selvet. Jeg fik vist at Gud og englene er parat og venter på at hjælpe jer i dette vigtige arbejde. Hvis I tøver, hvis I endog er nølende, kan det blive for sent. Jeres prøvetid er forlænget, jeres karakter dannes nu og snart, min kære bror og søster, vil det være fastlagt for evigt. Halvgjort arbejde hos jer vil ikke hjælpe jer et skridt længere frem mod himmelen. Ubeslutsomhed bliver hurtig til beslutsomhed i den forkerte retning. Mange beslutter sig for at tjene sig selv og Satan ved ikke at gøre bestemte anstrengelser for at overvinde deres karaktertræk. Når mange kæler for syndige tilbøjeligheder og nogle gange forventer sejr, beslutter de sig for fortabelse. Bror og søster F, i Jesus Kristi navn må I blive sejrende lig nu på denne jeres dag. Tænk ikke på selvet. I kan ikke helt blive Herrens, når nogen grad selvskhed fremhjelpes. En så stor kærlighed som Forløseren har vist jer burde modtages med stor ydmyghed og stadig glæde. For at blive lykkelige, må I styre jeres tanker og ord. Det vil kræve mesterlige anstrengelser på jeres side; ikke desto mindre må det gøres hvis I skal være Guds anerkendte

børn. Bliv ikke trætte i jeres anstrengelser. Satan kæmper for jeres sjæle, han må skuffes.

Da du, bror F, først begyndte at arbejde på et sted, havde du almindelig tillid til folk; men efter et grundigere bekendtskab blev dine karaktermangler så synlige at mange mister tillid til din gudsfrygt. Dette genspejler sig på hele samfundets prædikanter. Et kort ophold på et sted ville ikke skade dit omdømme. Selvom du er involveret i et alvorligt arbejde, presset af modgang, er du så optaget af det du er i gang med, at du hverken har tid eller anledning til at tænke og overveje dig selv. Men når arbejdet er ovre og du begynder at tænke på selvet, som det er naturligt for dig, forkæler du dig selv, bliver barnagtig, skarp og temperamentsfuld og skader almindeligvis Guds arbejde. Du viser det samme sindelag i menigheden og din indflydelse i samfundet skades meget, i nogle tilfælde uden afhjælpning. Du har ofte udvist barnlig stridbarhed også arbejdet for sjæles omvendelse til sandheden; og de indtryk der kommer har frygtelig for dem, som var vidne til det. Se, der må gøres et eller andet: enten må du blive en helliget mand der hjemme, i din familie og i menigheden, altid være mild og tålmodig, ellers kan du ikke være i en menighed; for dine brister vil være for tydelige og Forløseren du bekender at elske og tjene vil vanæres.

[345]

Moses' tro førte ham til at se de ting, som er usynlige, som er evige. Han forlod hofflivets prægtige tillokkelser fordi synden var der. Han opgav de nuværende, tilsyneladende gode ting, som kun smigrede til ruin og ødelæggelse. De virkelige lokkemidler, det evige var af værdi for ham. De ofre Moses gjorde, var i virkeligheden ingen ofre. For ham var det at gå fra et nuværende, synligt og smigrende gode til et sikkert, højt og udødeligt gode.

Moses udholdt Kristi skam, betragtede skammen som en større rigdom end hele Ægyptens rigdomme. Han troede hvad Gud havde sagt og var ikke påvirket til at sværge fra sin renhed ved nogen verdens skam. Han vandrede på jorden som Guds frie menneske. Han havde Kristi kærlighed i sin sjæl, som ikke blot gjorde ham værdig, men tillagde ham sande kristne nådegavers lyst, til menneskets værdighed. Moses vandrede på en ujævn og farlig sti, men han så på de usynlige ting og faldt ikke. Lønningen var tiltrækkende for ham og det kan det også være for os. Han var fortrolig med Gud.

Nu ligger det foran dig at benytte resten af dit liv at reformere og højne karakteren. Et nyt liv begynder med den fornyede sjæl. Kristus er den iboende Frelser. Det som kan betragtes som hårdt at opgive på opgives. De bydende og diktatoriske ord må være usagt; da vil der vindes en dyrebar sejr. Sand lykke vil være resultatet af enhver selvfornægtelse, enhver korsfæstelse af selvet. Vindes en sejr, er den næste langt lettere at vinde. Havde Moses forsømt de anledninger og privilegier han havde fået skænket af Gud, ville han have forsømt lyset fra himmelen og ville have været en skuffet og elendig mand. Synd kommer nedenfra; og når den føjes, opbevares Satan i sjælen og optænder helvedets ild. Gud har ikke givet sin lov til at forhindre [346] sjæles frelse, men han ønsker at alle skal blive frelst. Mennesket har lys og anledninger og hvis det vil udnytte dem vil det sejre. Du kan i dit liv vise styrken i Guds nåde ved at sejre. Satan prøver at sætte sin trone op i sjæletemplet. Når han regerer gør han sig selv hård og mærkes i vrede udbrud, i bitre ord der bedrøver og sårer; men da lyset ikke har noget til fælles med mørke og Kristus ikke er i union med Beliar, må mennesket give sig helt til den ene eller anden. Opgives selv?føjeligheden, havesygen, bedrageri eller synd af enhver slags, opmuntrer han Satans principper i sin sjæl og lukker himmelens dør for sig selv. På grund af synd, blev Satan kastet ud af himmelen; og intet menneske der føjer og fostrer synd kan komme til himmelen, for så vil Satan igen kunne få fodfæste der.

Når et menneske hver dag alvorligt prøver på at overvinde manglerne i sin karakter, vil det værne om Kristus i sit sjælestempel; Kristi lys er i ham. Under de klare lysstråler fra Kristi ansigt bliver hele dette menneske opløftet og forædlet. Han har himmelens fred i sin sjæl. Mange giver lidenskaberne, havesygen, selvisheden og bedraget frie tøjler og undskylder sig hele tiden og lægger skam på de omstændigheder, som bragte dem selv prøvelser. Dette har været tilfældet for dig. Gud lod dine omgivelser udvikle din karakter. Men du kunne have dannet dine omgivelser; for ved at modstå eller udholde fristelser, styres omgivelserne af viljens magt i Jesu navn. Den overvindes som Kristus overvandt den. „Dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro.“

Bror F, Gud er nådig mod dig. Dit liv har været en fejltagelse, intet er ligesom det kunne og burde have været. Der har ikke været en ægte mandighed, sand ophøjelse og rene følelser. Du har ikke

haft en ordentlig selvrespekt og derfor har du ikke respekteret andre ordentligt. Du har ikke lovprist Kristus og hans nådes kraft. Du har behøvet vejledning hele vejen igennem livet. Den samme overfladiskhed og vakkelmødighed, den samme ubetænksomhed og mangel på selvkontrol, den samme selvished og utålmodighed, som ses i din opførsel tidligere i dit liv, udvikles nu på en markant måde, at du er nået over det værste. Sådan behøver det ikke at være, hvis du havde bortlagt barnlige følelser og et barnagtigt temperament og påtaget dig mandens fasthed. Du har begunstiget dig selv helt til din skade. Dine smerter og svagheder er blevet forstørret. Du ser på dem og taler medfølelse om dem, men vender dig ikke bort fra Jesus. Tænk på hvor lidt du lider, hvor lidt du skal udholde, i sammenligning med Kristi lidelser; og han var syndfri — den Retfærdige lider for den uretfærdige.

[347]

Et godt træ vil ikke give fordærvede frugter. God samtale vil følge med god samvittighed, ligeså sikkert som gode frugter vil komme på et godt træ. Hvis en mand er uvenlig og grov i sin familie og over for andre han er knyttet til, behøver ingen at spørge hvordan han vil være i menigheden. Han vil udvise de samme gnavne, bydende tilbøjeligheder som han viste der hjemme. Ingen kan have Kristi ånd og sindelag uden det går bedre i alle livets forhold og opgaver. Knurren, beklagelse og irriterede lidenskaber er ikke frugten af gode principper. Du vil have brug for at være umiddelbar i bøn, fordi du ikke har fået styrket høje, ædle og moralske karaktertræk. Dette skal du gøre nu. Arbejdet er svært, men det er direkte nødvendigt.

Da du var i Texas var du håbløs og følte dig selv svigtet af Gud og mennesker; men nu da du igen har gjort en start, så lad reformarbejdet være gennemgribende. „Thi bedrøvelse efter Guds sind virker omvendelse til frelse, som ikke fortrydes.“ Dine bedste dage, så vidt angår helse og livskraft, er gået; men med ordentlige vaner, et glad sind og en klar samvittighed over for din nuværende opførsel, kan du vinde dit nederlag til sejr. Du har ingen tid at miste. Din hustru kan hjælpe dig i alle dine bestræbelser på høstmarken. Hvis hun her helliget ved sandheden, kan hun være til velsignelse for dig og for Guds sag ved at tale med andre og være social.

[348]

Mange vakler og falder fordi de har et trodsigt temperament. Alexander og Cæsar fandt det meget lettere at underlægge sig et rige, end at beherske sig selv. Efter at have besejret nationer, faldt verdens

såkaldte store mænd, en af dem for appetitten, en offer for umådeholdenhed, en anden for indbildskhed og vanvittige ambitioner.

Gud kalder på jer til at I skal opgive stolthed og hårdnakkethed og lade Hans fred herske i jeres hjerter. Der må værnes om en ydmyg og stille ånd. Tag Kristi sagtmødighed med jer i al jeres arbejde. Et uroligt temperament og skærende kritik vil ikke påvirke folk eller vinde deres forståelse. Hvis vi har sandheden, kan vi godt være rolige og ikke ophidsende. Vort sprog bør være ædelt og ophøjet. Den ånd du har værnet om derinde, har efterladt sit præg på ansigtet. Kristus, troniseret i sjælstemplet, vil udslette det gnavne, sure og ulykkelige udseende; og som en sky af vidner der ser på et menneske genspejle Kristi billede, vil de erkende at han er omgivet med en behagelig atmosfære. Verden vil se at han midt i skældsordenes storme, står urørligt, ligesom den knejsende ceder. Dette menneske er en af Guds helte. Han har overvundet sig selv.

De fleste af livets besværligheder, de dagligt ætsende bekymringer, hjertesorger, irritation, er resultatet af et ustyrligt temperament. Hjemmekredsens harmoni brydes ofte af overilede ord og et groft sprog. Hvor meget bedre, hvis det var usagt. Et fornøjeligt smil, et fredfyldt, billigende ord sagt i en ydmyg ånd, vil være en formildende, trøstende og vellignende kraft. Styringen af selvet er det bedste regeringsmiddel i verden. Ved at påtage sig den ydmyge og stille ånds smykke, kunne nioghalvfems ud af hundrede trængsler spares. Mange undskylder deres overilede ord og heftige temperament med at sig: „Jeg er følsom; jeg har et ildert temperament.“ Dette vil aldrig helbrede den skade der er gjort ved overilede og heftige ord. Nogle er af naturen mere opfarende end andre; men denne ånd kan aldrig harmonere med Guds Ånd. Det naturlige menneske må dø og det nye menneske, Jesus Kristus, tager sjælen i besiddelse, så at Jesu efterfølgere kan sige sandeligt: „og det er ikke længer mig, der lever, men Kristus lever i mig.“

[349]

Selvet er vanskeligt at sejre over. Menneskelig fordærvelse i enhver form er ikke let at underlægge Kristi Ånd. Men alle bør indprentes med det faktum, at hvis den sejr ikke vindes ved Kristus, er der ikke håb for dem. Sejren kan vindes; for intet er umuligt med Gud. Ved hans hjælpende nåde, kan al ond irritation, al menneskelig fordærvelse, overvindes. Enhver kristen må lære af Kristus, „han, som ikke skældte igen.“

Det arbejde der er foran dig, er ingen let opgave, ikke barneleg. Du har ikke gået frem mod fuldkommenhed, men nu kan du begynde igen. Du må med dit liv vise hvad Guds nåde kan gøre for at forvandle det naturlige menneske til et åndeligt menneske i Kristus Jesus. Du kan blive sejrherre hvis du vil, i Kristi navn, gribe afgjort fat i arbejdet.

Der er en alvorlig udtalelse jeg ønsker at I skal skrive på jeres hjerter: Når personer har givet efter for Satans bedrag og herved har sat sig selv på hans grund, vil de, hvis de så vil genvinde sig selv fra hans snarer ved Guds nåde, komme i tæt forbindelse med ham, daglig korsfæste selvet og blive fuldstændig forvandlede, for at vinde sejr og få evigt liv. I begge gik langt bort fra Gud. I har pådraget hans sag en stor skam. Nu må I være allermest nidkære og alvorligt overvinde enhver defekt i jeres karakter og føre et liv i ydmygelse og tillidsfuld, anrørende bøn; i tro bede Gud for Kristi skyld, om at udslette det skete, så at det ondes frø som i har sået ikke breder sig og indsamles som vrede på vredens dag.

Se, fortsætter du ad den samme vej, gnaven, forkæle sig selv, barnlig snak om dine svagheder, udbreder dine følelser og dvæler på den mørke side, vil du blive svag og åndsløs. Det var disse ting som så let gjorde dig til genstand for Satans påfund. Hvis du begynder den samme vej, som du gik da dine fødder begyndte at glide, vil din situation være håbløs. Hvis du afbryder dine synder med anger og undgå de frygtelige følger ved at fly til en Frelzers mellemkomst, bede alvorligt med Gud for hans Ånd, så du kan ledes, læres og opvikkes, kan du høste livet for evigt. Lad ikke være med at kaste jeres hjælpeløse sjæle så forenet og ydmygt — i tro på Kristi fortjeneste.

[350]

Retskaffenhed i handel

RETSKAFFENHED I HANDEL

Bror G: I mit sidste syn blev din sag vist mig. Jeg så at du elsker den sandhed som du bekender dig til, men du er ikke helliget gennem den. Din hengivenhed har været splittet mellem Guds og mammons tjeneste. Denne splid af hengivenhed står som en barriere i vejen for at du kan blive en missionær for Gud. Selvom du af bekendelse tjener Guds sag, har selvished ødelagt dit arbejde og skadet din indflydelse stærkt. Gud kunne ikke arbejde med dig, fordi dit hjerte ikke var rigtigt hos ham.

Så vidt det høres, har du været stærkt interesseret i sandheden; men når det kommer til at vise din tro ved gerninger, har der været en stor mangel. Du har ikke fremstillet vor tro rigtigt. Du har skadet Guds sag ved din tilkendegivelse af kærlighed til vinding; og din kærlighed til at erhverv og skænderi har ikke været for dit gode, ej heller for deres åndelige helse, som du kommer i kontakt med. Du er en skrap mand i faget og ofte overreagerer du. Du har en særlig takt for at få det bedste ud af en handel og går mere efter dit eget bedste end for andres. Hvis nogen kan snyde sig selv og du fik profit derved, ville du lade ham gøre det. Dette er ikke at følge den gyldne regel, at gøre mod andre som du vil ønske andre gøre mod dig.

[351] I misionsarbejde, viser du samtidig dine rænkefulde tilbøjeligheder med køb og salg. Dette skaber en dårlig kombination. Enten er du det ene, eller også det andet. „Er Herren Gud, så hold eder til ham, og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!“ „Vælg i dag, hvem I vil tjene.“ Gud vil ikke antage din indsats i traktat og misionsarbejdet når du rænkefuld for at hjælpe dig selv. Du er i fare for at regne vinding for at være gudsfrygt. Fristeren vil give dig smigerene lokkemidler, der facinerer dig og lokker dig til at føje din rænkesmedning som vil dræbe din åndelighed.

Verden, englene og mænd ser på dig som en bedrager, ligesom et menneske som plejer sine egne interesser og sikrer sig selv fordele

uden at se omhyggeligt og samvittighedsfuldt efter deres interesser man har med at gøre. I dit forretningsliv er der en hovedstrøm af uærlighed, som besmudser sjælen og formindsker den religiøse erfaring og nådesvæksten. Du våger med skarpe forretningsøjne efter den bedste chance for en god handel. Denne rænkefulde tilbøjelighed er blevet din anden naturlighed og du ser og indrømmer ikke at dette onde ansporer disse onde ting.

Forretninger du kan gå ordentligt og lige til, der hjælper andre såvel som hjælper dig selv, vil være helt i orden, hvis de gøres ærligt; men Herren ville have antaget din tjeneste og brugt dine kræfter, din skarpe opfattelsesevne til sjælevinding, hvis du var blevet helliget ved sandheden. Øjnenes ønske til vinding har ført krig imod Ånden. Års vaner og opelskelse har efterladt deres vansirede præg på din karakter og har diskvalificeret dig til Guds arbejde. Du har en stadig længsel efter handel. Hvis du var helliget til Guds tjeneste, ville dette gøre dig til en alvorlig og udholdende arbejder for Meteren; men, misbrugt som den har været har den bragt din egen sjæl i fare og også andre kommer i fare for at gå tabt, på grund af din indflydelse.

Til tider protesterer fornuften og samvittigheden og du føler dig irttesat på grund af din handlemåde; din sjæl længes efter hellighed og himmelens vished; verdens larm virker frastødende på dig og du lægger den til side og værner om Guds Ånd. Så kommer dine verdslige tilbøjeligheder igen ind og hersker over alt. Du vil med sikkerhed møde Satans overfald og du burde forberede dig ved — på håndfast måde at modstå dine tilbøjeligheder.

[352]

Selvom apostlen Paulus blev kastet ind bag de fugtige fængselsmure og selv led af sygdomme, ønskede han stærkt at se Timotius, hans søn i evangeliet og efterlade ham sin sidste formaning. Han havde intet håb om at blive befriet fra sin trældom, for hans liv skulle opgives. Den onde Neros hjerte var helt igennem satanisk og et ord eller et nik fra ham, kunne afkorte apostlens liv. Paulus bad indstændigt om Timotius kunne komme omgående og dog frygtede han at han ikke ville komme hurtig nok og få det sidste vidnesbyrd fra hans læber. Han gentog derfor de ord han ville sige til Timotius, til en af sine medarbejdere, som havde fået lov til at være hans følgesvend i lænkerne. Denne trofaste ledsager skrev Paulus' sidste formaning, en lille del af det citerer vi her:

„Men de, som vil være rige, falder i fristelser og snarer og mange uforstandige og skadelige begæringer, som styrter mennesker i undergang og fortabelse; thi kærlighed til penge er en rod til alt ondt; drevet af den er nogle faret vild fra troen og har voldt sig selv megen bitter smerte. Men du, Guds menneske! fly alt dette og jag efter retfærdighed, gudsfrygt, troskab, kærlighed, udholdenhed, sagtmødighed; strid troens gode strid, grib det evige liv, som du er kaldet til og har bekendt dig til med den gode bekendelse i mange vidners nærværelse.“ „Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.“ „Hvad du hørte af mig i mange vidners nærværelse, skal du betro til pålidelige mennesker, som vil være duelige til også at lære andre. Vær med til at lide ondt som en god stridsmand for Jesus Kristus.

[353] Ingen, som gør krigstjeneste, lader sig indvikle i dagliglivets sysler, hans mål er at vinde anerkendelse hos den, som hvervede ham. Og når nogen deltager i vædekamp, vinder han ikke sejrskransen, hvis han ikke kæmper efter reglerne.“ Et menneske kan være havesyg og alligevel undskylde sig selv, for at arbejde for Guds sag; men han får ingen løn, for Gud ønsker ikke penge, opnået ved bedrag eller ved noget der ligner uærlighed.

Paulus fremhæver yderligere for Timotius: „Skynd dig snart at komme til mig; thi Demas forlod mig af kærlighed til den nuværende verden og rejste til Tessalonika.“ Disse ord, som Paulus dikterede lige før sin død, blev skrevet ned af Lukas til vor gavn og advarsel.

[I sin undervisning til disciplene sagde Kristus: „Jeg er det sande vintræ og min fader er vingårdsmanden. Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den tager han bort og hver, som bærer frugt, renses han, for at den skal bære mere frugt.“ Den, der er forenet med Kristus og har del i vintræets saft og næring, vil gøre Kristi gerninger. Kristi kærlighed må være i ham, ellers kan han ikke være i vintræet. Kærlighed til Gud over alle ting og til din næste som til dig selv er grundlaget for sand gudsfrygt.

Kristus spørger enhver, som bekender hans navn: „Elsker du mig?“ Hvis du elsker Jesus, vil du elske de sjæle, for hvem han døde.

En mand har måske ikke det mest tiltalende ydre og han kan være mangelfuld i mange henseender; men dersom han har ord for at være redelig og retskaffen, vil han vinde andres tillid. Den sandhedskærlighed, den tiltro og tillid, menneskene kan tillægge ham, vil fjerne eller opveje uheldige træk i hans karakter. Tilforladelighed i din stilling og i dit kald, villighed til at fornægte dig selv for at kunne gavne andre, vil medføre fred i sindet og sikre dig Guds velbehag.

[354]

De, der nøje vandrer i deres selvopofrende, selvfornegtende Genløseres fodspor, vil genspejle Kristi sind i deres sind. Renhed og Kristi kærlighed vil lyse i deres daglige liv og karakter, medens ydmyghed og retfærd vil lede dem på vejen. Hver frugtbar gren renses, for at den kan bære mere frugt. Selv frugtbare grene kan prange med for meget løv og se ud til at være, hvad de i virkeligheden ikke er. Kristi efterfølgere kan gøre en del arbejde for Mesteren og dog ikke udrette halvt så meget, som de kunne. Så renser han dem, fordi verdslighed, egoistisk nydelse og stolthed skyder frem i deres liv. Husbonden beskærer vinstokken for de overflødige skud, der omslynger værdiløse ting og gør den således mere frugtbar. Disse hæmmende årsager må fjernes og, den mangelfulde, overflødige vækst skæres bort, for at der kan blive plads til de lægende stråler fra retfærdighedens sol.

Det var Guds hensigt gennem Kristus at give faldne mennesker en ny prøve. Mange misforstår formålet med deres skabelse. Det var, for at de kunne blive til velsignelse for mennesker og Gud til ære, ikke for at glæde og forherlige sig selv. Gud renser stadig sit folk og bortskærer overflødige, vidtspredende grene, for at de må kunne bære frugt til hans ære og ikke blot bære blade. Gud renser os ved sorg, ved skuffelse og trængsel, for at væksten af stærke, dårlige karaktertræk kan svækkes og de bedre træk få anledning til at udvikles. Afguder må bortkastes, samvittigheden må blive mere følsom, hjertets betragtninger må blive åndelige og hele karakteren må blive symmetrisk. De, der virkelig ønsker at herliggøre Gud, vil være taknemlige for blotlæggelsen af enhver afgud og enhver synd, så de må kunne se disse onder og aflægge dem; men det delte hjerte vil kræve overbærenhed hellere end fornægtelse.

Den tilsyneladende tørre gren bliver en del af det levende vintræ ved at forenes med det. Med fiber efter fiber og åre efter åre slutter den sig til vintræet, indtil den får sit liv og sin næring fra hovedstam-

[355] men. Den indpodede kvist sætter knopper, blomstrer og frembringer frugt. Sjælen, som er død i overtrædelser og synd, må gennemgå en lignende proces for at blive forligt med Gud og blive delagtig i Kristi liv og glæde. Ligesom podekvisten får liv, når den forenes med vintræet, således får synderen del i guddommelig natur, når han forenes med Kristus. Dødelige mennesker forenes med den evige Gud. Under en sådan forening *bor* Kristi ord i os og vi ledes ikke af en rykvis følelse, men af et levende, blivende princip. Kristi ord må betragtes og næres og gemmes i hjertet. De bør ikke gentages på en ligegyldig måde, uden at finde nogen plads i erindringen og uden at øve nogen indflydelse på hjerte og liv.

Ligesom grenen må blive på vintræet for at få den livgivende saft, som bringer den til at blomstre, således må de, der elsker Gud og holder alle hans ord, blive i hans kærlighed. Uden Kristus kan vi ikke underkue en eneste synd eller overvinde den mindste fristelse. Mange behøver Kristi ånd og hans kraft til at oplyse deres forstand, lige så meget som den blinde Bartimæus behøvede sit naturlige syn. „Ligesom grenen ikke kan bære frugt af sig selv, men kun hvis den bliver på vintræet, således kan I ikke heller, uden I bliver i mig.“ Alle, som virkelig er i Kristus, vil erfare nytten af denne forening. Faderen antager dem i den elskede og de bliver genstand for hans ømme, kærlige omsorg. Denne forbindelse med Kristus vil føre til hjertets renselse, til en forsigtig vandel og en ulastelig karakter. Frugten, som vokser på kristentræet, er „kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtomdighed, afholdenhed.“ *Vejl f menigh* bd. 1 side 422-423]

[356] Min bror du behøver en tæt forbindelse med Gud. Du har karaktertræk du er ansvarlig for. Dine kræfter er blevet brugt forkert. Gud kan ikke billige din opførsel. Din standart er ligesom den verdsliges og ikke den som Kristus har givet os i sit liv. Du har set igennem verdens øjne og dømt efter dens uhellige bedømmelse. Din sjæl må renses fra verdens besmittende indflydelse. Du har gentagende gange afvejet fra fuldstændig renhed, for det som du bilder dig selv ind var vinding, men som var et virkeligt tab. Ethvert bedrageri i dine handlinger vil forringe din belønning i himmelen, hvis du vil vinde det hjem. Ethvert menneske vil få sin løn efter hvordan hans gerninger har været.

Du har ingen tid at miste, men gør ihærdige anstrengelser for at overvinde dine markante karaktertræk, som, hvis de føjes, lukker herlighedsdørrerne for dig. Du kan ikke afse at miste himlen. Du behøver nu at gøre en afgjort forandring i dine ord og handlinger, for at kunne overvinde din havepsyke og vinde tanker i den helligede sandheds kanal. Kort sagt, du behøver at blive forvandlet. Så vil Gud antage dit arbejde i hans sag. Du bør være et menneske med en så udelt sandfærdighed at kærlighed til vinding ikke vil forføre dig og ingen fristelse overvinde dig. Herren kræver af alle som bekender hans navn en streng overholdelse af sandheden. Dette vil være ligesom salt som ikke har mistet sin kraft, ligesom lys midt i verdens moralske mørke og bedrag.

„I er verdens lys,“ sagde Kristus. Dem som er oprigtigt knyttet til Gud, ved at genspejle himlens lys, vil have en frelsende kraft i menigheden og også i verden; for duften af gode handlinger og sandfærdige handlinger vil gøre dem til gode rygtemagere også blandt dem, som ikke er af vor tro. Dem som frygter Gud vil respektere og ære en sådan karakter; end også vor tros fjender, når de ser Kristi ånd og liv udvist i daglige gerninger, vil dette ære Gud, deres styrkes og æres kilde.

Du, min bror, burde være sandt omvendt til sandheden og helt overgivet til Guds arbejde for nogle år siden. Dyrebare år, som burde have været rige på erfaringer i Guds ting og i praktisk arbejde i hans sag, er gået tabt. Hvor du nu skulle kunne lære andre, har du selv undladt at komme til sandhedens fulde kundskab. Du burde nu have en erfaringsmæssig kundskab til sandheden og udrustet til at frembære advarselsbudskabet til verden. Dine tjenester er næsten gået helt tabt for Guds sag, fordi dit sind er splittet; du har planlagt og smedet rænker, købt og solgt, tjent ved boderne.

[357]

Verdens mug har omtåget din opfattelsesevne og forvrænget din forstand, så at dine svage anstrengelser ikke har været antagelige ofre for Gud. Havde du skilt dig af med spekulerede tilbøjeligheder og arbejdet i modsat retning, ville du være blevet beriget med guddommelig kundskab og generelt ville få åndelige ting, i stedet for at miste åndelig kraft og formindske din religiøse erfaring.

[Fællesskab med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus, betyder en forædling, en højnelse, en delagtiggørelse i uudsigelige glæder og en fylde af herlighed. Føde, klæder, livsstilling og formue

kan have sin værdi, men det at være forenet med Gud og have del i hans guddommelige natur er af uvurderlig værdi. Vort liv må være skjult med Kristus i Gud og skønt det endnu ikke er „åbenbaret, hvad vi engang skal blive“, „når Kristus, vort liv, åbenbares“, så ved vi dog, at vi skal „blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er“. Den kristne karakters fyrstelige værdighed vil lyse som Solen og lysstrålerne fra Kristi åsyn vil blive genspejlet af dem, der har rensset sig selv, ligesom han er ren. Den forret at blive Guds børn kan fås billigt, nemlig ved at ofre alt, hvad vi har, om det så skal være selve livet. *Herren kommer 7.dec]*

Min kære bror, du burde sætte dig for at blive et menneske efter Guds hjerte. Hvad andre end gør eller siger, som ikke er helt efter den kristne standart, er ingen undskyldning for dig. Du skal stå foran hele jordens Dommer, ikke svare for nogen anden end dig selv. Vi har hver især et ansvar; og intet menneskes karaktermangel kan være den mindste undskyldning for vor skyld; for Kristus har, i sin karakter, givet os et fuldkomment mønster, et fejlfrit liv.

[358] Sjælefjendens mest hårdnakkede angreb forøves på den sandhed vi bekender og enhver adskillelse fra det rigtige afspejler vanære på den. Vor største fare er at få tankerne adskilt fra Kristus. Jesu navn har kraft til at drive Satans fristelser tilbage og opløfte en standart for os, som er imod ham. Så længe som sjælen hviler med urokkelig tillid til forsoningens kraft, vil den stå fast ved principperne som en klippe og alle Satans og hans engles kræfter kan ikke rokke den af dens renhed. Sandheden som den er i Jesus er en ildmur omkring den sjæl, der klynger sig til ham. Fristelser vil øse ned over os, for ved dem prøves vi under vor prøvetid på jorden. Dette er Guds prøve, en åbenbaring af vore egne hjerter. Der er ingen synd i at få fristelser; men synden kommer når der gives efter for fristelsen.

Hvis dine evner og dygtighed blev brugt lige så meget til sjælevinding og at udbrede sandheden for dem i mørke, som til vinding af jordiske ejendomme, ville du have mange stjerner i din glædeskrone i himmelens herlighed. Der er kun få, som er ligeså trofaste i Guds tjeneste, som de, der tjener deres egne timelige sager. Et fast fortsæt er sikkert for at få det ønskede resultat. Mange føler at det ikke er absolut nødvendigt at være så kræsen, tilbørlig og fuldendt i Guds arbejde, som det er i deres egne timelige sager. Deres hjerte og sind som bekender at tro sandheden, burde ophøjes, renses, forædles og

åndeliggøres. Uddannelse af sindet for denne store og betydningsfulde sag, forsømmes frygtelig. Guds arbejde gøres skødesløst, dovent og på en kludret måde, fordi det så ofte overlades til følelsernes lune, end til helligede principper og hellige hensigter.

[Det er i højeste grad nødvendigt, at mænd og kvinder, som har kundskab om Guds vilje, lærer at blive fremgangsrige arbejdere i hans sag. De bør være belevne, forstandige mennesker, som ikke har den bedragende udvortes glans og verdensmenneskets sleske og affekterede væsen, men den finhed og sande høflighed, der har en duft fra himlen og som enhver kristen vil have, når han er delagtig i den guddommelige natur. Den mangel på sand værdighed og Kristi finhed, som gør sig gældende i sabbatsholdernes rækker, forringer os som folk og gør den sandhed, vi bekender os til at tro, utiltrækende. Det arbejde, som består i at udvikle vort sind og danne de rette manerer, bør føres fremad til fuldkommenhed. Dersom de, der bekender sig til at tro sandheden, ikke vil benytte deres privilegier og anledninger til at vokse op til mands modenhed i Kristus Jesus, vil de ikke blive til ære for sandhedens sag eller til ære for Kristus. *Buds t unge* side 256]

[359]

Hvis du, min bror, havde studeret de hellige skrifter ligeså trofast som du havde sørget for vinding, ville du nu kunne være en mand i Guds ord og i stand til også at lære andre. Det er din egen fejl at du ikke er kvalificeret til at lære andre sandheden. Du har ikke opdyrket de evner som gør dig til en klog, resultatrig, åndelig arbejder for din Mester. Karaktertræk som bjærksomhed og skarpsindighed i verdslige sager er blevet brugt så meget, at dine tanker er blevet udviklet til at købe, sælge og få det bedste ud af handlen. I stedet for at give tillidsfuldt til dine brødre og søstre og venner, som et menneske som besidder sand karakter?adel, ophøje dig over alle småting og havepsyge, gør du dem bange for dig. Din religiøse tro er blevet brugt til at sikre dine brødres tillid, så du kan udøve din skrappe handlemåde og få fortjeneste. Dette har du gjort så meget at det er blevet næsten naturligt og du ser ikke hvordan din opførsel ser ud for andre. Sand gudfrygtighed må markere hele dit fremtidige liv og handlemåde hvis du vil modvirke den indflydelse du har spredt, fra Kristus og sandheden.

Dit forhold til Gud og medmennesker kræver en forandring i dit liv. I bjergprædiknen var verdens Forløseres formaning følgende:

„Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem; thi sådan er loven og profeterne.“ Disse ord er af højeste værdi for os, en gylden regel er givet os, med hvilket vi kan måle vor optræden. Dette er den sande regel for ærlighed. Rigtig meget er indbefattet i disse ord. Vi pålægges her at behandle vor næste som vi ville ønske at de skal behandle os, hvis vi var i deres sted.

Plano, Texas, den 24.nov. 1878

RELIGION I DAGLIGLIVET

Bror H: Jeg fik vist at du virkelig elsker sandheden, men at du ikke er helliget ved den. Du har et stort arbejde foran dig at gøre. „Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom Han er ren.“ Du har et arbejde at gøre og du har ingen tid at spille. Jeg fik vist at dit liv har været stormfuldt. Du har ikke gjort det rigtigt selv; men du har fejlet stærkt og dine motiver et blevet miskendt. Men dine skuffelser og pengetab er, i Guds forsyn, blevet til dit gode.

Det har været svært for dig at mærke, at vor himmelske fader stadig er din venlige velgører. Dine trængsler og rådvildhed har haft en tendens til modløshed og du har følt at døden var fremfor at foretrække end livet. Men i en vis tid kunne dine øjne være åbnet, du ville have set Guds engle forsøge at redde dig fra dig selv. Guds engle førte dig hvor du kunne have modtaget sandheden og plante dine fødder på en fastere grund, end de evige høje. Her så du lyset og værnede om det. Ny tro og nyt liv sprang op på din stivej. Gud har i sit forsyn knyttet dig til sit værk på Pacific Press?virksomheden. Han har arbejdet for dig og du burde kunne se hans ledende hånd. Sorg er blevet din del; men du har pådraget dig selv meget af den, fordi du ikke har haft selvkontrol. Du har været meget streng, nogen gange. Du har et opfarende temperament, som må overvindes. I dit liv har du været i fare, enten for at føje selvsikkerhed eller kaste det hele bort og fortvivles. En stadig afhængighed af Guds ord og forsyn, vil udruste dig til at bruge dine kræfter fuldt for din Forløser, som har kaldet dig og siger: „Følg mig.“ Du bør opelske en fuldstændig underkastelse af Guds vilje, søge alvorligt og ydmygt at kende hans veje og følge hans Ånds ledelse. Du må ikke læne dig op af din egen forståelse. Du bør føle dyb mistillid til din egen visdom og formodede klogskab. Dine omstændigheder påkræver denne forsigtighed. Det er usikkert for mennesket at stole på sin egen dømmekraft. I bedste fald har han begrænset sine evner og mange har, fra fødselen, fået både stærke

og svage karakterpunkter, som er tydelige mangler. Disse særheder farver hele livet.

Den visdom som Gud giver vil lede mennesket til selvransagelse. Sandheden vil overbevise dem om deres fejl og eksisterende forurettelser. Hjertet må åbnes til at se, erkende og anerkende disse fejl og da, ved Jesu hjælp, må enhver involvere sig alvorligt i at overvinde dem. Kundskaben fra verdens vise, uanset hvor flittige de kan være for at få den, er, i sidste ende, begrænset og forholdsvis ringe. Men få forstår Guds veje og gerninger i hans forsyns mysterier. De går nogle få skridt frem og så kan de ikke berøre bunden eller vandkanten. Det er den overfladiske tænker som anser sig selv for at være klog. Mennesker af solid værdi, af store færdigheder, er de hurtigste til at indrømme deres egen forståelses svaghed. Gud ønsker at enhver, der hævder at være hans disciple, skal være elev, være mere tilbøjelig til at lære end at undervise.

Hvor mange mennesker i denne verdens tidsalder, undlader ikke at gå nok i dybden. De skummer bare overfladen. De tænker ikke nøje nok over vanskelighederne og griber dem og vil ikke ransage hvert vigtigt emne de får, med tankefuld og bønnelige studier og med tilstrækkelig varsomhed og interesse, se problemets virkelige kerne. De taler om ting, som de ikke har vejret fuld og omhyggeligt. Ofte har personer med lys og tanke, den mening at de selv må modarbejdes stærkt, ellers vil den mindre mentale styrke komme fare for vildledning. Ved forudindtagethed formes vaner og sæder, skikke og ønsker har en større eller mindre indflydelse. Nogle gange [362] gør man dagligt ting og vedbliver at gøre dem, af vane og ikke ud fra dybere overvejelser. I disse tilfælde er det følelserne fremfor pligten der har herredømmet.

Hvis vi kunne forstå vor egen svaghed og se de skarpe træk i vor karakter, som må holdes nede, burde vi kunne se så meget, der skal gøres hos os selv, at vi ville ydmyge vore hjerter under Guds mægtige hånd. Hænger vi vore hjælpeløse sjæle på Kristus, bør vi supplere vor uvidenhed med hans visdom, vor svaghed med hans styrke, vor skrøbelighed med hans udholdende magt og knyttet til Gud, bør vi i virkeligheden være verdens lys.

Kære bror, Gud elsker dig og er meget tålmodig imod dig, uanset dine mange fejltagelser og fejl. I synet af denne ømme, medynkende kærlighed fra Gud, til vort bedste, burde du da ikke være mere

venlig, overbærende, tålmodig og tilgivende mod dine børn? Din hårdhed og strengthed fjerner deres hjerter fra dig. Du kan ikke give dem lektier i tålmodighed, overbærenhed, langmodig og mildhed når du er bydende og viser temperament over for dem. De har det karakterpræg, som deres forældre har givet dem; og hvis du ønsker at råde og lede dem og vende dem fra at følge en forkert adfærd, kan dette ikke gøres ved hårdhed og det, der ser ud for dem som tyranni. Når du i guds frygt kan råde dem, af al omsorg og øm kærlighed, som en fader bør udvise mod et fejlende barn, så har du demonstreret for dem at der er en kraft i sandheden, der forvandler, dem som får den. Når dine børn, ikke handler efter dine ideer, så flyver du til voldsomme udbrud og behandler dem på en måde der ikke gavner dem, i stedet for at vise sorg over deres fejl og alvorligt bede med og for dem. Du vil kun bortvende deres hengivenhed og til sidst adskille dem fra dig.

Din yngste søn er trodsig; han gør ikke det rigtige. Hans hjerte er i oprør mod Gud og sandheden. Han er påvirket af indflydelser, som kun gør ham grov, rå og uvenlig. Han er en prøvelse for dig og hvis han ikke omvendes, vil han være en stor belastning for din tålmodighed. Men hårdhed og overlegen strengthed vil ikke forbedre ham. Du må søge at gøre hvad du kan for ham i Kristi Ånd, ikke i din egen ånd, ikke under vrede. Du må beherske dig selv når du leder dine børn. Du må huske på at Retfærdigheden har en tvillingsøster: Barmhjertigheden. Når du vil udøve retfærdighed, så vis barmhjertighed, ømhed og kærlighed og du vil ikke arbejde forgæves.

[363]

Din søn har en trodsig vilje og han behøver den klogeste opdragelse. Tænk over hvilke omstændigheder dine børn har været under, hvor ugunstig for at danne en god karakter. De behøver medynk og kærlighed. Den yngste er nu i den mest kritiske periode af hans liv. Forstanden begynder at blive klar; og hengivenheden får sit præg. Hele denne unge mands fremtid bestemmes af den opførelse han udviser nu. Kommer han ind på stien, som fører til dydighed, eller den der fører til moralsk fordærv. Jeg appellerer til den unge mand, at fylde sit sind med sandhedens og renhedens spejlbillede. Det vil ikke være nogen fordel for ham at føje sig i synd. Han smigrer sig selv med at det er det mest behagelige at synde og have sin egen vej; men det er en frygtelig vej, fremfor alle andre veje. Hvis han elsker

deres selskab, som elsker synd og elsker at gøre ondt, vil hans tanker løbe i en lav kanal og han vil ikke kunne se noget tiltrækkende i renhed og hellighed. Men kunne han se overtræderens afslutning, at vejen til synd er død, ville han med skræk overvinde og råbe ud: „O min Fader, vær du min vejleder i min ungdom.“

[364] Hans lykke i dette liv beror meget på den færd han udviser nu. Livets ansvar må bæres af ham. Han var ikke et lovende ungt menneske. Han har været utålmodig og manglet selvbeherskelse. Dette er frø hans fader har sået, som vil give en høst, thi såningen høstes. „Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.“ Med hvilken omsorg skal vi ikke kaste frøene, med tanke at vi skal høste, det som vi har sået. Jesus elsker stadig denne unge mand. Han døde for ham og indbyder ham til at komme i sine arme og finde fred og lykke os ham, ro og hvile. Denne unge danner forbindelser som vil forme ham hele hans liv. Han bør knytte sig med Gud og uden tøven give ham sin uforbeholdne hengivenhed. han bør ikke vakle. Satan vil udøve sine heftigeste overfald på ham, men han må ikke overvindes af fristelse.

Jeg er blevet vist de unges farer. Deres hjerter er fulde af høje forventninger og de ser den nedadgående vej bestrøet med fristende behageligheder, som ser meget indbydende ud; men døden er der. Livets trange sti kan virke blottet for forlystelser for dem, en sti med torne og tornekrat, men sådan er det ikke. Det er den sti som kræver fornægtelse af syndige fornøjelser; det er en trang sti, dannet for Herrens løsesum, til at vandre på den. Ingen kan vandre på denne sti og bære stolthedens, egenviljens, bedragets, falskhedens, vanærens, lidenskabens og kødelige lysters byrder med sig. Stien er så trang at disse ting må lades bag sig, af dem som går på den, men den brede vej er bred nok til at syndere kan gå derpå med alle deres alle syndige tilbøjeligheder.

Unge mand, hvis du forkaster Satan sammen med alle hans fristelser, kan du vandre i din Forløseres fodspor og få himlens fred, Kristi glæder. Du kan ikke være lykkelig ved at føje dig i synd. Du kan bilde dig selv ind at du er lykkelig, men virkelig lykke kender du ikke til. Karakteren deformeres af syndige handlinger. Du træffer på farer for hvert skridt nedad og dem som kunne hjælpe de unge, ser eller erkender det ikke. Den venlige og ømme interesse, som kunne udvises mod unge, vises ikke. Mange må holdes borte fra

syndige indflydelser, hvis de blev opgivet af gode selskaber og fik sagt venlige og elskelige ord til dem.

Min kære bror, jeg håber at du ikke vil miste modet, fordi dine følelser så ofte hersker over dig, når din vej eller vilje krydses. Fortvivl aldrig. Fly til Fæstningen. Våg og bed og prøv igen. „Stå Djævelen imod, så skal han fly fra jer; hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer! Tvæt hænderne, I syndere! og rens hjerterne, I tvesindede!“

Vær på den anden side på vagt. Du er ikke altid så forsigtig som du burde være, for at kunne afholde dig fra de onde fænomener. Du er i fare for at blive fortrolig med søstrene og behandle dem på en let og tåbelig måde. Dette skader din indflydelse. Vær omhyggelig på vagt på disse punkter; vær på vagt så snart fristeren nærmer sig. [Du er meget nervøs og oprevet. Te ophidser nerverne og kaffe lammer hjernen. Begge dele er meget skadelig. Du må være varsom med kosten. Du må spise sund og nærende mad og du må undgå stærke sindsbevægelser. Du må aldrig blive så ophidset at du bliver rasende. *Råd og vink* side 343]

[365]

Du kan være til stor tjeneste i embedet, for du kan udfylde et vigtigt sted, hvis du forvandles; men sådan som du er nu, vil det med sikkerhed mislykkes for dig at gøre det du måtte gøre. Jeg er blevet vist at du er rå og grov i din indstilling. Dette må blødgøres, renses og ophøjes. I hele din adfærd bør du disciplinere dig til selvkontrollens vane. Sådan som du er nu kan du aldrig komme ind i himmelen.

„I elskede, nu er vi Guds børn.“ Kan nogen menneskelig værdighed måle sig med dette? Hvilken højere position kan vi have, end at kaldes sønner af den uendelige Gud? Du vil være rede til at gøre store ting for Mesteren; men de ting som vil behage ham mest, vil du ikke gøre. Vil du ikke redeligt overvinde selvet, så du kan få Kristi fred og en iboende Frelser?

Din stakkels søn behøver at blive behandlet roligt og ømt; han behøver din medlidenhed. Han bør ikke udsættes for dit vanvittige temperament og urimelige krav. Du må forbedre dig med hensyn til den ånd du udviser. Uregerlige lidenskaber ville ikke kunne holdes i ave på et øjeblik; men dit livsarbejde ligger foran dig, at befri hjertets have med giftig ukrudt af utålmodighed, uvenlig kritik og en bydende natur. „Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmødighed, afholdenhed.“ De

[366]

tilhører Kristus, har korsfæstet kødet, sammen med dens lidenskaber og lyster; men den dyriske del af din natur tager styringen og leder den åndelige del. Dette er Guds orden, bagvendt.

Dit trofaste arbejde er prisværdigt. Andre på kontoret ville gøre godt ved at efterligne dit ihærdige, flittige og grundige eksempel. Men du mangler Guds Ånds nådegaver. Du er et intelligent menneske, men dine kræfter er blevet misbrugt. Jesus overbringer dig sin nåde, tålmodighed og kærlighed. Vil du antage denne gave? Vær forsigtig med dine ord og handlinger. Du sår frø i dit daglige liv. Enhver tanke, hvert udtalt ord og enhver udført handling er frø lagt i jorden, som vil spire op og bære frugt til evigt liv eller til ulykke og fordærv. Tænk på, min bror hvordan Guds engle ser på din sørgelige tilstand, når du lader lidenskaberne styre dig. Og så skrives det ned i himlens bøger. Sådan som frøene sås, sådan vil høsten være. Du må høste det som du har sået.

Du bør kontrollere appetitten og i Jesu navn sejre på dette punkt. Din helbredstilstand kan blive bedre med rigtige levevaner. Dit nervesystem er stærkt nedbrudt; men den Store Læge kan helbrede dit legeme, såvel som din sjæl. Gør dig afhængig af hans kraft, Hans nåde af din styrke, dine fysiske, moralske og åndelige kræfter vil forbedres meget. Du har mere at overvinde end andre og derfor vil du få strengere kampe; men Jesus vil vise hensyn til dine alvorlige anstrengelser; han ved lige hvor svært du har med at holde selvet under hans Ånds kontrol. Læg dig selv i Jesu hænder. Selvudvikling bør være dit arbejde, med det til formål, at være til velsignelse for dine børn og alle du omgås. Himlen vil se med fornøjelse på enhver sejr, du får i overvindelserne. Hvis du bortlægger vrede og hidsighed og ser på Jesus, som er din tros Ophav og Fuldender, kan du, ved hans fortjeneste, udvikle en kristen karakter. Gør en afgjort ændring med det samme og vær besluttet på at du vil spille en værdig rolle med i den forstand Gud har udstyret dig med.

[367] Da jeg fik vist menneskenes nuværende tilstand, i fysisk, mental og moralsk kraft og hvad det kunne blive ved Jesu fortjeneste, blev jeg overrasket over at de skulle nedlægge så lavt et stade. Mennesker må vokse op til Kristus, som sit levende hoved. Det er ikke et øjebliks arbejde, men hele livstiden. Vokser de dagligt i det guddommelige liv, vil de ikke nå det fuldkomne menneskes fulde højde, før deres prøvetid er omme. Væksten er et vedvarende arbejde. Mennesker

med fyrige lidenskaber har en vedvarende kamp med selvet; men jo hårdere kampen er, jo herligere vil sejren og den evige belønning være.

Du er knyttet til forlagsvirksomheden. I denne stilling vil dine karaktertræk kunne udvikles. Der må værnes om livets små opmærksomheder(courtesy). Et behageligt og elskværdig temperament, blandet med faste principper om rigtighed og ærlighed, vil gøre dig til en indflydelsesrig mand. Nu er det tid til at opnå moralsk udmærkelse for himmelen. Den menighed du tilhører må have Kristi rensende og ophøjende nåde. Gud forlanger at hans efterfølgere skal være mænd med gode rapporter at aflægge, såvel som de skal være rene, ophøjede og ærlige; venlige, såvel som pålidelige. Det er nødvendigt at have retten i de tungere sager; men det er ingen undskyldning for at for at forsømme ting af tilsyneladende mindre betydning. Guds lovs principper på udvikles i liv og karakter. Elskværdig gemyt, sammen med fast renhed og trofasthed, vil udgøre en moralsk egnelse for enhver stilling. Apostlen Peter formaner: „Vær ydmyge.“

Vi må være elever i Kristi skole. Vi kan ikke efterligne hans eksempel, hvis vi ikke har en tiltalende natur og er nedladende over for andre. Sand kristen dannelse bør opelskes. Ingen andre kan mindske vor indflydelse end vi selv, ved at føje et ustyrligt temperament. Et menneske der af naturen er pirrelig kender ikke sand lykke og er sjældent tilfreds. Han håber altid at kunne komme i en bedre stilling, eller ændre sine omgivelser således at han vil få fred og hvile i sindet. Hans liv synes at være bebyrdet med tunge kors og prøvelser, skønt, havde han styret sit temperament og tøjlet sin tunge, kunne meget af dette besvær være undgået. Det er „mildt svar“ som „stilner vrede.“ Hævnen har aldrig besejret en fjende. Et velafbalanceret gemyt udøver en god indflydelse på alle rundt omkring; men „han der ikke kan styre sig selv, er ligesom en nedbrudt by og uden mure.“

[368]

Betragt Moses' liv. Sagtmodighed midt i knurren, bebrejdelse og provokationer udgjorde de klareste træk i hans karakter. Daniel var af en ydmyg ånd. Selvom han var omgivet af mistillid og onde tanker og hans fjender lagde en snare for hans liv, afveg han alligevel aldrig fra principperne. Han fastholdt en klar og glad tillid til Gud. Fremfor alt, lad Kristi liv lære dig. Da han blev forhånet, hånede han ikke igen; da han led, truede han ikke. Denne lektie må du lære, ellers vil du ikke komme ind i himmelen. Kristus må gøres til din

styrke. I hans navn vil du blive mere end sejrherre. Ingen trolddom mod Jakob, ingen spådom mod Israel, vil få overhånd. Hvis din sjæl er fastholdt til den evige Klippe, er du sikker. Kom glæde eller kom sorg, intet kan få jer til at sveje fra det rigtige.

Du har drevet om i verden, Men den evige sandhed vil vise sig som et anker for dig. Du behøver at vogte din tro. Bevæg dig ikke af impulser eller nære på vage teorier. Erfaringsmæssig tro på Kristus og underkastelse under Guds lov er af højeste betydning for dig. Tag imod erfarne menneskers råd og vejledning. Tøv ikke med at overvinde dig. Vær oprigtig over for dig selv, dine børn og Gud. Din plagede søn behøver at blive behandlet ømt. Som en fader, bør du huske at nerver der kan begejstres af fornøjelse også kan gyse af den skarpeste smerte. Herren identificerer sine interesser med den lidende menneskeheds.

[369] Mange forældre glemmer deres ansvar over for Gud, når de opdrager deres børn til nytte og pligt, så de kan være til velsignelse for sig selv og for andre. [Børn bliver ofte forkælet fra de er små og forkerte vaner fæstner sig. Forældrene har bøjet det unge træ. Ved deres opdragelsesmetode udvikler karakteren sig enten til at blive vanartet eller til at blive harmonisk og smuk. Men medens mange begår en fejl ved at forkæle børnene, går andre til den modsatte yderlighed og regerer over dem med jernhånd. Ingen af disse følger Bibelens anvisninger; men begge udfører en frygtelig gerning. De former deres børns sind og skal gøre regnskab på Herrens dag for den måde, hvorpå de har gjort dette. Evigheden vil åbenbare følgerne af det, der er udført i dette liv. *Barnet i hjemmet* side 171]

Din måde at regere på er forkert, — helt forkert. Du er ikke en øm, medlidende fader. Hvilket eksempel giver du dog ikke dine børn med dine vanvittige heftige udbrud! Hvilket regnskab vil du ikke aflægge for Gud, for din perverse opdragelse! Hvis du vil have dine børns kærlighed og respekt, må du vise dem hengiven kærlighed. Føjelse af lidenskaber kan aldrig undskyldes; den er altid blind og fordærvet.

Gud kalder dig til at ændre din handlemåde. Du kan blive en nyttig og effektiv mand på kontoret, hvis du vil beslutte dig for at overvinde. Sæt ikke dine synspunkter som et kriterium. Herren vil knytte dig til hans folk, så du kan blive elev i Kristi skole. Dine idéer er forvanskede; du må nu lære af din egen forstand. Du kan

ikke frelses hvis du ikke ændres. Endskønt Moses var det ydmygste menneske der har levet på jorden, pådrog han sig en gang Guds mishag. Han blev stærkt plaget af Israels børns knurren efter vand. Folkets ufortjente bebrejdelse, som faldt over ham, fik han et øjeblik til at glemme, at den knurren ikke var mod ham, men mod Gud; og i stedet for at bedrøves fordi Guds Ånd blev hånet, blev han irriteret, krænket og på en egensindig, utålmodig måde slog klippen to gange og sagde: „Hør nu, I genstridige! Mon vi formår at få vand til at strømme frem til eder af denne klippe?“ Moses og Aron satte sig selv i Guds sted, som om de havde udført miraklet. De ophøjede ikke Gud, men sig selv, for folket. Mange vil i sidste ende miste evigt liv, fordi de følger sig på samme måde.

Moses afslørede sin store svaghed for folket. Han viste en mærkbar [370] mangel på selvkontrol, der lignede den de knurrende havde. Han burde have været et eksempel på overbærenhed og tålmodighed over for skaren, som var parat til at undskylde deres fejl, utilfredshed og grundløse knurren, på grund af denne forkerte demonstration fra hans side. Den største synd består i at påtage sig Guds sted. Den ærefulde stilling Moses havde besat, gjorde ikke hans skyld mindre, men fremhævede den stærkt. Her var han et hidtil pletfrit menneske, nu faldet. Mange i en lignende situation ville slutte at deres synd ville gå ubemærket hen, på grund af deres lange liv i urokkelig troskab. Men nej; det var en alvorligere sag for en mand som var blevet æret af Gud, at vise sin karaktersvaghed i vredesudbrud end hvis han havde en mindre ansvarsbetyngt stilling. Moses var en Kristi repræsentant, men hvor sørgeligt blev denne figur ikke spoleret! Moses havde syndet og hans tidligere troskab kunne ikke udsone den nuværende synd. Hele Israels forsamling skrev historie for fremtidige slægter. Denne beretning må den ufejlbarlige inspirationspen skrive med nøjagtighed. Mennesker i al fremtid må se himmelens Gud som en håndfast hersker, der under ingen omstændigheder retfærdiggør synd. Moses og Aron måtte dø uden at komme ind i Kanaan, underkastet den samme dom, der faldt over dem i en lavere rang. De bøjede sig i underdanighed, dog med en hjertepine der var ubeskrivelig; men deres kærlighed og tillid til Gud var ikke rystet. Deres eksempel er en lektie som mange går hen over uden at lære det af den, som de skulle. Synd ser ikke syndigt ud. Selvophøjelse ser ikke frygtelig ud for dem.

Men få erkender syndens syndighed; de bilder sig selv ind at Gud er for god til at straffe overtræderen. Moses og Arons eksempel og Davids og utallige andre eksempler, viser at det ikke er en sikker ting at synde i ord, tanke eller handling. Gud er et væsen af uendelig kærlighed og medlidenhed. I Moses' afskedstale til Israels børn sagde han: „Thi Herren din Gud er en fortærende ild, en nidkær Gud!“ [371] Den betagende bøn Moses gjorde, for at få lov til at komme ind i Kanaan blev afvist på det stærkeste. Overtrædelsen i Kadesh var åben og mærkbar; og jo højere stilling forbryderen var fra, jo større skel mellem mennesker, des fastere var bestemmelsen og jo mere vis var straffen.

Kære bror, vær opmærksom. Vær oprigtig for det lys, som skinner på din stivej. Paulus siger: „Jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.“

Gudhengivenhed hos prædikanter

GUDHENGIVENHED HOS PRÆDIKANTER

For tre år siden gav Herren mig et syn om tingene før, nu og i fremtiden. Jeg så unge mænd forkynde sandheden, nogle af dem havde ikke på det tidspunkt fået den selv. De har siden grebet fat i sandheden og prøver at lede andre til den. Jeg fik vist din sag, bror I. Dit tidligere liv har ikke været af en karakter der leder dig bort fra og over dig selv. Du er af naturen selvisk og selvtilstrækkelig, har fuld tillid til din egen styrke. Dette forhindrer dig i at få den nødvendige erfaring, for at kunne blive en ydmyg og virksom Kristi tjener.

Der er mange på marken som er i en lignende situation. De kan overbringe sandhedens teori, men lider mangel på sand guds frygt. Hvis prædikanter, der nu arbejder på evangeliemarken, dig selv iberegnet, ser det nødvendige i at dagligt ransage selvet og dagligt samfund med Gud, vil de da være i stand til at modtage ord fra Gud, der skal gives til folk. Dine ord og daglige liv, vil være en smag af liv til liv eller af død til død.

Du må tro sandheden med din forstand, men du skal stadigvæk bringe enhver handling i dit liv og enhver bevæggrund i dit hjerte i harmoni med din tro. Kristi bøn for sine disciple lige før sin korsfæstelse var: „Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.“ Sandhedens indflydelse bør ikke kun påvirke forstanden, men også hjerte og liv. Uforfalsket, praktisk religion vil føre dens besidder til at styre sin hengivenhed. Denne ydre opførsel bør helliges ved sandheden. Jeg forsikrer dig for Gud, at du er alvorligt mangelfuld i praktisk guds frygt. Prædikanter bør ikke påtage sig ansvar som lærer for folk, efter Kristi eksempel, det store Mønster, hvis de ikke er helliget det store arbejde, at de må være mønstre for Guds hjord. En uhelliget prædikant kan gøre uberegnelig meget skade. Når han bekender sig at være Kristi ambassadør, vil hans eksempel efterlignes af andre. Og hvis han mangler en kristens sande karakteregenskaber, vil hans fejl og mangler gengives i dem.

[372]

Mænd vil let kunne gentage de store sandheder, frembragt med en sådan grundighed og fuldkommenhed i vore bøger og blade; de kan overbringe evangelie?standarten for folk på en meget dygtig måde, skønt kristenlivets hverdagsopgaver, som kræver handling såvel som følelser, betragtes af dem som af mindre betydning. Dette er din fare. Praktisk religion gør sig gældende i hjerte, sind og i dagliglivet. Vor hellige tro består hverken i følelser eller i handling alene, men de to må forenes i kristenlivet. Praktisk religion er ikke uafhængig af Helligåndens virke. Du behøver denne kraft, min bror og det gør alle, som kommer ind i gerningen at overbevise overtrædere om deres fortabte tilstand. [Denne hjælp fra Guds Ånd fritager os ikke fra den nødvendige opøvelse af vore evner og talenter, men den lærer os, hvordan vi kan bruge alle vore kræfter i Guds tjeneste. Under Guds nådes særlige vejledning kan de menneskelige evner bruges til det bedste formål på jorden og de vil blive brugt i det kommende, udødelige liv. *Vejl f menigh* bd. 3 side 189]

[373] Min bror, jeg er blevet vist at du kunne blive en meget vellykket lærer hvis du ville blive helliget helt igennem til arbejdet, men at du ville være en meget dårlig arbejder hvis du ikke var indviet sådan. Du vil ikke, som Verdens Forløser, antage tjenerens kvalifikationer, den møjsommelige del af en evangelieforkynders opgave; og specielt her er der mange ligeså utilstrækkelige som du. De får deres løn uden knapt at vide, om de har gjort mest for sig selv, eller for sagen; om de end har givet deres tid og talenter til Guds værk, eller om de kun har talt bag prædikestolen og helliget vægten af deres tid til egne interesser, tilbøjeligheder eller fornøjelse.

Kristus, himlens Majestæt, lagde sine kongelige klæder til side og kom til denne verden, alle forhærdet og ødelagt af forbandelsen, for at lære mennesker hvordan et selvornægtende og selvopofrende liv skal leves og hvordan den praktiske religion gennemføres i vor dagligdag. Han kom for at give et korrekt eksempel på en evangelie?forkynder. Han arbejdede hele tiden med dette ene formål; alle hans kræfter blev brugt til at frelse mennesker og enhver handling i hans liv sigtede mod denne slutning. Han gik på fødderne, lærte sine efterfølgere idet han gik. Hans klæder var støvede og plettede af rejsen og hans udseende var uindbydende. Men de enkle, tydelige sandheder, som faldt fra hans læber fik hurtigt hans tilhørere til at glemme hans udseende og blev henrykket, ikke af mennesket, men af

den lære han kom med. Efter at have undervist hele dagen, helligede han ofte natten til bøn. Han sendte sine bønner til sin Fader i stærk gråd og tårer. Han bad, ikke for sig selv, men for dem han kom for at forløse.

Få prædikanter beder hele natten, som vor Frelser gjorde, eller helligede dagens timer til bøn så de kan være dygtige tjenere for evangeliet og virkningsfuldt få mennesker til at se sandhedens skønheder og blive frelst ved Kristi fortjenester. Daniel bad tre gange om dagen, men mange som gør den allerhøjeste bekendelse, ydmyger ikke deres sjæle for Gud i bøn endog en gang om dagen. [Jesus, vor kære frelser, har givet tydelige lærdomme om ydmyghed til alle, men især til evangeliets forkyndere. Betydningen af ydmyghed var en af de sidste lærdomme, han gav disciplene i sin fornedrelse, da hans gerning på jorden var næsten fuldbyrdet og han stod med al magt i sine hænder og med al ære på sit hoved og var i begreb med at skulle vende tilbage til sin faders trone, hvorfra han var kommet. Medens hans disciple stredes om, hvem der skulle være den største i det forjættede rige, bandt han op om sig som en tjener og tvættede fødderne hos dem, der kaldte ham herre og mester.

[374]

Hans tjenergerning var næsten fuldført; han havde endnu kun nogle få lærdomme igen at give. For at de aldrig skulle glemme det rene og pletfri Guds Lams ydmyghed, fornedrede det mægtige guddommelige offerlam sig til at to sine disciples fødder. Det vil være godt for jer og for vore prædikanter i almindelighed ofte at se tilbage på de afsluttende tildragelser i vor Genløseres liv. Omgivet af fristelser, ligesom han var, kan vi her alle hente lærdomme af den største vigtighed for os.

Det ville være godt at tilbringe en tankefyldt time hver dag med at betragte Kristi liv fra Krybben til Golgata, Vi bør se det punkt for punkt og lade fantasien livfuldt gribe hændelserne, navnlig de sidste i hans jordiske liv. Ved således at grunde på hans lærdomme og lidelser og det usigelige offer, han bragte for menneskeslægtens genløsning, vil vi kunne styrke vor tro, oplive vor kærlighed og blive mere besjælede af den ånd, som holdt vor frelser oppe.

Dersom vi ønsker engang at blive frelst, må vi alle tilegne os bodfærdighedens og troens lærdom ved korssets fod. Kristus led ydmygelse for at frelse os fra evig vanære. For at kunne værne os gav han sit samtykke til, at foragt, spot og ukvemsord faldt på ham.

Det var vor overtrædelse, der hyldede mørkets slør omkring hans guddommelige sjæl og fremtvang fra ham råb som af en, der var slagen og forladt af Gud. Han bar vore sorger; han led smerten for vore synder. Han gjorde sig selv til et offer for synd, for at vi gennem han kunne være retfærdige for Gud. Alt, hvad der er ædelt og højsindet hos mennesket, vil påvirkes ved betragtningen af Kristus på korset.

[375] Jeg længes efter at se vore prædikanter dvæle mere ved Kristi kors, medens deres hjerter derunder formildes og betvinges af Frelserens uforlignelige kærlighed, som tilskyndende til dette usigelige offer. Hvis vore prædikanter i forbindelse med sandhedens teori ville dvæle mere ved praktisk gudsfrygt og tale af et hjerte, som er gennemtrængt af sandhedens ånd, ville vi se mange flere sjæle samle sig under sandhedens banner; deres hjerter ville gribes af korsets bønlig tale, af Jesu ufattelige højsind og medlidenhed, idet han led for menneskene. Disse livsvigtige emner i forbindelse med lærdomspunkterne i vor sandhed ville udrette meget godt iblandt mennesker. Men forkynderens hjerte må være fyldt med den erfaringsmæssige kundskab om Kristi kærlighed.

Korsets mægtige argument vil overbevise om synd. Guds kærlighed til syndere, som den kom til syne deri, at han hengav sin søn til at lide beskæmmelse og død, for at de kunne forædles, og opnå det evige liv, udgør emnet for studium gennem en levetid. Jeg beder jer, studér Kristi kors på ny! Dersom alle de stolte og opblæste, der higer efter menneskers bifald og efter udmærkelse fremfor deres medbrødre, rettelig ville beregne værdien af den største jordiske herlighed i sammenligning med Guds søns værdi, han, som blev forkastet, foragtet og bespottede netop af dem, han kom for at genløse, hvor intetsigende ville så ikke al den ære blive, som dødelige mennesker kan give! *Vejl f menigh* bd. 1 side 424-425]

[Kære broder, du føler, i din ufuldkomne fuldendelse, at du er kvalificeret til en næsten hvilken som helst stilling. Men du er ikke endnu fundet kvalificeret til at kontrollere dig selv. Du føler dig kompetent til at lære mænd med erfaring, når du skulle være villig til at lade dig lede og til at stille dig i lærlingens sted. Jo mindre du mediterer over Kristus og hans uforlignelige kærlighed og jo mindre du efterligner hans billede, desto bedre vil du synes i dine egne øjne og du vil føle mere selvtilstrækkelighed og selvtilfredshed.

Ved en korrekt forståelse af Kristus og ved stadig at se hen til troens banebryder og fuldender får du et sådant billede af det virkelige kristne livs egenskaber, at du ikke kan undgå at få en rigtig vurdering af dit eget liv og din karakter og kunne se det i modsætning til det store Eksempels karakter. Du vil da se din egen svaghed, din uvidenhed, din forkærlighed for bekvemmelighed og din uvillighed til selvfornektelse. *Kristus alene* side 211]

[376]

Du er netop påbegyndt studiet af Guds hellige ord. Du har taget nogle sandhedsjuveler op, som med megen slid og mange bønner, er blevet gravet op af andre; men bibelen er fuld af dem; gør den bog til dit alvorlige studium og reglen i dit liv. Du skal passe på at du ikke foragter råd og tillægger dig selv højere værdi, end Gud giver dig. Der er mange som altid er parat til at rose en prædikant som kan tale. En ung prædikant er altid i fare for at blive forkælet og bifaldt til sin egen skade, medens han samtidig kan mangle nogle væsentlige ting, som Gud forlanger af enhver, der bekender at være talerør for ham. Du er kun kommet ind i Kristi skole. [At dygtiggøre sig til arbejdet er en livsgerning, en daglig, ihærdig og håndgribelig kamp mod indgroede vaner tendenser og nedarvede tilbøjeligheder Det kræver en konstant, oprigtig og omhyggelig anstrengelse at stå på vagt og øve selvkontrol, at fremhæve Jesus og tabe selvet af syne.

Du må være på vagt over for svagheder i din karakter og beherske dine forkerte tilbøjeligheder og søge at styrke og udvikle de ædle egenskaber som ikke rigtig er indøvet. Verden vil aldrig forstå den skjulte kamp, som foregår mellem mennesket og Gud, eller den indre bitterhed, den afsky af sig selv og stadige kamp for at opnå kontrol over selvet, men mange i verden vil sætte pris på resultaterne af disse anstrengelser De vil da se Kristus åbenbaret i dit daglige liv Da vil du være et levende brev læst og kendt af alle mennesker og du vil være i besiddelse af en nobel og harmonisk udviklet karakter.

„Lær af mig,“ sagde Kristus, „thi jeg er sagtom og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.“ Han vil oplære dem, der kommer til ham for at få kundskab. Der er en mangfoldighed af falske lærere i verden. Apostlen meddeler at i de sidste dage vil mennesker „skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren“, fordi de gerne vil høre det behagelige. Mod disse har Kristus advaret os: „Vogt jer for de falske profeter som kommer til jer i fåreklæder men i deres indre er glubske ulve. Af deres frugter skal I kende dem.“

[377]

De her beskrevne religionslærere bekender sig til kristendommen. De har gudfrygtighedens skin og virker tilsyneladende til fordel for mennesker, medens de er havepsyge, selviske, elsker bekvemmelighed og følger villigt deres egne ufølsomme hjerter. De er i konflikt med Kristus og Hans lære og er blottet for Hans ydmyghed og beskedne væsen. *samme s 211-212*]

Forkynderen, som frembærer den hellige sandhed for disse sidste dage må være modsat alle disse og i sit gudfrygtige liv, vise tydeligt forskellen mellem den falske og sande hyrde. [Den gode Hyrde kom for at opsøge og frelse det fortabte. Han har vist kærlighed til fårene i sin gerning. Alle hyrder, som arbejder under denne Overhyrde, vil have hans karaktertræk. De vil være sagtmodige og ydmyge af hjertet. Deres barnlige tro giver sjælen hvile og arbejder i kærlighed og stedsevarende interesse for andre. Hvis Kristi Ånd bor i dem, vil de komme til at ligne Kristus og gøre Kristi gerninger.] Mange som bekender at være Kristi tjenere har misforstået deres mester. De hævder at tjene Kristus og er ikke helt klar over at det er Satans banner de samler sig under. De kan være verdslig vise og ivrige efter at stride og pralende vise at der bliver gjort et godt arbejde; men Gud har ikke brug for dem. Motiverne som tilskynder til handling, giver arbejdet karakter. Selvom mennesker ikke kan se manglerne, lægger Gud mærke til det. [*samme s 212*]

[378] Sandhedens brev kan overbevise nogle sjæle, som vil tage fast greb om troen og til sidst frelser; men den selviske forkynder, som overbragte sandheden til dem, vil ikke have tiltro til Gud ved deres omvendelse. Han vil dømmes for sin upålidelighed, selvom han bekender at være vagtmand på Zions mure. Hjertets stolthed er et frygteligt karaktertræk. „Stolthed går forud for fordærv.“ Det passer i familien, i menigheden og for nationen. Da han kom til jorden valgte verdens Frelser ulærte mænd og lærte dem at fremføre sine sandheder, skønne i deres enkelhed, for verden og især fattige. Overhyrden vil samle underhyrderne til sig. Han har ikke planlagt at disse ulærte mænd skal forblive uvidende, medens de udfører deres arbejde, men at de skal modtage kundskab fra ham selv, al kundskabs Kilde, lys og kraft.

Det er Helligåndens og Guds nådes fravær, som gør evangelietjenesten så kraftsløs til at overbevise og omvende. [Efter Jesu himmelfart frygtede de lærde, advokaterne, præsterne, rådsherrer-

ne, de skriftkloge og teologerne tit de ulærde og ydmyge mænds kloge og stærke ord. Disse vise mænd undrede sig over de ydmyge disciples fremgang, men til sidst stillede de sig tilfredse med, at det skyldtes, at disse havde været sammen med Jesus og lært af ham. Deres adfærd og folkelige undervisning lignede Jesu holdning og lære. Apostlen beskriver det med disse ord: „Det, der var dårskab for verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme og det, der var svagt for verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme; og det for verden ringe og det foragtede, det, der ikke var noget, udvalgte Gud for at gøre det, der var noget, til intet, for at intet menneske skal rose sig for Gud.“

For at kunne fremføre upopulære sandheder i dag, må de kombineres med kraft fra det høje, for at anstrengelserne ikke skal gå til spille. Ydmyghedens dyrebare nådegave er et sørgeligt savn i forkyndelsen og i menigheden. Mennesker der forkynder sandheden, har for høje tanker om deres egen duelighed. Sand ydmyghed fører mennesket til at ophøje Kristus og sandheden, idet man forstår sin fuldstændige afhængighed af sandhedens Gud. Grunden til, at det gør så ondt at lære ydmyghedens lektie, er at vi er så hovmodige, over den falske vurdering af os selv, at vi ikke kan se vort store behov Forfængelighed og stolthed fylder menneskenes hjerter Kun Guds nåde kan skabe en reformation.

Det er din gerning, min broder, at ydmyge dig selv og ikke vente til Gud ydmyger dig. Til tider lader Gud sin hånd hvile tungt på mennesker for at ydmyge dem, så de kan stå i det rette forhold til ham. Hvor meget gunstigere er det ikke dagligt at bevare hjertet ydmygt overfor Gud. Vi kan enten ydmyge os selv eller underbygge vor egen stolthed og vente på at Gud ydmyger os. Evangeliets forkyndere lider kun lidt for sandheden i dag. Hvis de blev forfulgt, som Kristi apostle blev og som Guds udvalgte mænd tidligere blev, ville man holde sig tættere til Kristus og denne tætte forbindelse med Frelseren ville gøre deres ord til et våben i landet. Kristus var en smertens mand og bekendt med sorg. Han udholdt syndernes forfølgelse og uforligelighed. Han var fattig og led af sult og udmattelse, Han blev fristet af djævelen og Hans arbejde og undervisning fremkaldte bitter had. Hvad giver vi afkald på for Kristi skyld? Hvor er vores troskab til sandheden? Vi går langt uden om de ting der ikke behager os og undgår medfølelse og pligter. Kan vi forvente Guds kraft skal

[379]

virke med vores anstrengelser når vi har så lidt omtanke for arbejdet? *samme s 283*]

Min bror, jeg fik vist at din norm for gudsfrygt ikke er høj. Du behøver en dybere fornemmelse af dit ansvar over for Gud og for samfundet. Så vil du ikke kunne føle dig tilfreds med dig selv, du vil heller ikke undskylde dig selv og pege på andres mangler. Du har ikke et så grundigt et kendskab til sandheden at du kan slække med din undervisning til andre. Du behøver en ny omvendelse for at blive en dygtig, helliget evangelieprædikant, et gudfrygtigt og hellighedens menneske. Hvis du helliger alle dine kræfter til Guds sag, giver du ikke for meget. Det er i bedste fald en mangelfuld gave som nogen af os kan give. Hvis du bliver ved med at række ud efter Gud og søger en dybere helligelse til ham, vil du finde ny inspiration ved selv at søge i skriften.

[380] [For at forstå sandheden, bør du disciplinere og opøve sindet og stadig søge at eje den ægte gudsfrygts nådegave. Den kender du ikke ret meget til nu. Når Kristus bor i dig, har du mere end en teoretisk viden om sandheden. Ikke alene gentager du de lærdomme, Kristus gav her på jorden, men ved et liv i selvfornægtelse og hengivenhed til Guds sag, vil du undervise andre ved dit livsmønster. Dit liv er da en levende prædiken med større kraft, end nogen tale holdt fra en prædikestol.

Den uselviske ånd, som du ønsker skal blive virkeliggjort hos andre, sammen med selvfornægtelsens gave og sand gudsdyrkelse, må du udvikle hos dig selv. Du må indøve nyttige vaner i de mindre opgaver, der ligger på din vej, for at kunne have en stadig fornuftig åndelig vækst og blive mere og mere effektiv. Du må ikke vente at chancen fører til store resultater men grib den første anledning, du får til at vise din pålidelighed i det mindste, så du derved kan arbejde dig frem fra den ene ansvarsfulde stilling til den næste.] Du er tilbøjelig til at tro at du ikke er mangelfuld i kundskab og vil være tilbøjelig til at forsømme skjult bøn, årvågenhed og omhyggelig studie af skrifterne og vil som følge deraf overvindes af fjenden. Dine veje kan synes fuldkomne i dine egne øjne, selvom de i realiteten kan være meget mangelfulde. Du har ikke tid til at forhandle med modstanderens sjæle. Nu er det tid til at tage dit standpunkt og skuffe fjenden. Du behøver at kritisere dig selv nøje og nidkært. Du vil være tilbøjelig til at sætte din mening som en standart, uanset erfarne

menneskers anskuelser og bedømmelse, hvem Gud har brugt til at fremme hans sag med. Unge mænd i tjenesten ved kun lidt om modgang; og mange vil ikke blive til så stor nytte som de kunne, af den grund at tingene er gjort for lette for dem. [*samme* s 283]

Du har ansvar i din familie, som du mener du forstår, men du ved kun lidt om dem, som du burde vide. Du har mange ting du skal have ud af hovedet, som du var stolt af at vide. Jeg fik vist at du har samlet de idéer op som du tager for sandhed, som er direkte imod bibelen. Paulus måtte imødekomme disse ting og kæmpede med de unge prædikanter den gang. Du har været for hurtig til at antage mænds udtalelser og indstillinger som lys, men vær forsigtig med hvordan du fører dine tanker hen til bibelsandheder. Vær forsigtig med dine skridt. Jeg har håbet at en sådan reformation var sket i dig, så jeg aldrig skulle opfordres til at skrive disse ord.

[381]

[I har forpligtelser i hjemmet som i ikke kan forsømme og alligevel være trofaste mod Gud og de opgaver han har lagt på jer.] Det som jeg nu hentyder til er ikke blevet vist mig direkte på din sag, men i hundredvis lignende sager; derfor når jeg ser dig falde i den samme vildfarelse, som mange forældre falder i, i denne tidsalder verden har, kan jeg ikke bære over med din pligtforsømmelse. Du har et barn, en sjæl er betroet i din varetægt. Men når du viser en sådan svaghed og mangel på visdom, i oplæringen af dette ene barn, følger dine idéer fremfor bibelereglen, hvordan kan du så betros at lære og lede sager, hvor manges evige interesser er med? [*Det kristne hjem* side 278]

Jeg selv taler til både dig og din hustru. Min del i Guds sag og arbejde kræver et foredrag af mig om disciplin. Jeres eksempel i jeres egne hjemlige anliggender vil gøre stor skade for Guds sag. [Evangeliet skal ud til hele verden. I ønsker at tilså markerne med evangeliets sandheder og venter at Gud skal vande sæden så at den bærer frugt. I har fået overladt et bestemt område. Men lige udenfor jeres egen dør vokser der krat og torne, samtidig som I er optaget med at luge ugræs i andres haver. Arbejdet i hjemmet er ikke ubetydeligt. Det er meget vigtigt. I som forkynder evangeliet for andre, bør virkeliggøre det i jeres eget hjem.] I føjer et stædigt barns indfald og lidenskaber og derved fremelsker karaktertræk som Gud hader og som gør barnet ulykkeligt. Satan benytter sig af jeres forsømmelse og han styrer sindet. I har et arbejde med at vise at I

[382] forstår de opgaver, der pålægger en kristen fader at forme jeres barns karakter efter det guddommelige Mønster. Var I begyndt på det i hendes spæde barnealder, ville det være let nu og barnet ville være langt lykkeligere. Men under jeres opdragelse er barnets vilje og trodsighed blevet styrket under opvæksten. Nu vil det kræve langt større strenghed og mere konstant, udholdende anstrengelse, at bryde det op, som er blevet gjort. Hvis I ikke kan håndtere et lille barn, som det er jeres særlige opgave at styre, vil I ikke vide hvordan de åndelige interesser i Kristi menighed håndteres. [*samme* s 278-279]

Der ligger fejltagelser ved jeres erfarings fundament, som må rykkes op med rode og I må blive elev i Kristi skole. Åbn dine øjne til at se hvor vanskelighederne ligger og skynd dig så at angre disse ting og begynd at arbejde fra et rigtigt ståsted. Arbejd ikke i selvet, men i Gud. Bortlæg stolthed, selvophøjelse og tomhed og lær korsets liflige lektier af Kristus. I må give jer selv uforbeholdent hen til arbejdet. Vær et levende offer på Guds alter.

Hvis et prædikantbarn udviser heftige anfald og det føjes i næste alle sine mangler, har det en indflydelse imod Guds vidnesbyrd, givet til forældre, for at de skal håndtere deres børn rigtigt. I går direkte imod det lys som Gud har fundet godt at give og vælger jeres egen selvopfundne teori. Men dette eksperiment, der er så direkte imod Guds ords belæring, må ikke føres ud til skade for dem, Gud vil have vi skal lære at opdrage deres børn.

[I bør ikke være så optaget af familien at I glemmer alle andre. Dersom I nyder godt af andres gæstfrihed, er det naturligt at de venter noget igen fra deres side. Forsøg at dele interesser med andre forældre og børn og læg vind på at være til hjælp og støtte. Overgiv helt og fuldt til Guds værk, sådan at I altid kan være til velsignelse for dem I færdes sammen med. Samtal med forældre og overse ikke børnene i noget tilfælde. I må aldrig føle at jeres eget lille barn er mere dyrebart i Guds øjne end andre børn.] I er tilbøjelig til at forsømme andre medens I forkæler og føjer den lille og netop det barn er et bevis på jeres mangelfulde ledelse. Hun er skyldig i ulydighed og vredesudbrud ligeså mange gange om dagen, som hendes vilje krydses. Hvilken indflydelse er det at give familier, som Gud søger at belære og forbedre sig fra efterladenhed, når det gælder opdragelse! [*Det kristne hjem* side 79]

[383]

I jeres blinde og tåbelige eftergivenhed har I begge opgivet jeres lille barn. I har ladet hende tage fat i tøjlerne med hendes små hænder og hun har herset jer begge, før hun kunne gå. Hvad kan der forventes i fremtiden, i synet af hvad der er sket? Lad ikke dette forkælede barns eksempel give lektier, som vil vidne imod jer og som dommen vil vise har ført til tab af snesevis børn. Hvis mænd og kvinder anerkender jer som en lærer fra Gud, vil de så ikke være tilbøjelige til at følge jeres skadelige eksempel med at føje deres børn? Vil Elis synd så ikke være jeres? og vil straffen der faldt over ham, falde på jer? Jeres barn vil aldrig se Guds rige med sine nuværende vaner og temperament. Og I, hendes forældre, vil være dem som har lukket himlens porte for hende. Hvordan, vil det så være med hensyn til jeres egen frelse? Husk at I vil høste hvad i sår.

Vidnesbyrd 29 (1880)

Dommen

DOMMEN

[Den 23. oktober 1879, omtrent klokken to om morgenen, hvilede Herrens ånd over mig og jeg så tildragelser i den tilkommende dom. Jeg savner ord til at give en fyldestgørende beskrivelse af de scener, der oprulledes for mig og af det indtryk, de gjorde på mit sind.

Den store dag for fuldbyrdelsen af Guds dom syntes at være kommet. Ti tusind gange ti tusind var forsamlede foran en stor trone, hvorpå der sad en person af majestætisk udseende. Foran ham lå flere bøger og på bindet af hver var der med guldbogstaver, der så ud som brændende ildflammer, skrevet: „Himmelens dagbog.“ Een af disse bøger, indeholdende alle deres navne, der bekender sig til at tro sandheden, blev derpå åbnet. Øjeblikkelig tabte jeg de utallige millioner omkring tronen af syne og kun de, der efter bekendelsen var lysets og sandhedens børn, optog min opmærksomhed. Efter som disse navne blev læst, det ene efter det andet og deres gode gerninger blev nævnt, oplystes deres ansigter af en hellig glæde, som strålede ud i alle retninger. Men det var ikke dette, der syntes at hvile på mit sind med den største vægt.

[385] En anden bog blev opladt, hvori deres *synder*, som bekender sigt til sandheden, var nedskrevet. Der var også overskrifter over hver rubrik og under disse, over for hvert navn, var de mindre synder nedtegnet, hver i sin bestemte rubrik.

Under begærlighed kom usandfærdighed, tyveri, udplyndring, svig og havepsyge; under ærgerrighed kom stolthed og ødselhed; avind stod oven over ondskab, misundelse og had; og uafholdenhed stod foran en lang fortegnelse over frygtelige forbrydelser, såsom uterlighed, hor, forfaldenhed til dyriske lidenskaber og lignende. Synet af dette fyldte mig med en usigelig angst og jeg udbrød: Hvem kan blive frelst? Hvem vil kunne stå retfærdiggjort for Gud? Hvem

har klæder uden plet? Hvem er ulastelig i en ren og hellig Guds øjne?

Medens den Hellige på tronen langsomt vendte bladene i dagbogen og hans øjne et øjeblik dvælede ved den enkelte, syntes hans blik at brænde sig ind i selve deres sjæl og i samme nu randt hvert ord og hver handling i deres liv dem lige så klart i sinde, som om det var skrevet med ildbogstaver for deres syn. Frygt greb dem og deres ansigter blegnede. Deres, udseende, da de først stod foran tronen, vidnede om skødesløs ligegyldighed. Men hvor forandret er ikke deres udseende blevet nu! Tryghedsfølelsen er borte og en navnløs rædsel er trådt i stedet. Hver sjæl nærer frygt for, at den skal blive fundet blandt dem, der er for lette. Hvert øje ser fast på ham, som sidder på tronen og idet hans højtidelige, ransagende blik glider hen over denne forsamling, er der en hjertets bæven; for de føler sig selvførdømte uden at et ord bliver sagt. Med sjæleangst erklærer enhver sin egen skyld og indser med frygtelig livagtighed, at han ved at synde har forkastet det evige livs kostelige gave.

En klasse mennesker var indført som dem, der gør jorden unyttig. Idet den guddommelige dommers, gennemtrængende blik hvilede på disse, blev deres undladelsessynder tydeligt åbenbaret. Med blege, skælvende læber indrømmede de, at de havde været forrædere i deres hellige tillidshverv. De havde fået advarsler og privilegier, men de havde ikke agtet på dem ej heller benyttet sig af dem. De kunne nu indse, at de var gået for vidt i påberåbelse af Guds miskundhed. Vel havde de ikke sådanne bekendelser at aflægge som niddinger og de dybt fordærvede; men ligesom figentræet var de under forbandelse, fordi de ikke bar frugt, fordi de ikke havde gjort brug af de talenter, der blev dem betroet. [386]

Denne klasse havde gjort *selvet* til det største og kun arbejdet for egoistiske interesser. De var ikke rige i Gud, fordi de ikke havde efterkommet hans Krav til dem. Skønt de bekendte sig til at være Kristi tjenere, førte de ingen sjæle til ham. Havde Guds sag været afhængig af deres bestræbelser, ville den have vansmægtet; for de holdt ikke alene de midler tilbage, som Gud havde lånt dem, men de holdt sig selv tilbage. Men disse kunne nu indse og føle, at de ved at indtage et standpunkt uden ansvar vedrørende Guds værk og hans sag havde stillet sig på den venstre side, De havde haft anledningen, men ikke villet udføre den gerning, de kunne have udført.

Alle navne på dem, der bekender sig til sandheden, blev nævnt. Nogle blev irettesat for deres vantro, andre for at have været lade tjenere. De havde ladet andre udføre arbejdet i Herrens vingård og bære de tungeste ansvar, medens de egennyttigt tjente deres egne timelige interesser. Havde de udviklet de evner, Gud havde givet dem, kunne de være blevet pålidelige mænd til at bære byrder og have virket for Mesterens interesser. Dommeren udtalte: „Alle vil blive retfærdiggjort ved deres tro og dømt efter deres gerninger.“ Hvor levende fremtrådte nu ikke deres forsømmelse og hvor viis var ikke Guds forordning, når han gav enhver en gerning at udføre for at fremme sagen og frelse sine medmennesker! Enhver skulle åbenbare en levende tro i sin familie og i sit nabolag ved at vise venlighed mod de fattige, have medfølelse med de trængende, deltage i missionsarbejde og ved at støtte Guds sag med sine midler. Men ligesom over Meroz hvilede Guds forbandelse over dem, for det de ikke havde gjort. De havde elsket det arbejde, der ville bringe den største fordel her i livet; og over for deres navne i himmelens dagbog, hvor deres gode gerninger skulle have stået, var der et sørgeligt tomrum.

[387] De ord, der blev udtalt til disse, var overmåde højtidelige: „I er vejet på vægtskålen og fundet for lette. I har forsømt åndelige ansvar på grund af travlhed med timelige ting, medens netop jeres betroede stilling gjorde det påkrævet, at I skulle have mere end menneskelig visdom og mere end menneskeligt skøn. Dette behøver I for at kunne udføre endog den mekaniske del af jeres arbejde; og når I skilte Gud og hans ære fra jeres beskæftigelse, vendte I jer bort fra hans velsignelse.“

Spørgsmålet blev derpå stillet: „Hvorfor har I ikke tvættet jeres karakters kjortler og gjort dem hvide i Lammets blod? Gud sendte sin Søn til verden, ikke for at dømme verden, men for at verden skulle frelses ved ham. Min kærlighed til jer har været mere selvfornektende end en moders kærlighed, Det var for at udlette jeres mørke synderegister og holde frelsens kalk til jeres læber, at jeg led korsdøden og har jeres brødes vægt og forbandelse. Dødens kvaler og rædslerne ved gravens mørke udholdt jeg for at kunne overvinde ham, som havde dødens vælde, lukke fængselet op og åbne livets porte for jer. Jeg underkastede mig beskæmmelse og sjælekamp, fordi jeg elskede jer med en evig kærlighed og ønskede at bringe mine genstridige, vildfarende får tilbage til Guds Paradis, til livets

træ Det liv i lyksalighed, jeg købte til jer for en sådan pris, har I ikke taget hensyn til. Beskæmmelse, forsmædelse og vanære, sådan som jeres Mester bar for jer, har I søgt at undgå. De privilegier, han døde for at gøre tilgængelige for jer, er ikke blevet påskønnet. I ville ikke have del i hans lidelser og nu kan I ikke have del med ham i hans herlighed,,,

Derpå blev disse højtidelige ord udtalt: „Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret og lad den urene blive ved at leve i urenhed og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed og lad den hellige blive ved at leve helligt.“ Så lukkedes bogen og kappen faldt af den, der sad på tronen og åbenbarede Guds, søns forfærdelige majestæt.

Dermed forsvandt synet og jeg befandt mig fremdeles på jorden, usigelig taknemmelig for, at Guds dag endnu ikke var kommet og at endnu tilstås os dyrebar prøvetid, hvor vi kan berede os for evigheden. *Vejl f menigh* bd. 1 side 427-430]

VOR LITTERATUR

[Visse ting af stor betydning er ikke blevet skænket tilbørlig opmærksomhed ved vore forlagshuse. Mænd i ansvarsfulde stillinger burde have udarbejdet planer til udbredelse af vore bøger, så de ikke bliver liggende på hylderne til ingen nytte. Vi som et folk følger ikke med tiden og udviklingen, efter som Guds forsyn åbner vejen.

Mange af vore skrifter er blevet sendt ud på markedet til en så lav pris, at fortjenesten ikke har været tilstrækkelig til at holde forlaget i gang samtidig med oprettelsen af reserver til videre brug. Og de af vort folk, der ikke føler nogen særlig byrde for de forskellige grene af virksomheden i Battle Creek og Oakland får ikke oplysning om sagens trang og den kapital, der kræves for at holde forretningen gående. De forstår ikke risikoen for tab eller de udgifter, som dagligt falder på sådanne institutioner. De synes at mene, at alting går uden større bekymring eller omkostninger og derfor betoner de nødvendigheden af de lave priser på vor litteratur, således at der næsten ikke bliver en margin. Og når så priserne er sat ned til et næsten ruinerende beløb, viser de kun ringe interesse for et forøget salg af netop de bøger, som de har krævet så lave priser for. Når hensigten er nået, er det forbi med deres interesse, skønt de netop så burde nære en alvorlig interesse og en virkelig bekymring for at fremskynde salget af disse bøger og derved udså sandhedens sæd og bringe forlagene midler i hænde til udgivelsen af ny litteratur.

Prædikanterne har i høj grad tilsidesat deres pligt, idet de har forsømt at skabe interesse for denne sag i menighederne på de steder, hvor de virker. Når først priserne på bøger er sat ned, er det en meget vanskelig sag at få dem op igen, så at de dækker udgifterne, fordi snæversynede mennesker da vil beskyldte forlagsledelsen for forsøg på spekulation, idet de ikke forstår, at der slet ikke er tale om nogens personlige fordel, men at Guds institutioner ikke bør lammes i deres arbejde af mangel på arbejdskapital. Bøger, der burde have en stor

udbredelse, ligger på forlagene til ingen nytte, fordi der ikke vises [389] tilstrækkelig interesse for at få dem ud.

Pressen er en magt; men dersom dens frembringelser falder døde til jorden af mangel på mænd, der vil lægge planer for en stor udbredelse, er dens magt brudt. Medens der har været en klar forudseenhed med hensyn til at indse nødvendigheden af at skaffe penge til fremstilling af flere bøger og traktater, har man forsømt at lægge planer for generhvervelse af de anvendte midler, således at nye skrifter kunne udgives. Pressens magt med alle dens fordele står til deres rådighed og de kan udnytte den med allerbedste resultat, eller de kan ved overfladisk tankeløshed og uvirksomhed miste de fordele, som de kunne have opnået. Ved fornuftig beregning kan sandhedens lys spredes gennem bøger og brochurer. De må bringes ud til tusinder af familier, som nu befinder sig i vildfarelsens mørke.

Andre forlagshuse har bestemte metoder for udbredelsen af bøger, som ingen livsvigtig betydning har. „Denne verdens børn er klogere end lysets børn over for deres egen slægt.“ Næsten hver dag tilbyder der sig gyldne anledninger, hvor sandhedens tavse budbærere kunne bringes til familier eller til enkelte mennesker; men magelige og tankeløse mennesker drager ingen fordel af disse anledninger. Der er kun få prædikanter; der er kun een, hvor der skulle være hundrede. Mange begår en stor fejl, idet de ikke benytter deres talenter til at søge at frelse deres medmenneskers sjæle. Hundreder af mænd kunne beskæftige sig med at bringe lyset overalt i vore stæder, landsbyer og flækker. Offentlighedens opmærksomhed må vækkes. Gud siger: Lad lyset nå ud til alle dele af feltet! Hans plan er, at menneskene skal være lysbærere, der bringer lyset til dem, som er i mørke.

Der behøves missionærer overalt. I alle dele af feltet bør der udvælges kolportører, ikke fra det overfladiske element i samfundet, ikke blandt mænd og kvinder, der ikke duer til noget andet og ikke har gjort fremgang i nogen retning, men blandt sådanne, som har en god optræden og besidder takt, dygtighed og klar omtanke. Sådanne må de være, der skal kunne gøre fremgang som evangelister, kolportører [390] og repræsentanter. Mænd, der egner sig til denne gerning, optager den; men en eller anden uklog prædikant smigrer dem med, at de burde benytte deres evner på talerstolen i stedet for blot at virke som kolportør. Således forringes arbejdet. De påvirkes til at søge

bevilling til at prædike; og netop de, der kunne være blevet uddannet til gode missionsarbejdere til at besøge familier i deres hjem og tale og bede med dem, ansættes og bliver dårlige prædikanter, medens det arbejdsområde, hvor der trænges til så meget arbejde og hvor så meget godt kunne udrettes for sagen, bliver forsømt. Den dygtige kolportør bør lige så vel som prædikanten have tilstrækkelig løn for sin tjeneste, dersom hans gerning bliver udført med troskab.

Hvis man kan sige, at et arbejde er vigtigere end et andet, så er det udbredelsen af vore skrifter blandt folk, således at de ledes til at ransage Skriften. Det er missionsarbejde at bringe vor litteratur ind i hjemmene, samtale med familiens medlemmer og bede med og for dem er en god gerning og en gerning, der vil uddanne mænd og kvinder til at udføre en sjælesørgers arbejde.

Ikke enhver egner sig til denne gerning. De, som besidder de bedste evner og den største dygtighed og som vil optage arbejdet på en fornuftig og systematisk måde og udføre det med udholdenhed og energi, er de rette mennesker at vælge. Der bør lægges en meget grundig og vel gennemtænkt plan og denne bør trofast gennemføres. Hver eneste menighed bør nære den dybeste interesse for traktat og missionsarbejdet. *Kolportørevangelisten* side 93-98]

Bøgerne *Profetiens Ånd* og også *Vidnesbyrdene*, burde indføres hos enhver sabbatsholdende familie og brødrene burde kende deres værdi og tilskyndes til at læse op af dem. Det var ikke den klogeste plan at sætte disse bøger lavt og kun have et sæt i en menighed. De burde være i enhver families bibliotek og læses igen og igen. Lad dem være der, hvor de kan blive læst af mange og lad dem komme ud og blive læst af alle naboerne.

[391] Der bør være aftenslæsninger, hvor en læser højt for dem ved kaminen om vinteren. Der udvises kun en lille interesse for at gøre meget ud af lyset Gud har givet os. Meget af det vedrører familiepligter og der er lærdomme til næsten alle situationer. Penge vil blive brugt til te, kaffe, pyntebånd, flæser og kjolepynt og meget tid og arbejde bruges på udseende, medens det indre hjertearbejde forsømmes. Gud har ladet dyrebart lys komme ud i vore litteratur og dette burde have og læses af alle familier. Forældre, jeres børn er i fare for at gå imod lyset fra himmelen og I burde både købe og læse bøgerne, for de vil være en velsignelse for jer og jeres. I burde låne *Profetiens Ånd* til jeres naboer og overtale dem til at købe deres egne

eksemplarer. Missionærer for Gud, I burde være alvorlige, aktive og energiske medarbejdere.

Mange går direkte imod det lys som Gud har givet sit folk, fordi de ikke læser de bøger, som indeholder lyset og viden om varsomhed, irrettesættelse og advarsler. Verdens bekymringer, kærlighed til mode og mangel på religion har vendt opmærksomheden fra det lys, Gud har givet, medens bøger og ugeblade med vildfarelser bevæger sig over hele landet. Skepsis og vantro bliver større overalt. Det så dyrebare lys, fra Guds trone, skjules under en skæppe. Gud vil drage sit folk til ansvar for dets forsømmelse. Et regnskab må aflægges til ham, for enhver lysstråle han har ladet skinne på vor stivej, om den er blevet udnyttet til vor vækst i guddommelige anliggender eller forkastet, fordi det var behageligere at følge vor tilbøjelighed.

[Vi har nu rig anledning til at udbrede sandheden; men som et folk udnytter vi ikke de privilegier, der tilbydes os. Ikke alle i menighederne føler nødvendigheden af at bruge deres evner til at frelse sjæle. De indser ikke deres pligt til at samle abonnenter på vore tidsskrifter, Sundhedsbladet indbefattet og at udbrede vore bøger og brochurer. Mænd, som er villige til at modtage undervisning om, hvordan de på den bedste måde kan komme i forbindelse med det enkelte menneske og familier, bør sættes i arbejde. Deres påklædning bør være pæn og net, men ikke udhalet og deres væsen tiltalende og ikke frastødende. Der er stor mangel på sand høflighed iblandt os som et folk. Denne bør opelskes hos alle, der udfører missionsarbejde.

[392]

Vore forlagshuse bør vise synlig fremgang. Vore søskende kan støtte dem, hvis de vil udvise en afgjort interesse ved at virke for udbredelsen af vor litteratur. Men dersom der bliver lagt lige så ringe interesse for dagen i det kommende år, som tilfældet har været i det forløbne år, vil der kun blive en lille margin at arbejde med. Jo større udbredelse vor litteratur får, desto større vil efterspørgselen blive efter bøger, som klarlægger Bøgernes Bog. Mange føler sig frastødt af selvmodsigelserne, vildfarelserne og frafaldet i kirkesamfundene og af fester, hasard, lotterier og talrige andre påfund for at skaffe penge til kirkelige formål. Der er mange, som søger efter lys i mørket. Dersom vore blade, traktater og bøger, der udtrykker sandheden i et klart bibelsk sprog, kunne spredes viden om, ville mange finde, at det er netop, hvad de ønsker. Men mange af vore brødre handler, som om folk skulle komme til dem eller sende bud til vort kontor

for at få litteratur, når der er tusinder, som ikke kender til, at den eksisterer.

Gud opfordrer sit folk til at handle som levende mennesker og ikke være sløve, lade og ligegyldige. Vi må bringe vore skrifter ud til menneskene og tilskynde dem til at købe, idet vi viser dem, at de får meget mere end pengenes værdi. Tal vel om de bøger, I falbyder. I kan ikke værdsætte dem for højt. *Kolportørevangelisten* side 98-100]

[393] Jeg blev så forpint i sjælen, da jeg så ligegyldigheden i vort folk, som ellers gør så stor en bekendelse. Jeg fik vist at sjæles blod vil være på rigtig manges klæder, som nu føler det er let og ansvarfrit for sjæle, der går til omkring dem, af mangel på lys og kundskab. De er kommet i kontakt med dem, men har aldrig advaret dem, aldrig bedt med eller for dem og aldrig gjort en alvorlig anstrengelse for at overbringe dem sandheden. Jeg fik vist at der har været en fantastisk forsømmelse på dette punkt. Prædikanter gør ikke det halve af hvad de kunne, for at uddanne de folk de arbejder for på alle sandhedens og pligtens punkter og som følge deraf er folket uden ånd og passiv. Kæppen og skafottet er ikke taget til denne tid til at prøve Guds folk og af netop denne grund er manges kærlighed blevet kold. Når der kommer prøvelser, er nåden afpasset efter nødssituationen. Vi må hver især hellige os selv på det sted, hvor Gud har sagt han vil møde os.

Kristi sendebud

KRISTI SENDEBUD

[Kristi sendebud har en højtidelig og vigtig gerning, som nogle tager alt for let. Medens Kristus, er tjener i helligdommen hisset, er han gennem sine udsendinge tillige tjener for sin menighed på jorden. Han taler til folket gennem udvalgte mænd og fremmer sit værk gennem dem, ligesom da han i sine fornedrelses dage vandrede synlig på jorden. Skønt århundreder er hengået, har tidens forløb ikke ændret hans afskedsløfte til sine disciple: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ Fra Kristi himmelfart indtil i dag er mænd, der blev beskikket af Gud og fik deres myndighed fra ham, blevet troens lærere. Kristus, den sande hyrde, leder sit værk med disse underhyrder som sine redskaber. Deres stilling, der arbejder i tale og lærdom, bliver således meget betydningsfuld. I Kristi sted formaner de menneskene til at lade sig forlige med Gud.

Folket bør ikke betragte deres prædikanter blot som offentlige talere eller foredragsholdere, men som Kristi sendebud, der får deres visdom og kraft fra menighedens store guddommelige hoved. At ringeagte det ord, en Kristi repræsentant taler, eller at lade det uænsset, er ikke alene at vise uærbødighed mod manden, men også mod den Mester, som sendte ham. Han er i Kristi sted; og Frelserens stemme bør høres i hans repræsentant.

Mange af vore prædikanter har begået en stor fejl ved at holde foredrag, der helt igennem bestod af argumenter. Der er sjæle, som lytter til sandhedens teori og som bliver grebet af de beviser, der fremlægges og hvis en del af foredraget så fremholder Kristus som verdens frelser, vil den udsåede sæd måske spire og bære frugt til Guds ære. Men i mange foredrag bliver Kristi kors ikke fremstillet for folket. Nogle lytter måske til den sidste prædiken, de nogen sinde vil få at høre og nogle vil aldrig mere være i den stilling, at sandhedens kæde kan fremholdes for dem og dens praktiske anvendelse tale til deres hjerter. Når denne gyldne anledning er tabt,

[394]

er den tabt for altid, Var Kristus og hans genløsende kærlighed blevet fremholdt i forbindelse med sandhedens teori, kunne det måske have ledet dem over på hans side.

Der er flere sjæle, end vi forestiller os, som længes efter at forstå, hvordan de kan komme til Kristus. Mange lytter til populære prædikener fra prædikestolen og ved bagefter lige så lidt som før, hvordan de kan finde Jesus og den fred, deres sjæle ønsker. Prædikanter, som forkynder det sidste nådesbudskab til verden, bør erindre, at Kristus skal ophøjes som synderens tilflugt. Mange prædikanter mener, at det ikke er påkrævet at forkynde omvendelse og tro ud fra et hjerte, som er helt overvundet af Guds kærlighed; de anser det for givet, at deres tilhørere har fuldt kendskab til evangeliet og at emner af en anden art må fremholdes, for at opmærksomheden kan holdes ved lige. Dersom deres tilhørere er interesserede, opfatter de det som bevis på fremgang. Folk er mere uvidende om frelsens plan og behøver mere undervisning om dette højst vigtige emne end om noget andet.

De, der kommer sammen for at høre sandheden, bør forvente at få gavn deraf, ligesom Kornelius og hans venner gjorde: „Nu er vi alle til stede for Guds åsyn for at høre alt, hvad der er befalet dig af Herren.“

[395] Teoretiske foredrag er af betydning, for at alle må kunne få kendskab til lærens form og se sandhedens kæde led for led sammenføjet til et fuldkomment hele. Men intet foredrag bør nogen sinde holdes, uden at Kristus og ham korsfæstet, bliver fremstillet som evangeliets grundvold, idet man gør en praktisk anvendelse af de sandheder, som forkyndes og indprenter hos tilhørerne den kendsgerning, at Kristi lære ikke er ja og nej, men ja og amen i Kristus Jesus.

Efter at sandhedens teori er blevet fremholdt, følger den møjsommelige del af arbejdet. Folket bør ikke efterlades uden undervisning om de praktiske sandheder, der vedrører deres daglige liv. De må indse og føle, at de er syndere og trænger til omvendelse til Gud. Hvad Kristus sagde, hvad han gjorde og hvad han lærte, bør fremholdes for folket på den mest indtryksfulde måde.

Prædikantens arbejde er kun lige begyndt, når sandheden er blevet opladt for folkets forstand. Kristus er vor mellemmand og tjenende ypperstepræst for Faderens åsyn. Johannes fik ham at se som Lammet, der var blevet slagtet, ligesom netop i færd med at

udgyde sit blod for synderens skyld. Når Guds lov bliver fremholdt for synderen og viser ham hans synder i al deres gru, bør han hen-vise til Guds lam, som bærer verdens synd. Han bør undervises om omvendelse til Gud og om tro på den herre Jesus Kristus. Således vil Kristi repræsentants arbejde være i overensstemmelse med hans gerning i den himmelske helligdom.

Prædikanter ville kunne påvirke mange flere hjerter, hvis de dvælede mere ved praktisk gudsfrygt. Når der gøres bestræbelser for at indføre sandheden på nye steder, sker det ofte, at arbejdet bliver næsten udelukkende teoretisk. Folk kommer i uvished. De indser sandhedens styrke og ønsker gerne at finde en sikker grundvold. Det gunstigste tidspunkt til at trænge ind på samvittigheden med Kristi religion er, når deres følelser er påvirkede; men alt for tit har man afsluttet foredragsrækken, uden at det arbejde, folket trængte til, er blevet gjort. Et sådant arbejde har for megen lighed med Kains offer: det indeholder ikke slagtofrets blod, der kan gøre det velbehageligt for Gud. Kain gjorde ret i at bringe et offer, men han udelod det, som gav ofret værdi forsoningens blod.

Det er en sørgelig kendsgerning, at grunden, til at mange dvæler så meget ved teorien og så lidt ved praktisk gudsfrygt, er den, at Kristus ikke bor i deres hjerter. De har ingen levende forbindelse med Gud. Mange bestemmer sig for sandheden af hensyn til bevisernes vægt uden at være omvendte. Der er ikke blevet holdt praktiske foredrag i forbindelse med de doktrinære, således at tilhørerne ved at se sandhedens skønne sammenhæng kunne fatte kærlighed til dens guddommelige ophav og helliges ved lydighed. Prædikantens arbejde er ikke fuldført, inden han har vist tilhørerne nødvendigheden af en karakterforvandling i overensstemmelse med de rene principper i den sandhed, de har modtaget.

[396]

En formel religion skal man frygte for, idet den ingen frelser har. Kristus holdt tydelige, skarpe, ransagende, praktiske taler. Hans sendebud bør følge hans eksempel i hvert foredrag. Kristus og hans fader var et; alle Faderens krav underkastede Kristus sig med glæde. Han havde Guds sind. Genløseren var det fuldkomne mønster. Jehova åbenbarede sig i ham. Himmelen var gemt i menneskelighed og menneskeligheden var indesluttet i Guds uendelige kærlighed.

Dersom prædikanter i sagtomhed vil sætte sig ved Jesu fødder, vil de snart tilegne sig en rigtig opfattelse angående Guds karakter

og vil også være i stand til at undervise andre. Nogle optager prædikegerningen uden at have en dyb kærlighed til Gud eller til deres medmennesker. Egenkærlighed og selvnydelse vil vise sig i deres liv; og medens disse vanhellige, utro tjenere tjener sig selv i stedet for at mætte hjorden og varetage deres hyrdepligter, forgår folket af mangel på den rette undervisning.

I hvert foredrag bør der rettes inderlige henvendelser til folket om at forsage deres synder og vende sig til Kristus. De synder og nydelser, der almindeligt går i svang i vor tid, må fordømmes og praktisk gudsfrygt indskærpes. Prædikanten bør selv være dybt alvorlig og af hjertet føle de ord, han taler, ude af stand til at betvinge sine følelser af bekymring for de mennesker, for hvem Kristus døde. Om Mesteren blev der sagt: „Nidkærhed for dit hus har fortæret mig,“ Den samme alvor bør hans repræsentanter føle.

[397] Et uendeligt offer blev bragt for menneskene og det er bragt forgæves for hver sjæl, der ikke vil tage imod frelse. Hvor vigtigt er det derfor ikke, at den, der fremholder sandheden, gør det i fuld forståelse af det ansvar, der hviler på ham! Hvor øm, medlidende og høflig bør han ikke være i sin behandling af menneskesjæle, når verdens Genløser har vist, at han værdsætter den så højt! Kristus stiller dette spørgsmål: „Hvem er så den tro og kloge tjener, som hans herre har sat over sit tyende?“ Jesus spørger: Hvem? Og enhver evangeliets forkynder bør gentage spørgsmålet til sit eget hjerte. Når han betragter de højtidelige sandheder og hans sind beskuer det billede, som er tegnet af den tro og kloge husholder, bør han føle sig grebet i dybet af sin sjæl.

Enhver har fået sin gerning; ingen er fritaget. Enhver har sin del at udføre, hver efter sin evne; og det påhviler den, der fremholder sandheden, omhyggeligt og under bøn at få kendskab til evnerne hos dem, som tager imod sandheden, for derefter at undervise dem og lede dem videre, skridt for skridt og lade dem få forståelse af det ansvar, der påhviler dem til at udføre den gerning, Gud har til dem. Det bør fremholdes for dem igen og igen, at ingen vil være i stand til at modstå fristelse, at opfylde Guds hensigt med ham og at leve en kristens liv, medmindre han optager sin gerning, den være stor eller lille og udfører denne gerning med samvittighedsfuld troskab. Der er noget for alle at gøre foruden at gå i kirke og lytte til Guds ord. De må følge den sandhed, de hører, gennemføre dens principper i

deres daglige liv. De må stadig udføre arbejde for Kristus, ikke af egennyttige bevæggrunde, men med hans ære for øje, som gjorde enhver opofrelse for at frelse dem fra ødelæggelse.

Prædikanterne bør indtrængende fremholde for dem, der antager sandheden, at de må have Kristus i deres hjem og at de trænger til nåde og visdom fra ham til at vejlede og ave deres børn. En del af den gerning, Gud har givet dem at gøre, er at opdrage disse børn og lære dem disciplin, lede dem til underdanighed. Lad prædikantens venlighed og høflighed komme til syne i hans behandling af børn. Han bør altid huske, at de er små mænd og kvinder, unge medlemmer af Herrens familie. De kan stå mesteren meget nær og være han meget kære og vil kunne udføre tjeneste for ham endog i deres unge alder, hvis de får den rette undervisning og vejledning. Hvert hårdt, strengt og hensynsløst ord, som bliver sagt til børn, bedrøver Kristus. Deres rettigheder bliver ikke altid respekteret og tit behandles de, som om de ikke havde en personlig karakter, der trænger til den rette udvikling, for at den ikke skal blive forkrøblet og Guds hensigt med deres liv forfejles.

[398]

Lige fra barndommen kendte Timoteus den hellige skrift og dette kendskab var ham et værn imod de onde indflydelser, der omgav ham og imod fristelsen til at lade fornøjelse og egenkærlig tilfredsstillelse gå foran pligten. En sådan beskyttelse trænger alle vore børn til og det bør være en del af forældrenes og Kristi sendebuds, gerning at sørge for, at børnene får den rette undervisning i Guds ord.

Dersom prædikanten ønsker at nyde sin herres velbehag, må han arbejde med troskab for at fremstille hvert menneske fuldkomment i Kristus. Han bør ikke i sin arbejdsmåde give det indtryk, at det er af ringe betydning, hvorvidt menneskene tager imod sandheden og øver sand gudsfrygt eller ikke; men den troskab og selvopofrelse, der lægges for dagen i hans liv, bør være sådan, at den overbeviser synderen om, at evige interesser står på spil og at hans sjæl er i fare, hvis han ikke lader sig påvirke af det alvorlige arbejde, der udføres for ham. De, der er blevet ført ud fra vildfarelse og mørke og ledet ind i sandheden og lyset, må gøre store forandringer og medmindre nødvendigheden af grundige reformer bliver indprentet i samvittigheden, kommer de til at ligne den mand, der så ind i spejlet, Guds lov og opdagede manglerne i sin moralske karakter, men gik bort og glemte, hvordan han var. Sindet må være vågent for

ansvarsfølelse, da det ellers vil falde tilbage i en tilstand af endnu større ligegyldighed, end før det blev vækket op.

[399] Kristi sendebuds gerning er langt større og mere ansvarsfuld, end mange drømmer om. De bør aldeles ikke være tilfredse med deres fremgang, førend de ved deres alvorlige arbejde og med Guds velsignelse kan bringe ham tjenstdygtige kristne, som har en sand forståelse af deres ansvar og som vil udføre deres bestemte gerning. Det rigtige arbejde og den rette undervisning vil føre til dygtiggørelse af sådanne mænd og kvinder, som har en stærk karakter og en så fast overbevisning, at intet, der er af egoistisk art, får lov til at hindre dem i deres gerning, svække deres tro eller afskrække dem fra pligten.

Dersom de, der står under prædikantens omsorg, har fået den rette undervisning, vil arbejdet ikke gå i stykker, når han rejser til andre virkefelter; for det vil være så godt afsluttet, at det holder. Medmindre de, der antager sandheden, er grundigt omvendte og der er foregået en radikal forandring i deres liv og karakter, er sjælen ikke befæstet på den evige klippe; og når prædikantens arbejde ophører og nyhedens interesse er forsvundet, udslettes indtrykkene snart, sandheden mister sin kraft og sin tiltrækning og de øver ingen hellig indflydelse og er ikke bedre trods deres bekendelse til sandheden.

Med de eksempler, vi har på, hvad mænd kan blive til og hvad de kan udrette, forundrer det mig, at vi ikke anspores til større anstrengelse i at kappes om de retfærdiges gode gerninger. Ikke alle kan fylde fremtrædende stillinger, men alle kan fylde en betroet og nyttig plads og ved ihærdig troskab udrette langt mere, end de har noget begreb om. De, der tager imod sandheden, bør søge at få en klar forståelse af skriften og en erfaringsmæssig kundskab om en levende frelser. Forstanden bør udvikles og hukommelsen anstreges. Al intellektuel dovenskab er synd og åndelig døsighed betyder død.

Oh, om jeg dog beherskede et sprog med tilstrækkelig styrke til at gøre det indtryk, jeg ønsker at gøre på mine medarbejdere i evangeliet! Mine brødre, I handler med livets ord; I handler med menneskesind, som ved at blive ledet i den rigtige retning har mulighed for den højeste udvikling. Men der er for megen fremvisning af selvet i de foredrag, der bliver holdt. Kristus korsfæstet, Kristus, opfaret til himmelen og Kristi genkomst bør således blødgøre, glæde og fylde evangeliets forkynders sind, at han vil fremholde disse sand-

heder for folket i kærlighed og med dyb alvor. Prædikanten vil da [400]
tabes af syne og Kristus blive ophøjet. Menneskene vil få et sådant
indtryk af disse altopslugende emner, at de vil tale om dem og prise
dem i stedet for at rose prædikanten, som blot er redskabet. Men
dersom tilhørerne, medens de roser prædikanten, har ringe interesse
for ordet, der forkyndes, kan han vide, at sandheden ikke helliggør
hans egen sjæl. Han taler ikke til sine tilhørere på en sådan måde, at
Jesus æres og hans kærlighed ophøjes.

Kristus sagde: „Således skal jeres lys skinne for menneskene,
for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres fader, som er i
himlene.“ Lad jeres lys skinne således, at æren strømmer tilbage
til Gud og ikke til jer selv. Hvis æren tilfalder jer, har I god grund
til at bæve og beskæmmes; for det store formål er mislykkedes; da
er det ikke Gud, som bliver ophøjet, men tjeneren. Lad jeres lys
således skinne; vær varsom med, du Kristi tjener, på hvilken måde
dit lys skinner. Dersom det stråler mod himmelen og åbenbarer Kristi
storhed, skinner det på rette måde. Er det vendt mod dig selv og
stiller dig selv til skue og leder menneskene til at beundre dig, ville
det være bedre, om du forholdt dig ganske tavs; for dit lys skinner i
den forkerte retning.

Kristi tjenere, I kan have forbindelse med Gud, dersom I våger og
beder. Lad jeres tale være krydret med salt og lad kristelig høflighed
og sand værdighed præge jeres færd. Når Guds fred råder indvortes,
vil dens kraft ikke alene styrke men også blødgøre jeres hjerter og I
vil være Kristi levende repræsentanter, Det folk, der bekender sig til
sandheden, er ved at gå bort fra Gud. Jesus vil snart komme og de er
uforberejede. Prædikanten må selv nå op til en højere standard, til en
tro, der udmærker sig ved større fasthed, en erfaring, som er levende,
ikke fræk og forslidt som deres, der kun bærer bekenderens navn.
Guds ord sætter jer et højt mål. Vil I ved faste og bestræbelse under
bøn tilegne jer den fylde og det væsen, som naturligt hører med til
en kristelig karakter? I bør træde lige spor med jeres fødder for at
ikke leddet, som er lammet, skal vrides af led. En nær forbindelse [401]
med Gud i jeres arbejde bringer jer den levende kraft, som vækker
samvittigheden og overbeviser synderen om synd og leder ham til at
råbe: „Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?“

Den befaling, Kristus gav sine disciple umiddelbart før sin him-
melfart var: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple,

idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ „Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig.“ Befalingen strækker sig til dem,. der ved hans disciple kommer til at tro på hans ord. Og alle, der af Gud kaldes til at stå som hans sendebud, bør tage de lærdomme angående praktisk gudsfrygt, som Kristus giver i sit ord og undervise folket om disse.

Kristus oplod skrifterne for sine disciple, idet han begyndte fra Moses og profeterne og underviste dem om alt vedrørende ham, medens han tillige forklarede profetierne for dem. I deres forkyndelse gik apostlene tilbage til Adams dage, førte deres tilhørere med ned gennem den profetiske historie og endte med Kristus og hans korsfæstelse, idet de formanede syndere til omvendelse, til at forsage deres synder og vende sig til Gud. Kristi repræsentanter i vor tid bør følge deres eksempel og i hver prædiken ophøje Kristus som alt i alle.

Det er ikke blot i de navnkristne samfund, formvæsen griber om sig, men det tiltager i en foruroligende udstrækning blandt dem, der bekender sig til at holde Guds bud og forvente Kristi nært forestående komme i himmelens skyer. Vi må ikke være begrænsede i vore anskuelser og indskrænke de muligheder, vi har for at gøre det gode; men medens vi strækker vor indflydelse videre ud og udvider vore planer, efter som Forsynet åbner vejen, bør vi med større alvor undgå verdens afgudereri. Medens vi anstrenger os mere for at forøge vor [402] duelighed, må vi gøre tilsvarende anstrengelser for at opnå visdom fra Gud til at fremme alle grene af hans værk efter hans anvisning og ikke ud fra et verdsligt standpunkt. Vi bør ikke efterligne verdens sædvaner, men gøre mest muligt ud af de hjælpemidler, Gud har gjort tilgængelige for os for at fremstille sandheden for folket.

Når vore gerninger som et folk kommer i overensstemmelse med vor bekendelse, vil vi se meget mere blive udrettet, end tilfældet nu er. Når vi får mænd, der er lige så gudhengivende som Elias og har den samme tro, som han havde, vil vi se, at Gud åbenbarer sig for os, ligesom han åbenbarede sig for hellige mænd i gamle dage. Når vi får mænd, der samtidig med, at de erkender deres mangler, vil påkalde Gud i alvorlig tro, ligesom Jakob gjorde, vil vi se de samme

følger. Kraft fra Gud vil komme til mennesker som svar på troens bøn.

Der findes kun lidt tro i verden. Der er kun få, som lever Gud nær. Og hvordan kan vi vente, at der skal være mere kraft og at Gud vil åbenbare sig for menneskene, når hans ord bliver behandlet skødesløst og når hjerterne ikke helliges ved sandheden? Mænd, som ikke er halvt omvendte, som er selvtillidsfulde og selvgode, prædiker sandheden for andre. Men Gud arbejder ikke sammen med dem, for de er ikke helliget i hjerte og liv. De vandrer ikke ydmygt for Gud. Vi må få en omvendt præstestand og da vil vi se Guds lys og hans kraft vil stå os bi i alle vore bestræbelser.

De vægttere, der forud blev stillet på Jerusalems og andre byers mure, beklædte en højst ansvarsfuld stilling. Alles sikkerhed i disse byer var afhængig af deres troskab. Når der øjnes en fare, skulle de ikke tie dag eller nat. Det krævedes, at de med få øjeblikkes mellemrum skulle råbe til hinanden for at se, om alle var vågne og at intet var tilstødt nogen. Skildvagter blev opstillet på en og anden forhøjning for at have oversigt over vigtige stillinger, der skulle bevogtes og fra disse hørtes råb med advarsel eller opmuntring. Råbet blev ført fra den ene til den anden, indtil det gik hele byen rundt.

Disse vægttere er en fremstilling af prædikantstanden, af hvis troskab sjæles frelse afhænger. Husholderne over Guds hemmeligheder bør stå som vægttere på Zions mure og dersom de ser sværdet komme, bør de lade advarselsens tone lyde. Hvis de er søvnige vægttere og deres åndelige sanser er så følelsesløse, at de ikke ser og opfatter nogen fare og folket omkommer, vil Gud kræve dets blod af vægternes hånd.

„Dig, menneskesøn, har jeg sat til vægter for Israels hus; hører du et ord af min mund, skal du advare dem fra mig.“ Vægterne må leve Gud meget nær for at kunne høre hans ord og modtage indtryk fra hans ånd, således at folket ikke forgæves skal se hen til dem. „Når jeg siger til den gudløse: „Du skal visselig dø!“ og du ikke taler for at advare ham mod hans, vej, så skal den gudløse vel dø for sin misgerning, men hans, blod vil jeg kræve af din hånd. Advarer du derimod den gudløse mod hans vej, for at han skal omvende sig fra den og han ikke, omvender sig, så skal han dø for sin misgerning, men du har reddet din sjæl.“ Kristi sendebud bør tage sig i agt, at

[403]

de ikke ved deres utroskab skal miste deres egne sjæle og deres, der hører dem.

De menigheder, der i de forskellige stater bekender sig til at holde Guds bud og forventer Kristi andet komme, blev vist mig. Ligeegyldighed, stolthed, kærlighed til verden samt koldt formvæsen råder i en foruroligende grad iblandt dem. Og disse er det folk, der hurtigt er i færd med at blive ligesom det gamle Israel, hvad mangel på gudsfrygt angår. Mange fører en høj bekendelse om gudsfrygt, men er blottet for selvbeherskelse. Lyst og lidenskab har magten; selvet indtager en fremskudt plads. Mange er vilkårlige, bydende, overlegne, pralende, stolte og vanhellige. Men nogle af disse er alligevel prædikanter og behandler hellige sandheder. Dersom de ikke omvender sig, vil deres lysestage blive flyttet bort fra sit sted. Frelserens forbandelse over det ufrugtbare figentræ er en prædiken til alle formalister og pralende hyklere, der står frem for verden med prangende blade, men er uden frugt. Hvilken irettesættelse til dem, der har gudfrygtigheds skin, men ved deres ukristelige liv fornægter dens kraft! Han, som behandlede den allerstørste iblandt syndere med ømhed, han, som aldrig afviste sand sagtmødighed og bodfærdighed med foragt, hvor stor skylden end var, udtalte skærende fordømmelse over dem, der førte en høj bekendelse om gudsfrygt, men i gerninger fornægtede deres tro. *Vejl f menigh* bd. 1 side 431-440]

[404]

Talemåder

Talemåder

[Nogle af vore dygtigste prædikanter påfører sig selv stor skade ved deres mangelfulde talemåde. Når de lærer andre, at det er deres pligt at adlyde Guds moralske lov, bør de ikke selv findes at være overtræder af hans love vedrørende liv og sundhed. Prædikanten bør indtage en rank holdning og tale langsomt, bestemt og tydeligt, idet han med passende mellemrum foretager en fuld indånding af luft og udsender ordene ved hjælp af underlivsmusklerne. Dersom prædikanterne vil følge denne enkle regel og forøvrigt overholde sundhedens love i andre henseender, vil de kunne bevare deres liv og arbejdsdygtighed meget længere end mænd i nogen anden livsstilling.

Brystkassen vil udvides og ved at opøve sin stemme vil taleren som oftest kunne undgå hæshed selv ved en stadig brug af taleorganerne. I stedet for at pådrage sig lungetæring ved deres foredrag kan vore prædikanter ved forsigtighed overvinde ethvert anlæg til denne sygdom. Lad mig sige til mine brødre i prædikeembedet: medmindre I øver eder i at tale i overensstemmelse med de fysiske love, vil I opofre livet og mange vil sørge over tabet af disse „martyrer for sandhedens sag“, medens faktum er, at I ved at følge forkerte vaner gjorde uret imod eder selv og den sag, I repræsenterede og berøvede Gud og verden den tjeneste, I kunde have ydet. Det vilde have behaget Gud, om I havde levet; men I begik langsomt selvmord.

Den måde, hvorpå sandheden fremholdes, virker ofte i høj grad afgørende med hensyn til, hvorvidt den vil blive antaget eller forkastet. Alle, som deltager i det store reformationsværk, bør lægge vind på at blive dygtige arbejdere, for at de må kunne udrette så meget godt som muligt og ikke afsvække sandhedens kraft ved deres egne mangler.

Prædikanter og lærere bør lægge sig efter at tilegne sig en klar og tydelig udtale. De, som taler hurtigt og fra struben, idet de jasker

[405]

ordene sammen og hæver stemmen til en unaturlig højde, bliver snart hæse og ordene taber halvdelen af den vægt, de vilde have haft, hvis vedkommende havde talt langsomt og tydeligt og ikke så højt. Tilhørerne får medynk med taleren; de ved, at han øver vold mod sig selv og de frygter for, at han kan bryde sammen, hvad øjeblik det skal være. At en mand arbejder sig selv op til ekstase og stærk gestikulation, er intet bevis på nidkærhed for Gud. „Den legemlige øvelse er nyttig til lidet,“ siger apostelen.

Verdens frelser ønsker, at hans medarbejdere skal repræsentere ham og jo nærmere en person vandrer med Gud, desto mere ulastelig vil han være i sin måde at tale på, i sin opførsel, i sin holdning og i sine bevægelser. En grov, plump optræden sås ingensinde hos vort Mønster, Jesus Kristus. Han var en himmelens repræsentant og hans, efterfølgere må ligne ham.

Nogle mener, at Herren ved sin ånd vil dygtiggøre en mand til at tale således, som han ønsker, at han skal tale; men Herren har ikke til hensigt at udrette det, som han har overladt til menneskene at udføre. Han har givet os evner til at tænke og anledninger til at udvikle vor ånd og vor ydre optræden; og når vi har gjort alt, hvad vi kan for os selv ved på bedste måde at udnytte alle tilgængelige anledninger, da kan vi vende os til Gud med inderlig bøn om, at han ved sin ånd vil udrette for os det, som vi ikke selv formår; og vi vil altid få kraft og dygtighed hos vor frelser.

Uddannelse til prædikegerningen

Uddannelse til prædikegerningen.

Vore unge mænd påføres ofte stor skade derved, at man tillader dem at begynde prædikevirksomheden, inden de endnu har opnået tilstrækkeligt kendskab til den hellige skrift til at kunne fremholde vor lære på en forstandig måde. Nogle af dem, som går ud i arbejdsmarken, er blot børn i bibelkundskab. Også i andre henseender er de inkompetente og holder ikke mål. De kan ikke læse i bibelen uden at famle, men læser forkert og blander ordene sammen på en sådan måde, at Guds ord mishandles. De, som ikke er i stand til at fremholde sandheden på rette måde, behøver ikke at være i tvivl om, hvad deres pligt er. De bør være lærlinge, ikke lærere. For unge mænd, som ønsker at berede sig til prædikegerningen, er et kursus på vor højskole til stor hjælp; men der behøves endnu noget mere, for at de kan blive dygtige talere. Der bør ansættes en, som kan lære de unge at tale uden at overanstrenge taleorganerne. Deres optræden bør også vies opmærksomhed. [406]

Enkelte unge mænd, som går ud i arbejdsmarken, formår ikke at undervise andre om sandheden, fordi de ikke selv har fået nogen uddannelse. De, der ikke kan læse korrekt, må lære det og de bør lære at undervise, inden de optræder offentlig. Lærerne i vore skoler må studere hårdt som en forberedelse til at undervise andre. Disse lærere bliver ikke antaget, førend de har bestået en grundig eksamen og deres evner til at undervise er blevet undersøgt af dertil kompetente personer. Der bør ikke udvises mindre påpasselighed med hensyn til at underkaste prædikanter en prøve. De, som står i begreb med at optage den hellige gerning at undervise menneskene i de bibelske sandheder, bør underkastes omhyggelig prøve af trofaste, erfarne personer.

Efter at de har tilegnet sig en del erfaring, er der endnu en handling, som bør udføres med dem,; de bør fremstilles for Herren med inderlig bøn om, at han ved sin Helligånd vil tilkendegive, om de er

antagelige for ham. Apostelen siger: „vær ikke hastig til at lægge hænder på nogen.“ I apostlenes dage vovede Guds tjenere ikke at stole på deres egen dømmekraft ved valg eller antagelse af mænd til at indtage den ansvarsfulde og hellige stilling at være Guds talerør. De udvalgte de mænd, som efter deres opfattelse var antagelige og derpå fremstillede de dem for Herren for at se, om han vilde antage dem til at gå ud som hans repræsentanter. Noget mindre end dette bør ikke gøres nu.

[407] På mange steder træffer vi mænd, som for hurtigt er blevet indsat i ansvarsfulde stillinger som menighedsforstandere, når de ikke er skikkede til en sådan stilling. De har ikke det rette herredømme over sig selv. Deres indflydelse er ikke god. Der er stadig vanskeligheder i menigheden som følge af lederens mangelfulde karakter. Man har været for snar til at lægge hænder på disse mænd.

Guds tjenere bør have et godt rygte og på en taktfuld måde kunne varetage den interesse, som det måtte lykkes dem at vække. Vi står i stort behov af dygtige mænd, der vil tjene den sag, de repræsenterer, til ære i stedet for at påføre den vanære. Prædikanter bør underkastes en prøve særlig i den hensigt at få konstateret, om de har en klar forståelse af sandheden for denne tid, så at de kan holde et sammenhængende foredrag over profetierne eller over praktiske emner. Dersom de ikke kan fremholde bibelske emner klart og tydeligt, behøver de fremdeles at være hørere og lærlinge. De bør flittigt granske skriften under bøn til Gud og blive vel bevandrede i den for at kunne undervise andre om bibelens sandheder. Alle disse ting bør nøje overvejes under bøn til Gud, førend man sender mænd ud på arbejdsfeltet.

Den plan, som er blevet vedtaget om at lade ældre Uriah Smith afholde bibelkursus i de forskellige stater, har vundet bifald hos Gud. Meget godt er blevet udrettet ved disse bibelklasser; men der bliver ikke anvendt så megen tid til denne gerning, som det vilde være formålstjenligt af hensyn til vore unge prædikanter og til Guds sag. Frugten af de bestræbelser, som har været gjort i den retning, vil aldrig til fulde komme til syne i dette liv, men vil ses i evigheden. *Vidns t menigh side 129-132]*

Evangeliets tjenere

EVANGELIETS TJENERE

Bror A: Jeg er blevet vist at du ikke er rede til at arbejde godt i tjenesten. Engang havde du nogen held med dit arbejde; men selvom dette skulle have inspireret dig til større anstrengelse og iver, blev det den modsatte virkning. En fornemmelse af Guds godhed kunne have fået dig til at fortsætte i ydmyghed og ikke stole på selvet. Men især [408] efter du blev ordineret, begyndte du at tro at du var en fuldvoksen prædikant, i stand til at overbringe sandheden på store steder; og du blev doven og følte ingen byrde for sjæle og dit arbejde siden den gang, har kun været af lille værdi for Guds sag. Med fysisk styrke, indser du ikke, at du har ansvar for at gøre brug af den, ligesom man gør brug af sine penge. Du holder ikke af manuelt arbejde; alligevel har du en krop som kræver hård fysisk belastning, for at kunne bevare din sundhed, såvel som opildne de åndelige kræfter. Såvidt fysisk styrke angår, vil fysisk arbejde være af største værdi for alle vore prædikanter; og hvor de end kan komme til aktiv arbejde i tjenesten, bør de anse det for en pligt at gå ind i fysisk arbejde, for at underholde deres familier.

Bror A, du har dovnet tiden væk med søvn, som, i stedet for at gøre din sundhed nytte, har været nedbrydende. Dyrebare timer er spildt, uden at gøre noget godt for dig selv eller for nogen andre og det står imod dig i himmelens protokol. Dit navn er blevet vist mig under overskriften: „Doven tjener.“ Dit arbejde vil ikke bestå domsprøven. Du har brugt for meget kostbar tid på at sove, så alle dine kræfter virker lammede. Sundheden kan opnås ved en rigtig levemåde og gøres mulig ved at afgive renteaflast og renters rente. Men denne kapital, der er mere kostbar end noget indskud, kan ofres ved umådeholdenhed i spise og drikke, eller ved at overlade organerne til passivitet. Yndlingsfornøjelser må opgives; dovenskaben må overvindes.

[409]

Grunden til at mange af vore prædikanter klager over sygdom er at de ikke rører sig tilstrækkeligt og spiser for meget. De indser ikke at en sådan kurs, bringer den stærkeste organisme i fare. Dem, som, ligesom du, er dovne af temperament, burde spise meget sparsomt og ikke sky fysisk belastning. Mange af vore prædikanter graver deres grave med deres tænder. Organismen lider med den store fordøjelsesopgave og hjernen får en streng opgave. For enhver overtrædelse af sundhedslovene, må overtræderen betale med sit eget legeme.

Når han ikke er aktivt engageret med forkyndelse, arbejdede apostlen Paulus i sin levevej, som teltmager. Dette var han nød til at gøre for at få godtaget en upopulære sandhed. Før han greb kristendommen, havde han en stor stilling og var ikke afhængig af underholds?arbejde. Blandt jøderne var det almindeligt at lære børn et håndværk, uanset hvor stor en stilling de skulle udfylde, så de under andre forhold ikke lades ude af stand til at underholde sig selv. Efter denne sædvane var Paulus teltmager og når hans midler blev opbrugt på at fremme Kristi sag og sit eget underhold, flyede han til sit håndværk for at få levebrød.

Intet andet menneske, som har levet, var en mere alvorlig, energisk og selvopofrende Kristi discipel end Paulus. Han var en af verdens største ledere. Han krydsede havene og rejste fjern og nær, indtil en stor del af verden havde lært beretningen om Kristi kors fra hans læber. Han havde et brændende ønske om at bringe fortabte mennesker kundskab om sandheden, ved hjælp af en Frelasers kærlighed. Hans sjæl blev pakket ind i tjenestens arbejde og det var med smerte at han holdt sig borte fra dette arbejde, for at slide for sine egne legemlige fornødenheder; men han udsatte sig selv for håndværkerens slid og slæb, så han ikke skulle være menighederne til byrde, som ellers var undertrykt af fattigdom. Selv om han havde plantet mange menigheder, nægtede han at blive underholdt af dem, i frygt for at hans nytte og succes som evangelieforkynder, kunne kollidere med hans motiver. Han ville ikke give sine fjender anledning til at give forkert billede af ham og derved forringe budskabets kraft.

[410]

Paulus appellerer til sine brødre i Korint, at forstå at han, som medarbejder i evangeliet, kan kræve sit underhold, i stedet for at underholde sig selv; men denne ret var han villig til at opgive, for hvis han accepterede midler til underhold, kunne dette stå i vejen for

hans nyttighed. Selvom han havde et svagt helbred, arbejdede han om dagen, med at tjene Kristi sag og sled en stor del af natten og ofte hele natten, så han kunne sørge for sit eget og andres fornødenheder. Apostlen ville også give sine brødre et eksempel og derved ophøje og ære flid. Når vore prædikanter føler at de lider nød og afsavn for Kristi sag, så lad dem forestille sig at de besøger apostlen Paulus' værksted, have i tankerne at når dette Guds udvalgte menneske former en teltdug, arbejder han for brød, han tjener retmæssigt ved sit arbejde, som en Jesu Kristi apostel. Når pligten kalder, lægger denne store apostel alle sine forretninger til side, for at imødegå de voldsomste modstandere og stoppe deres hovmodige praleri og så vende tilbage til sin ydmyge syssel. Hans religiøse flid er en irettesættelse mod nogle af vore prædikanters dovenskab. Når de har anledning til arbejde og hjælpe med at underholde sig selv, så burde de gøre det med glæde.

Gud har aldrig tænkt at mennesket skulle leve i dovenskab. Da Adam var i eden, blev midler udtænkt til hans beskæftigelse. Selvom farten ikke altid er så stor, eller kampen så hård, vil han der har en slap hånd dog blive fattig. Dem som er ihærdige i arbejde, kan ikke altid vinde fremgang; men døsigthed og dovenskab vil med sikkerhed forvolde Guds Ånd sorg og ødelægge sand gudsfrygt. En stillestående dam bliver modbydelig; men en ren, strømmende bæk, spreder sundhed og glæde over landet. Et udholdende flittigt menneske vil være til velsignelse overalt. Menneskets brug af sine fysiske og mentale kræfter er nødvendigt, for at de kan udvikles helt og ordentligt.

Unge prædikanter bude bestræbe sig på at være til nytte hvor de er. Når de indbydes til at besøge mennesker i deres hjem, skal de ikke sidde dovent ned og ikke anstrenge sig for at hjælpe dem, hvis gæstfrihed de deler. Taknemmelighed er gensidig; hvis prædikanten deler sine venners gæstfrihed, er det hans pligt at gengælde deres venlighed, ved at være betænksom og hensynsfuld over for dem. Værten kan være et omsorgsfuldt og hårdt arbejdende menneske. Ved at udvise et gemyt, ikke kun for selv at dæmpe ned, men for at hjælpe andre betimeligt, kan prædikanten ofte få adgang til hjertet og åbne vejen for sandhedsmodtagelsen.

[411]

Gud har ikke brug for dovne mennesker i sin sags arbejde; han mangler betænksomme, venlige, hengivne og nidkære arbejdere.

Aktiv anstrengelse vil være godt for vore prædikanter. Ladhed er bevis på fordærvelse. Hver evne i sindet, hvert ben i kroppen, hver muskel i knoglerne, viser at Gud har indrettet dette til at blive brugt, ikke forblive i passivitet. Bror A er for magelig til at lægge sine kræfter i arbejdet og arbejde ihærdigt. Mennesker, som unødigt bruger dagslysets kostbare timer til søvn, har ingen fornemmelse disse dyrebare, gyldne øjeblikkes værdi. Sådanne mennesker vil vise sig at være en forbandelse for Guds sag. Bror A har pustet sig selv op. Han er ikke en god bibelstuderende. Han er ikke hvad han burde være, heller hvad han kunne blive, hvis han arbejdede nidkært. Af og til rusker han sig op til at gøre noget; men hans dovenskab, hans naturlige kærlighed for magelighed, får ham til at falde tilbage i den samme dovne spore. Personer som ikke har fået for vane at være omhyggeligt flittige og økonomiserer med tiden burde få regler der driver dem til regelmæssighed og hurtighed.

Washington, nationens statsmand, var i stand til at udrette en masse, fordi han var grundig i at holde orden og regelmæssighed. Hvert papir havde sin dato og sin plads og der gik ikke tid på at lede efter noget, der var smidt væk. Guds mænd må være flittige til studium, alvorlige i deres søgen efter kundskab og aldrig bortødsle en time. Ved ihærdig anstrengelse kan de hæve sig op til næsten en hvilken som helst grad af anseelse som kristne og som mænd med kraft og indflydelse. Men mange vil aldrig opnå bedre anseelse bag prædikestolen eller i forretningerne, på grund af deres ubestemthed og de dovne vaner de pådrog sig i deres ungdom. Der ses ligegyldig forsømmelighed i alt hvad de har med at gøre. En pludselig impuls, nu og da er ikke tilstrækkeligt til at reformere noget i disse magelige, lade mennesker, det er et arbejde som kræver tålmodig vedvarende gode gerninger. Forretningsfolk kan få rigtig succes med blot regelmæssige stunder for ophør, for bøn, for måltider og for hvile. Hvis orden og regelmæssighed er nødvendig i verdslige forretninger, hvor meget mere nødvendig er det så ikke for Guds arbejde.

[412]

Mange bortødsler de lyse morgentimer i sengen. Når disse kostbare timer engang er tabt, så er de forsvundet, for aldrig at vende tilbage; de er tabt for tid og evighed. Om man forspilder bare én time hver dag, hvor megen tid er så ikke gået tabt i løbet af et år! Lad den som gerne vil slumre, tænke på dette og standse for at overveje hvordan han vil kunne stå Gud til regnskab for spildte anledninger.

Prædikanter må tage tid til læsning og studium, til betragtning og bøn. De må fylde sindet med nyttig kundskab, lære dele af Skriften uden ad, sætte sig ind i profetiens opfyldelse og tilegne sig de lærdomme som Kristus gav sine disciple. Tag en bog med dig til at læse i når du rejser med toget, eller når du sidder på jernbanestationen og venter. Benyt hvert ledigt øjeblik til at gøre noget. Dermed vil en virksom dør til tusind fristelser være lukket.] Var kong David sat til et nyttigt arbejde, ville han ikke have været Urias morder skyldig. Satan er altid parat til at bruge ham, som ikke bruger sig selv. Det menneske som hele tiden vil oprejse den intellektuelle storhed, vil ikke have tid til tarvelige og dumme tanker, som er ophav til onde handlinger. Der er velbegavede mennesker blandt os, som kunne blive særdeles nyttige, hvis gaverne blev opelsket. Alligevel holder disse mennesker ikke af arbejde. De ser ikke forbrydelsen at ikke gøre bedst brug af de evner de er blevet udstyret med af Skaberen og de sætter sig ned i deres magelighed og forbliver uopdyrkede i sindet. Kun meget få efterkommer Guds sindelag. Disse dovne tjenere vil Gud spørge. „Hvad har du gjort med de talenter jeg gav dig?“ Mange vil på den dag finde dem, som kun havde et talent, bundet det ind og skjult det i jorden. Disse ubrugelige tjenere vil kastes ud i det ydre mørke; medens dem, som har lagt det ud til vekselrerne og fordoblet dem vil få bifaldet: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde.“ [*Evangeliets tjenere* side 210]

[413]

Når den enkelte får betroet et ansvar, spørges han ikke om han er veltalende eller velhavende, men om han er ærlig, trofast og flittig, for hvad hans resultater end bliver, er han helt uegnet for enhver betroet stilling, uden disse egenskaber. Mange som har begyndt livet med gode udsigter, går det galt for, fordi de mangler flid. Unge mænd, som jævnlige blander sig med grupper i stormagasiner eller på gaden og altid diskuterer eller bagtaler, vil aldrig komme til at forstå mennesker. Stadig flid vil udrette det for mennesker, som intet andet kan. Dem som ikke er tilfredse før de ved de vokser hver dag, vil få succes med livet.

[Mange er kommet grundigt til kort hvor de kunne have gjort fremgang. Arbejdet har ikke hvilet på dem som en byrde; de har taget det hele så roligt, så man skulle tro de havde et timeligt tusindårsrige at arbejde i for sjæles frelse....Guds sag behøver ikke så

meget prædikanter som til alvorlige, ihærdige arbejdere for Mesteren. Gud alene kan måle de kræfter som ligger i det menneskelige sind. Det var ikke hans hensigt at menneskene skulle være tilfredse med at blive i uvidenhedens lavland, men at de skulle sikre sig alle fordelene ved en oplyst, kultiveret forstand. Enhver bør føle, at der påhviler ham en forpligtelse til at nå op til et højdemål af intellektuel udvikling. På samme tid må ingen blive opblæst på grund af den kundskab man måske kan have erhvervet, men det er enhvers forret at eje den tilfredsstillelse, at vise at for hvert skridt man tager fremover, bliver man bedre i stand til at ære og forherlige Gud. Man kan øse af et uudtømmeligt forråd, af kilden til al visdom og kundskab.

[414] Når en lærling er begyndt i Kristi skole, er han beredt til at kunne søge efter kundskab uden at de højder som han er på vej op imod, gør ham svimmel. Efterhånden som han går frem fra sandhed til sandhed og stadig får et klarere syn på de vidunderlige love som gælder i videnskaben og naturen, bliver han henrykt over de forbavsende åbenbaringer af Guds kærlighed til menneskene. Med intelligente øjne ser han Guds fuldkommenhed, kundskab og visdom, som strækker sig ind i evigheden. Efterhånden som forstanden vokser og udvides, vælter rene strømme af lys ind i hans sjæl. Jo mere han drikker af kundskabens kilde, desto renere og lykkeligere bliver hans længsel efter tilstrækkelig visdom til at kunne fatte dybderne i Gud.

Åndskultur er hvad vi som et folk behøver og hvad vi må have for at kunne imødekomme tidens krav. Fattigdom, ringe herkomst og ugunstige omgivelser behøver ikke at hindre åndens udvikling.] De åndelige evner må styres af viljen og sindet skal ikke have lov til at strejfe eller distraheres med forskellige midlertidige emner, der ikke går i dybden. [I alt studium vil der melde sig vanskeligheder, men giv aldrig fortabt på grund af modløshed. Forsk, gransk og bed! Grib enhver vanskelighed an med mandighed og styrke; tag viljekraften og den dyd som hedder tålmodighed til hjælp og grav så med større alvor, indtil sandhedens ædelsten ligger klar og skøn foran dig — så meget mere kostelig på grund af de vanskeligheder du havde med af finde den. Men fortsæt så ikke stædigt med, at betragte dette ene punkt og at samle alle åndens kræfter om det og altid at tale om det til andre; tag fat på et nyt emne og studer dette omhyggeligt. Således vil den ene hemmelighed efter den anden udfolde sig for din opfattelse. Ved denne fremgangsmåde vil du opnå to værdifulde sejre. Du vil

ikke alene tilegne dig nyttig viden, men en sådan anspændelse af tankerne vil forøge dine åndsevner. Den nøgle man finder til at lukke op for den ene hemmelighed, kan også åbenbare andre dyrebare kundskabsperler, som hidtil ikke var blevet opdaget.

Mange af vore prædikanter kan kun tilbyde folket nogle få dogmatiske foredrag. Den samme anstrengelse og flid som gjorde dem fortrolige med disse punkter, vil sætte dem i stand til at få forståelse af andre. Alle prædikanter bør have en grundig forståelse af profetierne og andre doktrinære emner. Men nogle som har prædikeret i årevis, nøjes med at indskrænke sig til nogle få emner, fordi de er for ugidelige til at granske Skriften flittigt og under bøn, hvorved de ville kunne blive kæmper i forståelsen af bibelske lærdomme og af Kristi praktiske undervisning. Alles sind bør fyldes med kundskab om Guds Ords sandheder, for at de i et hvilket som helst øjeblik det måtte blive påkrævet, kan være rede til at fremdrage gammelt og nyt fra forrådshuset. Hos nogle er åndsevnerne blevet svækket og forkrøblet af mangel på iver, alvorlig og hård anstrengelse. Tiden er kommet hvor Gud siger: „Gå fremad og lad de evner jeg har givet jer, bliver udviklet!“

[415]

I verden er der en mangfoldighed af vildfarelser og fabler Nyheder i form af sensationelle dramaer fremstår stadig for at fylde sindet og der er rigeligt med absurde teorier som forhindrer moralsk og åndelig fremgang. For at imødegå modstanden fra tidevandsbølgen har Guds sag brug for intelligente mennesker, tænkende mennesker og mennesker med et grundigt kendskab til Skriften. Vi må ikke godkende arrogance, snæversynethed eller principløshed, selv om de skjules under en kappe af foregivende fromhed. En overbevisende indflydelse følger dem, hvis hjerte er præget af sandhedens helliggørende kraft. De kan vise beherskelse og hensyn, fordi de ved, at vildfarelsens talsmænd hverken kan skabe eller tilintetgøre sandhed. *Evangeliets tjenere* side 210-212]

[Det er ikke nok for vores prædikanter at have et overfladisk kendskab til sandheden. Emner som varetages af mænd der har forvrænget deres Gudgivne kraft til at nedbryde sandheden, bliver konstant bragt frem til undersøgelse. Hykleri må lægges til side. Denne tids sataniske bedrag må imødegås klart og fornuftigt med Åndens sværd, som er Guds ord. Den samme usynlige hånd, der fører planeterne i deres baner og bærer verdenerne med sin magts

[416]

hånd, har gjort det muligt for mennesket, der er skabt i hans billede, at være lidet ringere end Guds engle i opfyldelsen af deres pligter på jorden. De mennesker der har fået ansvaret for den mest alvorlige sandhed, mennesket nogen sinde er betroet, har ikke opfyldt Guds hensigter. Efter hans plan skulle vi stige højere og højere mod en tilstand af fuldkommenhed. Mennesket kender ikke sig selv. Vort ansvar står i et nøjagtigt forhold til det lys, de muligheder og de fordele, vi har fået. Vi er ansvarlig for det gode vi kunne havde gjort, men ikke gjorde fordi vi var for magelige til at bruge de midler til forbedringer, som blev stillet til vores rådighed.

Guds dyrebare bog indeholder leveregler for mennesker i alle samfundslag og stillinger. Her findes forbilleder som alle gør vel i at undersøge og følge. „Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene. „Kristi tjeneres sande ære og hæder består ikke i antal prædikener holdt, eller i hvor meget skrivearbejdet, der er udført, men i den trofaste gerning udført for at tjene menneskers behov.] Hvis han forsømmer sin del af sit arbejdet, har han ingen ret til prædikantens navn. [*Kristus alene* side 282]

Der er i denne tid brug for mennesker, som kan forstå folks behov og tjene deres fornødenheder. Kristi trofaste tjener våger på enhver udpost, for at advare, irettesætte, råde, bede og opmuntre sine medmennesker, arbejde med Guds Ånd som virker mægtigt i ham, så han kan fremstille hvert menneske fuldkommet i Kristus. Et sådant menneske anerkendes i himlen som en tjener, der træder i sit store Forbilledes fodspor.

Vore prædikanter er ikke nøjeregnene nok i deres spisevaner. De deltager i for store måltider, med for mange forskellige retter. Nogle er kun reformatorere af navn. De har ingen regler at til at regulere deres kost med og giver sig til at spise frugt og nødder mellem deres måltider og derved pålægger fordøjelsesorganerne for tunge byrder. [417] Nogle spiser tre gange om dagen, selv om to ville bidrage mere til fysisk og åndelig sundhed. Hvis de love, som Gud styrer den fysiske organisme med, overtrædes, må der afgjort følge en straf.

Når der spises uklogt, vil nogle af sanserne synes halvt lammede og de træge og søvnige. Disse blegansigtede prædikanter som lider, på grund af eftergivenhed af appetitten, er ingen anbefaling for helsereforen. Når organismen lider af overanstrengelse, ville det være meget bedre at springe et måltid over, af og til og derved give naturen

en chance for at komme i orden igen. Vore medarbejdere kunne gøre meget mere ved deres eksempel, i udbredelsen af helsereformen, end ved at forkynde den. Når velmenende venner forbereder dem rigtig god mad, fristes de stærkt til at ignorere princippet; men nægtes de fine retter, rige krydderier, te og kaffe, kan de prøve sig selv om de er rigtige helsereformatorer. Nogle lider nu fordi de har overtrådt livets love, derved har de efterladt en skamplet på helsereformens sag.

Overdreven nydelse af mad, drikke eller søvn er synd. En harmonisk og sund aktivitet af hele legemets og sindets kræfter er lykke; og jo mere ophøjede og forfinede kræfter, des renere og ublandet er lykken. Et formålsløst liv er en levende død. Sindets kræfter bør bruges på det der har med evige interesser at gøre. Dette vil bidrage til legemets og sindets sundhed. [Der er mange også blandt vore prædikanter, som ønsker at komme frem her i verden uden anstrengelser. De er begærlige efter at udføre en eller anden stor gerning, mens de overser de små hverdags pligter hvormed de kunne gøre sig nyttige og være tjenere for Kristus. De ønsker at gøre det arbejde som andre udfører, men har ingen lyst til den disciplin som kræves for at de kan blive skikket til det. Dette stærke ønske både hos mænd og kvinder om at gøre noget som langt overstiger deres nuværende muligheder, fører til at det afgjort mislykkes for dem lige fra selve begyndelsen. Med harme afslår de at klatre op ad stigen, fordi de ønsker at blive hævet op, på en mindre møjsommeligt måde. *Evangeliets tjenere* side 212]

VORT COLLEGE

Uddannelse og oplæring af unge er et vigtigt og alvorligt arbejde. Det store formål skulle være at udvikle karakteren rigtigt, så den enkelte kan udrustes til at udføre det nuværende livs pligter og til sidst i fremtiden komme ind i det evige liv. Evigheden vil afsløre den måde dette arbejde er blevet udført på. Hvis prædikanter og lærere havde en klar fornemmelse af deres ansvar, ville vi se en anden tilstand i verden i dag. Men de er for snæversynede og har ikke store hensigter. De indser ikke betydningen af deres arbejde eller dets følger.

Gud kunne ikke gøre mere for mennesker end at han gav sin elskede Søn, han kunne heller ikke gøre mindre og alligevel give mennesker indløsning og fastholde den guddommelige lovs værdighed. For vor skyld udgød han hele himmelens rigdomme; for ved at give sin Søn rev han himmelens gyldne porte op for os, gjorde en uendelig gave for dem, som accepterer offeret og vender tilbage til deres lydighed mod Gud. Kristus kom til vor verden med en så stor kærlighed som evigheden, i sit hjerte; og han gav mennesker alle sine rigdomme og al herlighed i arv. Heri afslørede han sin Faders karakter, viste hvert menneske at Gud kan være retfærdig og endnu retfærdigere for ham, der tror på Jesus.

[419] Himmelen majestæt behagede ikke sig selv. Hvad han end gjode, var det med henblik på menneskers frelse. Selvskhed i alle sine former var til skamme over for ham. Han påtog sig vor natur, så han kunne lide i vort sted, gøre sin sjæl til offer for synd. Han blev slået af Gud og led pinsler for at redde mennesker fra det slag, som de fortjente på grund af overtrædelse af Guds lov. Med lyset skinnene fra korset, havde Kristus i sinde at drage alle mennesker til sig. Hans menneskehjerte længes inderligt over slægten. Hans arme åbnedes op for at tage imod dem og han indbød alle til at

komme til sig. Hans liv på jorden var en uafbrudt selvornægtelses- og nedlædetheds-handling.

Eftersom mennesker koster himmelen så meget, prisen var Guds dyrebare Søn, hvor omhyggeligt burde prædikanter, lærere og forældre da ikke omgås sjæle, som er kommet inden for deres indflydelse. Det er et fint arbejde at have med andre mennesker at gøre og det burde gribes an med frygt og bæven. De unges lærere burde fastholde en fuldstændig selvkontrol. Ødelægger man ens indflydelse over et menneske, på grund af utålmodighed, eller for at fastholde upassende værdighed og overhøjhed, er dette en frygtelig fejltagelse, for den kan være middel til at miste denne sjæl for Kristus. Unges tanker kan blive så omhyllet af skadelig ledelse at skaden aldrig helt kan overvindes. Kristi religion burde have en styrende indflydelse på unges opdragelse og oplæring. Frelserens selvornægtende eksempel, universelle godhed og langmodige kærlighed er en irettesættelse for utålmodige prædikanter og lærere. Han spørger disse fremfusende lærere: „Er dette den måde som du behandler de sjæle på, som jeg gav mit liv for? Har du ingen større forståelse for den uendelige pris, jeg betalte for deres indløsning?“

Alle som er knyttet til vort college må være mænd og kvinder, som har gudsfrygten foran sig og hans kærlighed i deres hjerter. De bør gøre deres religion tiltrækkende for den unge, som kommer inden for deres indflydelsessfære. Professorer og lærere bør hele tiden mærke deres afhængighed af Gud. Deres arbejde er i denne verden, men visdommens og kundskabens Kilde, som de hele tiden trækker på, er for oven. Selvet må ikke få herredømme. Guds Ånd må styre. De må vandre ydmygt med Gud og de bør se deres ansvar, som ikke er mindre end prædikantens. Den indflydelse som professorer og lærer udøver over den de unge på vort college, vil føres videre, hvor disse unge tager hen. En hellig indflydelse burde gå ud fra det college, til at modstå det moralske mørke, der er overalt. Da jeg fik vist af Guds engel, at en institution burde oprettes, til at uddanne vore unge på, så jeg at det ville være en af Guds største midler til at vinde sjæle med.

[420]

Dem som vil have held med at opdrage de unge, må tage dem som de er, ikke som de burde være, eller som de vil blive når de kommer væk fra deres oplæring. Med tungnemme elever vil de få en prøvelse og de må være tålmodige med deres uvidenhed. De

må behandle følsomme, nervøse studerende med ømhed og meget venligt og huske på at de er her for deres studier før Kristi domstol. En fornemmelse af deres egen ufuldkommenheder bør hele tiden få lærere til at bevare øm forståelse og overbærenhed for dem, som kæmper med de samme vanskeligheder. De kan hjælpe deres studerende, ikke ved at overse deres mangler, men ved at trofast rette fejl, på en sådan måde at en irttesat skal bindes endnu tættere til lærerens hjerte.

Gud har kædet unge og gamle sammen i gensidig afhængighed. De unges lærere bør vise en uselvsk interesse for den flok lam, som Kristus har givet os et eksempel på, i sit liv. Der er for lidt medfølelse ømhed og for meget af den strenge dommers ubøjelige værdighed. Alle bør have nøjagtig og upartisk retfærdighed, for Kristi religion påkræver dette; men det bør altid huskes at fasthed og retfærdighed har en søster, som er barmhjertighed. At stå langt fra studerende, behandle dem ligegyldigt og være utilnærmelige, hårde og kritiske er modsat Kristi ånd.

[421] Vi behøver hver især at åbne vore hjerter for Guds kærlighed, for at overvinde selvskhed og hårdhed og lade Jesus tage plads i sjælen. De unges lærer gør rigtigt i at erindre at han med sit aldersfortrin, uddannelse og erfaring stadig ikke kan overvinde fuldstændigt, i sig selv er han fejlende og gøre mange fiaskoer. Sådan som Kristus behandler ham, bør han bestræbe sig for at behandle de unge han har med at gøre, som ikke har haft sådanne fortrin og ikke har haft så gunstige forhold, som han selv har nydt. Kristus har båret fejlende igennem al hans åbenbare trodsighed og oprør. Hans kærlighed for synderen bliver ikke kold, hans anstrengelser hører ikke op og han overgiver ham ikke til Satans slag. Han har stået med åbne arme og byder den fejlende velkommen igen, den oprørske og endog den frafaldne. Ved forskrift og eksempel bør lærere fremstille Kristi uddannelse og oplæring af unge; og på domsdagen vil de ikke være til skamme, når de møder deres studerende og tilbageblikket på hvor de har behandlet dem.

Igen og igen har de unges lærer ført mørkets skygger ind i klasseværelset, som har samlet sig over ham. Han er blevet overbebyrdet og er nervesvækket, eller dyspepsi har gjort alt mørkt. Han kommer ind i klasseværelset med dirren og en dårlig mave. Intet synes at

blive gjort for hans skyld, han tror at hans elever viser han respekt af sig selv og hans skarpe kritik og dadel gives til højre og venstre.

Måske begår en eller flere fejl eller er uregerlige. Dette overdriver han og han bliver uretfærdig og hård og skærer ind med irettesættelser og endog håner ham, han mener gjorde det forkerte. Denne samme uretfærdighed forhindrer ham derefter fra at indrømme at han ikke har gjort det rigtige. For at fastholde sin værdighed, har han mistet en dyrebar, gylden anledning til at vise Kristi ånd og måske vinde en sjæl til himmelen.

Erfarne mænd og kvinder burde forstå at dette er en særlig farlig tid for de unge. Fristelser omgiver dem overalt og når det er så let at flyde med strømmen, kræver det sine stærkeste anstrengelser at modstå det ondes tidevand. Det er Satans bevidste hensigt at fastgøre de unge i synd, for derved er han mere sikkert på mennesket. Sjælenes fjende er fyldt med stærk had mod ethvert forsøg på at påvirke de unge i den rigtige retning. Han hader alt som giver det rigtige billede af Gud og vor Frelser og hans bestræbelser er særlig imod alle, som kommer i en god position og kan få lys fra himmelen. Han ved at et lille skridt fra deres side, til at komme i forbindelse med Gud, vil give dem kraft til at modstå hans bedrag. Dem som tager deres synder roligt, er sikkert under hans banner. Men ligeså snart der arbejdes på at bryde hans magt, vækkes hans vrede og han begynder nidkært på at forpurre Guds planer, om muligt.

[422]

Hvis indflydelsen på vort college var hvad den burde være, vil de unge, som uddannes der, kunne se Gud og forherlige ham i hele hans værk. Og når de går i gang med at opelske de evner, som Gud har givet dem, vil de kunne afgive ham en mere virkningsfuld tjeneste. Forstanden vil når den er helliget, åbne op for Guds ords rigdomme og samle sine dyrebare juveler til at give andre mennesker og også få dem til at søge efter Guds dybder. En kundskab til hans nådes rigdomme, vil forædle og ophøje menneskesjælen og ved forbindelse til Kristus vil den få del i guddommelig natur og opnå kraft til at modstå Satans tilnærmelser.

Studerende må indprentes med at er kundskab alene i det gode fjendes hånd, kan det have en ødelæggende kraft. Det var et meget intelligent væsen, et som havde en høj stilling i engleskaren, som til sidst blev til en oprører; og mange med bedre intellektuelle evner

føres nu fangne af hans kraft. Den helligede kundskab som Gud giver, er af den rette kvalitet og vil tilregnes hans ære.

Lærernes arbejde på vort college vil blive møjsommeligt. Blandt dem, som går på skolen, er der nogle der er intet mindre end Satans redskaber. De har ingen respekt for skolens regler og de demoraliser alle de kommer nær. Efter at alle lærerne har gjort alt hvad de kan, for at reformere denne klasse, efter indtrængende anmodninger og bønner, prøvet at nå dem og de afviser alle anstrengelser, gjort for deres bedste og fortsætter med deres syndige vej, da har det været nødvendigt at skille dem fra skolen, så andre ikke besmittes af deres onde indflydelse.

[423] For at kunne opretholde en ordentlig opdragelsesmåde og stadig vise medynkende kærlighed og ømhed for sjæle, der er i ens varetægt, behøver opdrageren hele tiden at få visdom og nåde fra Gud. Der må opretholdes orden. Men dem, som holder af sjæle, købt af Kristi blod, bør gøre deres yderste, for at frelse den vildfarne. De stakkels syndige sjæle, efterlades for ofte i mørke og bedrag og får lov at gå deres egen vej og dem som burde hjælpe dem, lader dem gå alene i fordærv. Mange undskylder deres forsømmelse af disse ligeglade og egensindige mennesker, med de religiøse privilegier i Battle Creek. De siger at hvis dette ikke kan få dem til at angre, kan intet. At kunne deltage i sabbatsskolen og lytte til prædikenerne, fra talerstolen, er i virkeligheden dyrebare privilegier, men de kan forbigås af alle, der ikke er opmærksomme, — men hvis en med den rette interesse kommer i kontakt, i medfølelse og kærlighed, med disse sjæle, så vil han kunne nå dem. Jeg er blevet vist at de personlige anstrengelser, der gøres klogt, vil have en virkende indflydelse på disse øjensynligt hårde mennesker. Alle kan ikke være så hårde i hjertet som de ser ud til. Vore folk i Battle Creek bør nære en dyb interesse for unge, som Guds forsyn har bragt under deres indflydelse. Vi har set et godt arbejde, blive gjort for manges frelse, som er kommet på vort College, men meget mere kan udrettes ved personlig ihærdighed.

Den selviske kærlighed af „mig og mine“ holder mange fra at gøre deres pligt for andre. De tror at alt hvad de skal gøre, kun er for dem selv og deres egne børn? „Sandelig siger jeg eder:“ sagde Kristus: „Hvad I ikke har gjort imod en af de mindste der, har I heller ikke gjort imod mig.“ Er jeres egne børn af større værdi i Guds øjne,

end jeres næstes børn? Gud har ingen personsanseelse. Vi skal gøre alt hvad vi kan for at frelse sjæle. Ingen bør gås forbi, fordi de ikke har kultur og religiøs opdragelse end heldigere stillede børn. Havde disse fejlende, forsømte mennesker nydt de samme goder hjemmefra, kunne de have udvist en langt mere ædel karakter og større talent for nyttighed, end mange, som er blevet vogtet over dag og nat med den venligste omsorg og oversvømmende kærlighed. Engle ynkes over disse omstrefjende lam; engle græder, når menneskeøjne er tørre og menneskehjerter lukkes mod dem. Hvis Gud ikke havde givet mig et andet arbejde, ville jeg gøre det til mit livsmål at sørge for dem, som andre ikke vil ulejliges med at frelse. På Guds dag vil nogle holdes ansvarlig for tabet af disse dyrebare sjæle. [424]

[Forældre, som har forsømt de ansvar, Gud har pålagt dem, vil lære deres forsømmelighed at kende i dommen. Der vil Herren spørge: „Hvor er de børn, jeg gav jer at opdrage for mig? Hvorfor er de ikke ved min højre side?“ Mange forældre vil da indse, at en uforstandig kærlighed gjorde dem blinde for børnenes fejl og tillod dem at udvikle en karakter, der var uegnet for Himmelen. Andre vil indse, at de ikke brugte tid på børnene og viste dem opmærksomhed, kærlighed og medfølelse. Deres pligtforsømmelse gjorde børnene til det, de blev.] Lærere vil se hvor de kunne have arbejdet for Mesteren og forsøge redde at de tilsyneladende uforbederlige tilfælde, som de ikke påtog sig i ungdommens grønne år. Og menighedens medlemmer vil se at de kunne have gjort en god tjeneste for Mesteren, ved at forsøge hjælpe dem der behøvede hjælp. Da deres interesse og kærlighed var blevet bortødslet på deres egne familier, var der mange uerfarne unge, som kunne være taget til deres hjerter og hjem og hvis dyrebare sjæle kunne være frelst ved interesse og venlig omhu. [*Barnet i hjemmet* side 539]

Lærere burde lære at våge over de studerendes sundhed. De bør beherske dem så de ikke belaster dem selv med for mange studier. Hvis de forlader colleget med kundskab til videnskaben, med et nedbrudt helbred, ville det være bedre om de slet ikke var kommet på skolen. Nogle forældre føler at deres børn er blevet uddannet på store bekostninger og de driver dem frem i deres studier. Studerende er ivrige efter at tage mange studier, for at fuldende deres uddannelse, på kortest mulig tid. Professorerne har ladet nogle komme for hurtigt igennem. Når nogle behøver et skub bag i, behøver andre at blive

[425] holdt tilbage. Studerende bør altid være flittige, men de skal ikke fylde deres tanker sådan, at de bliver intellektuelle dyspeptikere. De skal ikke presses sådan ind i studierne, at de forsømmer en ordentlig optræden; og, fremfor alt, de må ikke lade noget komme i vejen for deres bønnestunder, som bringer dem i forbindelse med Jesus Kristus, den bedste lærer verden nogen sinde har kendt. De må under ingen omstændigheder fratage sig selv de religiøse privilegier. Mange studerende har gjort deres studier til det første store mål og har forsømt bøn og holdt sig borte fra sabbatsskolen og bedemøder og af denne forsømmelse af religiøse pligter, er de vendt hjem, som falden bort fra Gud. En meget vigtig del af deres uddannelse er blevet forsømt. Det, som er grundlaget for al sand kundskab, skulle ikke gøres sekundært. Herrens frygt er visdoms begyndelse. „Søg først Guds rige og hans retfærdighed.“ Dette må ikke ligge sidst, men først. Studerende må have anledning til at blive fortrolig med sin bibel. Han må have tid til dette. En studerende, som gør Gud til sin kraft, som har et passende kendskab til Gud, som åbenbaret i hans ord, lægger grundlaget til en grundig uddannelse.

Gud har planlagt at colleget i Battle Creek skal nå en højere norm for intellektuel og moralsk dannelse, end nogen anden af den slags institutioner, i vort land. Den unge bør oplæres i det nødvendige at opdyrke deres fysiske, mentale og moralske kræfter, så de ikke blot kan nå de færdigheder indenfor videnskab, men, ved et grundigt Guds?kundskab, kan uddannes til at forherlige ham; så de kan udvikle en symmetrisk karakter og blive rede til at gøre nytte i denne verden og opnå moralsk udmærkelse for det evige liv.

[426] Jeg ville ønske jeg kunne finde ord til at udtrykke vigtigheden af vort college. Alle bør føle, at det er et af Guds redskaber til at gøre sig selv kendt for mennesker. Lærerne kan gøre et større arbejde, end de hidtil har regnet med. Unge sind skal formes og karakteren skal udvikles under interesserede forsøg. Under Guds frygt, må enhver bestræbe sig på at udvikle større evner, selv om de har tegn på stor ufuldkommenhed, bør de oplives og styrkes. Mange af de unge er rige på talenter, som ikke anvendes fordi de ikke har haft anledning til at udvikle dem. Deres fysiske kræfter styrkes når de bruges, men sindets evner ligger skjult, fordi lærerens skarpsindighed og Gudgivne taktfølelse ikke er blevet brugt til at tage dem i brug. Den

unge må have hjælp til selvudvikling; de må drages, stimuleres, opmuntres og tilskyndes til handling.

Overalt i verden behøves arbejdere. Guds sandhed skal føres ud i fremmede lande, så dem i mørke kan oplyses ved den. Gud forlanger at der udvises iver i den retning, langt større end hidtil. Som et folk, er vi næsten lammet. Vi gør ikke en tyvendedel af det gode som vi kunne, fordi selviskheden hersker i stort omfang, hos os. Nu behøves der en opdyrket forstand i Guds sag, for begyndere kan ikke gøre arbejdet godt nok. Gud har tiltænkt vort college som et redskab til at udvikle medarbejdere, som han ikke bringes til skamme ved. Den højde mennesket kan nå, ved god dannelse, er ikke hidtil set. Vi har mere end gennemsnitlige mennesker blandt os. Hvis deres talenter bruges, burde vi have tyve prædikanter, hvor vi nu har en.

Lærere må ikke tro at deres opgave er færdig, når deres elever har lært videnskab. Men de bør indse at de har den vigtigste missionsmark i verden. Hvis alle instruktørredskaber bruges, sådan som Gud vil have dem brugt, vil de være de mest succesrige missionærer. Det må erindres at unge danner vaner som, i ni ud af ti tilfælde, vil afgøre deres fremtid. Påvirkningen af den gruppe de er i, den forening de danner og de principper de gør sig, vil følge dem igennem livet.

Det er en frygtelig kendsgerning, noget som får forældres hjerter til at skælve, at de college'er som vor tids unge sendes på for at blive dannet, bringer deres moral i fare. Når et harmløst ungt menneske sættes sammen med forhærdede forbrydere, lærer forbrydelser de aldrig før havde drømt om; så vil så rensindede unge mennesker, ved denne omgang med korruperte college?elever, miste deres karakterenhed og blive umoralske og forringede. Forældre bør vågne op til deres ansvar og forstå hvad de gør, ved at sende deres børn hjemmefra til college'er hvor de ikke kan forvente andet end at de bliver demoraliserede. College'et i Battle Creek bør stå højere i moralen, end nogen andre colleges i landet, så børnenes sikkerhed, der bliver det betroet, ikke kommer i fare. Hvis lærere gør deres arbejde i frygt for Gud, arbejder i Kristi ånd for de studerendes sjæles frelse, vil Gud krone deres anstrengelser med succes. Gudfrygtige forældre vil være mere bekymrede for deres børns karakter, hjemme fra college, end bekymrede for om de kom igennem deres studier.

Jeg fik vist at vort college efter Guds plan skulle udrette det store sjælevindende arbejde. Det er kun når den enkeltes talenter bringes

under Guds Ånds fulde kontrol, at de nyttiggøres i fuldt omfang. Religionens forskrifter og principper er det første skridt til at erhverve kundskab og ligger ved fundamentet for sand uddannelse. Kundskab og videnskab må levendegøres ved Guds Ånd for at tjene til det ædlest formål. Kun den kristne kan gøre den rette brug kundskaben. For at videnskaben skal kunne sættes højt, må den anskues fra et religiøst synspunkt. Hjertet som forædles af Guds nåde, kan bedst omfatte uddannelsens virkelige værdi. Guds egenskaber, som de ses i hans skabelsesværk, kan kun værdsættes når vi har en rigtig kundskab til Skaberen. For at lede unge til sandhedens kilde, til Guds lam der tager verdens synder bort, må lærere ikke blot kende til sandhedens teori, men må have erfaringsmæssig kundskab til hellighedens veje. Kundskab er kraft, når den står sammen med sand gudsfrygt.

Forældres pligt over for colleget

[428]

Forældres pligt over for colleget

[Vore brødre og søstre rundt omkring, bør føle det som deres pligt at støtte denne institution, som Gud har planlagt. Nogle af eleverne vender hjem med knurren og klager og forældre og medlemmer i menigheden låner opmærksomme ører til deres overdrevne og ensidige udtalelser. De vil gøre vel i at betænke, at sagen har to sider; men i stedet tillader de disse forkvaklede rygter at rejse en skranke mellem dem og colleget. De fleste begynder da at give udtryk for frygt, tvivl og mistænksomhed angående den måde, hvorpå skolen bliver ledet. En sådan indflydelse gør megen skade. Utilfredse udtalelser spreder sig som en smitsom sygdom og folk får indtryk, der vanskeligt lader sig udviske. Historien forstørres ved hver gentagelse, indtil den antager kæmpemæssige dimensioner, medens en undersøgelse ville påvise den kendsgerning, at der ikke var noget at lægge lærere eller ledere til last. Disse gjorde kun deres pligt for at håndhæve skolens reglement, der må gennemføres, hvis skolen ikke skal demoraliseres.

Forældre handler ikke altid klogt. Mange er meget fordringsfulde i deres ønske om, at andre skal rette sig efter deres ideer og bliver utålmodige og overlegne, hvis det ikke sker; men når det forlanges, at deres egne børn skal overholde skolens, regler og bestemmelser og disse børn irriteres over de nødvendige restriktioner, hænder det alt for ofte, at forældre, som bekender sig til at elske og frygte Gud, giver børnene medhold i stedet for at dadle dem og rette på deres fejl. Dette viser sig ofte at blive vendepunktet i deres børns karakterudvikling. Regler og orden nedbrydes og disciplinen trampes under fødder. Børnene foragter tvang og får lov til at tale nedsættende om institutionerne i Battle Creek. Hvis forældrene blot ville tænke sig om, ville de indse de onde følger af deres handlemåde. Det ville i sandhed være et stort under, om hver eneste handling på en skole med fire hundrede elever og under ledelse af mænd og kvinder

[429]

med menneskelige skrøbeligheder kunne være så fuldkommen og så nøjagtig, at der intet var, som kunne kritiseres.

Dersom forældrene ville stille sig i lærernes sted og se, hvor vanskeligt det nødvendigvis må være at holde disciplin i en skole med hundreder af elever af alle klasser og alle slags mentalitet, ville de komme til at se anderledes på forholdene. De bør tage i betragtning, at nogle børn aldrig har været under disciplin hjemme. Da de altid er blevet forkælet og aldrig er blevet opdraget til lydighed, ville det være en stor fordel for dem at komme bort fra deres uforstandige forældre og stilles under lige så strenge regler og øvelser som soldater i en hær. Medmindre noget bliver gjort for disse børn, der i en så sørgelig grad er blevet forsømt af utro forældre, vil Jesus aldrig kunne antage dem. Dersom de ikke bliver stillet under kontrol, vil de blive værdiløse her i livet og ingen del få i det tilkommende liv.

I himmelen er der fuldkommen orden, fuldkommen lydighed, fuldkommen fred og harmoni. De, der ikke har haft nogen respekt for orden eller disciplin her i livet, ville ikke have nogen respekt for den orden, der overholdes i himmelen. De kan aldrig få adgang til himmelen; for alle, som er værdige til at indgå der, vil elske orden og respektere disciplin. Den karakter, der dannes her i livet, vil afgøre den fremtidige skæbne. Når Kristus kommer, vil han ikke forandre nogens karakter. Kostbar prøvetid tilstås, for at den skal benyttes til at tvætte karakterens kjortel og gøre den hvid i Lammets blod. Fjernelsen af syndens pletter Kræver en levetids arbejde. Dagligt fornyede anstrengelser for at kue og fornægte selvet er nødvendige. Hver dag er der nye kampe at udkæmpe, nye sejre at vinde. Hver dag bør sjælen opløftes i alvorlig bøn til Gud om korsets mægtige sejre. Forældre bør ikke forsømme nogen pligt til gavn for deres børn. De bør opdrage dem på en sådan måde, at de må kunne blive til velsignelse for samfundet hernede og som belønning høste det evige liv hinsides. *Vejl f menigh* bd. 1 side 441-442]

[430]

Sagen i Iowa

SAGEN I IOWA

Jeg er blevet vist at sagen i Iowa er i en elendig tilstand. Unge mennesker som har været knyttet til forskellige grene i arbejdet, har ikke været åndeligt i stand til at hjælpe folk. Ganske mange uerfarne og udygtige mænd har arbejdet i den sag og de behøver et stort arbejde gjort for sig.

College studerende

College studerende

Bror B's indflydelse har ikke helt været som den burde være. Da han var på Battle Creek colleget, var han i mange henseender et eksemplarisk ung mand; men sammen med andre unge herrer og damer, har han uden at sige noget, arrangeret en udflugt til _____. Dette var ikke pænt, åbent og retfærdigt. De vidste alle at det var et brud på reglerne, men de dristede sig ind på overtrædelsens sti. Disse unge mennesker, har ved deres handling og deres indstilling til deres forkerte opførsel, igen kastet skykker på colleget, som er særdeles urigtige.

Da brødrene i Iowa overtog bror B's arbejde under disse forhold, gjorde de noget forkert. Hvis de gør noget lignende i andre situationer, vil de mishage Gud meget. Det gav ham indflydelse over andre at han var en ung mand med en fremragende optræden og hans eksempel, stik imod skolens regler og myndigheder, har påvirket andre til at gøre det samme. Love og regulativer vil ikke have kraft, når skolen ledes, hvis vore brødre billiger sådanne ting i det hele taget. En demoraliserende indflydelse er let at indføre på en skole. Mange vil hurtig gå ind i et oprør og trods, hvis der ikke straks gøres noget for at fastholde skolens standard, ved strenge regler, der styrer de studerendes opførsel.

[431] Bror B's arbejde vil ikke være antagelig for Gud, før han helt ser og erkender sin fejl, med at overtræde collegets regler og begynder at modvirke den indflydelse han har udøvet til skade for dets omdømme. Mange flere studenter ville være kommet fra Iowa, hvis det ikke var for disse ulykkelige omstændigheder. Kunne du, bror B, se og erkende virkningen af dette forkerte skridt og den vrede, skinsyge og næsten had som havde fyldt dit hjerte, fordi din handlemåde blev draget i tvivl af Professor Brownsberger, så ville du skælv for øjnene af dig selv og for deres triumf, som ikke kan klare tvang og som fører krig imod regler og regulativer, der bremser dem i deres

egen handlemåde. Som en bekendende discipel af den ydmyge og beskedne Jesus, forøges din indflydelse og dit ansvar meget.

Bror B, jeg håber du vil gennemgå dette omhyggeligt og overveje din første fristelse at vige fra collegets regler. Studér kritisk karakteren af vor skoles styrelse. Ingen af reglerne der blev gennemført, var for strenge. Men der blev gemt på vrede; for på den tid blev fornuften stødt bort og hjertet blev gjort til bytte for uregerlig hæftighed. Før I var klar over det, havde I taget et skridt, som I for nogle timer tidligere ikke ville have taget, under noget pres. Impulserne overvandt fornuften og I kunne ikke kalde den skade tilbage, som I havde forøvet imod jer selv eller mod en Guds institution. Vor eneste sikkerhed, under alle omstændigheder, er at beherske os selv, i Jesus vor Forlørs styrke.

Vort college er ikke indflueret af den populære anskuelse det støttes, ved at udøve magt og gennemtvinge dets regler, som andre colleger har. I et henseende er det af vort samfunds skoler; men hvis vi ikke holder os på vagt, vil en verdslig karakter og påvirkning komme over den. Sabbatsholdende studerende må have mere moralsk mod, end de hidtil har udvist, for at kunne bevare den moralske og religiøse ånd på skolen, ellers vil den kun adskille sig fra andre samfunds skoler i navn. Gud planlagde og stiftede dette college og udtænkte at det skulle dannes af høje religiøse interesser og at enhver uomvendt studerende, som blev sendt til Battle Creek ville vende tilbage til deres hjem, som soldater af Kristi kors.

[432]

Professorer og lærere bør tænke over hvad det er for midler der giver vort college den særlige karakter; alle burde værdsætte de privilegier højt, som vi nyder, med en sådan skole og bør støtte den trofast og vogte den fra enhver skam. Selviskhed kan kølnede studerendes kraft og verdslighed kan få overhånd over hele skolen. Dette ville bringe Guds misbilligelse over denne institution.

[De elever, der bekender sig til at elske Gud og adlyde sandheden, bør besidde en sådan grad af selvbeherskelse og religiøs principfasthed, at de vil være i stand til at stå urokkelige i fristelse og til at tage standpunkt for Jesus på colleget, i deres logi, eller hvor de måtte befinde sig. Religion skal ikke blot være en kappe til brug i Guds hus, men religiøse principper må præge hele livet. De, der drikker af livets kilde, vil ikke vise en længsel efter forandring og fornøjelse, således som den verdslige gør. I deres færd og karakter

vil man se den hvile, fred og lykke, som de har fundet i Jesus ved daglig at lægge deres vanskeligheder og byrder ned ved hans fødder. De vil vise, at der er både tilfredshed og glæde på lydighedens og pligtens sti. På deres kammerater vil sådanne øve en indflydelse, der mærkes overalt på skolen. De, som udgør denne trofaste hær, vil opmuntre og styrke lærerne og de ledende i deres bestræbelser ved at modvirke enhver art af utroskab, splid og undladelse af at overholde regler og forskrifter. De vil øve en frelsende indflydelse og deres arbejde vil ikke gå til grunde på Guds store dag, men vil følge med dem ind i den tilkommende verden og indflydelsen af deres liv hernede vil få betydning gennem endeløse evigheder. Een alvorlig, samvittighedsfuld, trofast ung mand på skolen er en uvurderlig skat. Himmelens engle ser på ham med kærlighed. Hans dyrebare Frelser elsker ham og i himmelens dagbog vil enhver retfærdighedsgerning, enhver modstået fristelse og ethvert besejret onde blive nedskrevet. Således vil han opsamle sig en god grundvold for den kommende tid, for at han må kunne gribe det evige liv *Vejl f menigh* bd. 1 side 443]

Den måde bror C opførte sig på, ved at søge unge damers selskab på colleget, var forkert. Dette var ikke formålet med at sende ham til Battle Creek. Studerende sendes ikke her hen for at danne forbindelser, for at flørte eller gøre kur, men for at få uddannelse. Fik de lov til at følge deres egne lyster i dette, ville colleget hurtigt demoraliseres. Adskillige har brugt deres dyrebare skoledage på snedig flørt og kurmageri, uanset om professorer og lærere var opmærksomme på det. Når en lærer, uanset hvilken gren af værket han kommer fra, udnytter sin position for at vinde sine studerendes hengivenhed med henblik på ægteskab, er hans opførsel den strengeste kritik værdig.

Indflydelsen fra bror D's sønner og adskillige andre fra Iowa også mr.E fra Illiois, har ikke været til gavn for vor skole. Disse studerendes slægtninge og venner har hjulpet dem til at kaste genskin på colleget. Bror D's sønner har evner som er kilde til forældrenes glæde; men når disse unge mænds evner anvendes til at nedbryde collegets regler og forskrifter, er der intet der fremkalder glæde. Det blad der indeholder den passende og skarpe kritik, over en underviser på colleget, vil ikke læses med fornøjelse på den dag, hvor alle menneskes gerninger skal gennemgås af Gud. Bror og søster D vil da møde en optegnelse over deres gerninger, for at de kunne give deres

søn en dårlig, hemmeligholdt berettigelse. Så må de svare for den indflydelse de har forøvet mod skolen, en af Guds redskaber og svare for de blandede udtalelser de gjorde, som har forhindret unge i at komme på colleget, hvor de kunne være kommet under sandhedens indflydelse. Nogle sjæle vil gå tabt som følge af denne forkerte indflydelse. Guds store doms dag vil åbenbare de indflydelsesrige ord, der er sagt og den indstilling der er indtaget. Bror og søster D har pligter der hjemme som de har forsømt. De har været beruset af dette livs bekymringer. Arbejde, hastværk og jagen hører til dagens orden og deres stærke verdslighed har haft dannende indflydelse på deres børn, på menigheden og på verden. Det er deres eksempel, som fastholder sandheden i retfærdighed, som vil dømme verden.

[434]

[Bevarelsen og opretholdelsen af de institutioner, Gud har oprettet som et middel til sit værks fremme, afhænger i stor udstrækning af kristelige unge mennesker. Dette højtidelige ansvar hviler på de unge, der i vor tid optager livets gøremål. Aldrig har der været en tid, da så betydningsfulde ting afhang af een generation; hvor vigtigt er det derfor ikke, alle de unge forberedes til den store gerning, så Gud kan bruge dem som sine redskaber! De krav, Gud har på dem, overgår alle andre krav.

Gud er den, der har skænket livet og hvert fysisk og åndeligt anlæg, som de ejer. Han har udrustet dem med evner, for at de klogt kan udnytte dem i den gerning, der vil blive lige så varig som evigheden. må kunne, betros dem. Til gengæld for sine store gaver kræver han en rigtig udvikling og anvendelse af deres intellektuelle og moralske evner. Han gav dem ikke disse evner blot til deres fornøjelse, eller for at de skulle misbruges til at modarbejde hans vilje og hans forsyn, men for at de skulle benyttes til at fremme kundskab om sandhed og hellighed i verden. Han stiller krav om deres taknemmelighed, deres højagtelse og kærlighed for hans uophørlige godhed og uendelige velgerninger. Med rette Kræver han lydighed mod sine love og mod alle vise forskrifter, der vil tøjle de unge, værne dem mod Satans anslag og lede dem på fredens stier. Hvis de unge kunne indse, at de ved at overholde vore institutioners påbud og reglementer kun gør, hvad der vil fremme deres, anseelse i samfundet, højne karakteren, forædle sindet og forøge deres lykke, ville de ikke modsætte sig retfærdige regler og gavnlige krav, ej heller give sig af med at skabe mistænksomhed og fordom mod disse institutioner. Vor ungdom bør

[435] være besjælet af energi og troskab i at efterkomme de fordringer, der stilles til dem og dette vil være en garanti for fremgang. Den vilde, hensynsløse karakter hos, mange af de unge i denne tid kan gøre en syg om hjertet. En stor del af skylden ligger hos forældrene i hjemmet. Uden guds frygt kan ingen være virkelig lykkelig. *samme* s 443-444]

De studerende som er stødt sammen med ledelsen og vendt tilbage til deres hjem, for at kaste skam over colleget, vil få deres synd at se og modvirke den påvirkning de har givet, før de kan få Guds billigelse. De troende i Iowa har mishaget Gud med deres godtroenhed, ved at tro på de fortællinger de har fået. De burde altid findes på ordenens og disciplinens side, i stedet for at anspore til slap styring.

En ung sendes fra en fjern stat for at få glæde af colleget i Battle Creek. Han kommer fra sit hjem med sine forældres velsignelse på sit hoved. Han har dagligt lyttet til alvorlige bønner opsendt fra familiealteret og han er tilsyneladende startet godt på et liv med ædle beslutninger og renhed. Hans overbevisning og hensigter er rigtige, idet han forlader hjemmet. I Battle Creek vil han møde mennesker fra alle lag. Han bliver bekendt med nogen, hvis eksempel er til velsignelse for alle i deres omgangskreds. Han møder også nogle, som tilsyneladende er venlige og interessante og hvis intelligens betager ham; men de har en lav moralstandard og ingen religiøs tro. For en tid modstår han entvert lokkemiddel der frister; men når han lægger mærke til, at dem, som er kristendomsbekendere, synes at nyde denne ureligiøse klasses selskab, begynder hans målsætninger og høje beslutninger at vakle. Han nyder disse unges livlige udfald og gemytlighed og næsten uden at han mærker det, drages han mere og mere ind i deres selskab. Hans fæstning synes at give sig; hans hidtidige brave hjerte bliver svagt. Han bydes med ud på en tur og de tager ham med til en bar. Der hentes østers eller andre forfriskninger og han skammer sig ved at drage bort og afvise traktementet. Når han engang har gået over grænserne, gør han det igen og igen. Et glas

[436] øl kan der nok ikke være noget galt med og han accepterer det; men der er trods alt en skarp stikken i samvittigheden. Han tager ikke åbenlyst sit ståsted på Guds, sandhedens og retfærdighedens side; det snedige, bedrageriske selskab som han kommer sammen med, fornøjer ham og han føres længere ud. Hans fristelser forsikrer, at

det er helt sikkert harmløst at spille kort og se spillene i en billardhal og han giver gentagende gange efter for fristelsen.

Unge mænd på vort college hænger, uanende af forældre eller formyndere, på barer, drikker øl og spiller kort og spil i billiardhaller. Disse ting prøver de studerende at hemmeligholde meget blandt dem selv; og professorerne og lærere holdes i uvidenhed om det sataniske arbejde, som sker. Når denne unge mand lokkes til at gøre noget forkert, som skal hemmeligholdes, har han en kamp med sin samvittighed; men tilbøjeligheden sejrer. Det skulle betyde at han var en kristen, da han kom til Battle Creek, men han ledes fast og sikkert hen på den nedadgående vej. Onde kammerater og forførelere findes blandt unge sabbatsholdene forældre, nogle af dem bor i Battle Creek og de finder ud af at han kan fristes; og de jubler i det skjulte over deres magt og den kendsgerning at han er svag og så hurtig giver efter for deres forførelseriske indflydelse. De finder ud af at han kan komme til skamme og forvirres af dem, som har haft lyset og som har forhærdet deres hjerter i synd. Netop sådanne anstød som disse vil man finde overalt, hvor unge samles.

Den tid kommer, hvor den unge mand, som forlod sin faders hus ren og sand, med ædle hensigter, vil gå til grunde. Han har lært at elske det onde og forkaste det gode. Han erkendte ikke sin fare, blev ikke bevæbnet med årvågenhed og bøn. Han satte ikke sig selv straks under menighedens beskyttende omsorg. Han kom til at tro at det var mandigt, at være selvstændig og ikke lade sin frihed begrænse. Han fik lært at ignorere af regler og trodsen af love var at nyde sand frihed; så det var slavisk at altid frygte og skælve, medmindre han gjort noget forkert. Han gav efter for ugudelige personers indflydelse, som gjorde bedrag, ondskab og synd skønt de havde et pænt ydre. Men han blev foragtet og forhånet, fordi han var så let at narre. Han tog derhen hvor han ikke kunne forvente noget rent og godt. Han lærte livsveje og talemåder, som ikke var ophøjende og forældrende. Mange er i fare for at ledes bort uden at mærke det, indtil de fornedres, efter egen vurdering. For at vinde de hjerteløse og ugudeliges bifald, kommer de i fare for at opgive mandommens renhed og ædelhed og blive slaver for Satan.

[437]

Unge prædikanter

Unge prædikanter

Jeg er blevet vist at Iowa vil ligge langt bag andre stater, med hensyn til ren gudsfrygt, hvis unge mænd får indflydelse på konferensen, når det er så tydeligt at de ikke er knyttet til Gud. Jeg føler at den højtideligste pligt påhviler mig at sige at Iowa ville være i en bedre situation i dag, hvis brødrene F og G var forblevet tavse. Når de ikke selv har erfaring i gudsfrygt, hvordan kan de så lede folk til den Kilde, som de selv ikke kender til?

En fremherskende skepsis bliver hele tiden større over for Guds Ånds *Vidnesbyrd*; og disse unge ansporer spørgsmål og tvivl i stedet for at fjerne dette, fordi de ikke kender til *Vidnesbyrdenes* ånd, kraft og styrke. Når de er så uhelligede i hjertet, kan deres arbejde ikke gøre folk noget godt. De kan tilsyneladende overbevise sjæle om at vi har sandheden, men hvor er den Guds Ånd og kraft der skal indprente hjerte og vække bevidstheden om synd? Hvor er magten til at føre den domfældte frem til en erfaringsmæssig kundskab om livsvigtig gudsfrygt? De kender ikke til det selv; hvordan kan de da fremstille Kristi religion? Hvis unge mænd vil ind på marken, så gør dem på ingen måde modløse; men lad dem først lære faget.

[438] Bror G kunne have arbejdet sammen med lægerne på sanatoriet, men han kunne ikke sammen med dem. Han var for indbildsk til at lære. Han blev opblæst og egoistisk. Han havde ligeså gode udsigter som andre unge mænd; men da de var villige til at få undervisning og få en stilling, hvor de kunne være til største velsignelse, ville han ikke indrette sig efter den situation. Han mente at han vidste for meget til at få en underordnet stilling. Han var ikke tiltalende for patienterne. Han var så overlegen og diktatorisk, så hans indflydelse ikke kunne tolereres på sanatoriet. Han manglede ikke evner og ville han lære kunne han få noget at vide om en læges arbejde; havde han bevaret sig i sagtomhedens ydmyghed kunne han have fået succes. Men de naturlige karaktermangler er ikke blevet bemærket

og overvundet. Der har på hans side været en tilbøjelighed til at narre og svare undvigende. Dette vil ødelægge hans nyttighed i livet og vil absolut lukke prædikanttjenestens døre for ham. Der bør opelskes den strengeste sanddrughed og al bedrag undgås ligesom man vil undgå spedalskhed. På grund af sin lille vækst har han følt sig genert. Dette kan ikke afhjælpes, men det er indenfor hans magt at afhjælpe sine karaktermangler, dersom han vil. Sind og karakter kan, med omhu, formes efter det guddommelige mønster.

Det er den sande sindets højnelse, ikke påtaget overlegenhed, der danner mennesket. Den rigtige fremelskelse af de mentale kræfter gør mennesket til alt, hvad det er. Disse forædlende evner gives til at forme karakteren for fremtiden, evigt liv. Mennesket blev skabt til en højere og helligere nydelse, end denne verden kan give. Det blev gjort i Guds billede i højere og ædlere hensigter, sådan som at beskæftige engle.

I det hele taget tænker de unge i dag ikke så dybt eller handler klogt. Var de klar over farerne for deres fødder, ville de gå mere forsigtigt og undgå mange snarer, som Satan har beredt for deres fødder. Vær forsigtig, min broder, giv dig ikke udtryk af hvad du ikke er. En forgyldt efterligning vil let kunne adskilles fra det rene metal. Ransag med største omhu ikke kun dig selv, men den indstilling som hverenkelt af jer i jeres familie har. Se tilbage på hver jeres historie og tænk over resultatet af jeres handlemåde. Tænk over hvordan det kan være at nogle personer elskes og respekteres virkelig meget, medens andre foragtes og undgås. Se på disse ting i lyset af evigheden og deri vil du opdage at andre har fejlet og omhyggelig undgå det som de har gjort. Det vil være godt at huske på de træk der er overført fra forældre til børn. Tænk alvorligt over disse ting og tag så i guds frygt rustningen på til livets kamp med arvelige træk, der ikke ligner det guddommelige Forbillede. Du må arbejde udholdent, standhaftigt og med iver hvis det skal lykkes for dig. Du vil gerne have, at du sejrer, hvilket vil blive den sværeste kamp af de alle. Vedholden modstand mod dine egne veje og dine forkerte vaner vil give dig dyrebare og evige sejre. Men så længe du gemmer på dine stærke ejendommeligheder, så længe du vil lede i stedet for at blive ledt, giver du efter for dit temperament. På den unge bør der ligge ansvar og udførelse af vigtige opgaver. Uddanner du dig til at gøre din del i guds frygt?

[439]

[440] Bror F egner sig ikke til sin opgave. Han har næsten alt at lære. Han har en mangelfuld karakter. Han er ikke oplært fra barndommen af til at tage ansvar, arbejde og bære byrder. Han har ikke set og mærket det arbejde der skal gøres for ham selv og derfor ikke parat til at påskønne arbejdet, som skal gøres for andre. Han er indbildsk. Han giver skin af at vide mere end han i virkeligheden gør. Når han bliver helt helliget ved Guds Ånd og indser helt en Kristi tjeners alvor og ansvar, vil han føle at han er opgaven utilstrækkelig. I mange henseender er han mangelfuld; og hans mangelfuldhed vil gengives på andre og give omverden et dårligt indtryk af vort arbejdes karakter og af de prædikanter som er med i det. Han må blive bekendt med det praktiske livs byrder og pligter, før han kan påtage sig det mest ansvarsbetyngede arbejde, der kan gives dødelige mennesker. Alle unge prædikanter må være elever, før de kan blive lærere. Når jeg opmuntrer unge mænd til at gå ind i prædikantgerningen, siger jeg, at jeg er bemyntiget af Gud til at anbefale dem og lægge dem, deres udmærkelse til arbejdet, meget på sinde.

Brødrene F egner sig ikke til at tage ansvar og bære byrder. Der ses ansvarsløshed og mangelfuldhed med alt, som de har med at gøre. De er hensynsløse i deres samtale og opførsel. Den højtidelige, ophøjende og forædlende indflydelse, som burde kendetegne enhver tjener i evangeliet, kan ikke ses i deres liv, før de er blevet forvandlet og formet efter det guddommelige billede. Selviskhed eksisterer mere eller mindre hos hver enkelt af dem, i større grad hos nogle end hos andre. Der er en følelse af selvtilstrækkelighed og selvbetjening, hos disse unge mænd, som gør dem uegnede til Guds arbejde. De behøver at optugte sig selv strengt, før de kan accepteres af Gud, som medarbejdere i hans sag. Der er en naturlig dovenskab, som må overvindes. De burde få livets timelige sager grundigt gennemarbejdet. De må være elever; og når de viser en markant succes i de mindre ansvar, er de egnede til at få større ansvar. De forskellige konferenser er bedre, uden sådanne ineffektive arbejdere. Sjæles byrder hviler ikke bedre på mennesker i deres ikke-indviede tilstand, end på babyer. De er uvidende om den vitale gudsfrygt og behøver en gennemgribende omvendelse, før de blot kan blive kristne.

Bror A F behøver en grundig ransagelse på vort college. Hans sprog er fuld af fejl. Han er grov og må renses i sin opførsel; derudover er han selvtilstrækkelig og helt bedraget med hensyn til hans

evner. Han har ingen virkelig tro på Guds Ånds *Vidnesbyrd*. Han har ikke studeret dem omhyggeligt og praktiseret de sandheder, der fremføres. Når han har så lidt åndelighed, vil han ikke forstå værdien af *Vidnesbyrdene* og heller ikke deres egentlige formål. Disse unge mænd læser bibelen, men de har kun lidt erfaring i bønlig, alvorlig og ydmyg ransagelse af skrifterne, så de kan udstyres grundigt til alle gode gerninger. [441]

Der er stor fare for at en klasse mænd opmuntres til at gå ud på marken men ikke har virkelig byrde for sjæle. De kan interessere folk og gå ind i diskussion, men de er ikke på nogen måder midler til eftertanke, hvilket kunne gøre dem dygtigere. Vi har en forkrøblet og mangelfuld præstetjeneste. Hvis ikke Kristus skal blive i mennesker, som forkynder sandheden, vil de fornedre moralen og den religiøse standard, hvor de end holdes ud. Et eksempel har de fået, — ingen mindre end Kristus. „Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds?mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning.“ [I Bibelen har vi Guds ufejlbarlige råd. Dens lære, efterlevet i det praktiske, vil gøre mennesker skikket til enhver forpligtende stilling. Den er Guds stemme som hver dag taler til sjælen.] Hvor omhyggeligt burde den unge ikke studere Guds ord og samle dets dyrebare synspunkter i hjertet, så dets forskrifter kan styre hele adfærden. Vore unge prædikanter og dem som ind imellem har forkyndt, viser en mærkbar mangel i deres forståelse af skrifterne. [Det er Den Hellige Ånds gerning at oplyse den formørkede forstand, at smelte det egoistiske, hårde hjerte, betvinge den oprørske overtræder og frelse ham fra verdens fordærvede indflydelser. Kristi bøn for disciplene var: „Hellige dem i sandheden! dit ord er sandhed.“ Åndens sværd, som er Guds Ord, gennemtrænger synderes hjerte og skærer det i stykker. Når sandhedens teori bliver fremholdt uden at dens hellige indflydelse gør sig mærkbar i talerens sjæl, øver den ingen magt over tilhørerne, men bliver forkastet som vildfarelse og taleren gør sig selv ansvarlig for at sjæle går fortabt. *Evangeliets tjenere* side 188] [442]

Der må ske en afgjort ændring i præstetjenesten. En mere kritisk undersøgelse om en prædikants kvalifikationer er nødvendig. Moses blev anvist af Gud til at få erfaring i ansvar for, vise hensyn til, i blid omsorg for hjorten, så han, som en trofast hyrde, kunne være rede

når Gud kalde ham til at tage sig af hans folk. En lignende erfaring er nødvendig for dem, som går ind i det store sandhedsforryndelsesarbejde. For at kunne lede sjæle til den livgivende kilde, må forkynderen først selv drikke af kilden. Han må se det uendelige offer Guds Søn gjorde for at frelse faldne mennesker og hans egen sjæl må omhylles med en udødelig kærlighed. Hvis Gud anviser os et hårdt arbejde, må vi gøre det uden at knurre. Hvis stien er vanskelig og farlig, er det Guds plan vi skal følge efter i ydmyghed og råbe til ham efter styrke. Nogle af vore prædikanter, som kendte til forholdsvis få vanskeligheder og prøvelser og alligevel anser de sig selv for at være martyrer, må lære en lektie. De skal med taknemmelighed lære at acceptere Guds måde at vælge på. De må huske på vor frelses Ophav. Prædikantens arbejde bør gøres med alvor, energi og iver, meget mere end ved forretninger, da arbejdet er helligt og resultatet er skæbnesvangert. Hver dags arbejde bør tælle i de evige optegnelser som „vel du gode og tro tjener“ og hvis det var som om, der ikke er flere dage at arbejde i, så ville arbejdet afsluttes fuldstændigt. Vore prædikanter, unge mænd især, bør indse at de skal forberede sig på deres højtidelige arbejde og berede sig på rene engles selskab. For at komme hjem til himmelen, må vi have himmelen i vore hjerter her. Hvis dette ikke er tilfældet, var det bedre at vi ikke havde del i Guds arbejde.

[443] Præstetjenesten er fordærvet af uhelligede præster. Hvis der alt i alt ikke bliver en højere og mere åndelig standard for præstegerningen, vil evangeliets sandhed blive mere og mere kraftsløs. Menneskesindet er fremstillet ved den rige jord i haven. Hvis den ikke bliver passet ordentligt, vil den i uvidenhed blive overgroet af ukrudt og vilde roser. Sindet og hjertet må opelskes dagligt og forsømmelse vil være rod til ondt. Jo mere naturlige evner Gud har givet den enkelte, des større fremskridt kræver der udført og des større er hans ansvar for at bruge sin tid og talenter på til Guds ære. Sindet må ikke slumre. Hvis det ikke bruges til at få kundskaber, vil det synke ned i uvidenhed, overtro og fantasi. Hvis de intellektuelle evner ikke opdyrkes som de bør, for at forherlige Gud, vil de blive stærke og mægtige kræfter, der fører til undergang.

Unge mænd bør vogte sig imod at blive opblæste og selvstændige, de bør hele tiden gøre mærkbare forbedringer. De bør tage enhver anledning til at fremelske de ædlere, generøse karaktertræk.

Hvis unge mænd mærker at de er afhængig af Gud hvert øjeblik og bevarer bønnens ånd, et sjælens åndepust til Gud til alle tider og alle steder, kan de bedre kende Guds vilje. Men jeg er blevet vist, at bror F og G næsten ikke kender til Guds Ånds virke. De har arbejdet i deres egen styrke og er blevet så indpakket i sig selv, at de ikke har kunne se eller erkende deres store nød. De taler respektløst om *Vidnesbyrdene* som Gud har givet sit folks skyld, lader dommen hen gå over dem, giver deres meninger til kende og kritiserer dit og dat, skønt de hellere skulle tage hænderne op for munden og skjule deres ansigter ned i støvet; for de ved ikke mere om *Vidnesbyrdenes* ånd end hvad de ved om Guds Ånd.

De er begyndere i sandheden og dværge i religiøs erfaring. De største sejre som kan vindes for sagen, er ikke ved velformulerede argumenter, gode anlæg, overflod af indflydelse og masser af midler; men det er de sejre som vindes i enerummet med Gud, når en alvorlig, pinefuld tro tager fat i den mægtige krafts arm. Da Jakob fandt sig selv fuldstændig lammet og hjælpeløs, udgød han sin sjæl for Gud i pine og alvor. Guds engel bad om at blive fri, men Jakob ville ikke slippe sit greb. Det slæde menneske sendte, i legemlig smerte, sin alvorlige bøn, med en frimodighed, som kun levende tro giver. „Jeg slipper dig ikke,“ sagde han, „uden du velsigner mig!“

[444]

Der er dybe mysterier i Guds ord, som aldrig vil opdages af mennesker, der ikke får hjælp af Guds Ånd. Der er også uransagelige hemmeligheder i forløsningsplanen, som begrænsede mennesker aldrig kan fatte. Uerfarne unge skulle hellere bruge deres tanker og evner på at forstå ting som er åbenbaret; for hvis de ikke har mere åndelig oplysning end de har nu, vil det tage en livstid at lære Guds åbenbarede vilje. Når de værner om det lys de allerede har og gør praktisk brug af den, vil de kunne tage et skridt fremad. Guds forsyn er en stadig skole, hvori han altid får mennesker til at se livets sande mål. Ingen er for ung og ingen er for gammel, til at lære i denne skole og lægge mærke til de lektier, den guddommelige Lærer underviser i. Han er den Sande Hyrde og han kalder sine får ved navn. De omstrejfende hører hans røst sige: „Dette er vejen, gå på den.“

Unge mænd, som aldrig har fået held med dagliglivets timelige pligter, vil ligeså ikke være rede til at tage de højere pligter. En religiøs erfaring fås kun ved kamp, ved skuffelse, ved hård selvdisciplin,

ved alvorlig bøn. Levende tro må gribe løfterne uforfærdet og så vil mange komme af det tætte samfund med Gud, med skinnende ansigter og sige, som Jakob: „Jeg har skuet Gud ansigt til ansigt og har mit liv frelst.“

[445] Skridt mod himmelen må tages, et ad gangen; hvert skridt fremad styrker os, til det næste. Ved Guds nådes forvandlende kraft på menneskehjertet, arbejder på en måde som kun få forstår, fordi mange er for magelige til at gøre den nødvendige anstrengelse. De lektier som unge prædikanter lærer, ved at blive opvartet i alle ender og kanter, selvom de ikke er fuldt egnede til arbejdet, har en demoraliserende indflydelse på dem. De er ikke blevet afstemt af faste principper. De taler med vilje om ting, de ikke ved noget om og dem som accepterer dem som lærer er derfor vildledt. En af sådanne personer vil indgyde mere skepsis end adskillige flere kunne modvirke det, efter deres bedste fortsæt. Mennesker med små sind glæder sig ved spidsfindigheder, kritisere, søge noget der kan betvivles, anse dette for mærkeligt; men i stedet for viser det at personen mangler dannelse og ophøjelse. Hvor bedre ville det ikke være hvis de opdyrkede og fremelskede sig selv og forædlede og ophøjede deres tanker. Ligesom en plante vender sig mod solen, så de klare stråler kan hjælpe med at udvikle dens skønhed og symmetri, ligeså burde de unge vende sig mod Retfærdighedens Sol, så himmelens lys skinner på dem og udvikler deres karakter og giver dem en dyb og varig erfaring med Guds sager. Så kan de genspejle guddommelige lysstråler på andre. Dem som hellere vælger tvivl, vantro og skeptisme vil ikke erfare nogen vækst i nåden eller i åndelighed og er ikke egnet til det højtidelige ansvar det er at frembære sandheden til andre.

Verden skal advares mod sin kommende dom. Deres slummer, som er i synd og vildfarelse, er så dyb, så dødlignende, at der er brug for Guds stemme gennem en lysvågen tjener, som kan vække den op. Hvis prædikanterne ikke er omvendte, vil folk heller ikke blive det. Den kolde formalisme, som hersker nu blandt os, må give plads for den erfaringsmæssige gudsfrygts levende kraft. Der er ikke noget i vejen med sandhedens teori; den er fuldstændig klar og overensstemmende. Unge prædikanter kan sige sandheden flydende, men alligevel ikke have nogen rigtig fornemmelse om de ord de siger. De værdsætter ikke værdien af den sandhed de frembringer og få indser hvad det har kostet dem, som med bønner og tårer, i

prøvelser og modgang, har søgt efter den som efter gemte skatte. Hver nyt led i sandhedens kæde var for dem ligeså dyrebart som prøvet guld. Disse led er nu sat sammen til en helhed. Sandheder er gravet ud af overtroens og vildfarelsens skrammel, ved alvorlig bøn for lys og kundskab og er blevet fremstillet for folk som kostbare perler at uvurderlig værdi.

[446]

Evangeliet er en åbenbarelse til mennesket bestående af stråler af lys og håb fra den evige verden. Hele lyset kommer ikke til os med det samme, men det kommer når vi kan bære det. Videbegærlige mennesker, der hungrer efter et kundskab om Guds vilje, vil aldrig mættes; jo dybere de søger, jo mere ser de deres uvidenhed og beklager dybt deres blindhed. Det er udover menneskets magt at fatte de høje og ædle færdigheder som er inden for rækkevidde hvis menneskelig anstrengelse skal kombineres med Guds nåde, som er al visdoms og magts Ophav. Og der er en evig herlighedsvægt bagved. „Hvad intet øje har set og intet øre hørt og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.“

Vi har det mest højtidelige sandhedsbudskab, der nogen sinde er fremført i verden. Denne sandhed respekteres mere og mere af ikke-troende fordi den ikke kan bestrides. Med dette i øjesyn, bliver vore unge mænd selvsikre og indbildske. De tager sandhederne som er blevet frembragt af andre. Og uden studie eller alvorlig bøn møder de modstandere og begynder at diskutere, giver sig af med skarpsindige bemærkninger og vittigheder, bilder sig selv ind at dette er måden en evangelieprædikant gør sit arbejde på. For at være udrustet til Guds arbejde, behøver disse mænd en grundig omvendelse, ligesom den Paulus oplevede. Prædikanter må være levende repræsentanter for den sandhed de prædiker. De må et større åndeligt liv, kendetegnet med mere enkelhed. Ordene må komme fra Gud og gives til folk. Folks opmærksomhed må fanges. Vort budskab er en smag af liv til liv eller af død til død. Sjælens skæbne bringes i ligevægt. Store menneskemængder er i beslutningens dal. En røst burde høres med ordene: „Er Herren Gud, så hold eder til ham og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!“

En omgående, energisk og seriøs handling kan redde en ubeslutsom sjæl. Ingen kan afgøre hvor meget der går tabt, når man forsøger at prædike uden Helligåndens salvelse. Der er sjæle

[447]

i hver menighed, som tøver, næsten overbevist til at være helt for Gud. Beslutningen gøres for tid og for evighed; men det er for ofte tilfældet at prædikanten ikke har sandhedsbudskabets ånd og kraft i sit eget hjerte og derfor gøres der ikke direkte appeller til de sjæle som ryster på vægten. Resultatet er at indtrykkene ikke kommer dybt nok ned i de overbevistes hjerter og de forlader mødet med mindre lyst til at acceptere Kristi tjeneste, end da de kom. De beslutter sig for at vente på en bedre anledning, men den kommer aldrig. Ligesom Kains offer, mangler den gudløse prædiken Frelseren. Den gyldne anledning er tabt og disse sjæles sager er afgjort. Er der ikke for meget på spil, når der prædikes på en ligegyldig måde og uden at mærke sjæles byrde?

I denne tidsalder med moralsk mørke, vil det kræve noget mere end tør teori for at flytte sjæle. Prædikanter må have en levende forbindelse med Gud. De må prædike som de tror hvad de siger. Levende sandheder, fra Guds menneskers læber, vil få syndere til at skælve og den overbeviste råbe: „Jehova er Gud; jeg har besluttet mig til at være helt på Herrens side.“ Guds budbringer bør aldrig standse sin stræben efter større lys og kraft oven fra. Han skal slide for, bede for og håbe på, midt i mørke og modløshed, at få et grundigt kundskab til skifterne og ikke mangle nogen gave. Så længe der er en sjæl der får nytte af det, bør han mase videre, med nyt mod hver gang. Der er et arbejde, alvorligt arbejde, der skal udrettes. Sjæle som Kristus døde for er i fare. Så længe Jesus har sagt, „Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig,“ så længe som retfærdighedens krone gives til sejrherren, så længe vor Advokat går i forbøn for synderens skyld, bør Kristi tjenere arbejde i håb, med utrættelig energi og udholdende tro.

[448] Men når Guds sandhed fremføres af unge og uerfarne mænd, hvis hjerter knapt nok er blevet berørt af Guds nåde, vil sagen sygne hen. Brødrene F og G er hurtigere til at diskutere end til at bede; de er hurtigere til at kæmpe end at overtale og sørge for at indprente folk den højtidelige karakter af denne tids arbejde. Mennesker der vover at påtage ansvaret at få ordet fra Guds mund og give det til folk, gør sig selv ansvarlig for den sandhed de overbringer og den indflydelse de udøver. Hvis de er sande Guds mænd, er håbet ikke hos dem selv, men i hvad Gud vil gøre for dem og gennem dem. De går ikke opblæste frem, påkalder folks opmærksomhed deres

smarte væremåde og evner; de føler deres ansvar og arbejder med åndelig kraft, træder på den selvfornægtelsens sti, som Mesteren trådte. Selvopofrelse ses for hvert skridt og de sørger over at de ikke kan gøre mere i Guds sag. Deres sti er med prøvelser og kamp; men den er markeret med deres Forlørsers fodaftryk, deres frelses Kaptajn, som blev gjort fuldkommen ved lidelse.

Under deres arbejde må underhyrderne nøje følge Overhyrdens anvisninger og vise hans ånd. Skeptisme og frafald mødes overalt. Gud mangler mennesker til at arbejde for hans sag, som har hjertet ligeså ægte som stål og som vil stå fast i renheden, uforfærdet af omstændighederne. Midt i prøvelser og mørke er de ligesom, da deres udsigter blev gjort lysere af håbet og da deres ydre omgivelser var hvad de kunne ønske. Daniel i løvekulen er den samme Daniel, som stod foran kongen, omgivet af Guds lys. Paulus i det mørke fangehul, ventende dommen han vidste skulle komme fra den grusomme Nero, er den samme Paulus, som talte til Areopagus hof. Et menneske, som har sit hjerte fæstnet på Gud, i de største prøvelser og i de mest nedslående omgivelser, er kun hvad det menneske var i velstand, da Guds lys og gunst synes at komme over ham. Tro rækker til det usynlige og griber evige ting.

[449]

Der er mange i Iowa, som snarere river ned end opbygger, kaster mere vantro og mørke end lys og Guds sag sløves når dette skal trives. Prædikanter bør vove sandheden. Paulus skrev til Timotius: „Lad ikke nogen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed!“ „Tænk på dette, lev i dette, så alle kan se, at du gør fremgang. Giv nøje agt på dig selv og din lærergerning; hold trolig ud dermed. Gør du det, vil du frelse både dig selv og dine tilhørere.“ Guds ord og vilje udtrykkes i skifterne af inspirerede penneførere. Vi burde binde dem som pandebånd mellem vore øjne og vandre efter deres forskrifter; så skal vi kunne gå sikkert. Hvert kapitel og hvert vers er en Guds meddelelse til mennesker. Ved at studere ordet, vil den sjæl, der hungrer og tørster efter retfærdigheden, blive indprentet af guddommelige udtalelser. Skepticisme kan ikke få magt over en sjæl, der i ydmyghed ransager skifterne.

Vore forlag

VORE FORLAG

[450] Gud vil at alle knyttet til hans institutioner viser evner, skarpsindighed og fremsyn. Han vil have at de bliver mænd og kvinder med en velopbygget forstand og ikke ligger bagud for noget; og når de personligt mærker nødvendigheden af dette og arbejder efter målet, så vil Jesus hjælpe dem i deres stræben. Idet de arbejder på vækstplanen og sikrer sig Åndens nåde, vil Gud arbejde for deres skyld, på vækstplanen. Forbindelse med Gud vil give sjælen udfoldelse, den vil ophøje den, forvandle den og gøre den bevidst om sine egen magt og vil give en klarere fornemmelse af det ansvar, der påhviler hver enkelt, at gøre skønsom brug af de evner Gud har overdraget.

Enhver bør tilstræbe sig streng sparsommelighed i udgifterne; og han bør endog være mere trofast med omgangen af andres midler, end med sine egne anliggender. Men dette sker sjældent. Ingen får personlig udbytte af vort kontors overskud eller kommer til at lide af indkasserede tab; men ejendommen tilhører Herren og hans sag påvirkes materielt af den måde arbejdet gøres på. Hvis Guds sag begrænses i midler, så er et vigtigt arbejde, som kunne og burde gøres, blevet forsømt.

Selvom der altid skal udvises sparsommelighed, bør det aldrig udarte sig i noget dårligt. Alle som arbejder på vore kontorer bør føle at de har med Guds ejendomme at gøre, at de er ansvarlige for væksten af den investerede kapital vækst og at de vil drages til ansvar på Guds dag, hvis den, på grund af manglende flid og omtanke, er blevet mindre for dem. Alle kaldes til at undgå tids- og pengespild. Medarbejdernes trofasthed og modsatte overfor det de nu har betroet, vil afgøre om de kan betros evige rigdomme. Enhver afkræves af Gud til at gøre det arbejde han har fået grundigt og hurtigt. Hver enkelt eksempel bør tjene til andres flid og opmærksomhed. Ved alvorlig, samvittighedsfuld trofasthed i alt, kan jorden

bringes nærmere himmelen og dyrebare frugter kan frembæres til begge verdener.

De hænder der bruges i vore forlags forskellige afdelinger gør ikke den mængde arbejde, som der forlanges på andre af den slags steder. Megen tid går til spilde på unødigt samtale, bortødsle dyrebare timer, medens arbejder lider af forsinkelse. På adskillige afdelinger, taber kontoret noget, fordi personer kommer ind, som ikke udviser omhu og sparsommelighed. Skulle disse personer gøre arbejdet for sig selv, ville nogle udrette en tredjedel mere arbejde om dagen, end de gør nu. Andre ville ikke gøre mere end de gør nu.

[451]

Betalte timer bør bruges trofast. At spilde tiden eller materialerne er en vanære for Gud. Nogle få øjeblikke forødes her og nogle få øjeblikke bliver, i løbet af en uge, næsten til en hel dag og nogen gange til mere end det. „Tid er penge“ og spild af tid er spild af penge til Guds sag. Når dem, som bekender troen, nøler med tiden og ikke viser hensyn dertil, viser at de ikke har hjertelig interesse for arbejdets fremgang, vil ikke-troende ansatte følge deres eksempel. Hvis alle ville bruge deres tid på bedste måde, ville rigtig mange midler kunne spares for sandhedens sag. Når hjertet er med i arbejdet, vil det gøres med alvor og energi og gå hurtigere. Alle burde blive klar over hvad der skal gøres, gøre det rigtigt og hurtigt, arbejde som om det er direkte under den store Mester, Jesus Kristus direkte ledelse.

Der udvises desuden ikke eftertænksom omhu for materiel og maskiner. Dette er en fejl der bør ses på i både større og mindre sammenhænge, så intet går til spilde eller beskadiges ved forsømmelse. Et lille spild her og der, bliver til meget på årsbasis. Nogle har aldrig lært at bruge deres evner til at spare resterne, upåagtet Kristi formaning: „Saml de tiloversblevne stykker sammen, så intet går til spilde.“ Materialet bør ikke skæres i stykker for at få et lille stykke. Med lidt eftertænksomhed vil man kunne samle de små stykker op som var kastet bort. Man bør være opmærksom på, at noget så dumt som papiraffald, kan omsættes i penge.

På grund af manglende personlig interesse, går mange ting til spilde, som med få øjeblikkes eftertænksomhed, på rette tid, kunne spares. „Jeg glemte“ skaber mange tab på vore virksomheder. Og nogle har ikke interesse for det, der ikke kommer under deres særlige del af værket. Dette er helt forkert. Selviskhed fremkalder tanken,

[452] „Det tilkommer ikke mig at bekymre mig om det;“ men trofasthed og pligtfølelse vil tilskynde enhver til at bekymre sig for alt hvad der kommer under hans opmærksomhed. Hovedarbejdernes eksempel i binderiet følges af dem som arbejder dér; alle bliver skødesløse og hensynsløse; og en masse går til spilde, svarende til deres løn. En ansvarlig person i værkets ledelse vil spare hundredevis af dollars hvert år på den virksomhed, i den afdeling.

Over hele virksomheden burde der være et princip om at økonomisere. For at kunne spare må dollars, ticenter og center opsamles omhyggeligt. Mennesker som har haft held med virksomheder, har altid været sparsommelige, udholdende og energiske. Lad alle som er knyttet til Guds arbejde, nu begynde med at uddanne sig selv grundigt som opsynsmænd. Selvom deres arbejde ikke påskønnes på jorden, bør de aldrig fornede sig selv, i deres egne øjne ved at være upålidelige i hvad de gør. Det tager tid for en person at blive vænnet så meget til en livsvane, at man bliver lykkelig for det. [For tid og evighed vil vi hver især blive, hvad vore vaner gør os til. De, som i deres liv udvikler rigtige vaner og som er tro i udførelsen af enhver pligt, vil være som skinnende lys der kaster klare stråler på andres sti; men dersom nogen hengiver sig til vaner, der vidner om utroskab og dersom slappe, dorske vaner og forsømmelighed får lov til at styrkes, vil en sky, som er sortere end midnatten, lægge sig over udsigterne i dette liv og for stedse afskære den pågældende fra det evige liv. *Vejl f menigh* bd. 1 side 496]

Får en selvsk tanket frit løb, forsømmes en pligt, beredes vejen for det øvrige. [Hvad vi har dristet os til at gøre én gang, er vi mere tilbøjelige til at gøre igen. Vaner som ædruelighed, selvbeherskelse, sparsommelighed, opmærksom deltagelse, sund og fornuftig samtale, udholdenhed og sand høflighed opnås ikke uden omhyggelig og årvågen selvkontrol. Det er meget lettere at blive demoraliseret og fordærvet end at sejre over fejl, holde selvet under kontrol og opelske sande dyder. Det vil kræve udholdende anstrengelser, hvis de kristne dyder nogen sinde skal fuldkommengøres i vort liv. *Barnet i hjemmet* side 194]

[453] Der burde ske betydningsfulde ændringer på vore virksomheder. Udsættes noget, som behøver absolut opmærksomhed, indtil tiden er bedre, vil dette være en fejltagelse og føre til tab. Det kræver nogle gange det dobbelte arbejde at blive opmærksom på noget senere, end

hvis det var på øjeblikket. Der er sket mange frygtelige tab og fatale ulykker ved at lægge sagerne til side, som skulle have opmærksomhed med det samme. Arbejdstiden bruges i usikkerhed. Man tænker på hvad vi vil gøre i morgen; men i morgen er det ofte for sent. Vore virksomheder lider finansielt hver dag på grund af ubeslutsomhed, pjat, hensynsløshed, magelighed og for nogles vedkommende: direkte uærlighed. Der arbejder nogle på disse virksomheder, som lader det gå så ligegyldigt, som om Gud ikke havde givet dem åndelige kræfter til ansvarsarbejde. Sådanne egner sig ikke til nogen pligter, de er ikke til at stole på. Mænd og kvinder, som undgår pligter som kan være vanskelige, vil forblive svage og ineffektive.

Dem som uddanner sig selv til at gøre deres arbejde hurtigt, såvel som under lave udgifter, vil drive deres forretning, i stedet for at forretningen drive dem. De vil ikke hele tiden haste sig og forvirres, fordi de har travlt med deres arbejde. Flid og nøje troskab er uundværlig for succes. [Hver times gerning bliver gennemgået hos Gud og betegnet som troskab eller utroskab. Beretningen om spildte øjeblikke og ubenyttede anledninger må man møde, når retten sættes, bøgerne åbnes og enhver dømmes efter det, som står skrevet i bøgerne. Egenkærlighed, misundelse, stolthed, dovenskab eller hvilken som helst synd, der næres i hjertet, vil udelukke et menneske fra himmelens salighed. „I er trælle under ham, som I lyder, enten under synden til død eller under lydigheden til retfærdighed.“ *Vejl f menigh* bd. 1 side 430]

Vore virksomheder mangler stabile og fastfunderede folk. Da jeg fik vist det, fra lokale til lokale så jeg at arbejdet blev ført med ligegyldighed. Der tabes ved alle betroede stillinger. Manglen på grundighed er tydelig. Medens nogle har båret ansvarstunge byrder, har andre i stedet for at dele disse byrder, øget bekymringerne. Dem som ikke har lært sparsommelighedens lektie og fået hvad de vil have i deres barndom og ungdom, vil ikke være forstandige og økonomiske i hvad de har med at gøre. Det er en synd at ikke udnytte vore evner, så de kan bruges til Guds ære. Alle har ansvar at bære, ingen kan fritages.

Mennesker er forskellige og alle behøver mere eller mindre oplæring. Enhver handling i forbindelse med Guds sag bør kendetegnes med varsomhed og beslutsomhed. Uden beslutninger, vil man være vaklende og ustabil som vand og kan aldrig få rigtige resultater. Alle,

som bekender sig til Kristus bør være medarbejdere. Der er ingen dagdrivere i troens husholdning. Hvert medlem i familie har fået en opgave, en del af Herrens vingård, til at arbejde i. Den eneste måde Guds krav kan imødekommes på, er at vi hele tiden er udholdende i vor stræben efter højere nytte. I bedste fald er det kun lidt vi kan udrette, men hverdagens arbejde vil øge vore evner til at arbejde effektivt og bære frugten til Guds ære.

Nogle øver ikke selvkontrol over deres appetit, men giver smagen frit løb, på bekostning af sundheden. Som følge deraf omtåges hjernen, deres tanker bliver langsomme og de får ikke udrettet det, som de kunne, hvis de var selvfornægtende og mådeholdne. Dette frarøver Gud den fysiske og åndelige styrke, som kunne være helliget for hans tjeneste; dersom der var udvist mådehold i alle ting. Paulus var en helsereformer. Han sagde: „Men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.“ Han mærkede et ansvar på sine skuldre, for at bevare alle sine kræfter i deres styrke, så han kunne bruge dem til Guds ære. Hvis Paulus var i fare for umådeholdenhed, er vi i større fare, fordi vi ikke mærker og erkender, ligesom han, nødvendigheden af at forherlige Gud i vore legemer og ånd, som er hans. Overbespisning er denne tids synd.

[455] Guds ord sætter grådighedens synd i samme kategori som fordrunkenhed. Så anstødelig var denne synd i Guds øjne, at han gav Moses anvisninger om, at et barn som ikke kunne beherske sin appetit, men ville fylde sig med alt velsmagende, skulle af sine forældre bringes frem for Israels herskere og stenes til døde. Grovæderens tilstand blev betragtet som håbløs. Han ville ikke være til nytte for andre og var en forbandelse for sig selv. Han kunne ikke få noget ansvar i noget som helst. Hans indflydelse vil altid besmitte andre og verden ville være bedre uden en sådan karakter; for hans frygtelige mangler ville foreviges. Ingen som har fornemmelse af deres ansvar for Gud, vil tillade dyriske lidenskaber kontrollere fornuften. Dem som gør dette er ikke kristne, hvem de end er og hvor høj deres bekendelse end er. Kristi formaning er: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“ Her viser han os at vi kan være ligeså fuldkomne i vor omgangskreds, som Gud er i sin.

Dem som er ansat på vore forlag forbedrer sig ikke som Gud vil have de skal. Der er mangel på alvorlig, uselvsk interesse i det

arbejde, de er i. Gud kræver at disse medarbejdere i hans sag daglig får mere kundskab. De bør udnytte de evner som Gud har givet dem, på en klog måde, så de er effektive, grundige arbejdsfolk og udføre deres arbejde uden tab for virksomheden.

De klogeste mennesker må lære nyttige lektier fra jordens mindste skabningers måde at arbejde på. [De flittige bier giver intelligente mennesker et eksempel, som de gør vel i at efterligne. Disse insekter holder fuldkommen orden og der tillades ingen lediggang i bikuben. De udfører deres bestemte opgave med en intelligens og aktivitet, der overstiger vor fatteevne.] Myrerne som vi kun anser som plagedyr der skal trædes under fødderne, er i mange henseender mennesket overlegent; for mennesket udnytter ikke Guds gaver lige så klogt. [Vismanden henleder vor opmærksomhed på de små ting på jorden: „Gå hen til myren, du lade, se dens færd og bliv viis. Skønt uden firsle, foged og styrer sørger den dog om sommeren for æde og sanker sin føde i høst.“ „Myrerne, de er et folk uden styrke, samler dog føde om sommeren.“ Disse små lærere underviser os om trofasthed. Hvis vi med den samme flid udviklede de evner, som en alvidende skaber har givet os, hvor ville vore muligheder for at gøre gavn da blive forøget! Guds øje hviler på hans mindste skabninger. Betragter han da ikke mennesket, som er dannet i hans billede og kræver noget tilsvarende af det til gengæld for alle de fordele, han har givet? *Barnet i hjemmet* side 57]

[456]

Virksomhederne vil aldrig få fremgang hvis der ikke er mere uhildede, uselviske medarbejdere, som er oprigtige gudfrygtige mænd og kvinder, selvfornægtende og samvitighedsfuldt selvstændige for Gud og det rigtige. Den lokale redaktør på *Review and Herald* vil få anledning til at tale med alvor og fasthed. Han bør stå som forsvar for det rigtige, bruge al den indflydelse hans stilling giver ham. Ældre Waggoner er blevet sat i en lidet misundelsesværdig situation, men han er ikke blevet efterladt alene. Gud har hjulpet ham og under de omstændigheder har han handlet fornemt. Herren har ikke fjernet ham fra sin stilling, men han må stadig arbejde i Oakland og San Francisco.

Gud kræver meget af dem, han har betroet meget; medens dem, som kun har lidt, forlanges det tilsvarende af; men alle kan give af sig selv og i deres handlinger vise deres troskab mod Kristi dyrebare sag. Mange kan indskrænke deres udgifter og derved blive mere

[457]

gavmild for Kristus. Selvfornægtelse for Kristi skyld er den kamp, vi har foran os.

„Kristi kærlighed,“ siger Paulus, „tvinger os.“ Det var det der drev hans adfærd; det var hans bevæggrund. Hvis hans iver på pligtens sti for et øjeblik udmattes, åbenbares et glimt af korset og Kristi forbløffende kærlighed i sit uforlignelige offer, så er det nok til at han, i tankerne, påny binder op om lænden og går videre på selvfornægtelsens sti. I sit arbejde for sine brødre stolede han meget på den udviste evige kærlighed til Kristi forunderlige fornedrelse, med al dens undertrykkende og betvingende magt.

Hvor alvorlig og hvor rørende er ikke hans appel: „I kender jo vor Herres Jesu Kristi nåde, at han for jeres skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans fattigdom skulle blive rige.“ I kender den højde han ydmygede sig fra; I kender til den dybe ydmygelse som han steg ned fra. Hans fødder gik på selvfornægtelsens og selvopofrelsens sti og veg ikke til siden, før han gav sit liv. Der var ingen hvile for ham, mellem himmelens trone og korset. Hans kærlighed for mennesker fik ham til at byde enhver krænkelse velkommen og lide alle mishandlinger. „Og jeg helliger mig selv for dem.“ Jeg lægger al min herlighed hen, alt hvad jeg har, for at arbejde for menneskers forløsning. Hvor lidt gør mennesker så ikke nu, for at hellige sig selv til Guds arbejde, så sjæle kan frelses gennem dem.

Paulus formaner os til „ikke at se hver på sit eget, men også på de andres.“ Han påbyder os at efterligne vort store Forbilledes liv og tilskynder os til at have „det samme sindelag ... i jer, som var i Kristus Jesus Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig, men han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. Og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydige til døden, ja, døden på et kors.“ Apostlen dvæler over punkt efter punkt, at vore tanker må gribe og helt fatte Frelserens forunderlige nedladdenhed for synderes skyld. Han fremstiller Kristus for os, som han var, da han var Gud lig og modtog englenes tilbedelse og så gør han sin nedstigning, indtil han når ydmygelsens laveste dybder, så han med sin menneskelige arm, kan nå faldne mennesker og løfte dem op fra deres fordærv til håb, glæde og himmelen.

[458]

Paulus blev dybt bevæget over at Kristi ydmygelse kunne ses og erkendes. Han var overbevist om at hvis mennesker kunne komme

til at forstå det forbløffende offer, himmelens Majestæt gjorde, ville al selvished forjages af deres hjerter. Han retter først tankerne mod den position Kristus havde i himmelen, i hans Faders skød; derefter åbenbarer han hans herlighedsaflæggelse og lagde sig frivilligt under alle menneskenaturens ydmygende vilkår, påtog sig en tjeners ansvar og blev lydige til døden og den død var den mest skændige, afskyelige, mest skammelige og mest pinefulde — korsets død. Kan kristne vente et så forunderligt bevis på Guds kærlighed for mennesker, uden kærlighedstrang og en erkendelse af at vi ikke er vore egne? En sådan Mester burde ikke betjenes ud fra modstræbende, begærlige og selviske motiver.

„I ved jo,“ siger Peter, „at det ikke var med forkrænkelige ting, med sølv eller guld.“ Oh var dette tilstrækkeligt til at købe menneskers frelse, hvor let ville det så ikke have været for ham som siger: „Mit er sølvet og mit er guldet.“ Men overtræderen af Guds hellige lov kunne kun indløses af Guds Søns dyrebare blod. Dem som ikke påskønner det forunderlige offer de har fået gjort, tilbageholder deres midler og deres fysiske, mentale og moralske kræfter fra Kristi tjeneste, vil gå tabt i deres selvished.

„Den, som ikke har, [gjort bedste brug af sine evner og midler], fra ham skal endog det tages, som han har.“ Dem som er for magelige til at erkende deres ansvar og bruge deres evner, vil ikke modtage Guds velsignelse og de evner som de havde vil tages bort og gives til aktive, nidkære medarbejdere, som forøger deres talenter under ustandselig brug. „Ser du en mand, som er snar til sin gerning, da skal han stedes for konger, ikke for folk af ringe stand.“ En person som arbejder ihærdigt under Guds Ånds vejledning, vil have kraft og indflydelse, for alle ser hos ham en utrættelig helligelse for Guds sag i hver gren hvor opgaverne kalder ham.

Alle hænder i vore virksomheder burde sætte sig selv i den gunstigste tilstand, for det godes grundlag og korrekte vaner. Adskillige gange hver dag burde dyrebare, gyldne øjeblikke helliges til bøn og studiet af skifterne, om det så blot er at lære en tekst udenad, så kan det åndelige liv eksistere i sjælen. Sagens forskellige interesser, giver os føde til genspejlning og inspiration til vore bønner. Samfund med Gud er yderst nødvendig for åndelig helse og kan her kun opnås, da visdom og rigtig dømmekraft er så nødvendig for at udføre alle pligter.

[459]

Den styrke der fås i bøn til Gud, sammen med personlig oplæring til hensynsfuldhed og ansvar, bereder personen til daglige opgaver og holder ånden i fred under alle omstændigheder, uanset hvor vanskeligt det er. De fristelser vi daglig udsættes for, gør bøn nødvendig. For at kunne holdes fast af Guds kraft, ved hjælp af tro, bør sindets ønsker hele tiden stige op i stille bøn efter hjælp, efter lys, efter styrke, efter kundskab. Men omtanke og bøn kan ikke gå i stedet for tidens alvorlige, trofaste fremskridt. Der kræves både arbejde og bøn for at udvikle kristen karakter.

[460] [Vi må leve et alsidigt liv et tankens og handlingens liv, et liv i stille bøn og alvorligt arbejde. Alle, der har modtaget sandhedens lys, bør føle det som deres pligt at sprede lysstråler på de ubodfærdiges sti. De skulle være vidner for Kristus i vore kontorer lige så vist som i menigheden. Gud kræver, at vi skal være levende breve, som kendes og læses af alle mennesker. Den sjæl, som ved daglig, alvorlig bøn vender sig til Gud for der at hente sin styrke, sin støtte, sin kraft, vil hige efter ædle mål og have klare begreber om sandhed og pligt, høje forsætter i sine handlinger og en uafbrudt hunger og tørst efter retfærdighed. Ved at holde forbindelsen med Gud ved lige vil vi gennem vor omgang med andre blive i stand til at meddele dem det lys, den fred og den ro, som hersker i vore hjerter og til at give dem et eksempel på urokkelig troskab mod den gerning og de interesser, vi beskæftiger os med. *Vejl f menigh* bd. 2 side 312]

Hos mange som arbejder på vore kontorer er der næsten fuldstændig mangel af kærlighed og gudsfrygt. Selvet hersker, selvet kontrollerer og Gud og himmelen kommer knapt nok ind i tankerne. Hvis disse personer kunne se, at de er på den evige verdens rand og at deres fremtidige skæbne (interesse) vil afgøres af deres nuværende handlemåde, ville der ske en markant ændring hos alle, der arbejder på disse kontorer.

Men mange som er involveret i Guds hellige arbejde er lammet af Satans bedrag. De er faldet i søvn på den fortryllede grund. Dage og måneder går, medens de stadig er ubekymrede, som der ikke var nogen Gud, ingen fremtid, ingen himmel, ingen straf for at forsømme pligterne eller undgå ansvar. Men dagen nærmer sig hurtig, hvor hver enkelt sag vil afgøres, efter hans gerninger. Mange har en frygtelig plettet optegnelse i Himmels protokol.

Når disse arbejdere vækkes til eget ansvar, når de skal lægge deres besmittede sjæle frem for Gud, sådan som de er og deres alvorlige råb griber fat i Guds kraft, vil de da vide, at Gud hører og besvarer bøn. Og når de vågner op, vil de se hvad de har mistet på grund af deres ligegyldighed og utroskab. Da vil de finde at de kun har nået en lav standart. Hvis deres sind og evner blevet opdyrket og udnyttet til Gud, kunne de have haft en rig erfaring og have været redskab til at frelse deres medmennesker. Skulle de endog frelses til sidst, ville de igennem hele evigheden se de tabte anledninger i prøvetiden.

[461]

Religiøse privilegier er blevet forsømt for meget af dem der er ansat på kontorerne. Ingen bør involvere sig i Guds arbejde, som behandler disse privilegier med ligegyldighed; for alt dette er knyttet til onde engle og er en mørk sky, en hindring for andre. For at arbejdet må lykkes, må hver afdeling i kontorerne have himmelske engles nærhed. Når Guds Ånd skal arbejde på hjertet, rense sjælstemplet for dets verdslige snavs og fornøjelsestrang, vil alt ses til bedemødet, de vil være pligtopfyldende, alvorlige og nidkære for at høste al det udbytte de kan få. Den trofaste medarbejder for Mesteren vil udnytte enhver chance for at sætte sig selv direkte under lysstrålerne fra Guds trone og dette lys vil genspejles på andre.

Bedemødet bør ikke blot have god deltagelse, men så ofte som engang om ugen, bør der afholdes et lovprisningsmøde. Det er os ligeså frit at udtrykke vor taknemmelighed for de nådegaver vi får, som vi taler om klager, tvivl og vantro. Vi må bringe glæde til andres hjerter, i stedet for at kaste modløshed og mørke over dem. De som beklager sig, altid ser afskrækkelsen på vejen og taler om prøvelser og vanskeligheder, burde tænke over det uendelige offer som Kristus har gjort for deres skyld. Så kan de vurdere alle deres velsignelser i korsets lys. Når vi ser på Jesus, vor tros Ophav og fuldender, hvem vore synder har gennemboret og vore sorger har bebyrdet, ser vi grund til glæde og pris og vore tanker og ønsker vil lægges under Kristi vilje.

I de nådige velsignelser som vor himmelske Fader har tildelt os, kan vi se utallige beviser på en kærlighed, der er uendelig og en øm kærlighed, der overgår en moders længselsfulde forståelse for sit egensindige barn. Når vi studerer den guddommelige karakter i korsets lys, ser vi nåde, ømhed og tilgivelse, blandet med ret og

[462] retfærdighed. Vi kan udbryde efter Johannes ord: „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn.“ Vi ser midt på tronen Een med en lidelses mærker i hænder, fødder og i side, som blev udholdt for at forsone mennesker med Gud og Gud med mennesker. En uforlignelig barmhjertighed åbenbarer for os en Fader, uendelig, boende i utilgængelig lys og dog tager os imod sig, ved sin Søns fortjeneste. Hævnens sky som kun truede med elendighed og fortvivlelse, åbenbarer i korsets genskin Guds skrift: Lev, synde, lev! I angrende og troende sjæle, lev! Jeg har betalt en løsesum.

[Vi må samles omkring korset. Kristus og ham korsfæstet må være emnet for betragtning og for samtale, grundlaget for vore li-
fligste sindsbevægelser. Vi bør have disse særlige sammenkomster i den hensigt stadig at bevare alt, hvad vi får af Gud, i frisk minde og udtrykke vor taknemmelighed for hans store kærlighed og vor villighed til at overlade alting i den hånd, der blev naglet til korset for os. Her bør vi lære at tale Kana'ans sprog, at synge Zions sange. Korsets gåde og korsets herlighed kan lære os at beregne menneskets værdi og da vil vi kunne indse og erkende betydningen af at virke for vore medmennesker, for at de må kunne blive ophøjet til Guds trone. *Vejl f menigh* bd. 1 side 231]

Hellige løfter

HELLIGE LØFTER

[Den korte, men frygtelige beretning om Ananias og Safira er nedtegnet af den inspirerede pen til gavn for alle, der bekender sig til at følge Kristus. Denne vigtige lærdom har ikke gjort tilstrækkeligt indtryk på vort folks sind. Det vil være gavnligt for alle med eftertanke at betragte arten af denne svære forsyndelse, som medførte, at disse skyldige mennesker blev sat til et forbillede. Dette, ene udprægede vidnesbyrd om Guds gengældelses dom er frygteligt og bør lede alle til at frygte og bæve for at begå synder, der medførte en sådan straf. Egenkærlighed var den store synd, der havde forvansket karakteren hos dette skyldige par.

[463]

Sammen med andre havde Ananias og hans hustru Safira haft den forret at høre evangeliet forkyndt af apostlene. Guds kraft ledsagede ordet, der blev talt og dyb overbevisning greb alle de tilstedeværende. Guds nådes milde indbydelse bevægede hjerterne til at slippe deres egoistiske fastholden af jordiske besiddelser. Medens de var under Guds nådes umiddelbare påvirkning, aflagde de et løfte om at skænke Herren en vis landejendom; men da de ikke længere stod under den himmelske indflydelse, var indtrykket mindre mægtigt og de begyndte at tvivle og at undslå sig for at opfylde det løfte de havde gjort. De mente, at de havde forhastet sig og ønskede at overveje sagen på ny. Således blev der åbnet en dør, hvor Satan øjeblikkelig trådte ind og fik herredømme over deres sind.

Denne tildragelse bør tjene som en advarsel til alle om at være på vagt mod den første tilnærmelse, Satan gør. Først nærrede de begærlighed; skamfulde over at lade deres brødre vide, at deres egenkærlige sjæle angrede, hvad de højtideligt havde helliget og lovet Gud, benyttede de sig dernæst af svig. De talte sammen om sagen og tog med overlæg den beslutning, at de ville tilbageholde en del af den pris, de havde fået for jordstykket. Da deres usandfærdighed var blevet påvist, blev straffen øjeblikkelig død. De vidste, at Her-

ren, som de havde besveget, havde opdaget dem; for Peter sagde: „Hvorfor har Satan fyldt dit hjerte, så du har løjet imod Helligånden og stukket nogle af pengene for jorden til side? Kunne du ikke have beholdt den, dengang den var din og da den var solgt, havde du så ikke fri rådighed over pengene? Hvordan kunne du dog få i sinde at gøre dette? Det er ikke mennesker, du har løjet for, men Gud.“

[464] Et særligt eksempel var nødvendigt for at bevare den unge menighed fra at blive demoraliseret; for dens antal voksede hurtigt. Til alle, der bekendte Kristus på det tidspunkt og til alle, der senere skule komme til at bekende hans navn, blev der således givet en advarsel om, at Gud kræver troskab i opfyldelsen af løfter. Men trods denne åbenbare straf for bedrageri og løgn er de samme synder ofte blevet gentaget i den kristne menighed og er vidt udbredt i vor tid. Jeg har set, at Gud gav dette eksempel til advarsel for alle, der ville blive fristet til at handle på lignende måde. Egenkærlighed og bedrag øves daglig i menigheden ved tilbageholdelse af, hvad Gud kræver, hvorved man bedrager ham og modarbejder hans forordninger til udbredelse af sandhedens lys og kundskab overalt i landet.

Ifølge sin vise plan har Gud gjort sin sags fremgang afhængig af sit folks personlige bestræbelser og af deres frivillige ofre. Ved at tage imod mennesker som medarbejdere i den store genløsningsplan har han tilstået dem en stor ære. Prædikanter kan ikke prædike, medmindre de bliver udsendt. Arbejdet med at udbrede lyset påhviler ikke prædikanterne alene. Ved at blive medlem af menigheden påtager enhver sig forpligtelsen til at være en Kristi repræsentant ved at efterleve den sandhed, han bekender. Kristi efterfølgere bør fremme den gerning, han overlod til dem, da han opfor til himmelen.

Institutioner, som er Guds redskaber til at fremme hans værk på jorden, må underholdes, kirker må bygges, skoler oprettes og trykkerier forsynes med udstyr til at gøre et stort arbejde med udgivelse af skrifter, hvorved sandheden kan sendes ud til alle dele af verden. Disse institutioner er forordnede af Gud og bør støttes med tiende og rundhændede offergaver. Efter som virksomheden udvides, vil der behøves midler til at føre den videre i alle dens grene. De, som har omvendt sig til sandheden og er blevet delagtige i hans nåde, kan blive Kristi medarbejdere ved at yde frivillige gaver til ham. Og når medlemmerne i menigheden nærer det ønske i deres hjer-

ter, at der ikke mere må komme opfordringer om midler, siger de i virkeligheden, at de er tilfredse med, at Guds sag ikke gør fremgang.

Derpå gjorde Jakob følgende løfte: „Hvis Gud er med mig og vogter mig på den vej, jeg skal vandre og giver mig brød at spise og klæder at iføre mig og hvis jeg kommer uskadt tilbage til min faders hus, så skal Herren være min Gud og denne sten, som jeg har rejst som en støtte, skal være Guds hus, og af alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig tiende!“ De omstændigheder, der tilskyndende Jakob til at give Herren et løfte, er af lignende art som dem, der tilskynder mænd og kvinder til at give Herren løfter i vor tid. Han havde ved en syndig handling opnået den velsignelse, som han vidste var ham lovet ved Guds sikre ord. Ved at gøre dette viste han stor mangel på tro på Guds magt til at gennemføre sine forsætter, hvor nedslående de øjeblikkelige udsigter end måtte være. I stedet for at komme i den stilling, han eftertragtede, måtte han flygte for Esaus vrede for at redde sit liv. Kun med en stav i sin hånd måtte han vandre hundreder af kilometer gennem et øde land. Hans frimodighed var forsvundet og han var fyldt med samvittighedsnag og forknythed og søgte at undgå mennesker for ikke at blive opsporet af sin vrede broder. Han havde ikke Guds fred at trøste sig med; for han plagedes af den tanke, at han havde forspildt den guddommelige beskyttelse.

[465]

Den anden dag på hans vandring nærmer sig sin afslutning. Han er træt, sulten og hjemløs og føler sig forladt af Gud. Han ved, at han har påført sig dette ved sin egen urigtige handle måde. Mørke skyer af tvivl omslutter ham og han føler, at han er en udstødt. Hans hjerte fyldes, med en ubeskrivelig rædsel og han vover næppe at bede. Men så fuldstændig ensom er han, at han føler trang til beskyttelse hos Gud, som han aldrig har følt den tidligere. Han græder og bekender sin synd for Gud og bønfaller om et eller andet synligt bevis på, at han ikke helt har forladt ham. Men hans betyngede hjerte finder ingen lindring. Han har mistet al tillid til sig selv og han frygter for, at hans fædres Gud har forstødt ham. Men i sin nåde ynkes Gud over den forladte, sørgende mand, der samler sten til hovedpude og kun har himmelens hvælv til dække.

I et syn om natten ser han en hemmelighedsfuld stige, hvis nederste ende hviler på jorden og hvis top når op over stjernernes hærske, op til de højeste himle. Englebud stiger op og ned ad denne stige af strålende lys og viser ham stien, der forbinder jorden og himmelen.

[466] Han hører en røst, der fornyer løftet om miskundhed og beskyttelse og om fremtidige velsignelser. Da Jakob vågnede af sin drøm, sagde han: „Sandelig, Herren er på dette sted og jeg vidste det ikke!“ Han så sig omkring, som om han ventede at se de himmelske sendebud; men hans alvorlige og undrende blik møder kun de uklare omrids af jordiske genstande og himmelhvælvingen deroppe, strålende af lysende perler. Stigen og de skinnende budbærere var borte og den herlige majestæt oven over den kunne han blot se i fantasien.

Nattens dybe stilhed og det levende indtryk af, at han befandt sig i Guds umiddelbare nærhed, fyldte Jakob med ærefrygt. Hans hjerte var fuldt af taknemmelighed over, at han ikke var omkommet. Der blev ikke mere søvn for ham den nat; dyb og inderlig tak blandet med hellig glæde fyldte hans sjæl. „Tidligt næste morgen tog Jakob den sten, han havde brugt som hovedgærde, rejste den som en stenstøtte og gød olie over den.“ Og her aflagde han sit højtidelige løfte til Gud.

Jakob aflagde sit løfte, medens han var vederkvæget af nådens dug og styrket ved Guds nærværelse. Efter at den guddommelige herlighed var vejet bort, havde han fristelser ligesom menneskene i vor tid; men han var sit løfte tro og ville ikke huse tanker om muligheden af at blive løst fra det løfte, han havde givet. Han kunne jo have ræsonneret omtrent på samme måde, som mennesker gør nu: at denne åbenbarelse var en drøm, at han var i overdreven grad bevæget, da han aflagde løftet og at han derfor ikke behøvede at holde det; men sådan tænkte han ikke.

Lange år forløb, inden Jakob vovede at vende tilbage til sit eget land; men da han vendte tilbage, afviklede han med troskab sin gæld til sin mester. Han var blevet en rig mand og en meget stor del af hans gods overgik fra hans hånd til Herrens skatkammer.

Mange i vor tid svigter, hvor Jakob vandt en sejr. De, hvem Gud har skænket mest, har den stærkeste tilbøjelighed til at beholde, hvad de har, fordi de må yde et beløb, der står i forhold til deres gods.

[467] Jakob gav tiendedelen af alt, hvad han havde og beregnede derefter, hvad han havde brugt af tienden og betalte Herren, hvad han havde benyttet i egen interesse i den tid, han opholdt sig i et hedensk land og ikke kunne indfri sit løfte. Dette blev et stort beløb, men han nølede ikke; hvad han havde lovet Gud, betragtede han ikke som sit eget, men som hørende Herren til.

Det beløb, der kræves, vil stå i forhold til det beløb, som er betroet. Jo større den betroede kapital er, desto større er den gave, Gud forlanger, at man skal yde ham igen. Hvis en kristen har ti eller tyve tusind dollars, byder Guds Krav ham ikke blot at give sin del ifølge tiendesystemet, men at han skal frembære syndofre og takofre til Gud. Den levitiske husholdning udmærkede sig på en særlig måde ved helligelsen af ejendom.

Når vi taler om tienden som målestokken for jødernes ydelse til religiøse formål, har vi ikke den rette forståelse. Herren lod sine krav være de vigtigste og i næsten alle ting blev de mindet om giveren ved at blive afkrævet en gennydelse til ham. Det krævedes, at de skulle betale en løsesum for deres førstefødte søn, for den første frugt af deres hjord og for førstegrøden af det indhøstede. Det krævedes, at de skulle lade udkanterne af deres høstmarker blive stående til de trængende. Alt, hvad der faldt ud af deres hænder under indhøstningen, skulle blive liggende til de fattige og een gang i hver syvårsperiode skulle marken bære grøde til de trængende uden at tilsås. Dertil kom slagtofrene, skyldofrene, syndofrene samt udslettelsen af al gæld hvert syvende år. Der var desuden talrige medgifter til gæstevenlige formål og gaver til de fattige og der var afgift på deres ejendom.

For at loven kunne holdes uforvansket blev folket til bestemte tider forespurgt, hvorvidt de havde været tro i opfyldelsen af deres løfter eller ikke. Nogle få samvithedsfulde tilbagebetalte Gud omtrent en tredjedel af alle deres indtægter til bedste for religiøse interesser og for de fattige. Disse fordringer blev ikke stillet til en særlig klasse blandt befolkningen, men til *alle*, idet fordringerne fordeltes på grundlag af det beløb, den pågældende ejede. Foruden [468] alle disse systematiske og regulære ydelser var der særlige formål, der stillede krav om frivillige ofre, som da tabernaklet blev bygget i ørkenen og templet opført i Jerusalem. Disse beskatninger pålagde Gud folket til deres eget bedste såvel som til vedligeholdelse af hans tjeneste.

Der må ske en opvågning blandt vort folk vedrørende denne sag. Der er kun få, som føler samvittighedsnag, hvis de forsømmer deres pligt til godgørenhed. Kun få føler anger i sjælen, fordi de daglig bedrager Gud. Dersom en Kristen med forsæt eller tilfældigvis betaler sin næste for lidt eller undslår sig for at afvikle en ærlig gæld,

vil hans samvittighed besvære ham, medmindre den er forhærdet; han finder ikke hvile, skønt måske ingen anden end han selv ved noget derom. Der er mange forsømte løfter og ubetalte forpligtelser; men hvor få er der ikke, som føler sig besværede derover i deres sind! Hvor få er der ikke, som føler, at denne krænkelse af pligten er en brøde! Vi må få en ny og dybere overbevisning om denne sag. Samvittigheden må vækkes og emnet må skænkes, alvorlig opmærksomhed; for der må aflægges regnskab for Gud på den, yderste dag og hans krav må gøres op.

En Kristen forretningsmands ansvar vil stå i nøjagtigt forhold til de gaver, han har fået af Gud, uanset hvor stor eller lille hans kapital måtte være. Rigdommens bedrag har ødelagt tusinder og titusinder. Disse rige mænd glemmer, at de er forvaltere og at den dag hurtigt nærmer sig, da der vil blive sagt til dem: „Aflæg regnskabet for din forvaltning!“ Som påvist i lignelsen om talenterne er enhver ansvarlig for en forstandig brug af de modtagne gaver. Den fattige mand i lignelsen følte det mindste ansvar, fordi han havde fået den mindste gave og gjorde ikke brug af den talent, som blev ham betroet; derfor blev han kastet ud i det yderste mørke.

[469] Kristus sagde: „Hvor er det dog vanskeligt for dem, der har rigdom, at komme ind i Guds rige!“ Og disciplene blev forfærdede over hans lære. Når en prædikant, der arbejder med fremgang for at vinde sjæle for Jesus Kristus, opgiver sin hellige gerning for at opnå timelig vinding, kaldes han en frafalden, og Gud vil holde ham ansvarlig for de talenter, han har misbrugt. Når forretningsmænd, landmænd, håndværkere, handlende, jurister og andre bliver medlemmer i menigheden, bliver de Kristi tjenere; og skønt deres talenter kan være meget forskellige, er deres ansvar med hensyn til at fremme Guds sag ved personlig bestræbelse og med deres midler ikke mindre end det, som påhviler prædikanten. Det ve, der vil falde på en prædikant, hvis han ikke forkynder evangeliet, vil lige så vist falde på forretningsmanden, dersom han med sine forskelligartede talenter ikke vil være en Kristi medarbejder til opnåelsen af de samme resultater. Når dette bliver fremholdt for den enkelte, vil nogle sige: „Dette er hård tale!“ Men det er ikke desto mindre sandt, skønt den i handling stadig bliver modsagt af mænd, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere.

Gud skaffede sit folk brød i ørkenen ved et nådens under og han kunne have skaffet alt, hvad der krævedes af udstyr til gudstjenesten; men han gjorde det ikke, fordi han i sin uendelige visdom så, at hans folks moralske disciplin var afhængig af deres samarbejde med ham, således at enhver af dem udrettede noget. Så længe sandheden forkyndes, påhviler det menneskene som et krav fra Gud, at de netop til dette formål skal yde noget af, hvad han har betroet dem. Ved at indføre den systematiske godgørenheds plan har Gud, som er menneskets skaber, forordnet, at arbejdet hviler ligeligt på alle i forhold til den enkeltes evner. Enhver skal være sin egen ligningsmand og det er overladt til ham at give, efter som han sætter sig for i sit hjerte. Men nogle er skyldige i den samme synd som Ananias og Safira, idet de mener, at hvis de tilbageholder en del af, hvad Gud kræver ifølge tiendesystemet, vil brødrene aldrig få det at vide. Således tænkte det skyldige par, hvis eksempel er givet os til advarsel. I dette tilfælde beviser Gud, at han ransager hjertet. Menneskenes bevæggrunde og hensigter kan ikke skjules for ham. Han har efterladt en stadig advarsel til kristne til alle tider om at tage sig i vare for den synd, som menneskenes hjerter stadig er tilbøjelige til.

Skønt ingen synlige tegn på Guds mishag nu ledsager en gentagelse af Ananias's og Safiras synd, er synden dog lige så afskyelig i Guds øjne og vil lige så sikkert blive hjem søgt på overtræderen på dommens dag og mange vil fornemme Guds forbandelse også her i livet. Når man giver sagen et løfte, er det et løfte, man giver Gud og ubrødeligt bør holde. At anvende til eget brug, hvad der en gang er lovet til fremme af Guds hellige værk, er i hans øjne ikke bedre end helligbrøde.

[470]

Når der i vore brøders nærværelse gives et mundtligt eller skriftligt løfte om at yde et vist beløb, er disse de synlige vidner til en kontrakt, der er oprettet mellem os og Gud. Løftet er ikke givet til mennesker, men til Gud og er ligesom et skriftligt gældsbevis, man giver et medmenneske. Intet juridisk gældsbevis om betaling af penge er mere bindende for en kristen end et løfte, han giver Gud.

Dem, der således forpligter sig over for deres medmennesker, falder det i almindelighed ikke ind at bede om at blive løst fra deres forpligtelser. Et løfte, man giver Gud, som er alle gode gavers Giver, har endnu større betydning; hvorfor skulle vi så søge at blive løst fra vore løfter til Gud? Vil et menneske betragte sit løfte som mindre

bindende, fordi det er givet til Gud? Er løftet mindre gyldigt, fordi det ikke vil blive fremlagt til prøvelse for domstolene? Vil et menneske, der bekender sig til at være frelst ved Jesu Kristi usigelige offer og blod, „bedrage Gud“? Bliver hans løfter og handlinger ikke vejet på retfærdighedens vægtskåle i de himmelske retssale?

Enhver af os har en sag verserende i den himmelske ret. Skal vor handlemåde føre til, at beviserne går os imod? Ananias's og Safiras tilfælde var af den mest graverende art. Ved at holde en del af salgssummen tilbage løj de for Helligånden. På samme måde hviler der skyld på hvert enkelt menneske i forhold til lignende forbrydelser. Når menneskenes hjerter mildnes ved Guds Ånds nærværelse, er de mere modtagelige for Helligåndens indvirken og der fattes beslutninger om at fornægte selvet og ofre til Guds sag. Det er, når guddommeligt lys skinner ind i hjertets lønkamre med usædvanlig klarhed og kraft, at det naturlige menneskes følelser overvindes, at egoismen mister sin magt over hjertet og der opstår ønsker om at efterligne det store mønster, Jesus Kristus, ved at øve selvfor-nægtelse og godgørenhed. Det af naturen egenkærlige menneskes indstilling bliver da mild og medlidende over for fortabte syndere og han giver Gud et højtideligt løfte, ligesom Abraham og Jakob gjorde. Himmelske engle er til stede ved sådanne anledninger. Kærlighed til Gud og kærlighed til sjæle overvinder egoisme og kærlighed til verden. Dette er særlig tilfældet, når taleren i Guds Ånd og Kraft fremholder genløsningsplanen. Af følgende skriftsteder vil vi kunne se, hvorledes Gud betragter spørgsmålet om løfter:

[471]

„Moses talte fremdeles til overhoveder for israelitternes stammer og sagde: Dette er, hvad Herren har påbudt: Når en mand aflægger et løfte til Herren eller ved ed forpligter sig til afholdenhed i en eller anden retning,, må han ikke bryde sit ord, men skal holde hvert ord, der er udgået af hans mund.“ 4.Mos.30,2-3. „Lad ikke din mund bringe skyld over dit legeme og sig ikke til Guds sendebud, at det var af vanvare! Hvorfor skal Gud vredes over din tale og nedbryde dine hænders værk?“ Præd.5,5. „Med brændofre vil jeg gå ind i dit hus og indfri dig mine løfter, dem, mine læber fremførte, min mund udtalte i nøden.“ Sal.66,13-14. „Det er farligt at sige tankeløst: „Helligt!“ og først efter løftet tænke sig om.“ Ordsp.20,25. „Når du aflægger et løfte til Herren din Gud, må du ikke tøve med at indfri det; thi ellers vil Herren din Gud kræve det af dig og du vil pådrage dig

skyld. Men hvis du undlader at aflægge løfter, pådrager du dig ingen skyld. Hvad du engang har sagt, skal du holde og du skal gøre, hvad du frivilligt har lovet Herren din Gud, hvad du har udtalt med din mund.“ 5.Mos.23,21-23.

Aflæg løfter og indfri dem for Herren eders Gud, alle omkring han skal bringe den frygtindgydende gaver.“ Sal.76,12. „Men I vanhelliger det ved at sige: „Herrens bord er urent og ussel frugt er hans mad.“ Og I siger: „Hvilket slid!“ og blæser deraf, siger Hærskarers herre; I bringer noget røvet, ja halte og syge dyr; det er offergaven, I bringer! Skulle jeg ønske at modtage den af eders hånd? siger Herren. Forbandet være den bedrager, som i sin hjord har et handyr og lover mig det, men ofrer Herren et dyr, som ikke dur! Thi en stor konge er jeg, siger hærskarers herre og mit navn er frygtet blandt folkene.“ Mal.1,12-14.

[472]

„Når du giver Gud et løfte, så tøv ikke med at holde det! Thi der er ingen glæde ved dårer. Hvad du lover, skal du holde. Det er bedre, at du ikke lover, end at du lover uden at holde.“ Præd.5,3?4.

Gud har givet menneskene del i fuldbyrdelsen af deres medmenneskers frelse. De kan samarbejde med Kristus ved at udføre barmhjertigheds og godgørehedshandlinger. Men disse gerninger kan ikke genløse dem, da de ikke formår at tilfredsstille en krænket retfærdigheds krav. Dette kan Guds søn alene gøre ved at lægge sin ære og herlighed til side, klæde sin guddommelighed i menneskelighed og komme til jorden for at fornedre sig selv og udgyde sit blod for menneskeslægten.

Da Kristus bød sine disciple: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!“, anviste han menneskene den opgave at udbrede evangeliet, Men medens nogle går ud for at prædike, opfordrer han andre til at efterkomme hans krav til dem om tiende og offergaver til at underholde prædikevirksomheden og til at udbrede sandheden overalt i landet gennem trykte skrifter. Dette er Guds middel til at ophøje menneskene. Det er netop det arbejde, de trænger til; for det vil vække de dybeste sympatier i deres hjerter og sætte de højeste, åndsevner i virksomhed.

Ethvert gode på jorden blev anbragt her ved Guds gavmilde hånd som et udtryk for hans kærlighed til menneskene. De fattige er hans og gudsydkelsens sag er hans. Han har lagt midler i menneskenes hænder, for at hans guddommelige gaver kan flyde gennem

[473]

menneskelige kanaler i udførelsen af den os betroede gerning til frelse for vore medmennesker. Enhver har sin bestemte gerning på det store felt; ingen bør dog få den tanke, at Gud er afhængig af mennesker. Han kunne tale et ord og gøre ethvert fattigdommens barn rig. På et øjeblik kunne han helbrede menneskeheden for alle dens sygdomme. Han kunne helt give afkald på prædikanter og gøre engle til sin sandheds sendebud. Han kunne have skrevet sandheden på himmelhvælvingen eller indpræget den på træernes blade og på markens blomster; eller han kunne med hørlig røst have forkyndt den fra himmelen. Men den vise Gud valgte ingen af disse fremgangsmåder. Han vidste, at menneskene måtte have noget at gøre, for at livet kunne blive til velsignelse for dem. Guldet og sølvet hører Herren til og han kunne have lade det regne ned fra himmelen, hvis han ville; men i stedet for har han gjort menneskene til sine husholdere og betroet dem midler, ikke for at disse skulle ophobes, men bruges til gavn for andre. Således gør han menneskene til det middel, gennem hvilket han uddeler sine velsignelser på jorden. Gud planlagde godgørenhedens system, for at menneskene kunne blive godgørende og uegennyttige af karakter ligesom deres skaber og til sidst blive delagtige med ham i den evige, herlige belønning.

Gud virker gennem menneskelige redskaber og enhver, som vækker menneskenes samvittighed og ansporer dem til gode gerninger og til virkelig interesse for fremme af sandhedens sag, gør det ikke af sig selv, men ved Guds Ånd, som virker i ham. Løfter, der gives under sådanne omstændigheder, er hellige, idet de er frugten af Guds Ånds virken. Når disse løfter indfries, tager himlen imod offergaven og disse rundhåndede arbejdere godskrives for en dertil svarende skat, anbragt i himmelens bank. Sådanne opsamler sig selv en god grundvold for den kommende tid, for at de kan gribe det evige liv.

[474]

Men når Guds Ånds umiddelbare nærværelse ikke mærkes så levende og sindet bliver optaget af livets timelige anliggender, fristes de til at betvivle gyldigheden af den forpligtelse, de frivilligt påtog sig. Idet de giver efter for Satans indskydelser, kommer de til den slutning, at der blev øvet utilbørligt pres på dem, at de handlede under den ved anledningen rådende stemning, at kravet om midler til anvendelse i Guds sag blev overdrevet og at de blev overtalt til at give løfte under falske forudsætninger, uden fuld forståelse af sagen og derfor ønsker de at blive fritaget. Har prædikanterne bemyndigelse

til at tage imod deres undskyldninger og sige: „Du vil ikke blive afkrævet din forpligtelse; du er løst fra dit løfte“? Hvis de drister sig til dette, bliver de delagtige i den synd, som den, der unddrager sig, er skyldig i. *Vejl f menigh* bd. 1 side 445-456]

Af al vor indtægt bør vi først give til Gud. Det godgørenhedssystem som jøderne fik pålagt, skulle de enten bringe Herren førstegrøden af alle hans gaver, hverenten det var indtægten af hjortene eller af afgrøderne på deres marker, frugthaver eller vingårde, eller de skulle løskøbe med noget lignende i stedet. Hvor anderledes er det ikke i vor tid! Hvis de får nogen opmærksomhed så holdes Herrens krav først til sidst. Og vort arbejde behøver ti gange flere midler, end jøderne behøvede. Apostlene fik det store hverv at gå ud i alverden og forkynde evangeliet. Dette viser omfanget at arbejdet og det større ansvar, der påhviler Kristi efterfølgere i dag. Hvis loven krævede tiende og gaver for tusindvis år siden, hvor meget mere vigtigere vil det så ikke være nu! Hvis rige og fattige skulle give en sum, svarende til deres ejendom i den jødiske husholdning, er det utvivlsomt også nødvendigt i dag.

De fleste bekendende kristne deler deres midler med megen ulyst. Mange af dem giver ikke en tyvendedel af deres indtægt til Gud og mange giver langt mindre end dette; medens der er en stor klasse, som frarøver Gud den lille tiende og andre blot giver tiende. Hvis hele tienden fra vort folk flød ind i Herrens skatkammer, som de skulle, ville der indkasseres velsignelser som gaver og ofrer, der blev mangedoblet tifold og derved ville kanalen mellem Gud og mennesker holdes åben. Kristi efterfølgere skal ikke vente på at gysende missionsappeller vækker dem til handling. Hvis de er vågnet åndeligt op, vil de, for indtægten hver uge, stor eller lille, høre Guds stemme og af samvittighed kræve myndigt den tiende og de gaver der tilkommer Herren.

Kristi efterfølgeres gaver og arbejde er ikke blot ønsket, men i en forstand er de uundværlige. Hele himmelen er interesseret i menneskers frelse og venter på at mennesker skal blive interesseret i deres egen frelse og i deres medmenneskers frelse. Alle ting ligger rede, men menigheden er tilsyneladende på fortryllet grund. Når de vækkes og lægge deres bønner, deres rigdomme og alle deres kræfter og ressourcer for Jesu fødder, vil sandhedens sag sejre. Engle er forbløffet over at kristne gør så lidt, når de har fået et eksempel

[475]

i Jesus, som endog ikke holdt sig tilbage fra døden, en skammelig død. Det er mærkeligt at kristendomsbekenderne faldt tilbage til deres snæversyn og egenkærlige motiver, da de kom i kontakt med verdens selviskhed.

En af kristenverdens store syndere i dag er hykleri og begærlighed i deres omgang med Gud. Mange udviser mere ligegyldighed i deres løfter om gaver til forskellige institutioner og religiøse virksomheder. Mange ser på løfteaftivelse som det ikke forpligter at betale. Hvis de tror at deres penge vil bringe dem anseelig udbytte, hvis de sættes i bankaktier eller i handelsvarer, eller hvis der er personer på institutionen, som de har lovet at hjælpe, som de ikke bryder sig om, føler de sig fri til at bruge deres midler efter for godt befindende. Denne mangel på renhed, hersker i stort omfang blandt dem, som bekender at holde Guds bud og vente på deres Herres og Frelsers snarlige tilsynekomst.

[476] Planen med den systematiske godgørelse var Guds egen ordning, men den trofaste betaling af Guds forlangende bliver ofte nægtet eller udsat, som om højtidelige løfter ikke havde nogen betydning. Det er fordi menighedsmedlemmer ikke betaler deres tiende og indfrier deres løfter, at vore institutioner er i knibe. Hvis alle, både rige og fattige, ville bringe deres tiende i forrådskammeret, ville der være tilstrækkelige midler til at befri sagen fra finansielle vanskeligheder og føre missionsarbejdet pænt frem i dets forskellige afdelinger. Gud kalder på dem som tror sandheden til at give ham, det som er hans. Dem som har ment at midlernes tilbageholdelse fra Gud er vinding, vil til sidst erfare Guds forbandelse, som følge af deres røveri på Herren. Intet andet end fuldstændig manglende betalingssevne kan undskylde een, at ikke omgående imødekomme Herrens forpligtelser. Ligegyldighed i dette, viser at I er i blindhed og bedrag og er kristennavnet uværdig.

[Menigheden er ansvarlig for sine enkelte medlemmers løfter. Hvis den ser, at der er en broder, som undlader at opfylde sine løfter, bør den tale venligt, men tydeligt til ham. Dersom hans forhold er sådan, at det er umuligt for ham at indfri sit løfte og han er et værdigt medlem, som har et villigt hjerte, lad så menigheden af medlidenhed støtte ham. Derved kan den afhjælpe vanskeligheden og selv erholde en velsignelse.

Gud ønsker, at medlemmerne i hans; menighed skal betragte deres forpligtelser over for ham som lige så bindende som deres gæld hos købmanden eller andre handlende. Lad enhver gøre et tilbageblik over sit liv og undersøge, om noget ubetalt eller uindfriet løfte er blevet overset og så gøre særlige anstrengelser for at betale den sidste øre; for vi må alle møde og underkaste os den endelige afgørelse i en ret, hvor intet uden retskaffenhed og sandfærdighed vil bestå. *samme* s 455]

Testamenter og legater

TESTAMENTER OG LEGATER

[477] [„Saml jer ikke Skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, Og hvor tyve bryder ind og stjæler; men saml jer skatte i himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler.“ Egenkærlighed er en sjælefordærvende synd. Under denne rubrik kommer havepsyge, som er afgudsdyrkelse. Alle ting tilhører Gud. Al den fremgang og lykke, vi nyder er en følge af guddommelig godgørenhed. Gud er den store og rundhåndede giver. Dersom han fordrer en del af det rige forråd, han har skænket os, er det ikke, fordi han vil hellige sig ved vore gaver, for han trænger ikke til noget fra vor hånd; men det er, for at vi kan få en anledning til at øve selvfornægtelse og kærlighed og vise medfølelse med vore medmennesker og således blive i høj grad velsignede. I enhver tidsalder, fra Adams dage indtil vor tid, har Gud gjort Krav på menneskenes ejendom og sagt: Jeg er universets retmæssige ejer; indvi mig derfor din førstegrøde, bring mig et troskabsoffer, overlad til mig mit eget og erkend således min overhøjhed, så skal det stå dig frit for at beholde og nyde min nådegave og min velsignelse skal følge dig. „Ær med din velstand Herren, med førstegrøden af al din avl.“

Guds fordringer kommer i første række. Vi efterkommer ikke hans vilje ved at give ham, hvad der bliver tilovers af vor indtægt, når alle indbildte fornødenheder er tilvejebragt, Inden nogen del af vor fortjeneste er brugt, bør vi fraskille og overgive til Herren den del, han Kræver. I den gamle pagts tid brændte der stedse et takoffer på alteret, en fremstilling af menneskets endeløse forpligtelse over for Gud. Dersom vi har fremgang i vor timelige gerning, skyldes det, at Gud velsigner os. En del af vor indtægt bør helliges til de fattige og en stor del skal bruges til Guds sag, Når vi giver Gud, hvad han kræver, vil han hellige og velsigne resten til vort eget brug. Men

når et menneske bedrager Gud ved at tilbageholde det, som han gør Krav på, hviler hans forbandelse over det hele.

Gud har gjort menneskene til de kanaler, gennem hvilke hans gaver skal flyde for at underholde det værk, han vil have udført i verden. Han har overladt dem gods, der skal bruges med visdom, ikke ophobes på en egenkærlig måde eller overdådigt bortødsles til luksus eller til selvisk tilfredsstillelse, det være i klædedragt eller i udstyr af deres, hjem. Han har betroet dem midler til underhold af sine tjenere i deres arbejde som prædikanter og missionærer og til støtte for de institutioner, han har oprettet iblandt os. De, der glæder sig i sandhedens dyrebare lys, bør nære et brændende ønske om, at det må udbredes overalt. Der er nogle få trofaste bannerførere, som aldrig viger tilbage for pligten eller unddrager sig ansvar, Deres hjerter og deres pengepunge er altid åbne, når der kræves midler til at fremme Guds sag. Ja, nogle synes at være rede til at overskride deres pligt, som om de var bange for at gå glip af en anledning til at sætte deres del i himmelens bank. Der er andre, der vil gøre så lidt som muligt. De ophober deres skatte eller bortødsler midler på sig selv, medens de modstræbende giver en sparsom almisse til støtte for Guds sag. Giver de Herren et løfte, fortryder de det bagefter og vil undlade at betale det så længe som muligt, om ikke for bestandig. Deres tiende gør de så lille som muligt; det er, som om de frygter for, at det, de giver tilbage til Gud, er tabt. Vore forskellige institutioner kan være i stor forlegenhed for midler; men denne klasse mennesker handler, som om det var dem ligegyldigt, hvorvidt de klarer sig eller ikke. Og dog er disse institutioner Guds redskaber, hvormed verden skal oplyses.

[478]

Disse institutioner har ikke ligesom andre institutioner af samme slags modtaget fonds eller legater Og dog har Herren velsignet dem stort og givet dem fremgang og gjort dem til redskaber, som har udrettet meget godt. Der er alderstegne personer, som nærmer sig afslutningen af deres prøvetid; men fordi der savnes årvågne mænd, der kunne sikre Guds sag de midler, de besidder, går disse midler over på deres hænder, som tjener den onde. Disse midler var kun et lån fra Gud og skulle gives tilbage til ham; men i ni tilfælde af ti træffer disse brødre sådanne bestemmelser vedrørende anvendelsen af Guds ejendom, når de falder bort, at Gud ikke kan æres derved; for ikke een krone deraf vil nogen sinde tilflyde Herrens forrådshus.

[479] I nogle tilfælde har disse tilsyneladende gode brødre haft vanhellige rådgivere, som gav dem råd ud fra deres eget standpunkt og ikke efter Guds vilje. Ejendom bliver ofte testamenteret til børn og børnebørn, kun til skade for disse. De har ingen kærlighed til Gud eller til sandheden og de midler, som alle hører Herren til, går derfor over i Satans rækker for at blive anvendt under hans ledelse. Satan er langt mere vågen, skarpsynet og dygtig til at udtænke planer, hvorved han kan sikre sig midler, end vore brødre er til at sikre Herrens sag, hvad der er hans eget. Nogle testamenter bliver affattet på en så ufuldkommen måde, at de ikke har gyldighed over for loven og derved er tusinder af kroner gået tabt for sagen. Vore brødre bør forstå, at der påhviler dem et ansvar som trofaste tjenere i Guds sag til at handle forstandigt vedrørende dette punkt og at sikre Herren, hvad der tilhører ham.

Mange lægger en unødigt ømfindtlighed for dagen i denne sag, De har følelsen af, at de betræder forbuden grund, når de i samtale med de ældre eller med de syge bringer spørgsmålet om deres formue på bane for at erkyndige sig om, hvordan de agter at disponere over den. Men denne pligt er lige så hellig som pligten til at prædike Guds ord for at frelse sjæle. Her er en mand med Guds penge eller ejendom i sine hænder. En forandring i hans forvalterskab er forestående. Vil han lade de midler, Gud har lånt ham til brug i hans sag, blive lagt i ugudelige menneskers hænder, blot fordi disse er hans slægtninge? Bør ikke kristne mænd af hensyn til den pågældendes fremtidige velfærd såvel som til Guds sag interessere sig for og betragte det som magtpåliggende, at vedkommende træffer en rigtig ordning med sin herres penge, med de talenter, han havde fået til låns til klog udnyttelse? Vil hans brødre stå og se på, at han forlader dette liv og samtidig bedrager Guds forrådshus? Dette ville være et frygteligt tab for ham selv og for sagen; for ved at overgive sine talenter i deres hænder, som ikke har nogen, agtelse for Guds sandhed, ville han i enhver henseende lægge den i et tørklæde og gemme den i jorden.

Herren ønsker, at hans efterfølgere skal disponere over deres midler, medens de selv kan gøre det. Nogle vil måske spørge: „Må vi virkelig skille os af med alt, hvad vi kalder vort eget?“ Det kræves måske ikke, at vi skal gøre dette nu; men vi må være villige til at gøre det for Kristi skyld. Ved villigt at yde af vort gods, når som helst der er trang til midler til hans sags fremme, bør vi erkende, at

hvad vi besidder, absolut hører ham til. Nogle lukker deres ører til for bøn om penge til udsendelse af missionærer til fremmede lande, til udgivelse af skrifter og til disses udbredelse over hele verden. Sådanne undskylder deres begærlighed ved at meddele jer, at de har truffet foranstaltninger til, at vise godgørenhed, når de dør. De har betænkt Guds sag i deres testamente. Derfor henlever de et liv i gerrighed og bedrager Gud med tienden og offergaverne og i deres testamente giver de kun Gud en lille del tilbage af det, han har lånt dem, medens en meget stor del overlades til slægtninge, som ingen interesse har for sandheden. Dette er bedrageri af den værste slags. Ikke alene i deres levetid, men også i døden berøver de Gud, hvad der retmæssigt tilkommer ham.

[480]

Det er den rene dårskab at udsætte forberedelsen for det tilkommende liv til den sidste time af det nuværende liv. Det er også en stor fejl at vente med at efterkomme Guds krav om gavmildhed over for hans sag, indtil tiden kommer, da du skal overlade dit forvalterskab til andre. De mennesker, til hvem du betror dine talenter, dine midler, vil måske ikke gøre så god brug af dem, som du har gjort. Hvorledes tør rige mennesker dog vove at løbe en så stor risiko! De, der venter med at fordele deres ejendom, indtil de skal dø, overlader den til døden snarere end til Gud. Ved at gøre dette handler mange stik imod Guds plan, som tydeligt fremholdes i hans ord. Ønsker de at gøre godt, må de gribe de nuværende gyldne øjeblikke og arbejde med hele deres styrke, som om de frygter for at gå glip af den gunstige anledning.

De, der forsømmer en bevidst pligt ved ikke at efterkomme Guds krav til dem her i livet og som beroliger deres samvittighed med, at de ved et testamente agter at uddele deres midler efter døden, vil ikke få noget bifaldende ord af deres mester, ej heller vil de få nogen belønning. De øvede ingen selvfornægtelse, men holdt egenkærligt fast ved deres midler, så længe de kunne og gav først slip derpå, da døden kaldte dem bort. Hvad mange har i sinde at udsætte, indtil de er døden nær, ville de, hvis de i sandhed var kristne, gøre, medens de endnu er i live. De ville hellige sig selv og deres ejendom til Gud og de ville eje tilfredsstillelsen ved at have gjort deres pligt. Ved selv at opfylde deres testamente kunne de personlig efterkomme Guds krav i stedet for at overføre ansvaret til andre. Vi bør anse os som husholdere over Herrens ejendom og betragte Gud som den øverste

[481] ejermand, hvem vi skal overlade det ham tilhørende, når som helst han måtte kræve det. Når han kommer for at modtage sit med renter, vil de gerrige få at se, at i stedet for at mangfoldiggøre de talenter, der var dem betroet, har de pådraget sig den dom, der udtales over den unyttige tjener.

Det er Herrens hensigt, at hans tjeneres død skal føles som et tab på grund af den gode indflydelse, de øvede og de mange frivillige gaver, som de beredvilligt ydede for at fylde Guds forråds-kammer. Gaver ydet efter døden er en ussel erstatning for godgørenhed, medens man lever. Guds tjenere bør gøre deres testamente hver dag ved gode gerninger og rundhåndede gaver til Gud, De bør ikke tillade, at det beløb, der ydes Gud, bliver uforholdsmæssigt lille i forhold til, hvad de anvender til eget brug. Når de daglig gør deres testamente, vil de betænke de foretagender og de venner, som har den største plads i deres hjerter. Deres bedste ven er Jesus. Han forholdt dem ikke sit eget liv, men blev fattig for deres skyld, for at de ved hans fattigdom kunne blive rige. Han fortjener hele hjertet, hele deres ejendom, alt, hvad de har og er. Men mange, som bekender sig til at være kristne, venter med at efterkomme Jesu krav i livet og håner ham ved at give ham en ubetydelig almisse, når de dør. Lad alle, der tilhører denne klasse, erindre, at dette bedrageri over for Gud ikke er en overilet handling, men en vel overvejnet plan, som de indleder med en erklæring om, at de er „ved sans og samling“. Efter at have bedraget Guds sag i deres liv, lader de bedrageriet fortsætte efter deres død. Og dette gør de med alle deres sjælsevners fulde samtykke. Et sådant testamente nøjles mange med, som en pude at hvile på i dødens stund. Deres testamente udgør en del af deres forberedelse til døden og oprettes, for at deres ejendom ikke skal forstyrre dem i deres, sidste timer. Kan sådanne med glæde dvæle ved det Krav, der vil blive stillet til dem om at aflægge regnskab for deres husholdning?

[482] Vi må alle være rige på gode gerninger her i livet, dersom vi ønsker at sikre os det tilkommende, evige liv. Når retten sættes og bøgerne lukkes op, vil enhver få løn efter sine gerninger. Mange, hvis navne er indskrevet i menighedens medlemsprotokol, betegnes i himmelens dagbog som bedragerer. Og medmindre disse omvender sig og virker for Mesteren ved uegennyttig godgørenhed, vil de visselig få del i den utro husholders dom.

Ofte hænder det, at en virksom forretningsmand kaldes bort med et øjeblikks varsel og ved en undersøgelse viser det sig, at hans forretninger befinder sig i den største uorden. Under arbejdet med at ordne hans bo medgår en stor del af hans formue, om ikke det hele, til juristers honorar, medens hans hustru, hans børn og Kristi sag berøves deres del. De, der er tro husholdere over Herrens midler, vil vide, netop hvordan deres forretning står og som kloge mænd vil de være forberedte på enhver kritisk situation. Skulle det så ske, at deres prøvetid pludseligt bliver afbrudt, vil de, der skal ordne deres bo, ikke være stillede over for så store vanskeligheder.

Mange bekymrer sig ikke om oprettelsen af deres testamente, så længe de tilsyneladende er sunde og raske. Men denne forsigtighedsregel bør vore brødre træffe. De bør have kendskab til deres økonomiske stilling og ikke tillade, at deres forretning kommer i uorden. De bør ordne deres ejendom på en sådan måde, at de kan forlade den når som helst.

Testamenter bør affattes således, at de er juridisk gyldige. Efter at være oprettet kan de godt henligge i årevis uden at volde nogen skade, dersom gaver fremdeles ydes fra tid til anden, efter som sagen trænger. Døden vil ikke komme en dag tidligere, brødre, fordi I har gjort jeres testamente. Når I ved testamente disponerer over en af jeres, ejendomme til jeres slægtninge, sørg da endelig for, at I ikke glemmer Guds sag. I er hans fuldmægtige, indehavere af hans ejendom og I bør først skænke hans krav opmærksomhed. Jeres hustruer og børn bør naturligvis ikke efterlades uden midler; der må sørges for dem, hvis de er trængende. Men indfør ikke i jeres testamente en lang række slægtninge, som ikke er trængende, blot fordi det er skik og brug at gøre sådan.

Husk altid, at den egenkærlige måde, hvorpå man i vor tid disponerer over ejendom, ikke er efter Guds plan, men menneskers påfund. Kristne bør være reformatorer og ikke rette sig efter skik og brug, men give oprettelsen af testamenter en helt ny mening. Lad den tanke altid være til stede, at det er Herrens ejendom, I har med at gøre. Guds vilje angående denne sag er lov. Dersom en mand havde beskikket dig til at fuldbyrde hans testamentariske bestemmelser vedrørende hans ejendom, ville du så ikke nøje følge hans vilje, således at ikke det mindste beløb kunne blive urigtigt anvendt? Din himmelske ven har betroet dig gods og givet dig sit testamente

vedrørende dets benyttelse. Dersom dette hans testamente bliver gransket med et uegennyttigt hjerte, vil det, som tilhører Gud, ikke blive forkert anvendt. Herrens sag er blevet skammeligt tilsidesat, medens han har udrustet mænd med tilstrækkelige midler til at møde enhver kritisk situation, dersom de blot havde taknemmelige, lydige hjerter.

De, der opretter deres testamente, bør ikke føle, at når dette er gjort, har de ingen yderligere pligt; men de bør stadig være i virksomhed og bruge de talenter, der er dem betroet, til at opbygge Herrens sag. Gud har lagt planer, for at alle må kunne arbejde forstandigt under uddelingen af deres midler. Han har ikke til hensigt at opretholde sin sag ved undergerninger. Han har nogle få trofaste husholdere, der øver sparsommelighed og bruger deres midler til at fremme hans sag. I stedet for at selvfornægtelse og godgørenhed skulle være en undtagelse, bør de være reglen. De tiltagende krav inden for Guds sag kræver midler. Fra mænd i vort eget land og i fremmede lande indløber der stadig opfordringer om, at sendebud må komme til dem med lys og sandhed. Dette vil nødvendiggøre flere arbejdere og flere midler til deres underhold.

Kun få midler tilflyder Herrens skatkammer for at anvendes til sjæles frelse og selv disse små beløb opnås kun ved hårdt arbejde. Dersom alles øjne kunne oplades til at se, hvorledes den rådende begærlighed har hindret Guds værks fremgang og hvor meget der kunne have været udrettet, hvis alle havde handlet efter Guds plan vedrørende tiende og offergaver, ville der for manges vedkommende ske en afgjort reform; for de ville ikke vove at hindre arbejdet med at fremme Guds sag, således som de har gjort. Menigheden sover, hvad det arbejde angår, som den kunne udrette, dersom den ville give slip på alt for Kristus. En sand selvopofrelses ånd ville være et bevis på evangeliets virkelighed og kraft, som verden ikke kunne misforstå eller modsige og rige velsignelser ville blive udgydt over menigheden.

[484]

Jeg formaner vore brødre til at ophøre med deres bedrageri over for Gud. Nogle er i den stilling, at de må gøre deres testamente. Men når dette bliver gjort, bør der passes, på, at midler, der skulle tilflyde Guds forrådshus, ikke bliver overgivet til sønner og døtre. Disse testamenter bliver ofte en kilde til trætte og uenighed. Til guds folks ros fordem står der skrevet, at han ikke skammede sig ved at

kaldes deres Gud; og den grund, der angives, er, at de i stedet for egenkærligt at søge efter og begære jordiske besiddelser eller søge deres lykke i timelige forlystelser overgav sig selv og alt, hvad de havde, i Guds hænder. De levede kun til hans ære og gav tydeligt til kende, at de higede efter et bedre land, det er et himmelsk. Et sådant folk skammede Gud sig ikke ved. De vanærede ham ikke i verdens øjne. Himmelsens majestæt skammede sig ikke ved at kalde dem brødre.

Der er mange, som påstår, at de ikke kan gøre mere for Guds sag, end de nu gør; men de giver ikke efter deres evne. Herren åbner undertiden deres af egenkærlighed forblindede øjne ved simpelt hen at formindske deres indtægt til det beløb, de er villige til at give. Heste findes døde ude på marken eller i stalden, huse eller lader ødelægges ved ildebrand, eller høsten slår fejl. I mange tilfælde prøver Gud menneskene med velsignelser og dersom de lægger utroskab for dagen med hensyn til at give ham tiende og offergaver, trækkes hans velsignelse tilbage. „Den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt.“ Ved Kristi barmhjertighed og hans godheds rigdom og for sandhedens og religionens skyld formaner vi jer, som er Kristi efterfølgere, til at hellige jer selv og jeres ejendom til Gud på ny. Lad enhver i betragtning af Kristi kærlighed og medlidenhed, der førte ham fra de kongelige boliger for at lide selvfornægtelse, fornedrelse og død, stille sig selv det spørgsmål: „Hvor meget skylder jeg min Herre?“ og lad så dine takofre svare til din vurdering af himmelens store gave i Guds kære søn.

[485]

Når I bestemmer den del, der skal ydes til Guds sag, sørg så for, at I overskrider pligtens Krav hellere end at afkorte det. Betænk, hvem ofret skal gå til. Denne påmindelse vil drive begærligheden på flugt. Betragt blot den store kærlighed, hvormed Kristus har elsket os, så vil vore rigeste offergaver forekomme os for uværdige til, at han skulle tage imod dem. Når Kristus er genstand for vor hengivenhed, vil de, der har modtaget hans tilgivende kærlighed, ikke standse for at beregne værdien af alabast krukken med den kostelige salve. Dette kunne den begærlige Judas gøre; men modtageren af frelsens gave vil kun beklage, at ofret ikke har en rigere vellugt og en større værdi. De kristne bør kun betragte sig som kanaler, hvorigennem velgerninger og velsignelser skal lyde fra al godheds kilde til deres medmennesker, ved hvis omvendelse de vil kunne opsende nye

bølger af pris og offergaver fra dem, der således bliver delagtige med dem i den himmelske gave. *Vejl f menigh* bd. 1 side 456-463]

Forholdet mellem menighedsmedlemmer

FORHOLDET MELLEEM MENIGHEDSMEDLEMMER

[Enhver, som stræber efter at sejre, vil have sine egne svagheder at kæmpe med; men det er så meget lettere for mennesker at se deres brødres fejl, end det er at se deres egne, at de bør være langt mere påpasselige og kritiske over for sig selv end over for andre.

Hvis alle medlemmer i menigheden er Guds sønner og døtre, må de gennemgå en disciplinær proces, inden de kan være lys i verden. Gud vil ikke gøre mænd og kvinder til lysbærere, medens de er i mørke og er tilfredse med at være det uden at gøre sig nogen særlig anstrengelse for at få forbindelse med den guddommelige lyskilde. De, der føler deres egen trang og tager sig sammen til den dybeste eftertanke og til den alvorligste og mest ihærdige bøn og handling, vil få guddommelig bistand. Enhver har meget, som han må vænne sig af med og meget, som han må lære. Gamle vaner og skikke må rystes, af og sejren kan kun vindes ved alvorlig kamp for at rette på disse fejl og ved en fuld antagelse af sandheden og en efterlevelse af dens principper ved Guds nåde. [486]

Jeg ville ønske, at jeg kunne finde ord, der ville gøre det klart for os alle, at det eneste håb for hver enkelt af os er, at vi har forbindelse med Gud. Vi må opnå renhed i sjælen, megen hjerteransagelse må gøres og megen genstridighed og selvkærlighed overvindes, hvilket vil kræve vedholdende, alvorlig bøn.

Ubehagelige og kritiksye mennesker undskylder sig ofte eller søger at forsvare deres mangel på kristelig høflighed med, at nogle af reformatorerne udviste en sådan ånd i deres gerning og de påstår, at arbejdet i vor tid kræver den samme ånd; men dette er ikke tilfældet. Et roligt sind, som man har fuldkomment herredømme over, er godt under alle forhold, selv i de mest rå omgivelser. En heftig nidkærhed gavner ingen. Når Gud udvalgte reformatorerne, var det ikke, fordi de var anmassende, lidenskabelige mænd. Han antog dem, som de var, trods disse karaktertræk; men han ville have lagt tifold større

ansvar på dem, hvis de havde været ydmyge af sindelag og deres ånd havde været under fornuftens herredømme. Medens Kristi tjenere må fordømme synd og ugudelighed, urenhed og usandhed og medens de undertiden må straffe ugudelighed hos høje som hos lave og vise dem, at Guds vrede vil ramme overtræderne af hans lov, bør de dog aldrig være anmassende eller tyranniske; de bør vise venlighed og kærlighed, et ønske om at frelse i stedet for at fordærve.

Af Jehovas langmodighed kan prædikanter og menighedsmedlemmer, der tragter efter at blive Kristi medarbejdere, hente utvetydige lærdomme om overbærenhed og kærlighed. Kristus knyttede Judas og den impulsive Peter til sig, ikke fordi Judas, var havepsyge og Peter lidenskabelig, men for at de kunne lære af ham, deres store lærer og ligesom ham blive uegennyttige, sagtmodige og ydmyge af hjertet. Han så godt materiale i begge disse mænd. Judas besad dygtighed på det økonomiske område og ville have været værdifuld for menigheden, hvis han havde tilegnet sig de lærdomme, Kristus gav, når han straffede al egoisme, svig og havepsyge selv i livets små anliggender. Denne undervisning blev ofte givet: „Den, som er tro i det små, er også tro i det store og den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store.“

[487]

Vor frelser søgte at indprente sine tilhørere, at den, der af hensyn til egen fordel ville bedrage sin næste i den mindste ting, ved gunstig anledning også ville bedrage i større anliggender. Den mindste afvigelse fra streng retskaffenhed nedbryder skrankerne og bereder hjertet til at begå større uret. Kristus lærte ved forskrift og eksempel, at den strengeste ærlighed bør beherske alle vore handlinger over for vore medmennesker. „Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem.“ Kristus skildrede stadig farisæernes mangelfulde liv og irettesatte dem. De bekendte sig til at holde Guds lov, men i deres daglige handlinger øvede de uretfærdighed. Mange enker og faderløse blev berøvet det lidt, de havde, for at tilfredsstille en begærlig attrå efter vinding.

Judas kunne have høstet fordel af alle disse lærdomme, hvis han havde næret et ønske om retfærdighed i hjertet; men hans begærlighed overmandede ham og pengekerheden blev en herskende magt. Han har pungen, der indeholdt de midler, der skulle bruges til at fremme Kristi gerning og små beløb blev tid efter anden anvendt til hans eget brug. Hans egoistiske hjerte følte misundelse over Marias

offer, da hun bragte alabasterkrukken med salve og han irettesatte hende for hendes uforsigtighed. I stedet for at være lærling ville han være lærer og undervise vor herre angående berettigelsen af hendes handling.

Disse to mænd havde de samme anledninger til og fordele ved af Kristi stadige undervisning og eksempel til at lære at rette på deres syndige karaktertræk. Når de hørte hans sviende irettesættelser og hans stærke fordømmende, udtryk imod hykleri og raddenskab, kunne de se, at disse, som blev strengt irettesat, var genstand for et omhyggeligt og utrætteligt arbejde for deres omvendelse. Frelseren græd over deres mørke og vildfarelse. Han ynkedes over dem med en grænseløs medlidenhed og kærlighed og udtalte til Jerusalem: „Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke.“

[488]

Peter var hurtig og ivrig i sine handlinger, djærv og ubøjelig og Kristus så i ham egenskaber, som kunne få stor værdi for menigheden. Han knyttede ham derfor til sig, for at alt, hvad der var godt og værdifuldt, kunne blive bevaret. og for at han ved sin undervisning og sit eksempel kunne mildne det hårde i hans gemyt og udjævne det knudrede i hans væsen. Dersom hjertet virkelig blev forvandlet ved guddommelig nåde, ville en ydre forandring vise sig i sand venlighed, sympati og høflighed. Jesus var aldrig kold og utilnærmelig. De lidende trængte sig tit ind på det sted, hvor han var, når han behøvede vederkvægelser og hvile; men han havde et venligt blik og et opmuntrende ord til alle. Han var et mønster på sand høflighed. Peter fornægtede sin herre, men angrede det bagefter og var dybt ydmyget over sin store synd; og Kristus viste, at han tilgav sin fejlende discipel, idet han nedlod sig til at nævne ham ved navn efter sin opstandelse.

Judas gav efter for Satans fristelse og forrådte sin bedste ven. Peter tilegnede sig Kristi lærdomme, nyttiggjorde sig dem og videreførte den reformationsgerning, der blev overladt til disciplene, da deres herre opfor til det høje. Disse to mænd er en fremstilling af de to klasser mennesker, Kristus knytter til sig og giver fordelene ved sin undervisning og sit eksempel på et uegennyttigt og medlidende liv, for at de må kunne lære af ham.

Jo mere et menneske beskuer sin frelser og lærer ham at kende desto mere vil det blive ligedannet med hans billede og gøre Kristi

gerninger. Den tidsalder, vi lever i, Kræver reformatorisk handling. Det sandhedsllys, der skinner på os, kræver beslutsomme, handle-dygtige mænd med en kernesund moral, sådanne, som vil arbejde flittigt og ihærdigt for at frelse enhver sjæl, der vil høre Guds ånds indbydelse.

[489] Den kærlighed, som bør findes mellem menighedsmedlemmer viger ofte pladsen for kritik og dadel, hvad der endog ved religiøse anledninger kan komme til udtryk ved krænkende bemærkninger og strenge personlige udfald. Sådant må ikke finde medhold hverken hos prædikanter, menighedsforstandere eller medlemmer. Menighedsens gudstjeneste bør foregå alene med Guds ære for øje. Når mennesker med deres ejendommelige væsen føres sammen i menighedsforholdet, vil menigheden blive påvirket deraf, medmindre Guds sandhed mildner og betvinge de skarpe kanter i karakteren og menighedens fred og harmoni vil blive ofret ved hengivelse til disse egenkærlige, vanhellige træk. I deres skarpe påpasselighed for at opdage deres brødres fejl forsømmer mange at undersøge deres egne hjerter og at rense deres egne liv. Dette medfører Guds mishag. De enkelte medlemmer i menigheden bør være nidkære for deres egne sjæle og kritisk overvåge deres egne handlinger, at de ikke går frem af egoistiske bevæggrunde og bliver en årsag til anstød for deres svage brødre.

Gud tager menneskene, som de er, med de menneskelige træk i deres karakter og opdrager dem derpå til sin tjeneste, dersom de vil tilegne sig disciplin og lære af ham. Den rod af bitterhed, mistro, skinsyge eller endog had, som nogle menighedsmedlemmer har i deres hjerter, er Satans værk. Sådanne elementer har en giftig indflydelse på menigheden. „En smule surdej syrer hele dejen.“ Den religiøse iver, der viser sig i en klapjagt på brødre, er ikke nidkærhed med forstand. Kristus har intet med et sådant vidnesbyrd at gøre. *Vejl f menigh* bd. 1 side 464-467]

Uærlighed I menigheden

UÆRLIGHED I MENIGHEDEN

„Kærlighed til penge er roden til alt ondt.“ Nogle sandhedsbekendere kan ikke modstå fristelsen på dette punkt. Blandt verdslige i denne slægt, begås den største forbrydelse ved kærlighed til penge. Hvis rigdomme ikke erhverves ved ærligt arbejde, vil mennesker søge til bedrageri, svir og forbrydelser for at få dem. Syndens bæger er ved at være fyldt og Guds gengældelse er ved at komme over de skyldige. Enker frarøves deres sparsomme gaver af advokater og tilsyneladende interesserede venner og fattige mænd skal lide for livets nødvendigheder, på grund af den uærlighed som udøves til ødselhedens gavn. Den frygtelige optegnelse af forbrydelser i vor verden, er nok til at kølne blodet og fylde sjælen med rædsel; men kendsgerningen er at også dem som bekender at tro sandheden kryber de samme onder ind, de samme synder begås i større eller mindre grad, kræver sjælens dybe ydmygelse.

[490]

Et menneske som oprigtig frygter Gud vil hellere slide dag og nat, lide afsavn og spise fattigdomsbrød end at give sig hen i vinding, som undertrykker enken og den faderløse, eller fratage den fremmede sin ret. De forbrydelser som begås for at stille sig til skue og på grund af kærlighed til penge gør denne verden til en hule af tyve og røvere og får engle til at græde. Men kristne er efter bekendelse ikke beborere på jorden; de er i et fremmet land og gør kun holdt for natten. Vort hjem er i de boliger Kristus gik for at berede for os. Dette liv er kun en damp, som forsvinder.

For nogle bliver ejendomsehverelserne til vanvid. Hver gang den gyldne regel overtrædes, bliver Kristus mishandlet i skikkelse af hans hellige. Hvert skridt fremad, der tages af medmennesker, hellige som syndere, vil stå som bedrageri i Himmels protokol. Gud har udtænkt at vore liv skal repræsentere vort store Forbilledes liv, med at gøre godt mod andre og gøre noget helligt til menneskers ophøjelse. Dette arbejde er omgivet af en sand værdighed og en herlighed, som

aldrig kan ses og erkendes i dette liv, men som vil fattes til fulde i det fremtidige liv. Optegnelsen af venlige gerninger og generøse handlinger vil nå ud i evigheden. I det omfang et menneske gør udnyttelse, til sine medmenneskers ulempe, vil dets sjæl forhærdes mod Guds Ånds indflydelse. Vinding, opnået herved, er et frygteligt tab.

[491] Der har været mennesker på vigtige pladser, som ikke har vogtet over andres ve og vel. De er blevet fuldstændig opslugt i deres interesser og har forsømt menighedens omdømme. De har været selviske og havesyge, ikke handlet med øjnene rettet på Guds ære. Menigheden som helhed, er i den grad ansvarlig for det enkelte medlems fejl, — den går med til det onde, ved at ikke opløfte stemmerne imod det. Af forskellige grunde nydes Guds gunst ikke. Hans Ånd græmmes over stolthed, ødselhed, uærlighed og list som får frit løb af nogle gudsfrygts?bekendende. Alt dette bringer Guds vredesblik over hans folk.

Det gamle Israels vantro og synder blev vist mig og jeg så at de samme fejl og synder er iblandt det moderne (åndelige) Israel. Inspirationens pen nedskrev deres forbrydelser, for deres skyld, som tror i de sidste dage, at vi må undgå deres onde eksempel. Akan dækkede og skjulte et guldstykke og et godt babylonsk klæde, som blev taget som bytte fra fjenden. Men Herren havde erklæret Jeriko by forbandet og havde og bød folk om ikke at tage bytte af fjenderne til deres eget brug. „Men I skal tage eder vel i vare for det bandlyste, så I ikke attrår og tager noget af det bandlyste og derved bringer bandet over Israels lejr og styrter den i ulykke. Men alt sølv og guld og alle kobber og jernsager skal helliges Herren; det skal bringes ind i Herrens skatkammer!“

Men Akan, af Johas stamme, tog af de forbandede sager og Herrens vrede blev optændt mod Israels børn. Da Israels hære gik ud for at kæmpe mod fjenden, blev de slået og drevet tilbage og nogle af dem faldt. Dette gjorde folket meget modløst. Josua, deres leder, var rådvild og forvirret. I sin største ydmygelse faldt han på sit ansigt og bad: „Ak, Herre, Herre! Hvorfor lod du dette folk gå over Jordan, når du ville give os i amoriternes hånd og lade os gå til grunde? Havde vi dog blot besluttet os til at blive hinsides Jordan! Ak, herre! Hvad skal jeg sige, nu Israel har måttet tage flugten for sine fjender? når Kana'anæerne og alle landets indbyggere hører

det, falder de over os fra alle sider og udsletter vort navn af jorden; hvad vil du da gøre for dit store navns skyld?“ [492]

Herrens svar til Josua var: „Stå op! Hvorfor ligger du på dit ansigt? Israel har syndet, thi de har forbrudt sig imod min pagt, som jeg pålagde dem; de har tilvendt sig noget af det bandlyste, de har stjålet; de har skjult det, de har gemt det i deres oppakning.“ Akan havde stjålet det som skulle forbeholdes Gud og lægges i hans skatkammer, han havde også hyklet da han så Israels lejr i trængsel, — han bekendte ikke sin skyld, for han vidste at Josua havde gentaget Herrens ord for folket, at hvis de skulle tilegne sig selv det, som Gud havde reserveret, ville Israels lejr få vanskeligheder.

Skønt han glæder sig over sin ilde?erhvervede gevinst, er hans sikkerhed brudt; han hører at dette skal undersøges. Dette gør ham urolig. Han gør det om igen og igen, for sig selv. Hvad angår det dem? Jeg er kun ansvarlig for mine handlinger? Han påtager sig tilsyneladende et tappert ansigt og fordømmer på demonstrerende måde den skyldige. Var han var kommet med indrømmelser, kunne han reddes; men synden forhærdede hjertet og han fortsatte sin tro-skyldighed. I en så stor forsamling, mente han at kunne undgå og blive opdraget. Der blev kastet lod for at finde forbryderen, loddet faldt på Judas stamme. Akans hjerte begyndte nu at banke af skyldsfølelse, for han er med i stammen; men han bilder stadig sig selv ind, at han vil undslippe. Lodderne kastes igen og det falder på hans familie. Nu læser man skylden i hans blege ansigt. Loddet kastes igen og udpeger det ulykkelige mennesker. Der står han, udpeget af Guds finger, som den skyldige, som har skabt alle problemerne.

Hvis Akan, da han gav efter for fristelsen, blev spurgt om han ønskede at bringe ulykke og død i Israels lejr, ville han have svaret: „Nej, nej! er din tjener en hund der skulle gøre noget så ondt?“ Men han dvælede over fristelsen for at tilfredsstille sin egen begærlighed; og da anledningen kom, gik han længere end han havde i sinde. Det er præcis på den måde at enkelte menighedsmedlemmer intetanende føres til at såre Guds Ånd, til deres næstes bedrag og pådrager Guds vredesblik over menigheden. Intet menneske lever for sig selv. Skam, nederlag og død kom over Israels, på grund af et menneskes synd. Den beskyttelse som dækkede deres hoveder under krigstid blev trukket bort. Forskellige synder som bevares og udøves af bekendende kristne pådrager Guds vredesblik på menigheden. Den [493]

dag Himmelens protokol skal åbnes, vil Dommeren ikke udtrykke skylden for mennesker i ord, men vil sprede en gennemtrængende overbevisende glans og enhver handling i livet, vil indprentes levende i den fejlendes hukommelse. Personen vil ikke, ligesom i Josuas dage, blive jaget ud fra stamme til familie, men hans egne læber vil bekende hans skam, hans selvskhed, begærlighed, uærlighed, hykleri og bedrageri. Hans synder, skjulte fra menneskers kundskab, vil proklameres, som den blev, fra hustagene.

Den indflydelse, der må frygtes af menighederne er ikke de åbenlyse modstanderes, de vantros og spotternes, men inkonsekvente Kristus?bekendere. Der er dem, som tilbageholder Israels Guds velsignelse og bringer svaghed over menigheden, en skam der ikke er let at udviske. Selvom Josua lå med sit ansigt ned på jorden, udgød sin sjæl for Gud med pinsler og tårer, var Guds befaling en irettesættelse: „Stå op! Hvorfor ligger du på dit ansigt?“

[494] De populære kirker er fyldt med mennesker, som, selvom de foregiver at tjene Gud, er tyve, mordere, ægteskabsbrydere og utugtmænd; men dem som bekender sig til vor beskedne tro, påberåber sig en højere standard. De burde være bibelkristne og de må være ihærdige med at studere det store livskort. De bør omhyggeligt og bønligt ransage motiverne bag deres handlinger. Dem som vil sætte deres lid til Kristus, bør begynde at frygte og adlyde Gud nu. Hvis de vil, kan de redde deres sjæle fra ødelæggelse og få held med at vinde evigt liv.

Verdens almindelige måde at tiltuske sig en levevej på, er ikke noget eksempel for kristne. De burde ikke afvige fra fuldkommen renhed, heller ikke i små sager. At sælge en ting for mere end sin værdi, udnytte køberes uvidenhed er bedrageri. Ulovlig vinding, småfusk, overdrivelse, konkurrence, faldbyde en bror, som vil skaffe sig en ærlig forretning, — dette fordærver menighedens renhed og er ruinerende for dets åndelighed.

Forretningsverden ligger ikke uden for Guds styreområde. Kristenheden skal ikke kun vise sig på sabbten og blive fremvist i helligdommen; den er med i ugens hverdage og på hvert sted. Dets krav må erkendes og adlydes i værkstedet, der hjemme og i forretninger med brødre og med verden. For mange, formørkes den sande sans for kristen forpligtelse, af en spændende verdslighed. Kristi religion vil have en sådan indflydelse på hjertet, at den vil

kontrollere livet. Mennesker, med den sande religions ægte vare, vil i alle deres forretningsanliggender vise en ligeså klar retfærdighedsfornemmelse, som når de sender deres bønner ved nådens trone. Livet, med alle dets muligheder, tilhører Gud og bør bruges til at fremme Guds herlighed, i stedet for at blive forvrænget til Satans tjeneste og bedrage vore medmennesker.

Satan har været nogles rådgiver. Han siger til dem at hvis de vil komme frem, må de lytte til hans råd: „Vær ikke overvældet af ære og ærlighed; se nøje efter dine egne interesser og lad dig ikke føre bort af medynk, blødsødenhed og gavmildhed. De skal ikke bekymre dig for enker og for faderløse. Få dem ikke til at vente på dig og gøre sig afhængig af dig; lad dem klare sig selv. Spørg ikke om de har mad, eller om du kan velsigne dem med betænksomhed og venlig opmærksomhed. Sørg for dig selv. Få alt det i dine hænder, som du kan. Frarøv enken og den faderløse og nægt den fremmede sin ret, så du kan få midler til at dække dine forskellige behov.“ Nogle har taget dette råd til sig og foragtet Ham som har sagt: „En ren og ubesmittet gudskyndelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden.“

[495]

Satan giver mennesker denne verdens riger, hvis de vil overgive sig i hans overherredømme. Mange gør dette og ofrer himmelen. Det er bedre at dø, end at synde; bedre at mangle end at bedrage; bedre at sulte end at lyve. Lad alle som fristes, imødekomme Satan med disse ord: „Salig enhver, som frygter Herren og går på hans veje! Dit arbejdes frugt skal du nyde, salig er du, det går dig vel!“ Her er en betingelse og et løfte, som umiskendeligt erkendes. Lykke og fremgang vil være følgen af at tjene Herren.

Betydningen af selvbeherskelse

BETYDNINGEN AF SELVBEHERSKELSE

Søster H: Jeg ved kun lidt om dit liv, før du bekendte dig til Kristus; men siden da har du ikke været en oprigtig omvendt kvinde; du har ikke fremstillet Kristus, din Mester, rigtigt. Du har antaget sandhedens teori, men er ikke blevet helliget ved den. Du har ikke udøvet selvkontrol, men har tilfredsstillet dine ønsker, på bekostning af helbredet og gudsyndelsen. Du opirres let og i stedet for at vogte dine ord og handlinger strengt, har du givet dine lidenskaber frie tøjler. Sindet kontrolleres enten af Satan eller af Jesus; og når du ikke udøver selvkontrol, hersker og styrer Satan dig til at sige helt sataniske ting. Dette har gentaget sig så ofte, at det er blevet en vane.

[496] Siden du har levet sammen med din nuværende mand, lader du dig irritere af meget ubetydelige ting og nogle gange er det som om du er drevet til vanvid, medens Satan står ved siden af og ler af den elendighed du pådrager dig selv og dem som det er din pligt at gøre lykkelige. Dine børn har fået overført dine karaktertræk og udover dette, efterligner de dagligt dit eksempel i blind, ubesindig hidsighed, utålmodighed og pirrelighed.

I menneskehjertet er der en naturlig selvished og et fordærv, som kun kan overvindes ved grundig disciplin og steng beherskelse; og dette vil endog kræve flere års tålmodige anstrengelser og alvorlig modstandskraft. Gud lader os erfare fattigdommens onder og sætter os i vanskelige situationer, så manglerne i vor personlighed kan afløres og deres skarpheder fejes bort. Men efter at Gud har givet os privilegier og anledninger, efter at lys og sandhed er kommet ind i forståelsen og folk stadig undskylder deres karakterdeformiteter og fortsætter i deres selvished og skinsyge, bliver deres hjerter som granit, gør det umuligt for dem at blive fornyet, uden ved Guds Ånds hammer, mejsel og poleren.

Jeg blev vist tilbage til dit liv og dine oplevelser da du først kom til _____. Din opførsel var ikke pålidelig; du havde ikke de rigtige

forbindelser. Det gjorde ikke noget godt indtryk på andre, om din moral, at du besøgte ølstuer sammen med dine børn. Dette er sørgelige kapitler i din erfaring. Du havde lys og kundskab, men dine tilbøjeligheder og tåbeligheder adskilte dig fra Gud.

Mange af de forhold som gjorde sig gældende, da du boede i ____ blev vist mig. Din stærke, hårdnakkede vilje fik dig til at vanære den sandhed, du bekendte dig til. Din opførsel overfor verden, var ikke forsvarlig. Den straf som din datter fik i skolen, gik dig så meget på og blev til så frygtelig en krænkelse for dig, at du søgte beskyttelse i loven. Det bedrag du begik, din overdrivelse af sandheden, var den farligste lektie for dødelige mennesker. Disse ting står skrevet imod dig i himmelens bøger. Du har en stædig natur og du vil ikke ydmyge dit hjerte, til at bekende en fejl, men vil retfærdiggøre din opførsel for mennesker, uanset hvordan det ser ud i Guds øjne. Undrer det dig, at din datter er blevet til det hun er, under en så bedragerisk opdragelse? Hvilken indflydelse kunne en sådan opdragelsesmåde have på et ungt menneskes sind, uden at hun vil føle, at ingen havde ret til at kontrollere hendes trodsighed? De frø du selv har sået, er blomstret og båret den bitreste frugt.

[Kærlighed til din sjæl leder mig til at skrive på nærværende tidspunkt. Vægten af det ansvar, jeg nu pådrager mig ved at skrive disse ting til dig, trykker mig. Ved din egen handlemåde lukker du himmelens porte for dig selv og dine børn; for hverken du eller de vil nogen sinde kunne indgå der med jeres nuværende mangelfulde karaktertræk. Du, min søster, spiller den tabendes part i et trist spil i livet. Hellige engle lægger mærke til dig med bedrøvelse og onde ånder betragter dig hoverende, når de ser dig hurtigt miste de dyder, der pryder en kristelig karakter, medens Satan indplanter sine egne onde træk i stedet.

Du har hengivet dig til læsning af romaner og eventyr, indtil du lever i en indbildt verden. Sådan læsning har en skadelig indflydelse både på sindet og på legemet; den svækker åndsevnerne og påfører de fysiske kræfter en frygtelig byrde. Til tider er dit sind næppe normalt, fordi fantasien er blevet overspændt og sygelig ved læsning af opdigtede historier. Sindet bør stilles under en sådan disciplin, at alle dets evner får en symmetrisk udvikling. Oplæring i en bestemt retning kan styrke specielle evner og samtidig lade andre evner henligge ubenyttet, således at deres brugbarhed forkrøbles. Hukom-

[497]

melsen skades i høj grad ved et dårligt valg af læsning, der har en tilbøjelighed til at bringe de ræsonnerede evner ud af ligevægt og til at skabe nervøsitet, hjernetræthed og slaphed i hele organismen. Dersom fantasien stadig næres og ophidses ved opdigtet læsning, bliver den snart en tyran, der behersker alle de andre åndsevner og gør, at smagen bliver lunefuld og tilbøjelighederne fordærvede.

[498] Du er dårlig ernæret i åndelig henseende. Dit sind er blevet proppet med kundskaber af alle slags politik, historie, teologi og anekdoter hvoraf den misbrugte hukommelse kun kan beholde en del. Meget mindre oplysning og et veldisciplineret sind ville have langt større værdi. Du har forsømt at opøve dit sind til kraftig virksomhed; derfor har din vilje og din tilbøjelighed haft magten over dig og været dine herrer i stedet for at være dine tjenere. Følgen deraf er et tab af fysisk og åndelig styrke.

Dit sind har i årevis lignet en pludrende bæk, der er næsten fuld af sten og ugræs, således at vandet går til spilde. Hvis dine evner og kræfter var behersket af høje forsætter, ville du ikke være den svækling, du nu er. Du føler, at du må tilfredsstille din stærke hang til dårlig og overdreven læsning. Jeg så midnatslampen brænde i dit værelse, medens du var fordybet i en eller anden spændende historie, der ophidsede din allerede i forvejen overanstrengte hjerne. Denne fremgangsmåde har svækket dit tag på livet og afkræftet dig fysisk, åndeligt og moralsk. Uregelmæssighed har skabt uorden i dit hus og vil, hvis den fortsættes, medføre, at dit sind synker ned i åndssløvhed. Den prøvedag, Gud har givet dig, er blevet misbrugt og den tid, han har tilstået dig, er forspildt.

Følgen af upassende læsning Gud skænker os talenter til forstandig anvendelse, ikke til misbrug. Uddannelsen er kun en forberedelse af de fysiske, intellektuelle og moralske kræfter til den bedste udførelse af alle livets pligter. Upassende læsning giver en falsk uddannelse. Udholdenheden samt hjernens kraft og aktivitet kan formindskes eller forøges, alt efter den måde hvorpå den bliver benyttet. Der ligger en opgave foran dig med at aflægge din værdiløse læsning. Skaf den bort fra dit hus! Lad ikke fristelsen til at forvrænge din forstand, til at bringe dit nervesystem ud af ligevægt og til at ødelægge dine børn blive hos dig. Ved megen læsning gør du dig uskikket til en hustrus og moders pligter, ja, i virkeligheden udygtig til at udrette noget godt på noget sted.

Bibelen bliver ikke gransket, som den bør; derfor bliver du ikke forstandig i skriften og bliver ikke fuldkommen dygtiggjort til al god gerning. Let læsning betager sindet og gør læsningen af Guds ord uinteressant. Du søger at bibringe andre den opfattelse, at du er fortrolig med den hellige skrift; men dette kan ikke være tilfældet, for dit sind er fyldt med skrammel. Bibelen kræver tænkning og den må granskes under bøn. Det er ikke nok, at man skummer overfladen. Medens nogle skriftsteder er for tydelige til at kunne misforstås, er andre mere indviklede og kræver omhyggeligt og tålmodigt studium. Som det kostelige metal, der er skjult i bjergene, må dens sandhedsperler opsøges og gemmes i sindet til fremtidigt brug. O, blot alle ville anstrenge deres sind lige så standhaftigt med at søge efter det himmelske guld som efter det guld, der forgår!

[499]

Når du ransager skriften med et alvorligt ønske om at lære sandheden at kende, vil Gud indblæse sin ånd i dit hjerte og lade lyset fra sit ord gøre indtryk på dit sind. Bibelen er sin egen tolk, idet det ene skriftsted forklarer det andet. Ved at jævnføre skriftsteder, der behandler de samme emner, vil du finde en skønhed og harmoni, som du aldrig har drømt om. Der gives ingen anden bog, hvis læsning styrker og udvider, højner og forædler sindet således, som læsningen af denne bøgernes bog gør. Dens granskning giver sindet ny styrke ved at sætte det i forbindelse med emner, som kræver alvorlig tænkning og ansporer det til bøn til Gud om evne til at fatte de sandheder, som åbenbares. Dersom sindet er overladt til at beskæftige sig med dagligdags emner i stedet for med dybe og vanskelige problemer, vil det blive indskrænket i overensstemmelse med arten af de emner, det dvæler ved og til sidst miste evnen til udfoldelse. *Vejl f menigh* bd. 1 side 468-470]

Det som er mest beklageligt ved din opførsel, er at dine fejltagelser også kommer op i dine børn. I er meget optaget af at læse; hendes åndelige kræfter tager skade, varig skade, af at følge dit eksempel. Hun vil ikke have smag eller anlæg for at studere. I de første år er sindet modtageligt. Lad de gode frø blive sået i god jord og det vil bære frugt i det evige liv.

De vaner der dannes i ungdommen, kan — selvom de ændres lidt — sjældent ændres væsentligt. Hele dit liv er formet af den arv du fik overført ved fødslen. Din faders stædighed ses i sine børn. Guds nåde kan overvinde disse forkerte tendenser; men hvilken kamp!

[500]

Sådan er det med dine børn. Du følger dem, som du følger dig selv. Du har ikke styrke til at fornægte appetittens lyster og derved sætter du frygtelige byrder på fordøjelsesorganerne. Ingen kvinde kan have et godt helbred og samtidig give sine lyster frit løb som du.

Det samme gælder dine børn. Deres moders forkerte opdragelsesmåde, da hun kunne sørge for dem og den tid de har været overladt til sig selv, har næsten ødelagt dem. Alligevel en fast og ufravigelig behandling nu kunne gøre store forbedringer for dem; de er ikke helt ude af kontrol, selv om det vil være svært at gøre dem til det, de kunne være blevet, hvis forældrene gjorde det rigtige. Moderen kan se resultatet af den behandling hun kunne give, hvis hun ønskede det, eller hun kan reformere sig og prøve at modvirke det forfejlede. Den sti hendes børn nu kommer ind på, kan lede til sejr eller nederlag, til ære eller vanære, til himmelen eller helvedet. En bedende og gudfrygtig moders indflydelse vil holde ud i evigheden. Hun kan dø, men hendes arbejde vil vare ved.

Bror og søster H, ingen af jer indser jeres børns sørgelige tilstand. Bror H har ikke fået besluttet sig til at beherske dem. Den lille dreng styrer, i stort omfang, hjemmet. Ledelsen af jeres to ældre børn har været helt forkert. Selvom bror H nogen gange har været for streng og krævende, forlangt det af dem, som han ikke ville kræve af sine egne børn, har din optræden, søster H, været langt værre. I børnenes nærværelse tog du deres side og optændte deres unge hjerter med hævnlyst. Du gav dem opsætsighedens lektier og talte respektløst om din mand, over for dem. Denne optræden var netop beregnet på at de skulle foragte tvang. Derved har de fået et uudsletteligt indtryk.

[501] Nu begynder I at kunne se resultaterne af denne opdragelse i jeres ældre børn; alligevel gør I det samme, i større omfang, med de børn som Gud siden har betroet jer. Jeres inkonsekvente ustyrlighed er ligesom en snigende gift, der kommer ind i organismen og dets bitre resultater vil vise sig før eller siden. Dets mærke har sat sig, ikke i sandet men på klippen og efter nogle år vil det vidne om jeres arbejde.

Min søster, du har ikke nogen følsom samvittighed. Du må tænke nøje over hvilke livsvaner du former og bede alvorlig for at dine trodsige karakteregenskaber må bortvaskes som snavs, i Lammets blod. Samvittigheden må lettes, lidenskaberne, beherskes og sandhedens kærlighed bevares i sjælen, før du kan se Guds rige.

Gennem hele dit liv har du trængt til faste principper. Satan er stadig på din løbebane. Dit eneste håb nu er en grundig omvendelse til Gud. Lad dig bedrage, for Gud er ikke narret. Afsluttede din prøvetid i dag, ville jeg ikke have håb for om du blev frelst. Dit eget helbred, sind, din fysik og moral beror på ordentlig beherskelse af dit temperament. Du vil utvivlsomt møde ting som bringer dig ud af fatningen og prøver dig hårdt; men selvkontrollen kan blive din i Jesu styrke. Salomon sætter han, der behersker sig selv, oven over krigssejrherreren: „Større end helt er sindig mand, større at styre sit sind end at tage en stad.“

Fordi du har brugt dig selv urimeligt, har du lavet nogle forhold i din krop som, hvis det ikke ændre, koster dig livet. Du skælder din mand ud; du siger ting til ham, som ingen hustru burde gøre sig skyldig i at sige. Du har svaret undvigende igen og igen og er kommet så langt, som at blive skyld i forsætlige løgne, som gør det af med dig. At gennemføre sin vilje, koste hvad det vil, er karakteristisk for din familie.

Bror H's opførsel har ikke været hvad den burde være. Hans sympati og antipati er meget stærke og han har ikke holdt sine egne følelser under fornuftens kontrol. Bror H, din sundhed er stærkt skadet af overspisning og upassende spisetider. Dette får blodet til at gå op til hjernen. Sindet bliver forvirret og du har ikke ordentlig kontrol over dig selv. Du ser ud som et menneske, der er ude af balance. Du gør stærke bevægelser, opirres let og ser tingene i et overdrevet og fordrejet lys. Meget friluftsarbejde og en mådeholden kost, er nødvendig for din sundhed. Du burde ikke spise mere end to måltider om dagen. Hvis du føler at du må spise om natten, så tag en slurk kold vand og om morgnen vil du have det meget bedre, fordi du ikke har spist.

[502]

Dine børn bør ikke have lov til at spise bolsjer, frugt, nødder eller andet af den slags mad, mellem deres måltider. To måltider om dagen er bedre for dem, end tre. Hvis forældrene sætter et eksempel og handler ud fra princip, vil børnene hurtigt komme i den rytme. Uregelmæssige måltider ødelægger fordøjelsesorganernes sunde spændstighed og når dine børn kommer til bordet finder de ikke smag for sund mad; deres appetit higer efter det skadeligste for dem. Mange gange har dine børn lidt af feber og kuldegysninger på grund af upassende spisevaner, selvom deres forældre var ansvarlige for

deres sundhed. Det er forældrenes pligt at se efter om deres børns vaner gør dem sunde, derved kan de spare megen nød.

[503] Bror H er i fare for apopleksi (hjerneblødning) og hvis han fortsætter med at vanrøgte sundhedslovene, vil hans liv hurtigt afkortes. Som familie kan I blive lykkelige eller ulykkelige. Det er op til jer selv. Jeres egen handle måde vil afgøre fremtiden. I begge trænger til at få blødgjort skarpe punkter i jeres karakter og sige ord, man ikke vil skamme sig ved på Guds dag. Gør det til en regel i jeres liv at gå fremad på pligtens sti. Selvom der vil komme mange fristelser over, så vær tro mod en god samvittighed og mod Gud og jeres stivej vil blive tydelig for jeres fødder. I kan slås om småting, som ikke er strid værdig og resultatet af det vil være vanskeligheder. [Den ærliges sti er fredens vej. Den er så tydelig, at det ydmyge, gudfrygtige menneske kan følge den uden at snuble eller gøre noget godt. Det er en snæver sti, men mennesker af forskellige temperamenter kan gå side om side, hvis de blot følger deres leder Frelseren. Ønsker man at bevare alle sine onde karaktertræk og selviske vaner kan man ikke følge denne sti. Dertil er den for snæver og trang.

Den store Hyrde kalder omhyggeligt sine får ved navn og indbyder dem til at følge i hans fodspor Han opsøger de forvildede. For at vise dem, at de er i fare, sender han lysglimt fra sit ord. Fra Himmelen taler han til dem med advarsler og irettesættelser og indbyder dem til at komme tilbage på den rette sti. Han forsøger med sin nærværelse at hjælpe de vildfarne og løfte dem op, når de falder Men mange har fulgt syndens vej så længe, at de ikke vil høre Jesus stemme. De forlader alt, der kan give dem hvile og sikkerhed og overlader deres skæbne til en falsk fører og haster overmodigt af sted i blind selvtillid, længere og længere bort fra lys og fred, fra glæde og hvile.

Jeg bønfalder jer om at agte på det lys som Gud har givet og forbedre jer. Kristi kors er vort eneste håb. Det åbenbarer for os, hvor stor Faderens kærlighed er og den kendsgerning, at Himmelens Majestæt lod sig forhåne, krænke og ydmyge, idet han led for at opnå glæden ved at se fortabte sjæle frelst i hans rige. Hvis du elsker dine børn, lad det da være din største interesse at berede dem for det fremtidige liv i udødelighed. I den ulykkelige situation som de befinder sig i dag, vil de aldrig se Guds paradis. Virk, medens det er dag, udnyt tiden og du vil få den evige herligheds krone. Sørg for

at du selv og din familie er i sikkerhed, for sjæles frelse er dyrebar.
Kristus alene side 221]

Ubibelske ægteskaber

UBIBELSKE ÆGTESKABER

[504] [Vi lever i de sidste dage, da den rådende mani angående ægteskabsspørgsmålet udgør et af tegnene på Kristi nært forestående komme. Gud bliver ikke rådspurgt angående disse ting. Guds frygt, pligt og principper lader man ude af betragtning for at efterkomme det vanhellige hjertes tilskyndelser. Der bør ikke være nogen udfoldelse af pragt eller glæde i anledning af brudeparrets forening. Ikke et ægteskab af hundrede fører til lykke, eller har Guds bifald og stiller de pågældende under forhold, hvor de bedre kan herliggøre ham. De onde følger af dårlige ægteskaber er utallige. De indgås efter indskydelse. En oprigtig betragtning af sagen tænkes der næppe på og at rådføre sig med dem, der har erfaring, bliver anset for at være gammeldags.

Pludselige tilskyndelser og vanhellig lidenskab råder i stedet for ren kærlighed. Mange stiller deres egne sjæle i fare og fører Guds forbandelse over sig ved at indtræde i ægteskabsforholdet udelukkende for at tilfredsstille fantasien. Nogle tilfælde, hvor en, der bekender sig til at tro sandheden, har giftet sig med udenforstående, er blevet fremstillet for mig. De nærrede det håb, at den ikke-troende ægtefælle ville slutte sig til sandheden; men efter at han har opnået sit mål, er han længere borte fra sandheden end før. Og så begynder fjendens lumske arbejde og uophørlige bestræbelse for at lede den troende bort fra troen.

Mange er nu ved at tabe deres interesse for og tillid til sandheden, fordi de har stillet sig i nær forbindelse med vantroen. De indånder tvivlens, betænkelighedens og utroskabens atmosfære. De ser og hører vantro og til sidst nærer de den. Nogle kan måske have frimodighed til at modstå disse indflydelser; men i mange tilfælde undergraves deres tro umærkeligt og bliver til sidst ødelagt. Da er Satans planer lykkedes. Han har gennem sine redskaber virket så

stille, at troens og sandhedens skranker er revet bort, før de troende har haft nogen anelse om, hvor det bar hen.

Det er en farlig sag at indgå en verdslig forbindelse. Satan ved godt, at i den time, da manges unge mand og kvinde indgår ægteskab, afsluttes beretningen om deres, religiøse erfaring og om den nytte, de kan gøre. De er tabt for Kristus. Måske kan de i nogen tid gøre en anstrengelse for at leve et kristenliv; men al deres stræben foregår under en stadig indflydelse i modsat retning. Engang var det dem et privilegium og en glæde at tale om deres tro og håb; men de bliver uvillige til at berøre emnet, fordi de ved, at den, de har knyttet deres skæbne til, ikke interesserer sig for det. Følgen er, at troen på den dyrebare sandhed uddør i hjertet og Satan indvikler det lumskeligt i tvivlens garn.

[505]

Det er overdrivelsen af det lovlige, der gør dette til en stor synd. De, der bekender sig til sandheden, træder Guds vilje under fødder ved at gifte sig med vantro mennesker; de taber hans yndest og gør noget, som de bittert vil angre. Den vantro kan være i besiddelse af en ypperlig moralsk karakter; men den omstændighed, at han eller hun ikke har efterkommet Guds krav og har ringeagtet den store frelse, er tilstrækkelig grund til, at en sådan forbindelse ikke bør fuldbyrdes. I sin karakter ligner den vantro måske den unge mand, til hvem Jesus udtalte disse ord: „Een ting mangler du“; det var det ene fornødne.

Man påberåber sig undertiden, at den ikke-troende er gunstigt stemt over for religion og er alt, hvad man kunne ønske sig af en livsledsager, undtagen dette ene, at han ikke er en kristen. Selv om det sunde skøn hos den troende kan antyde det upassende i en forening for livstid med en ikke-troende, vil dog tilbøjeligheden sejre i ni tilfælde af ti. Åndelig tilbagegang begynder i det øjeblik, den religiøse iver dæmpes og den ene skranke nedbrydes efter den anden, indtil begge står side om side under Satans sorte banner. Endog under bryllupsfestlighederne sejrer verdens ånd over samvittigheden, troen og sandheden. I det nye hjem bliver bedetimen ikke respekteret. Brud og brudgom har valgt hinanden og sendt Jesus bort.

I begyndelsen vil den ikke-troende måske ingen modstand vise i det nye forhold; men når spørgsmålet om bibelens sandhed bringes på bane til overvejelse, opstår straks den følelse: „Du giftede dig med mig og vidste, at jeg er, hvad jeg er; jeg ønsker ikke at blive

[506] forstyrret. Lad det herefter være forstået, at samtale om dine ejendommelige anskuelser skal være forbudt.“ Hvis den troende skulle lægge særskilt alvor for dagen vedrørende sit standpunkt, kunne det få udseende af uvenlighed mod den, der ingen interesse har for en kristelig erfaring.

Den troende synes, at han under de nye forhold må give lidt efter for sin udvalgte livsledsager. Der tages del i selskabelige, verdslige fornøjelser. I den første tid sker dette med en følelse af stor modvilje, men interessen for sandheden bliver mindre og mindre og troen ombyttes med tvivl og vantro. Ingen ville have næret mistanke om, at den een gang faste, samvittighedsfulde, troende og hengivne Kristi efterfølger nogen sinde skulle blive det tvivlende, vaklende menneske, han nu er. Oh, hvilken forandring har ikke dette ukloge ægteskab medført!

Hvad burde enhver kristen gøre, når han kommer i den vanskelige stilling, der sætter religiøse princippers ægthed på prøve? Med en eksemplarisk fasthed bør han åbent sige: „Jeg er en samvittighedsfuld Kristen. Jeg tror, at den syvende-dag er bibelens sabbat. Vor tro og vore principper er sådanne, at de går i modsatte retninger. Vi kan ikke blive lykkelige sammen, for hvis jeg stræber efter at opnå en mere fuldkommen kundskab om Guds vilje, vil jeg blive mere og mere ulig verden og omskabt i Kristi lignelse. Dersom du vedblivende ikke ser noget elskeligt i Kristus, ikke noget tiltrækkende ved sandheden, vil du elske verden, som jeg ikke kan elske, medens jeg vil elske det, som er af Gud og som du ikke kan elske. Åndelige ting forstås åndeligt. Uden åndelig forståelse vil du være ude af stand til at indse Guds krav til mig eller til at fatte mine forpligtelser over for Mesteren, som jeg tjener; derfor vil du føle, at jeg forsømmer dig af hensyn til religiøse pligter. Du vil ikke blive lykkelig; du vil blive misundelig på grund af den kærlighed, jeg viser mod Gud; og jeg vil blive alene om mine religiøse meninger. Hvis du en gang forandrer dine anskuelser og hvis dit hjerte bøjer sig for Guds krav og du lærer at elske min frelser, vil forholdet mellem os kunne fornys.“

[507] For Kristi skyld bringer den troende således et offer, som hans samvittighed billiger og som viser, at han værdsætter det evige liv for højt til at ville risikere at miste det. Han føler, at det ville være bedre at forblive ugift end at knytte sin skæbne for livstid til en, som vælger verden fremfor Jesus og som ville lede ham bort fra Jesu

kors. Men det farlige ved at give en ikke-troende sin hengivenhed bliver ikke forstået. For det ungdommelige sind er ægteskabet klædt i romantik og det er vanskeligt at befri det for dette præg, som fantasien iklæder det og at bibringe vedkommende et indtryk af de vægtige ansvar, ægteskabsløftet indebærer. Dette løfte knytter de to mennesker sammen med bånd, som intet uden dødens hånd bør løsrive.

Skal den, der søger ære, hæder, udødelighed og et evigt liv, indgå forbindelse med en anden, som nægter at stille sig i række med Kristi korses stridsmænd? Vil du, som bekender dig til at vælge Kristus som din mester og til at lyde ham i alle ting, knytte dine interesser til en, der beherskes af fyrsten over mørkets magter? „Vandrer vel to i følge, når det ikke er aftalt?“ „Hvad som helst to af jer her på jorden bliver enige om at bede om, det skal de få fra min himmelske fader.“ Men hvilket mærkeligt syn: Medens den ene af disse, som er så nært knyttet til hinanden, hengiver sig til andagt, er den anden skødesløs og ligegyldig! Medens den ene søger vejen til det evige liv, går den anden på den brede vej til døden!

Hundreder har opofret Kristus og himmelen ved at gifte sig med uomvendte mennesker. Kan det være muligt, at Kristi kærlighed og samfund er af så ringe værdi for dem, at de foretrækker arme, dødelige menneskers selskab? Agtes himmelen så ringe, at de er villige til at risikere dens glæder af hensyn til en, som ingen kærlighed har til den dyrebare frelser?

Lykke og fremgang i det ægteskabelige liv afhænger af ægtefællernes enhed. Hvorledes kan det kødelige sind samstemme med det sind, der er ligedannet med Kristi sind? Den ene sår i kødet, tænker og handler i overensstemmelse med sit eget hjertes tilskyndelser; den anden sår i ånden og søger at undertrykke egenkærlighed, at sejre over tilbøjelighed og at leve i lydighed mod Mesteren, hvis tjener han bekender sig til at være. Således foreligger der stadig ulighed i smag, i tilbøjelighed og i forsæt. Medmindre den troende ved sin faste vedholden ved principper opnår at vinde den ubodfærdige, vil han, hvilket er langt mere almindeligt, blive modløs og sælge sine religiøse principper for det fattige samliv med en, der ingen forbindelse har med himmelen.

Gud nedlagde fordem strengt forbud imod, at hans folk indgik ægteskabelige forbindelser med andre folkeslag. Man påberåber

sig nu, at dette forbud blev givet for at forhindre hebræerne fra at gifte sig med afgudsdyrkere og indgå forbindelse med hedenske familier. Men hedningerne befandt sig i en gunstigere stilling end de ubodfærdige i vor tid, som har sandhedens lys, men hårdnakket afslår at tage imod det. Synderen i dag har langt større skyld end hedningen havde, fordi evangeliets lys skinner klart overalt omkring ham. Han krænker samvittigheden og er en forsættelig Guds fjende. Den grund, Gud gav forbudet mod disse ægteskaber, var: „Thi så vil de få din søn til at falde fra Herren.“ De iblandt det gamle Israel, der vovede at sætte sig ud over Guds forbud, gjorde det med opofrelse af religiøse principper. Tag Salomos erfaring som et eksempel. Hans hustruer vendte hans hjerte bort fra Gud. *Vejl f menigh* bd. 1 side 471-475]

Herrens fattige

HERRENS FATTIGE

Jeg fik vist at vort folk, som bor væk fra Battle Creek ikke værdsætter det ansvar og de byrder som påhviler dem i værkets hjerte. De lader deres menighedsmedlemmer, som ikke kan underholde sig selv, komme til Battle Creek, i den tro at de kan få et arbejde på vore institutioner. Disse skriver ikke først og forvisser sig om der er en åbning for dem; men prakker sig menigheden på og finder ud af at der allerede er for mange ansat, mange af dem er ligeså trængende [509] som de selv. De blev taget ind, af medlidenhed og er der stadig, ikke fordi de er de mest gavnlige for institutionerne; men fordi de er så trængende.

Der er familier i Battle Creek, som har set disse institutioner vokse op og som behøver stillingerne i den og er dem værdige, men som ikke kan få dem, fordi så mange uden omkring mangler arbejde. Dette pådrager menigheden og disse institutioner en rådvildhed for hvordan dette skal gøres klogt, uden at skade nogen og vise barmhjertighed til alle. Vore institutioner har tab af at hjælpe alle disse, for ofte er ansøgerne med dårlig helbred og er derfor ikke til at stole på. Kunne deres pladser erstattes med duelige, effektive medarbejdere, ville det spare Guds sag for ganske meget.

Det er enhver menigheds pligt at nære interesse for sine egne fattige. Men mange selviske menigheder har med fornøjelse sendt deres fattigere medlemmer til Battle Creek; for så skal de ikke hjælpe dem. Battle Creek?menigheden bruger hvert år fra et til femhundrede dollars på at underholde fattige og syge, hvis familier må lide, hvis de ikke får godgørende gaver. Gud vil ikke være glad for at denne menighed lader de fattige blandt sig lide mangel efter livets fornødenheder; derfor trækkes der hele tiden på deres fonde, som arbejder ved værkets hjerte.

Vore brødre må holde deres fattige hjemme og tage dem, der allerede er i Battle Creek, bort fra menighedens hænder. De kunne

gøre meget mere, end de nu gør for de fattige, ved at give dem et arbejde og derved hjælpe dem til at hjælpe sig selv. Det ville være meget bedre at beskæftige disse personer i timelige ting, end at sende dem til værkets store hjerte og lade Guds sag blive bebyrdet af denne klasse ineffektive arbejdere. Kun veldannede og fysisk stærke mænd og kvinder, ansvarsbevidste, som der er brug for i Battle Creek. Ville I mene det var tilrådeligt, mine brødre, at sætte personer i ansvarsfulde stillinger, som ikke kan skabe sig en tilværelse i livets almindelige tilskikkelser?

[510] Der er unge og mænd og kvinder, som må lære at bruge deres evner, netop som de er. Dette er ingen behagelig opgave, men enhver menighed er ansvarlig for de enkelte medlemmer og den burde ikke lade en klasse, som ikke kan få en tilværelse i det land de er i, flytte til Battle Creek. Brødre på landet har gårde og kan forsørge sig selv. Det er derfor meget mindre omkosteligt for fattige at blive underholdt på landet, hvor varerne er billigere, end at få dem til at komme til Battle Creek, hvor midlerne, i stedet for at hjælpe menigheden og vore institutioner, hele tiden trækkes ud af banken for at hjælpe dem. Dem som bor i byen skal næsten købe alt og derfor er der noget at gøre for fattige.

Til brødrene i mindre menigheder: Hvis Gud har et arbejde til jer og I skal tage jer af hans fattige, ved at trøste den fortvivlede, besøge den syge, give til den trængende, så vær ikke så gavmild så Battle Creek?menigheden får alle dette arbejdes velsignelser. I vil blive retfærdiggjort for at hige efter de velsignelser Gud har lovet dem, som vil tage sig af fattige og sympatisere med lidende.

Der må oprettes en godgørenhedsfond til at imødekomme de fattiges behov, som har fået lov til at komme til Battle Creek. Hvert år giver sanatoriet tusindvis dollars i almisse til patienter, men hvem dækker denne store belastning institutionen har? Ingen af dem, som står i menighedsbøgerne skal kunne lide år efter år af sygdomme, når nogle få måneder på sanatoriet vil give dem lindring og en dyrebar erfaring i, hvordan de tager vare på sig selv og andre når de er syge. Enhver menighed bør anse det for en bibelsk pligt, der ligger på dem, at tage sig af deres egen virkelige fattige og syge.

Når et værdigt Guds barn behøver sanatoriets hjælp og kan kun betale et lille beløb af hans omkostninger, så lad menigheden give en god del og betale beløbet færdigt. Nogle kan ikke betale noget

som helst selv, men lad dem ikke fortsætte med at lide, på grund af jeres selviskhed. Send dem til sanatoriet og send jeres gaver og jeres penge sammen med dem, til at dække deres udgifter. Derved vil I få en dyrebar velsignelse. Det koster noget at køre en sådan institution, og det forlanges ikke at syge behandles uden midler. Hvis det beløb, som den institution har brugt på patienter uden midler, blev refunderet, ville det gå et lang stykke af vejen mod at afhjælpe dens nuværende problemer. [511]

Brødre, overlad ikke jeres fattige til folkene og institutionerne i Battle Creek, men kom pænt frem til arbejdet og gør jeres pligt. Fornægt jer selv nogle ting i jeres hjem eller med jeres tøj og læg noget til side, på et sikkert sted, et beløb til trængende fattige. Lad ikke jeres tiende og gaver til Gud blive mindre, men lad dette komme oven i. Gud har ikke til hensigt at lade de fattiges midler regne ned fra himmelen, men han lægger sine goder i sine agents hænder. De skal genkende Kristus i skikkelse af hans hellige. Og hvad de gør for sine lidende børn, gør de for ham, for han sætter sig i samme klasse med lidende mennesker.

Gud kalder på unge, at de må fornægte sig unødige smykker og klædningsstykker også hvis de kun koster få ti?center og de skal lægge pengene i godgørenhedskassen. Han kalder også på dem af moden alder til at stoppe, når de undersøger et guldur eller kæde, eller noget dyrt møbel og beder dem spørge: Vil det være rigtigt at bruge så mange penge på det som vi kunne undvære eller når noget billigere kunne gøre det ud for det samme? Fornægter du dig selv og løfter korset for Jesus, som blev fattig for vor skyld, kan du gøre meget for at lindre fattiges pinsler, blandt os; og ved at efterligne din Herres og Mesters eksempel, vil du modtage hans anerkendelse og velsignelse.

Sagen I Battle Creek

SAGEN I BATTLE CREEK

[512] Mange som er kommet til Battle Creek havde ikke til hensigt at bære byrder. De er ikke kommet fordi de nærer nogen særlig ængstelse for denne sags skyld, men for deres egen interesse, fordi de ønsker at gavne sig selv. De håber at få de fordele af institutionerne i det område, uden selv at bære nogle ansvar.

Nogle, som er kommet til Battle Creek for at få bedre og gavne sig selv, er skyldig i egenkærlighed og endog skyldig at bedrage vore brødre, tilrejst fra udlandet. Hvis man kan få det bedre derved, burde vore institutioner nyde godt deraf og ikke de enkeltpersoner, som ikke har gjort noget for at bygge dem op og, som kun har egoistiske interesser for dem. Mange som kom til Battle Creek ikke til styrke — religiøst — for sagen. I hjertet er de ligesom Kora, Datan og Abiram; og fik de anledningen til det, ville følge disse onde mænds eksempel. Deres svigagtige transaktioner kan faktisk hemmeligholdes for deres brødres øjne, normalt; men Gud ser deres handlemåde og vil til sidst belønne dem efter deres gerninger.

Nogle som har været længe i Battle Creek og som burde være ansvarsbevidste, besidder betroede stillinger, kun af navn. De er blevet til vore institutioners vogtere; men deres handlemåde viser at de ikke har særlig interesse for dem, ejheller byrde for dem. Deres tanker kredser sig om dem selv. Skulle vi dømme dem efter deres gerninger, måtte vi slutte at de betragter deres egne kræfter for dyrebare til at bruges på disse Guds redskaber, medmindre de selv kan få timelige fordele. Disse passer ikke deres forretninger, ikke fordi de ikke kan, men fordi de passer sig selv og vil helst lulle sig selv i søvn i den kødelige sikre vugge.

Mennesker som gør det til deres livsmål at glæde og gavne sig selv, burde ikke blive på en så betydningsfuld post. De har ingen ret til at være der; for de står direkte i vejen for Guds arbejde. Dem, som forsømmer Herrens fattige og som ikke føler byrde for enker

og faderløse, ikke gør disses situation til deres egen og arbejde på retfærdighed og rimelighed mellem mennesker, er skyldig i at forsømme Kristus i skikkelse af hans hellige, fordi den sag, som de ikke kender, vil de ikke gøre noget for. Hvis den største vagtsomhed ikke udvises i værkets store hjerte, mod at beskytte sagens interesser, vil menigheden blive ligeså fordærvet som andre trosamfunds menigheder.

[513]

Alle som bor i Battle Creek vil have et frygteligt regnskab at aflægge for Gud, hvis de tillader synd begås mod en bror. Det er en alarmerende kendsgerning at ligegyldighed, søvendrukkenhed og apati har kendetegnet mennesker i betroede stillinger og at der er en stadig større stolthed og alarmerende ligegyldighed over for Guds Ånds advarsler. De barrierer, som Guds ord sætter omkring sit folk, er blevet nedbrudt. Mennesker, som kender til den vej Gud har ført sit folk på førhen, har i stedet for at forhøre sig om de gamle stier og forsvare vor position som et særskilt folk, lænket hænderne sammen med verden. Det mest alarmerende i sagen er at advarende stemmer er blevet hørt i form af protester, bønner og advarsler. Det er som om at Guds folks øjne er forblindede, medens menigheden driver hurtig i verdslighedens kanal.

Gud ønsker ikke at tykhovedede mennesker skal varetage hans institutioners og menigheds interesser, men han ønsker levende arbejdsomme folk, — dygtige og kvikke folk. — folk som har øjne og åbner dem så de kan se og hjerter så de er åbne over for hans Ånds påvirkninger. Han holder folk strengt ansvarlige for at vogte hans sags interesser i Battle Creek.

Der er nogle i Battle Creek, som aldrig helt har ladet sig irettesætte. De har taget egen valgte kurs. De har altid, i større eller mindre grad, udøvet en indflydelse mod dem, som har stået frem og forsvaret det rigtige og irettesat det forkerte. Disse personers indflydelse på dem, der kommer her og kommer i kontakt med delegerede, er meget dårlig. De fylder disse nyankommendes sind med spørgsmål og tvivl om Guds Ånds vidnesbyrd. De giver et falsk billede af *Vidnesbyrdene*; og i stedet for at lede disse personer til helligelse til Gud og lytte til menighedens røst, lærer de dem at blive uafhængige og ikke lægge mærke til andres meninger og bedømmelse. Indflydelsen fra denne klasse har arbejdet i det skjulte. Nogle ved ikke om den skade de gør; men når de selv er de uhelligede, stolte og oprørske, leder

[514]

de andre ind på det forkerte spor. En giftig atmosfære indhaleres fra disse uhelligede mennesker. Sjæles blod er på disses klæder og Kristus vil sige til dem på den endelige dag: „Gå bort fra mig alle I, som øver uret!“ De vil blive forbavsete; men deres bekendende kristne liv var et bedrag.

Hvis alle i Battle Creek var oprigtige over for det lys Gud har givet dem, oprigtige mod menighedens interesser, mærkede værdien af de sjæle Kristus døde for, ville der udvises en anden indflydelse. Men her ser vi i stort omfang den erfaring Israels børn gjorde. Idet folket stod foran Sinajs bjerg og lyttede til Guds røst, blev de så stærkt indprentet af hans hellige nærhed, at de trak sig tilbage i rædsel og skreg til Moses: „Tal du med os, så vil vi lytte til; men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke skal dø!“ Der foran bjerget gjorde de højtidelige løfter for lydighed mod Gud; men knapt nok var tordenen, basunen og Herrens røst ophørt, før de havde bøjet knæ for en afgud. Deres leder var kaldt borte fra deres øjne og var indhyllet i en tyk sky, i samtale med Gud.

Moses' medarbejder, som var overladt folkets alvorlige tarv under hans fravær, hørte at de beklagede sig over at Moses havde forladt dem og udtrykte ønske for at vende tilbage til Ægypten; dog, af frygt for at fornærme folket, sagde han ikke noget. Han stod ikke frimodigt frem for Gud, men for at behage folket gjorde han en guldkalv. Det var som om han sov fra dette begyndende onde. Da det første oprørske ord blev sagt, kunne Aron have standset det; men [515] så bange var han for at fornærme folket at han tilsyneladende gjorde sig enig med dem og blev til sidst overtalt til at lave en guldkalv, de kunne dyrke.

Prædikanter bør være trofaste vagtfolk, se det onde og advare folket. Farerne bør altid stå klart for dem og indskærpes over for dem. Den formaning Timotius fik var følgende: „Overbevis, tugt, forman med al langmodighed og belæring.“

Der er blevet dannet ægteskaber i Battle Creek som Gud ikke har noget at gøre med. Nogle gange er ægteskaberne blevet blandet dårligt, andre har været umodne. Kristus har advaret os at denne tilstand af tingene vil eksistere før hans anden tilsynekomst. Det er en af de sidste dages tegn. En lignende tilstand, var der før vandfloden. Folks tanker bliver fortryllede over ægteskabs?spørgsmålet. Når der er så megen usikkerhed, så stor fare, er der ingen grund til at vi

gør store parader eller opvisning, heller ikke hvis partnerne passede hinanden fuldstændigt; men endnu ikke er prøvet.

Når dem, som bekender at være reformatorer, dem med ydmygt liv, efteraber verdslig rigdoms skikke og moder, så er det en skamplet for vor tro. Der er nogle Gud gav advarende ord; men hvad stoppede dem? Nej; de frygtede ikke Gud, for Satans magts fortryllelse var over dem. Og nogle i Battle Creek har påvirket disse stakkels bedårrede mennesker til at følge deres egen bedømmelse og derved har de forkrøblet deres nyttighed og pådraget sig Guds mishag.

[Gud ønsker at vi skal udvikle karakterstyrke. De som indtager en opportunistisk livsholdning, vil ikke få nogen rig belønning i sin tid. Gud ønsker at de som arbejder i hans værk, skal være mænd og kvinder med skarpe sanser og en rask fatteevne. De må være mådeholdne i mad. Fede og overdådige retter burde ikke findes på deres bord. Og når de stadig er optaget med tankearbejde og de får for lidt motion, bør de spise meget sparsomt endog af enkel og sund mad. Daniels klare fatteevne hans principfasthed og intellektuelle styrke til at tilegne sig kundskaber skyldes for en stor del hans enkle kosthold og hans oprigtige bønneliv. *Råd og vink* side 66-67]

[516]

Eli var et godt menneske, med ren moral; men han var for eftergivende. Han pådrog sig Guds mishag fordi han ikke styrkede de svage punkter i sin karakter. Han ville ikke såre nogen og havde ikke moralsk mod til at irettesætte synd. Hans sønner var modbydelige mænd; alligevel fjernede han dem ikke fra deres betroede stillinger. Disse sønner vanhelligede Guds hus. Dette vidste han og blev bedrøvet af det, for han elskede renhed og retfærdighed; men han havde ikke tilstrækkelig moralsk styrke til at standse det onde. Han elskede fred og harmoni og blev mere og mere ufølsom overfor urenhed og forbrydelser. Men så tog den store Gud sagen i sin egen hånd. Selvom irettesættelsen falder på ham, ved hjælp af et barn, så accepterer han den. Han føler at det er hvad han fortjener. Han viser ingen bitterhed overfor Samuel, Guds budbringer; han elsker ham, men fordømmer sig selv.

Elis skyldige sønner blev dræbt i krig. Han kunne bære at hans sønner blev dræbt, men han kunne ikke bære nyheden at Guds ark var taget. Han vidste at hans synd, for ikke at stå på det rigtige og betvinge det forkerte, til sidst havde frarøvet Israels styrke og ære. Han blev dødsbleg og faldt bagom og døde.

[517] Hvilken lektie har vi dog ikke her, til unges forældre og formyndere og til dem, som tjener i Guds sag. Når bestående onder ikke imødekommes og bremses, fordi mennesker har for lidt mod til at irettesætte det forkerte, eller fordi de interesserer sig for lidt eller er for dovne til at bruge deres egne kræfter og alvorligt rense familie eller Guds menighed, drages de til ansvar for de onder der er, af deres pligtforsømmelse. Vi er ligeså ansvarlig for onder vi kunne have bremset hos andre, ved irettesættelser, ved advarsler, ved forældres eller prædikanters myndighed, som vi er skyldige i egne handlinger.

Eli burde først have forsøgt at tvinge det onde ved milde midler; men hvis det ikke hjælper, burde han have tvunget det onde med de strengeste midler. Guds ære må bevares som hellig også hvis den adskiller os fra nærmeste slægtninge. En fejl i et menneske med andre talenter, kan ødelægge hans nyttighed i dette liv og få ham, på Guds dag, til at høre disse uvelkomne ord: „Vig bort fra mig, I der udøver uretfærdighed.“

Eli var venlig, elskende og mild og havde en sand interesse for Guds tjeneste og hans sags fremgang. Han var et menneske med kraft i bønner. Han rejste sig aldrig i oprør mod Guds ord. Men han var mangelfuld; han havde ikke karakterfasthed til at irettesætte synd og udøve retfærdighed mod synderen, så at Gud kunne lade ham holde Israel rent. Han forøgede ikke sin tro, modet og kraften til at sige nej på rigtige tidspunkt og på rette sted. Synd er synd; retfærdighed er retfærdighed. Det advarende basunstød må lyde. Vi lever i en frygtelig ond tidsalder. Gudsdyrkelsen vil blive fordærvet, medmindre der er årvågne mennesker på hver pligt?post. Nu er der ikke nogen, der har tid til at lade sig opsluge i selvisk magelighed. Ingen af de ord Gud har talt må få lov til at falde til jorden.

Selvom nogle bekendere i Battle Creek har troet på *Vidnesbyrdene*, har de trådt på dem under deres fødder. Kun få har læst dem med interesse, kun få har givet agt på dem. Føjelse af Selvet, stolt-heden, moden og fremvisninger blandes med tilbedelsen af Gud. Han mangler modige, handlekraftige folk, som ikke tager hensyn til afgudernes ophøjelse og vederstyggelighedernes indførelse, uden at opløfte røsten, ligesom en basun og vise folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder.

Lige så snart Samuel begyndte at dømme Israel, endog i sin ungdom, kaldte han en forsamling af folket til faste og bøn og dyb

ydmygelse for Gud. Han frembar sit højtidelige vidnesbyrd fra Guds mund. Da begyndte folket at lære, hvor deres styrke var. De bønfuldt Samuel om ikke at stoppe sine råb til Gud, for dem. Deres fjender [518] vækkes til krig imod dem, men Gud hørte bønnerne til deres fordel. Han arbejdede for dem og sejren blev vendt til Israels side.

Der er et stort arbejde der skal gøres i Battle Creek. Opgaver er blevet forsømt, vigtige tillidsposter er blevet svigtet. Mennesker er kommet til og har ikke bidraget til sagens styrke, men arbejder hele tiden på at indsamle de små midler andre har i deres egne hænder; — derved berøves Guds skatkammer. Deres hjerters naturlige selviskhed kan ses hvor en gunstig anledning giver sig, for at kunne fremme sig selv på andres bekostning. Sådant har de gjort indtil verdensbarnets standard mødes og der er kun lidt forskel mellem deres måde at handle på og så verdens.

Vore folk i Battle Creek har større ansvar at bære end folk på noget andet sted. Alle som vælger at bosætte sig her bør gøre det, ikke kun for deres behageligheds skyld, men kun med øjnene rettet på Guds herlighed. De burde være fuldt beredte til at løfte byrder, hvor og hvornår der er brug for det; og med selvopofrende helligelse, støtte de institutioner som Gud har sat blandt dem. Dem, som er uvillige til at følge denne vej, burde gå hvor der ikke er så tunge byrder at bære. På denne vigtige post, hvor så meget afhænger af den personlige indsats, må alle gøre deres del uforfærdet; de må være helt vågne, så deres Mesters sag ikke må tabe en eneste sjæl. Mange kommer ikke helt op til evangeliestandarden; de har selviske hensyn for deres egen skyld og vil ikke se hvad de kan gøre, for at blive til velsignelse for medmennesker. Kristus ønsker ikke lediggængere i sin vingård. Han kræver at enhver skal arbejde for tiden og for evigheden.

TALENTERNES UDNYTTELSE

[Det er Guds hensigt, at hans efterfølgere livet igennem skal gøre fremgang og at denne fremgang ledes og beherskes af de opgaver Gud lægger på vor vej. Det sande menneske er villigt til at ofre sine egne interesser for andres bedste og de øver sig i at hele de sønderknuste hjerter. Det er kun få, som har den grundlæggende forståelse af livets mening og det som er sandt og virkeligt i deres liv er ofret fordi de værner om fejltagelser. *Kristus alene* side 90]

Nero og Cæsar blev anerkendt af verden som store mænd, men betragter Gud dem som sådant? Nej; de havde ikke knyttet en levende tro på det store menneskehedens Hjerte. De var i verden og åd og drak og sov, som verdens mænd; men de var sataniske i deres grusomhed. Hvorend disse menneskehedens monstre gik hen, markerede blodsudgydelse og ødelæggelse deres stivej. De blev berømt i verden da de levede; men da de blev begravet, jublede verden. Som kontrast til disse mænds liv er Luthers liv. Han var ikke født som prins. Han bar ingen kongekrone. Fra et kammer i et kloster blev hans røst hørt og hans indflydelse mærket. Han havde et humant hjerte, som blev brugt til menneskers gode. Han stod bravt for sandheden og det rigtige og kæmpede sig igennem verdens modstand, så han kunne være sine medmennesker til gavn.

[Den guddommelige målestok vurderer ikke mennesket alene efter forstanden. Forstanden har magt, når den helliges og drives af Guds Ånd. Den overgår rigdom og fysisk styrke, men må forædles for at skabe mennesket. Den ret man har til at kalde sig menneske, afhænger af ens brug af forstanden. Byron havde en intelligent opfattelse og en dybdegående tankegang, men han var ikke et menneske efter Guds standart. Han var en af Satans engle. Hans lidenskaber var aggressive og ukontrollerede. Gennem hele livet såede han en høst af korrupktion. Hans livsværk sænkede dydens standart. Denne mand var en af verdens mest anerkende mænd, men Herren ville ikke

anerkende ham som et menneske, kun som en der har misbrugt sit Gudsgivne talent. Den skeptiske Gibbon og mange andre som Gud udrustede med en utrolig forstand og som verden kaldte store mænd, var samlet under Satans banner og brugte Guds talenter til forvrængninger af sandheden og ødelæggelse af menneskers sjæle. Hvis en stor intelligens bruges i den forkertes tjeneste, er en forbandelse for ejeren og for alle der kommer under dens indflydelse.

Det åndelige liv forædler det menneskelige. Hvis mennesket er i harmoni med Gud, er det til stadighed afhængigt af den styrke, der kommer fra ham. „Så vær I da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“ Vor livsopgave er at række fremad mod en fuldkommen kristen karakter, mens vi hele tiden stræber efter at være i overensstemmelse med Guds vilje. De bestræbelser som begynder på jorden, vil fortsætte gennem evigheden. Guds standard for mennesket ligger såre højt og hvis mennesket lever op til de retningslinjer Gud har givet for menneskelivet, vil det bringe glæde i dette liv og føre til herlighed og en evig løn i det kommende liv.

Menneskene kan kun gøre krav på at kaldes virkelige mænd og kvinder, når de på alle mulige måder benytter deres evner til andres bedste. Kristi liv er et mønster for os og det er når vi som barmhjertighedens engle tager os af andres behov at vi er Gud nærmest. Det er kristendommens væsen at skabe lykkelige familier og et lykkeligt samfund. Gnidninger, selvished og strid bliver lagt til side af hvert menneske, som ejer Kristi sande Ånd.

De, som har Kristi kærlighed, har ingen ret til at tro, at der er grænser for deres indflydelse og hjælp til gavn for deres medmennesker. Gav Kristus op i sine bestræbelser for at frelse det fortabte? Vor gerning er vedvarende og udholdende. Vi har et arbejde at udføre lige til Mesteren byder os lægge vore våben ned ved hans fødder. Vor egentlige anfører er Gud og vi må i lydighed mod hans vilje vente og være rede og villige til at gøre vor pligt, når som helst pligten kalder. *samme s 90-91*]

[521]

Engle er i gang nat og dag i Guds tjeneste for at højne mennesker, ifølge frelsesplanen. Mennesker er pålagt at elske Gud i højeste grad, som af hele sin magt, sind og styrke og sin næste som sig selv. Dette er ikke muligt for ham, medmindre han fornægter sig selv. Kristus sagde: „Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!“

Selvornægtelse vil sige at beherske sig når lidenskaberne søger efter herredømme; modstå fristelsen at kritisere og være kværunatisk; at man har tålmodighed med det barn, der er tungnem og som opfører sig frygteligt og ubehageligt; at man står på sin pligtspost selv om andre kan fejle; opløfte ansvar hvor og hvornår du kan, ikke for at få bifald, ikke for snuheds skyld, men for den Mesters skyld, som har givet dig at arbejde at gøre uden vaklen; hvor du i stedet for at rose dig selv, ikke siger noget og lader andre rose dig. Selvornægtelse er at gøre godt mod andre, hvor man i stedet er tilbøjelig til at tjene og behage sig selv. Selvom dine medmennesker aldrig påskønner dine anstrengelser, eller giver dig anerkendelse for dem, skal du alligevel arbejde videre.

Gennemse jer og se hvorvidt den sandhed som I har accepteret, er blevet et fast princip for jer. Tager I Kristus med jer når I forlader bedeværelset. Står jeres religion vagt ved jeres læbers dør? Er jeres hjerte draget i forståelse og kærlighed for andre, uden for jeres egne familier? Søger I ihærdigt efter en klarere forståelse af striftens sandhed, så I kan lade jeres lys skinne frem til andre? Disse spørgsmål kan I stille jeres egne sjæle. Lad jeres tale mildnes af ynde og jeres opførsel vise kristen ophøjelse.

[522] Et nyt år er begyndt. Hvad er blevet optegnet i det tidligere år, i jeres kristenliv? Hvordan står jeres optegnelse i himmelen? Jeg bønfaller jer at overgive jer uforbeholdent til Gud. Har jeres hjerter været splittet? Giv det helt til Herren nu. Gør en anden livshistorie i det kommende år, anderledes fra sidste år. Ydmyg jeres sjæle for Gud. „Salig den mand, som holder ud i prøvelse; thi når han har stået sin prøve, skal han få den livets sejrskrans, som Gud har lovet dem, der elsker ham.“ Bortlæg al indbildskhed og affektion. Fremstil jeres enkle og naturlige selv. Vær sandru i alle tanker, ord og handlinger og „agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv.“ Hav altid i sinde at moralens natur må afbalanceres med uafbrudt årvågenhed og bøn. Ligeså længe som I ser på Kristus, er I sikker; men det øjeblik I tænker på jeres ofre og vanskeligheder og begynder at have medlidenhed med jer selv, mister I jeres tillid til Gud og er i stor fare.

Mange begrænser det guddommelige forsyn og adskiller barmhjertighed og kærlighed fra Guds karakter. De fremhæver at Guds storhed og majestæt vil forbyde hans egen interesse for sine aller-

svageste skabningers anliggender. „Sælges ikke to spurve for en skilling. Og ikke én af dem falder til jorden, uden jeres Fader er med i det. Men på jer er endog alle hovedhår talt“ Frygt altså ikke; I er mere værd end mange spurve.“

Det er vanskeligt for mennesker at blive opmærksom på livets mindre anliggender, når tankerne er optaget af uhyre vigtige hverdagstravlhed. Men burde denne samstemmighed ikke eksistere? Mennesker dannet i sin Skabers billede burde forene de større ansvar med de mindre. De kan optages af hverv af overvældende betydning og forsømme den undervisning som deres børn behøver. Disse opgaver kan man se på som mindre vigtige livsopgaver, skønt de i virkeligheden ligger ved samfundets grundlag. Familiernes og menighedernes lykke beror på *hjemmets indflydelse*. Evige interesser beror på om dette livs pligter udføres ordentligt. Verden har ikke så meget brug for store mennesker, som den har brug for gode mennesker, som vil være til velsignelse i deres hjem.

[523]

Vidnesbyrd 30 (1881)

Guds tjenere

GUDS TJENERE

Gud valgte Abraham som sin budbringer, igennem hvem verdens lys skulle videregives. Guds ord kom ikke til ham med smigrende udsigter til stor løn og stor påskønnelse og verdslig ære. „Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig;“ var det guddommelige budskab til Abraham. Patriarken adlød og „drog ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen“, som Guds lysbærer, for at holde hans navn levende på jorden. Han forlod sit land, sit hjem, sine slægtninge og alle behagelige forbindelser i sit tidligere liv, for at blive en pilgrim og en fremmed.

Ofte er det nødvendiggere end mange kan se, at tidligere forbindelser bør brydes op, for at dem som skal tale „på Kristi vegne“ må stå i en position, hvor Gud kan uddanne og udruste dem til hans store arbejde. Slægtninge og venner har ofte en indflydelse, som Gud ser vil kollidere med den undervisning han vil give sine tjenere. De som ikke er i nær forbindelse med himmelen vil kunne komme med antydninger og agtes disse højt vil de vende dem bort fra deres hellige arbejde, dem som burde være lysbærer til verden.

[524] Før Gud kan bruge ham, må Abraham adskilles fra sine tidligere omgangsfæller, så han ikke styres af menneskelig indflydelse eller lægger sig til menneskelig hjælp. Nu da han er blevet knyttet til Gud, må denne mand fra da af bo blandt fremmede. Hans karakter må blive noget særlig, adskille sig fra verden. Han kunne endog ikke forklare sin handlemåde, så den kunne forstås af sine venner, for de var afgudsdyrkere. Åndelige ting må ses åndeligt; derfor var hans motiver og handlinger uden for hans slægtninges og venners forstand.

Abrahams ubetingede lydighed var et af de mest slående eksempler på tro og tillid til Gud, der kan findes i de hellige skrifter. Kun med løftet om at hans efterkommere skulle eje Kanan, uden det

mindste ydre bevis, fulgte han derhen hvor Gud ledte ham, helt og oprigtig indvilligede i betingelserne på hans side og i tillid til at Herren ville opfylde sit ord. Patriarken gik hvor Gud viste hans opgave, han kom igennem ørkenen uden rædsel, han kom ind blandt afgudsdyrkende folk, med denne ene tanke: „Gud har talt; jeg adlyder hans røst; han vil lede og han vil beskytte mig.“

Netop sådan en tro og tillid som han havde, behøver Guds budbringere i dag. Men mange, som Herren kunne bruge, vil ikke komme frem og høre og adlyde Stemmen over alle andre. Forbindelsen med slægtninge og venner, tidligere vaner og tænkemåder, har for ofte haft så stor en indflydelse på Guds tjenere at de kun kan belære andre en smule og kan kun overbringe lidt kundskab efter deres mål; og for ofte sætter han for lidt tid til side og kalder andre i deres sted, som han forsøger og prøver på samme måde. Herren ville gøre meget mere for sine tjenere hvis de var helt helliget ham, værdsatte hans tjeneste over slægtninges forbund og alle andre jordiske foreninger.

Evangeliets tjenere har et helligt arbejde. De har et højtideligt advarselsbudskab at frembære til verden — et budskab som vil være en smag af liv til liv eller af død til død. De er Guds budbringere til mennesket og de bør aldrig tabe deres mission eller deres ansvar af syne. De er ikke ligesom verdslige; de kan ikke være ligesom dem. [525] Hvis de vil være sande over for Gud, må de forsvare deres særlige, hellige karakter. Hvis de stopper deres forbindelse med himmelen, er de i større fare end andre og kan udvise en stærkere indflydelse i den forkerte retning, for Satan har hele tiden sine øjne rettet på dem og venter på at en svaghed skal udvikles og derved gøre et vellykket angreb. Og hvor han jubler når han har heldet med sig; for når en Kristi ambassadør ikke er på sin vagt, kan den store fjende sikre sig mange sjæle, ved hjælp af ham.

Dem, som knytter sig tæt til Gud, kan ikke blive velstående i dettes livs sager; de må ofte prøves og plages hårdt. Josef blev bagtalt og forfulgt fordi han bevarede sin dyd og renhed. David, den valgte Guds budbringer, blev jaget som et rov af hans onde fjender. Daniel blev kastet i løvekulen fordi han var sand og urokkelig i sin troskab mod Gud. Job fik frataget sine verdslige ejendomme og så forpint legemligt at han blev afskyet af sine slægtninge og venner, alligevel bevarede han sin renhed og trofasthed mod Gud. Jeremias ville sige

de ord, som Gud havde lagt i hans mund og hans tydelige vidnesbyrd ophidsede kongen og fyrsterne at han blev kastet i et modbydeligt fangehul. Stefanus blev stenet fordi han vil forkynde Kristus og han korsfæstet. Paulus blev taget til fange, slået med kæppe, stenet og til sidst lagt i døden, fordi han var en trofast budbringer, der bar evangeliet til hedningene. Den elskede Johannes blev forvist til øen Patmos „for Guds ords og Jesu vidnesbyrds skyld.“

[526] Disse eksempler på menneskers standhaftighed, i guddommelig krafts magt, er et vidne for verden om Guds løfters trofasthed — om hans stadige nærværelse og livgivende nåde. Når verden ser på disse ydmyge mænd, kan den ikke se deres moralværdi hos Gud. Den er et trosarbejde, der stille hviler hos Gud i den mørkeste stund — uanset hvor hårdt prøvet og uvejrsplaget, mærkes det at vor Fader er ved roret. Troens øje alene kan se ud over timelige sager og fornemme værdien af evige rigdomme.

Den store militærleder besejrer nationerne og røster den halve verdens hære, men han dør af skuffelse og i landflygtighed. Filosofen som strejfer om i universet, opsporer Guds krafts tilkendegivelser overalt og glædes af deres harmoni, undlader ofte at se hånden i disse fantastiske underværker, den hånd som dannede det hele. „Mennesker med ære og som ikke forstår, er ligesom udyr der dør.“ Intet håb om den herlige udødelighed oplyser fremtiden for Guds fjender. Men de troens helte har løfte om arv af større værdi end nogen jordiske rigdomme — en arv der vil mætte sjælens længsel. De kan være uvidende og ikke vedkende sig verden, men de er indskrevet som borgere i himmelens opregnelsesbøger. En ophøjet storhed, en varig, evig herlighedsvægt, vil blive deres endelige belønning, som Gud har gjort til arvinger af alt.

[Evangeliets forkyndere skulle gøre Guds sandhed til det vigtigste i deres studier, i meditation og i samtaler. Det sind, der dvæler meget ved Guds åbenbarede vilje med mennesket, vil opnå styrke i sandheden. De, som læser og studerer med et oprigtigt ønske om guddommeligt lys, enten de er prædikanter eller ikke, vil snart finde en skønhed og harmoni i Skriften, som vil fange deres opmærksomhed. En harmoni, som vil ophøje deres tanker, give dem inspiration og argumenter som er mægtige til at overbevise og omvende mennesker.

Der er en fare for at prædikanter som bekender sig til sandheden, vil være tilfredse med kun at præsentere teorien, medens deres egne

sjæle ikke føler den rensende kraft. Nogle har ikke Guds kærlighed i deres hjerter, som blødgør, former og forædler deres liv. Om det gode menneske erklærer salmisten: Han „har lyst til Herrens lov og grunder på hans lov både dag og nat.“ Han henviser til sin egen erfaring og udbryder: „Hvor elsker jeg dog din lov Hele dagen grunder jeg på den.“ „Før nattevagts timerne våger mine øjne for at grunde på dit ord.“ *Kristus alene* side 185-186]

Ingen er kvalificeret til at stå bag den hellige talerstol, medmindre han er mærket Guds sandheds forvandlende indflydelse på sig selv. Når og ikke før, kan han ved forskrift og eksempel, fremstille Kristi liv rigtigt. Men mange ophøjer mere sig selv i deres arbejde, end deres Mester og folk omvendes til prædikanten i stedet for til Kristus.

[527]

Jeg smertes ved at nogle, som forkynder den nærværende sandhed i dag, er virkelige uomvendte mennesker. De er ikke knyttet til Gud. De har en forstandsmæssig religion, men ingen omvendelse af hjertet; og det er faktisk dem der er de mest selvstolende og selvtilstrækkelige; og denne selvtilstrækkelighed vil stå i vejen for at få den nødvendige erfaring, så de kan blive effektive medarbejdere i Herrens vingård. Jeg ville ønske at jeg kunne vække dem op, som hævder at være vagtfolk på Zions mure til at indse deres ansvar. De burde vågne op og tage et højere standpunkt for Gud, for sjæle går til grunde på grund af deres forsømmelse. De må have den oprigtige helligelse til Gud, som vil få dem til at se som Gud ser og tage advarselsordene fra ham og udbasunere alarmerne for dem i fare. Herren vil ikke skjule sin sandhed for sine trofaste vagtfolk. Dem, som gør Guds vilje, skal kende til hans lære. Den vise skal forstå; men den onde skal handle ondt og ingen af de onde skal forstå.

[Jesus sagde til sine disciple: „Lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet.“ Med det i tanke vil jeg appellere til dem, som har påtaget sig lærergerningen, først at være ydmyge elever og altid lærlinge i Kristi skole, for at tage imod Mesterens undervisning i sagtmodighed og hjertets ydmyghed. En ydmyg ånd kombineret med alvorligt arbejde, vil resultere i menneskers frelse, mennesker som er dyrt købt med Jesu blod. En lærer må forstå og tro sandhedens teori og må kunne give den videre til andre, men det er ikke det eneste der kræves af ham. „Tro uden gerninger er død.“ Han behøver den tro, der virker i kærlighed og renses sjælen. En levende tro på Kristus

vil bringe enhver af livets handlinger og sindets følelser i harmoni med Guds sandhed og retfærdighed.

[528] Irritation, selvophøjelse, stolthed, lidenskab og ethvert andet karaktertræk, som ikke stemmer overens med vort hellige Mønster må overvindes. Da vil ydmyghed, sagtmødighed og oprigtig taknemmelighed stadig flyde ud fra hjertets rene kilde. Jesu stemme må kendes i de budskaber som kommer fra hans sendebuds læber. *samme* side 186]

Vor må forny og nyomvende vort arbejde. En virkekraft og magt i en sandt omvendt arbejde, vil få hyklerne i Zion til at skælve og synderne til at være bange. Sandhedens standard og hellighed følger lige i hælene. [Hvis de, som forkynder vor tids alvorlige advarsler virkelig forstod deres ansvar overfor Gud, ville de se betydningen af inderlig og brændende bøn. Når byen ved midnatstid var faldet til ro og hver mand var gået til sit hus, ville Kristus vort eksempel, begive sig til Oliebjerget. Der ville han i træernes skygge tilbringe hele natten i bøn. Han, som selv var uden antydning af synd, han, hvis stemme de forfærdede disciple igennem stormen hørte i den fjerde nattevagt, som en himmelsk velsignelse og en, hvis ord kunne opvække de døde fra deres grave. Ham var det, som bad så inderligt under gråd og tårer ikke for sig selv men for dem, han var kommet for at frelse.] Da han blev til en ydmyg person, søgte han ny styrke ved sin Faders hånd og kom fornyet og bestyrket frem som menneskets stedfortræder. Han identificerede sig selv med den lidende menneskehed og gav dem et eksempel på bønnens nødvendighed. [*samme* s 186]

Hans natur var uden syndens fordærvelse. Som Menneskesøn bad han til Faderen og viste at menneskenaturen kræver al den guddommelige støtte som mennesket kan få, så det kan styrkes til opgaven og beredes til trængsler. [Som livets fyrste havde han kraften fra Gud og sejrede for sit folk. Denne frelser som bad for dem, der ikke savnede forbøn og græd for dem, som ikke savnede tårer står nu foran tronen for at modtage og fremlægge for sin fader bønner fra dem, som han bad for på jorden. Vi må følge Kristi eksempel. [529] Bøn er en nødvendighed i vor gerning for at frelse mennesker. Kun Gud kan frembringe høst fra den sæd, vi sår.

Det mislykkes ofte for os, fordi vi ikke er klar over at Kristus er lige så virkelig hos os ved sin Ånd, som da han færdedes synligt

og i ydmyghed på jorden. Afskedsløftet til disciplene ved hans himmelfart, „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende,“ har ikke forandret sig i tidens løb. Efter hans forordning skulle der være en rækkefølge af mænd, som skulle få deres autoritet fra troens første lærere til at fortsætte forkyndelsen af Kristus og ham korsfæstet. Den store Lærer har overgivet kraften til sine tjenere, som har denne „skat i lerkar“. Kristus vil føre opsyn med sine udsendinges gerning, hvis de venter på hans undervisning og vejledning.]

Tjenere som virkelig er Kristi repræsentanter er bønnens mennesker. [Med en alvor og tro, som ikke vil blive fornægtet, vil de gøre fordring på den kraft fra Gud, som udruster til at møde pligter og prøvelser og en helligelse af læberne ved berøring med levende kul fra alteret til at tale Guds ord til folket. „Den Herre Herren gav mig lærlinges tunge, at jeg skulle vide at styrke de trætte med ord; han vækker hver morgen mit øre, han vækker det til at høre, som lærlinge hører.“

Kristus sagde til Peter: „Simon, Simon se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke måtte glippe.“ Hvem kan vurdere resultaterne af de bønner verdens frelser bad? Når Kristus skal se sin sjæls møje og blive mættet, da opfatter man betydningen af hans alvorlige bønner, mens hans guddom var skjult i menneskelig natur.

Jesus bad indtrængende, ikke kun for én, men for alle sine disciple: „Fader! jeg vil, at hvor jeg er skal også de, som du har givet mig, være hos mig.“ Hans øje trængte igennem fremtidens mørke tæppe og læste alle Adams efterkommeres livshistorie. Han levede sig ind i hvert oprørt menneskes byrder og sorger, og denne oprigtige bøn indbefattede, sammen med hans daværende disciple, alle hans efterfølgere frem til tidernes afslutning. „Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig.“ Ja, Kristi bøn omslutter selv os. Vi skal trøste os med at vi har en stor talsmand i himlen, som fører vores bønner frem for Gud. „Men hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.“ I nødens stund, når sjælen overvældes af modløshed, ser Jesu øje at vi trænger til Hans hjælp. Det er i menneskets nødvendighed at Gud har sin mulighed. Når al menneskelig hjælp svigter, så kommer Jesus til vor redning og Hans tilstedeværelse driver mørket på flugt og løfter mørkets skyer. *samme s 172]*

[530]

I deres lille båd på Galilæas sø, midt i storm og mørke, sled disciplene hårdt for at nå kysten, men fandt alle deres anstrengelser forgæves. Da fortvivlsen fik greb i dem, kom Jesus vandrende på de brusende bølger. De opdagede faktisk ikke at Kristus var i nærheden, indtil hans stemme lød, „Det er mig, vær ikke bange.“ og forjog deres frygt og gav dem håb og glæde. Med stor villighed ophørte de stakkels, trætte disciple deres anstrengelser og betroede alt til Mesteren.

Denne slående hændelse illustrerer Kristi efterfølgeres erfaring. Hvor ofte har vi ikke trukket i årerne, som om vor egen styrke og visdom var tilstrækkelig, før vi fandt vore anstrengelser uden nytte. Da opgav vi, med skælvende hænder og svigtende styrke, vort arbejde til Jesus og indrømmede at vi ikke kunne udføre det. Vor medfølelse Forløser ynkedes over vor svaghed; og når han, som svar på troens råb, tager det arbejde vi beder ham om at gøre, hvor let udfører han så ikke det, der synes så vanskeligt.

[531] Guds gamle folks beretning giver os mange eksempler på almindelig bøn. Når amalekitterne kom for at angribe Israels lejr i ørkenen, vidste Moses at hans folk ikke var beredt for sammenstød. Han sendte Josua med en flok soldater for at møde fjenden, medens han selv, sammen med Aron og Hur, tog stilling på bakken og overskuede kampsletten. Der fremlagde Guds menneske sagen for ham, som alene kan give dem sejr. Med hænder udrakte mod himmelen, bad Moses alvorligt for at Israels hære måtte have heldet med sig. Det blev bemærket at da han rakte sine hænder opad, havde Israel overhånd over fjenden; men da de fik lov at falde ned af træthed, havde Amalek overtag. Aron og Hur holdt Moses' hænder oppe indtil sejren var fuldstændig vendt til Israels side og deres fjender var drevet fra marken.

Dette eksempel skal være en lektie for hele Israel til endens tid, at Gud sit folks styrke. Da Israel sejrede, rakte Moses sine hænder mod himmelen og gik i forbøn for dem, så da hele Guds Israel sejrede, er det fordi den Mægtige står inde for deres sag og kæmper deres krige for dem. Moses spurgte eller troede ikke om Gud ville overvinde deres fjender, når Israel var passive. Han bringer alle sine hære i rækker og sender dem ud, ligeså beredte som de har anlæg til og så fremlægger han hele sagen for Gud i bøn. Moses på bjerget beder med Herren, medens Josua med sine modige følgesvende er

der nede og gør deres bedste for at møde og tilbagedrive Israels og Guds fjender.

Den bøn, som kommer frem af et alvorligt, troende hjerte er den virkningsfulde, inderlige bøn, der nytter meget. Gud besvarer ikke altid vore bønner, sådan som vi forventer det, for vi kan ikke bede efter det som er det bedste for os; men i hans uendelige kærlighed og visdom vil han give os alle de ting, som vi behøver mest. Lykkelig er den tjener, som har en trofast Aron og Hur til at styrke hænderne, når de bliver trætte og de skal holdes oppe ved tro og bøn. Sådan en støtte er en mægtig hjælp for Kristi tjener i sit arbejde og vil ofte få sandhedens sag til at sejre storartet.

Efter at Israel havde overtrådt og lavet guldkalven, går Moses igen i forbøn til Gud for sit folk. Han kender lidt til dem, der er kommet i hans varetægt; han kender menneskehjertets forhærdelse og indser de vanskeligheder han må slås med. Men han har lært af erfaring, at for at få indflydelse i folket, må han først have kraften hos Gud. Herren læser oprigtighed og hjertets uegennyttige hensigter i sin tjener og stiger ned for at føre fortrolig samtale med dette svage menneske, ansigt til ansigt, som et menneske taler med en ven. Moses kaster sig selv og alle sine byrder helt på Gud og udøser frit sin sjæl for ham, Herren irettesætter ikke sin tjener, men bøjer sig ned for at lytte til hans bønner.

Moses har en dyb fornemmelse af sin uværdighed og sin uegnethed for det store arbejde som Gud har kaldet ham til. Han beder med intens alvor, om Herren vil tage med ham. Svaret kommer: „Skal mit åsyn da vandre med og skal jeg således føre dig til målet?“ Men Moses føler ikke at han kan stoppe her. Han har vundet meget, men han længes efter at komme stadig nærmere til Gud og få en stærkere forvisning om hans blivende nærhed. Han har båret Israels byrde; han har båret en overvældende vægt af ansvar, da folket syndede, han led streng anger, som om han selv var skyldig; og nu betyngedes hans sjæl af en frygtelig fornemmelse at Gud skulle overlade Israel til hårdhed og forhærdelse. De ville ikke tøve med at dræbe Moses og på grund af deres egen ubesindighed og fordærvelse, ville de hurtigt blive et rovbytte for deres fjender og derved vanære Guds navn for hedningerne. Moses fremtvinger sin bøn med en sådan alvor og inderlighed at dette svar kommer: „Også hvad du der siger,

[532]

vil jeg gøre, thi du har fundet nåde for mine øjne og jeg kalder dig ved navn.“

[533] Nu ville vi faktisk forvente at profeten stoppede bønnen; men nej, af mod fra de resultater han havde fået, vovede han at komme endnu nærmere til Gud, med en hellig fortrolighed, som er næsten uden for vor fatteevne. Han kommer nu med en anmodning, som intet menneske nogen sinde før har givet: „Lad mig dog skue din herlighed!“ Hvilken bøn fra et begrænset, dødeligt menneske! Men fik han afslag? Irettesætter Gud ham for anmasselse? Nej, vi hører de nådige ord: „Jeg vil lade al min rigdom drage forbi dig.“

Guds utilslørede herlighed kan intet menneske se på og leve; men Moses er forvisset om at han skal se så meget af den guddommelige herlighed som han kan bære i sin nuværende, jordiske, tilstand. Den hånd som gør verden, som holder bjergene på deres pladser, tager dette støvets menneske — dette fantastisk troende menneske — og nådigt dækker sig i en klippesprække, medens Guds herlighed og al hans godhed går forbi ham. Han vi forestille os hvilken fortræffelig herlighed der genspejles fra Almagts skin i Moses' ansigt med en så stor klarhed at folket ikke kunne se på det? Guds aftryk var på ham, fik ham til at se ud som en af de skinnende engle fra tronen.

Denne erfaring, over alt andet forsikringen at Gud vil høre hans bøn og at den guddommelige nærhed vil følge ham, var af mere værdi for Moses som leder, end lærdommen i Ægypten eller alle hans færdigheder ved militæret. Ingen jordisk kraft eller dygtighed eller lærdom kan erstatte Guds umiddelbare nærhed. I beretningen om Moses kan vi se hvilket intimt samkvem med Gud, det kan være et menneskes privilegium at nyde. For overtræderen er det en frygtelig ting at falde i den levende Guds hænder. Men Moses var ikke bange for at være alene med den lovs Ophavsmand, som var blevet udtalt med en så imponerende glans fra Sinajs bjerg, for hans sjæl var i harmoni med sin Skabers vilje.

Bøn er hjertets åbning mod Gud som ven. Troens øje vil se Gud meget nær og den ydmygt bedende kan få et dyrebart bevis på den guddommelige kærlighed og omsorg for ham. Men hvordan kan det være at så mange bønner aldrig bliver besvaret? David siger: „Jeg råbte til ham med min mund og priste ham med min tunge. Havde jeg tænkt på ondt i mit hjerte, da havde Herren ej hørt.“ Ved en anden profet har Herren givet os løftet: „Leder i efter mig, skal I finde mig;

såfremt i søger mig af hele eders hjerte.“ Atter taler han om nogen som, „ej råber til mig af hjertet.“ Sådanne anmodninger er formelle bønner, kun beskeden tjeneste, som Herren ikke antager. [534]

Den bøn som Natanael sendte, da han var under figentræet kom fra et oprigtigt hjerte og den blev hørt og besvaret af Mesteren. Kristus sagde til ham: „Se, det er i sandhed en israelit, i hvem der ikke er svig.“ Herren ser hele hjertet og forstår motiverne og hensigterne. „retsindiges bøn har han velbehag i.“ Han vil ikke være sløv til at høre dem, som åbner deres hjerter for ham, ikke ophøje sig selv, men oprigtig mærke deres store svaghed og uværdighed.

Der er brug for bøn, meget alvorlig, inderlig og pinefuld bøn, en sådan bøn som David sendte da han udbrød: „Som hjorten skriger efter rindende vand, således skriger min sjæl efter dig, o Gud.“ „Altid hentæres min sjæl af længsel efter dine lovbud.“ „Jeg længes efter din Frelse, herre.“ „Af længsel efter Herrens forgårde vansmægtede min sjæl, nu jubler mit hjerte og kød for den levende Gud!“ „Se, dine befalinger længes jeg efter, hold mig i live ved din retfærd!“ Dette er bøn i brydende kamp, sådan som den kongelige salmist havde det.

Daniel bad til Gud, ikke for at ophøje sig selv eller påberåbe sig godhed: „Herre, hør! Herre, tilgiv! Herre, lån øre og grib uden tøven ind for din egen skyld, min Gud!“ Dette er hvad Jakob kalder for virkningsfuld, inderlig bøn. Om Kristus sagde han: „Han var da kommen i dødsangst og bad endnu mere indtrængende.“ I hvilken modsætning til denne forbøn af himmelens Majestæt er de svage, hjerteløse bønner der sendes op til Gud. Mange er tilfreds med en lille tjeneste og kun få har en oprigtig, alvorlig og hengiven længsel efter Gud.

Fællesskab med Gud giver sjælen et indgående kendskab til hans vilje. Men mange som bekender troen, ved ikke hvad sand omvendelse er. De har ikke erfaring med fællesskabet med Faderen gennem Jesus Kristus og har aldrig mærket den guddommeliges nådige kraft hellige hjertet. Bøn og syndsbeğåelse, syndsbeğåelse og bøn, deres liv er fuld af ondsindethed, svig, misundelse, skinsyge og egenkærlighed. Denne gruppe bedende mennesker er en afskyelighed for Gud. Sand bøn optager sjælens kræfter og påvirker livet. Han som således udgyder sine mangler for Gud, mærker tomheden af alt andet under himlen. „Herre, du kender al min attrå,“ sagde David,“ mit suk er ej skjult for dig.“ „Min sjæl tørster efter Gud, den levende [535]

Gud; når skal jeg komme og stedes for Guds åsyn?“ „Min sjæl er opløst, når jeg kommer i hu.“

Når vort antal bliver større, må deres lægges bredere planer, for at imødekomme tidernes større krav; men vi ser ingen særlig vækst i den inderlige gudsfrygt, den kristne enkelhed og den alvorligste helligelse. Det lader til at menigheden godt kan klare blot de første skridt til omvendelse. Den er mere rede til aktivt arbejde, en ydmyg helligelse, mere rede til at gå ind i en ydre religiøs tjeneste, end i det indre hjertearbejde. Meditation og bøn forsømmes for jag og fremvisning. Religion må begynde med at tømme og rense hjertet og må have næring ved daglig bøn.

Vort arbejdes stadige fremgang og vore større færdigheder fylder mange af vore folks hjerter og sind med tilfredsstillelse og stolthed, som vi frygter vil tage pladsen for Gudskærligheden i sjælen. Travle fysiske virksomheder endog i Guds værk kan optage sindet så meget, at bøn bliver forsømt og selviskheden og selvtilstrækkeligheden, som hurtig baner sig vej, vil tage pladsen for hjertets sande godhed, sagtmodighed og ydmyghed Det nidkære råb kan høres: „Her er Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel!“ „Følg mig og se min nidkærhed for Herren!“ Men hvor er byrdebærerne? hvor er fædrene og mødrene i Israel? Hvor er dem, som af hjertet har sjæle til byrde og som kommer i tæt forståelse for deres medmennesker, parat til at kunne redde dem fra evig fordærv?

[536] „Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min ånd, siger Hærskares Herre.“ „I er,“ siger Kristus, „verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.“ Hvilket ansvar! Der er brug for faste, ydmygelse, og bøn over vor forfaldne og smægtende åndelighed. Manges kærlighed bliver kold. Mange af vore forkynderes anstrengelser er ikke hvad det burde være. Når nogle, som mangler Guds Ånd og kraft kommer ind på en ny mark, begynder de at danne nye trossamfund og tror at de kan overbevise sandhedens folk ved at frembringe populære kirkers selvmodsigelser. Det kan synes nødvendigt ved nogle gange at tale om disse ting, men normalt skaber det kun fordomme mod vort arbejde og lukker manges ører, som ellers kunne have lyttet til sandheden. Hvis disse lærere var knyttet tæt til Kristus, ville de have guddommelig visdom til at vide hvordan de kommer nærmere folk. De ville ikke så hurtigt glemme det mørke

og den vildfarelse, den hidsighed og de fordomme, som har holdt dem borte fra sandheden.

Arbejdede disse lærere i Mesterens ånd, ville der komme meget anderledes resultater. Med sagtnodighed, langmodighed, mildhed og kærlighed, dog med en bestemt alvor, vil de forsøge at rette disse fejlende sjæle hen til en korsfæstet og opstanden Frelser. Når dette er gjort, vil vi se Gud drage på menneskenes hjerter. Den store apostel siger: „Thi Guds medarbejdere er vi.“ Hvilket arbejdet for stakkels jordiske mennesker! Vi er forsynet med åndelige våben til at „kæmpe troens gode strid;“ men det er som om at nogle kun har taget lyn og torden ud af himmelens våbendepot. Hvorlænge skal disse defekter eksistere?

Når man er midt i et religiøst arbejde, synes nogle at forsømme den vigtigste del af arbejdet. De besøger ikke og bliver ikke kendt med dem, som har vist interesse og er kommet frem aften efter aften, for at lytte til forklaring af skrifterne. Samtale over religiøse emner og alvorlig bøn med disse, på rette tidspunkt, kan vejlede mange sjæle i den rigtige retning. Prædikanter som forsømmer deres opgave i denne henseende, er ikke sande hyrder for hjorden. Netop de skulle være mest ivrige efter at besøge, samtale og bede med disse interesserede mennesker, bruger nogle tiden til at skrive unødige lange breve til personer langt borte. Oh, hvad gør vi for Mesteren! [537] Når prøvetiden skal ende, hvor mange vil se de anledninger de har forsømt for at give en tjeneste til deres kære Herre, som døde for dem. Og endog dem, som blev regnet for de mest trofaste, vil se meget bedre hvad de kunne have gjort, hvis deres tanker ikke var blevet afledt af verdslige omgivelser.

Vi bønfaller om at Kristi evangeliums budbringere aldrig må blive modløse i deres arbejde, aldrig anse den mest forhærdede synder for at være uden for Guds nådes rækkevidde. Sådanne må antage sandheden i kærlighed til den og blive jordens salt. Han som vender menneskenes hjerter som vandstrømme kan vendes kan bringe det mest selviske, syndsforhærdede menneske til overgivelse til Kristus. Er noget for vanskeligt for Gud? „Mit ord, det, som går ud af min mund: Det skal ej vende tomt tilbage, men udføre, hvad mig behager og fuldbyrde hvervet, jeg gav det.“

Gud vil ikke give nogen sin velsignelser, som er skødesløse, selviske og magelige — som ikke vil løfte hans sags byrder. „Vel du

gode og tro tjener“ vil kun lyde over dem som har gjort godt. Enhver skal belønnens efter sin gerning. Vi ønsker en aktiv bønnens mand i tjenesten, som vil kæmpe med Gud som Jakob og sige: „Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig!“ Hvis vi skal opnå sejrskronen må vi bruge alle muskler og kræfter. Vi kan aldrig frelses ved passivitet. At være doven i Herrens vingård er at opgive al ret på retfærdighedens belønning.

ADVARSLER OG FORMANINGER

Den 23. november, 1879, blev nogle ting vist mig, om institutionerne blandt os og deres pligter og farer, som har en ledende stilling på dem. Jeg så at disse mænd var blevet oprejst til at gøre et særligt arbejde som Guds redskaber og blive ledt, ført og kontrolleret af hans Ånd. De skal kunne besvare Guds krav og aldrig føle at de er deres egen ejendom og at de kan bruge alle de kræfter, som de anser for at være nyttige for dem. Selvom de har til hensigt at være og gøre det rigtige, vil dog med sikkerhed fejle, medmindre de hele tiden er elever i Kristi skole. Deres eneste sikkerhed er at vandre ydmygt med Gud.

[538]

Advarsler og formaninger

[Der er farer alle vegne og den der vinder sejr, vil i sandhed kunne synge sejrens sang i Guds stad. Nogle har stærke karakteregenskaber, der trænger til bestandig at holdes nede. Hvis de er under Guds ånds ledelse, vil disse egenskaber være til velsignelse; men hvis ikke, vil de blive til forbandelse. Det vil være et under af nåde, hvis de, som nu bæres oppe af popularitetens bølger, ikke bliver svimle. Hvis de støtter sig til deres egen klogskab, som så mange før har gjort i den samme situation, vil deres klogskab vise sig at være dårskab. Men hvis de uselvsk giver sig hen til at arbejde for Gud og ikke i de mindste ting viger fra det rette, vil Herren støtte dem med sin evige arm og blive dem en mægtig hjælper. „Den der hjælper mig, siger Herren, vil jeg ære.“

Dette er en farlig tid for ethvert menneske, der har evner, som kan blive værdifulde for Guds gerning; thi Satan bestormer stadig et sådant menneske med sine fristelser og forsøger at fylde ham med hovmod og ærgerrighed; og når Gud ville bruge ham, sker det alt for ofte, at han bliver selvrådig og selvsikker og føler sig i stand til at handle på egen hånd. Dette er din farer, broder, hvis du ikke lever dit liv helt i tro og bøn. Du må have en dyb og stadig følelse for evige ting og elske den ydmyghed som Kristus viste i Hans liv. En tæt forbindelse med himlen vil give den rigtige harmoni til din troskab og vil være fundamentet til din succes. Din følelse af afhængighed vil få dig til at bede og en følelse af pligt vil samle dine bestræbelser. Bøn og arbejde, arbejde og bøn må være det, som fylder dit liv. Du må bede, som om al dygtighed og pris skyldtes Gud og arbejde, som om al pligt påhvilede dig. Hvis du mangler kraft, så kan du få den; den venter kun på, at du benytter dig af den. Tro blot på Gud, tag ham på ordet, handl i tro, så kommer velsignelserne.

[539]

I disse ting vil genialitet, logik og veltalenhed ikke hjælpe. Gud vil tage imod dem som har et ydmygt, tillidsfuldt, angrende hjerte og høre deres bøn; og når Gud hjælper, vil alle hindringer være overvundet. Hvor mange mænd med store naturlige evner og høje

uddannelser har ikke svigtet når de blev placeret i ansvarsfulde stillinger, medens dem med mindre intelligens, i mindre gunstig omgivelser, har været meget succesfulde. Hemmeligheden var: De første stolede på sig selv, medens de sidste forenede sig med Ham som er en enestående rådgiver og gør store ting for at opnå det Han vil.

Da de altid har travlt, er det svært for nogle at sætte tid til side til meditation og bøn, men det bør de ikke forsømme at gøre. Himmelens velsignelser, der er opnået ved daglig, inderlig bøn, vil være som livets brød for sjælen og få dem til at vokse i moralsk og åndelig styrke, ligesom et træ, der er plantet ved bække. *Guds sønner og døtre* 4/12

Nogle har gjort en alvorlig fejltagelse når de ikke deltager i den offentlige Gudsdyrkelse. Gudstjenestens privilegier vil være ligeså gavnlige for dem som for andre og er absolut nødvendig. De kan være ude af stand til at benytte disse privilegier, så ofte som andre. Læger vil ofte blive kaldt på sabbaten til besøge syge og kan blive nød til at gøre den til en hård arbejdsdag. Et sådant arbejde, at hjælpe lidende, blev omtalt af vor Frelser som et barmhjertighedens arbejde og ingen overtrædelse af sabbaten. Men dem, som regelmæssigt helliger deres sabbatter til skrivning eller arbejde, gør ingen mærkbare ændringer, de skader dem selv, giver andre et eksempel der ikke er værdig at efterligne og ærer ikke Gud.

[540] Nogle har ikke set den virkelige vigtighed i dette, ikke blot at deltage i religiøse møder, men også frembære Kristi og sandhedens vidnesbyrd. Hvis disse brødre ikke opnår åndelig styrke, ved at udføre alle kristnes pligter trofast og derved komme i tættere og mere forhold med deres Forløser, vil blive svage i moralsk styrke. De vil med sikkerhed visne åndeligt, medmindre de ændrer deres adfærd i dette.

Dem som er sat til at varetage vore institutioner, besidder betydningsfulde og ansvarsfulde stillinger. De kan ikke så godt spares fra deres pligtpost, alligevel bør de ikke føle at de er uundværlige. Gud kunne arbejde uden dem, men de kan ikke uden Gud. Disse mennesker bør stræbe efter at arbejde i harmoni. Hvis han udfylder sin stilling hæderligt, enhver må vogte den institutions økonomiske tarv, som han har fået betroet. Men disse mænd bør passe meget på,

at de ikke alene ser på deres egen gren i værket og arbejder for deres egen afdeling, til skade for andre, ligeså vigtige grene.

Brødre, I er i fare for at begå alvorlige fejl i jeres forretninger. Gud ønsker at I skal være på vagt, for at I ikke rotter jer sammen. Vær forsigtige at I ikke bruger bedragerens taktik, for det vil ikke holde på Guds dag. Der er brug for skarpsindighed og nøje beregning, for I har med alle klasser at gøre; I må vogte vore institutioners interesser, ellers vil tusindvis dollars komme i hænderne på uærlige mennesker. Men lad ikke disse træk blive den herskende kraft. De er nødvendige egenskaber under behørig kontrol; og hvis I har gudsfrygten for øje og hans kærlighed i hjertet, vil I være sikre.

Det er langt bedre at afgive nogle fortrin der kunne vindes, end at opdyrke en gerrighed og derved gøre det til en naturlov. Småbedrageri er en kristen uværdig. Vi er blevet adskilt fra verden ved den store sandheds flækkekniv. Vore forkerte karaktertræk er ikke altid synlige for os selv, selvom de kan være meget synlige for andre. Men tid og omstændigheder vil med sikkerhed afprøve os og bringe krakterens guld til lyset eller det lavere sind opdages. Ingen af os er kendt eller belæst af alle mennesker, indtil Guds smeltedigel prøver os. Enhver lav tanke, enhver forkert handling, åbenbarer nogle defekter i karakteren. Disse ujævne træk må bringes under hammer og mejsel i Guds store værksted og Guds nåde vil udjævne og polere det, før vi kan være egnet til et sted i det herlige tempel.

[541]

Gud kan gøre disse brødre mere dyrebare end fint guld også mere end Ofirs guldkile, hvis de vil overgive sig selv til hans forvandlende hånd. De burde bestemme sig for, at gøre bedst brug af alle evner og enhver anledning. Guds ord burde være deres studium og deres vejleder for at kunne afgøre hvad der er det højeste og bedste i alle situationer. Den fejlfrie karakter, det fuldkomne Forbillede de har i evangeliet, bør studeres med dybeste interesse. Den lektie der er allernødvendigst for dem at lære, er at godhed alene giver sand storhed. Måtte Gud fri os fra verdslige menneskers filosofi. Deres eneste håb er at de som tåber, i virkeligheden må blive vise.

Den svageste Kristi efterfølger er gået i alliance med den uendelige kraft. I mange tilfælde kan Gud gøre lidt for mennesker i lærdom, fordi de ikke føler behov for at lære af ham, som er al visheds Kilde; derfor sætter han dem, efter en prøvelse, til side — efter mennesker med ringere talent, som har lært af stole på ham, hvis

sjæle er bestyrket af godhed, sandhed og urokkelig troskab og som ikke vil bøje sig for noget der vil efterlade en plet på samvittigheden.

[542] Brødre, hvis I knytter jeres sjæle til Gud med levende tro; vil han gøre jer til magtfulde mennesker. Hvis I stoler på jeres egen styrke og visdom, vil I med sikkerhed dumpe ned. Det er ikke behageligt for Gud at I har så lidt interesse i religiøs tjeneste. I er typiske mennesker og som sådanne, udøver I en bredere indflydelse end personer i mindre fremtrædende stillinger. I bør altid først søge Guds rige og hans retfærdighed. I bør være aktive, interesserede medarbejdere i menigheden, opdyrke jeres religiøse evner og holde jeres egne sjæle i Guds kærlighed. Heri har Herren krav på jer, som I ikke så let kan ignorere; enten må I vokse i nåden eller blive dværge og forkrøblede i åndelige sager. Det er ikke kun dit privilegium men din pligt, at frembære vidnesbyrdet for Kristus, hvorhenne og hvornår du kan; og ved at bruge sindet på den måde, vil du opelske en kærlighed for hellige ting.

Vi er i fare for at betragte Kristi tjenere kun som mennesker, ikke betragte dem som hans repræsentanter. Alle personlige hensyn bør lægges til side; vi må lytte til Guds ord gennem hans ambassadører. Kristus sender altid budbringere til dem, som lytter til hans røst. Om natten i vor Frelsesr pinsel i Getsemane have, hørte de sovende disciple ikke Jesu røst; de havde en dunkel fornemmelse af englens nærhed, men mistede sceneriets kraft og herlighed ved sløvhed og sløvhed og derved fik de ikke tegnet på det, som kunne have styrket dem for de frygtelige ting, de skulle til at se. Således fik de mænd ofte ikke den guddommelige belæring, skønt de behøvede dem, — de ikke sætter sig selv i samfund med himmelen. Satan forsøger altid på at indprente og styre sindet og ingen af os er sikre, medmindre vi har konstant forbindelse med Gud. Vi må øjeblikkelig have forsyninger fra himmelen og hvis vi vil holdes oppe af Guds kraft, må vi være lydige over for alle hans bud.

Betingelsen for at I kan bære frugt, er at I forbliver i den levende vin. „Bliv i mig, så bliver jeg også i jer. Ligesom grenen ikke kan bære frugt af sig selv, men kun hvis den bliver på vintræet, således kan I heller ikke, uden I bliver i mig. Jeg er vintræet, I er grenene. Den, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi skilt fra mig kan I slet intet gøre. Hvis nogen ikke bliver i mig, kastes han

ud som en gren og visner; man samler dem og kaster dem i ilden og de brændes.“

Alle jeres gode hensigter og gode intentioner vil ikke skikke jer til at bestå fristelsens prøve. I må være bønnens mænd. Jeres bønner må ikke være kraftesløse, tilfældige og ustadige, men alvorlige, udholdende og vedvarende. Det er ikke nødvendig at være alene, eller bøje knæ, for at bede; men midt i jeres arbejde, kan jeres sjæle ofte opløftes til Gud, gribe fat i hans styrke; da vil I være mænd med høje og hellige mål, af ædel renhed, som ikke under nogen omstændigheder kan svejes fra sandhed, ret og retfærdighed.

[543]

I er presset af bydende bekymringer, byrder og opgaver; men jo større presset er på jer og jo tungere byrder I bærer, des større er behovet for guddommelig hjælp. Jesus vil være jeres hjælper. I behøver hele tiden livets lys oplyse jeres egen stivej og da vil dets guddommelige stråler reflektere på andre. Guds værk er et fuldkomment hele, fordi det er fuldkomment i alle sine dele. Det er den samvittighedsfulde opmærksomhed, som verden kalder for småting, som gør den store skønhed og succes i livet. Små handlinger i kærlighed, små venlige ord, små selvforstående handlinger, en klog udnyttelse af små anledninger, en omhyggelig opdyrkning af små talenter, er store mennesker i Guds øjne. Hvis der lægges nøje mærke til de små ting, hvis disse nådegaver er i jer og findes i store mængder, vil de gøre jer fuldkomne i enhver god gerninger.

Det er ikke nok at I gerne vil give gavmildt af jeres midler til Guds sag. Han forlanger uforbeholden indvielse af alle jeres kræfter. Det har været en frygtelig fejltagelse at holde sig selv tilbage. I kan mene at det er meget vanskeligt med jeres stilling, at fastholde en tæt forbindelse med Gud, men jeres arbejde vil være ti gange vanskeligere hvis I ikke gør det. Satan vil omgive jeres sti med sine fristelser og det er kun ved Kristus at I kan få sejr. Den samme ukuelige vilje, som giver succes i intellektuel stræben, er nødvendig i den kristne færd. I må være Kristi repræsentanter. Jeres kraft og udholdenhed for at udvikle en kristen karakter, bør være endnu større end den, der udvises i andre bestræbelser, da evige sager er af større betydning end timelige ting.

Hvis I nogen sinde vil opnå succes i kristenlivet, må I bestemme jer for at være mennesker efter Guds hjerte. Herren ønsker at jeres indflydelse skal udøves i menigheden og i verden, til at ophøje

[544] kristenhedens standard. Sand kristen karakter bør markeres med faste mål, en utæmmelig beslutsomhed, som ikke kan omformes eller undertvinges af jorden eller helvedet. Han, som ikke er blind for verdslig æres tiltrækningskraft, ligeglad med trusler og ubevægelig over for forlokkelser, vil, helt ubevidst, kuldcastes af Satans bedrag.

Gud kalder på hel og fuldstændig helligelse og alt mindre end det vil han ikke antage. Jo vanskeligere din stilling er, jo mere behøver du Jesus. Guds kærlighed og frygt holdt Josef ren og usvigelig i kongens sale. Han blev ophøjet med megen rigdom, til den høje ære at stå som næst efter kongen; og hans ophøjelse var ligeså pludselig som den var stor. Det er umuligt at stå på et meget højt sted, uden at være i fare. Stormen efterlader dalens beskedne blomster uskadt, medens den kæmper med de høje træer på bjergtoppen. Der er mange mennesker, som Gud kunne have brugt med en forunderlig succes, da de blev betyngtet af fattigdom, — han kunne have gjort dem nyttige der og kronet dem med herlighed efter da, — men velstanden har fordærvet dem; de blev trukket ned i graven, fordi de glemte at være ydmyge, glemte at Gud var deres styrke og blev selvstændige og selvtilstrækkelige.

Josef stod karakterprøven i modgang og guldet blev afsløret ved fremgang. Han viste den samme hellige agtelse for Guds vilje, da han stod næst efter tronen, som da han var i fangecellen. Josef frembar sin religion overalt og dette var hemmeligheden på hans urokkelige troskab. Som menneskernes repræsentanter må I have den sande gudsfrygts helt?gennemstrømme kraft. Jeg siger jer, i gudsfrygt, at jeres sti er besat af farer, som I ikke ser og ikke erkender. I må gemme jer i Jesus. I er ikke sikre, hvis I ikke har fat i Kristi hånd. I må vogte jer imod alt, som indbildskhed og værne om den ånd, der hellere lider end synder. Ingen så dyrebar sejr kan opnås — end den der vindes over selvet.

MORALSK OG INTELLEKTUEL DANNELSE

I det syn jeg fik den 9. oktober, 1878, fik jeg vist den stilling vort sanatorium i Battle Creek skulle besidde og den karakter og indflydelse som bør hævdes af alle der er i forbindelse med det. Denne vigtige institution er blevet etableret ved Guds forudseenhed og hans velsignelse er absolut nødvendig for dets lykke. Lægerne er hverken kvaksalvere eller hedninger, men mennesker som forstår menneskeorganismen og de bedste metoder for at behandle sygdom — mennesker som frygter Gud og som har en alvorlig interesse for deres patienters moral og åndelige velfærd. Denne interesse for det åndelige, såvel som for det fysiske gode burde lederne på institutionen ikke hemmeligholde. Med et liv i sand kristen renhed, kan de give verden et eksempel, værdigt at efterfølge og de burde ikke tøve med at mærke at de, udover deres evner til sygdomsbehandling, hele tiden får visdom og kundskab fra Kristus, den største Lærer verden nogen sinde har kendt. De må have denne forbindelse med al visdommens Kilde, for at deres arbejde må kunne lykkes.

Sandhed har en kraft der ophøjer ham, der får den. Hvis bibel-sandheden udøver sin helligende indflydelse på hjerte og karakter, vil det gøre de troende mere forstandige. En kristen vil forstå sine ansvar over for Gud og hans medmennesker, hvis han er rigtig knyttet til Guds lam, som gav sit liv for verden. Kun ved forstandens såvel de moralske kræfters stadige forbedring, kan vi håbe på at besvare vor Skabers hensigt.

[Guds mishag hviler over dem, der er for ligegyldige eller for dorske til at blive dygtige og vel oplyste arbejdere. En kristen bør være mere intelligent og have en skarpere indsigt end den verdslige. Studiet af Guds ord udvikler til stadighed sindet og styrker forstanden. Intet vil i den grad forædle og højne karakteren og styrke enhver åndsevne som en stadig brug af tankerne til at gribe og fatte vigtige og betydningsfulde sandheder.

Menneskesindet forkrøbles og svækkes ved kun at beskæftige sig med det verdslige og ved aldrig at hæves op over det timeliges plan for at gribe det usynliges hemmeligheder. Forstanden ledes gradvis ind på det samme trin som de ting, den til stadighed er fortrolig med. Sindet indsnævres i styrke og mister sin duelighed, hvis det ikke bruges til erhvervelse af forøget kundskab og anstreges til det yderste for at fatte åbenbarelsen af guddommelig kraft i naturen og i den hellige skrift. *Vejl f menigh* bd. 1 side 470]

Men kendskab til kendsgerninger og teorier er, uanset hvor vigtige de kan være i sig selv, kun af lille værdi, hvis de ikke anvendes i praksis. Der er fare for at dem, som har fået deres uddannelse hovedsagelig fra bøger, ikke indser at de er nybegyndere, med hensyn til den erfaringsmæssige kundskab. Dette glæder især dem på sanatoriet. Denne institution behøver mennesker med omtanke og dygtighed. Lægerne, forstanderen, økonomaen og sygehjælperne bør være dannede og erfarne personer. Men nogle kan ikke forstå hvad der behøves på et sådant etablissement og de klør løs, år efter år og forbedrer sig ikke. Det er som om de er uforanderlige; hver følgende dag, er kun en gentagelse af den tidligere.

Disse mekaniske menneskers sind og hjerter er udpinte. De har anledningerne; hvis de er flittige kan de få en uddannelse af højeste værdi; men de påskønner ikke deres privilegier. Ingen skal hvile tilfreds med deres nuværende uddannelse. Alle kan daglig udruste sig selv til at udfylde et eller andet betroet embede.

Det er af stor betydning at han, som er valgt til at tage sig af patienternes og sygehjælpernes åndelige interesser er et menneske med sund dømmekraft og med ufravigelige principper, et menneske som vil få moralsk indflydelse, som ved hvordan man har med mennesker at gøre. Han bør være en person med visdom, dannelse og kærlighed såvel som han har forstand. Han kan ikke være helt effektiv i alt fra begyndelsen, men han bør, med alvorlig tanke og erfaring med hans evner, dygtiggøre sig selv for dette vigtige arbejde. Der er brug for den største visdom og mildhed for at kunne betjene denne stilling acceptabelt, dog med ubøjelig renhed må fordomme, blindhed og vildfarelse i enhver form og art imødekommes.

[547]

Dette sted burde ikke udfyldes af et menneske med et irritabelt temperament og en skrap krigslyst. Vi må være varsomme så Kristi religion ikke bliver gjort frastødende af hårdhed eller utålmodighed.

Guds tjener bør, med sagtmødighed, mildhed og kærlighed søge at fremstille vor hellige tro rigtigt. Skønt korset aldrig må skjules, burde han også fremstille Frelserens uforlignelige kærlighed. Arbejderen må omhyldes af Jesu ånd og så vil sjælens rigdomme overbringes i ord der finder vej til tilhørernes hjerter. Kristi religion, eksemplificeret i hans efterfølgeres dagligliv, vil udøve en ti gange større indflydelse end de mest veltalende prædikener.

Intelligente og gudfrygtige arbejdere kan gøre en del godt til at reformere dem, som kommer som enkeltvis til sanatoriet for behandling. Disse personer er syge, ikke blot fysisk, men mentalt og moralsk. Manges uddannelse, levevaner og hele liv har været fejlagtige. De kan ikke på få dage gøre de store forandringer der er nødvendige for at få de rigtige levevaner. De må have tid til at se sagen an og lære den rigtige vej. Hvis alle som er på sanatoriet er rigtige repræsentanter af helsereformens sandheder og vor hellige tro, udøver de en dannende indflydelse på deres patienter. Modsætningen mellem fejlagtige vaner og dem, som er i harmoni med Guds sandhed, har en overbevisende kraft.

Mennesket er ikke hvad det kunne være og hvad det er Guds vilje det skal være. Satans stærke kraft over menneskeslægten holder den nede på et lavt plan; men sådan behøver det ikke være, ellers kunne Enok ikke blive så ophøjet og forædlet som at vandre med Gud. Mennesket behøver ikke at stoppe med at vokse forstandsmæssigt og åndeligt i sin livstid. Men manges tanker er så optaget af sig selv og deres egne selviske interesser, så der ikke levnes rum for højere og ædlere tanker. Normen for forstandsmæssige, såvel som åndelige færdigheder er alt for lav. Mange har det sådan at jo mere [548] ansvarsbetyngt stilling de har, des bedre er de tilfreds med sig selv; og de tænker at den stilling giver mennesket karakter. Få indser at de har et stadigt arbejde foran sig, at udvikle tålmodighed, forståelse, kærlighed, samvittighedsfuldhed og troskab — karaktertræk der er uundværlige for folk i ansvarsbetyngede stillinger. Alle som er knyttet til sanatoriet bør have et helligt hensyn for andres rettigheder, som kun er at adlyde principperne i Guds lov.

Nogle på denne institution er sørgelig mangelfulde af de nødvendige egenskaber for alles lykke omkring dem. Lægerne og sygehjælperne i værkets forskellige grene, bør vogte sig omhyggeligt imod en selvisk kulde, en fjern og asocial natur; for det vil fremmedgøre pa-

tienternes hengivenhed og tillid. Mange som kommer på sanatoriet er fine, følsomme mennesker med fin taktfølelse og skarp dømmekraft. Disse personer opdager sådanne mangler med det samme og kommenterer dem. Mennesker kan ikke elske Gud højest og deres næste som dem selv og samtidig være ligeså kolde som isbjerge. De frarøver ikke blot Gud den kærlighed han har ret til, men de frarøver deres næste lige så meget. Kærlighed er en plante med himmelsk vækst og den må passes og plejes. Hengivne hjerter, sande, elskende ord, vil gøre familier lykkelige og udøve en højnende indflydelse på alle, som kommer inden for deres virkekreds.

[549] Dem som får det meste ud af deres privilegier og anledninger vil, i bibelsk forstand, blive talentfulde og uddannede mennesker; der ikke blot er tillærte, men uddannet i sind, i måder og i optræden. De vil forædles, blive blide, medynkende og hengivne. Jeg fik vist, at det er hvad himmelens Gud kræver af institutionerne i Battle Creek. Gud har givet os kræfter til at blive brugt, til at udvikles og styrkes ved uddannelse. Vi bør drage fornuftslutninger og tænke efter, omhyggeligt danne forholdet mellem årsag og virkning. Når dette praktiseres, vil der for manges del være større eftertænkksomhed og omhyggelighed i deres ord og handlinger, så de, i deres fremtræden, kan besvare Guds hensigt til fulde.

Vi bør altid have i tankerne at vi ikke blot er elever, med også lærer i denne verden, udruster os selv og andre til en højere handlingssfære i det fremtidige liv. Målet for menneskets nyttighed er at kende Guds vilje og gøre den. Det er inden for vor magt at forbedre os i sind og optræden at Gud ikke vil være til skamme ved at eje os. Der må være en høj standart på sanatoriet. Hvis der findes veldannede folk, med forstandsmæssig og moralsk kraft, inden for vore rækker, må de kaldes ud til fronten, for at udfylde pladser på vore institutioner.

Lægerne burde ikke stå tilbage i noget. En udstrakt mark af nyttighed står åben for dem og hvis de ikke gør sig dygtige, inden for deres område, kan de kun sig selv at bebrejde. De må være ihærdige studenter; og ved nøje granskning og stor opmærksomhed for småtingene, skulle de kunne tage ansvar. Det burde ikke være nødvendigt for nogen at følge dem, for at se om de gør deres arbejde, uden misforståelser.

Dem som besidder ansvarsbetyngede stillinger, burde uddanne og oplære sig sådan at, alle inden for deres virkefelt kan se hvad mennesker kan blive til og hvad de kan gøre, når de er knyttet til Guds visdom og kraft. Og hvorfor skulle et menneske med sådanne privilegier ikke blive intellektuel stærk? Igen og igen har verdslige spottende påstået at dem, som tror den nærværende sandhed er svagttænkende, mangelfulde i uddannelse, uden position eller indflydelse. Dette ved vi er usandt, men er der ikke lidt i disse påstande? Mange har betragtet det som et tegn på ydmyghed at være uvidende og udannet. Sådanne personer er bedragede, hvad angår den sande ydmygheds indhold og kristen sagtmødighed.

Pligt mod den fattige

PLIGT MOD DEN FATTIGE

Sanatoriets ledere burde ikke styres efter samme principper, som andre af den slags institutioner har, hvor ledere handler ud fra den politik, at de ofte viser agtelse for velhavende, medens den fattige forsømmes. De sidstnævnte mangler ofte megen forståelse og råd de ikke altid får, selvom de i Guds øjne står langt højere end de mere velhavende. Apostlen Jakob har givet bestemte råd om den måde vi skal behandle rige og fattige på:

„Når der nemlig kommer en mand ind i jeres forsamling med guldring på fingeren, i prægtige klæder og der samtidig kommer en fattig ind i snavsede klæder og I så kun har øje for ham, der har de prægtige klæder på og siger til ham: „Sæt dig her på denne gode plads,“ men derimod siger til den fattige: „Du kan stå der,“ eller: „Sæt dig ned på gulvet ved mine fødder“ er I så ikke i modstrid med jer selv og dømmes ud fra slette tanker? Hør dog, mine elskede brødre! Har Gud ikke udvalgt dem, der er fattige i verdens øjne, til at være rige i tro og arvinger til det Rige, han har lovet dem, der elsker ham?“

Selvom Kristus var rig på himmelske skatte, blev han alligevel fattig så vi ved hans fattigdom kunne blive gjort rige. Kristus ærede de fattige, ved at dele deres ydmyge forhold. Af hans livshistorie kan vi lære hvordan vi skal behandle fattige. Nogle fører godgøreheden til yderligheder og skader faktisk den trængende, ved at gøre så meget for dem. De fattige anstrenger sig ikke så meget som de burde. Selvom de ikke må forsømmes og få lov at lide, må de lære at hjælpe sig selv.

Guds sag burde ikke overses, så fattige får vor første opmærksomhed. En gang gav Kristus sine disciple en meget vigtig lektie på dette punkt. Da Maria udgød salven over Jesu hoved, gjorde Judas begærligt en bøn for de fattiges skyld og knurrede over det han betragtede som spild af penge. Men Jesus forsvarede denne handling

og sagde: „Hvorfor volder I hende bryderi? En god gerning har hun gjort imod mig.“ „Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikes, skal også det, som hun har gjort, fortælles til minde om hende.“ Derved har vi lært at Kristus skal æres ved at vi helliger det bedste vi har. Skulle hele vor opmærksomhed rettes på at hjælpe fattiges kår, ville Guds sag forsømmes. Ingen vil lide hvis hans forvaltere gør deres pligt, men Kristi sag bør komme først. [551]

Den fattige bør behandles med ligeså megen interesse og opmærksomhed som den rige. Skikken at ære den rige og ringeagte og forsømme den fattige er en forbrydelse i Gud øjne. Dem som er omgivet af alle livets bekvemmeligheder, eller som er forkælet af verden, fordi de er rige, mærker ikke behovet for forståelse og ømhjertet hensyn som de personer gør, der har haft en lang livskamp med fattigdom. De sidstnævnte har kun lidt i dette liv der kan gøre dem lykkelige eller glade og de vil påskønne sympati og kærlighed. Læger og sygehjælpere burde under ingen omstændigheder forsømme denne klasse, for derved forsømmer de Kristus i skikkelse af hans hellige.

Vort sanatorium blev oprejst for at hjælpe lidende mennesker, rige og som fattige, over hele verden. Mange af vore menigheder har kun lidt interesse for denne institution, uanset de mange tilstrækkelige beviser på, at det er et af de redskaber Gud bruger, til at bringe mænd og kvinder under sandhedens indflydelse og frelse mange sjæle. De menigheder der har fattige iblandt sig, bør ikke forsømme deres forvaltning og kaste denne byrde, af fattige og syge mennesker, over på sanatoriet. Alle medlemmerne i de forskellige menigheder drages til ansvar over for Gud, for deres nødstedte mennesker. De burde bære deres egne byrder. Hvis de har syge iblandt dem, som de ønsker skal have behandling, burde de, om muligt, sende dem til sanatoriet. Derved, vil de ikke blot støtte den institution, som Gud har etableret, men de vil hjælpe dem, som har brug for hjælp, sørge for fattige, hvad Gud forlanger af os.

Det var ikke Guds hensigt at fattigdom for altid skulle forlade verden. Samfundets rangorden bliver aldrig udjævnet, for de forskellige forhold, som vor slægt er under, er et af de midler Gud har tænkt at forsøge og udvikle karakteren med. Mange har under megen entusiasme, talt for at alle mennesker skal have lige del i Guds time- lige velsignelser, men dette var ikke Skaberens hensigt. Kristus har [552]

sagt at vi altid har de fattige iblandt os. Den fattige, såvel som den rige, er købt for hans blod; og blandt hans bekendende efterfølgere tjener de først nævnte ham, i de fleste tilfælde, med enkelhed for øje, medens de sidstnævnte hele tiden fæstner deres hengivenhed til jordiske rigdomme og Kristus er glemt. Dette livs bekymringer og higen efter rigdomme, fordunkler den evige verdens herlighed. Det vil være den største ulykke nogensinde, hvis alle skulle sættes lige i verdslige ejendomme.

Helse og religion

HELSE OG RELIGION

Herrens frygt vil gøre mere for sanatoriets gæster end noget andet, som kunne bruges til helbredelsen. Religion bør under ingen omstændigheder holdes i baggrunden, som om den var skadelig for dem, der bliver behandlet. Tværtimod, bør det altid fremhæves at Guds love, både af natur og åbenbaring, er „liv for dem, der finder det, helse for alt deres kød.“

Stolthed og moder holder mænd og kvinder i det strengeste slaveri, i sæder som er skæbnesvanger for sundhed og endog for livet selv. Appetitten og lidenskaber, råben efter nydelser, træder fornuft og samvittighed under fode. Dette er Satans grusomme arbejde og han arbejder hele tiden ihærdigt på at styrke de bånd, som han har bundet sine ofre med. Dem som hele deres liv har føjet sig i forkerte vaner, indser ikke altid nødvendigheden for forandring. Og mange vil fortsat stilne deres ønske om syndige fornøjelser for enhver pris. Lad samvittigheden vågne op og meget er vundet. Intet andet end Guds nåde kan overbevise og omvende hjertet. Alene her kan vanens magt få kraft til at bryde de lænker som binder dem. Dem, som bærer over med sig selv må ledes til at se og føle at en stor moralsk renovation er nødvendig, hvis den guddommelige lovs krav skal imødekommes; sjæletemplet er blevet tilsmudset og Gud har kaldt dem til at vågne op og kæmpe med al deres magt for at tilbageerobre den gudsgivne mandighed, som er blevet opofret ved syndig eftergivenhed.

[553]

Guddommelig sandhed kan gøre lidt indtryk på forstanden, selv om sæder og vaner går imod dets principper. Dem, som gerne vil have oplysning om virkningerne af syndige føjelser på helbredet og som begynder reformarbejdet, endog blot fra selviske motiver, sætter sig selv der, hvor Guds sandhed kan finde vej til deres hjerter. Og på den anden side, — dem som nås ved skriftens sandheder, er i en position hvor deres samvittighed vil kunne vækkes op til sundhedsspørgsmålet. De ser og mærker nødvendigheden for at

bryde med de tyranniserede vaner og lyster, som har behersket dem så længe. Der er mange, som ville modtage sandhederne i Guds ord, de er blevet overbevist med de klareste beviser; men kødelige ønsker, råben efter tilfredsstillelse, styrer forstanden og de forkaster sandheden som falskneri, fordi den kolliderer med deres lidenskaber.

[„Herrens frygt er visdommens begyndelse.“ Når mennesker med dårlige vaner og syndige tilbøjeligheder overgiver sig til den guddommelige sandheds kraft, vil Guds ords åbenbaring sprede lys og give den enfoldige forstand. Sandheden påvirker hjertet; og den moralske kraft, som syntes at være lammet, får nyt liv. Modtageren kommer i besiddelse af en stærkere og klarere forståelse end før. Han har bygget sit liv på den evige klippe. Sundheden forøges ved bevidstheden om at være sikker og tryk i Kristus. Således går religionen og sundhedslovene hånd i hånd. *Buds t unge* side 144]

TROFASTE MEDARBEJDERE

Ledelsen af en så stor og betydningsfuld institution som sanatoriet, medfører nødvendigvis et stort ansvar, både i timelige og åndelige sager. Det er af største vigtighed at dette fristed for syge i legeme og sind er sådan at Jesus, den Mægtige Helbreder, har førerpladsen iblandt dem og alle der gør det er under hans Ånds styring. Alle som er knyttet til denne institution bør kvalificere sig selv til gudsgivne ansvars redelige arbejde. De bør tage sig af enhver lille opgave, med ligeså megen flid som sager af stor vigtighed.

Vi indser ikke med hvilken ængstelse at patienter, med deres forskellige sygdomme, kommer til sanatoriet med. Alle ønsker hjælp, nogle tvivlsomme og mistænksomme, medens andre har mere tiltro til at de vil blive hjulpet. Dem som ikke har besøgt institutionen, vogter med interesse alle principper dets ledere tilkendegiver.

Alle som vedkender sig at være Guds børn, burde uophørligt have i tanke at de er missionærer og at de i deres arbejde kommer i forbindelse med alle klasser mennesker. Der vil være den dannede og de rå, den ydmyge og den stolte, den religiøse og den skeptiske, den tillidsfulde og den mistænksomme, den gavmilde og den have syge, de rene og den fordærvede, den uddannede og de uvidende, den rige og den fattige; faktisk, næsten alle grader af karakter og sociale lag vil der findes blandt sanatoriets patienter. Dem som kommer til dette fristed, kommer fordi de behøver hjælp; og derved anerkender de, uanset deres situation, at de ikke kan hjælpe dem selv. Disse forskellige mennesker kan ikke behandles ens; alligevel har alle, uanset om de er rige eller fattige, høje eller lave, selvstændige eller uselvstændige, brug for venlighed, forståelse og kærlighed. Ved indbyrdes omgang, skal vore tanker poleres og forædles. Vi er afhængige af hinanden, tæt bundet til hinanden ved menneskelig broderskabs bånd.

Himmelen former enhver af os til at regne med
 En mester, eller en tjener, eller en ven,
 Bede hinanden om assistance
 Indtil et menneskes svaghed bliver alles styrke.

[Det er gennem sociale forbindelser at kristendommen når ud til verden. Alle som har oplevet Kristi kærlighed og som har fået sit hjerte oplyst af Gud, er forpligtet til at sprede lyset over den mørke sti for dem som ikke kender en bedre vej.] Enhver medarbejder på sanatoriet burde blive et vidne for Jesus. Social styrke, helliget ved Kristi Ånd, må forbedres for at vinde sjæle til Frelseren. [*Det kristne hjem* side 332]

Han som har med vidt forskellige mennesker at gøre, der adskiller sig i karakter, natur og temperament vil få prøvelser, trængsler og sammenstød, selvom han gør sit bedste. Han kan væmmes ved den uvidenhed, stolthed og selvstændighed han møder; men dette bør ikke gøre ham modløs. Han bør stå hvor han *vil* sveje, fremfor at blive *blive* svejet. Fast som en klippe på principperne, med en forstandig tro, skal han stå ufordærvet af de omgivene påvirkninger. Guds folk bør ikke forvandles af de forskellige påvirkninger, de nødvendigvis udsættes for, men de må stå frem for Jesus og ved hjælp af hans skrift udvise en forvandlende magt over menneskesind, der er deformede af forkerte vaner og tilsmudset af synd.

[556] Kristus skal ikke skjules bort i hjertet og ses som en tildækket rigdom, ukrænkelig og liflig, der kun skal nydes af den bekendende. Vi skal alle have Kristus i vore hjerter, ligesom et kildevæld der springer op til evigt liv og forfrisker alle vi kommer i kontakt med. Vi må bekende Kristus åbenlyst og tappert, fremvise vor hans sagtomdighed, ydmyg og kærlighed i vore karakter, indtil mennesker henrykkes af hellighedens skønhed. Det er ikke den bedste måde at bevare vor religion på, når vi hælder parfumen i flasker og duften ikke kan slippe ud.

De konflikter og afvisninger vi møder skal gøre os stærkere og gøre vor tro stabil. Vi skal ikke lade os sveje som tækkerør i vinden, af alle forbipasserende påvirkninger. Vore sjæle, som advares og styrkes af evangeliets sandheder og forfriskes af guddommelig nåde, skal åbne sig og brede sig ud og sprede deres vellugt for andre. Iklæd jer hele retfærdighedens rustning, så vi kan møde enhver påvirkning og forblive med uformindsket glans i vor renhed.

Alle burde tænke over at Guds krav på dem står over alt andet. Gud har givet hver person evner at benytte sig af, så han kan genspejle giverens herlighed. Hver dag bør der gøres nogen fremskridt. Hvis medarbejderne forlader sanatoriet på samme måde som de er kommet, uden at gøre afgjorte forbedringer, fået kundskab og åndelig styrke, har de lidt tab. Gud har udtænkt at kristne skal vokse hele tiden, vokse op til mænd og kvinder fulde vækst i Kristus. Alle som ikke bliver stærkere og bliver stærkere forankrede og funderet i sandheden, bevæger sig konstant tilbage.

Der bør gøres noget særligt for at sikre den samvittighedsfulde tjeneste, kristne medarbejdes. Det er Guds hensigt at alle på et helseinstitut bør organiseres og styres udelukkende af syvendedags adventister; og når ikke-troende ansættes i ansvarsfulde stillinger, er der en dominerende indflydelse, som vil tælle med stor vægt mod sanatoriet. Gud havde ikke i sinde at denne institution skulle ledes som andre helseinstitutioner i landet, men at den skal være en af de mest effektive redskaber i hans hænder til at give verden lys. Instituttet bør stå frem med videnskabelige evner, med moralsk og åndelig kraft og som en trofast skildvagt for reformen i alle dets afskygninger. Alle som gør en del i det bør være reformatorer, have respekt for dets regler og give agt på helsereformens lys, der nu skinner på os som et folk.

Alle kan være til velsignelse for andre, hvis de vil sætte sig selv der, hvor de vil fremstille Jesu Kristi religion rigtigt. Men der er lagt større iver for at gøre det ydre udseende mere præsentabelt, så det tiltaler verdslige patienter, end der er gjort for at fastholde en levende forbindelse med himmelen, for at våge og bede, så dette Guds redskab kan få held til at gøre godt i menneskers legemer og også deres sjæle.

Hvad kan der siges og hvad kan der gøres, for at vække overbevisningen i de menneskers hjerter, der er knyttet til denne betydningsfulde institution? Hvordan kan de komme til at se og mærke faren for at gøre forkerte træk, medmindre de daglig har en levende erfaring med Guds sager? Lægerne er i en position, hvor de vil have en dannende magt over alle på institutionen, dersom de udøver en indflydelse i overensstemmelse med deres tro. Dette er en af de bedste missionsmarker i verden og alle i ansvarsbetyngede stillinger burde blive bekendt med Gud og altid få lys fra himmelen. Der har

[557]

aldrig været en så vigtig tidsperiode for sanatoriet som nu, aldrig en tid hvor så meget er på spil. Vi er omgivet af de sidste dages farer. Satan er kommet ned med stor kraft og arbejder med al uretfærdighedens bedrageriskhed i den der går fortabt; for han ved at hans tid er kort. Lyset må nu skinne frem i vore ord og optræden med en større klarhed over deres sti, som er i mørke.

Der er nogle, som ikke er hvad Herren vil have dem til at være. De er bryske og hårde og behøver Guds Ånds blødgørende og be-tvingende indflydelse. Det vil aldrig passe sammen at tage korset op og følge selvfornægtelsens sti, men dette sker alligevel. Gud ønsker at alle skal have del i hans nåde og hans Ånd, for at få fuldt udbytte af livet. Nogle er for selvstændige, for selvtrilstrækkelige og rådfører sig ikke med andre som de skulle.

[558] Mine brødre, vi lever i en højtidelig tid. Et vigtigt arbejde skal gøres for vore egne sjæle og for andres sjæle, ellers vil vi se et uendeligt tab. Vi må forvandles ved Guds nåde ellers mister vi himmelen og på grund af vor indflydelse vil andre gå fortabt sammen med os. Lad mig forvise jer om, at kampe og konflikter som følger med i opgaverne, den selvfornægtelse og opofrelse som må gøres hvis vi er trofaste over for Kristus, ikke er skabt af ham. Det er ikke påtvunget af en vilkårlig eller unødigt befaling; de kommer ikke af det strenge liv, han forlanger af os i hans tjeneste. Prøvelser ville komme i større kraft og antal, hvis vi ikke adlød Kristus og blev Satans tjenere og syndens slaver.

Jesus indbyder os at komme til sig og han vil løfte vægten fra vore trætte skuldre og lægge sit åg på os, som er nemt og sin byrde, som er let. Den sti han indbyder os til at vandre på, vil aldrig have kostet os kval, hvis vi altid havde vandret på den. Det er når vi forvilder os bort fra pligtens sti at vejen bliver vanskelig og tornet. De ofre som vi må gøre for at følge Kristus, er kun de nødvendige skridt, for at komme tilbage på lysets, fredens og lykkens sti. Tvivl og frygt vokser med sanselighed og jo mere de får frit løb, des sværere er de at overvinde. Det er sikkert at lade al jordisk støtte fare og tage hans hånd, som løftede den synkende discipel op og reddede ham på det stormfulde hav.

Gud kalder på jer, til at blande et barns tillidsfulde enkelthed, med mandens styrke og modenhed. Han vil have jer til at udvikle karakterens sande guld og ved Kristi fortjeneste kan I gøre dette.

Min sjæl er bebyrdet for dem, som ikke mærker deres mangel for den vedvarende forbindelse med himmelen, for at kunne gøre det arbejde, der påhviler dem som Guds trofaste skilvagter.

Religion er hvad der er brug for. Vi må spise livets brød og drikke af frelsens vand. Vi må værne om kærlighed, ikke den falske kaldet næstekærlighed, som vil lede os til at elske synd og værne om syndere, men bibelkærligheden og bibelklogskaben, der er først ren, så fredelig, let at bede om, fuld af nåde og gode frugter.

Hos alle som har indflydelse på sanatoriet, må der være en tilpassning til Guds vilje, en ydmygelse af selvet, en åbning af hjertet for Kristi Ånds dyrebare indflydelse. Guldets der behandles i ilden, repræsenterer kærlighed og tro. Mange er næsten nødlidende på kærlighed. Selvtillid gør deres øjne blinde for deres store mangel. Der er en åbenbar mangel på daglig omvendelse til Gud, en ny, dyb og daglig erfaring i det religiøse liv.

[559]

Der burde vækkes et alvorligt ønske i lægernes hjerter, især, om at få den visdom som kun Gud kan tildele; for ligeså snart de bliver selvsikre er de overladt til sig selv, til at følge et uheldigt hjertes impulser. Når jeg ser hvad disse læger kan blive i tilknytning med Kristus og hvad de så ikke bliver når de ikke knytter sig til ham dagligt, ængstes jeg om de er tilfredse med at nå den verdslige standard og ikke har brændende længsel, ingen sult og tørst efter hellighedens skønhed, den ydmyge og stille ånds prydelser, som i Guds øjne er af høj pris.

[Kristi fred, Kristi fred: Penge kan ikke købe den; strålende talenter råder ikke over den; forstand kan ikke skaffe den; den er Guds gave. Kristi religion hvordan skal jeg dog få alle til at forstå deres store tab, hvis de undlader at indføre dens hellige principper i det daglige liv? Kristi sagtomhed og ydmyghed er den Kristnes styrke. Den er i sandhed mere kostelig end alt, hvad geniet kan skabe eller rigdom kan købe. Af alle de ting, der søges, hæges om og dyrkes, er intet så værdifuldt i Guds, øjne som et rent hjerte, et sind, der er gennemtrængt af taknemmelighed og fred.

Dersom sandhedens og kærlighedens guddommelige harmoni findes i hjertet, vil den vise sig i ord og handlinger. Den mest omhyggelige udvikling af udvortes velanstændighed og høflighed besidder ikke tilstrækkelig kraft til at udelukke al pirrelighed, skarp dømmen og upassende tale. Den sande godgørenheds ånd må bo i hjertet.

[560] Kærlighed meddeler sin indehaver ynde, anstand og takkelighed i optræden. Kærlighed oplyser ansigtet og dæmper stemmen: den forædler og højner hele mennesket. Den bringer vedkommende i overensstemmelse med Gud; for den er en himmelsk egenskab.

Mange står i fare for at nære den tanke, at når de er optaget af arbejdet i udøvelsen af deres lægegerning eller i andre pligter i de forskellige afdelinger, er det undskyldeligt, om de undlader at bede, glemmer sabbatten og forsømmer gudstjenesten. Hellige ting bringes således ned på et trin, som er afpasset efter, hvad der falder dem belejligt, medens pligter, selvfornægtelser og kors lades urørte. Hverken læger eller medhjælpere bør forsøge at udføre deres gerning uden at tage tid til at bede. Gud ønsker at hjælpe alle, der bekender sig til at elske ham, hvis, de vil komme til ham i tro og i følelsen af deres svaghed vil bede om hans Kraft. Når de skiller sig fra Gud, vil deres visdom vise sig at være dårskab. Når de er små i deres egne øjne og støtter sig fast til deres Gud, vil han være deres styrkes arm og fremgang vil ledsage deres bestræbelser; men når de tillader, at deres sind ledes bort fra Gud, træder Satan ind og behersker tankerne og besejrer dømmekraften.

Ingen er i større fare end den, der mener, at hans hus står grundfæstet. Da er det, hans fødder vil begynde at glide. Fristelser vil komme, den ene efter den anden og så umærkelig vil deres indflydelse på livet og karakteren være, at medmindre en guddommelig kraft bevarer ham, vil han blive fordærvet af verdens ånd og ikke kunne fuldbyrde Guds forsæt. Alt, hvad menneskene har, er dem skænket af Gud og den, der benytter sine evner til Guds ære, vil blive et redskab til at gøre vel; men vi kan lige så lidt leve et gudfrygtigt liv uden stadig bøn og udførelse af religiøse pligter, som vi kan have legemlig styrke uden at nyde timelig føde. Vi må daglig sidde ved Guds bord. Vi må modtage styrke fra det levende vintræ, hvis vi skal ernæres åndeligt.

[561] Den fremgangsmåde nogle har fulgt, idet de for at virkeliggøre deres hensigter har benyttet sig af verdslige metoder, er ikke i harmoni med Guds vilje. De ser onder, som der må rettes på, men de ønsker ikke at bringe forsmædelse over deres egne hoveder og i stedet for uforfærdet at imødegå disse ting vælter de byrden over på en anden og lader ham møde de vanskeligheder, som de selv

har unddraget sig; og i alt for mange tilfælde bliver den, der bruger tydelig tale, gjort til den store synder.

Brødre, jeg beder jer indtrængende om at handle udelukkende med Guds ære for øje. Lad hans kraft være jeres fortrøstning, hans nåde jeres styrke. Søg ved granskning i skriften og ved alvorlig bøn at få klare begreber om jeres pligt og udfør den så med troskab. Det er af væsentlig betydning, at I udviser troskab i de små ting og ved at gøre dette vil I tilegne jer den vane at øve retfærdighed i større ansvar. De små tildragelser i det daglige liv undgår ofte vor opmærksomhed; men det er disse ting, der tildanner karakteren. Hver begivenhed i livet er virksom enten til godt eller til ondt. Sindet trænger til at oplæres ved daglige prøver for at kunne tilegne sig kraft til at holde ud i enhver vanskelig stilling. I prøvelsens og farens dage vil I behøve styrke til at stå fast for det, der er ret, uafhængige af enhver modvirkende indflydelse.

Gud er villig til at gøre meget for jer, hvis I blot vil erkende jeres behov af ham. Jesus elsker jer. Søg altid at vandre i Guds visdoms lys; og hvil ikke under alle de skiftende forhold i livet, medmindre I ved, at jeres vilje samstemmer med Skaberens, vilje. Ved troen på ham kan I få kraft til at modstå enhver af Satans fristelser og således tiltage i moralsk styrke ved hver prøve fra Gud. *Vejl f menigh* bd. 1 side 476-477]

I kan blive folk med ansvar og indflydelse, hvis I med jeres egen vilje, forenet med guddommelig styrke, alvorligt går ind i arbejdet. Brug de åndelige kræfter og forsøm under ingen omstændigheder de fysiske. Lad ingen forstandsmæssig dovenskab lukke stien til større kundskab. Lær at bruge det eftersom I studerer, så jeres sind kan udvides, styrkes og udvikles. Tro aldrig at I har lært nok og at I nu kan slappe af. Det dannede sind er menneskers målestok. Jeres uddannelse bør fortsætte igennem jeres livstid; hver dag bør I lære og gøre praktisk brug af den kundskab i har fået.

I vokser i sand værdighed og moralsk værdi når i udviser dydighed og værner om retskaffenhed i hjerte og liv. Lad ikke jeres karakter blive påvirket af selvskhedens spedalskhed. En ophøjet sjæl, sammen med en velopdryket forstand, vil gøre jer til mennesker, som Gud vil bruge i betroede stillinger.

Det burde være det første arbejde frem for alt andet på institution at sætte Gud først og da stå i Kristi styrke, upåvirket af den forkerte

indflydelse de bliver udsat for. Hvis de gør de brede principper i Guds ord til karaktergrundlag, vil de kunne stå imod, uanset hvor Herren i sit forsyn kalder dem, omgivet af ødelæggende indflydelse og stadig ikke stødes fra den rette sti.

Mange svigter hvor de burde handle, fordi de ikke indser hvor stor en indflydelse deres ord og handlinger har. De er påvirket af omstændighederne og lader som de tror deres liv er deres eget og at de kan gøre hvad de finder behageligt for sig selv, uden hensyn til andre. Sådanne personer vil man finde selvtilstrækkelige og upålidelige. De overvejer ikke deres stilling og deres ansvar bønligt og erkender ikke at de kun ved at passe deres pligter i deres nuværende liv kan håbe på at vinde det fremtidige, udødelige liv.

Hvis disse personer vil gøre Guds ord til deres studium og vejleder, ville de se at intet menneske kan „leve for sig selv.“ De vil lære af den inspirerede optegnelse at Gud har værdsat menneskeslægten højt. Hans gerninger i skabelsesdagene blev kaldet „såre godt“; men mennesket, dannet i sin Skabers billede, blev kaldt „meget godt“. Ingen anden skabning, som Gud har gjort har fremkaldt en sådant bevis på hans kærlighed. Og da alle gik tabt på grund af synden, gav Gud sin dyrebare søn for at genvinde den faldne slægt. Det var hans vilje at de ikke skulle gå fortabt i deres synder, men leve og bruge deres kræfter til velsignelse for verden og ære deres Skaber. Bekendende kristne, som ikke lever for at hjælpe andre, men følge deres egen trodsige vilje, fremfor Guds vilje, og de vil blive draget til regnskab af Mesteren for at have misbrugt de velsignelser Gud har givet dem.

[563]

Jesus himmelens store Befalingsmand, har forladt kongelige sale for at komme til en verden, forhærdet og ødelagt af forbandelsen. Han påtog sig selv vor natur, så han med sin menneskearm, kunne omfavne slægten, selvom han med sin guddommelige arm omfavner Almagt og derved kæder begrænsede mennesker med den ubegrænsede Gud. Vor Forløser kom til verden, for at vise hvordan mennesket skulle leve for at få evigt liv. Vor himmelske Fader gjorde et uendeligt offer ved at give sin Søn i døden for falde mennesker. Prisen betalt for vor indløsning burde give os et ophøjet syn på hvad vi kan blive på grund af Kristus.

Idet Johannes ser højden, dybden og bredden af Faderens kærlighed mod vor omkommende slægt, fyldes han med beundring og

ærbødighed. Han kan ikke finde passende ord for denne kærlighed, men kalder verden til at betragte den: „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn.“ Hvilken værdi sætter dette ikke på mennesker! På grund af overtrædelsen blev menneskenes børn Satans undersåtter. På grund af Kristi ubegrænsede offer og troen på hans navn, blev Adams børn til Guds børn. Ved at påtage sig menneskenatur, ophøjer Kristus menneskeheden. Faldne mennesker har fået en anden prøvelse og er sat der, hvor de ved forbindelse med Kristus, kan oplære, forbedre og ophøje sig selv, så de i virkeligheden kan blive benævnelsen „Guds børn“ værdig.

En sådan kærlighed er uden sidestykke. Jesus kræver at dem, som er blevet købt med hans eget liv, skal gøre den bedste brug af de talenter, som han har givet dem. De skal vokse i kundskaben til den guddommelige vilje og hele tiden forbedre sig i forstand og moral, indtil de opnår karakterfuldkommenhed, lidt lavere end englenes.

Hvis dem som bekender at tro den nærværende sandhed i virkeligheden var sandhedens repræsentanter, levede op til det lys som skinner på deres stivej, ville de hele tiden udøve en indflydelse på andre for det gode og efterlade et klart spor mod himmelen for alle som de kommer i kontakt med. Men en manglende trofasthed og renhed blandt dets bekendende venner er en alvorlig hindring for Guds sags fremgang. Satan arbejder gennem mennesker, som er under hans kontrol. Sanatoriet, menigheden og andre institutioner i Battle Creek har mindre at frygte fra hedninger og de åbenlyse spottere, end fra selvmodsige Kristi bekendere. Dette er Akan'er i lejreren, som bringer skam og nederlag. Det er dem som tilbageholder Guds velsignelse og tager modet fra de nidkære og selvfornegtende medarbejdere i Kristi sag. [564]

I behandling af patienter bør alle tilskyndes af højere motiver end selviske interesser. Enhver bør føle at denne institution er en af Guds redskaber til at hjælpe legemligt syge og pege den syndssyge sjæl hen til ham, som kan helbrede både sjæl og legeme. Udover at gøre de særlige opgaver de har fået, bør alle have en interesse for andres velfærd. Selviskhed er i modsætning til kristenhedens ånd. Den er ganske satanisk i sin natur og opståen.

I en af sine dyrebare lektier til sine disciple, beskrev vor Frelser Guds omsorg for sine skabninger med disse ord: „Sælges ikke fem spurve for et par skilling? og ikke én af dem er glemt hos Gud;

ja, endog alle jeres hovedhår er talt.“ Han som nedværdiger sin opmærksomhed til endog små fugle, har en særlig omsorg for alle grenene i sit værk. Alle som arbejder på vore institutioner er under den uendelige Guds øjne. Han ser hvorvidt deres opgaver udføres med nøje hæderlighed eller på en ligegyldig, uærlig måde. Engle vandrer usynligt igennem hvert rum i disse institutioner. Engle stiger hele tiden op til himmelen, med en glædelig eller sørgelig optegnelse. Enhver handling i troskab registreres, enhver handling i vanære registreres også og enhver person belønnes til sidst efter hvordan hans gerninger har været.

KRISTEN INDFLYDELSE

I deres omgang med andre på hele sanatoriet, som er Kristi efterfølgere, bør de søge at højne kristenhedens standard. Jeg har tøvet med at sige dette, fordi nogle altid hurtig går til yderligheder og konkluderer at man nødvendigvis må drøfte lærdomspunkter med patienter og tale på de religiøse møder på sanatoriet, som om det er blandt brødrene i egen hjemmemenighed. Nogle viser ingen visdom når de fremfører deres vidnesbyrd til de små møder, rettet til patienternes gavn, men presser på i deres iver og taler om den tredje engels budskab, eller andre særlige punkter i vor tro, medens disse syge folk ikke forstår mere, end hvis de talte på græsk.

Det kan være godt nok at indføre disse emner til troendes bedemøder, men ikke hvor formålet er at hjælpe dem, som ikke kender vor tro. Vi bør afpasse vore bønner og vidnesbyrd til anledningen og til den gruppe vi giver til. Dem, som ikke kan dette, er der ikke brug for til sådanne møder. Der er temaer som kristne til enhver tid kan dvæle ved med udbytte, sådan som den kristne erfaring, Kristi kærlighed, troens enkelhed; og i deres egne hjerter er indhyllet med Jesu kærlighed, vil de lade den skinne frem i enhver bøn og formaning. Lad den helligende sandheds frugter blive set i liv og i et gudfrygtigt eksempel og det vil gøre indtryk at ingen modstand kan virke.

Det er en skam for kristennavnet at der kan ses så lidt fasthed og sand gudsfrygt hos mange Kristus bekendere. Når de kommer i kontakt med verdslig indflydelse, bliver de splittede. De læner sig mere op ad verden end op ad Kristus. Medmindre der er en kraftfuld spænding til at oprøre følelserne, ville man aldrig tro at de, ud fra deres opførsel, elskede sandheden eller var kristne.

Nogle vil anerkende sandfærdigheden for hvad jeg har skrevet, men vil ikke gøre nogen radikal forandring; de kan ikke se det kødelige hjertes bedrageriske gerninger og på grund af deres åndelig blindhed, vil de forføres af det, som fordærver og ødelægger sjælen.

Fristelsens fortryllelse vil holde dem fangne, som ikke ser og mærker deres fare. Ved enhver gunstig anledning vil sjælefjenden bruge dem som sine redskaber og vil oprøre ethvert spor af fordærvelse som vil være i deres uhelligede natur. De vil udvise en stadig tilbøjelighed mod det forkerte. Appetitten og lidenskaber vil råbe efter føjelighed. Flere år gamle vaner vil afsløres værende under Satans fristelsers stærke magt. Hvis denne klasse var mange mil fra vore institutioner i Battle Creek, ville Guds sag være langt mere velstående.

Sådanne personer kan reformere sig hvis de vil have en rigtig fornemmelse af deres tilstand og den skadelige påvirkning de udviser og vil gøre afgjorte bestræbelser på at rette deres fejl. Men de mediterer eller beder eller læser ikke skrifterne som de burde. De er overfladiske og foranderlige. De er ikke forankret nogen steder. Dem som ville være trofaste og udvise en frelsende indflydelse på andre, finder denne gruppe som en anstødssten på deres sti og deres arbejde er ti gange vanskeligere end det ellers kunne være.

Jeg er blevet vist at lægerne burde komme i tættere kontakt med Gud og stå og arbejde alvorligt i hans styrke. De har en ansvarsfuld del at gøre. Ikke kun patienternes liv er på spil, men også deres sjæle. Mange som hjælpes fysisk, kan samtidig hjælpes stærkt åndeligt. Både legemets sundhed og sjælens frelse er i stor grad afhængig af lægernes handlemåde. Det er allervigtigst at de er rigtige; så de ikke kun har videnskabelig kundskab, men kundskab til Guds vilje og veje. Store ansvar hviler på dem.

[567] Mine brødre, I burde se og mærke jeres ansvar og, i synet af det, ydmyge jeres sjæle for Gud og bede ham om visdom. I har ikke indset hvor meget de sjæles frelse, hvis legemer I søger hjælpe fra lidelse, er afhængige af jeres ord, jeres handlinger og opførsel. I gør et arbejde, som skal stå domsprøven. I må vogte jeres egne sjæle fra selvskhedens, selvstilstrækkelighedens og selvsikkerhedens synder.

I bør bevare en sand kristen værdighed, men afstå al påtagethed. Vær allerærligst i hjerte og liv. Lad tro, ligesom palmetræet, strække sine skarpe rødder under de ting som ikke kan ses og få åndelig fornyelse af Guds nådes og barmhjertigheds levende udspring. Der er en vandkilde som springer op til evigt liv. I må trække jeres liv ud af dette skjulte udspring. Hvis I afklæder jer selvskheden og styrker jeres sjæle med konstant samfund med Gud, kan I fremhjelpe de menneskers lykke som I kommer i kontakt med. I vil bemærke

den forsømte, undervise den uvidne, opmuntre den nedtrykte og fortvivlede og så vidt muligt, lindre den lidende. Og I vil ikke blot pege på vejen til himmelen, men selv vandre på den.

Nøjes ikke med et overfladisk kundskab. Bliv ikke opstemt af smiger eller nedtrykt af uvenlig kritik. Satan vil friste jer til at lade jer beundre og smigre, men I bør vende jer bort fra hans bedrag. I er den levende Guds tjenere.

Jeres omgang med syge er en udmattende proces og vil gradvist udtørre netop livsudspringet, hvis der ikke er nogen ændring, ingen tid til hvile og hvis Guds engle ikke vogter og beskytter jer. Hvis I kunne se de mange farer, som I er blevet ført sikkert igennem hver dag af himmelens budbringere, ville taknemmeligheden springe op i jeres hjerter og finde udtryk fra jeres læber. [Hvis I vil gøre Gud til jeres styrke, kan I selv under de mest nedslående omstændigheder opnå den højeste og fyldigste kristne fuldkommenhed, som I næppe havde tænkt det muligt at nå. Jeres tanker kan blive højnet, I kan få ædle hensigter, en klar opfattelse af sandheden og motiver til handling, som hæver jer op over alle lave hensigter.

[568]

Både tanke og handling er nødvendige, hvis I vil opnå en fuldkommen karakter. Når I bringes i forbindelse med verden, bør I være på vagt, at I ikke bliver for ivrige efter at opnå menneskers bifald og retter jer efter deres skøn. Hvis I vil gå sikkert må I gå forsigtigt, opelsk ydmyghed og klyng jer i jeres hjælpeløshed til Kristus. I skal i hver henseende være Guds mænd. I fuldendt elskværdighed må I holde jer uafhængige under uro og fristelse blandt verdslige mennesker.

Når I hver dag lever i samfund med Gud, vil I lære at vurdere mennesker på samme måde som ham og den forpligtelse, I har til at gøre vel imod den lidende menneskehed, vil møde velvillig forståelse. I tilhører ikke jer selv, Herren har et helligt krav på jeres inderligste hengivenhed og jeres livs allerbedste tjeneste. Han har ret til at gøre brug af jer, både af jeres legeme og sjæl, til det yderste af hvad I formår at præstere, til sin egen ære og forherligelse. Hvilket kors der end vil blive lagt på jer, hvilket arbejde eller lidelse Han med sin hånd lægger på jer, så må I bære det uden at knurre. *Herren kommer* 6.aug]

Dem som I arbejder for, er brødre i nød, der lider af fysisk uorden og den åndelige spedalskhedssynd. Hvis I er bedre end de, skal

det blive tilskrevet Kristi kors. [Mange er uden Gud og uden håb i verden. De er skyldbetyngede, ødelagte, nedværdigede, trælbundne af Satans bedrag. Men det er sådanne, Kristus kom fra Himmelen for at frelse. De er genstand for hans ømmeste medlidenhed, medfølelse og utrættelige anstrengelser, for de er på afgrundens rand. De lider under et utilfredsstillet begær, forstyrrede lidenskaber og selvførdømmelse; de er ynkværdige i ordets sande betydning, for de har mistet taget på livet her og har ingen udsigt til et evigt liv.]

[569] I har en vigtig arbejdsmark og I bør være virksomme og vågne og lyde Mesterens kald med glæde og uden forbehold. *samme*] Hav altid i sinde at jeres anstrengelser for at reformere, skal gøres i den urokkelige venlige ånd. Intet kan nogen sinde vindes, hvis I holder jer selv på afstand fra dem som I vil hjælpe. I bør fremholde for patienterne at jeres forslag om at ændre deres vaner, ikke er for at ødelægge dem, men for at frelse dem; og ved at opgive hvad de hidtil har værdsat, vil de bygge på en mere sikker grund. Når reformen forsvares med fasthed, bør alt hvad der ser ud som blind tro eller som undertrykkelse undgås omhyggeligt. Kristus har givet os dyrebare lektier i tålmodighed, langmodighed og kærlighed. Uforsømmethed er ikke energi, tyranni er heller ikke heltemod. Guds Søn var overbevisende. Han viste at drage alle mennesker til sig. Hans efterfølgere må studere hans liv nøjere og vandre i lyset af hans eksempel, for et hvilket som helst offer af selvet. Reform, stadig reform, må holdes for folkets øjne; og jeres eksempel bør styrke jeres lære.

Davids eksempel blev vist for mig. Selvom han var et menneske med samme lidenskaber som os selv, fremstiller inspirationens pen ham, som een med fejlfri karakter. Hans liv er givet os som et klart eksempel på hvad mennesket kan blive, endog i dette liv, hvis det vil gøre Gud til sin styrke og udnytte viseligt de anledninger og privilegier der er inden for rækkevidde. Daniel var en intellektuel gigant; alligevel søgte han hele tiden efter større kundskab, efter højere resultater. Andre unge mænd havde de samme fordele; men de bøjede ikke, som ham, al deres energi for at søge visdom — Guds kundskab som åbenbaret i hans ord og i hans gerninger. Selv om Daniel var en af verdens store mænd, var han ikke stolt, ej heller selvtilstrækkelig. Han nærrede behovet for at styrke sin sjæl med bøn og hver dag blev han fundet i alvorlig bøn til Gud. Han ville ikke

fratages denne rettighed, endog da en løvekule blev åbnet for ham, fortsatte han med at bede.

Daniel elskede, frygtede og adlød Gud. Alligevel flygtede han ikke bort fra denne verden for at undgå dets fordærvende indflydelse. Efter Guds forsyn skulle han være i verden og ikke af verden. Med alle hofflivets fristelser og fortryllelse omkring sig, stod han i sin sjæls renhed, fast som en klippe i hans troskab mod principperne. Han gjorde Gud til sin styrke og blev ikke svigtet af ham da han behøvede det mest. [570]

Daniel var sand, ædel og højsindet. Selvom han var ivrig efter at leve i fred med alle mennesker, ville han ikke tillade nogen magt, der vendte ham bort fra pligtens sti. Han var villig til at adlyde dem, som var sat over ham, så vidt han kunne gøre det overensstemmende med sandheden og retfærdigheden; men konger og dekreter kunne ikke få ham til at afvige fra sin troskab mod kongernes Konge. Daniel var kun atten år gammel da han kom ind i et hedensk hof i Babylons konges tjeneste og på grund af hans unge alder, er hans ædle modstand mod det forkerte og hans faste troskab mod det rigtige, mere beundringsværdig. Hans ædle eksempel skulle bringe styrke til den prøvede og fristede også i dag.

En streng overensstemmelse med Bibelens krav vil være en velsignelse, ikke blot for sjælen, men også for legemet. Frugten af Ånden er ikke kun kærlighed, glæde og fred, men også afholdenhed. Vi er ikke pålagt at tilsmudse vore legemer, for de er templer for Helligånden. Daniels eksempel viser os, at unge, på grund af religiøse principper, kan sejre over kødets løfter og forblive sande over for Guds krav, selvom det skal koste dem et stort offer. Hvad nu hvis han havde gjort et kompromis med de hedenske embedsmænd og havde givet efter for dette pres, ved den anledning og spist og drukket som var almindeligt hos babylonerne? Dette ene forkerte skridt ville sansyneligvis have ført til andre, indtil hans forbindelse med himlen ville blive afbrudt og han ville blive revet med af fristelser. Men da han klyngede sig til Gud med urokkelig tillid, kom den profetiske kraft over ham. Medens han havde lært hofflivets opgaver af mennesker, havde han lært af Gud at læse fremtidens mysterier.

ØKONOMISERING OG SELVFORNÆGTELSE

Økonomisering når det gælder udbetaling af midler, er en fremragende branche i kristen visdom. Dette emne tages der ikke tilstrækkeligt hensyn til, af dem som har ansvarsbetyngede stillinger på vore institutioner. Penge er en fremragende gave fra Gud. I hans børns hænder er det mad for sultne, drikke for tørstige og klæder for nøgne; det er et forsvar for de nedtrykte og et sundhedsmiddel for den syge. Midler skal ikke være unødige eller ødsles til at tilfredsstille stolthed eller ærgerrighed.

For at kunne imødekomme folks virkelige behov, må strenge motiver af religiøse principper være den styrende kraft. Når kristne og verdslige bringes sammen, kan det kristne element ikke blandes med det uhellige. Modsætningen mellem de to, må holdes skarp og tydelig. De er tjenere af to mestre. Den ene gruppe tilstræber sig at holde sig på lydighedens sti mod Guds krav, enkelhedens, sagtmodighedens og ydmyghedens sti og efterligner Forbilledet, Kristus Jesus. Den anden gruppe er i enhver henseende modsat den første. De er verdens tjenere, ivrige og begærlige efter at følge dens moder i overdrevne klæder og tilfredsstiller appetitten. Dette er den mark, som Kristus har givet dem på sanatoriet, deres bestemte arbejde. Vi skal ikke gøre distancen mellem os og verdslige mindre, ved at nå deres standard, træde ned fra den ophøjede sti, der, ved Herrens løsesum er gjort os at vandre på den. Men den charme der vises i kristenlivet — principper ført ud i vort daglige arbejde, holde appetitten under fornuftens kontrol, fastholde klædernes enkelhed og føre hellig samtale, — vil være et stadigt skinnene lys på deres stivej, som har falske levevaner.

Der er svage og frugtesløse mennesker, som ikke har sindets dybder eller principfasthedens kraft, som er dumme nok til at påvirkes og fordærvs bort fra evangeliets enkelhed, af modens fanatikere.

[572] Hvis de ser at dem, som bekender sig som reformere, såvidt om-

stændighederne giver mulighed, følger sig for appetit og klæder efter verdens skikke, vil føjelighedens slaver blive bekræftet i deres trodsige vaner. De konkluderer at de alligevel ikke er så langt borte fra vejen og at de ikke behøver at gøre en stor forandring. Guds folk bør holde fast om det rigtiges norm og udøve en indflydelse der retter de menneskers forkerte vaner, som har dyrket modens alter og bryde den fortryllelse Satan har haft over disse stakkels sjæle. Verdslige bør se en markant modsætning mellem deres egen ødselhed og de reformertes enkelthed som er Kristi efterfølgere.

Hemmeligheden bag livets succes er en omhyggelig, samvittighedsfuld opmærksomhed på de små ting. Gud gør det enkle blad, de små blomster, græssets blade, med så megen omsorg at han skaber en verden. En stærk og skøn karakters symmetriske form opbygges af enkeltstående pligtshandlinger. Alle burde lære at blive trofaste i den mindste, såvel som i den store opgave. Deres arbejde kan ikke bære Guds eftersyn, hvis der ikke er trofast, ihærdig og økonomisk omsorg for små ting med i det.

Alle som er knyttet til vore institutioner bør have en skønsom omsorg så intet går til spilde, heller ikke hvis arbejdet ikke sorterer under een selv. Enhver kan gøre noget for at økonomisere. Alle bør udføre deres arbejde, ikke for at få menneskers ros, men på en sådan måde at det kan bestå Guds nøje undersøgelse.

[Kristus gav engang sine disciple en lektie i sparsommelighed som er værd at lægge mærke til. Han udførte et mirakel for at mætte flere tusinde sultne mennesker. Da alle havde spist sig mætte, lod han ikke det som var til overs, gå tabt. Han var i stand til at give mad til den store mængde når det var nødvendigt, bad disciplene om at samle resterne sammen, så at ingenting skulle gå tabt. Denne lærdom er ligeså nyttig for os som for dem som levede på Kristi tid. Guds Søn har omsorg for alt det vi behøver i det daglige liv. han glemte ikke stykkerne som var til overs efter det store måltid, som om han kunne sørge for et lignende måltid når som helst han måtte ønske.] Medarbejderne på vore institutioner vil gøre rigtigt i at give agt på lektien: „Saml de tiloversblevne stykker sammen, så intet går til spilde.“ dette er alles pligt; og dem som besidder en ledene stilling burde sætte et eksempel. [*Det kristne hjem* side 297]

[573]

Dem, hvis hænder er åbne for at besvare kaldet på midler, som skal støtte Guds sag og hjælpe lidende og trængene, er ikke dem, som

findes løsagtige, slappe og nølende i deres ledelse af forretninger. De er altid omhyggelige med at holde deres udgifter indenfor deres indtægter. De er sparsommelige ud fra princip; de anser det for deres pligt at spare, så de har noget at give af.

Nogle af medarbejderne lader, ligesom Israels børn, en fordærvet appetit og gamle laster råbe efter overmagten. Ligesom det gamle Israel, længtes de efter Ægyptens porrer og løg. Alle på disse institutioner bør holde sig strengt fast til livets sundhedens love og, i deres eksempel, ikke give støtte til andres forkerte vaner.

Det er overtrædelser i små ting, som først leder sjælen bort fra Gud. Ved deres eneste synd, at tage del i den forbudne frugt, åbnede Adam og Eva veernes flodporte over verden. Nogle kan betragte denne overtrædelse som en meget lille ting, men vi ser at dets konsekvenser var alt andet end små. Engle i himmelen har en bredere og mere ophøjet aktionskreds end vi, men det rigtige for dem og det rigtige med os er en og samme ting.

Det er ikke en ringe og begærlig ånd, de behørlige embedsmænd at irettesætte de herskende fejl og forlanger retfærdighed, sparsommelighed og selvfornægtelse af alle medarbejdere. Den kommer ikke ned fra behørlig værdighed for at vogte vore institutioners interesser i disse sager. Dem som selv er trofaste, søger af naturen andres trofasthed. Streng renhed burde herske over ledernes handle måde og bør føres igennem til alle, som arbejder under deres ledelse.

[574] Principfaste mennesker behøver ikke låse og nøglers begrænsninger; de behøver ikke at bliver overvåget. De vil handle sandt og ærligt til alle tider, alene, uden nogen ser på dem, som i det offentlige. De vil ikke pådrage deres sjæle en plet for nogen form for vinding eller selvisk fortrin. De foragter en dårlig handling. Selvom ingen andre kunne vide det, vil de vide det selv og dette kunne have ødelagt deres selvrespekt. Dem som ikke er samvittighedsfulde og trofaste i små ting, vil ikke lade sig reformere der, hvor der er love, restriktioner og strafudmåling.

[Få mennesker har moralsk rygrad til at stå imod fristelserne, især på appetittens område og til at praktisere selvforsagelse. For nogen er det en uimodståelig fristelse at se at andre spise et tredje måltid om dagen. de bilder sig ind at de er sultne. Men disse fornemmelser er ikke et signal fra maven om at få mere mad. Det er bare sindet som stiller krav. Det er ikke blevet styrket gennem faste principper og det

er ikke blevet oplært til selvforsagelse. Men selvkontrollens murer må ikke svækkes eller brydes på noget punkt. Hedningernes apostel Paulus, siger: „Jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.“

Den som ikke vinder sejer i små ting, har ingen moralsk styrke til at stå de store fristelser imod.] Alle som søger at gøre ærligheden til det fremherskende princip i dagliglivet, vil have brug for at være på vagt, så de ikke tracter efter menneskers sølv, guld eller klæder. Når de er tilfredse med passende mad og klæder, vil det være en lettere sag for dem at holde hjertet og hænder borte fra begærlighedens og vanærens besmittelse. [*Råd og vink* side 136]

Da vaner der dannes i barndommen og ungdommen har mere indflydelse end en naturlig gave, der gør mænd og kvinder intellektuelt store eller små og forkrøblede; for de allerbedste talenter kan, ved forkerte vaner, blive forkvaklede og svækket. I stor omfang bestemmes karakteren i de tidlige år. Korrekte, dydige vaner dannet i ungdommen, vil almindeligvis markere den enkeltes opførsel igennem livet. I de fleste tilfælde vil dem, som har ærbødighed for Gud og ærer det rigtige, have lært denne lektie før verden kunne sætte sit afbillede på sjælen. Midaldrende mænd og kvinder er normalt ligeså ufølsomme for nye indtryk som den forhærdede klippe; men unge er modtagelige og en rigtig karakter kan let formes.

[575]

Dem som arbejder på vore institutioner har, i mange henseender, de bedste fordele for at danne rigtige vaner. Ingen vil sættes uden for fristelsens rækkevidde, for enhver karakter er der svage punkter der er i fare, når der angribes. Dem som bekender Kristi navn bør ikke, ligesom de selvretfærdige farisæere, finde fornøjelse i at genoptælle deres gode gerninger, men alle bør føle nødvendigheden i at holde den moralske natur afbalanceret, ved stadig årvågenhed. Ligesom trofaste skildvagter bør de vogte sjælens kastel og ikke eneste øjeblik føle at de mangler årvågenhed. Alvorlig bøn og levende tro er deres eneste sikkerhed.

Dem som begynder at blive uforsigtige med deres skridt, vil, før de bliver klar over det, finde ud af, at deres fødder er indviklet i et spind, som det er umuligt for dem selv at komme fri af. Det bør være et fast princip for alle at være sandfærdige og ærlige. Uanset om de er rige eller fattige, de har venner eller er ladt alene, hvad de end er, bør de bestemme sig til Guds styrke, så ingen indflydelse får dem til

at begå den mindste forkerte handling. Alle som én bør erkende at institutioners trivsel, som Gud har sat iblandt os, beror på dem, som enkeltpersoner.

Sanatoriets stilling og arbejde

SANATORIETS STILLING OG ARBEJDE

Da vi rejste i staten Maine, traf vi, for ikke så længe siden, på søster A, en dame som antog sandheden på sanatoriet. Hendes mand var tidligere en velhavende fabrikant; men forretningen gik ned og han blev fattig. Søster A mistede sit gode helbred og tog til vort sanatorium for at blive behandlet. Her modtog hun den nærværende sandhed, som hun besmykker med et pålidelig kristenliv. Hun har fire fine, forstandige børn, som er indgående helsereformere og kan fortælle dig hvorfor de er sådan. En sådan familie kan gøre meget godt i et samfund. De udøver en stærk indflydelse i den rigtige retning.

[576]

Mange som kom til sanatoriet for at blive behandlet er bragt til sandhedskundskaben og derved ikke blot helbredt legemligt, men sindets formørkede kamre er oplyst med den dyrebare Frelsers kærligheds lys. Men hvor meget godt kunne der ikke udrettes hvis alle tilknyttet den institution, først var tilknyttet Guds visdom og derved blive lyskanaler for andre. Verdens vaner og skikke, glansens udseende, selvisheden og selvophøjelsen, trænger sig for ofte på og disse syndere af bekendende efterfølgere er så anstødelige for Gud, at han ikke kan arbejde for dem.

Dem som er upålidelige i timelige sager er ligeså upålidelige i åndelige sager. På den anden side, en forsømmelse af Guds krav, fører til forsømmelse af menneskehedens krav. Upålidelighed er fremherskende i denne degenererede tidsalder; den breder sig i vore menigheder og på vore institutioner. Dets modbydelige spor ses overalt. Det er en af denne tidsalders fordømmende synder og vil føre tusinde og titusinde til evig fortabelse. Hvis dem, som bekender sandheden på vore institutioner i Battle Creek var levende Kristi repræsentanter, ville en kraft gå ud fra dem, som vil kunne mærkes overalt. Satan er godt klar over dette og han arbejder med al uretfærdighedens kraft og bedrageri i dem der går fortabt, så Kristi navn

ikke ophøjes i dem, som bekender at være hans efterfølgere. Mit hjerte smertes når jeg ser hvordan Jesus vanæres ved et uværdigt liv og deres mangelfulde karakter, som kunne være en besmykkelse og en ære for hans sag.

[577] De fristelser som Kristus blev plaget med i ørkenen — sult, kærlighed for verden og indbildskhed, — er de tre store ledende lokkemidler som mennesker oftes overvindes af. Sanatoreits ledere vil ofte blive fristet til at forlade principper, der burde herske en sådan institution. Men de bør ikke afvige fra den rigtige vej ved at tilfredsstille tilbøjelighederne eller pleje velhavende patienters eller venners fordærvede appetit. En sådan handlemåde har kun en ond påvirkning. Afvigelse fra læren i lektierne eller gennem pressen vil have en meget ugunstig virkning på institutionens indflydelse og moral og vil i stort omfang modvirke det arbejde der gøres i undervisning og reformering af den fordærvede appetits og lidenskabers ofre og føre dem til Kristus, den eneste sikre tilfulgt.

Det onde vil ikke ende her. Indflydelsen berører ikke kun patienterne, men arbejderne lige så godt. Når barriererne er brudt ned, tages der skridt for skridt i den forkerte retning. Satan giver smigrende verdslige udsigter for dem, som vil forlade principperne og ofre renhed og kristen ære for at vinde den ugudeliges bifald. Hans anstrengelser er for ofte med gode resultater. Han vinder sejr hvor han burde få et afslag.

Kristus modstod Satan for vor skyld. Vi har vor Frelsers eksempel til at styrke vore svage hensigter og beslutninger; men uanset dette, vil nogle falde ved Satans fristelser og de vil ikke falde alene. Enhver sjæl der ikke opnår sejr fører andre ned til hans indflydelse. Dem som ikke knytter sig til Gud og modtager visdom og nåde til at forædle og ophøje dem selv, vil blive dømt for det gode, som de kunne have gjort, men har ikke gjort det fordi de var tilfredse med jordiske tanker og venskaber med ikke?helligede.

Hele himmelen er interesseret i menneskets frelse og er parat til at udgyde sine godgørende gaver over det, hvis det vil indvillige på de betingelser Kristus har gjort: „Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren, Og „rør ej noget urent.“

[578] Dem som bærer ansvar for sanatoriet bør i høj grad bevogtes, så forlystelser ikke skal være fornedrende for kristenhedens standard og bringe denne institution ned på andres plan og svækker den

sande gudsfrygts kraft hos dem, som er knyttet til den. Verdslig eller teatermæssig underholdning er ikke nødvendig for sanatoriets vækst, eller for patienternes sundhed. Jo mere de har af den slags underholdning, jo sværere er de at gøre tilfredse, medmindre noget af den slags hele tiden føres frem. Sindet er i en urolig feber efter noget nyt og spændende, for netop de ting der ikke burde være. Og hvis disse fornøjelser en gang har fået lov, forventes de igen og patienterne mister deres smag for et enkelt arrangement, der udfylder tiden. Men mange patienter har mere brug for hvile end for spænding.

Ligeså snart at denne underholdning blev indført, mistede mange mennesker modviljen mod teater og påstanden om at moralske og ophøjede scener skulle udspille på teateret, nedbryder den sidste barriere. Dem som tillader at denne underholdningsgruppe kommer på sanatoriet, skulle hellere søge visdom fra Gud og lede disse stakkels, sultne og tørstige sjæle til glædens, fredens og lykkens kildeudspring.

Når den rigtige sti er blevet forladt, er det svært at vende tilbage. Barrierer er blevet fjernet, sikkerhedsforanstaltninger nedbrudt. Et skridt i den forkerte retning, bereder vejen for det næste. En enkelt glas vin, kan åbne døren for fristelser, som fører til drukkenskab. Får en enkel hævn-gerrig tanke lov, kan den åbne vejen for en række følelser, som vil ende i mord. Den sidste afvigelse fra det rigtige og princip, vil lede til adskillelse fra Gud og kan ende i frafald. Hvad vi gør en gang, kan vi gøre hurtigere og mere naturligt igen; og går vi fremad på en vis sti, den rigtige eller forkerte, er dette lettere end at starte. Det tager mindre tid og arbejde at fordærve vore veje for Gud, end at indpode retfærdighedens og sandhedens vaner i karakteren. Hvad et menneske end vænnes til, er dets indflydelse god eller ond, vil det finde vanskeligt at opgive denne vane.

Sanatoriets ledere kan ligeså godt konkludere med det samme at de aldrig vil komme til at tilfredsstille den klasse, der kun finder lykke i noget nyt og spændende. For mange personer har denne klasse været den intellektuelle kost i deres livstid; der er mentale så vel som fysiske dyspeptikere (fordøjelsesbesvær). Mange lider langt mere af sjælssygdomme end af legemlige sygdomme og de vil ikke finde hjælp før de kommer til Kristus, livets kildeudspring. Klager over, træthed, ensomhed og misfornøjelser vil da ophøre. Tilfredsstillende

glæder vil give sindet livskraft og sundhed og livgivende energi til legemet.

Hvis læger og arbejdere bilder sig selv ind at de finder et universalmiddel for deres patienters forskellige dårligheder, ved at give dem en række fornøjelser, der ligner dem der har været en forbandelse for dem, vil de blive skuffet. Lad ingen af disse underholdninger placeres det samme sted, som den levende Kilde skulle have. De sultne og tørstige sjæle, vil fortsætte med at sulte og tørste, så længe de tager del i disse uheldige, fornøjelser. Men dem som drikker af det levende vand vil ikke tørste mere efter tåbelig, sanselig og spændingsfyldt underholdning. Religionens forædlende principper vil styrke åndskræfterne og vil ødelægge smagen for disse fornøjelser.

[Syndens byrde med dens hvileløshed og utilfredsstillede ønsker danner roden til en stor del af de sygdomme, synderen lider under. Kristus er den syndbetyngede sjæls mægtige læge. Disse arme lidende trænger til at få et klarere kendskab til ham; for det rette kendskab til ham er evigt liv. De trænger til tålmodig og venlig og samtidig alvorlig undervisning om, hvordan de kan åbne sjælens vinduer og lade Guds kærligheds solskin komme ind for at oplyse sindets mørke kamre.] De mest ophøjede åndelige sandheder kan bringes ind i hjertet ved naturens ting. Himmelen fugle, markens blomster i deres glødende skønhed, det spirende frø, vinens frugtbare grene, træer der får knopper, den herlige solnedgang, de karmoisinrøde skyer der varsler en god morgen, de gentagne stunder — alt dette kan lære os dyrebare lektier om tillid og tro. Fantasien har her en frugtbar mark at gå hen over. Det intelligente sind kan betragte med største glæde lektier om den guddommelige sandhed, som verdens Forløser har forbundet med naturens ting. [Vejl f menigh bd. 1 side 152]

[580]

Kristus irettesatte strengt mennesker i hans tid, fordi de ikke havde lært af naturen de lektier i skrifterne som de måtte have lært. Alle ting, levende som ikke levende, udtrykker gudskundskaben for mennesker. Det samme guddommelige sindelag der arbejder på naturens ting taler til menneskenes sind og hjerter og skaber en uudtrykkelig længsel efter noget de ikke har. Verdens ting kan ikke tilfredsstille deres længsel. Til alle disse tørstende sjæle lyder det guddommelige budskab: „Og Ånden og bruden siger: „Kom!“ Og

den, som hører, skal sige: „Kom!“ Og den, som tørster, skal komme; den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt.“

Guds ånd giver stadig indtryk på menneskenes sind for at søge de ting som alene vil give fred og hvile, himmelens højere og helligere glæder. Kristus, livets og herlighedens herre, gav sit liv for at befri menneskenes fra Satans magt. Vor Frelser arbejder uafbrudt, synligt og usynligt, for at tiltrække menneskenes tanker fra dette livs uhellige fornøjelser, til den uvurderlige rigdom som kan blive deres i den udødelige fremtid.

Gud vil have at hans folk, i ord og i handling, erklærer for verden at ingen jordiske tillokkelser eller verdslige ejendomme er af tilstrækkelig værdi til opveje tabet af himmelsk arv. Dem, som virkelig er lysets og dagens børn vil ikke være forfængelig eller overfladisk i samtale, i klæder, eller i opførsel, men besindig, eftertænksom og vil hele tiden tiltrække sjæle til Forløseren. Kristi kærlighed, er genspejlet fra korset; han beder for synderens skyld, drager ham med snore af uendelig kærlighed til fred og lykke grundlagt i vor Frelser. Gud påbyder alle sine efterfølgere at frembære et levende vidnesbyrd på et umiskendelig sprog i opførsel, klæder og samtale, i alle livets tilskikkelser, at den sande gudsfrygts kraft er nytte for alle i dette liv og i det kommende liv; som alene kan mætte modtagerens sjæl. [581]

[Guds herlighed kommer til syne i hans hænders værk, Her er mysterier, som sindet vil blive styrket ved at trænge ind i. De, hvis sind er blevet opstemt og misbrugt ved at læse romaner, kan finde en åben bog i naturen og læse sandheden i Guds værk omkring dem. Enhver kan finde studieemner i træets enkle blade, i det spirende græs, der dækker jorden med sit grønne fløjlstæppe, i planter og blomster og skovens prægtige træer, de høje bjerge, granitklipperne, det hvileløse hav, de skinnende perler, som er udstrøet på himmelen for at gøre natten smuk, sollysets uudtømmelige rigdomme, Månens højtidelige glans, vinterens kulde, sommerens hede, de skiftende tilbagevendende årstider i fuldkommen orden og harmoni, styret af en uendelig magt, Her er emner, der animerer til dyb eftertanke og brug af fantasien.

Hvis de overfladiske og forlystelsessyge ville tillade deres tanker at dvæle ved det virkelige og sande, ville hjertet ikke kunne undgå at blive fyldt med ærbødighed og de ville beundre naturens Gud. Overvejelsen og studiet af Guds karakter, som den er åbenbaret i

hans skaberværk, vil åbne for et væld af tanker, der vil drage sindet bort fra lave, nedværdigende og enerverende fornøjelser. Kundskaben om Guds værk og virke kan vi kun lige begynde at erhverve os i denne verden. Studiet vil fortsætte gennem evigheden. Gud har givet mennesket emner for tanken, der vil sætte alle vore evner i virksomhed. Vi kan læse Skaberens karakter på himmelen over os og jorden under os, så vore hjerter fyldes med taknemmelighed og påskønnelse. Hver nerve, hver sans vil reagere på udtrykket for Guds kærlighed i hans underfulde gerninger.] Satan finder på jordiske forlokkelser, så de kødelige tanker kan komme over de ting, som ikke ophøjer, renser og forædler; dets kræfter formindskes og forkrøbles derved og mænd og kvinder, som kunne opnå karakterfuldkommenhed bliver indskrænkede, svage og mangelfulde. [*Barnet i hjemmet* side 47]

Gud har planlagt at det sanatorium som han har etableret, skal stå frem som en lystårn, til advarsel og irettesættelse. Han vil vise verden at en institution, ledt på religiøse principper, som et tilfulgtssted, kan holdes oppe uden at opofre dets særlige, hellige karakter; så det holdes fra ubehagelige træk der findes i andre institutioner af den slags. Det skal være et redskab i hans hånd til at fremkalde store reformer. Forkerte livsvaner bør rettes og moralen højnes, smagen ændres, klæderne reformeres.

Sygdomme af enhver art kommer ned over legemet på grund af den usunde modeagtige klædestil og det burde tydeliggøres at en reform må finde sted før behandlingen vil kunne virke. Den fordærvede appetit er blevet forvænnet indtil sygdomme er kommet som den sikre følgevirkning. De forkrøblede og formindskede evner og organer kan ikke styrkes og strammes op uden afgjorte reformer. Og hvis dem som er knyttet til sanatoriet ikke i enhver henseende er rigtige repræsentanter for helsereformens sandheder, må en afgjort fornyelse gøre dem til det de burde være, ellers vil de adskilles fra institutionen.

Manges tanker tager så lavt et niveau at Gud ikke kan arbejde for dem eller med dem. De almindelige tanker må ændres, moralens bevidsthed må vækkes til at mærke Guds krav. Summen af og indholdet i sand religion skal vedkendes og hele tiden anerkendes, i ord, klæder, opførsel og i vort forhold til Gud. Ydmygheden bør tage

stolthedens plads; sagligheden for overfladiskhed; og helligelsen for ureligiøsitet og ubekymret ligegyldighed.

Dem som har haft mange års erfaring i Guds sag burde, frem for alle andre, bruge de talenter de har fået betroet af Mesteren. Men nogles eksempel har været for mere på verdens side, end at fastholde den tydelige og særlige karakter Guds særlige folk har. Deres indflydelse har mere været til at føje sig end fornægte appetitten og klædt sig mere efter verdens normer. Dette er alt i alt i modsætning til det arbejde, som Gud og englene søger at gøre for os som et folk — at bringe os ud, adskille os fra verden. Vi bør hellige os selv som et folk og søge efter styrke fra Gud og møde denne tids krav. Når synden hersker i verden, bør Guds folk søge at blive tættere knyttet til himmelen. En flodbølge af moralske onder kommer over os med en sådan kraft at vi vil miste balancen og fejes bort med strømmen, medmindre vore fødder står fast på Klippen Kristus Jesus.

[583]

Sanatoriets velstand beror ikke alene på dets lægers forstand og kundskab, men på Guds gunst. Hvis det ledes på en måde så Gud kan velsigne, vil det få stor lykke og vil stå længere fremme end andre institutioner af den slags, i verden. Stort lys, stor kundskab og fremragende privilegier er blevet givet. Og efter det lys som det har fået, men ikke er blevet udnyttet og derfor ikke skinner videre på andre, vil blive domfældelsen.

Nogles tanker er blevet vendt ned i vantroens kanal. Disse personer mener at de ser grund til at betvivle ordet og Guds gerninger, fordi nogle bekendene kristnes adfærd ser tvivlsom ud for dem. Men rører dette dette ved det fundamentale? Vi skal ikke gøre andres opførsel til basis for vor tro. Vi skal efterligne Kristus, det fuldkomne Mønster. Hvis nogen lader deres greb på ham svækkes, fordi mennesker fejler, fordi der ses mangler i deres karakter, som be-
kender sandheden vil de altid være på glidende sand. Deres øjne må rettes imod deres tros Ophav og Fuldender; de må styrke deres sjæle med den store apostels forsikring: „Dog, Guds faste grundvold står urokket, beseglet med denne indskrift: „Herren kender dem, der hører ham til.“ Gud kan ikke bedrages. Han læser karakteren rigtig. Han vejer motiverne. Intet kan undgå hans altseende øjne; hjertets tanker og hensigter — han ser det hele.

[Der gives ingen undskyldning for tvivl eller vantro. Gud har truffet rigelige foranstaltninger til troens befæstelse hos alle menne-

[584] sker, dersom de vil lade bevisernes, vægt være det afgørende. Men venter de med at tro, indtil enhver tilsyneladende indvending er fjernet, vil de aldrig blive grundfæstede og rodfæstede i sandheden. Gud vil aldrig fjerne enhver tilsyneladende vanskelighed på vor sti. De, der ønsker at tvivle, vil finde anledning dertil; de, der ønsker at tro, vil finde nok af synlige beviser at grunde deres tro på.

Nogles standpunkt er uforklarligt endog for dem selv. De driver om uden anker og famler omkring i uvishedens tåge. Satan griber snart roret og fører deres skrøbelige fartøj, hvorhen det behager ham. De bliver underlagt hans vilje. Havde disse ikke lyttet til Satan, ville de ikke være blevet vildledte af hans sofismer; havde de stillet sig på Guds side, ville de ikke være blevet forvirrede.

Gud og englene lægger med spændt interesse mærke til karakterens udvikling og vejer dens moralske værdi. De, der modstår Satans anslag, vil fremstå som guld, lutret i ild. De der rives med af fristelsens bølger, indbilder sig, ligesom Eva gjorde, at de er på vej til at blive vidunderlig kloge og er ved at komme bort fra deres vankundighed og snæversynede samvittighedsfuldhed; men ligesom hun vil de finde, at de er blevet sørgeligt bedraget. De har været på jagt efter skygger og har ombyttet himmelsk visdom med skrøbelig menneskelighed. En lille smule kundskab har gjort dem indbildske. En dybere og grundigere kundskab om sig selv og om Gud ville gøre dem til normale og fornuftige mennesker igen og bringe dem i ligevægt på sandhedens, englernes og Guds side.

Guds ord vil dømme enhver af os på den yderste dag. Unge mænd taler om videnskab og gør sig kloge ud over, hvad der står skrevet; de søger at forklare Guds veje og hans, gerning i overensstemmelse med deres begrænsede opfattelse; men det er alt sammen et ynkeligt fejlgreb. Sand videnskab og det inspirerede ord er i fuldkommen harmoni, Falsk videnskab er en foreteelse, som er uafhængig af Gud. Den er anmassende vankundighed. Denne forføreriske magt har betaget og lænkebundet manges sind og de har valgt mørke fremfor lys. De har taget standpunkt på vantroens side, som var det en dyd

[585] og et tegn på en stor ånd at tvivle, når det derimod er tegnet på et sind, der er for indskrænket og snævert til at opfatte Gud i hans skaberværk. De ville ikke kunne fatte hans forsyns hemmelighed, selv om de gennem en levetid granskede med al deres kraft. Og fordi Guds gerninger ikke kan forklares af det begrænsede menneskesyn,

anfalder Satan det med sine sofismer og indvikler det i vantroens garn. Dersom disse tvivlere vil træde i nær forbindelse med Gud, vil han klargøre sine hensigter for deres forstand.

Åndelig ting forstås åndeligt. Det kødelige sind kan ikke fatte disse hemmeligheder. Hvis de, der spørger og tvivler, vedblivende følger den store bedrager, vil Guds ånds indtryk og overbevisning aftage mere og mere og Satans påvirkninger blive hyppigere, indtil sindet fuldstændig lader sig beherske af ham. Hvad der så forekommer disse vildledte mennesker at være dårskab, er Guds kraft og hvad Gud betragter som dårskab, vil for dem være visdommens styrke.

Et af de store onder, der har ledsaget stræben efter kundskab, videnskabelig forskning, er, at de, der giver sig af med disse undersøgelser, alt for ofte taber en ren og uforfalsket religions guddommelige karakter af syne. De verdslig?vise har på grundlag, af videnskabelige principper søgt at forklare Guds ånds indflydelse på hjertet. Det mindste skridt fremad i denne retning leder sjælen ind i vantroens labyrinth. Bibelens religion er simpelt hen gudsfrygtens hemmelighed; intet menneskeligt sind kan til fulde forstå den og den er ganske ufattelig for det uigenfødte hjerte,

Guds søn sammenlignede Helligåndens virken med vinden, den blæser, hvorhen den vil og du hører dens, susen, men du ved ikke hvorfra den kommer og hvor den farer hen.“ Videre læser vi, at verdens Genløser frydede sig i ånden og sagde: „Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens herre! fordi du har skjult dette for vise og kloge og åbenbaret det for de umyndige.“

[586]

Frelseren glædede sig over, at frelsens plan er sådan, at de, som efter deres egen vurdering er vise og som er opblæste af, hvad en tom filosofi lærer, ikke kan se evangeliets, skønhed, kraft og skjulte hemmelighed. Men for alle, som er ydmyge af hjertet og, som har et lærvilligt, oprigtigt, barnligt ønske om at kende og at gøre deres himmelske faders vilje, er hans ord en Guds kraft til frelse. Guds ånds virkemåde er tåbelig for den der ikke har fået fornyelse. Apostlen Paulus sagde: „Og er vort evangelium tilhyllet, er det kun tilhyllet for dem, der fortæbes, for dem, der ikke tror; deres tanker har denne verdens gud blindet, så de ikke ser lyset, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed, Kristus, som er Guds billede.“ *Vejl f menigh* bd. 1 side 478-479]

Sanatoriets succes beror på om det fastholder gudfrygtighedens enkelhed og skyer verdens tåbeligheder i spise, drikke, klæder og fornøjelser. Det må være forbedrende i alle dets bestanddele. Find ikke på noget der tilfredsstillter sjælens ønsker og tager plads og tid som Kristus og hans tjeneste har krav på, for dette vil ødelægge institutionens kraft som Guds redskab til at omvende stakkels, syndssyge sjæle, som ikke kender til livets og fredens vej og har søgt lykken i stolthed og tom dårskab.

[587] „Stå ved en sand hensigt“, burde være alles standpunkt på sanatoriet. Selvom ingen skal fremdrive vores tro overfor patienterne, eller gå ind i religiøs polemik med dem, bør vore blade og udgivelser, omhyggeligt udvalgt, være inden for øjenvidde, næsten overalt. Det religiøse element må være fremherskende. Dette har været og vil altid være denne institutions styrke. Lad ikke vort helse?tilflugtsted fordærves til verdslighedens og modens tjeneste. Der er nok af hygiejniske institutioner i vort land, der er mere som et hotel; end som et sted, hvor syge og lidende kan få hjælp for deres legemlige skavanker og synds?syge sjæl kan finde fred og hvile i Jesus. Lad religiøse principper gøres fremtrædende og fremholdes således; lad stolthed og popularitet blive aflagt; lad enkelheden, klarheden, venligheden og trofastheden kunne ses overalt; så vil sanatoriet være sådan, som Gud ønsker det; så vil Herren støtte det.

Omgangsvenners indflydelse

OMGANGSVENNERS INDFLYDELSE

[I vore institutioner, hvor mange arbejder sammen, har den indbyrdes omgang en meget stor indflydelse. Det er naturligt at søge selskab. Enhver vil finde kammerater, eller skaffe sig sådanne. Og den indflydelse, venner øver på hverandre til godt eller til ondt, vil stå i nøjagtigt forhold til venskabets styrke. Alle vil få omgangsfæller og øve en indflydelse og til gengæld blive påvirket af andres indflydelse.

Hemmelighedsfuldt er det bånd, der binder menneskehjerter sammen, således at to menneskers følelser, smag og principper går nøje op i hverandre. Den ene optager den andens ånd og efterligner hans væremåde og handlinger. Ligesom voks beholder seglets præg, således beholder sindet det indtryk, der frembringes ved omgang og selskab. Indflydelsen kan være ubevidst, men den har derfor ikke mindre magt.

Hvis de unge kunne overtales til at omgås de rene, de betænksomme og de elskværdige, ville det have den gavnlige virkning. Hvis man vælger omgangsvener, der frygter Herren, vil indflydelsen lede til sandhed, pligt troskab og hellighed. Et sandt kristenliv er en kraft til det gode. Men de derimod, som omgås mænd og kvinder med en tvivlsom moral, med slette principper og vaner, vil snart vandre på den samme vej. Det naturlige hjertes tilbøjeligheder fører nedad. Den, der omgås tvivleren, vil snart være en tvivler; den, der vælger de slettes selskab, vil visselig blive slet. At vandre i de ugudeliges råd er det første skridt hen imod at stå på synderes vej og sidde i spotteres sæde.

Lad alle, som ønsker at danne en rigtig karakter, vælge kammerater, som er af en alvorlig, tænksom natur og som er religiøst indstillede. De, der har beregnet omkostningerne og ønsker at bygge med evigheden for øje, må anvende godt materiale i deres bygning. Hvis de godkender råddent tømmer, hvis de er tilfredse med mang-

[588]

ler i karakteren, er bygningen dømt til ødelæggelse. Lad alle se til, hvorledes de bygger! Fristelsens storm vil feje hen over bygningen og hvis denne ikke er opført solidt og med troskab, vil den ikke bestå prøven.

Et godt navn er kosteligere end guld. Der er hos de unge en tilbøjelighed til at omgås sådanne, som åndeligt og moralsk er underlegne. Hvilken virkelig glæde kan et ungt menneske vente at opnå ved en frivillig forbindelse med sådanne, som har lave idealer, når det gælder tanker, følelser og opførsel? Nogle har en fordærvet smag og udartede vaner og alle, der vælger sådanne kammerater, vil følge deres eksempel. Vi lever i farlige tider, som bør vække frygt i alles hjerter. Vi ser mange, hvis sind flakker om i vantroens labyrint. Årsagerne hertil er uvidenhed, stolthed og en mangelfuld karakter. Ydmyghed er en vanskelig lektie for det faldne menneske at lære. Der er noget i menneskehjertet, som rejser sig til modstand mod den åbenbarede sandhed vedrørende emner, som har forbindelse med Gud og syndere, overtrædelse af Guds lov og syndsforladelse ved Kristus.

Vogt sindet Mine brødre og søstre, gamle og unge, når I har en ledig stund, luk så bibelen op og fyld sindet med dens dyrebare sandheder! Vogt sindet, når I er optaget af arbejde, lad det dvæle ved Gud; tal mindre og tænk mere. Husk: „Menneskene skal gøre regnskab på dommens dag for hvert unyttigt ord, som de taler.“ Overvej nøje dine ord; dette vil lukke en dør for sjælens modstander. Begynd dagen med bøn; arbejd som for Guds åsyn. Hans engle er altid ved din side og fører regnskab over dine ord, din opførsel og den måde, hvorpå dit arbejde bliver udført. Vender du dig bort fra gode råd og vælger at omgås sådanne, som du har grund til at mistænke for ikke at være religiøst sindede, selv om de bekender sig til at være kristne, vil du snart komme til at ligne dem. Du stiller dig på fristelsens vej, på Satans slagmark og vil blive besejret af hans anslag, medmindre du stadig er på vagt. Der er dem, som i nogen tid har ført en religiøs bekendelse, men som i enhver henseende er uden Gud og uden en følsom samvittighed. De er forfængelige og overfladiske; deres tale ligger på et lavt plan. Kæresteri og giftermål optager sindet, med udelukkelse af højere og ædlere tanker.

[589]

De omgangsfæller, arbejderne vælger, afgør deres skæbne her i verden og i den tilkommende. Nogle, der engang var samvittigheds-

fulde og trofaste, er i sørgelig grad forandrede; de har skilt sig fra Gud og Satan har lokket dem over på sin side. De er nu pietetsløse og uden religion og de øver en indflydelse over andre. der let lader sig påvirke. Slet omgang forringer karakteren; principper undergraves. „Omgås vismænd, så bliver du vis, ilde faren er tåbers ven.“

De unge er i fare; men de er blinde og ser ikke, hvor deres, kurs fører hen og hvad udfald den vil få. Mange af dem er optaget af flirt. De synes at være fortryllede. Der er intet ædelt, værdigt eller helligt ved sådanne forbindelser; eftersom de tilskyndes af Satan, øver de en indflydelse, der behager ham. Advarsler til sådanne mennesker lades upåagtede. De er genstridige, selvrådige og trodsige. De mener, at advarsel, råd eller tilrettevisning ikke angår dem, Deres handlemåde, volder dem ingen bekymring. De skiller sig vedblivende fra Guds lys og kærlighed. De mister al sans for hellige og evige ting; og medens de måske holder fast ved kristelige pligter som et tørt formvæsen, er deres hjerte ikke med i disse religionsøvelser. For sent vil disse bedragne sjæle lære, at „snæver er den port og trang den vej, som fører til livet og få er de, der finder den.“

Ord, handlinger og bevæggrunde bliver nedskrevet; men hvor lidt disse letsindige, overfladiske hoveder og hårde hjerter forestiller sig. at en Guds engel nedtegner den måde, hvorpå deres kostbare øjeblikke benyttes! Gud vil bringe hvert ord og hver handling for lyset. Han er på ethvert sted. Skønt de er usynlige, aflægger hans sendebud besøg på arbejdsstedet og i soveværelset. Mørkets skjulte gerninger vil blive bragt for lyset. Hjertets tanker, råd og hensigter vil stå afslørede. Alt ligger blottet og udbredt for hans øjne, med hvem vi har at gøre.

[590]

Arbejderne bør tage Jesus med sig i enhver afdeling af deres gerning. Alt, hvad der bliver gjort, bør gøres med en nøjagtighed og en grundighed, som tåler eftersyn. Hjertet bør være med i arbejdet. Troskab er lige så vigtig i livets almindelige pligter som i dem, der indebærer større ansvar. Nogle får måske den tanke, at deres arbejde ikke er forædlende; men dette afhænger helt af, hvad de selv gør det til. De alene formår at nedværdige eller at højne deres beskæftigelse. Vi ville ønske, at enhver dovenkrop kunne tvinges til at arbejde for sit daglige brød; for arbejde er en velsignelse, ikke en forbandelse. Flittigt arbejde holder os borte fra mange af djævelens snarer; for han „finder altid lidt fortræd for ledig hånd at gøre“.

Ingen bør skamme sig over arbejdet, hvor ringe og underordnet det end kan synes at være. Arbejde er forædlende. Alle, der virker med hoved eller hænder, er arbejdsmænd og arbejdskvinder. Og alle udfører deres pligt og hædrer deres religion lige så meget, når de arbejder ved vaskebaljen eller ved opvasken, som de gør, når de går til møde. Medens hænderne beskæftiger sig med det mest almindelige arbejde, kan sindet højnes og forædles ved rene og hellige tanker. Når nogen af arbejderne åbenbarer mangel på agtelse for religiøse anliggender, bør de fjernes. Lad ingen nære den følelse, at institutionen er afhængig af dem.

[591] De, der længe har været beskæftigede ved vore institutioner, bør nu være ansvarlige arbejdere, pålidelige på ethvert sted, lige så tro i deres pligt, som kompasset trofast peger mod polen. Havde de udnyttet deres anledninger på den rette måde, kunne de nu have været i besiddelse af en symmetrisk karakter og, en dyb, levende, kristelig erfaring. Men nogle af disse arbejdere har skilt sig fra Gud. Religionen bliver lagt til side. Den er ikke blevet et livsprincip, der omhyggeligt værnes, hvor som helst de færdes og i hvilket selskab de end kommer og som viser sig at være et anker for sjælen. Jeg ønsker, at alle arbejderne nøje må betænke, at fremgang her i livet og opnåelse af det tilkommende liv for en stor del afhænger af troskab i småting. De, der tragter efter højere ansvar, bør vise troskab i udførelsen af pligterne netop der, hvor Gud har sat dem.

Fuldkommenheden i Guds gerning ses lige så tydeligt i det mindste insekt som hos fuglenes konge. Det lille barn, der tror på Kristus, er lige så dyrebart i hans øjne som englene omkring hans trone. „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen.“ Ligesom Gud er fuldkommen på sit område, således kan mennesket være fuldkomment på sit område. Alt, hvad hånden finder at gøre, bør gøres grundigt og hurtigt. Troskab og retskaffenhed i små ting, udførelsen af små pligter og venlige handlinger vil bringe opmuntning og glæde på livets vej; og når vor gerning på jorden er afsluttet, vil enhver lille pligt, som blev udført med troskab, opbevares som en kostelig ædelsten hos Gud. *Vejl f menigh* bd. 1 side 480-483]

Traktatforeningerne

TRAKTATFORENINGERNE

I mit sidste syn blev jeg vist tilbage til den nærværende sandheds sags oprejsning og fremmarch. Da vort forlag i Battle Creek blev etableret første gang, var sagens venner få og vore folk var almindeligvis fattige. Men når der blev kaldet efter hjælp, kom mange ædelmodigt frem og hjalp sagen, ved at købe aktier i udgivelsesarbejdet. Herren var godt tilfreds med den offervillighed der blev udvist.

Sekstogtyve år er gået siden den gang og i Guds forsyn har sandhedens lys skinnet overalt. Begyndelsen var svær og det var nødvendigt med store opofrelser fra sagens første venner. For hvert skridt skulle store hindringer mødes og overvindes. Vore brødre som investerede deres midler i Review kontoret gjorde netop det arbejde, som Herren ville have dem til. Han har givet dem midler til netop i hensigten at fremme hans sag. [592]

Efter at tiden er gået er der sket store forandringer. Lyset har tiltaget og har spredt sig vidt. Når folk, som er nidkære for sandheden er blevet tilkaldt: „Vagtmand, hvad med natten?“, kom svaret forstandigt: „Morgenen kommer og også natten.“ Ved en grundig gennemøgelse af profetierne forstår vi hvor vi er i denne verdens historie; og vi ved med vished, at Kristi andet komme er nær. Resultatet af disse undersøgelser må bringes frem for verden, igennem trykkeriet. Og da arbejdet er blevet større og mere omfangsrigt, har der været brug for større faciliteter år efter år; forbedringerne er gået støt fremad. Det har været en grund til undren for verden, at med denne upopulære sandhed, at der har været en sådan fremgang for vort virke. Men med større lys og indkarnet sandhed, større tiltag på enhver måde for sagens fremme, svarer vore gerninger ikke til vor tro.

Det var rigtigt at vore brødre tog aktier i vort forlag, da vort arbejde var lille og vor indflydelse snæver; men er det så ikke af

større betydning i dag, når et meget større værk rykker frem og der er et tilsvarende større behov for midler? Beviserne for vor stilling er blevet større for hvert år. Vi har fået en ny forsikring om, at vi har sandheden som åbenbaret i Guds ord og når vi antager den tredje engels budskab, har vi ikke agtet os på fablerne, men på det „sikre profetiens ord“. Vi lever nu i bibelsandhedens fulde flammelys.

[593] Herren kalder sit folk til at vækkes og vise deres tro i deres gerninger. Tidligere, da vi ikke var så mange, da dem som kunne anse det for deres pligt at købe aktier i vort forlag, kom deres bønner og deres almisser, frugten af udholdende og selvfornægtende anstrenge frem for Gud som en liflig duft. Vore brødre og søstre som har fået det dyrebare livets brød bragt frem for sig i vore udgivelser, burde være endnu mere villige til at give af deres midler og støtte sagen, end dem, som elskede sandheden i de første år.

Brødre, Gud vil velsigne jer ved at I viser jeres interesse for vore forlag og gør dem til jeres ejendom. Dem som ikke ejer aktier i disse institutioner har privilegiet at investere deres midler i dette gode arbejde. Vi behøver jeres sympati, jeres bønner og jeres midler. Vi behøver jeres hjertelige medvirken. Vi håber at alle, hvis hjerter Herren gør villige, vil komme frem med deres midler og investere i disse institutioner. Er det virkelig sandt at vi har det sidste nådesbudskab at give verden? Er det sandt at vort arbejde snart vil afsluttes? Sådan siger Guds ord. Alle tings ende er nær. Så skal advarslen sendes til alle dele af jorden.

Vore forlagshuse er blevet en magt i verden. Der er sket en stor forandring. Med vore større evner til at få det klare lys til at skinne frem for dem som er i mørke, er det ikke så svært, som det engang var at se og antage sandheden. Dem som først ledte arbejdet frem, var genstand for onde menneskers og onde engles forenede voldsomme overfald. Satans fjendskab, som arbejder gennem mennesker som sine redskaber, blev udviklet påfaldende. På den anden side var de troende, skønt fåtallige, alvorlige og nidkære for at forsvare Guds ære, ved at ophøje hans lov, som var blevet gjort tom og drive Satans gerninger tilbage, som var blevet åbenbaret i enhver form for nedbrydende vildfarelse.

Fra først af, har Satan sat sig selv op imod dette arbejde. Han besluttede sig for bruge alle sine kræfter til tavshed og feje dem fra jorden, som arbejdede på lyset og sandhedens fremskyndelse.

Han har altid haft et vist held med det. Bagvaskelse og den vildeste modstand har været brugt til at presse den dyrebare sandhed ud, ved at gøre dets fortalere modløse. Den store fjende har brugt sine helvedsagtige bedrag på forskellige måder og ved ethvert forsøg der er gjort har bragt en eller flere af Kristi bekendende efterfølgere til hans side. Dem hvis hjerter er kødelige, som er i større harmoni med ærkebedrageren end med Kristus, har efter en tid udviklet deres sande karakter og gået ind i deres eget selskab.

[594]

Satan holder ikke så få under sin kontrol, som går for at være sandhedens venner og gennem dem arbejder han imod sandhedens fremmarch. Han bruger dem til at så rajgræs blandt Guds folk. Når man således ikke har mistanke om fare, har der været store onder blandt os. Men Satan har, med al uretfærdighedens bedrageriskhed, arbejdet i dem, der går fortabt. Han standser sandhedens forsvarere, som har opdæmnet modstandens tidevand og som har holdt ordet ufordærvet midt iblandt en syndflod af kætterier. Selvom menigheden nogen gange er blevet svækket ved en masse af modarbejdelse og oprørske elementer som de har måttet imødekomme, har sandheden stadig skinnet klarere i enhver konflikt. Guds folks kræfter er ikke blevet udtømt. Hans nådekraft har opkvikket, oplivet og forædlet den urokkelige og sande.

Igen og igen blev det gamle Israel plaget med knurrende oprørere. Disse var ikke altid personer med svag indflydelse. I mange tilfælde, navnkundige mænd, herskere i Israel, der vendte sig imod Guds forudseende ledelse og gik heftigt i gang med at rive det, som de tidligere så nidkært havde opbygget. Noget af det har vi set gentaget mange gange i vor erfaring. Det er usikkert for enhver menighed at støtte sig til en yndlingsprædikant og stole på kødets arm. Gud arm alene er i stand til at holde alle oppe, som støtter sig til den.

[Indtil Kristus kommer i himmelens skyer med kraft og megen herlighed, vil mennesker blive fordærvede i ånden og vende sig fra sandheden til fabler. Menigheden vil få vanskelige tider at se. Den vil profetere klædt i sæk. Men skønt den må møde vranglære og forfølgelse og skønt den må kæmpe med de vantro og de frafaldne, knuser den dog med Guds hjælp Satans hoved. Herren vil have et folk, der er fuldt ud pålideligt og har en tro så fast som en klippe. De skal være hans vidner i verden, hans redskaber til at udrette en særskilt og herlig gerning på hans beredelsesdag.

[595]

Evangeliets budskab vinder ikke en eneste sjæl for Kristus eller baner sig vej til et eneste hjerte, uden at Satans hoved såres. Hver gang en fange vristes ud af hans greb og befries fra hans undertrykkelse, lider tyrannen nederlag. Forlag og trykkerier er midler i Guds hånd til at sende sandhedens dyrebare lys ud til hvert tungemål og folk. Dette lys når også ud til hedenske lande og vinder stadig indpas og sejre over overtro og enhver tænkelig vildfarelse.

Prædikanter, som har forkyndt sandheden med nidkærhed og alvor, kan falde fra og slutte sig til vore fjenders rækker; men forvandler dette Guds sandhed til løgn? „Nej! Guds faste grundvold står fast,“ siger apostelen. Menneskers tro og følelser kan forandres, men Guds sandhed forandres aldrig. Den tredje engels budskab lyder; det er ufejlbarligt.

Ingen kan tjene Gud, uden at onde mennesker og onde engle forener sig imod ham. Onde ånder vil blive sat på sporet af hver eneste sjæl, der søger at slutte sig til Kristi rækker; for Satan ønsker at genvinde det bytte, der fratages ham. Onde mennesker vil hengive sig til troen på kraftige vildfarelser, for at de skal dømmes. Disse mænd vil iføre sig oprigtighedens kappe og forføre endog de udvalgte, om det var muligt.

At vi har sandheden, er lige så vist, som at Gud lever; og med alle sine kunster og sin helvedsmagt kan Satan ikke forvandle Guds sandhed til løgn. Medens den store modstander gør sit yderste for at sætte Guds ord ud af kraft, må sandheden gå frem som en lampe, der brænder.

Herren har udkåret os og gjort os til genstand for sin underfulde miskundhed. Skal vi lade os fortrylle af den frafaldnes snak? Skal vi vælge at tage standpunkt sammen med den onde og hans hær? Skal vi forene os med Guds lovs overtræder? Lad det hellere være vor bøn: „Herre, sæt fjendskab mellem mig og slangen!“ Hvis der ikke er fjendskab mellem os og hans mørke gerninger, så er vi omringede af hans mægtige hær og hans brod er rede til at trænge ind i vore hjerter hvilket som helst øjeblik. Vi bør regne ham for en dødsfjende. Vi bør stå ham imod i Kristi navn. Vor virksomhed er endnu fremadskridende. Vi må kæmpe for hver tomme jord. Lad alle, som nævner Kristi navn, iføre sig retfærdighedens rustning!

[596] *Vejl f menigh* bd. 1 side 484-485]

Brødre og søstre, for vore forlags skyld kalder vi på jer til at købe aktier i disse institutioner. I har intet at frygte, invester jeres midler hvor de vil gøre godt; spred lysstråler til de mørkeste dele af verden. Der er ikke noget så vanvittigt som at svigte dette arbejde. Det er jeres privilegium og pligt at nu gøre det samme som brødrene gjorde, da sandhedens sag kun havde få venner. Køb aktier i vort forlag, så I må føle at I har en interesse for det. Mange investerer deres penge i verdslige spekulationer og derved frarøves de enhver dollar. Vi beder jer at vise jeres gavnmildhed og investere i vort udgivelsesarbejde. Det vil gøre godt for jer. Jeres penge vil ikke gå tabt, men vil sættes i en virksomhed der forøger jeres aktiekapital i himmelen. Kristus har givet alt til jer og hvad vil I så give ham? Han beder om jeres hjerte; giv det til ham, det er hans eget. Han beder om jeres penge, giv dem til ham, de er hans. „I tilhører ikke jer selv. I er jo købt og prisen betalt.“ Gud ønsker dig og dine. Lad den kongelige salmist udtrykke dit hjertes følelser: „Fra dig kommer det alt sammen og af din egen hånd har vi givet dig det.“

[Tiden er kommet, da vi må vide med os selv, hvorfor vi tror det, vi gør. Vi må stå for Gud og for sandheden, imod en letsindig, utroende generation. Den mand der engang kendte til livets vej og som har vendt sig bort fra sit hjertes overbevisning til Satans ordkløveri, vil være mere utilnærmelig og svær at gøre indtryk på end den der aldrig har smagt Guds kærlighed. Han vil udføre det onde med omtanke. Han har givet sig selv til Satan, mod lys og kundskab. Jeg siger til jer brødre: Gud er jeres eneste håb. Vi må være iklædt Kristi retfærdighed hvis vi skal modstå den fremherskende ugudelighed. Vi må vise vores tro gennem vores arbejde. Lad os [597] lægge en god grundvold for den kommende tid, så vi kan gribe det virkelige liv. Vi skal arbejde, ikke i vor egen kraft, men i vor opstandne Herres kraft, Hvad vil vi gøre og vove for Jesus? *Herren kommer 29.apr*]

Vore forlagshuse er vort folks ejendom og alle bør arbejde hen mod at udfri dem fra vanskeligheder. For at kunne uddele vore bøger, er der bekostet så lidt på dem, at der kun er kommet et lille udbytte til at reproducere de samme ting. Dette har været gjort med de bedste motiver, men ikke med erfaring og fremsynethed.

Med de lave priser der er på udgivelserne, kan kontoret ikke bevare en kapital til at arbejde med. Dette kunne ikke ses til fulde

og undersøges kritisk. Disse lave priser fik folk til at undervurdere arbejdet og det blev ikke opdaget til fulde, da disse udgivelser tidligere blev sat til lav pris, at det var meget svært at sætte dem op til deres rigtige værdi.

Vore prædikanter har ikke fået passende opmuntring. De må have midler for at kunne leve. Det har været en sørgelig mangel på fremsynethed når priserne på vore udgivelser sættes så lavt og også med at vende udbyttet overvejende til traktat? og missionsselskaberne. Dette er vendt til yderligheder og det vil få virkninger. For at traktat og missionsselskaberne kan blomstre, må redskaberne til at lave og trykke bøgerne blomstre. Forkrøbles disse redskaber, bebyrdes forlagshusene med gæld, så vil traktat og missionsselskaberne ikke vise sig med gode resultater.

[598]

Ledelsen har været forkert, ikke med forsæt, men med iveren og varmen for at fremføre missionsarbejdet. I denne distribution og vide uddeling af blade, traktater og pjecer, er redskaberne til at producere disse udgivelser blevet forkrøblet og generet. Der er altid fare for at føre et godt arbejde til yderligheder. Ansvarlige mænd er i fare for folk med kun en tanke: at samle deres tanker på en gren i værket og forsømme de andre dele af denne store mark.

Som et folk behøver vi at vogte os på hvert punkt. Der er ikke den mindste sikkerhed for noget, hvis vi ikke søger Guds visdom dagligt og vover at handle i vor egen styrke. Farer omgiver os altid og der må udvises stor forsigtighed så ingen gren i arbejde gøres til noget særligt, medens andre ting lider.

Der er gjort fejltagelser med at sænke priserne på udgivelserne for at imødekomme visse vanskeligheder. Disse bestræbelser må ændres. Dem som gjorde dette var oprigtige. De tænkte at deres gavmildhed ville tilskynde prædikanter og folk til at arbejde meget for at forøge efterspørgslen på udgivelserne.

Prædikanter og folk bør handle ædelt og gavmildt i deres omgang med vore forlag. I stedet for at de undersøger hvordan de kan få tidsskrifter, traktater og bøger til lavest pris, bør de søge at få folk til at se den sande værdi i udgivelserne. Alle de pennyer (ører) som er taget fra tusindvis udgivelser har bevirket et tab på tusindvis dollars (kroner) til vore kontorer, selvom nogle få pennyer mere fra hver enkel knapt nok kunne mærkes.

Review and Herald og *Signs of the Times* er billige blade til fuld pris. *Review* er et værdifuldt blad; det indeholder ting af stor interesse for menigheden og bør være hos enhver troende familie. Hvis nogen er for fattige til at få det, bør menigheden med bidrag oprejse de penge der skal til bladets fulde pris og hjælpe de fattige familier. Hvor bedre ville denne plan ikke være, end belaste forlagshusets eller traktat? og missionselskabets barmhjertighed med den fattige.

Det samme bør gøres med *Signs*. Med en let forandring, er dette blad forøget i interesse og i moralsk værdi, ligesom et pioner sejl, siden sin etablering. Disse tidsskrifter er af interesse. Der er to redskaber i den store mark til at gøre deres særlige arbejde med at udbrede lyset i denne Guds beredelsestid. Alle burde engagere sig ligeså alvorligt for at opbygge den ene som den anden.

„På retfærdige hviler hans øjne, hans ører hører deres råb.“ [599] Kristus vil bistå dem, som flyer til ham efter visdom og styrke. Hvis de imødekommer pligter og prøvelser med sjælens ydmyghed, gør sig afhængige af Jesus, vil hans mægtige engel være rundt omkring dem og han som de har stoler på, vil vise sig at være en helt tilstrækkelig hjælper i enhver nødsituation. Dem som har ansvarsbetyngede stillinger bør daglig blive mere fortrolig med Kristi udmærkelse, trofasthed og kærlighed. De burde kunne udbryde i forvisning: „Jeg kender ham, som jeg har sat min lid til.“ Disse mænd burde arbejde som brødre, uden at nære strid. Enhver burde gøre sin pligt og være klar over at Guds øjne ransager motiverne og hensigterne og læser sjælens inderste følelser. Arbejdet er det samme. Og hvis ledende mænd ikke lader deres eget sind og deres egne følelser og tanker komme ind og herske og ændre Herrens plan, vil der være en fuldkommen harmoni mellem disse to grene af det samme værk.

Vort folk burde gøre større anstrengelser for at udbrede *Review*. Hvis vore brødre og søster blot vil vise større alvor og gøre et mere ihærdigt arbejde for dette, ville dette ske. Enhver familie burde have dette blad og hvis de ville fornægte sig selv og deres kære overdådige, te og kaffe, kunne mange, som ikke nu får dets ugentlige besøg, betale for at lysets budbringer kan komme ind i deres hjem. Næsten alle familier abonnerer på en eller flere verdslige blade og disse indeholder ofte kærlighedshistorier og ophidsende opdigtninger om ondskab og mord, som skader alle der læser dem. Dem som går ind

for at være uden *Review and Herald* mister meget. Gennem dets blade kan Kristus tale til dem i advarsler, i irettesættelser og råd, som vil forandre deres nuværende tankegang og være et livets brød for dem.

[600] Vore blade bør ikke fyldes med lange diskussioner eller lange lærdomsmæssige argumenter, som vil trætte læseren; men de bør indeholde korte og interessante lærdomsmæssige og praktiske artikler. Prisen på vore blade bør ikke gøres så lav at der ikke er margin til at arbejde på. Den samme interesse som er udvist for at omdele *Signs of the Times* bør vises for at gøre udbredelsen af *Review* større. Hvis dette sker, vil anstrengelserne lykkes.

Vi er på fortryllet grund og Satan arbejder hele tiden på at lulle vort folk i søvn i vuggen af kødelig tryghed. Der er en ligegyldighed, en mangel på iver der lammer alle vore bestræbelser. Jesus var en nidkær arbejder; og når hans efterfølgere skal støtte sig til ham og arbejde som han har arbejdet, vil de se og erkende de tilsvarende resultater. Der må gøres en anstrengelse for at værdisætte vore udgivelser rigtigt og bringe dem gradvist tilbage på et rigtigt stade. Vi bør ikke lade os påvirke af spekulation og lave penge. Vi bør stadig presse frem, uberørt af kritik og ufordærvet af bifald. Det vil være en større opgave at arbejde sig tilbage til et ordentlig grundlag end mange tror, men det må gøres for at redde vare institutioner fra vanskeligheder.

Vore brødre bør passe på, at de ikke bliver uforanderlige i deres planer og arbejde. De bruger tid og penge på at berede en bestemt åbnings kanal, så arbejdet skal gøres på en bestemt måde, ellers er det ikke rigtigt. Der er fare for at blive for speciel. Der burde udvises større omhu for at undgå transportomkostninger af bøger og personer. Indflydelsen på Guds sag er dårlig. Brødre, I bør bevæge jer varsomt, økonomisk og klogt. Et stort arbejde skal gøres, for vore virksomheder er i vanskeligheder. Der er mænd, som arbejder trofast på kontoret i Battle Creek, som ikke får, hvad de arbejder for. Disse behandles ikke retfærdigt. På et andet arbejde, kunne de tjene det dobbelte af hvad de fik her, men de holder sig samvittighedsfuldt til deres arbejde, fordi de føler at Guds sag behøver deres hjælp.

Der er et stort arbejde der skal gøres på Guds beredelsesdag med at udtænke og udføre planer for hans sags fremme. Vore udgivelser bør have en vidtstrakt udbredelse, for de gør et stort arbejde. Der er

meget missionsarbejde at gøre. Men jeg er blevet vist at der er fare for at arbejdet gøres for mekanisk, så indviklet og kompliceret at mindre vil blive udrettet, end hvis det var mere enkelt, direkte, tydeligt og bestemt. Vi har hverken tid eller midler til at holde sammen på alle dele i dette maskineri.

[601]

Vore brødre, som i planlægningen har ansvar for at føre dette ud i livet, må have i tanke, når en vis uddannelse og oplæring er nødvendig for at arbejde forstandigt, er der fare for at gøre dette til for stor en ting. Får vi en meget grundig, detaljeret uddannelse og efterlader vi de livsvigtige principper ubestridelige, bliver vi tørre og formelle arbejdere. De hjerter som Gud har gjort villige ved sin nådes virke, egner sig til arbejdet.

Gud ønsker hjertearbejde. Den uselviske hensigt, det rene og ophøjede princip, det høje og hellige motiv, vil han tage imod. Hans nåde og kraft vil arbejde sammen med disse anstrengelser. Alle som erkender at det er Guds arbejde at berede et folk for hans komme, vil i deres uegennyttige bestræbelser finde anledninger, hvor de kan gøre traktat og missionsarbejde. Men der kan bruges for mange midler og for megen tid på at disse sager skal gøres så nøjagtigt og præcist at hjertearbejdet forsømmes og en tør form bevares.

Jeg siger jer lige ud at Jesus og hans nådes kraft, uden tvivl, forlades. Resultatet vil vise at mekanisk arbejde har taget pladsen for hjertets og livets fromhed, ydmyghed og hellighed. De mere åndelige, helligede og ydmygede arbejdere finder ikke noget sted, hvor de kan gribe fat og derfor holder de sig tilbage. Den unge og uerfarne lærer formerne og gør deres arbejde mekanisk; men sand kærlighed, byrde for sjæle mærkes ikke. Dvæle mindre på satte former, mindre mekanisk og mere gudfrygtigheds kraft er nødvendigt på denne højtidelige, frygtelige ansvarets dag.

Der er orden i himmelen; og der burde være system og orden på jorden, så arbejdet kan fremføres uden forvirring og fanatisme. Vore brødre har arbejdet til denne ende; men når nogle af vore prædikanter hele tiden bærer sjæles byrder og altid forsøger at bringe folk op til åndelige resultater, vil dem, som ikke er så samvittighedsfulde og som ikke har båret Kristi kors ejheller følt værdien af sjæle som genspejles fra Golgata, i undervisning og uddannelse af andre i mekanisk arbejde, selv blive formelle og kraftløse og ikke bringe en Frelser til folk.

[602]

Satan arbejder altid på at degenerere Guds tjeneste til en dunkel form og blive kraftesløs overfor sjælevinding. Når arbejdernes kraft, alvor og effektivitet forminskes af at alt skal være så systematisk, må vore prædikanter gøre et belastende arbejde for at holde dette komplicerede maskineri i gang. Det optager så meget tid, at det åndelige arbejde forsømmes. Og med så mange ting i gang, kræver dette arbejde så mange midler at andre grene i værket vil visne og dø af manglende pasning.

Selv om stille sandhedsbringere burde spredes som efterårets blade, bør vore prædikanter ikke gøre dette arbejde til en formssag og lade helligelse og sand gudsfrygt være udelukket. Ti sandt omvendte, villige, uselviske arbejdere kan gøre mere for missionsmarken end et hundrede, som indskrænker deres anstrengelser til satte former og bevarer mekaniske regler, arbejder uden dyb kærlighed for sjæle.

Et årvågent missionsarbejde må under ingen omstændigheder forsømmes. Det har gjort meget for sjæles frelse. Guds arbejdes succes er meget afhængig af det dette; men dem som gør dette arbejde, skal være de åndelige arbejdere, hvis breve vil ånde af Jesu lys og kærlighed og som føler en byrde for arbejdet. De bør være mænd og kvinder, som kan bede, som har en tæt forbindelse med Gud. Der er brug for det villige sind, den helligede vilje og sund dømmekraft. De vil, af den himmelske lærer, have lært den mest vellykkede måde at appellere til sjæle på. De vil have lært deres lektier i Kristi skole. De vil gøre deres arbejde med øjnene rettet kun på Guds ære.

[603] Uden denne uddannelse vil al lærdom fra jeres lærer om former og regler, hvor grundige lektierne kan være, efterlade jer som stadigvæk nybegyndere. I må lære af Kristus. I bør fornægte selvet for Kristus. I bør lægge jeres hals under Kristi åg. I må bære Kristi byrde. I må føle at I ikke er jeres egne, men Kristi tjenere, der gør et arbejde han har pålagt jer, ikke for ros eller ære eller hæder som I skal have, men for jeres egen skyld. I al jeres arbejde bør I indvæve hans nåde, hans kærlighed, hans helligelse, hans iver, hans utrættelige udholdenhed, hans ukuelige energi, som vil tælle for tid og evighed.

Traktat og missionsarbejdet er et godt arbejde. Det er Guds arbejde. Det bør på ingen måde formindskes, men der er en stadig fare for at forvrænge det fra sit egentlige formål. Der er brug for kolportører

til at arbejde på missionsmarken. Personer med besynderlige metoder er der ikke brug for i dette arbejde. Mænd og kvinder, som har taktfølelse, god optræden, fremsynet og indsigtfuld og som føler sjælenes værdi, er dem som kan gøre succes.

Kolportagearbejdet er ophøjet og vil vise sig som en succes, hvis han er ærlig, alvorlig og tålmodig, arbejder vedholdent med det han har påtaget sig. Hans hjerte må være med i arbejdet. Han må stå tidlig op og arbejde ihærdigt og bruge de evner Gud har givet ham på rette måde. Vanskeligheder vil komme. Hvis han konfronteres med dem vil de overvindes med ustandselig udholdenhed. Meget vindes ved høflighed. Arbejderen kan hele tiden forme en symmetrisk karakter. Store karaktertræk formes af små handlinger og anstrengelser.

Der er fare for at vore prædikanter ikke får tilstrækkelig opmuntring. Jeg fik vist nogle mænd som Gud kaldte til prædikantgerningen og kom ind på marken som kolportører. Der er en fremragende forberedelse, hvis deres formål er at sprede lys, bringe sandheden, åbenbaret i Guds ord, direkte ind i hjemmekredsen. Ved samtale vil vejen ofte åbnes til at tale om bibelens religion. Hvis der tages fat i arbejdet som der burde, vil familier blive besøgt, arbejderne vil tage dem med ømme hjerter og kærlighed for sjæle, og vil, i ord og opførsel, bære duften af Kristi Nåde og et stort gode vil være resultatet. Dette burde være enhver udmærkede erfaring, som har prædikantgerningen for øje. [604]

Men mange er tiltrukket af kolportørmarken for at sælge bøger og billeder der ikke udtrykker vor tro og giver ikke køberen lys. De er nød til dette, fordi de finansielle udsigter er mere lovende end hvis de var virksomhedsarbejdere, (licentiat). Disse personer får ingen særlig udmærkelse for evangelievirksomhed. De får ikke den erfaring som gør dem egnede til arbejdet. De mister tid og anledninger ved den slags arbejde. De lærer ikke at bære sjæles byrde og daglig anvende den mest bedste måde at vinde folk til sandheden på. Disse mænd vender ofte bort fra Guds Ånds overbevisende stemme og får et verdsligt karakterpræg, glemmer hvor meget de skylder Herren, som gav sit liv for dem. De bruger deres kræfter på deres egen selviske interesser og nægter at arbejde i Herrens vingård.

Jeg blev alameret da jeg så Satans forskellige net der var vævet omkring mennesker, som Gud ville bruge og blev bortledt fra prædikantgerningen. Der vil med sikkerhed være en mangel på me-

darbejdere, medmindre folk får mere opmuntring til at udnytte deres talenter, med det forsæt at blive Kristi tjenere. Satan overbringer stadig og udholdende finansiell vinding og verdslige fordele, for at optage menneskers sind og kræfter og holde dem væk fra at gøre de pligter der er nødvendige, for at få erfaring i Guds sager. Og når han ser at mennesker vil frem og begynde at lære dem sandheden, som er i mørke, vil han gøre sit yderste for at skubbe dem til yderligheder, til noget der svækker deres indflydelse og få dem til at miste den fordel de havde fået, hvis de var afbalanceret af Guds Ånd.

[605] Jeg fik vist at vore prædikanter gør sig selv stor skade ved ufor-sigtig brug af deres taleorganer. Deres opmærksomhed blev henledt på dette vigtige emne og de fik advarsler og belæring af Guds Ånd. Det var deres pligt at lære den klogeste måde at bruge disse organer på. Stemmen, himmelens gave, er en kraftfuld evne for det gode og hvis den ikke fordærves, vil den forherlige Gud. Alt hvad der var nødvendigt, var at studere og samvittighedsfuldt følge nogle enkle regler. Men i stedet for at oplære sig selv, som de kunne have gjort ved øvelser i almindelig forstand, ansatte de en taleprofessor.

Som resultat er mange, som følte at Gud havde et arbejde til dem med at lære sandheden til andre, blevet forblindede og vanvittige af taler. Alt hvad disse behøvede var at få denne fristelse for sig. Deres interesse blev tiltrukket af nyheden og unge mænd og nogle prædikanter blev ført bort i begejstring. De forlod deres arbejds-mar-ker — alt i Herrens vingård blev forsømt — betalte deres penge og gav deres dyrebare tid til at gå i taleskole. Da de så kom fra denne indøvelse, havde helligelse og religion delt selskab med dem og byrden for sjæle var lagt bort, som de ville lægge et klæde til side. De havde accepteret Satans antydninger og han havde ledt dem der hen, hvor han valgte.

Nogle satte sig selv op som talelærere, som hverken havde kon-duite eller evner og de gjorde sig selv frastødende mod øvrigheden, for de brugte ikke den kundskab de havde fået ordentligt. Deres arbejde var uden værdighed eller god fornemmelse; og det de har gjort har lukket døren, så vidt som de ved, for enhver indflydelse for fremtiden, som der kunne fremføre sandhedens budskab til verden. Dette var satans påfund. Det er godt at forbedre sin talegaver; men bruge tid og penge til en gren og optage sindet med det, er at fare til yderligheder og vise stor svaghed.

Unge mænd som kalder sig selv sabbatsholdere knytter benævnelsen „professor“ til deres navn og misbruger samfundet med noget, de ikke forstår. Mange forvansker således det lys som Gud har fundet passende at give dem. De har ikke velafbalancerede sind. Talekunst er blevet et mundheld. Det har fanget mennesker i et arbejde, som de ikke kan gøre godt og som har ødelagt dem til at gøre at arbejde, som de har været ydmyge og beskedne for at udføre i Guds frygt, de kunne have gjort en herlig succes. Disse unge kunne have været nyttige på missionsmarken som agitatorere og kolportørere, eller som virksomhedsmedarbejdere bevise sig som gode til prædikantarbejde og arbejde for tiden og for evigheden. Men de er blevet skøre med tanken at blive talelærere og Satan står og ler over, at han har fanget dem i det net han har lagt ud for dem. [606]

Guds tjenere bør altid være forenede. De bør kontrollere og holde stærke karaktertræk i ave og dag for dag bør de omhyggeligt overveje naturen af den livsstruktur de opbygger. Er de kristne ærværdige mænd i deres daglige liv? Ses der ædle, retskafne handlinger i deres liv, som vil gøre deres karakterbygning fremstående som et rigtigt Guds tempel? Ligesom et enkelt stykke tømmer kan få et skib til at synke og en enkel brist gøre kæden værdiløs; ligeledes vil et demoraliserende karaktertræk, afsløret i ord og handlinger efter den onde indflydelse, ikke overvindes; hver dyd vil undergraves.

Ethvert talent i mennesket er en arbejdsmand, der bygger for tid og for evigheden. Dag for dag vokser strukturen, selvom ejeren ikke er klar over det. Det er en bygning som enten må stå som et advarende fyr, på grund af dets vanartethed, eller som en struktur, som Gud og englene vil beundre for dets harmoni med den guddommelige Model. De mentale og moralske kræfter som Gud har givet os, udgør ikke karakteren. De er talenter, som vi skal udnytte og som, hvis de udnyttes rigtigt, vil danne en rigtig karakter. Et menneske kan have dyrebare frø i sin hånd, men det frø er ikke en frugthave. Frøet må udsås før det kan blive til et træ. Sindet er haven, karakteren er frugten. Gud har givet os vore evner til at opdyrke og udvikle. Vor egen kurs fastsætter vor karakter. Ved oplæring af disse kræfter, så at de afstemmer og danner en værdifuld karakter, har vi her et arbejde som ingen andre end vi selv kan gøre.

Dem som har kantede og rå karaktertræk er skyldige for Gud, hvis de ikke, ved oplæring, undertrykker og rykker al bitterhed i sin [607]

natur op med rode. Det menneske som giver efter for utålmodighed tjener Satan. „Når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle, så er I trælle under ham, som I lyder.“ En god karakter er mere dyrebar i Guds øjne end Ofirs guld. Herren vil have mænd til at handle for tid og evighed. Vi har fået godt og dårligt til arv og ved fremelskelse kan vi gøre det dårlige værre eller det gode bedre. Skal det dårlige få herredømmet, som hos Judas, eller skal det onde udrenses fra vore sjæle og det gode være fremherskende?

[Princip, retskaffenhed og ærlighed bør man altid sætte højt, Ærlighed kan ikke trives, hvor snuhed har til huse. De vil aldrig stemme overens, det ene er af Baal, det andet af Gud. Herren kræver af sine tjenere, at de har hæderlige motiver og handlinger.] Al begærlighed og griskhed må overvindes. [De, der vælger ærlighed til ledsager, vil lade den komme til udtryk i alle deres handlinger. Disse mennesker behager ikke flertallet, men de er skønne for Gud.

Satan søger at trænge sig ind alle vegne. Han ønsker at skille gode venner. Der er folk, som altid snakker og sladrer og siger falsk vidnesbyrd og sår splid og ypper kiv. Himmelen betragter disse mennesker som Satans dygtigste tjenere. Men den, det går ud over, er ikke så farligt stillet, som når der smiskes for ham og han bliver hævet til skyerne for noget, han har udrettet, som så ud til at være lykkedes. Ros af såkaldte venner er mere farlig end dadel.

Den, der roser sig selv, tager glansen af sine bedste bestræbelser. En virkelig ædel karakter nedlader sig ikke til at blive fortrydelig over fjenders falske beskyldninger; ethvert ord, der er udtalt, virker uskadeligt, for hvad det ikke kan besejre, bliver blot styrket. Herren ønsker, at hans folk skal slutte sig tæt til ham, som er tålmodighedens og kærlighedens Gud. Alle bør lade Kristi kærlighed finde udtryk i deres liv. Ingen bør tillade sig at ringeagte en andens rygte eller stilling; det er egoisme.] Det vil sige: „Jeg er meget bedre og dygtigere end dig, at Gud har givet mig fortrinsret. Du regnes ikke for så meget.“ [*Herren kommer* 8.aug]

[608] Vore prædikanter i betydningsfulde stillinger er mænd som Gud har accepteret. Uanset deres herkomst, uanset deres tidligere stilling, om de fulgte ploven, arbejdede som tømre eller om de kom fra skolens disciplin, hvis Gud har accepteret dem skal mennesker være forsigtig med at kaste den mindste skygge på dem. [Tal aldrig nedsættende om noget menneske, for vedkommende kan være stor

i Herrens øjne, medens de, som føler sig store, måske agtes ringe hos Gud på grund af deres hjerters fordærvelse. Vi kan kun være trygge, når vi ligger bøjet ved korsets fod, er små i vore egne øjne og forlader os på Gud; for han alene har magt til at gøre os store. *samme*]

Vore prædikanter skal passe på at de ikke tager sig selv tillid til det arbejde de udfører. De tror at Gud favoriserer dem og de bliver selvstændige og selvtilstrækkelige; derpå overgiver Herren dem til Satans slag. For at kunne gøre Guds arbejde acceptabelt, må vi have sagtmødhedens ånd og sindets ydmyghed, begge agter andre højere end ham selv. Der er meget på spil. [Nu er der brug for alt, hvad der hedder evner og dømmekraft. Enhvers arbejde er af tilstrækkelig stor betydning, til at det bør udføres med omhu og troskab. En enkelt mand kan ikke gøre det hele. Enhver har sin bestemte plads og sit specielle arbejde og enhver bør forstå, at den måde, han gør sit arbejde på, skal prøves i dommen. *samme*]

Det arbejde vi har foran os er vigtigt og omfangsrigt. Guds dag kommer med hast og alle arbejderne på Herrens store mark bør være mennesker, som tilstræber sig fuldkommenhed, ikke mangle noget, ikke mangle nogen nådegave og vente på Menneskesønnens tilsynkomst i himmelens skyer. [Ikke et eneste øjeblik af vor kostbare tid skulle bruges til at få andre til at rette sig efter vore private idéer og meninger. Mænd som arbejder sammen i dette store værk, ønsker Gud at oplære til den højeste udøvelse af tro og til at udvikle en harmonisk karakter.

Menneskene har forskelligartede gaver og nogen er bedre skikket til en bestemt gerning end en anden. Hvad den ene ikke ville kunne gøre, kan hans bror i prædikantgerningen måske udføre med dygtighed. Det arbejde enhver gør i sin stilling, er vigtig. Den enes [609] sind skal ikke beherske en andens sind. Dersom nogen står frem og mener at ingen skal kunne øve indflydelse over ham, at han besidder klogskab og evner til at begribe enhver side af virksomheden — et sådant menneske vil gå glip af Guds nåde. *Evangeliets tjenere* side 555-356]

Min mand har erfaring og kvaliteter der er dyrebare, hvis disse kan helliges ved Kristi nåde. Gud vil gøre sine arbejdere fuldt acceptable, hvis de vil efterligne Forbilledet.

Gud vil have at de ældre brødre Haskell, Butler, Whitney og White kommer tæt til hans side. Disse mænd må have dyrebare kvaliteter, men hvis Kristus ikke åbenbares i deres karakter, vil disse ikke være mere antagelige end Kains offer. Hans offer var godt i sig selv, men der var ingen frelser i det.

Verdenskærlighed

VERDENSKÆRLIGHED

Kære brødre og søstre i ____: I er i et rigt og skønt land, hvor Guds forsyns gaver er blevet spredt med rund hånd: men hvis de ikke udnyttes klogt vil disse velsignelser vise sig at være en forbandelse. Nogle af jer er overfyldt med dette livs bekymringer og nogle bliver fortrukne i verdens ånd. Jeres position er i fare. Især for de unge iblandt jer. Forældre har ikke knyttet sig så tæt med Gud, så de har arbejdet forstandigt i hans Ånd og kraft, at deres børn er blevet overbevist. Uafbrudt tale vil ikke omvende dem. Irettesættelser og tvang er ofte nødvendigt; men dette føres ofte for vidt, især når den livsvigtige gudsfrygt ikke eksemplificeres i deres liv, som forvalter irettesættelserne.

Vore ord og handlinger udgør frugten vi bærer. Et indviet liv er en daglig, levende prædiken. Men indre gudsfrygt og sand helligelse giver hurtig plads for ydre former. Ren og ubesmittet religion er menighedens største behov i ____ . De burde gøre et personligt arbejde for at komme nærmere Gud. Ingen kan frelses ved fuldmagt, men enhver mand og kvinde må arbejde frem til deres egen frelse med frygt og bæven. Satan har meget mere magt over nogle sandhedsbekendere, end mange erkender. Selvet regerer i hjertet, i stedet for Kristus. Egenvilje, egensindighed, misundelse og stolthed lukker Gud ud.

[610]

Guds kærlighed må gennemtrænge sjælen, ellers vil retfærdighedens frugter ikke vise sig. Det er ikke forsvarligt at give efter for forfængelighed, stolthed eller kærlighed til magt eller vinding. Det er den værste form for selvished at irritere, kritisere og beklage sig fordi du har kraft til at gøre det og dem du skælder ud på den måde kan ikke forhindre dig. Det er selvisheden der skaber uoverensstemmelse i familiekredsen og i menigheden. Ukristne hjerter vil mene at de kan se store fejl hos andre, hvor der ikke er noget og vil hænge sig i småting indtil de ser stærkt overdrevne ud. At bringe

disse småting i orden, som synes så store for nogle, har Gud overladt sine efterfølgere selv at gøre. Lad ikke disse ulykkelige forskelle forblive, så de bliver til rod for bitterhed i menigheden, derved vil mange smudses til. Når Kristus er i hjertet vil det blødgøres og undertrykkes af Guds kærlighed og mennesker der irriteres, kvævlerer og strides vil ikke kunne være der. Kristi religion i hjertet for den, som har den, vil vinde en fuldstændig sejr over de lidenskaber der søger herredømme.

[611] Kristus sagde: „Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet [der mangler] gives jer i tilgift.“ Dette løfte vil aldrig svigte. Vi kan ikke nyde Guds gunst, hvis vi ikke indvilger i de betingelser som hans gunst har skænket os. Gør vi dette vil den fred, tilfredshed og visdom, som verden hverken give eller borttage, komme til os. Hvis I som en menighed vil sikre jer Guds rige velsignelser, må I hver især sætte ham først og sidst og bedst i enhver tanke, plan og arbejde. Lydighed mod Gud er den kristnes første pligt. Et ydmygt sind og et taknemmeligt hjerte, vil ophøje os over ubetydelige fristelser og virkelige vanskeligheder. Jo mindre alvorlige, energiske og vagtsomme vi er i Mesterens tjeneste, jo mere vil tankerne dvæle over selvet og forstørre muldvarpeskud til vanskelige bjerge. Vi vil føle at vi er misbrugt, når der endog ikke var tænkt på vanære.

Guds arbejdes byrde på Moses, gjorde han til en mægtig mand. Medens han tog sig af Jetros hjord i så mange år, fik han erfaring og lærte sig selv sand ydmyghed. Men Guds kald fandt Moses, ligesom det vil finde os, uduelige, tøvende og egenmægtige. Befalingen at udfri Israel synes overvældende; men i gudsfrygt accepterede Moses det betroede hverv. Læg mærke til resultatet. Han bragte ikke arbejdet ned til sin ufuldkommenhed; men i Guds styrke lagde han de alvorligste anstrengelser i for at ophøje og hellige sig selv sin hellige mission.

Moses ville aldrig kunne forberede sig til denne tillidspost hvis han havde ventet på at Gud skulle gøre arbejdet for ham. Lys fra himmelen vil komme til dem, som føler behovet for det og som søger efter det som efter skjulte rigdomme. Men hvis vi synker ned i en passiv tilstand og er villig til at blive styret af Satans magt, vil Gud ikke sende sin inspiration til os. Hvis vi ikke til det yderste bruger de kræfter som han har givet os, vil vi altid forblive svage

og virkningsløse. Megen bøn og mest energiske brug af sindet er nødvendig, hvis vil skal være beredt til det arbejde som Gud vil betro os. Mange når aldrig den position som de kunne få, fordi de venter på at Gud skal gøre det for dem, som han har givet dem kraft til at gøre selv. Alle som er udrustet til nyttighed i dette liv må oplæres af den strengeste mentale og moralske disciplin og så vil Gud hjælpe dem med at forbinde guddommelig kraft med menneskelig anstrengelse.

Mange i ___ vil svigte fordi de ikke holder arbejdets fremmarch oppe og ikke fremstiller sandhedens helligelse ordentligt i deres dagligliv. De bringer ikke, ligesom Moses, deres liv op til den ophøjede standard. Hvis de havde gjort dette, ville der nu være mange flere der glæder sig over sandheden. Det er en frygtelig ting at lede sjæle bort fra Kristus, ved vore uhelligede livsførelse. Vor religion må være noget mere end en hård religion. Den må påvirke hjertet og så vil den få en korrigerende indflydelse på livet. Forkerte vaner kan ikke overvindes ved en enkel anstrengelse. Kun ved lange og strenge kampe kan selvet beherskes. Denne selvdisciplin må tages op af hver enkelt medlem i menigheden og det snavs der ophobes omkring hjertets dør må fjernes, førend de kan tjene Gud med den ene hensigt, at besmykke deres bekendelse med et velordnet liv og en gudfrygtig samtale. Så og ikke før da, kan de lære synderen sandheden og vinde sjæle til Kristus.

[612]

Der er mænd i denne menighed som mener at de skal lære sandheden til andre, selvom de er irritable og kværulerede i deres egne familier. Disse behøver at nogen lærer dem, for de kan blive tålmodige, gudfrygtige mænd i deres hjem. De behøver at lære sand religions første grundsætninger. De bør søge Gud med sjælsalvor, for de har været en plage i deres familier og som en hærgene hagl, der nedtrykker og ødelægger deres brødre. Disse mænd gør sig ikke husbondens navn værdig, [på engelsk] „husets bånd;“ for de binder ikke familien sammen med kristen kærlighed, forståelse og et gudfrygtig liv i sand værdig og kristelig karakter.

Den højtidelige, hellige sandhed — det prøvende budskab vi har fået af Gud til at viderebringe verden — pålægger os alle den stærkeste forpligtelse til at forvandle vort daglige liv og karakter, så sandhedens kraft kan fremstilles rigtigt. Vi bør have en stadig fornemmelse af tidens korthed og de frygtelige begivenheder, som profetien har erklæret vil ske hurtigt. Det er fordi disse sandheder

[613] ikke er gjort til en realitet, at livet er så selvmodsigende, med den sandhed vi bekender. Mange skjuler de talenter i jorden, som skulle investeres der hvor de kan forøges for at gives tilbage til Gud, hvor han siger: „Aflæg et regnskab for din forvaltning.“ Moses blev stor, fordi han brugte sine talenter til at gøre Guds arbejde og han fik da en forøgelse af talenterne. Han blev veltalende, tålmodig, fik selvtilid og kvalificeret til at gøre det største arbejde et dødeligt menneske nogen sinde er blevet betroet. Dette er virkningen på karakteren, når som helst mennesker giver sig selv til Gud af hele sjælen og lytter til hans befalinger, så de kan adlyde dem.

Villig lydighed mod Gud krav giver livskraft og sjælsstyrke. Et arbejde ligeså udholdene som solen, gøres for arbejderen, såvel som for dem, han arbejder for. Uanset hvor begrænsede evner han har, som går ind i dette arbejde, vil det arbejde han udretter i sit ydmyge område være antagelig for Gud.

„Ikke enhver, der siger til mig: „Herre, Herre!“ skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje. Mange skal sige til mig på hin dag,,: „Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?“ Og da vil jeg sige dem rent ud: „Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret“ Derfor: enhver, der hører de ord, jeg her har sagt og handler efter dem, han ligner en klog mand, som byggede sit hus på klippegrund. Og regnen styrtede ned og vandstrømmene kom og vindene blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen. Men enhver, der hører de ord, jeg her har sagt og ikke handler efter dem, ligner en dåre, som byggede sit hus på sand. Og regnen styrtede ned og vandstrømmene kom og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt og dets fald var stort.“

Grunden til at vort folk ikke har mere kraft, er at de bekender sandheden men praktiserer den ikke. De har kun lidt tro og tillid til Gud. Der er kun få, som bærer byrderne i forbindelse med hans værk. Herren gør krav på hjernens, benenes og musklernes styrke; men et holdes for ofte tilbage fra ham og gives til verden. Guds tjeneste gøres til en sekundær sag, medens verdslige interesser får behørig opmærksomhed. Således gøres mindre betydningsfulde ting til vigtige ting, selvom Guds krav, åndelige og evige sager, behandles

på en ligegyldig måde, som noget der kunne tages op efter behag og kun til behag. Hvis tankerne forbliver ved Gud og sandheden udøvede en helligende indflydelse på hjertet, ville selvet blive skjult i Kristus. Hvis vi indser denne betydningsfulde sandhed som vi bekender os til at tro, bør vi føle at vi har en hellig mission at fuldføre, et ansvar der er knyttet til evige resultater. Alle timelige interesser vil give efter for dette.

[614]

Brødre i ____, I indser ikke jeres forpligtelse over for Gud og det personlige arbejde han har givet jer at gøre for ham. I har sandhedens teori, men mærker ikke dets kraft på sjælen. Det golve figentræ rakte sine fordringsfulde grene mod himmelen; men Forløseren selv søgte efter frugter og se, der var intet andet end blade. Hvis der ikke gøres et grundigt arbejde for jer som enkeltpersoner og som en menighed, vil Guds forbandelse med sikkerhed komme over jer, som den faldt over det frugtløse træ.

Medlemmerne i ____ menighed har talenter som ville være dyrebare, hvis de blev brugt rigtigt. Den svage kan blive stærk, den forskræmte kan blive modig og den ubeslutsomme kan blive mænd med hurtig og fast beslutsomhed, når de føler at Gud anser dem med tilstrækkelig betydning til at kunne acceptere deres arbejde.

Mænd i denne menighed må mærke at Gud ønsker at de skal blive arbejdere i hans sag med hvilkensomhelst evner. Hvis de ikke ændrer deres kurs, vil nogle findes i en lignende situation som farisæerne da Kristus sagde til dem: „Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige førend I.“ Mange føler sig sikre fordi de bekender sandheden, selvom de ikke mærker dens helligende indflydelse på deres hjerter og rykker ikke frem i det guddommelige liv.

Brødre, selvom I som et folk bekender at have langt mere lys frem for andre trossamfund, så svarer jeres gerninger ikke til jeres bekendelse. Mange som har været i vildfarelsens mørke, accepterer glædelig sandheden, når den åbnes op for deres forståelse. Selvom de har brugt deres liv på synd, accepteres de alligevel af Gud, når de kommer til ham i anger og med en følelse af deres syndighed. Sådanne personer er i en bedre situation for at udvikle kristen karakter, end dem, som har haft stort lys og ikke har udnyttet det. Det som efterlader mænd og kvinder i mørke, er at de ikke udnytter lyset og de anledninger de får tilstået. Kristus hader al tom indbildskhed. Da han var på jorden, behandlede han altid den angerfulde mildt også

[615]

hvis de havde været de største syndere; men hans fordømmelse faldt tungt på alle hyklerne.

Gud har givet ethvert menneske sit arbejde og ingen andre kan gøre dette arbejde for ham. Oh, om I hver især ville påføre jer øjensalve, så I kan se jeres karaktermangler og indse hvordan Gud betragter jeres verdenskærlighed, som fortrænger Guds kærlighed. Intet kan give jer en sådan kraft, en så sand selvtillid og sjæls storhed, som en fornemmelse af jeres arbejdes værdighed, en forsikring om at I er medarbejdere sammen med Gud i at gøre godt og vinde sjæle.

Guds søn kom til denne verden for at efterlade et eksempel på et fuldkomment liv. Han helligede sig selv den glæde han havde fået sat for sig, glæden at se sjæle befriet fra Satans greb og frelst i Guds rige. „Følg mig“ var Kristi befaling. Dem som følger hans eksempel vil tage del i det guddommelige arbejde, at gøre godt og vil til sidst komme ind til deres Herres glæde.

Der er mange enkeltpersoner på livets ydmyge vandring i dag, som Herren må betegne ligesom han gjorde med Abraham: „Guds ven.“ Sådanne mennesker bifalder det som Gud bifalder og fordømmer det som han fordømmer. I deres nærhed føler endog synderen en fornemmelse af ærefrygt, en, beherskelse; for Gud er hos dem og de er levende breve, kendt og læst af alle mennesker. Der er en blødgjort mildhed, en værdighed, en guddommelig sømmelighed, i deres opførsel, som giver dem magt over deres medmenneskers hjerter.

[616] Ved at følge Kristus, se på ham, som er jeres tros Ophav og fuldender, vil I føle at I arbejder under hans øjne, at I er påvirket af hans nærhed og at han kender jeres motiver. For hvert skridt vil I ydmygt spørge: Vil dette behage Jesus? Vil dette ære Gud? Morgen og aften bør der sendes alvorlige bønner op til Gud for hans velsignelse og vejledning. Sand bøn tager fat i den Almægtige og giver os sejr. På hans knæ får den kristne styrke til at modstå fristelser.

Faderen som er familiens „hus-bånd“ vil binde sine børn til Guds trone ved hjælp af levende tro. Mistroisk på sin egen styrke, hænger han sin hjælpeløse sjæl på Jesus og griber fat i den Allerhøjstes styrke. Brødre, bed der hjemme, i jeres familie, aften og morgen; bed alvorligt i jeres lille værelse; og når I er i gang med jeres daglige arbejde, opløft sjælen til Gud i bøn. Det var således at Enok

vandrede med Gud. Sjælens stille, inderlige bøn vil stige op som en hellig røgelse til nådens trone og vil blive acceptabelt for Gud, som den gives helligdommen. For alle som søger ham således, bliver Kristus en nærværende hjælp i nødens stund. De vil være stærke på prøvelsens dag.

Guds ord er en lygte for vor fod og et lys på vor sti. „Jeg gemmer dit ord i mit hjerte for ikke at synde imod dig.“ Det hjerte som er blevet forudindtaget med Guds ord er et værn mod Satan. Dem som gør Kristus til deres daglige ledsager og fortrolige ven, vil mærke en usynlig verdens kræfter omkring sig; og ved at se på Jesus, vil de blive opslugt i hans billede. Ved beskuelse bliver de ændret til det guddommelige mønster; deres karakter blødgøres, forfines og forædles til himmelens rige.

Når der tilkendegives en sand og alvorlig iver i jeres karakter og gerninger, brødre i ___ menigheden, vil ikke-troende se ved jeres opførsel og mærke ved jeres tilstedeværelse, at I har en fred, som de ikke kender til, en sindsro som de er fremmed over for. De vil tro at I arbejder for Gud, for jeres gerninger vil blive udført i ham. Jeg fik vist at dette er kendetegnene på en kristen. Satan har ødelagt mange sjæle, ved at få dem til at gå hen på fristelsens vej. Han kommer hen til dem, ligesom han kom hen til Kristus, fristede dem til at elske verden. Han siger til dem at de med udbytte, kan investere i den eller den virksomhed og i god tro følge hans anvisninger. Hurtigt fristes de til at afvige fra deres renhed, for at de kan gøre bedst mulige handler for sig selv. Deres adfærd kan være helt lovlig efter verdens normer for rigtigt og dog står de ikke prøven i Guds lov. Deres motiver betvivles af deres brødre og de mistænkes for at bedrage til egen fordel og derved fået ofret den dyrebare indflydelse, som kunne have bevogtet dem helligt til fordel for Guds sag. Den forretning som kunne være en pengemæssig succes i en bedragers hænder, som vil sælge sin renhed for verdslig vinding, vil være en fuldstændig malplaceret Kristi efterfølger.

[617]

Alle sådanne spekulationer er efterfulgt med usynelige prøvelser og vanskeligheder og er en frygtelig prøvelse for dem som involverer sig i dem. Der kommer ofte omstændigheder, som naturligvis skaber genskin på disse brødres motiver; men selvom nogle ting kan se absolut forkerte ud, bør det ikke altid anses som en egentlig karakterprøve. Alligevel viser det at være det afgørende punkt

i ens erfaring og skæbne. Karakteren bliver forvandlet af omstændighedernes magt, under hvilke en enkelt person har underkastet sig.

Jeg fik vist at det er et farligt forsøg for vore folk at gå ind i spekulation. Derved sætter de sig selv på fjendens grund, bliver genstand for store fristelser, skuffelser, prøvelser og tab. Så kommer der en feberagtig ufred, en længsel efter at få midler hurtigere end de nuværende omstændigheder vil tillade. Deres omgivelser ændres derefter, i håbet for at lave flere penge. Men ofte bliver deres forventninger ikke ført ud i livet og de bliver skuffede og går det mere tilbage for dem end fremad. Dette har været tilfældet for nogle i _____. De er faldet fra Gud. Havde Herren begunstiget nogle af vore kære brødre, i deres spekulationer, ville det have vist sig at have været deres evige ruin. Gud elsker sit folk og han elsker dem, som har været uheldigt stillede. Hvis de vil lære de lektier som han har i sinde at lære dem, vil deres nederlag i sidste ende vise sig som dyrebar sejr. Verdenskærligheden har fortrængt Kristi kærlighed.

[618] Når affaldet er rensset bort fra hjertets dør og den er åbnet som svar på Kristi indbydelse, vil han komme ind og tage bolig i sjælstemplet. Var disse apostlens ord blevet agtet bedre, kunne mange prøvelser være sparet:

„Hold jeres færd fri for kærlighed til penge, nøjes med det, I har; thi han har selv sagt: „Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig,“ „Ja, gudsfrygt er virkelig en stor vinding sammen med nøjsomhed. Thi vi har ikke bragt noget med ind i verden og kan heller ikke bringe noget ud fra den. Når vi har føde og klæder, skal vi lade os nøje med det. Men de, som vil være rige, falder i fristelser og snarer og mange uforstandige og skadelige begæringer, som styrter mennesker i undergang og fortabelse; thi kærlighed til penge er en rod til alt ondt; drevet af den er nogle faret vild fra troen og har voldt sig selv megen bitter smerte. Men du, Guds menneske! fly alt dette og jag efter retfærdighed, gudsfrygt, troskab, kærlighed, udholdenhed, sagtmodighed; strid troens gode strid, grib det evige liv, som du er kaldet til og har bekendt dig til med den gode bekendelse i mange vidners nærværelse.“

Nu er det vor forvaltningsdag. Enhver som er betroet nogle særlige gaver eller talenter som skal bruges for at fremme Forløserens rige. Alle Guds ansvarlige agenter, fra den laveste og den mest ube-

tydelige til dem i høje stillinger i menigheden, er betroet Herrens goder. Det er prædikanten alene, som kan arbejde for sjæles frelse. Dem som har de mindste gaver er ikke undskyldt fra at bruge de allerbedste gaver de har og derved er deres talenter blevet større. Det er ikke særlig sikkert at spøge med moralske ansvar ejheller foragte småtingenes dag. Guds forsyn uddeler sine tillidsposter efter folkes forskellige evner. Ingen skal knurre, fordi de ikke kan ære Gud med talenter, som de aldrig har haft og som de ikke er ansvarlige for.

En stor årsag til svagheden i ____ menigheden har været at de, i stedet for at udnytte deres talenter til Guds ære, har pakket dem i en serviet og begravet dem i verden. Selvom nogle er blevet begrænset til kun et talent, vil det forøges, hvis dette ene bruges. Gud værdsætter tjenesten efter hvad et menneske har og ikke efter hvad han ikke har. Hvis vi gør vore daglige pligter med troskab og kærlighed vil vi modtage Mesterens bifald, som vi har udrettet et større arbejde. Vi må stoppe længslen efter at gøre så stor tjeneste og benytte os af store talenter, når vi er draget til regnskab for kun de små talenter og udførelsen af ydmyge pligter. Overser vi små daglige pligter og rækker efter højere ansvar, undlader vi fuldstændig at gøre det arbejde som Gud har givet os.

[619]

Oh om jeg kunne indprente denne menighed med det faktum at Kristus har krav på deres arbejde! Mine brødre og søstre, er I blevet Kristi tjenere? Hvis I da helliger jer det meste af jeres tid til at tjene jer selv, hvilket svar vil I så give Mesteren, når han påbyder regnskabsaflæggelse for jeres forvaltning? De talenter vi har fået betroet, er ikke vore, om de er talenter i ejendom, i styrke eller i åndelig dygtighed. Hvis vi misbruger nogen eller de alle, vil vi blive fordømt retfærdigt for vor uværdige forvaltning. Hvor store er de forpligtelser ikke, der påhviler os at tilregne Gud de ting som er hans.

Hvis menigheden ikke vågner op af deres døsighed og ryster verdens ånd af sig, vil de sørge når de, forsent, finder ud af deres anledninger og privilegier er tabt, — tabt for evigt. Herren prøver nogle gange sit folk med velstand i timelige sager. Men har i sinde at de skal gøre ret brug af hans gaver. Deres ejendom, deres tid, deres styrke og deres anledninger alle Guds. For alle disse velsignelser må gøre regnskab for Giveren. Når der ses mangler og fattigdom blandt vore brødre og vi tilbageholder dem vor hjælp, medens vore egne

[620] nødvendigheder dækkes, forsømmer vi en tydelig pligt, åbenbaret i Guds ord. Han giver os rundhåndet, så vi kan give til andre. Det er godgørenheden som overvinder selvisheden og forædler og renser sjælen. Nogle misbruger de talenter de har fået af Gud; de lukker deres øjne så de ikke kan se det fornødne i hans sag og vender deres ører bort, så de ikke hører hans røst, der viser dem deres pligt i at føde sultne og klæde nøgne. Nogle som bekender at være Guds synes at være ivrige efter at investere deres midler i verden, for at de ikke skal vende tilbage til Giveren i gaver og ofringer. De har glemt deres guddommelige mission og hvis de fortsætter med at følge deres selviske hjerters befalinger og bruger kostbar tid og midler på at tilfredsstille deres stolthed, vil Gud sende modgang og de vil mærke den trykkende mangel på grund af deres utaknemlighed. Han vil betro sine talenter til mere trofaste forvaltere, som vil anerkende sine krav på dem.

Rigdom er en magt, der kan gøres meget godt med eller meget ondt med. Hvis den bruges rigtig bliver den kilde til stadig taknemmelighed, fordi Guds gaver påskønnes og Giveren anerkendes ved at bruge dem som Gud havde planlagt de skulle bruges. Dem som frarøver Gud ved at tilbageholde noget fra hans sag og fra lidende fattige, vil møde hans gengældelsesdom. Vor himmelske Fader, som har betroet os enhver god gave, ynkes over vor uvidenhed, vor svaghed og vor håbløse tilstand. For at redde os fra død, har han frit givet sin elskede Søn. Han kræver alt af os, som vi kræver som vort eget. En forsømmelse af hans lidende fattige, er en forsømmelse af Kristus, for han siger os at de fattige er hans repræsentanter på jorden. Medynk og godgørenhed imod de fattige, antages af Kristus, som var det imod ham.

Når Herrens fattige forsømmes og glemmes eller hilses med en kold skulder og forfærdelige ord, lader den skyldige tænke på, at han forsømmer Kristus i skikkelse af hans hellige. Vor Frelser identificerede sine interesser, med den lidende menneskeheds. ligesom forældrenes hjerter længes i ynkende ømhed over den lidende i sin lille hjord, ligeledes føler vor Forløser's hjerte med de fattigste og laveste af hans jordiske børn. Han har sat dem blandt os, for at den kærlighed skal vækkes i vore hjerter, som han nærer imod lidende og undertrykte og han vil lade sine domme falde over enhver som foruretter, ringeagter eller skælder dem ud.

Lad os overveje at Jesus tog al vor smerte og alle vore sorger, fattigdom og lidelse, i sit eget hjerte og gjorde det til en del af sin egen erfaring. Selvom han var livets fyrste, placerede han sig ikke sammen med de store og ærefulde, men sammen med den lave, den undertrykte og lidende. Han var den foragtede nazaræer. Han havde ikke et sted at lægge sit hoved. Han blev fattig for vor skyld, så vi ved hans fattigdom kunne blive rige. Han er nu herlighedens Konge og kommer han majestætisk kronet, ville millioner hylde ham. Alle burde kappes med hinanden om at give ham ære; alle ville bede om at være i hans nærhed. Vi tilstår nu en anledning til at tage imod Kristus, i skikkelse af hans hellige. Gud ønsker at I skal sætte pris på hans gaver og bruge dem til hans ære. Jeg bønfaller jer at åbne jeres hjerter for sand, uhildet godgørenhed.

[621]

Kære brødre, som en menighed har I sørgeligt forsømt jeres pligt mod børn og unge. Når der lægges regler og begrænsninger på dem, bør der gøres stor omhu for at vise dem den kristuslignende side af jeres karakter og ikke den sataniske side. Børn behøver hele tiden bevogtning og øm kærlighed. Bind dem til jeres hjerter og hold kærligheden, såvel som guds frygten, foran dem. Fædre og mødre styrer ikke dem selv og derfor er de ikke egnede til at styre andre. Begrænse og formane jeres børn er ikke alt hvad der behøves. I skal endnu lære at handle rigtigt og elske barmhjertighed, såvel som at vandre ydmygt med Gud. [Alt efterlader et indtryk på det ungdommelige sind. De unge studerer ansigtet, stemmen over sin indflydelse og de efterligner nøje opførselen. Vrantne og irritable fædre og mødre lærer deres børn en lektie, som de engang vil give alt i verden for at få dem til at glemme igen. Børnene må se, at forældrenes liv er i nøje overensstemmelse med deres tro. Ved en konsekvent livsførelse og udøvelse af selvbeherskelse kan forældrene forme børnenes karakter. *Barnet i hjemmet* side 466]

[Familierne bliver belastet med for mange bekymringer og byrder, der bliver lagt for lidt vægt på naturlig enkelhed, fred og tilfredshed. Vi burde lægge mindre vægt på hvad andre siger om os og vie mere opmærksomhed til familiens behov. Vi burde overse meget af verdens skik og brug, mange kunstige former og regler, til fordel for mere enkel ømhed, tillid, kærlighed og kristen omtanke inden for familien. Mange behøver en klarere forståelse af hvordan de skal gøre hjemmet mere tiltrækkende, et sted hvor man er glad

[622]

for at være. Taknemmelighed og venlighed er af langt større værdi end velstand og luksus. Det er kærlighed og tilfredshed som gør hjemmet lykkeligt. *Det kristne hjem* side 80-81]

[Jesus, vor frelser, vandrede på jorden med en konges værdighed; alligevel var han sagtmodig og ydmyg af hjertet. Han var til lys og opmuntring i ethvert hjem, fordi han bragte glæde, håb og mod med sig. Åh, om vi dog kunne være tilfredse med at længes og stræbe mindre efter ting, som er vanskelige at få, til at smykke vore hjem med, medens det, som Gud værdsætter højere end ædle stene: den sagtmodige og stille ånd, ikke bliver næret. Enkelhedens, ydmyghedens og den ægte kærligheds ynde ville gøre selv det tarveligste hjem til et paradys. Det er bedre at udholde alle besværligheder med glæde end at give afkald på fred og tilfredshed. *Barnet i hjemmet* side 137]

I behøver stærkt at ydmyge jeres hjerter for Gud når I ser jeres børns alvorlige tilstand, uden Gud og uden håb i verden. De påskønner ikke og har ikke ærbødighed for hellige ting, fordi almindelige verdslige sager er sat på niveau med evige interesser. Der er unge blandt jer, hvis tjeneste Gud vil antage, hvis de vil overgive deres hjerter til ham og forbinde sig med ham, som Daniel og hans venner gjorde. Men kun få har en rigtig ide om de farer der omgiver de unge i dag. Det kræver en del moralsk mod og en konstant modstand mod fristelser, at nå en ædel manddom. En ubesmittet karakter for Gud er kostbar. Mange, som ikke har Guds frygten for sig og hvis fødder er på den brede vej til døden, venter på at blive jeres børns ledsagere. Jeg ville ønske at jeg kunne få den unge til at se og mærke deres fare, især faren for ulykkelige ægteskaber.

[623] [Blot en lille tid anvendt til at så jeres vilde havre, kære unge venner, vil frembringe en høst, som vil forbitre jeres hele liv. Een times tankeløshed blot een gang at give efter for fristelsen kan vende hele jeres livs løb i den fejle retning. I får kun een ungdomstid. Gør den nyttig. Når I engang er gået over den grund kan I aldrig vende tilbage og gøre jeres fejl gode igen. Den, som ikke vil stå i forbindelse med Gud, men som vandrer på fristelsens vej, vil sikkert snuble.

Gud prøver enhver af de unge. Mange har som undskyldning for deres ligegyldighed og deres dårlige opførsel henvist til det dårlige eksempel, de har set hos andre mere erfarne kristendomsbekendende;

men dette bør ikke hindre nogen i at gøre det, som er ret. På den store opgørsdag vil ikke nogen sådan undskyldning kunne hjælpe noget. I vil med rette blive fordømt, thi I kendte vejen, men valgte ikke at gå på den.

Satan, den store ærkeforfører, forvandler sig til en lysets engel og kommer til de unge med sine særskilte fristelser og har held med sig til at drage dem skridt for skridt bort fra pligtens vej. Han beskrives som en anklager, en bedrager, en løgner, en plager og en morder. Den som begår synd er af den onde. Enhver overtrædelse bringer sjælen til fordømmelse og medfører det guddommelige mishag. Gud ser hjertets tanker. Når urene tanker næres, er det ikke nødvendigt, at de udtrykkes i ord eller handling for at blive til synd og bringe sjælen fordømmelse. Sjælens renhed besmittes og fristeren har triumferet.

Ethvert menneske fristes, når det drages af sin egen begærlighed. Det ledes bort fra dydens vej og fra det gode ved at følge sine egne tilbøjeligheder. Hvis ungdommen besad moralsk fuldkommenhed, vilde de stærkeste fristelser ikke kunne påvirke dem. Det er satans opgave at friste eder, men I bestemmer selv, om I vil give efter eller ikke. Hele Satans hær har ikke magt til at tvinge den, der fristes, til at synde. Der er ingen undskyldning for synd.

Medens nogle af de unge øder deres kræfter i dårskab og forfængelighed, er der andre, som behersker deres sind, samler sig kundskaber, ifører sig rustningen og kaster sig ud i livets kampe fast besluttede på at gøre fremgang; men de kan ikke få fremgang i livet, hvor højt de end søger at nå op, om de ikke hengiver sig helt til Gud. Hvis de vender sig til Herren med hele deres hjerte og modstår deres påvirkning, som selv i mindste måde vil svække deres hensigter med hensyn til at gøre hvad ret er, da vil de finde deres tillid og deres styrke i Gud. [624]

De, som elsker selskabelighed, driver ofte dette så vidt, at det bliver en fremherskende passion hos dem. At klæde sig fint, at besøge forlystelsesetablissemeter, at le af og sludre om emner, der bare drejer sig om forfængelige ting, sådant fylder deres liv. De kan ikke holde ud at læse bibelen og grunde på himmelske ting. De er ulykkelige, hvis der ikke er noget, som kan hidse dem op. De ejer ikke i sig evnen til at være lykkelige, men deres lykke er afhængig af selskabet med andre unge, der er lige så tankeløse og hensynsløse,

som de selv er. De kræfter, der kunde være blevet brugt til gode formål, anvender de til dårskab.

Den ungdom, som finder glæde og lykke i at læse Guds ord og i bønnens stunder, vil stadig blive vederkvæget ved at drikke af livets kilde. De vil nå en moralsk højde og ypperlighed. Hellighed og en tankens bredde, som andre ikke kan erholde. Samfund med Gud fremkalder gode tanker, noble tilbøjeligheder, en klar forståelse af sandheden og ædle handlinger. De, der således forener deres sjæle med Gud, anerkendes af ham som sønner og døtre. De vil stadig nå højere og højere og stedse få én klarere forståelse af Gud og evigheden, indtil Herren gør dem til redskaber, der bringer lys og visdom til verden. *Buds t unge* side 261-262]

[625] Nogle af de unge i ___ er i en forhærdet syndstilstand; de er grove, uvenlige, rå og oprørske. De har haft stort lys, men har forkastet det. Hvis de nu vælger fredens vej, må de gøre det mere af princip end af følelse. Synd og hellighed kan ikke gøre kompromis. Bibelen billiger ingen steder ugudelighed, ingen overbærende og medlidende søde ord til den stadigt forhærdede. Jesus kom for at drage alle mennesker til sig og hans efterfølgere må vandre i lyset af hans strålende eksempel, uanset hvor let eller svært offeret, eller hvilken fare der er for armod eller liv. På denne vej kan de kun kæmpe troens gode strid.

En meget kostbar perle er ofret til de unge. De kan sælge eller købe denne perle, eller de kan afvise den, til deres eget tab. Himlen kan opnås af alle, som vil efterkomme de betingelser, der er nedlagt i Guds ord. Vor Forløser var lydige til døden; han gav sig selv som offer for synd. I er løskøbt for Kristi dyrebare blod, som af et lam uden skam. „Jesu, hans Søns, blod renses os fra al synd.“ Unge venner, I kan danne jer alvorlige mål i jeres egen styrke, I kan bilde jer selv ind at I kan stræbe fremad uden at opgive hjertet til Guds Ånds styrende indflydelse; men derved bliver I ikke lykkelige. Jeres hvileløshed behøver forandringer og tørster efter fornøjelser i underholdning og lystighed og jeres unge kammaraters selskab. I skaber karriere for jer selv, bryder cisterner, som ikke indeholder vand. En bedragerisk kraft styrer jeres tanker og handlinger. Lykke findes kun i anger mod Gud og tro på vor Herre Jesus Kristus, for jeres hjerte er fyldt med oprør; det ånder med jeres ord. Jeres selviske bønner

og religiøse former kan formildne samvittigheden, men det forøger kun jeres fare. Jeres natur er ufornyet.

Jesu dyrebare blod er den forberedte kilde, der skal rense sjælen fra syndens snavs. Når I beslutter jer for at tage Ham som jeres ven, vil et nyt og vedvarende lys skinne fra Kristi kors. En sand fornemmelse af vor Frelsers offer og mellemkomst vil bryde hjertet som er blevet forhærdet i synd; og kærlighed, taknemmelighed og ydmyghed vil komme ind i sjælen. Overgivelsen af hjertet til Jesus dæmper den oprørske til at være angerfuld og så vil den lydiges sjæls sprog være: „Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!“ Dette er bibelens sande religion. Alt mindre end dette er bedrag.

De unge har ikke indset at frihed og lys kun kan bibeholdes ved selvfornektelse og konstant årvågenhed og bøn, med stadig tillid til Kristi blods fortjenester. Når Helligånden ånder på sjælen, må menneskets vilje og kræfter svare til dets indflydelse. [De, der bliver i Jesus, vil være lykkelige, glade og frydefulde i Gud. En behagelig mildhed vil markere deres stemme, ærbødighed for åndelige og evige ting vil give sig udtryk i deres handlinger og sang, frydefuld sang, vil tone på deres læber, thi de har fået et pust fra Guds trone. Dette er gudfrygtighedens hemmelighed, som ikke let lader sig forklare, men ikke desto mindre kan føles og nydes. Et hårdt og oprørsk hjerte kan stænge døren for al sød indflydelse af Guds nåde og al den Helligånds glæde. Men visdommens vej er en behagelig vej og alle hendes stier er fred. Jo nærmere vi kommer Kristus, desto mere vil vore ord og handlinger vise hans nådes forædlende og omskabende magt. *samme* s 262]

[626]

Jeg appeller til de unge i ____ at overveje deres veje og ændre deres handlemåde, før det er for sent. Nogle af jer praler af jeres evner; men jo mere værdifulde talenter I har fået betroet, des større vil jeres fordømmelse være, hvis disse himmelens gaver bruges i Satans tjeneste. Gud kan uden jer, men I kan ikke uden Gud. Det er jer som vil lide uden Jesus. Guds bud er ligesom tjørne og torne for nogle af de unge i ____ . Deres kundskab til sandheden gør det svært for dem at føje sig i syndige fornøjelser, for de kan slet ikke få ud af hovedet Guds krav på dem. Der er en følelse af utålmodighed ved betvingelse de er pålagt. De prøver at komme bort fra denne formanende stemme; men de finder at de selv stamper imod brodden, gennemborer sig selv med mange sorger. Oh, om de ville komme

[626]

til de levende vandes Kildeudspring, før de har græmmet Guds Ånd bort for sidste gang.

[627] Nogle få ord mere til menighedsmedlemmerne, Kristus har sagt: „Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!“ Vi skal ikke gøre kors for os selv og bære sækkeklæder og pine vore legemer, eller fornægte os sund, nærende mad. Vi skal ikke lukke os selv inde i klostre, borte fra verden, og ikke gøre godt mod vore medmennesker, anse indeslutning for at være Kristi kors; ejheller er vi pålagt at udsætte sundheden og livet unødigt, eller gå sørgende op ad kristenlivets bakke, føle at det er en synd at være munter, tilfreds, lykkelig og glad. Disse er selvgjorte kors, men ikke Kristi kors.

At bære Kristi kors er at kontrollere vore syndige lidenskaber, at praktisere kristen belevenhed også når det er ubekvem at gøre det, for at sørge for den trængendes og ulykkeliges behov og fornægte os selv for at kunne lindre dem og åbne vore hjerter og døre for den hjemløse, forældreløse, selvom dette kan belaste vore midler og vor langmodighed. Disse børn er yngre medlemmer af Guds familie og skal modtage kærlighed og omsorg og bringes op til Herrens opdragelse og formaning. Dette er et kors, hvis det løftes og gladeligt for Kristus, som vil vise sig som et herlighedens diadem i Guds rige.

Brødre, for Kristi skyld, fyld jeres liv med gode gerninger, selv om verden ikke påskønner jeres arbejde og ikke giver jer anseelse. Dette er selvfornektelse. Selviskhed er det mest snærende åg menighedsmedlemmer nogen sinde har haft om deres halse, men der er mange, bekendende sig som Kristi efterfølgere, som værner om den. Alt hvad i har tilhører Gud. Vær på vagt, så jeres selviskhed ikke ophober de gaver han har givet jer, til enker og faderløse. Kristus forlod sin herlighed, sin ære, sin høje rang og for vor skyld blev fattig, så vi ved hans armod kunne blive rige. Nu kommer spørgsmålet til mig: Hvad vil vi hver især gøre for Jesus, som gav sit liv for en ødelagt verden?

ENKELHED I PÅKLÆDNING

[I bjergprædikenen formaner Kristus sine efterfølgere til ikke at tillade, at deres sind bliver optaget af jordiske ting. Han siger udtrykkeligt: „I kan ikke tjene både Gud og mammon. Derfor siger jeg jer: I må ikke være bekymrede for jeres liv, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke; heller ikke for jeres legeme, hvad I skal klæde jer med. Er ikke livet mere end maden og legemet mere end klæderne?“ „Og hvorfor er I bekymrede for klæder? Læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser; de arbejder ikke og spinder ikke; men jeg siger jer, at end ikke Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem.“

De var anvendelige i Kristi dage og de er anvendelige i vore dage. Jesus påpeger her modsætningen mellem den naturlige enkelhed hos markens blomster og den kunstige prydelse af klædedragten. Han siger, at Salomos pragt ikke tålte sammenligning med en af blomsterne, hvad naturlig skønhed angik. Her er en lærdom for alle, der ønsker at kende og gøre Guds vilje. Jesus har lagt mærke til den omhu og interesse, man skænker klædedragten og advaret os mod, ja befaler os ikke at tænke for meget på den. Det er af betydning for os at give nøje agt på hans ord. Salomon var så optaget af tanker om udvortes glans, at han forsømte at højne sit sind ved en stadig forbindelse med visdommens Gud. Karakterens fuldkommenhed og skønhed blev overset under hans forsøg på at opnå udvortes skønhed. Han solgte karakterens hæder og retskaffenhed i forsøget på at herliggøre sig selv for verden og blev til sidst en despot, der opretholdt sin overdådighed ved en tyngende beskatning af sit folk. Først blev hans hjerte fordærvet, dernæst veg han bort fra Gud og blev til slut afgudsdyrker.

Når vi ser vore søstre afvige fra enkelhed i påklædning og opelske lysten til at følge verdens skikke, føler vi os besværede. Ved at gå i denne retning skiller de sig fra Gud og forsømmer den ind-

[629] vortes prydelse. De bør ikke føle sig frie til at bruge den tid, Gud giver dem, til unødigt pynt på deres klædedragt. Hvor meget bedre kunne den ikke anvendes til granskning i skriften, hvorved de kunne tilegne sig et grundigt kendskab til profetierne og til Kristi praktiske lærdomme! *Vejl f menigh* bd. 1 side 486-487]

[Som kristne bør vi ikke foretage os noget, som vi ikke kan bede om Guds velsignelse over. Kan du min søster, når du unødigt arbejder på din klædedragt, gøre det med en god samvittighed? Kan du bede Gud om at velsigne dine bestræbelser når dine tanker er optaget af de fine sløjfer og bånd som skal pryde dit klædedragt. Den tid du spiller på denne måde kunne benyttes til at gøre andre gode og nyttig ting med.

Mange af vore søstre har gode evner og hvis de ville bruge deres talenter til Guds ære, så kunne de vinde mange sjæle for Kristus. Husk på at du engang skal stå til ansvar for de sjæle du kunde have frelst hvis du ikke havde brugt din tid og dine kræfter på at fremstille en overdådig klædedragt. Bør du ikke bruge de evner Gud har givet dig til at frelse sjæle med? Satan har opfundet Moden for at holde kvindernes sind beskæftiget ved klædedragten og derved hindre dem i at tænke på hvad der er vigtigere.

[630] Den pligt der påhviler mødre med at opdrage deres børn og fortælle dem om Jesus kan ikke varetages så længe de bliver ved med at klæde sig som de gør. De har ingen tid til at bede eller studere skriften så de kan forstå sandheden og lære deres børn den. Det er ikke alene et privilegium men et pligt for enhver daglig at fortælle børnene om Gud og om de bibelske sandheder. Men Satan vil opnå sin hensigt, hvis han blot kan opfinde noget som kan drage menneskenes sind og tanker bort derfra. Grunden dertil at der er så mange som ikke kommer til bønnemøderne eller andre sammenkomster er den at sindet er optaget af andre ting. Ved at ligne verden i blandt andet deres påklædning og ved selvmodsiggende fremgangsmåder forvirrer de dem de ellers kunne havde hjulpet hvis de havde ladet deres lys skinne ved at gøre gode gerninger. *Åndelige erfaringer* side 168]

[Det ville behage Gud at se vore søstre klæde sig i en pæn og enkel dragt og deltage med alvor i Herrens gerning. De står ikke tilbage, hvad evner angår og hvis de ville gøre en rigtig brug af de talenter, de allerede har, ville deres duelighed forøges. Hvis den tid,

de nu bruger til unødigt arbejde, blev viet til granskning af Guds ord og til at forklare det for andre, ville deres eget sind blive beriget med sandhedens skatte og de anstrengelser, de gør for at forstå grundene for vor tro, ville styrke og forædle dem. Var vore søstre mere samvittighedsfulde bibelkristne og søgte at benytte enhver anledning til at oplyse andre, ville vi se sjæle i snesevis slutte sig til sandheden alene ved deres selvopofrende bestræbelser. Søstre, på den dag, da alles regnskab gøres op, vil I da se tilbage på jeres liv med en følelse af glæde, eller vil I have den følelse, at I søgte at forskønne det udvortes menneske, medens sjælens indvortes skønhed blev næsten fuldstændig forsømt?

Har vore søstre tilstrækkelig iver og moralsk frimodighed til uden undskyldninger at stille sig på bibelens grund? Apostelen har givet meget tydelig vejledning angående dette punkt: „Det samme skal kvinderne gøre, værdigt klædte med blufærdighed og ærbarhed, så de ikke smykker sig med håropsætning, guld eller perler eller kostbar dragt, men med gode gerninger, som det sømmer sig for kvinder, der vedkender sig gudsfrygt.“ Her taler Herren ved sin apostel tydeligt imod at bære guldsmykker. Lad dem, der har erfaring, se til, at de ikke vildleder andre på dette punkt ved deres eksempel. Denne ring, der omslutter din finger, kan være meget enkel, men den er unyttig og brugen af den har en forkert indflydelse på andre.

Navnlig bør vore prædikanters hustruer være forsigtige, at de ikke afviger fra bibelens tydelige lærdomme angående klædedragt. Mange ser på disse påbud som værende for gammeldags til at fortjene opmærksomhed; men han, som gav dem til sine disciple, foreslog, hvilke farer kærligheden til klædedragt ville medføre i vor tid og sendte os denne advarsel. Vil vi agte på advarselen og handle klogt? Overdådighed i påklædning tiltager stadig. Endnu har vi ikke set afslutningen derpå. Moden er stadig skiftende og vore søstre følger den, uden hensyn til tid eller udgifter. Til påklædning ofres der en stor mængde midler, der burde tilbageleveres til Gud som er giveren. *Vejl f menigh* bd. 1 side 487-488]

[631]

Den fattigere classes enkle og pæne klæder viser sig ofte i kontrast med de mere velhavende søstres pragtklæder og denne forskel er ofte årsag til forlegenhed på de fattigeres side. Nogle prøver at efterligne deres mere velhavende søstre og kruse, sætter pibestrimler og beskære godt tøj af en lavere kvalitet, så at de nærmer sig så

meget så muligt, dem i klæderne. Fattige piger får kun to dollars om ugen for deres arbejde, vil bruge næsten enhver cent på klæder, ligesom andre som ikke er nød til at tjene til deres eget underhold. Disse unge har intet at lægge i Guds forråds-kammer. Og deres tid er så stærkt optaget af at lave deres klæder ligeså moderigtige som deres søstres, at de ikke har tid til forbedre tankerne, til studiet af Guds ord, til bøn i det skjulte eller til bedemøder. Sindet er fuldt optaget af udseende ligeså meget som deres søstre. For at gøre dette, ofres den fysiske, mentale og moralske sundhed. Guds lykke og gunst lægges på modens alter.

Mange vil ikke deltage i Guds tjeneste om sabbaten, fordi deres klæder skiller sig så meget ud fra deres kristne søstres klæder, i stil og bemykkelse. Vil mine søstre tænke over disse ting, sådan som de er og vil de fuldt erkende vægten af deres indflydelse på andre? Når de selv vander på en forbuden sti, leder de andre på denne samme ulydighedens og frafaldets vej. Kristen enkelhed ofres for udseendet. Mine søstre, hvordan skal vi ændre alt dette? Hvordan skal vi befri os selv fra Satans snare og bryde de lænker som har bundet os til modens slaveri? Hvordan skal vi genvinde vore tabte anledninger? hvordan bringes vore kræfter i en sund og livskraftig tjeneste? Der er kun en vej og det er at gøre Bibelen til vor leveregel. Alle burde arbejde alvorligt for at gøre godt mod andre, våge og bede, tage det længe? forsømte kors op og give agt på hans advarsler og påbud, som har sagt: „Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!“

[632]

Mine kristne søstre, se jer i spejlet, Guds lov og prøv jeres handlemåde ved de første fire bud. Disse definerer tydeligt vor pligt over for Gud. Han kræver udelt hengivenhed; og alt som har tilbøjelighed til at optage tankerne og skille dem fra Gud, tager skikkelse af en afgud. Den sande levende Gud er trængt ud af tanker og hjerte og sjælestemplet er besmudset af andre guder fremfor Herren. „Du må ikke have andre Guder end mig,“ siger budet. Lad os ransage hjertet, sammenligne livet og karakteren med Jehovas love og forskrifter og da ihærdigt søge at rette vore fejl.

De sidste seks bud angiver menneskets pligt over for sine medmennesker. Her kommer der højtidelige forpligtelser frem, som hver dag nedtrædes af bekendende lovlydige. Dem som er blevet oplyst af Guds nåde, som er blevet antaget i den kongelige familie, burde

ikke altid være børn i Herrens arbejde. Hvis de klogt udnytter de nådegaver de har fået, vil deres dygtighed øges og deres kundskab blive mere omfattende og de vil blive betroet med et endnu større mål af guddommelig kraft. Bestræber de alvorligt og målrettet på at bibringe deres medmennesker en sandhedskundskab, vil de blive stærke i Herren; og til at arbejde for retfærdighed på jorden, vil de modtage det evige livs belønning i himmelens rige. Dette er vore søstres privilegium. Og når vi ser dem bruge Guds tid og penge på unødigt klædefremvisning kan vi ikke andet end advare dem at de ikke blot bryder de første fire, men også de sidste seks bud. De gør ikke Gud til deres største genstand i gudsyndelsen, de elsker heller ikke deres næste som sig selv.

Kristus er vort eksempel. Vi må holde Forbilledet stadigt foran os og betragte det uendelige offer, som er gjort, for at løskøbe os fra syndens trældom. Hvis vi finder os selv fordømt når vi ser os i spejlet, så lad os ikke vove flere overtrædelser, men vende helt om og vaske vore karakterklæder i Lammets blod, så de kan være pletfrie. Lad os råbe som David: „Oplad mine øjne, at jeg må skue de underfulde ting i din lov.“ Dem Gud har betroet tid og midler, så de kan være til velsignelse for menneskeheden, men som har formøblet disse gaver unødigt på sig selv og deres børn, vil have et frygteligt regnskab at møde ved Guds domstol.

„Thi se, dagen kommer, luende som en ovn; og alle de frække og alle, som øver gudløshed, skal blive som strå og dagen, som kommer, skal lade dem gå op i luer, siger Hærskares Herre, så der ikke levnes rod eller gren at dem.“ Den vantroende verden vil snart få noget at tænke over udover deres klæder og udseende; og når deres tanker er revet bort fra disse ting af lidelse og forvirring, har de intet at ty til. De er ikke håbets fanger og derfor vender de sig ikke til Befæstningen. Deres hjerter vil svigte dem af græmmelse og frygt. De har ikke gjort Gud til deres tilfulgt og han vil ikke være deres trøst. Han vil le af deres ulykke og håne når de bliver bange.

[De iblandt sabbatsholderne, som har givet efter for verdens indflydelse, vil blive prøvet. Vi befinder os i de sidste dages farer og Guds bekendende folk står over for en prøve, som mange ikke har ventet. Deres tros ægthed vil blive prøvet, Mange har sluttet sig til de verdslige i hovmod, forfængelighed og higen efter fornøjelse og smigret sig med, at de kunne gøre dette og dog være kristne.

Men det er sådanne nydelser, der skiller dem fra Gud og gør dem til verdens børn. Kristus har ikke givet os, et sådant eksempel. Kun de, der fornægter sig selv og lever et ædrueligt, ydmygt og helligt liv, er Jesu sande efterfølgere; og sådanne kan ikke glæde sig i selskab med dem, der elsker verden.

[634] Mange klæder sig som verden for at kunne øve indflydelse på de vantro; men deri tager de sørgeligt fejl. Dersom de ønsker at øve en sand indflydelse til frelse, lad dem så efterleve deres bekendelse og vise deres tro ved deres retfærdige gerninger og gøre forskellen mellem en kristen og den verdslige tydelig. Tale, klædedragt og handling bør vidne for Gud. Da vil de sprede en hellig indflydelse overalt omkring sig og endog vantro vil skønne, at de har været hos Jesus. Hvis nogen ønsker, at hans indflydelse skal veje til fordel for sandheden, lad ham så leve efter sin bekendelse og derved efterligne det ydmyge guddommelige Mønster.

Hovmod, vankundighed og dårskab følges altid ad. Den stolthed, der viser sig iblandt hans bekendende folk, mishager Herren. Han vanæres ved, at de retter sig efter de usunde, usømmelige og kostbare skikke i denne vanartede tid.

Moden behersker verden og den er en tyrannisk herskerinde, som ofte tvinger sine dyrkere til at underkaste sig de største ulemper og ubehageligheder. Moden beskatter uden fornuft og indkasserer uden barmhjertighed. Den har en fortryllende magt og er rede til at kritisere og latterliggøre de; fattige, dersom de ikke følger i dens spor, hvad det end måtte koste, endog med opofrelse af selve livet. Satan triumferer, fordi hans anslag lykkes så godt og døden leer ad den sundhedsnedbrydende dårskab og blinde nidkærhed hos dem, der tilbeder ved modens alter. *Vejl f menigh* bd. 1 side 488]

For at beskytte Guds folk fra verdens fordærvende indflydelse, såvel som fremme fysisk og moralsk sundhed, blev klædereformen indført hos os. Det skulle ikke være noget trældomsåg, men en velsignelse; ikke større slid, men spare arbejde; ikke få større udgifter til klæder, men spare penge. Det vil udskille Guds folk fra verden og derved tjene som en barriere mod dens mode og tåbeligheder. Han som kender slutningen fra begyndelsen, forstå vor natur og vore behov, — vor medlidende Forløser, — så vore farer og vanskeligheder og indvilgede i at give os en betimelig advarsel og belæring om vore livsvaner, endog i at vælge mad og klæder rigtigt.

Satan finder hele tiden på en ny klædestil der viser sig at være til skade for fysik og moralsk sundhed; og hen jubler når han ser bekendende kristne ivrigt antage de moder, som han har fundet på. Mængden af fysisk lidelse på grund af unaturlige og usunde klæder kan ikke beregnes. Mange er blevet syge for livstid, på grund af deres eftergivenhed for modens krav. Forskydninger, deformiteter, kræft og andre frygtelige sygdomme, er blandt onderne af moderigtige klæder. [635]

Mange klædestile, som var malplacerede og endog latterlige er blevet almindeligt antaget fordi den er moderigtig. Blandt disse ødelæggende moder var store fiskebensskørter (hoop), som ofte fik personen til at se farlig ud. Som modsætning blev der givet ordentlige, anstændige og sømmelige klæder, undvære fiskebensskørter og slæbeskørter og sørge for ordentlige klæder til arme og ben. Men klædereformen omfattede mere end kortere klæder og klæder til arme og ben. Den indbefatter enhver klædningsartikel på kroppen. Den løfter byrderne fra hofterne ved at ophænge skørterne fra skuldrene. Den fjernede stramme korsetter, som presser lungerne, maven og andre indre organer sammen og medfører krumning af rygraden og en næsten utallig række sygdomme. Klædereformen er kommet for at enhver legemsdel kan beskyttes og udvikle sig ordentligt.

Til dem som har antaget klædereformen konsekvent, værdsætter dens fordele og gladeligt tager afstand fra stolthed og mode, har den vist sig at være til velsignelse for dem. Bruges de rigtigt, vil det være passende og behagelige klæder og anbefalede sig selv til oprigtige personer, endog bland dem, ikke af vor tro.

Så kan der spørges: „Hvorfor er disse klæder blevet lagt til side og med hvilken grund forsvares klædereformen ikke mere?“ Grunden til denne ændring vil jeg sige noget ganske kort om. Medens mange af vore søstre antog denne reform af princip, modsatte sig andre denne enkle, sunde klædestil, som den hævdede at være. Det krævede meget arbejde at indføre denne reform blandt vore folk. Det var ikke nok at give vore søstre de fordele sådanne klæder har og overbevise dem om at det ville få Guds billigelse. Moden havde så stærkt et greb på dem at de var træge til at bryde ud af dens magt og endog adlyde fornuftens og samvittighedens diktater. Og mange som kendte og accepterede reformen ændrede ikke deres forkerte [636]

klædevaner, undtagen at afkorte deres skørter og klæde deres arme og ben.

Men dette var ikke det hele. Nogle som antog reformen ville ikke, ved eksempel, vise klædernes fordele og når de blev spurgt ville de ikke give nogen grund for at antage den. Og derved lod de ikke sagen gå videre. De forsøgte at styre andres samvittighed ved deres egen. Hvis de bar dem, blev andre også nød til at tage den på. De glemte at ingen var tvunget til at bære reformklæderne.

Det var ikke min opgave at tage dette emne frem for mine søstre. Efter at have overbragt dem det der er mig vist, forlod jeg dem og overlod dem til deres egen samvittighed. Med reformeringer følger altid ofre. Det kræver at kærlighed til magelighed, selviske interesser og ærgerrighedens lyster blev underlagt det rigtiges principper. Dem som har mod til reformere sig støder på forhindringer. Man vil støde på de menneskers konservatisme, hvis arbejde eller fornøjelse sætter dem i kontakt med modens tilhængere og bliver udstødt hvis de ændrer sig.

Mange ulykkelige følelser kom fra dem, som hele tiden tilskyndede søstre til klædereformen. Med yderligheder, lader denne reform til at udgøre summen og substansen af deres religion. Det var samtaleemne og byrder for deres hjerter; og deres tanker blev således ledt bort fra Gud og sandheden. De værnede ikke om Kristi ånd og udviste stor mangel på sand taktfølelse. I stedet for at sætte pris på klæderne og deres virkelige fordele, lod de til at være stolte af deres særegenhed . Måske er der ikke noget andet spørgsmål blandt os, som har skabt en så stor karakterudvikling, som klædereformen har.

Selvom mange unge antager disse klæder, har nogle vovet at undgå korset, ved at tillade ekstra udklipninger og derved gøre det mere til forbandelse end til velsignelse. Dem som påtager den modstræbende, af pligt, bliver den et bittert åg for. Stadig andre som tilsyneladende var meget nidkære reformere, viste en sørgelig mangel på orden og soberhed i deres klæder. Det blev ikke gjort efter det anerkendte mønster. Nogle ville have en varieret dragt, yderklæder af et materiale, kjolen af et andet og underbukserne af et tredje. Andre bar skørtet meget langt, så at der kun var omkring en tomme af underbukserne, der kunne ses og gjorde derved klæderne uforholdsmæssige til hinanden og usmagelige. Disse groteske og

uordentlige vaner vækker væmmelse hos mange, som ville være tilfredse med ordentlige reformklæder.

Nogle fik mange problemer, fordi jeg ikke gjorde klædespørgsmålet til en diskussionssag og endnu andre, fordi jeg rådede dem, som havde ikke-troende mænd eller børn, til at ikke antage reformen, da det kunne føre til ulykke og hindre det gode ved deres brug. I årevis har jeg båret denne byrde og arbejdet for at skabe ensartethed i klæderne blandt vore søstre.

I et syn jeg fik i Battle Creek, den 3. januar 1875, fik jeg vist tingenes tilstand, som jeg har fremstillet dem her og at den vide forskellighed i klæder har været til skade for sandhedens sag. Det som kunne vise sig som en velsignelse, hvis ensartetheden antages og bæres rigtigt, har været en skamlet og i nogle tilfælde endog en vanære.

Nogle som bar klæderne sukkede over dem, som en tung byrde. Deres hjerters sprog var: „Alt andet end dette. Følte vi os frie til af aflægge denne særlige stil, ville vi villigt antage simple, upyntede klæder med en sædvanlig længde. Benene kunne klædes ligeså varmt som før og vi kunne få alle fysiske fordele, med mindre besvær. Det kræver meget arbejde at forberede reformklæderne på en ordentlig måde.“ Knurren og klagen ødelagde hurtigt den livsvigtige guds frygt.

Jeg har ingen byrde for vidnesbyrd om klædespørgsmålet. Jeg henviser ikke til det på nogen måde, ej heller forsvarer eller fordømmer. Det var Herrens hensigt at forsøge sit bekendende folk og åbenbare deres hjerters motiver. Ved lejr møder var der sjældent noget at sige om dette spørgsmål. Jeg undgik alle spørgsmål og besvarede ikke breve.

For et år siden blev klædespørgsmålet igen fremstillet for mig. Jeg så at vore søstre forlod evangeliets enkelhed. De få som havde følt at klædereformen ikke krævede særligt arbejde og som påstod at de ikke ville påvirkes af verdens ånd, havde nu antaget den mode de tidligere havde fordømt. Deres klæder blev arrangeret med alle unødige verdslige udsmykninger på en måde der er kristne upassende og helt forskellig fra vor tro.

Således har et folk givet hjertets stolthed frit løb af; et folk, som der bekender at komme ud af verden og være særskilt. Inspirationen erklærer at verdens venskab er fjendskab med Gud; alligevel har

hans bekendende folk brugt deres gudgivne tid og midler på modens alter.

Vort folk har støt bevæget sig bagud i reformarbejdet. Visdom og dømmekraft synes at være lammet. Selviskhed og kærlighed til fremvisning har fordærvet hjertet og forringet karakteren. Der er en herskende tilbøjelighed til at ofre sundheden og Guds gunst på den foranderlige og umættelige modes alter.

Der er ingen mere passende klædeform at bære på sanatoriet end reformklæder. Tanken, som nogle har næret, at det ville forringe denne institutions værdighed nyttighed, er en fejltagelse. Det er netop sådanne klæder som man ville forvente at finde der og burde ikke være opgivet der. I en sådan dragt kan sygehjælpere arbejde meget mindre besværligt end nu. En sådan klædedragt vil tale sin egen prædiken til modens tilhængere. Kontrasten mellem deres egne usunde, slæbende klæder med flæser og reformklæder sømmeligt båret, bekvemme og praktiske som de er, ville have været meget instruktiv. Mange af patienterne ville have gjort større fremskridt, hvis de antaget klædereform.

[639] Vi beklager det hvis der er kommet en indflydelse imod denne ordentlige, sømmelige og sunde klædeform. Det naturlige hjerte beder altid efter verdslige skikke. Enhver indflydelse i den forkerte retning er ti gange stærkere.

Selvom ingen var tvunget til at antage reformklæder, kunne og burde vort folk have påskønnet dets fordele og antaget dem, som en velsignelse. De onde følger af den modsatte kurs kan ses nu. På sanatoriet er lægerne og sygehjælperne afveget stærkt fra Herrens belæring med hensyn til klæder. Nu er enkelhed et sjældent syn. I stedet for ordentlige, ubesmykkede klæder, som Inspirationens pen har foreskrevet, kan næsten enhver moderne klædestil ses. Her, såvel som andre steder, er de som er dem, som beklagede sig over at skulle indføre reformklæderne, nu gået til store yderligheder i unødige besmykkelser. Alt dette bruger så meget tid og arbejde, at mange er nød til at få dobbelt så meget løn for deres arbejde, end hvis deres klæder var gjort i enkelhed, sådan som de sømmer sig for en gudfrygtig kvinde. Fremstilling af disse moderigtige klæder, koster ofte mere end klæderne i sig selv. Og den dobbelte værdi har ofte det der er brugt på klipninger. Her vises stolthed og tomhed og en stor mangel på sande principper ses. Hvis de ville gå med

til enkle, simple klæder, kunne mange, som er afhængige af deres ugentlige løn, selv gøre meget af syarbejdet. Men dette er nu umuligt og skrædderens honorar er anseelig i deres små lønninger.

Gud har udtænkt at reformklæder skal være en barriere, der forhindrer vore søstres hjerter fra at blive fremmed fra ham ved at følge verdens moder. Dem som fjernede den barriere påtog sig ikke, at afværge de farer der må følge. Nogle i ansvarlige stillinger har påvirket til fordel for verdslige skikke og helt i strid med bibelens standard. De har gjort deres del for at skabe den nuværende verdslige og frafaldene tilstand.

Gud har prøvet sit folk. Han har ladet vidnesbyrdet om klæder bringes til tavshed, så vore søstre kan følge deres egne tilbøjeligheder og således udvikle den virkelige stolthed, der er i deres hjerter. Det var for at forhindre den nuværende verdslighedstilstand at klædereformen blev anbefalet. Mange foragtede den tanke at dette klæde var nødvendig for at beskytte dem fra at følge moderne; men Herren har ladet dem bevise at stolthed var gemt i deres hjerter og at dette var lige hvad de ville. Det er nu bevist at de behøver begrænsninger, som klædereformen pålægger.

[640]

Hvis alle vore søstre ville antage en enkel, ubesmykket klædning af sømmelig længde, ville den uniformitet der således kommer, være langt mere velbehagelig for Gud og vil udøve en sundere indflydelse i verden, end den forskellighed der var for fire år siden. Da vore søstre ikke ville antage klædereformen i almindelighed, som den skulle bæres, overbringes der nu en anden mindre ubehagelig stil. Den er fri fra unødige klipninger, fri for opbundede og bagbundede overskørter. Den består af en enkel kjole eller et passende løst skød og nederdel, den sidstnævnte kort nok til at undgå gadens dynd og snavs. Materialet bør være frit fra store mønstre og figurer og tydelig i farven. Den samme omsorg bør der være for benklæderne, ligesom med korte klæder.

Vil mine søstre denne klædestil og nægter at efterligne de moder der udtænkes af Satan og hele tiden forandrer sig? Ingen kan sige hvilken usædvanlig mode bliver den næste. Verdslige hvis eneste bekymring er: „Hvad skal vi spise og hvad skal vi klæde os med?“ bør ikke være vort kendemærke.

Nogle har sagt: „Efter at jeg har slidt disse klæder op, så vil jeg gøre de næste enklere.“ Se, hvis overensstemmelse med verdens mo-

[641] der er rigtig og velbehagelige for Gud, hvorfor er der så overhovedet behov for forandring? Men hvis det er forkert, er det så bedre at fortsætte med det forkerte, end det er direkte nødvendigt at forandre sig? Lige her vil vi minde jer om den iver og alvor, den dygtighed og udholdenhed, I udviste for at lave moderigtige klæder. Ville det ikke være prisværdigt, at være ligeså alvorlig for at tilpasse dem bibelstandarden? Dyrebare, gudgivne tid og midler er blevet brugt på at lave disse klæder; og er I så villige nu til at ofre jer og rette jeres forkerte eksempel, som I har givet andre?

[Det er en skam for vore søstre at glemme deres hellige karakter og deres pligt over for Gud i den grad, at de efterligner verdens skikke. Vi har ingen anden undskyldning end vore egne hjerters fordærvelse. Vi forøger ikke vor indflydelse ved en sådan handlemåde. Den er i den grad i modstrid med vor trosbekendelse, at den gør os latterlige i verdslige menneskers øjne.

Mangen sjæl, som har været overbevist om sandheden, er blevet ledet til at tage afstand fra den på grund af den stolthed og kærlighed til verden, som vore søstre har udvist. Den lære, der blev forkyndt, syntes at være klar og harmonisk og tilhørerne følte, at de måtte løfte et tungt kors ved at modtage sandheden. Når de har set vore søstre optræde i så iøjnefaldende dragter, har de sagt: „Disse mennesker klæder sig fuldstændig, som vi gør. De kan ikke i virkeligheden tro, hvad de bekender sig til; og når alt kommer til alt, må de være bedragne. Hvis de virkelig troede, at Kristus snart skulle komme og at hver eneste sjæls sag skulle afgøres enten til evigt liv eller til evig død, kunne de ikke ofre tid og penge til at klæde sig efter den rådende mode.“ Hvor lidt disse søstre, som bekender sig til at være troende, dog vidste om den prædiken, deres klædedragt holdt!

Vore ord, vore handlinger og vore klæder er daglige, levende prædikanter, der samler med Kristus eller adspredes. Dette er ikke en ubetydelig sag, der kan afvises med en spøg. Spørgsmålet om klædedragt kræver alvorlig overvejelse og megen bøn. Mange vantro mennesker har følt, at de ikke gjorde ret i at tillade sig, at blive modens slaver; men når de har set nogle, der fører en høj bekendelse om guds frygt, klæde sig, som verdens mennesker klæder sig og finde behag i letsindigt selskab, drager de den slutning, at der ikke kan være noget urigtigt i en sådan handlemåde.

„Et skuespil er vi blevet for verden, både for engle og mennesker,“ sagde den inspirerede apostel. Hele himmelen iagttager den daglige indflydelse. Kristi bekendende efterfølgere har på verden. Mine søstre, jeres klædedragt taler enten til gunst for Kristus og den hellige sandhed eller til gunst for verden. Hvilken af delene er tilfældet? Husk, vi må alle over for Gud svare for den indflydelse, vi øver.

Vi ønsker på ingen måde at anspore til ligegyldighed med hensyn til klædedragt. Lad påklædningen være passende og sømmelig. Selv om den kun er af et billigt stof, bør den holdes pæn og ren. Hvis der ingen flæser er, kan den pågældende ikke alene spare en del ved selv at sy den, men hun kan spare et ikke ringe beløb ved selv at vaske og stryge. Familier påtager sig tunge byrder ved at klæde deres børn i overensstemmelse med moden. Hvilket tidsspilde! De små vil se meget tiltalende ud i en klædedragt uden en eneste flæse eller anden prydelser, når de bliver holdt pæne og rene. Det er så let at vaske og stryge en klædning af denne slags, at arbejdet ikke føles som en byrde.

[642]

Hvorfor vil vore søstre blot for at følge tidens skik og brug berøve Gud den tjeneste, der tilkommer ham og berøve hans forrådshus penge, som de bør yde til hans sag? De første og bedste tanker skænker man klædedragten; tid spildes og penge bortødsles. Sindets og hjertets udvikling bliver forsømt. Karakteren tillægges mindre betydning end klæderne. En sagtmødig og stille ånds prydelser er af uberegnelig værdi; og at forspilde vore anledninger til at sikre os denne kostelige sjælens prydelser af hensyn til intetsigende forehavender er den syndigste dårskab.

Søstre, vi kan gøre en god gerning for Gud, hvis vi vil. Kvinden kender ikke sin magt. Det var ikke Guds hensigt, at hendes evner helt skulle være optaget af spørgsmålet: Hvad skal jeg spise? Hvad skal jeg drikke? Og hvad skal jeg klæde mig med? Der er et højere mål for kvinden, en herligere skæbne. Hun bør udvikle og pleje sine kræfter; for Gud kan bruge dem i den store gerning at frelse sjæle fra evig undergang. *Vejl f menigh* bd. 1 side 488-490]

Om søndagen er de populære menigheder mere som et teater end som et sted til gudsdyrkelse. Der vises enhver form for moderigtig klædestil. Den fattige har ikke mod til at komme ind i disse gudsdyrkelseshuse. Den efterfølgende iagttagelse blev gjort da jeg hørte en

[643] deltager af disse moderne menigheder. „Det giver en så god anledning til at studere disse moder. Jeg kan se virkningen af forskellige klædestile; og ved du, at jeg får stor gavn af mine forretninger, ved at se virkningen af disse forskellige klædestil i forskellige former og forskellige farvenuancer. Lagde du mærke til det store slæb og den yndige hat? Jeg ved lige hvordan den er lavet. jeg har taget lektier hele dagen, som jeg skal bruge i praksis.“

Ikke et ord blev der sagt om Kristus eller den prædiken, der blev forkyndt. Hvordan, tænkte jeg, ser Jesus på et sådant selskab, med deres fremvisen af smykker og overdrevne klæder? Hvilken vanære vises Guds hus! Var Kristus på jorden og skulle han besøge en sådan menighed, ville han så ikke drive disse vanhelligede ud af sin Faders hus?

[Men det største onde er indflydelsen på børnene og de unge. Næsten så snart de kommer til verden, underlægges de modens krav. Små børn hører mere om klæder end om deres frelse. De ser deres mødre rådføre sig mere ivrigt med mønstertegningerne end med bibelen. Der aflægges flere besøg i manufakturforretningen og hos modehandleren end i kirken. Den udvortes påklædning tillægges større vægt end karakterens prydelser. Når det fine tøj tilsøles, høres der skarpe irettesættelser og der opstår gnavenhed og pirrelighed som følge af en uophørlig tvang.

En misdannet karakter foruroliger ikke moderen så meget som en tilsølet klædning. Barnet hører mere tale om tøj end om dyd; for moderen er mere fortrolig med moden end med sin frelser. Hendes eksempel omgiver alt for ofte de unge med en giftig atmosfære. Last, forklædt i modens kappe, trænger sig ind iblandt børnene.

En fornuftig kvinde vil tage sig fordelagtigt ud i en enkel påklædning. Vi bedømmer et menneske efter dets klædedragt. Prangende tøj røber forfængelighed og svaghed. En beskeden, gudfrygtig kvinde vil klæde sig beskedent. En dannet smag og en kultiveret ånd vil vise sig i valget af en enkel og sømmelig dragt.

[644] Der gives en prydelser, som aldrig vil forgå, som vil befordre lykke i livet hernede og som vil lyse med ufordunklet glans i den endeløse fremtid. Det er en sagtnmodig og ydmyg ånds prydelser. Gud har pålagt os at iføre sjælen denne kosteligste klædning. Ved hvert blik i spejlet burde modens tilbedere mindes den forsømte sjæl. Hver time, de bortødsler med at gøre deres toilette, burde give dem

en irttesættelse, fordi de lader åndsevnerne henligge øde. Da ville der kunne ske en reformation, som ville højne og forædle alle livets gøremål. I stedet for at søge efter gyldne prydelser til det udvortes ville der blive gjort alvorlige anstrengelser for erhvervelse af den visdom, som er mere værd end fint guld, ja, som er kosteligere end perler.

De, der tilbeder ved modens alter, har kun ringe karakterstyrke og kun liden fysisk energi. De lever ikke med noget stort forsæt for øje og de virkeliggør intet værdigt formål i livet. Overalt træffer vi kvinder, hvis hele sind og hjerte er opslugt af deres interesse for klæder og pynt. Kvindens sjæl forkrøbles og forringes og hendes tanker drejer sig om hendes arme, foragtelige jeg. Idet en moderne klædt ung dame gik forbi flere herrer på gaden, stillede en af dem nogle spørgsmål angående hende. Svaret var: „Hun er en nydelig prydenstand i sin fars hus, men ellers er hun til ingen nytte.“ Det er beklageligt, at sådanne, som bekender sig til at være Kristi disciple, kan mene, at det skulle være fint at efterligne sådanne unyttige prydenstandes påklædning og manerer.

Peter giver værdifuld undervisning angående kristelige kvinders klædning: „Jeres prydelser skal ikke være noget udvortes: Hårflætning og påhængte guldsmykker eller forskellig klædedragt, men hjertet, det skjulte menneske, med den uforgængelige prydelser, som en sagtmødig og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne. Thi således prydede også fordem de hellige kvinder sig, som håbede på Gud.“ Alt, hvad vi tilskynder til, er efterlevelse af påbudene i Guds ord. Læser vi bibelen og følger vi bibelens lære? Vil vi lyde Gud eller rette os efter verdens skikke? Vil vi tjene Gud eller mammon? Kan vi vente at have fred i sindet og vinde bifald hos Gud, når vi vandrer lige stik imod hans ords lære?

Apostelen Paulus formaner de kristne til ikke at skikke sig efter verden, men at blive forvandlede ved sindets fornyelse, „så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne“. Men mange, der bekender sig til at være Guds børn, føler ingen betænkelighed ved at skikke sig lige med verden med hensyn til brugen af guld og perler og kostbar klædedragt. De, der er for samvittighedsfulde til at bruge disse ting, anses for at være smålige, overtroiske og endog sværmeriske. Men det er Gud, som nedlader sig til at give os disse forskrifter; de er erklæringer fra den

[645]

evige visdom og de, der undlader at tage hensyn til dem, gør det på eget ansvar og må selv betale prisen. De, der klynger sig til de prydelser, som Guds ord forbyder, nærer stolthed og forfængelighed i hjertet. De ønsker at vække opmærksomhed. Deres klædedragt siger: Se på mig! Vis jeres beundring! Den forfængelighed, som er uadskilleligt knyttet til den menneskelige natur, vokser stadig ved således at blive tilfredsstillet. Når man i sit sind holder fast ved at ville behage Gud alene, ophører enhver unødigt prydelser af legemet.

Apostelen stiller den udvortes pryd i direkte modsætning til en sagtmødig og stille ånd. Til sammenligning siger han om denne ånds værdi, at den er „meget kosteligt for Gud,,: Der er en afgjort modsætning mellem lyst til udvortes pryd og den sagtmødige og stille ånds ynde. Kun når vi i alle ting søger at rette os efter Guds vilje, vil fred og glæde herske i sjælen.

Kærlighed til klædedragten stiller moralen i fare og gør en kvinde til det modsatte af en kristen kvinde, der udmærker sig ved beskedenhed og nøgternhed.] Pralende, overdådige klæder opmuntrer ofte til den iklædtes lyster i hjertet og vækker lave lidenskaber i dens hjerte, som ser dette. Gud ser at karakterens ruin ofte går forud for stolthed og forfængelighed i klæder. Han ser at den kostbare klædning kvæler ønsket, for at gøre godt. [*samme* s 490-492]

[646] Jo flere midler mennesker bruger på klæder, des mindre kan de have til at føde den sultne og klæde den nøgne med; og godgørehedens strømme, som hele tiden burde flyde, tørres op. Enhver dollar der er spares for at fornægte selvet unødige smykker, kan gives til trængende eller kan placeres i Herrens skatkammer til evangeliets støtte og sende missionærer ud til fremmede lande og mangedoble udgivelser der fører lysets stråler til sjæle i mørke og vildfarelse. Enhver dollar der bruges unødigt frarøver de dyrebare anlednings glans, til at gøre godt.

Min Søster, hvor meget tid har du brugt på unødigt klipninger, tid som du skal aflægge regnskab til Gud for? Hvor mange penge er der brugt på at fornøje din fantasi og vinde andres hjerters beundringer der er ligeså tomme som dit eget? Det var Guds penge. Hvor meget godt kunne du ikke have gjort for dem! Og hvilket tab har du ikke lidt i dette liv og i det fremtidige, evige liv, ved ikke at gøre dette. Enhver sjæl vil dømmes efter legemlige gerninger. Gud læser hensigter og motiver. Ethvert arbejde og enhver skjult ting er

åben for hans alt?seende øjne. Ingen tanke, ord eller handling undgår hans opmærksomhed. Han ved hvorvidt vi elsker og ærer ham eller behager og ophøjer os selv. Han ved om vi sætter vor lid til ting deroppe, hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd, eller til jordiske, sanselig og djævelske ting.

Når du sætter en ubrugelig eller overflødig klædningsartikel på din person, fratager du noget den nøgne. Når du dækker dit bord med nyttesløs forskellig dyrebar mad, nægter du den sultne mad. Hvordan er din optegnelse, bekendende kristen? Jeg beder dig indestændigt, iklæd dig ikke tåbelig og skadelig fjelighed, som Gud kræver i sit skatkammer og den del som burde gives den fattige. Lad os ikke klæde os selv med kostelige klædninger, men ligesom kvinder der bekender gudsfrygt, med gode gerninger. Lad ikke enkens og den faderløses råb gå op til himmelen, imod os. Lad ikke sjæles blod findes på vore klæder. Lad ikke kostbar prøvetid blive spildt på at nære hjertets stolthed. Er der ingen fattige at besøge? ingen uklare øjne, som du kan læse Guds ord for? ingen fortvivlede, modløse der behøver dine trøstende ord og dine bønner?

Voksede din stoltheds? og forfængeligheds?føjelse ikke til staidighed, da Gud gav dig fremgang — Selvom du helliger kostbar tid på at studere klæder, forsømmes den indre besmykkelse; der er ingen vækst i nåden. I stedet for at blive mere himmelsk sindet, bliver du mere jordisk sindet. Tåbelige og skadelige lyster, lave appetitter, har omtåget din fornemmelse for hellige ting. Hvorfor vil ikke alle, som bekender at elske Jesus fly fra disse sjæls?ødelæggende svagheder! Verden er skør efter fremvisning, mode og fornøjelse. Tøjlesløshed er stadig og farefuldt i vækst. Hvorfor vil kristne ikke være sande over for deres høje bekendelse!

[647]

[Kristus skammer sig over sine såkaldte efterfølgere. Hvori viser vi lighed med ham? Hvori svarer vor påklædning til bibelens krav? Jeg ønsker ikke, at folkets synder skal hvile på mig og jeg vil „give basunen en tydelig lyd,,: I årevis har jeg båret et klart og bestemt vidnesbyrd angående denne sag, både i skrift og fra talerstolen. Jeg har ikke undladt at forkynde hele Guds råd. Jeg må være ren for alles blod. Den kendsgerning, at verdslighed og stolthed råder næsten overalt, er ingen undskyldning for en eneste kristen til at gøre, som andre gør. Gud har sagt: „Du må ikke følge mængden i, hvad der er ondt.“

Mine søstre, driv ikke længere spot med jeres egne sjæle og med Gud! Det er blevet åbenbaret for mig, at hovedårsagen til jeres tilbagegang er jeres kærlighed til klædedragt. Dette leder til forsømmelse af højtidelige ansvar og I har næsten ikke en gnist af Guds kærlighed i jeres hjerter. Giv ufortøvet slip på årsagen til jeres frafald, fordi den er synd imod jeres egen sjæl og imod Gud. Lad jer ikke forhærdes af syndens bedrag! Moden fordærver forstanden og fortærer åndeligheden hos vort folk. Lydigheden mod modens krav gennemtrænger vore syvende-dags adventist menigheder og bidrager mere end nogen anden magt til at skille vort folk fra Gud. Det er blevet vist mig, at vore menighedsregler er meget utilstrækkelige. Alle tilkendegivelser af stolthed med henblik på klædedragt, som er forbudt i Guds ord, [648] bør være årsag nok til menighedstugt. Hvis nogen trods advarsler, henstillinger og formaninger vedblivende fortsætter med at følge en fordærvet vilje, kan det betragtes som bevis på, at hjertet ikke på nogen måde er ligedannet med Kristus. Selvet, intet uden selvet, er genstanden for tilbedelse og en sådan kristendomsbekender vil lede mange bort fra Gud.

Det er en frygtelig synd hos os som et folk, at vi har tilladt vore menighedsmedlemmer at klæde sig på en måde som er uforenelig med deres tro. Vi må øjeblikkelig stå op og lukke døren til for modens tillokkelser. Medmindre vi gør dette, vil vore menigheder demoraliseres. *Vejl f menigh* bd. 1 side 492-493]

Ordentlig uddannelse

ORDENTLIG UDDANNELSE

Uddannelse indbefatter mere end kendskab til bøger. Ordentlig uddannelse er ikke kun mental disciplin, men den oplæring som indeholder en sund moral og korrekt optræden. Vi har frygtet meget at dem, som tager studerende ind i deres hjem, ikke vil erkende deres ansvar og forsømmer at udøve en ordentlig indflydelse over disse unge. Således vil studerende ikke få al den hjælp som de kunne få på colleget. Spørgsmålet rejser sig for ofte: „Er jeg min broders vogter?“ „Hvilken bekymring, hvilken byrde eller ansvar skulle jeg have for studerende, som tager plads i vore huse?“ Jeg svarer: „Præcis det samme som du har for dine egne børn.“

Kristus siger: „Elsk hverandre, som jeg har elsket jer.“ Unge sjæle som er bragt under jeres tag er ligeså dyrebare i Herrens øjne, som jeres egne børns sjæle er. Når unge mænd og kvinder skilles fra hjemmekredsens, blødgørende, undertrykkende indflydelse, er det deres pligt, som har ansvar for dem, at gøre denne hjemmeindflydelse for dem. Derved vil de dække en stor mangel og vil gøre et arbejde for Gud ligeså sandelig som prædikanten bag talerstolen. Omgærdes disse studerende med en indflydelse, som vil beskytte dem fra umoralitetens fristelser og lede dem til Jesus, er et arbejde som himmelen ville billige. Alvorlige ansvar påhviler dem som bor ved værkets store center, hvor vigtige interesser skal tilgodeses. Dem som vælger deres hjem i Battle Creek bør være troens, visdommens og bønnens mænd og kvinder. [649]

Hundredvis af unge af forskellige natur og af forskellig uddannelse er samlet på skolen og stor omsorg såvel som megen tålmodighed er nødvendig for at afbalancere de unge sind i den rigtige retning, som er blevet forkvaklet af dårlig ledelse. Nogle er aldrig blevet opdraget og andre er der blevet herset for meget med og har følt at når de er borte fra de vagtsomme hænder som har styret tøjlerne, måske for stramt, at de var frie til at gøre hvad det behagede dem.

De foragter tanken, at blive betvinget. Disse forskellige mennesker som er bragt sammen på vort college bringer bekymringer, byrder og tunge ansvar, ikke kun på lærere, men på hele menigheden.

De studerende på vort college er udsat for mange fristelser. De vil bringes i kontakt med personer af næsten alle slags sindelag og moral. Dem som har en religiøs erfaring kan dadle, hvis de da ikke sætter sig til at modstå enhver ond indflydelse. Men mange vælger at følge indskydelserne. De tager ikke hensyn til at de må gøre eller ødelægge deres egen lykke. Det er i deres egen magt at udnytte deres tid og anledninger, til at udvikle en karakter, der vil gøre dem lykkelige og nyttige.

[650] De unge som bor i Battle Creek er i konstant fare, fordi de ikke sætter sig i forbindelse med himlen. Hvis de ville være sande over for deres bekendelse, kunne de være levende missionærer for Gud. Ved at vise en kristen interesse, forståelse og kærlighed kan de være til stor gavn for de unge, som kommer til Battle Creek fra andre steder. En alvorlig anstrengelse bør gøres for at holde disse fremmede borte, fra at vælge overfladiske, intetsigende, fornøjelsessøgende selskaber. Denne klasse udøver en demoraliserede indflydelse på colleget, på sanatoriet og på forlagskontoret. Vort antal vokser konstant og årvågenhed og iver for at bevare fæstningen er stadig aftagende. Hvis de ville åbne deres øjne, så alle kan se hvorhen disse ting går.

Mange flytter til Battle Creek for at give deres børn collegets fordele og samtidig føler de ikke deres eget ansvar for dette skridt. De indser ikke at der også skal tages stilling til andre ting, end deres selviske interesser; så de kan blive en hindring, i stedet for en velsignelse, Hvis de da ikke kommer med det absolutte fortsæt at gøre godt, såvel som at få godt. Dog behøver ingen at miste deres åndelighed ved at komme til Battle Creek; Hvis vi ville følge Kristus, har ingen magten til at føre os vild fra den sti, som er lagt til rette for Kristi forløste. Ingen er tvunget til at efterligne bekendende kristnes fejl. Hvis han ser andres fejltagelser og forkerte handlinger, vil han drages til ansvar for Gud og for sine medmennesker, hvis han ikke sætter et bedre eksempel. Men nogle gør andres fejl til en undskyldning for deres egne karaktermangler og efterligner netop de ubehagelige træk som de fordømmer. Sådanne personer styrker dem, de beklager har en ukristen adfærd. Med deres øjne åbne vandrer de ind i fjendens snare. Ikke så få i Battle Creek har gjort dette.

Nogle er kommet til stedet hvor vore institutioner er placeret, med det selviske motiv at lave penge. Denne klasse vil ikke hjælpe de unge, hverken ved forskrift eller eksempel.

De unges farer forøges stærkt, når de træder ind i selskaber med mange af deres egen alder, med forskellig karakter og livsvaner. Under disse omstændigheder er mange forældre tilbøjelige til at slappe af, snarere end fordoble deres egne anstrengelser for at vogte og kontrollere deres børn. Derved kaster de en kolossal byrde på dem, som føler ansvaret. Når disse forældre ser at deres børn bliver demoraliserede, er de tilbøjelige til at finde fejlene hos dem, der har ansvar for arbejdet i Battle Creek, skønt onderne er forårsaget af den opførsel forældrene selv har udvist.

[I stedet for at forene sig med dem, der bærer byrderne, højne den moralske standard og gudfrygtigt arbejde med hjerte og sjæl på at rette børnenes fejl beroliger mange forældre deres samvittighed ved at sige: „Mine børn er ikke værre end andres.“ De søger at skjule de åbenlyse fejl, som Gud hader, for at deres børn ikke skal blive fornærmede og slå ind på en forkert vej. Hvis den oprørske ånd er i deres hjerter, er det langt bedre at undertvinge den nu end at give den lov til at udvikle sig og styrkes ved overbærenhed. Hvis forældrene ville gøre deres pligt, ville tingenes tilstand blive ændret. Mange af disse forældre er faldet fra Gud. De har ingen visdom fra ham til at opdage Satans anslag og undgå hans snarer. *Barnet i hjemmet* side 170]

[651]

I denne tidsalder i verden, bør børnene overvåges strengt. De bør rådes og styres. Eli blev forbandet af Gud fordi han ikke med det samme og beslutsomt styrede sine onde sønner. Der er forældre i Battle Creek, som ikke gør det bedre end Eli. De er bange for at kontrollere deres børn. De ser at de tjener Satan med den højre hånd og med den venstre lader de det gå forbi som en ubehagelig nødvendighed, hvilket må udholdes fordi det ikke kan helbredes.

Enhver søn og datter burde sættes til regnskab hvis han eller hun er hjemmefra om natten. Forældre burde vide hvilket selskab deres børn er i og i hvis hus de tilbringer deres aftner i. Nogle børn bedrager deres forældre med løgne, for at ikke blive afsløret for deres forkerte handling. Der er dem, som søger fordærvede kammaraters selskab og hemmeligt besøger barer og andre forbudte tilholdssteder i byen. Der er studerende, som besøger billiardrummene og som går

ind i kortspil, bilder sig selv ind at der ikke er nogen fare. Eftersom deres formål kun er fornøjelse, føler de sig helt sikre. Det er ikke alene den lavere rang, som gør dette. Nogle som er blevet opfostret omhyggeligt og uddannet til at se sådanne ting med afsky, vover sig ud på den forbudte grund.

[652] [De unge bør ledes efter faste principper, for at de på rette måde må udvikle de kræfter, Gud har givet dem. Men de unge følger deres Impulser så meget og så blindt uden at tage hensyn til principper, at de stadig er udsat for farer. Eftersom de ikke altid kan have forældres og ledes beskyttelse og vejledning, er det nødvendigt, at de opdrages til at øve selvkontrol og passende selvtillid. De må læres til at tænke og handle efter samvittighedsfulde principper.

De, der er beskæftiget med studier, bør have en afslappelse. Sindet skal ikke stadig være anspændt af hård tænkning, thi det fine mentale maskineri bliver slidt. Legemet såvel som sindet skal have øvelse. Men der stærkt brug for afholdenhed fra forlystelser, såvel som alle andre sysler. Det bør nøje og grundigt overvejes, af hvad karakter fornøjelserne er. Enhver ung bør spørge sig selv: hvilken indflydelse vil disse fornøjelser have på min fysiske, mentale og moralske sundhed? Vil mit sind blive således påvirket, at det glemmer Gud? Skal jeg ophøre med at have hans ære for øje?

Kortspil bør være forbudt. Selskaberne og tendenserne er farlige. De mørke magters prins styrer spillehallerne og hvor der ellers er kortspil. Onde engle er kendte gæster disse steder. Der er intet i sådanne fornøjelser, der er til fordel for sjæl og legeme. Der er intet, som styrker intelligensen, intet som kan have værdi i form af ideer, der kan bruges i fremtiden. Konversationen drejer sig ofte om lave og nedværdigende emner. Der høres upassende vittigheder, vulgær, sjofel tale, som sænker og ødelægger manddommens sande værdighed. Disse spild er de mest sanselige, nytteløse, uprofitable og farlige beskæftigelse ungdommen kan have. De som engagerer sig i kortspil bliver voldsomt ophidset og mister snart al smag for nyttige og ophøjende beskæftigelse. Professionel håndtering af kortene, vil snart lede til ønsket om at bruge denne kundskab og takt til personlig fordel. En lille sum sættes og så en stor, indtil en tredje er nødvendig for at spille, dette leder til sikker ruin. Hvor mange har denne skadelige forlystelse ikke ledt til syndefulde handlinger, til fattigdom, til fængsel, til mord og til galgen! Og stadig er der mange

forældre der ikke ser den frygtelige afgrund af ruin der venter på vores ungdom.

Blandt de mest farlige forlystelsessteder er teatret. I stedet for at være en moralens og dydens skole, som man ofte kalder det, er det i virkeligheden et drivhus for umoralitet. Dårlige vaner og syndige tilbøjeligheder styrkes og stadfæstes ved disse forlystelser. Slette sange, usømmelige fakter, udtryk og hentydninger ophidser indbildningskraften og nedsætter moralen. Enhver ung, som vanemæssigt deltager i den slags forestillinger, vil få fordærvede principper. Der er ikke nogen indflydelse i vort land, der er mere egnet til at forgifte fantasien, ødelægge religiøse indtryk og svække lysten til passende fornøjelser og det ædruelige livs virkeligheder end teatraliske forlystelser.

[653]

Der findes former for rekreation, som i høj grad er fordelagtige for både legemet og sindet. Et oplyst og forstandigt sind vil finde en overflod af midler til underholdning og adspredelse fra kilder, som ikke alene er uskyldige, men også belærende. Rekreation i den frie luft, betragtningen af Guds gerninger ude i naturen vil være til største fordel. *Buds t unge* side 230]

Den store Gud, hvis herlighed skinner fra himlene og hvis guddommelige hånd holder millioner af verdner, er vor Fader. Vi skal blot elske ham, stole på ham, som små børn i tro og tillid og han vil antage os som sine sønner og døtre og vi skal blive arvinger til hele den evige verdens uudtrykkelige herlighed. Alle de ydmyge vil han lede i dommen, den ydmyge vil han lære sin vej. Hvis vi vil vandre i lydighed til hans vilje, glædeligt og flittigt lære lektier om hans forudseenhed, vil han snart sige: Barn, kom hjem til de himmelske boliger, jeg har beredt jer.

Ansvar over for Gud

ANSVAR OVER FOR GUD

Vi drages til ansvar over for Gud, for alle mentale evner og fysiske kræfter udnyttes. Hvem kan måle sit ansvar? Vi må aflægge et regnskab for den indflydelse vi udøver. Det som er for os som en lille mangel i vor karakter, vil, hos andre, gengives i større grad og derved kan den indflydelse vi har udvist for det onde forøges og bevares.

Lad ingen vove at tale letsindigt om advarslerne fra dem, som har pligt til at vogte deres moral og åndelige velfærd. Ordene kan synes at være af lille betydning og giver kun et øjeblikks indtryk på den der hører. Men dette er ikke det hele. I mange tilfælde finder disse ord gensvar i den unges uhelligede hjerte, som aldrig er blevet underlagt forsigtighed eller bånd. Et tankeløst ord kan påvirke en sjæls evige skæbne. Enhver udøver en indflydelse på andres liv. Vi kan enten være som et lys der oplyser og opmuntrer deres færd, eller som et ørkesløst stormvejr til at ødelægge. Vi enten leder vore omgangsfæller opad mod lykke og evigt liv, eller nedad til sorg og evig fordærv. Ingen vil omkomme alene i sin synd. Uanset hvor indsnævret ens indflydelses?sfære kan være, udøves den enten for godt eller for ondt. Et menneske kan på sit dødsleje udbryde: „Sammel min indflydelse op og begrav den med mig.“ Kan dette gøres? Nej, nej, ligesom tidselfrø har det båret overalt og har slået rod og vil give en rigelig høst.

Der er få, som danner onde vaner med fuldt overlæg. Gentages forkerte handlinger ofte, dannes vanerne ubevidst og bliver så fastgroede at de mest vedholdende anstrengelser er nødvendige for at få forandring. Vi bør aldrig være træge til at bryde en syndig vane. Hvis onde vaner ikke besejres, vil de besejre os og ødelægge vor lykke. Der er mange stakkels skabninger, som nu er elendige, skuffede og forringede, en forbandelse for alle omkring dem, som kunne have været nyttige og lykkelige mænd, hvis de havde udnyttet deres

anledninger. Mange unge spilder dyrebare timer i deres liv til ørkesløs dagdrømmeri. Sådanne personer har ikke megen karakterstyrke eller principfasthed. Mange driver omkring, kasterbold for enhver foranderlig omstændighed. De ser altid på andre efter forståelse, er forgæves afhængige af andre efter lykke. Alle som gør dette, vil tilintetgøre deres håb, både for dette liv og for det kommende.

Unge personer som kastes i en andens selskab, kan gøre deres forbindelse til en velsignelse eller en forbandelse. De må virke opbyggelige, velsigne og styrke hinanden, forbedre sig i opførsel, i temperament, i kundskab; eller, lader de sig selv blive uforsigtige og upålidelige, kan de kun udøve en demoraliserende indflydelse.

Jesus vil være alles hjælper, som sætter deres lid til ham. Dem som er forbundet med Kristus, har lykken med i deres magt. De følger den sti, hvor deres Frelser leder, for hans skyld korsfæstes selvet af kærlighed og lyst. Disse personer har bygget deres håb på Kristus og jordens storme er kraftesløse til at feje dem fra den sikre grundvold.

Det påhviler jer, unge mænd og kvinder, om I vil være personer med tillid, med renhed og virkelig nytte. I burde være beredte og hurtige til at tage jeres standpunkt for det rigtige, under alle omstændigheder. Vore forkerte vaner kan ikke tages med til himmelen og hvis vi ikke overvinder dem her, vil de lukke os ude af retfærdighedens boliger. Dårlige vaner vil, når de bekæmpes, gøre den mest livskraftige modstand; men hvis krigen holdes med energi og udholdenhed, kan de besejres.

For at forme rigtige vaner, må vi søge de personers selskab, med sund moral og religiøs indflydelse. Vi bør hele tiden have i sinde, at vi skal kunne bebo de himmelske sale. De dyrebare prøvetids?timer, har vi fået tilstået for at vi kan fjerne alle defekter fra karakteren; og vi bør søge at gøre dette, ikke kun fordi vi kan opnå det fremtidige liv, men at vi kan være til nytte her. Unge mænd og kvinder burde betragte en god karakter som en kapital af større værdi end guld eller sølv eller renter. Den vil være upåvirket af panisk skræk og fejl og vil bringe rig løn tilbage når jordiske ejendomme skal fejes bort. De unge behøver et højere, ædlere syn på den kristne karakters værdi. Synd forblinder øjnene og besmitter hjertet. Renhed, fasthed og udholdenhed er kvaliteter som alle bør alvorligt søge at opelske; for de iklæder indehaveren af disse med en kraft som er uimodståelig,

[656]

en kraft som gør ham stærk til at gøre godt, stærk til at modstå ondt, stærk til at bære modgang. Det er her at karakterens sande egenskaber skinner frem, i sin største glans.

[Karakterstyrke består af to ting: viljekraft og evne til selvbeherskelse. Mange unge forveksler en stærk, ubehersket lidenskab med karakterstyrke; men sandheden er, at den, der beherskes af sine lidenskaber, er et svagt menneske. Mandens sande storhed og adel måles ved styrken af de følelser, han betvinger, ikke ved styrken af de følelser, der betvinger ham. Den stærkeste mand er den, som, skønt han er følsom over for krænkelser, dog holder lidenskaben i tøjler og tilgiver sine fjender. Sådanne mænd er virkelige helte.

Mange har så kummerlig begreber om, hvad de kan blive, at de altid vil vedblive at være forkrøblede og indskrænkede, medens, de, hvis de gjorde brug af de Kræfter, Gud har givet dem, kunne udvikle en ædel karakter og øve en indflydelse, som ville vinde sjæle for Kristus. Kundskab er magt; men intellektuel duelighed uden godhed i hjertet er en magt til det onde.

[657] Gud har givet os intellektuelle og moralske kræfter; men i stor udstrækning er enhver sin egen karakters bygmester. Bygningen vokser dag for dag. Guds ord formaner os til at give agt på, hvorledes vi bygger, at sørge for, at vor bygning er grundfæstet på den evige klippe. Tiden kommer, da vor gerning vil stå åbenbaret, netop som den er. Nu er det tiden for alle til at udvikle de kræfter, Gud har givet dem, for at de må kunne danne en karakter til nytte hernede og til et højere liv herefter.

Hver handling i livet, hvor uvæsentlig den end er, har sin indflydelse på karakterens dannelse. En god karakter er kosteligere end timelige besiddelser og den opgave at danne den, er den ædleste, et menneske kan beskæftige sig med.

En karakter, der tildannes af omstændighederne, er omskiftelig og uharmonisk en samling af modsætninger. De, der besidder den, har intet højt mål eller forsæt i livet. De øver ingen forældende indflydelse på andres karakter. De har intet formål og ingen Kraft.

Den kortvarige levetid, der tilstås os hernede, bør udnyttes med visdom. Gud ønsker, at hans menighed skal være en levende, hengiven, virksom menighed. Men som et samfund betragtet er vort folk langt fra at være dette nu. Gud kalder på stærke, uforfærdede sjæle, på aktive, levende kristne, som vil følge det sande mønster

og som vil øve en afgjort indflydelse for Gud og for det, som er ret. Herren har som et helligt tillidshverv betroet os overmåde vigtige og højtidelige sandheder og vi bør åbenbare deres indflydelse på vort liv og vor karakter. *Vejl f menigh* bd. 1 side 495]